CÎNTĂRI NEMURITOARE

TRAIAN DORZ

עֶבֶד יהוה

Robul DOMNULUI

"Domnul Dumnezeu Mi-a dat o limbă iscusită, ca să știu să înviorez cu vorba pe cel doborît de întristare. El îmi trezește, în fiecare dimineață, El îmi trezește urechea, să ascult cum ascultă niște ucenici. Domnul Dumnezeu Mi-a deschis urechea, și nu M-am împotrivit, nici nu M-am tras înapoi."

(Isaia 50:4,5)

Iulie 1991

Dragi prieteni din România,

După părerea mea, nu există în zilele noastre un om care să fi călcat pe urmele Robului Domnului mai mult decît Traian Dorz. Traian a stat 16 ani în închisoare în România, fiind persecutat pentru credința sa în Isus Hristos. Dar nici persecuția, nici gratiile închisorii nu l-au putut împiedica pe transcendentul Dumnezeu să-și reverse Duhul său cel Sfînt în toată plinătatea Sa, asupra slujitorului Său. În acea perioadă, Traian Dorz a compus peste 10.000 de poezii de laudă și adorare la adresa lui Isus Hristos. Aceste poezii extraordinare au devenit cartea de cîntări a unui grup de credincioși preaiubiți, numiți Oastea Domnului. Am avut privilegiul să întîlnesc pe acești sfinți, în timpul primei mele vizite în Romania, în vara anului 1988. Am văzut lacrimi de bucurie care curgeau pe fețele lor cînd cîntau aceste cîntări. Era ca și cum s-ar fi aflat într-un car ceresc și prin cîntec, ar fi intrat în cer chiar lîngă tronul lui Dumnezeu. Am avut de asemeni privilegiul să întîlnesc pe Traian Dorz în aceeași vară. Acea întîlnire mi-a lăsat o impresie adîncă în sufletul meu pentru totdeauna. Nu voi uita niciodată ochii săi expresivi, spiritul său blînd și inima sa mare pentru dragostea lui Hristos. De atunci, mulți credincioși din Biserica noastră au călătorit în România și au fost legați cu lanțuri de dragoste pe care nici un ocean nu le poate separa. În semn de deosebită apreciere pentru exemplul lăsat de Traian Dorz și datorită dragostei noastre mari față de acești sfinți, noi am tipărit această a treia ediție a poeziilor sale și ne rugăm ca ele să vă transforme inimile dumneavoastră prin dragostea Tatălui ceresc. Ofer o poezie dedicată lui, la finele cărții intitulate *"O, mică Românie"*, ca semn de recunoștință Domnului pentru viața sa și pentru suferința prin care au trecut oamenii în România.

Brian G. Morgan
Pastor în Biserica "Peninsula Bible"
Cupertino, California
S.U.A.

ISUS HRISTOS
Marelui nostru Dumnezeu şi Mîntuitor,
Slavă veşnică *Ţie*

Pentru dragostea cea mare cu care ne-ai
iubit înainte de-a fi noi şi înainte de-a
şti ceva despre Tine,
Pentru îndelunga răbdare cu care ne-ai că-
utat, ne-ai chemat şi ai suferit pentru noi,
Pentru nebănuita minune cu care ai transformat
în intregime fiinţele noastre, înoindu-le,
Pentru felul fericit în care ai întocmit
tot rostul cărărilor noastre spre a ne atrage
şi a ne folosi în slujba Ta strălucită
Şi pentru toate suferinţele crucii Tale
care ne-a însîngerat picioarele şi ne-a lu-
minat faţa pe urmele Tale,
Slavă veşnică Ţie
Marele nostru Dumnezeu şi Mîntuitor
ISUS HRISTOS.

ZBURAŢI CÎNTĂRI!

Zburaţi cîntări
în patru zări
pe dragoste şi unde,
pătrundeţi voi
pe unde noi
nu mai putem pătrunde!
Mărturisiţi pentru Hristos
convingeţi conştiinţa,
că totul este-n veci frumos
cînd biruie Credinţa.

Zburaţi cîntări
spre zeci de ţări
chemînd la rugăciune,
un legămînt
prin Duhul Sfînt
pe toţi să ne-mpreune!
Cutramuraţi, pentru Hristos,
trezind trăirea vie
că totul este-n veci frumos
în pace şi-n frăţie.

Zburaţi cîntări
în depărtări
spre-a lumii-ntregi popoare,
înflăcăraţi
pe mii da fraţi
spre-o *unică* lucrare!
Apropiaţi, pentru Hristos,
spre-o unică-nfrăţire
căci tot ce-i veşnic şi frumos
stă-n pace şi-n iubire.

Zburaţi cîntări
spre ţări şi mări
pe dragoste şi unde
purtînd cu drag
al Crucii steag
cît veţi putea pătrunde.
Îngenunchiaţi, pentru Hristos.
întreaga omenire, —
s-ajungem toţi în Mai Frumos
o unica-nfrăţire.

CÎNTĂRILE DINTÎI

CÎNTĂRILE DINTÎI

Cîntările dintîi, Isuse
mi-s fericitele treziri
la slava nemaicunoscută
a noii Tale-mpărtăşiri,

Sînt bucuriile aflării
abia-nţeleselor comori,
sînt primele sclipiri ivite
din dulcii Invierii zori,

Sînt rugăciunile sfioase
şi temătoare de-nceput,
sînt umbrele înbrăţişării
cu noul drum necunoscut,

Sînt primele suspine sfinte
din dragostea ce-abia-ncepea
Sînt primele-ntîlniri cu Crucea
atît de dulce şi de grea,

Sînt stropii cei dintîi de lacrimi
din lungul rîu abia-nceput,
Sînt primele şoptiri sfioase
din graiul pîn-atuncea mut,

Sînt razele abia ivite
din Veşnic Fericitul Har
ce-avea să-mi însorească viaţa
pe-un nemaimărginit hotar...

...Cîntările Dintîi Isuse
încep cu Numele Tău Sfînt
Cu El, Cîntările Din Urmă
au să mă treacă prin mormînt.

TINEREŢE.

Tinereţe, leagăn dulce care legeni har şi soare
cine ştie-n lumea asta să te preţuiască oare!
Cel ce ţi-a trăit odată scumpa anilor comoară
nu-ţi mai uită-n veci lumina din cerească primăvară.

Nu sînt gînduri, nici cuvinte să cuprindă şi să spună
ce lumină, ce putere, ce frumseţe te-ncunună —
rai de vis scăldat de-un soare în atîtea mii de feţe
fericită, luminoasă, minunată tinereţe.

Cînd tu vii în lupta sfîntă pentru Domnul, — ce-nviere
şi ce sfîntă-nflăcărare umple totul cu putere,
Pe ce culmi, în ce lumină şi-n ce stări strălucitoare
se ridic-a tale steaguri fîlfîind biruitoare!...

Tinereţe, rai al vieţii de cereşti şi sfinte clipe
tu dai visului viaţă şi avîntului aripe
tu m-ai ridicat odată sus, cu mult mai sus de stele
O, de-ar şti acel ce-ajunge al tău leagăn să-l alinte
cît în suflet arde încă focul mare şi fierbinte
Domnului ţi-ar da întreagă viaţa ta ce fără preţ e
dulce, unică, frumoasă,
fericită, —
Tinereţe!

ÎN PACEA SERII.

Doamne Sfinte, Domn Puternic,
Tatăl păcii şi-al iubirii,
toate Ţie se închină în cuprinsu-ntreg al Firii;
toate-n faţa Ta se-apleacă şi-n tăcerea — nfiorată
Te adoră,
Te ascultă
şi Te recunosc ca *Tată.*

În evlavia ce umple sufletul în pacea serii
ne-aplecăm şi noi genunchii către Tronul Mîngăierii
şi ce gînduri luminoase pot în suflet să se-adune,
toate-n ceasu-acesta Doamne, se prefac o rugăciune,
inima ni se topeşte şi se-ntinde să cuprindă
şi s-aducă înainte-Ţi toată lumea suferindă.

Pe a vîntului aripe,
Doamne-al slăvilor senine
glasul rugăciunii noastre
se ridică înspre Tine
şi-n toţi stropii mulţi de rouă
răspîndiţi peste ogoare,
strălucesc a noastre lacrimi
jos, la sfintele-Ţi picioare,
aplecata-nchinăciune a ogoarelor de grîne
este-a noastră-ngenunchiere înaintea Ta Stăpîne.
Glasul liniştit al apei susurat în unde line
e cîntarea noastră, suie ca un imn smerit spre Tine
cu o tainică dorinţă şi-o tăcută închinare
pentru-atîţi sărmani ce-aşteaptă
milă Doamne şi-ndurare.

Pentru cei ce mor de foame prin bordeiele uitate,
pentru cei fără lumină din genuni întunecate,
pentru miile de inimi ce cu dor adînc Te chiamă
şi Te-aşteaptă cum aşteaptă dornici pruncii după mamă,
pentru cei ce gem sub lespezi de tristeţe şi păcate,
pentru cei ce plîng în lumea de venin şi răutate,
pentru cei ce n-au lumină nici în suflet nici în casă
şi pe care munţi de beznă şi mai spre adînc i-apasă,
pentru cei fără nădejde, pentru cei fără scăpare,
pentru cei ce n-au pe nimeni, —
— cerem Doamne-a Ta-ndurare!

Doamne, cît de-ndepărtată-i omenirea azi de Tine!...
— De păcat şi necredinţă toate inimile-s pline,
Fărdelegea se răsfaţă şi-n bordeie şi-n palate
geme, plin cu vîrf, pămîntul de blestem şi nedreptate.
Iar Cuvîntul stă sub noaptea nepăsării ce ne-apasă

năbuşit de-a necredinţei
şi de-a formei coajă groasă.

Banul este-al lumii idol,
lui se-nchină omenirea,
de la el şi-aşteaptă astăzi
mii de oameni izbăvirea;
de la el îşi cer săracii mult-rîvnita uşurare,
după el aleargă-avuţii veşnic fără săturare,
după el doresc şi luptă şi se zbuciumă, se bate
omenirea-n două cete:
hămesite şi-mbuibate,
pentru demonul acesta se frămîntă şi se-omoară
încleştaţi sub uriaşa lăcomiei lor povară.

Doamne, vezi că-n clipa asta
de-am îngenunchiat în cale
nu vrem pentru noi să-Ţi cerem
îndurarea Feţei Tale,
nici — în nopţile de lacrimi
— cînd cu-a rugăciunii gînduri
ne rugăm, — nu nouă, cerem
mila Ta-n atîtea rînduri,
ci Ţi-o cerem pentru-aceia mulţi ce-n greutăţi suspină,
ce cred că li-e dor să beie dar li-e sete de lumină
care gem cu-atîtea sarcini
şi-Ţi cer vremuri mai senine,
ei cred că li-e dor de pîine,
dar li-e foame după Tine!
Şi împinşi de-această foame ca un tunet de aramă
glasul lor adînc
pe *Tine*
Doamne, fără-a şti, Te cheamă.

O, coboară-Ţi îndurarea
iarăşi Doamne din nălţime
peste stinsa, apăsata şi sărmana Ta mulţime,
şi-n opaiţul stins şi rece al atîtei neştiinţe
Tu aprinde strălucirea sfintei Tale cunoştinţe,
iar în locul alergării dup-o slavă-amăgitoare
fă-i să caute moştenirea slavei ce-i nepieritoare

şi cînd caută fericirea fără-a o afla vreodată
fă-i să vadă că doar Tu eşti fericirea-adevărată...

Pentru ei în seara asta
Te rugăm plîngînd Părinte
cînd natura-ntreagă parcă
în genunci Îţi stă-nainte
şi cînd inimile noastre s-ar întinde să cuprindă
lîngă sînul rugăciunii toată lumea suferindă
nu ne depărta de-acuma de la marea Ta-ndurare
că eşti singura scăpare
Doamne, *Singura scăpare...*

MAMA

Mi-ai cîntat cu glas de lacrimi legânîndu-mă alene
alinîndu-mi cu-al tău cîntec lacrima ivită-n gene...

Şi mi-ai plîns înfiorată cîntecele duioşiei
de-ai trezit în al meu suflet cald fiorul armoniei;

Mi-ai citit în ceasuri sfinte din Cazanii şi Scriptură
a lui Dumnezeu iubire ele-n inimă-mi crescură.

În singurătatea serii luminat de raza lunii
m-ai făcut să simt puterea şi odihna rugăciunii.

De durerea altor lacrimi te-am văzut plîngînd pe tine
şi de-atuncea port durerea altora şi eu în mine.

Pentru adevăr într-una te-am văzut fără de teamă
şi de-atunci ştiu c-adevărul e curaj şi luptă, mamă.

...A trecut în urmă vremea şi-ntr-o toamnă grea tîrzie
m-a răpit de lîngă tine lumea largă şi pustie.

Ai vărsat atunci amare mii de lacrimi în năframă
şi cu inima zdrobită, m-ai pierdut în zare mamă.

Mult umblai de-atunci prin lume, multe ochii mei văzură
multe şoapte mă chemară, multe vînturi mă bătură,

dar din mii de lucruri scumpe, de fiinţe şi de nume
tu-mi rămîi mereu fiinţa cea mai mult iubită-n lume.

... Astăzi tot strein şi singur şi departe sînt de casă
dar sînt fericit măicuţă c-azi şi tu eşti credincioasă

şi că ştiu c-odată-n ceruri unde nu mai sînt suspine
fericit voi fi-mpreună, printre cei iubiţi, cu tine.

Dumnezeu să-ţi dăruiască, scumpă mamă mîngăiere
Mîna lui să-ţi şteargă ochii de-orice lacrimi de durere;

Să-ţi văd chipul totdeauna luminat de bucurie,
cea mai fericită mamă, Doamne, mama mea să fie.

ŞI CU CÎT PRIVESC.

Şi cu cît privesc în urmă
peste anii ce s-au dus,
tot mai limpede-Ţi văd faţa
şi iubirea Ta Isus.

Tot mai stălucit şi dulce
în viaţa mea răsai,
tot mai limpede-mi răsună
fermecatu-Ţi dulce grai.

Tot mai stălucită faţă,
Soare binecuvîntat,
tot mai mult mi-alungi din suflet
norul greu şi-ntunecat.

Cînd eram furat de valuri
şi-ncetam să lupt cu zel,
dacă mă mustrai Isuse
urmăreai de-atunci un ţel.

Cînd din patima deşartă
Ţi-am cerut să-mi dai un pic —
de mi-ai dat, mi-ai dat Isuse
ca să văd că nu-i nimic.

Cînd am vrut să-mi caut prieteni,
desfătări cînd am căutat —
m-ai lăsat să le-aflu Doamne,
să văd cît m-am înşelat.

Astăzi văd că bogăţia
lumii-ntregi de mi-o dădeai
n-aş fi-aflat vreo mulţumire
căci din toate Tu-mi lipseai.

Dar de cînd Te am pe Tine
chiar de-s singur şi strein
şi de-s şi sărac pe lume
eu sînt fericit deplin.

SUFERINŢĂ.

Suferinţă...
crin din care Domnul Şi-a-mpletit cununa
mulţi te plîng cînd mergi la dînşii,
eu te cînt întotdeauna —
căci în leagănul tău dulce
cînd m-a pus întîi durerea
am văzut la căpătîiu-mi,
veghetoare, mîngăierea.

Suferinţă soră scumpă
ce mă porţi de-atunci cu tine,
cîte bucurii în suflet mi-ai dat tu
printre suspine!
Tu m-ai învăţat,
gunoaie şi-amăgire şi ispită —
să le văd acelea cîte vine lumea să-mi promită.

Şi să aflut ce comoară e primirea slavei sfinte
şi cunoaşterea iertării,
şi iubirea ei fierbinte,
şi-a încrederii odihnă, şi-alinarea cea plăcută
care-o lasă mîna dulce peste lacrima tăcută.

Tu mi-ai dezvelit în suflet zări necunoscute mie,
gura, tu mi-ai pus să cînte;
mîna, tu mi-ai pus să scrie...
şi-n iubirea armoniei salbe şi cununi s-adune
fericit cu ele chipul Domnului să-L încunune.

Suferinţă, suferinţă,
astăzi cînd spre ceru-albastru
pe-a recunoştinţii aripi
zboară gîndul meu sihastru,
eu Îl rog pe-Acel ce Crucea a purtat-o-n umilinţa
să mă facă să-ţi ştiu preţul
şi frumseţea, —
Suferinţă!...

POPORUL MEU...

Cîte-am făcut Eu ţie poporule streine!...
— Din ceruri coborît-am din milă pentru tine
poporule ateu,
şi M-am făcut Lumină la cei fără vedere,
toiag de sprijin celor ce nu aveau putere
şi mîngăiere-acelor ce-s fără mîngîiere
poporul Meu.

Am dăruit viaţă la cei morţi în păcate
la cei loviţi de soartă le-am înpărţit dreptate
cînd sufereau din greu,
am potolit durerea în inima streină,
am alinat amarul la cel care suspină;
la muţi am dat vorbire, la orbi am dat lumină,
poporul Meu..

Cu ce-Mi plăteşti tu însă tot ce-am făcut Eu ţie
popor robit de patimi, de hule şi beţie
strein de Dumnezeu?
Mă răstignesc cu ură cei vindecaţi de Mine,
Îmi împletesc pe frunte cununi de mărăcine,
Îmi daţi venin cînd setea aştept să Mi se-aline
poporul Meu.

De douăzeci de veacuri la Golgota pe Cruce
Eu sînger şi acuma cum sîngeram atunce
şi singur stau mereu
văzînd cum piere turma aceea pentru care
am suferit pe lume durerile amare,
cum împietrirea voastră vă duce la pierzare
poporul Meu.

Popor fără lumină, poporule streine
strein de Jertfa-Mi Sfîntă şi despărţit de Mine,
pe calea celui rău,
tu-Mi zici că Eu sînt astăzi în cerul fericirii
cînd sînt mereu acolo pe Crucea pătimirii
îndurerata Jertfă uitată a iubirii,
poporul Meu.

De ce-Mi ziceţi voi oare că sînt în cer, cînd iată
Eu tot aşa gem încă pe Crucea-nsîngerată
purtînd păcatul greu,
purtînd mai grea povara păcatelor nespuse
şi neascultarea voastră şi ura care nu se
mai satură de sînge şi relele aduse
poporul Meu...

La Mine ce puţină iubire astăzi suie
răspuns la harul Crucii ce picură din cuie
de mii de ani mereu,
Căci pentru-atîţia oameni ce mor pe veci în rele
zadarnice sînt Jertfa şi lacrimile Mele,
veţi suferi o mai mare osîndă pentru ele
poporul Meu...

O, vino azi la Mine poporul Meu sărmane
cu-a tale multe lipsuri,
cu-a tale multe rane
ce sîngeră din greu
doresc să-ţi iau povara, doresc să-ţi dau lumină,
doresc s-ai părtăşie cu slava Mea divină
şi nu-i o altă jertfă să spele-a voastră vină
poporul Meu...

O, ISUSE...

O, Isuse milostive,
Domnul slăvilor senine
iarăşi zbuciumatu-mi suflet
se îndreaptă către Tine...

Pleacă-Ţi cu-ndurare ochii
înspre-acest pămînt de rele
şi primeşte-mi cu iubire
glasul rugăciunii mele.

Iarăşi am căzut pe cale istovit de greşuri multe
şi nu-i nimeni să mai poată să mi-ajute,
să m-asculte...

Numai Tu... eu vin la Tine cu-a păcatelor povară
şi-apăsat de-ndurerare eu Te rog Isuse iară:

Curăţeşte-mi tot adîncul sufletului meu de rele
şi prin harul Tău-noiştre-mi iar lăuntrul vieţii mele.

Haina sufletului meu spal-o-n sîngele ce-a curs pe Cruce
şi mai albă ca zăpada ea se va albi atunce,

Din izvoarele iubirii, din sfinţenia din ele
las-un strop Isuse Doamne în potirul vieţii mele,

Paşii mei numa-n lumină, ale Tale căi să-i poarte
drepţi, curaţi şi fără vină, după Tine pîn-la moarte.

Evanghelia iubirii a mea gură s-o vestească,
pîn-la capăt a mea viaţă pentru Tine să trăiască,

Sfîntul Tău Cuvînt să fie călăuza vieţii mele
care să-mi păstreze-un suflet şi un gînd ferit de rele...

Şi o inimă curată ca să Te urmez pe Tine
pînă-n clipa cînd veni-voi sus în slăvile-Ţi senine.

CU DOMNUL SPRE GOLGOTA.

I

Joi...
şi plînge vîntu-n frunza de măslin cu umbra deasă
e aşa de tristă-acuma noaptea asta dureroasă!
O povară făr-de-margini parcă-apasă toate cele
trist suspină rîul Chedron
plîns înlăcrimat sub stele...
În grădină sub cupole de măslin şi palmier,
în genunchi, cu ochii-n lacrimi stă Isus privind la cer:
«Tată, dacă-i cu putinţă depărtează-Mi suferinţa
totuşi nu cum vreau Eu fie, ci precum ai Tu voinţa»...

Şi-n sudoarea cea de sînge rugăciunea i se curmă
ah, e greu păcatul lumii, cu de mii de ani în urmă
şi cu mii de ani nainte, marea vină-a omenirii
cere-ntreagă-acuma preţul mare-al Jertfei ispăşirii.

Lacrimi şi sudori de sînge
multe se preling la vale
cîte nu răscumpără-astăzi plînsul suferintei Sale!
Ucenicii dorm sărmanii, L-au uitat pe-nvăţătorul
iar prin noapte,
cu tîlharii,
vine Iuda vînzătorul.

Vineri...
zori de zi... şi-aceia ce-I strigaseră «Osana»
Îl loveau acum cu pumnii la Caiafa şi la Ana
Farisei, soldaţii, gloata: şi din faţă şi din spate
Îi cer moartea-n gura mare: «Răstigneşteni-L Pilate!»

Soare, arşiţă... şi Crucea se împlîntă-adînc în umăr —
este greu păcatul lumii, fărdelegea fără număr.
Te cutremuri: tras de funii, prin loviri,
cu crucea-n spate
Dumnezeu ridică-osînda omenirii vinovate.

Miez de zi... Golgota geme azi sub cea mai grea poavră
răcnet răguşit de ură —
două cruci se ridicară
cuie,
funii,
scări,
şi-ntr-una tot mai greu ciocanul pică —
între doi tîlhari pe culme, altă cruce se ridică

La picioare ucenicul şi cu mama plîng de jale,
undeva, legat de-o creangă, Iuda spînzură la vale...
cerul se îmbracă-n noapte
totul prinde să-nfioare...
Pe Golgota cu tîlharii Dumnezeu pe Cruce moare.

Sîmbătă...
şi norii-n fulger gem pe vîrful Căpăţînii
spre mormîntul trist se-ndreaptă arhireii
şi bătrînii...
şi peceţile pe piatră le aştern cu-ngrijorare
poate-acuma o să sibă, în sfîrşit, o sărbătoare!

Ucenicii-n deznădejde plîng cu greu îndurerarea
mai amar ca toţi îşi plînge încă Petru lepădarea.

La mormînt de două laturi stau de strajă păzitorii
prin cetate fără grijă chefuiesc răstignitorii
fericindu-se căci iată e-n mormînt «Răsculătorul»
La Caiafa-n veselie şi în cîntec e Soborul
Inima li-e mulţumită, înplinită li-e plăcerea

— Numai ceva tainic spune: se apropie-nvierea!

... Este noapte încă ... cerul e senin şi plin de stele
Petru undeva mai plînge amărît cu lacrimi grele ...
la mormînt glumesc soldaţii,
luna scapătă spre mare,
Dar deodată-un fulger cade,
flăcări tot văzduhul pare
şi-mbrăcat în foc de soare
un arhanghel se coboară
zbor peceţile-ntr-o parte,
piatra-n altă parte zboară —
ca trăsniţi cad păzitorii tremurînd pierduţi de frică:
— cu Isus Biruitorul viaţa nouă se ridică!

E mormîntul gol, căci Domnul înviat-a cu mărire
ne-a schimbat întunecimea pe vecie-n strălucire,
A-nviat Mîntuitorul pus alăturea cu furii
s-a-mplinit în clipa asta, taina scriselor Scripturii.
Fost-a judecat de lume,
Cruce grea I-au dat să poarte,
cuie I-au bătut în palme,
omorîtu-L-au cu moarte,
pus-au lespede deasupra, pusu-I-au peceţi în cale, —
însă n-au putut s-oprească slava învierii Sale.

Cîţi nu s-au luptat de-atuncea
să-L îngroape sub vreo glie
şi peceţile să-I pună iar deasupra, pe vecie?
— Însă chiar de-a fost pe Cruce
şi-apoi pus sub piatră rece,
chiar de-au început călăii plini de fală a petrece,
— cînd ei nici gîndeau
atuncea au rămas cu toţi de-ocară:
de sub lespezi Răstignitul a-nviat ieşind afară.

Au fost mulţi şi fi-vor încă cei ce să-L omoare cată,
dar închis să-L ţină nimeni n-o să poată niciodată,
că nu-i om
si nici putere să-L îngroape pe vecie
El, *Isus Biruitorul*,
biruie în veci şi-nvie.

ŞI MĂ DUC...

Şi mă duc strein Isuse, călător fără de cale,
biet copil pribeag pe drumuri
neprimit de nime-n lume
să-mi plîng singur suferinţa,
să-mi cînt singur marea jale
şi durerea să mă-ndrume.

Să iubesc pe cei ce-n mine aruca-vor plini de ură
să vreau bine la duşmanul
care-mi va săpa mormîntul,
să mă rog şi pentru-acela
ce de mine nu se-ndură,
care-mi va răpi veşmîntul.

Să nu mă răzbun pe-acela
ce-mi va face nedreptate
răul lui întotdeauna eu să-l răsplătesc cu bine
şi să răsplătesc cu bine celui care mă va bate
şi va da cu pietre-n mine.

Celui care n-o să-mi deie nici un loc
pentru hodină
şi nici stropul cel de apă
să-mi ud limba arsă-n gură
să Te rog Isuse Doamne viaţă să le dai senină
şi iubire fără ură.

Dă-mi ce vrei de-acuma Doamne,
dă-mi de vrei dureri nespuse
ia-mi şi coaja cea de pîine
care foamea mi-o omoară
însă Tu de către mine nu Te depărta Isuse
căci amarul mă doboară.

Cînd bolnav, strein şi singur
am Să plîng pe căi streine,
alungat de pretutindeni şi uitat de toţi pe lume,
fă-mă să-nţeleg c-aceasta
mi-este cel mai mare bine
şi să cred în al Tău Nume.

Fă să simt că totdeauna Tu cu mine eşti Isuse
şi din tot amarul vieţii, harul Tău va face miere
peste faţa-nsîngerată şi puterile apuse
va fi-alin şi mîngăiere.

Astfel dă-mi mereu putere
pînă-n fund să beau paharul
pîn-la capăt să-mi duc crucea
fără să cîrtesc vreodată
cu credinţa neclintită şi puternică în harul
şi-n iubirea-Ţi neschimbată.

ÎN ACEASTĂ CLIPĂ...

În această clipă Doamne iară-ngenunchind
spre Tine,
ale noastre mîini se nalţă spre nălţimile senine!

Pentru cei iubiţi ce astăzi trec prin clipe-atît de grele
să Te-nduri cu-a Ta putere
şi să-i scapi curaţi din ele.

Nu uita de noi o clipă ca de-a Tale slugi supuse
să nu se fălească răul că ne-ai părăsit Isuse.

Ci ne dă izbîndă sfîntă cu-a Ta dreaptă preacurată
ca în nici o suferinţă să nu ne clintim vreodată...

Ci privind mereu la Tine Dumnezeul biruinţei
să nu pierdem nici odată
dulcea linişte-a credinţei.

Dă-ne dacă vrei necazuri multe şi cît vrei de grele,
numai sufletul Isuse să ni-l scapi curat din ele.

Fă ce vrei cu noi,
ne poartă pe-unde Ţi-este sfînta vrere
însă dă-ne totdeauna har şi pace şi putere!

Mîna-Ţi binecuvîntată plînsul pururi ni-l aline,
începînd cu Tine totul,
totul să sfîrşim cu Tine!

După cei ce-n noi cu sete arunca-vor piatra urii
fă noi s-aruncăm cu pîinea
şi cu dragostea Scripturii.

Celor ce ne-ar face răul
să le răsplătim cu bine
urmînd pilda Ta Isuse,
vrednici s-arătăm de Tine,

Şi privind în orice clipă la cereasca răsplătire,
să-Ţi urmăm cîntînd cu toţii
totdeauna cu iubire.

LA TINE VIN.

La Tine vin Isuse iar
picioarele să-Ţi strîng;
trecutul să mi-l plîng amar,
păcatul să mi-l plîng.

Căci am greşit Isuse bun
şi-i mare vina mea
dar mii de lacrimi calde-adun
şi-Ţi cer a mi-o spăla.

Atîţia păcătoşi s-au strîns
de-atîţia ani mereu
stropind cu lacrimi şi cu plîns
păcatul lor cel greu.

Iar Tu pe toţi i-ai ascultat
pe vameşi şi pe hoţi —
prin Jertfa Crucii i-ai spălat
şi i-ai iertat pe toţi.

De-aceea vin acum şi eu
picioarele să-Ţi strîng
căci Tu-mi cunoşti păcatul greu
şi ştii că eu mi-l plîng.

Spre Tine glasul mi-l îndrept
şi mila Ta o cer
O, dă-mi iertarea ce-o aştept
nu mă lăsa să pier.

Cu-a Tale sfinte mîngăieri
Tu mîngăie-mă iar
şi-n viaţa plină de dureri
revarsă-mi scumpul har.

Căci Doamne către Tine sus
privirea mi-o îndrept
Te chem cu glasul stins, Isus
şi mila Ta aştept.

FIU PIERDUT.

Fiu pierdut pornit pe calea desfătărilor deşarte,
tu ţi-ai părăsit pe Tatăl în durerea cea mai mare
şi-acum rătăceşti în rele, mai departe, mai departe
pe cărările pierdute, robul poftei pierzătoare.

Fiu pierdut pe drumuri triste de păcate şi de rele
ţi-ai prădat întreg avutul în beţii şi desfrînare
şi-acum gol, flămînd şi singur mai departe stai în ele
să paşti porcii stricăciunii, adîncindu-te-n pierzare.

Fiu pierdut ce pieri în tina ucigaşelor păcate
Tatăl Sfînt de-atunci aşteaptă iar acasă să te-ntorci
O, de-ai asculta chemarea-I, El e bun şi-ţi iartă toate
Însă vino, vin' acasă, lasă turma rea de porci.

Fiu pierdut în negrul haos al căderii şi pieirii
lîngă tine e cărarea sfîntă ce la Cruce suie
O, apucă azi pe dînsa, s-afli taina mîntuirii
şi iertarea de păcate prin Isus Hristos, din cuie.

O, tu nici nu ştii sărmane fiu pierdut pe căi amare
ce comori de har şi pace sînt în jertfa răstignirii
vino, gustă din dulceaţa sfîntului cuvînt «*iertare*»
ca şi care n-a fost altul în viaţa omenirii.

Pentru *tine* S-a dat morţii Fiul slavei minunate
ca să-ţi facă la viaţă drum pe care să te-ntorci
Vino, fiu pierdut, la Tatăl — El e bun şi-ţi iartă toate,
vin-acasă, vino astăzi! — lasă turma rea de porci!...

BLÎNDUL PĂSTOR.

Odată L-am văzut trecînd
cu turma pe Păstorul blînd
mergea cu dînsa la izvor
blîndul Păstor, blîndul Păstor.

Pe-o oaie ce căzuse jos
a ridicat-o El duios
şi-a dus-o-n braţe iubitor
blîndul Păstor, blîndul Păstor.

P-o alta care la pămînt
zăcea cu picioruşul frînt
El o lega mîngîietor
blîndul Păstor, blîndul Păstor.

El le-a iubit cu dor nespus
şi viaţa pentru oi Şi-a pus
şi pentru mîntuirea lor
blîndul Păstor, blîndul Păstor...

— Dar mai tîrziu L-am întîlnit
cu spini era împodobit
într-o mulţime de popor
blîndul Păstor, blîndul Păstor.

Cînd l-am văzut, L-am întrebat
cine-s cei ce L-au scuipat
— A suspinat sfîşietor
blîndul Păstor, blîndul Păstor.

Şi mi-a răspuna îndurerat: —
acei ce M-au încununat
sînt oile ce le-am fost lor
blîndul Păstor, blîndul Păstor.

Toţi cei ce Mă batjocoresc
şi cei ce Crucea-Mi pregătesc
sînt cei la care iubitor
Le-am fost Păstor, le-am fost Păstor.

Tăcu . . . şi ochii Lui senini
de lacrimi limpezi erau plini
plîngea de mila oilor
blîndul Păstor, blîndul Păstor.

Şi-atuncea «oile»-au venit
pe Cruce sus L-au răstignit
El Se ruga spre mila lor
blîndul Păstor, blîndul Păstor.

DOUĂ MII DE ANI ISUSE . . .

Două mii de ani Isuse au trecut din ziua-aceea
cînd Te-a ocrotit în staul Betleemul din Iudeia
Două mii de ani . . .
şi lumea nici acum nu Te-nţelege
azi mai mult ca-ntotdeauna
lumea-nnoată-n fărdelege;

azi mai mult ca-ntotdeauna plină-i de venin şi ură
ca s-arate cestrăină-i
de-a Ta voie din Scriptură.

Cei ce-Ţi poartă Sfîntu-Ţi Nume,
azi prin sînge ştiu s-arate
cît cunosc ei frumuseţea biblicei iubiri de frate,
cîţi din cei ce spun şi astăzi că-s tot servi ai Tăi
— ca Ana,
au Cuvîntul Tău în gură iar în suflet pe satana,
şi cînd predică iubirea cu-o evlavioasă gură
al lor suflet stăpînit e de cruzime şi de ură,
cînd pe faţă spun de pace
şi vorbesc despre-mpăcare
pe ascuns lucrează ură, vrăjmăşie tot mai mare
şi cînd spun că-s plini de milă
şi de-a ei chemare-naltă
sufletul îl scot din oase de la cel ce n-are altă . . .

O Isuse,
ce departe-i omenirea azi de Tine! —
a iubirii Tale drumuri cît i-s astăzi de streine!
ce uitat şi ne-nţeles eşti pentru-a lumii conştiinţă
cît de ştearsă li-e din suflet dulcea, scumpa Ta, Fiinţă.
Ce pierdută-i amintirea fericirilor aduse,
ce dispreţuite-s toate bunătăţile nespuse,
ce puţină ascultare Îţi arată toţi în viaţă,
parcă nici odată lumea n-a văzut Slăvita-Ţi faţă
nici duioasa Ta vorbire care mîngăie şi-alină,
nici a inimii frumseţe,
nici a harului lumină,
nici a sîngelui putere care spală şi sfinţeşte
şi din cari de-atunci viaţă,
omenirea-n dar primeşte!

O Isus, de-a Tale haruri ce dau viaţa fără moarte,
azi nu douăzeci de veacuri
ci-o vecie ne desparte.
Şi-n această depărtare tot mai mare ce ne paşte
vai, nu ne mirăm că lumea
mai că nu Te mai cunoaşte . . .

Şi de-ai vrea să-i faci să-Ţi vadă iar,
lumina Ta curată,
O, ar trebui Isuse, să mai vii la ei odată,
să-ncepi iar din nou de-acolo
de la iesle,
de la paie,
să întîmpini iarăşi hule şi batjocuri şi bătaie,
să porţi iar o altă cruce
să rabzi spini,
scuipări
şi cuie,
— dar acum de la aceia ce doresc «creştini» să-şi spuie.

Cînd le-ai biciui păcatul şi viaţa necurată
cu-acea sfîntă necruţare
cum ai mai făcut odată,
şi le-ai spune adevărul care-i ustură şi-i doare,
cu ce cazne-ar fi în stare
cei de azi
să Te omoare!
Cum s-ar ridica soborul de caiafe şi de ane
să-ntărîte împotrivă-Ţi ura gloatelor duşmane,
cum şi-ar mai porni furia
toţi zarafii şi stricaţii
bine-ascunşi sub motivarea apărării-ntregii naţii
şi Te-ar declara eretic şi că faci răscoală-n ţară . . .

— şi iar temniţă, Isuse
şi iar haina de ocară
şi iar iude
— căci acuma şi mai mulţi sînt ca şi-atunce —
meşterii ştiu şi mai bine
cum să-Ţi pregătească-o cruce,
cuie azi sînt şi mai multe
şi mîini care să le bată
şi-ar fi astăzi pe Golgota mult mai trist
ca-ntîia dată!

. . . Şi de mii de ori Isuse de Te-ai coborî din Slavă
ai afla în lume-aceeaşi stricăciune şi otravă
şi oricît de mult chema-i-vei la iubire

şi la pace
setea lor de sfîşiere mai adîncă se va face.
Şi cu cît Tu copleşi-i-vei cu-o iubire tot mai mare
ei cu-o ură mai adîncă vor căuta să Te omoare...

Căci în inima lor neagră zace patima ne-nvinsă
şi-n ei dragostea-Ţi cerească naşte-o ură mai aprinsă
căci nu-s dornici nici de bine,
nici de milă
nici de pace
şi de mii de ori Isuse, de-ai veni la fel Ţi-ar face.

Numai cei ce-i schimbă harul,
către ceruri să-i îndrume,
doar aceştia sînt altfel —
dar atuncea nu-s din lume!

Doamne, multa Ta răbdare fie binecuvîntată
datorită ei într-una creşte-această sfîntă ceată
Şi chiar dacă-s mulţi aceia ce Te leapădă cu ură,
sînt atîţi cei ce Te-ascultă cu iubire şi căldură!

Din iubirea pentru dînşii să mai ai răbdare încă
şi cu-acei ce-Ţi poartă-n suflet vrăşjmăşia cea adîncă.
Poate dragostea-Ţi va face şi-a lor inimi să se moaie
îndelungă, nesfîrşită, Doamne, bunătatea Ta e.
Căci doar unul de-ar întoarce
după anii de-aşteptare
nu-i zadarnică nici Jertfa,
nici prea lunga Ta răbdare...

NOAPTEA NAŞTERII.

Noaptea Naşterii...
şi zarea, albă, ca un vis s-arată
sub opincile-ngheţate neaua scîrţîie călcată.

Undeva, pierdut în ceaţa de lumină albă rece
un colind s-aude-o clipă,
doar o clipă,
şi-apoi trece.
Pe la fiecare casă rîd ferestrele-n lumină,
e de-atîta bucurie toată noaptea asta plină.
De pe-o uliţă pierdută, din colindul dinainte,
ca pe-o aripă de înger lin răsună trei cuvinte:
«ia sculaţi dragi gospodari
căci vin astăzi oaspeţi rari
florile dalbe, florile dalbe».

Astăzi undeva departe,
unde gîndu-abia pătrunde
la a lumii rugi de veacuri,
tainic Dumnezeu răspunde.

Înfăşat stă-acum în iesle
mic Copil,
stăpînul lumii
strălucesc în juru-I toate albe ca argintul spumii
iar din ceruri, steaua sfîntă,
dulce raza şi-o coboară
peste iesle, peste staul,
peste-o mamă şi fecioră.

Încărcaţi cu daruri scumpe
vin trei magi să I se-nchine,
se coboară cor de îngeri din tăriile senine,
şi-n cîntări aduc vestirea la păstorii de la staul
pentru Fiul sfînt din iesle împletind cununi de aur.
Toţi Îi cîntă-acum «Osana», —
noaptea parcă-i zi cu soare
îngerii,
păstorii,
magii,
totul este sărbătoare!

Iar pămîntu-mbracă haina albă pentru prăznuire, —
vine Domnul:
să ne afle aşteptîndu-l cu iubire.

Binecuvîntat fii Doamne, Cel ce vii cu bucurie
fă ca inimile toate să Ţi se deschidă Ţie!

O,IUBIRE...

O,iubire cîntec dulce ce răsună peste veci
toate-toate trec pe lume, doar tu singură nu treci!
Tu rămîi mereu iubire pacea-n suflete s-o sameni
şi de cea mai scumpă Jertfă
să le spui mereu la oameni.
Al tău cîntec plin de slavă de atîta timp răzbate
prin pustiul larg al lumii de căderi şi de păcate.
Şi-adierea ta cea dulce
pretutindenea sub stele
duce-n chinuri mîngăierea,
duce-alin în clipe grele.

Nici un cîntec nu-i vreodată să răsune-aşe de dulce
ca cerească armonie ce e-n Jertfa de pe cruce
căci cuprinde tot adîncul fericirii noastre-ntrege
a-nţelege ce sublim e
şi ce trist, a nu-nţelege...

Tu rămîi în veac iubire ca s-arăţi la fii humii
ce preţ mare pentru dînşii a plătit Stăpînul lumii
să le-araţi ce suferinţă şi ce moarte-ngrozitoare
a putut Hristos să-ndure
pentru-a lor răscumpărare.

Lume, oare cînd vedea-vei
că păcatul tău te poartă
depărtată de Golgota,
tot mai jos spre marea moartă?

Cînd vedea-vei tu că drumul ce spre fericire duce
este-acela ce-n lumină te apropie de Cruce?

Acolo, la poala Crucii, cînd vei înţelege oare
că-i Izvorul fericirii unice aici sub soare?
Că nu-i nici o altă cale spre-o viaţă fericită
paşnică, plăcută, dreaptă,
sfîntă şi desăvîrşită,
spre-nfrăţirea mult dorită,
spre-a luminii dulci izvoare, —
decît calea ce din Jertfa lui Isus Hristos răsare!

Oameni, vreţi voi fericirea,
vreţi voi pacea şi-ndurarea,
vreţi voi alte stări din care să vă vină uşurarea?
vreţi voi să v-aflaţi odihna sufletelor zbuciumate,
vreţi lumina pentru cerul vieţii voastre-ntunecate,
vreţi dreptate în umblarea şi-n trăirea laolaltă,
Adevărul să v-aducă strălucirea lui înaltă . .

— O, atuncea,
în iubire este unica salvare!
În iubirea care-n Cruce şi-are-a ei adînci izvoare!
Numai ea e-n stare-a-nfrînge răul care vă doboară
ca un sore nou
şi-n inimi
şi-n dorinţi
să vă răsară!

PRIMĂVARĂ.

Primăvară . . .
— toată firea simte-adînc fiorul dulce
a vieţii ce renaşte şi putere nouă-aduce!
Inima-n adîncu-i simte tainic farmecul vieţii
bucuria renăscută din frumseţea tinereţii.

Iată primăvara vine! Ghiaţa iarăşi se topeşte,
o viaţă nouă-ncepe-n tot ce mişcă şi vorbeşte!

— iată iar pădurea-i cîntec,
cîmpul flori
iar cerul, sfîntul
lasă ploaia ce-nverzește veselind întreg pămîntul!

— Iată, iarăși cald și dulce vînt de miazăzi adie
zboară iarăși rîndunele și-nfloresc cireșii-n vie,
ies iar florile prin frunza veștedă din alte toamne
— cît de mari și minunate-s lucrurile Tale Doamne!

Ah, așa e și-n viața noastră cea duhovnicească:
vîntul Duhului cînd suflă toate-ncep să se trezească:
inima-și deschide poarta pentru Domnul biruinții,
ochii plîng și caldă curge sfîntă lacrima căinții;

Sufletul tresare dornic după viața cea curată
iar din ceruri plouă sfîntă pacea binecuvîntată
și nu-i glas să poată spune cît e, cît de fericită
viața nouă,
viața sfîntă,
viața Domnului jertfită!

În iubire te simți una cu toți oamenii deodată
duhu-i numai bucurie
inima-i lumină toată
și-atunci orișiunde-n lume ar vrea Domnul să te poarte
simți că-i numai fericire
și-n viață
și în moarte.

RUGĂCIUNE.

Doamne, Tu Stăpînu-acastui cer nemărginit
și-albastru
către Tine mi se naltă iarăși gîndul meu sihastru.

Către Tine se ridică iarăși glasul rugii mele
Domnul zilelor cu soare,
Domnul nopților cu stele.

Tu eşti împăratul nostru,
Tu eşti Domnul nostru mare
Tu eşti Stînca păcii noastre,
Turnul nostru de scăpare!

De nădejdea-n Tine Doamne
toată viaţa ni se-anină,
viaţa noastră-atît de tristă, suferindă şi streină.

Mîngăierea vieţii triste ni-e Cuvîntul Cărţii Tale
El ne-a şters de lacrimi ochii,
ne-a scos sufletul din jale,

Şi ne-a fost mereu în viaţă adăpost şi-nviorare,
călăuză şi lumină la-ntunerec, de cărare.

Azi ne-a-mpresurat durerea cît a mării apă multă,
nimeni chinul nu ni-l vede,
nimeni glasul nu ne-ascultă,

Numai Tu ne eşti nădejdea în aceste clipe grele,
numai mîna Ta mai poate să ne mîntuie din ele,

Numai Tu ai milă, Doamne
Dumnezeul nostru mare
Tu eşti stînca izbăvirii,
— dăruieşte-ne scăpare!

O,ISUSE.

O,Isuse,
Domnul Slavei şi-mpăratul nostru mare
înălţatu-Ţi-ai Tu iarăşi dreapta Ta biruitoare
şi din faţa Ta cu frică risipitu-s-au duşmanii
au fugit în întuneric toate slugile satanii...

— Ţi-au fost pus pe cap cununa spinilor şi necredinţii,
Te-au fost îmbrăcat în haina mohorîtă-a umilinţii,

Te-au înmormîntat şi piatra peste groapa Ta o puse
şi-apoi petreceau vrăşmaşii că Te-au nimicit, Isuse,
— dar le-ai biruit pe toate cîte ei Ţi-au pus în cale
ce putea să stea-naintea slavei şi puterii Tale? . . .

Veşnic de-am slăvi Isuse
cu un grai mai sus de fire,
al Tău Nume,
— nici odată nu-Ţi vom da-ndeajuns mărire!
Astăzi cînd din nou spre Tine nălţăm mîinile-amîndouă
cum să-Ţi mulţumim noi oare
pentru ce-ai făcut Tu nouă,
că-ai luat părutul reazim ce credeam că ne mai ţine
să-nvăţăm, deplin, de-acuma să ne rezemăm pe Tine!

Cel ce predica iubirea ni l-ai arătat că minte
ca să credem veşnic numai Adevărul Tău nainte!
Ai îngăduit să trecem
prin furtuni şi marea moartă
să-nţelegem cît de bine-i
cînd doar mîna Ta ne poartă!
Fă-i pe-ai Tăi pe toţi să vadă
că-n furtuni sau vremi senine
nu-i alt reazim mai puternic
şi mai dulce, decît Tine!
Şi cît aripile Tale adăpost au să ne fie
să ştim toţi că totdeauna
vom scăpa de-orice urgie.

SAMARITENE! . . .

Sfîrşit în suferinţi şi-n munci
cu lacrimile-n gene
eram cînd m-ai găsit atunci
căzut Samaritene!

M-ai ridicat milos din drum,
pe- asin m-ai pus la Tine,
iar eu plîngînd Ţi-am spus: de-acum
fă orice vrei cu mine!

Uitat de toţi şi chinuit
am plîns apoi departe,
Tu însă iarăşi ai venit
şi m-ai scăpat din moarte.
M-ai prins de mînă şi mi-ai spus
să Te urmez pe Tine
eu Te-am urmat mereu supus:
fă orice vrei cu mine!

Tîrziu într-un spital uitat,
zăceam în chinuri grele
şi numai Tu m-ai cercetat
în chinurile mele.
La sînul Tău iubit m-ai strîns
durerea să se-aline
înviorat Isuse-am plîns:
fă orice vrei cu mine.

Ajuns-am vremuri bune-apoi
şi prins-am lumea dragă
iar inima spre rele căi
cerca să mă atragă,
dar Tu-ntîlnindu-mă mi-ai spus
că asta nu e bine
— am înţeles şi m-am supus:
fă Tu ce vrei cu mine.

Cînd într-o toamnă m-ai chemat
din satul fără nume,
Cuvîntul Tău am ascultat
şi m-am desprins de lume.
M-ai prins de mînă, eu supus
plecat-am după Tine
şi-ngenunchiat smerit am spus:
fă orice vrei cu mine!

M-ai pus să luminez! Şi-arzînd
cu lacrimile-n gene,
vreau să mă mistui luminînd
aici Samaritene!
— să-Ţi fiu un slujitor supus
s-ascult mereu de Tine
să fiu al Tău pe veci Isus,
să faci ce vrei cu mine!

O,VOI COPII AI DOMNULUI.

O,voi copii ai Domnului
voi ştiţi ce bun e Dînsul
căci pîinea Sa şi apa Lui
vă alinară plînsul.

Demult din haru-I nesecat
de pîine şi de apă,
al vostru suflet ne-ncetat
mînîncă şi s-adapă.

Dar nu uitaţi că vă-nconjor
şi alte inimi multe
ce n-au putut în viaţa lor
pe Domnul să-L asculte.

Necazurile vieţii cresc
iar lumea e pustie
şi-atîtea suflete cerşesc
un strop din apa vie.

Daţi apă celor însetaţi
la cei flămînzi mîncare,
ce mulţi sînt cei nemîngîiaţi
în lumea asta mare!

Copii ai Domnului chemaţi
din lumea cea pustie
din dar aveţi şi-n dar să daţi
şi pîine şi-apă vie.

CÎND ZĂCEAM.

Cînd zăceam în grea durere
suspinînd în aşternut
şi m-ai mîngaiat Isuse,
o, atunci, Te-am cunoscut!

Cînd eram strein şi singur
biet copil necunoscut
şi-ai venit să stai cu mine
o, atunci, Te-am cunoscut!

În prăpastia pierzării
vinovat cînd m-am văzut
şi m-ai scos pe braţ Isuse.
o, atunci, Te-am cunoscut!

În pustiul de păcate
cînd plîngeam un fiu pierdut
şi-ai venit Tu să mă cauţi,
o, atunci Te-am cunoscut!

Cînd am fost la greu Isuse,
cînd în chinuri m-am zbătut,
cînd stăteai doar Tu cu mine
o, atunci, Te-am cunoscut!

— Dar cînd am ajuns la bine
şi la uşa-mi Te-am văzut
aşteptai . . . dar vai, Isuse,
atunci nu Te-am cunoscut!

DE VREI.

De vrei pe Domnul să-L găseşti
şi pacea Lui cea multă
şi mîntuirea de-ţi doreşti
iubitul meu ascultă:

În slava lumii, în zadar
Îl vei căuta, iubite
El s-a născut într-un coşar
în iesle, printre vite.

Nici în petreceri nu-L căuta,
nici în a lumii aur,
în umilinţă-L vei afla:
El s-a născut în staur!

O, tu pe Domnul nu căuta
să-L afli pe vre-o treaptă
El este chiar în uşa ta
te chiamă şi aşteaptă!

— Deschide-I uşa larg şi zi:
Isuse dulce, vină!
Şi viaţa ta va deveni
iubire şi lumină.

ÎNSETAT DUPĂ DREPTATE.

Însetat după dreptate
şi flămînd de har de sus
am pornit în lumea toată
să Te caut Isus, Isus.

De atîtea ori pe drumuri
Te-am găsit şi Te-am văzut
dar m-am depărtat de Tine
căci vai, nu Te-am cunoscut.

În palate mari şi scumpe
Te-am căutat de-atîtea ori
cînd erai pe cîmp şi-n staul
la pescari, sau la păstori.

Printre frunţile ştiinţei
ani de zile Te căutai,
pe cînd Tu cu cei mai simpli
şi cu cei umili erai!

În filosofia lumii,
nopţi şi zile Te-am căutat –
nici în artă, nici în cîntec
nicăeri, nu Te-am aflat.

Numai cînd învins de chinuri
şi poveri m-am prăbuşit
cu păcatele-mi,
sub Cruce
ah, acolo Te-am găsit!

CÎND TE-AI COBORÎT.

Cind Te-ai coborît în lume
Fiule-al lui Dumnezeu
între cei ce Te urmară
nu, Isuse, n-am fost eu!

Însă cel ce-n seara Cinei
de arginţi să facă rost,
şi s-a dus ca să Te vîndă
Da, Isuse, eu am fost.

Cel ce-a dus o cale crucea
cînd Ţi-era aşa de greu,
sus pe dealul Căpăţînii,
nu, Isuse, n-am fost eu!

Însă cel ce-a dat în cuie
lovituri de greu barost
cînd Te-ntinseră pe cruce,
Da, Isuse, eu am fost!

Eu am fost cel care-o viaţă
am hulit pe Dumnezeu
— Cel ce plînge-amar acuma
o, Isuse sînt tot eu!

SUFLET CHINUIT.

Suflet chinuit de patimi
ce plîngi fără mîngăiere
vrei să te ridici din boală, vrei să scapi,
şi n-ai putere?

Suflet trist legat în lanţul
greu al multelor păcate,
— nu mai plînge, este-un Doctor
ce te vindecă de toate!

Suflet apăsat de patimi jos în pulberea ţărînii
vrei să scapi?
— priveşte crucea de pe vîrful Căpăţînii! —
Jertfa lui Isus te spală şi te scoală din cădere
numai cere-i îndurarea şi iertarea Lui o cere!

Vino, căci cu milă multă, Domnul, Doctorul cel mare
peste-adînca ta durere, lasă-adînca-I alinare,
— Căci din cîţi la El venit-au îndurarea Lui s-o ceară
pe nici unul
nici odată
nu l-a izgonit afară!

VOI CEI ORBI.

Voi cei orbi,
(căci orb e-acela ce trăieşte-n fapte rele)
voi ce-a cugetului haină
v-aţi pătat cu-a urii vină,
dacă vreţi al vostru suflet
să vi-l izbăviţi de ele
o, veniţi,
Isus de-a pururi, la toţi orbii dă lumină!

Iar voi cei la care Domnul
cu lumina Lui cea mare
luminînd al vostru suflet,
viaţa v-a făcut senină, —
fiţi şi voi lumină celor
care-alunecă-n pierzare
cu lumina voastră, calea
le-arătaţi către Lumină!

Iar voi cei ce-n lume ardeţi
cu o flacără aprinsă,
luminînd cărarea celor
care-n noaptea grea suspină,
arătaţi la cei orbi drumul
spre Lumina cea nestinsă
Jertfa Golgotei — Lumina
ce dă tuturor lumină!

CINA DOMNULUI.

Cina Domnului e gata!
— Şi-a trimis Stăpînul iară
pe toţi solii Lui s-adune de prin lume
de prin ţară,
mii de suflete chemate pentru masa Lui bogată —
toţi cîţi vreau să se hrănească,
fără bani şi fără plată!

S-au împrăştiat prin lume, cu solia Lui, argaţii
ca să cheme-ntîi la Cină toţi avuţii şi bogaţii!
— Însă cum s-au dus veniră,
căci din cei chemaţi la Cină
robii grijilor şi-a tinei
n-au fost doritori să vină.

Şi-a trimis Stăpînul iarăşi,
peste tot din nou, argaţii
dar s-adune-acum la Cină flămînziţii
şi-nsetaţii!
— Ei venind se veseliră săturîndu-se sărmanii,
orbii, şchiopii, chinuiţii
ce răbdaseră cu anii!

Adevăr vă zic Eu astăzi:
toţi cîţi sînt chemaţi la Cină,
dintre cei bogaţi,

adesea nu vrea nimenea să vină,
El îi cheamă să nu spună că n-au auzit chemarea
dar răsplata-ntreagă-o ţine
celor ce-au primit iertarea.

DE LA NUNTA.

De la nunta cea din Cana
pe oriunde ai umblat
pîn-la Golgota Isuse
de mulţime-ai fost urmat..

În pustie Te-nsoţiră
urmărindu-Ţi ochii blînzi —
Tu le-ai dat Cuvînt şi pîine
la-nsetaţi şi la flămînzi

Lîngă mare-au fost cu Tine
ascultînd nesăturaţi
Tu le-ai dat Cuvînt şi apă
la flămînzi şi la-nsetaţi.

Sus pe munte cînd Cuvîntul
cuprindea pe fericiţi,
cum se bucura mulţimea
celor goi şi asupriţi!

Cînd le vindecai bolnavii
şi-nviai pe morţii lor,
Te înconjura mulţimea
nesfîrşită de popor.

Totdeauna alinare
dînd acelor din nevoi
nu Te părăsea mulţimea
celor blînzi,
flămînzi
şi goi.

Numai cînd erai pe Cruce
în dureri şi-n chinuri mari,
toţi Te-au părăsit Isuse —
şi-ai rămas cu doi tîlhari.

COPIL IUBIT.

Copil iubit cu ochi senini
Tu vii din nou printre streini
în peşteră pe paie reci
Tu iarăşi capul Ţi-l apleci.

— Dar astăzi magii nu mai vin
şi nici păstori să-Ţi cînte lin,
Copil iubit cu ochi senini
Tu vii strein printre streini...

Copil iubit cu chipul blînd
Te naşti şi azi ca oarecînd
de mii de ani în chip sărman
Tu vii în lume an de an.

Şi ştii că cei ce-Ţi cîntă az'
scuipa-vor mîine-al Tău obraz
şi totuşi Tu Copil preablînd
cobori ca anii rînd pe rînd.

Demult, cu suflet plin de dor
Te-ai coborît de mila lor —
în ieslea rece-ai fost culcat,
şi nimeni nu s-a-nduioşat.
L-ai Tăi Isuse ai venit,
ei, neştiind Te-au răstignit.
Iar Tu cu suflet plin de dor
iertînd, cereai iertarea lor.

Copil iubit, ceresc hoinar,
azi baţi la uşi închise iar.
O, Te-am văzut Copil iubit
din mii de praguri izgonit,
la mii de uşi ai aşteptat
dar in zadar! — Erai uitat.
Azi tot mai mulţi Te-aruncă-afar'
ceresc şi sfînt şi drag hoinar!

Şi totuşi, iar, sub chip sărman
cobori la oameni an de an
cu bine răul să-l plăteşti
să chemi, să ierţi şi să iubeşti;
să-mparţi avutul Tău divin
acelor ce la Tine vin,
murind pe cruce între hoţi
s-arăţi cît îi iubeşti, pe toţi!

Copil, ceresc şi sfînt copil
ascuns sub chipul cel umil,
Tu baţi la toţi, dar toţi se-nchid
mai reci ca piatra lor din zid...
— O, mîine şi ei uşa Ta
pe veci închisă-o vor afla.
Azi plîngi Tu starea-n care zac
dar mîine ei vor plînge-n veac.

PLÎNGEA TÎLHARUL.

Doamne, Tu izvorul vieţii, Tu ocean de mîngăiere
Fiul veşnic al luminii care lumea o conduce
cum de Te supui la oameni,
ca un miel fără putere
şi-n atît de grea durere
răstignit Te laşi pe cruce.

O, de ce n-aduci din ceruri legiunile de îngeri
şi-astăzi cînd Te scuipă astfel
farisei şi cărturarii
cu-o lovire să prefacă rîsetele lor în plînger,
de ce Doamne taci şi sîngeri
pus pe cruce cu tîlharii?

O, da ştiu Isuse Doamne
Te-am văzut şi eu odată
colo jos pe ţărmul mării
cînd spuneai poveţe multe,
însă inima-mi stricată de păcate subjugată
de atuncea nici odată
nu mai stete să Te-asculte!

Te-asculta atunci mulţimea fericită fermecată,
cînd Tu le spuneai, ţin minte:
«răul să-l plătiţi cu bine
şi cu dragoste să-ntoarceţi

ura cea mai ne-mpăcată
căci a voastră mare plată
este-n viaţa care vine».

Ştiu că Tu eşti Domnul păcii,
eu sînt fiul învrăjbirii,
Tu al dragostei Părinte
iară eu copilul urii,
eu cel ucigaş şi lacom, îmi iau plata făptuirii
— dar Tu Regele Iubirii
cum să fii la fel cu furii?

Doamne, eu sînt un nemernic,
ucigaş şi fiară, care
am făcut în lumea asta sute de vieţi să moară!
crucea asta pentru mine
e o cinste mult prea mare
iar aceste munci amare,
o pedeapsă prea uşoară!

Mîna asta ce pe cruce tremură acuma-n cuie
omorîtu-şi-a părinţii
şi-a prădat în nopţi de toamne,
eu am îndemnat mulţimea
sus, pe cruce, să te puie —
nu e cît e lumea, nu e
păcătos ca mine, Doamne.

Şi eu am dorit ca lumea să Te chinuie-n durere
şi mă bucuram cînd crucea
începeau să-Ţi pregătească
sau Te-nsîngera cununa...
cînd Ţi-au dat oţet şi fiere
sau cînd stai fără putere,
şi lăsai să Te lovească!...

Te-am hulit şi eu, alături
cu-acest biet din partea stîngă,
Te-am scuipat cu fariseii
şi cu cei fără credinţă!

Vai... dar vine chinul morţii
bietul suflet să mi-l stîngă, —
fă ca ochii mei să-mi plîngă
plîns fierbinte de căinţă!

Doamne, orbilor lumină le-ai dat,
muţilor cuvinte,
milă celui singuratec, pace inimii streine,
cu puterea Ta-nviat-ai morţii, Doamne,
din morminte
— milostiv şi bun Părinte
fie-Ţi milă şi de mine!

Lacrimi nu mai am...
mi-e sete, mi-s puterile apuse
Doamne, CRED că Tu eşti Fiul Celui Sfînt
din veşnicie,
iartă-mi grelele păcate ce Ţi-au fost aicea spuse
şi primeşte-mă Isuse
în a Ta împărăţie!...

VOI COPILAŞII MEI.

Voi copilaşii Mei din lume
ce vă-ncălziţi la focul sfînt
voi care M-aţi aflat pe Mine,
— dar fraţii voştri unde sînt?

O, numai pentru voi sînt oare
lumină, soare şi pămînt
sau numai pentru voi e harul,
— dar fraţii voştri unde sînt?

Eu pentru toţi răscumpărare
M-am dat să fiu pe cruce frînt,
ori numai voi vă mîntuiraţi,
— dar fraţii voştri unde sînt?

Întreaga lumii suferinţă
am alinat cu-al Meu Cuvînt
ori numai voi vă vindecaraţi,
— dar fraţii voştri unde sînt?

Eu pentru toţi purtat-am spinii,
batjocuri, cuie şi mormînt
de ce doar voi veniţi la Mine,
— dar fraţii voştri unde sînt?

Păcatul lumii-ntregi spălat-a
pe Cruce sîngele Meu sfînt,
doar voi ştiţi numai despre-aceasta,
— dar fraţii voştri unde sînt?

Ah, unde-i lumea pentru care
Eu Trupul, ca s-o scap, Mi-am frînt,
aşa puţini Mi-ascultă glasul,
— dar fraţii voştri unde sînt?

Copii Mei ce staţi sub cruce
cîntînd al mîntuirii cînt,
pe voi vă-ntreb, şi voi răspundeţi,
— dar fraţii voştri unde sînt?

NOI ŞTIM C-AVEM.

Noi ştim c-avem un scop anume
şi-avem să împlinim un ţel:
să-L ducem pe Hristos la lume
şi lumea s-aducem la El.

Vrem Evanghelia vestită
la toţi acei ce-n rele pier,
în lume vrem mărturisită
iubirea Tatălui din Cer. .

— Dar pentru cauza aste dreaptă
avem de suferit nevoi,
răstignitorii Lui ne-aşteaptă
cu cruci destule şi pe noi!

ISUS, TU IAR COBORI.

Isus,
Tu iar cobori şi azi de sus
cu braţele deschise-n dar
dai pacea fără de hotar
dar azi cu ochi de lacrimi plini
cobori printre «creştini»
streini!

Spunînd,
Te-aud şi-acum ca oarecînd:
«Eu pentru pace am venit»
şi pentru-aceasta M-am jertfit,
în harul Meu nemăsurat
iertarea-ntregului păcat
v-am dat!

Dar voi,
doriţi nu pace, vreţi război
în spasmul urii fără frîu
voi vreţi să curgă sînge rîu,
căci sufletul de rău vi-e plin
şi inimile de venin
hain!

Şi-azi cînd
Eu printre voi vin iar, iertînd,
se vede sabia tăind
s-aude tunul bubuind.
De Mine nu vreţi s-ascultaţi
cu ură cruntă vă-njunghiaţi
voi, fraţi!

Curînd
veni-va ziua cruntă cînd
voi singuri vă veţi sfîşia
în chinul veşnic inima —
pierdut va fi al păcii har
şi-n veci vă veţi căi-n zadar
amar.

E NOAPTE GREA.

E noapte grea şi-n aşternut
durerea mă doboară
— ascultă Doamne-un plîns durut
de-un suflet de fecioară.

Pentru Cuvîntul Tău cel sfînt
Isuse, pentru Tine,
atît de prigonită sînt
de toţi cîţi sînt cu mine.

Îmi scoate satu-ntreg minciuni
şi-mi zic şi-ai mei din casă
că stau mereu în rugăciuni
şi sînt o păcătoasă.

Îl văd pe tata supărat
uitîndu-se la mine
căci am ajuns de vorbă-n sat
şi-n rîs la orişicine.

Mă ceartă-ntr-una mama mea
cînd iau Scriptura-n mînă —
şi uite Doamne, tot aşa
plîng eu de-o săptămînă

Căci toţi îmi spun:
un lucru mic
să-l fac şi-apoi e bine, —

Dar nu pot face, ei îmi zic
să mă despart de Tine!

Şi nopţi şi zile uite-aşa
cu plîns îmi ud năframa,
Isuse pentru calea Ta
urîtu-m-a şi mama.

ISUSE, PENTRU TINE...

Isuse, pentru Tine plîng,
mă dor a Tale chinuri
şi-atît de multe-amaruri strîng
în sute de suspinuri.

Şi pentru-a Ta iubire cînt
cînd sufletu-mi Îţi spune
fiorul care, nu-i cuvînt
să poată să-l adune!

Isuse pentru Tine-nfrunt
priviri de ură pline,
dar nici în chinul cel mai crunt
nu mă despart de Tine!

Aş da pentru iubirea Ta
de-ar fi să mi se ceară,
lumina mea, viaţa mea
curată, de fecioară...

Dau darul ce mi-l ceri întreg,
dau vălul şi cununa,
singurătatea o aleg
de-mi ceri, pe totdeauna!

Dau lacrimile cîte pot
din ochi să-mi mai izvoară
iubirea toată, dorul tot
şi viaţa de fecioară.

Ajută-mi dac-ar fi să mor,
să pot întotdeauna, —
crezînd, chiar dacă-n ura lor
mi-ar spune toţi «nebuna»...

Şi de-ar fi-oricît să mai trăiesc
să-Ţi pot urma povaţa,
de dragul Tău să biruiesc
şi moartea şi viaţa.

TE-AM MINŢIT!

Cînd cu-a mele buze negre
al Tău Nume L-am rostit
o, de cîte ori Isuse
Te-am minţit!

Te minţeam în faţa lumii
cînd mă închinam smerit
căci cu mîna ceialaltă
am lovit!

Te minţeam atunci cînd milă
arătam la cel lipsit
căci pe-ascuns cu răutate
l-am vorbit!

Te-am minţit atunci Isuse
mila Ta cînd o cerşeam
căci pe altul fără milă
prigoneam.

O, de-atîtea ori în viaţă
cînd smerit să par voiam
eram doar de ochii lumii,
Te minţeam!

Dar de-atîtea ori în viaţă
cînd în Faţa Ta privesc,
am văzut că Tu ştii bine
că minţesc...

— Astăzi lacrimile-amare
ce le vărs necontenit
vor putea să spele oare
ce-am minţit?

CÎND PIERDUT ERAM...

Cînd pierdut eram Isuse
sub osîndă şi-n păcat
în a lumii patru laturi
cu durere m-ai căutat

Întrebat-ai trecătorii
cîţi pe drum i-ai întîlnit
unde-i oaia Ta pierdută,
unde-i fiul rătăcit?

Nimeni nu ştia, Tu singur
m-ai căutat prin vînt şi ploi
blînd Păstor, plîngînd de mila
bietei şi pierdutei oi.

M-ai aflat robit Isuse
la duşmanul cel din veac —
cît ai suferit cînd singur
m-ai văzut, pierdut, cum zac.

M-ai privit căzut şi-n mine
lumea-ntreagă ai simţit
şi murind, răscumpărare
pentru toţi Te-ai dăruit!

Ţi-ai iertat răstignitorii
şi călăii Ţi-ai iertat
şi-nviind pe toţi Isuse
pentru cer i-ai înfiat...

— Astăzi cînd priveşti la fiul
ce-a fost cîndva rătăcit
îl găseşti supus Isuse
jos sub Crucea Ta, căit.

LA TOŢI MI-AM SPUS.

La toţi mi-am spus durerea Doamne
la toţi ceream, plîngînd, un sfat
zadarnic, toţi au rîs de mine
Tu singur, Tu m-ai ascultat!

Şi-apoi cît am dorit mulţimii
să-i spun de harul Tău ales,
ce mulţi au rîs mereu de mine
şi ce puţini m-au înţeles!
Am fost căzut, dar din pierzarea
în care-atîta vreme-am stat
să mă ridic să scap Isuse
Tu, — numai Tu, m-ai ajutat.

În ceasul greu al suferinţii
din cei pe care i-am iubit
n-a fost nici unul să m-ajute
Tu singur nu m-ai părăsit.

Cînd am dorit o mîngăiere
cînd am fost singur şi uitat
şi n-a venit Isuse nimeni
Tu, singur Tu, m-ai cercetat.

La porţi adesea cunoscute
în clipe grele am bătut
dar nimeni n-a fostsă mă ştie
Tu, singur Tu, m-ai cunoscut!

Dar cît Te-am tot rugat Isuse
în ceasul nopţilor tîrzii
şi cît am plîns eu pentru dînşii
Tu, singur Tu, Isuse ştii.

ATUNCEA CÎND...

Atuncea cînd am fost căzut
în mîini de sînge pline
atîţia, Doamne, au trecut
mereu pe lîngă mine.

Cu jale unii m-au privit
căzut acolo-n cale,
dar vai, nici unii n-au venit
din moarte să mă scoale.

De-a mele răni înduioşat,
iubirea Te aduse,
cu-atîta milă Te-ai plecat
să mă ridici Isuse.

Şi-a mele răni adînci le-ai uns
durerea să se-aline,
O, Doamne lîngă Tine-ajuns
pe veci rămîn cu Tine!

CĂZUT...

Căzut ca oaia Ta-ntre spini
zăceam fără scăpare,
şi ochii mei de groază plini
cerşeau ajutorare.

O, cine-atunci mi-a auzit
a mele lungi suspine?
—Păstor iubit, Păstor iubit,
Tu Te-ai plecat spre mine!

Tu milostiv m-ai ridicat
şi blînd m-ai scos afară
Tu-n bucurie mi ai schimbat
durerea cea amară.

Fii binecuvîntat Isus,
Păstor plin de-ndurare,
căci bunătatea-Ţi mi-a adus
această dulce stare.

AM FOST COPILUL...

Am fost copilul rătăcit
prin lumea cea pustie,
prieteni mulţi eu am găsit
dar nu şi prietenie.

Cînd însă prietenii-au plecat
şi-a lor iubire-apuse
abia atuncea Te-am aflat
prieten drag, Isuse...

De-acuma nu mai sînt pribag
nici singur nici odată
Isuse vreau, prieten drag
să-mi fii pe viaţa toată.

Sînt fericit, ah fericit
cum nu se poate spune,
Lumina ce mi-ai răsărit
în veci nu mai apune!

DUHULE PREASFINTE.

Duhule Preasfinte Doamne,
viu izvor de sfîntă viaţă
glas de rugă nalţ spre Tine
în această dimineaţă!
Sfinte Duh, izvor de pace,
de lumină şi putere
morţilor Tu dai viaţă,
orbilor le dai vedere.

Mană de cereşti belşuguri,
Taină veşnică ce-adapă
setea sufletelor care
caută sfînta vieţii apă,
Duh de foc ce dezmorţeşte
din îngheţuri de păcate
sufletele adormite,
cugetele sugrumate.

— Tu faci a căinţii lacrimi
ochii vinovaţi să plouă
Tu aduci în viaţa-ntoarsă
primăvara vieţii, nouă;
Tu trezeşti mustrări amare
credinciosului cînd iară
părăsind pe Domnul, cade
în păcat a doua oară.

Tu-l îndemni să se ridice
şi primind din nou iertare
mai cu grijă după Domnul
să alerge cu-nfrînare...
— Tu reverşi lucrării Tale
bucurie şi putere,
Tu ne dai înviorare
ajutor şi mîngăiere.

Tu poţi întări-n ispite
şi în orişice-ncercare
Doamne sufletele slabe
cînd durerea-i tot mai mare;
Tu poţi dezlega răceala
sufletelor înpietrite
dacă focul Tău topeşte
nepăsarea ce le-nghite.

Tu poţi face ploi de haruri
să coboare peste ele
să rodească-n plin sămînţa
încercată-n vremuri grele
Tu poţi Duhule Preasfinte,
cu puterea Ta cea mare
să ne-aprinzi mărturisirea
cu mai multă-nflăcărare.

Să ne dai mai multă grijă
şi înţelepciune-n viaţă
ca-n lucrarea Ta cea sfîntă
să urmăm a Ta povaţă!...
Dă-ne Tu putere-n ceasul
greu al jertfei şi-ncercării,
biruind deplin s-ajungem
la răsplata-ncununării.

Ca să moştenim lumina
fericirii-n veşnicie
lăudîndu-Te pe Tine
Sfinte Duh, cu bucurie!
Şi pe Tatăl şi pe Fiul
cărui slavă se cuvine
Dumnezeul nostru mare,
noi Te preamărim pe Tine!

DINTRE CÎTE MÎINI...

Dintre cîte mîini loviră
un obraz de plîns udat
numai mîna Ta Isuse
să-l mîngîie s-a aflat.

Numai glasul Tău Isuse
să-l mîngîie s-a găsit,
numai ochii Tăi cu milă
şi blîndeţe m-au privit.

Numai calda Ta iubire
S-a plecat spre starea mea,
numai dulcea Ta blîndeţe
inima mi-o mîngăia.

Cînd aram în suferinţă
şi mă chinuiam în munci
nu mai pot uita Isuse
cît m-ai mîngăiat atunci!

Şi mă-ntreb privind la cruce
ce anume s-ar găsi,
şi ce oare-ar fi pe lume
să ne poată despărţi?

PLÎNGE DATORNICUL.

Rugăciunea mea Stăpîne
în tîrziul miez de noapte
către Tine se ridică,
plînsă-n lacrime şi-n şoapte.

Pleacă-Ţi milostiv urechea
şi suspinul meu ascultă:
— nu mai pot plăti Stăpîne datoria mea
cea multă.

Apăsat de-a ei povară, rugăciunea mi se curmă
mai îngăduie-mă Doamne
şi plăti-voi tot pe urmă.

De pe crucea Ta Isuse glasul Tău coboară-n vale:
«fiule, iertată-i toată datoria vinei tale»...

O, Tu mi-ai iertat Isuse datoria mea cea mare
cînd pe Golgota, viaţa Tu Ţi-ai dat răscumpărare.

Peste toată datoria sufletului care plînge
Tu ai scris atunci «IERTARE»
cu sudoare şi cu sînge.

Însă sluga păcătoasă
care plînge-acum fierbinte
chiar şi după-aceasta Doamne,
a păcătuit — nainte.

Tu iertaşi pe-al Tău datornic
milă cînd veni să-Ţi ceie,
el pe-al său de gît îl strînse
cel din urmă ban să-i deie!

Te-nduraşi cînd el venit-a îndurarea Ta s-o ceară,
dar el sfîşie pe altul, fără milă ca o fiară!

— Eu am fost acel datornic
care plînge-acum fierbinte
şi-aşternutul meu cu lacrimi
de căinţă-l ud Părinte.

O, Te rog pentru-ndurarea şi iubirea Ta cea mare
scrie şi peste această datorie grea: «IERTARE».

SFÎŞIAT DE CHINURI...

Sfîşiat de chinuri grele
şi cu ochi secaţi de plîns
m-ai găsit atunci Isuse
cînd la sînul Tău m-ai strîns...

M-amăgise rău păcatul
în prăpăstii fără fund
şi de faţa Ta Isuse
mă făcuse să m-ascund.

Să n-aud a Ta chemare
glasul Tău să nu-L ascult
mă dusese-n depărtare
tot mai tare, tot mai mult.

Cînd eram în fund de vale
plini de răni şi chinuit
mi-a părut c-aud pe culme
glasul Tău, păstor iubit...

Mă chemai duios pe nume
peste groapa fără fund
şi-aşteptai din clipă-n clipă
din adîncuri să-Ţi răspund.

Eu cuprins de-a morţii teamă
şi cu ochi de lacrimi plini
am stragat: aici sînt Doamne
plin de rane mor în spini!

Ţi-ai făcut cu mîna cale
printre spini şi peste stînci
şi Te-ai coborît la mine
pînă-n fund de văi adînci.

Mîna Ta de cui străpunsă
dintre spini m-a ridicat
şi-ale mele răni cu milă
mi le-ai uns şi le-ai legat.

Binecuvîntată fie
Doamne bunătiatea Ta,
unde-aş fi eu oare astăzi
dacă mila-Ţi nu venea?

Dă-mi putere scump Isuse
s-ascult numai glasu-Ţi blînd
şi mergînd pe-a Ta cărare
fă să nu mai cad nici[illegible]d.

ISUSE, VEŞNIC CĂLĂTOR...

Isuse, veşnic călător
prin lumea de păcate
Tu baţi strein şi iubitor
la uşile-ncuiate.

Nimic Tu nu-i ceri nimănui
cînd baţi şi-aştepţi să vină
ci vrei să laşi în viaţa lui
iertare şi lumină.

Ai vrea viaţa Ta să-i dai
căci viaţa lui e moartă
dar el stă-nchis, Tu plîngi şi stai
afară lîngă poartă.

Eram copil cînd Te-am văzut
şi-n poarta mea Streine
şi să-Ţi deschid ai tot bătut
să intri şi la mine.

Dar lumea-mi spuse să nu vin
căci viaţa Ta-i amară
am vreme colo mai tîrziu
... şi Te-am lăsat afară.

De-atunci trecură ani şirag
pe viaţa-mi amărîtă,
Tu-mi aşteptai, Isuse drag
la poarta zăvorîtă.

Tîrziu Ţi-am auzit din nou
chemarea Ta duioasă
înceată, stinsă, un ecou:
— o lasă-Mă în casă.

O, las-să vin în viaţa ta
cu pacea Mea cerească
cum lumea-ntreagă n-ar putea
nicicînd să-ţi dăruiască.

Dar lumea-mi spuse să Te las
afară şi-astă dată,
Tu iar la uşă ai rămas
şi uşa încuiată.

Te-am auzit ani mulţi pe rînd
chemîndu-mă din moarte
dar n-am deschis ... iar Tu plîngînd
plecat-ai mai departe.

Iar astăzi singur mă-nfior
de-a mele fapte rele

Isuse şi Te chem cu dor
în noaptea vieţii mele.

Mai vino iar Isuse blînd,
mai bate iar odată
Te-aştept cu sufletul plîngînd
şi uşa descuiată.

AN NOU...

Cu fila cea din calendar
ce le-a-ncheiat şiragul
s-a dus un an
şi altul iar
ne trece astăzi pragul.

O, dacă vrei al tău amar
să-l schimbi în bucurie
pe-a vieţii tale calendar
azi pe ISUS tu-L scrie

şi pune-ţi gînd să-ntrebi mereu
de El în rugăciune:
Ce-ai face Tu în locul meu?
— şi fă ce crezi c-ar spune.

Cînd blîndul Său Cuvînt ţi-a sta
în suflet şi pe limbă,
vedea-vei tu cum viaţa ta
preafericit se schimbă.

De-L vei primi, Sfătuitor,
Prieten de-L vei cere
în greu El fiţi-va ajutor,
în chinuri mîngăiere.

Ce fericiţi ţi-ar fi aşa
şi zilele şi anii
n-ai vrea să schimbi de-ar fi să-ţi dea
tot aurul, toţi banii...

CÎNTA O PASĂRE MĂIASTRĂ.

Cînta o pasăre măiastră
de Golgota duios cînta
de taina cerului, sihastră
de pacea şi iertarea noastră —
atît de limpede cînta
că doina dulce şi măiastră
din glasul ei mă fermeca.

Din calea mea pierdută-n lume
o clipă m-am oprit s-ascult
şi nu mai ştiu ce-a fost anume
părea că-s numai eu pe lume
aşa mă fermeca de mult,
uitasem unde sînt şi cum e
şi nu mă săturam s-ascult.

Duiosul vers pe nesimţite
am început să-l cînt şi eu
prin sfîşierile cumplite
cu rîu de lacrimi neoprite
în viersuri eu m-am frînt mereu,
cîntarea Jertfei preaiubite
m-a întîlnit cu Dumnezeu!

Cu cîntul pasării măiestre
şi astăzi întristarea-mi stîng
Cînd vîntu-mi cîntă la ferestre
şi-mi spune-a Golgotei proveste
în viers bucăţi de suflet frîng.
Prin doina pasării măiestre
mă rog adînc,
şi cînt,
şi plîng . . .

O, Doina Golotei . . . cum plînge
în tine cîntecul preasfînt!

De-o dragoste scăldată-n sînge
de sînul cel străpuns ce strînge,
iertat, norodul Său cel sfînt! —
— Te cînt cu cît mai mult voi plînge
şi plîng cu cît mai mult te cînt.

ACEASTA-I GOLGOTA.

În marea de păcate
în valuri de necaz,
mai sus de-acestea toate
Golgota stă şi az',
din chinuri şi pieire
scăparea e la ea —
liman de izbăvire
aceasta-i Golgota.

Atîtea răni amare
şi plîns nemîngăiat
şi-atîta frămîntare
sub ea s-a alinat,
căci orişice durere
se stinge lîngă ea —
izvor de mîngăiere
aceasta-i Golgota.

În zilele-ntristate
în nopţile pustii
aduce neuitate
şi sfinte bucurii,
viaţa cea pustie
cu ea se va umplea —
izvor de bucurie
aceasta-i Golgota.

Cînd sufletul suspină
de patimi frămîntat
acolo îl alină
un cîntec minunat
a Crucii Jertfă cîntă
de taina-nchisă-n ea —
cîntarea cea mai sfîntă
acesta-i Golgota.

O inimă zdrobită
de plîns nestăvilit
ajunge fericită
cînd harul i-a găsit;
acolo-i mîntuirea
slăvită ce-i lipsea —
deplina fericire
aceasta-i Golgota.

În faţa mării moarte
e limpede izvor
ce-n veci de veci împarte
viaţă tuturor
Ţîşneşte din vecie
şi-n veci nu va seca —
izvor de apă vie
aceasta-i Golgota.

Din adîncimi de rele
scăparea e în sus,
în orice clipe grele
nădejdea e Isus.
sub Crucea răstignirii
în Jertfa de pe ea
e preţul mîntuirii
aceasta-i Golgota.

Şi harul Jertfei sfinte
tot caut să-l înţeleg
dar n-a fost încă minte
să i-l cuprindă-ntreg.
E mai presus de fire
de tot e mai presus —
Şi-nfrînt de-a ei mărire
mă-nchin si plîng ISUS . . .

PRIN MULTE ŢĂRI FRUMOASE.

Prin multe ţări frumoase în viaţă am trecut
şi-atîtea văi şi dealuri frumoase am văzut
dar nici-un deal din lume nu m-a atras aşa
ca-acel al cărui nume se chiamă Golgota.

Acesta nu se nalţă cu vîrful pîn-la nori,
pe culmea lui zăpada nu cerne albe flori
dar nici pe-un deal din lume
nu m-am simţit aşa
de Dumnezeu aproape, ca sus, pe Golgota.

Nu-s brazi înalţi pe-acolo, nici iarbă verde jos,
dar este sus pe dînsa un lucru preţios
e Crucea răstignirii şi Jertfa de pe ea
ne-a dăruit viaţa, aceasta-i Golgota.

Acolo nu-s izvoare de apă cît priveşti
nici rîuri curgătoare de ape pămînteşti,
dar iese de sub Cruce izvorul minunat
ce tot păcatul lumii l-a şters şi l-a spălat.

De-acolo şi tîlharul se-ntoarce credincios
şi mîntuit se-ntoarce căitul păcătos,
acolo-L vezi pe Domnul
cînd plîngi sub Crucea Sa
acolo-i har şi pace, aceasta-i Golgota.

O, suflete ce-n lume suspini nemîngăiat
înalţă-te spre locul acela minunat,
acolo mîntuirea şi pacea vei afla
acolo-i fericirea ... aceasta-i Golgota.

CÎND-MI ESTE GREU.

Cînd-mi este greu, adesea Isuse Domnul meu
Te chem să vii la mine, Te chem şi vii mereu
Ce-aş face-n suferinţă, ce-aş face la necaz
de n-ai fi Tu să-mi mîngîi ştergînd al meu obraz?

Ce-aş face cînd primejdii şi lupte mă-nconjor
de nu mi-ai da Isuse atîta ajutor,
Cînd cei iubiţi mă uită, cînd cei răi mă lovesc
de nu mi-ai da Isuse alin dumnezeiesc! ...

De n-ai fi Tu, o cine o mînă mi-ar fi-ntins,
şi cine să m-aline la sîn m-ar fi cuprins,
să-mi lege-atîtea rane, să-mi stingă-atîta chin
o, cine, cine-ascultă Isuse pe-un strein!

Dar Tu cu-aşa iubire spre mine Te-ai plecat
mereu cînd în durere Isuse Te-am chemat
Azi spun la toţi aceasta s-audă toţi cîţi plîng
să-Ţi ceară ajutorul cînd relele-i înfrîng.

Căci tot ca şi pe mine Isuse dulce poţi
din patimi şi necazuri să-i izbăveşti pe toţi.
Cîntînd cu bucurie Îţi mulţumesc *Isus*
căci Te-am chemat şi-ndată scăparea mi-ai adus ...

GEME INIMA...

Geme inima din mine
ca un brad izbit şi frînt
prinde pieptul să-mi suspine
şi să strig de-amar îmi vine,
mă-nfior şi mă-nspăimînt
mă-ngrozesc şi eu de mine
unde sînt!

Doamne, iar sînt singur,
iară
pier în fapte păgîneşti,
însă lacrimi îmi izvoară
şi căinţa mă doboară,
iar Te caut să mă găseşti
Te-am pierdut Isuse iară
unde eşti?

Amăgit de şoapte rele
am călcat al Tău Cuvînt
şi atras spre rău de ele
m-am pierdut în neguri grele
ca spre-adîncuri de mormînt,
nu văd soare, nu văd stele -
unde sînt!

Teama morţii mă pătrunde,
caut spre slăvile cereşti
şi privesc spre văi afunde,
strig şi nimeni nu-mi răspunde
Tu, ce-n ceruri locuieşti,
Doamne, nu mi Te ascunde
unde eşti?

Orbii cum doresc lumină
muţii cum doresc cuvînt
sufletu-mi aşa suspină
după dragostea-Ţi ce-alină
chinul sufletului frînt,
Doamne scapă-mă din tină
unde sînt!

Robul Tău cu dor Te cheamă
soare-al dragostei cereşti,
Tu-mi eşti Tată bun,
Tu mamă,
m-ai iubit ca orice seamă
chiar şi-aşa mă mai iubeşti
ia-mă şi pe mine, ia-mă
unde eşti.

TATĂL NOSTRU.

Tatăl nostru cel din ceruri
glasul nostru cheamă iar
ajutorul Tău din lumea de durere şi amar.

Fii Tăi plecînd genunchii din a inimii-adîncimi
cheamă mila Ta spre chinul
frămîntatelor mulţmi,

Spre adîncul gol al celor
care rătăcesc şi pier
O, ascultă rugăciunea
... Tatăl nostru Cel din cer! ...

*

Sfinţească-se Numele Tău
suspină întinata viaţă,
cînd umbre de păreri de rău
acopăr sufletul cu ceaţă.

Sfinţească-se Numele Tău
suspină inimile grele,
scăldînd cu-al lacrimii părîu
păcatul făptuit de ele.

Sfinţească-se Numele Tău
curată, inima suspină
cînd tot mai dulce cerul său
se umple de a Ta lumină.

*

Vină-mpărăţia Ta
Doamne-n lumea zbuciumată
peste-a vieţii luptă grea
adă pacea aşteptată.

Vină-mpărăţia Ta
peste-al Tău popor Părinte
una fă mulţimea sa
în trăirea voii-Ţi sfinte.

Vină-mpărăţia Ta
în a inimii-ncăpere
la oricine-ar aştepta
o lumină, de-nviere.

*

Fie voia Ta Părinte
ca şi ieri
şi azi şi mîini,
să ne poarte înainte
voia sfintei Tale mîini!

Fie voia Ta cu mine,
Fie voia Ta cu-ai mei,
căci numai atuncea-i bine
şi de mine şi de ei!

Fie voia Ta în toate
ale noastre cît trăim,
căci numai aceasta poate
face fericiţi să fim.

Precum în cer aşa şi pre pământ
fă Doamne prin puterea Ta cea mare
s-asculte toţi de Sfîntul Tău Cuvînt
şi să urmeze sfînta Ta cărare.

Precum în cer aşa şi pre pământ
fă Doamne cu acei ce cred în Tine
uniţi fiind de-acelaşi legămînt
s-aştepte-mpărăţia Ta ce vine.

Precum în cer aşa şi pre pământ
fă Doamne să trăim în curăţie
mărturisindu-Ţi Numele Tău Sfînt
să fim oricînd precum Îţi place Ţie.

*

Şi pîinea noastră Doamne
cea zilnic spre fiinţă
Tu dă-ne-o nouă astăzi
la toţi cîţi flămînzim
şi celui ce nu crede...
şi celui cu credinţă
căci toţi şi unii şi-alţii
prin mila Ta trăim.

O, dă-ne-o nouă astăzi
din mila Ta bogată
şi pîinea cea din ceruri
şi cea de pe pămînt
căci de-Ţi închizi Tu mîna
şi cerul
Sfinte Tată
noi ne uscăm cu toţii
ca paiul dus de vînt.

O, dă-ne pîinea zilei,
în orice zi, ca Ţie
de fiecare dată,
cu toţi să-Ţi mulţumim
căci numai de la Tine,
din marea-Ţi dărnicie
noi pîinea pentru suflet
şi pentru trup primim.

*

Şi iartă-ne păcatul nostru
ce-n contra Ta l-am făptuit
precum şi noi iertăm Părinte
pe-acei ce nouă ne-au greşit.

Auzi Părinte-a noastre cereri
cînd către Tine noi venim
aşa precum şi noi cînd alţii
vin să ne ceară-i auzim.

cînd către Tine ne rugăm
Ajută-ne pe noi atuncea
aşa precum şi noi pe alţii
cînd ei ne roagă-i ajutăm.

*

Şi nu ne duce pre noi în ispită
auzi cînd Te roagă curaţi copilaşii
de gîndul,
de calea,
de pofta oprită,
departă-ne Doamne de-a pururea paşii!

Şi nu ne duce pre noi în ispită
ascultă-i Părinte pe-ai Tăi cînd Te roagă,
sfinţeşte viaţa spre Tine pornită
păcatul şi lumea să n-o mai atragă.

Şi nu ne duce pre noi în ispită
nici ziua,
nici noaptea,
nici astăzi,
nici mîne,
prin lumea-ntinată păstrează Stăpîne
Lucrarea credinţei ce-n Tine rămîne.

*

Şi mîntuieşte-ne de cel rău
ce umblă ca un leu răcnind
căutînd pe cine să înghită
atîtea vieţi nenorocind.

Şi mîntuieşte-ne de cel rău
de şarpele cel vechi, hain
ce otrăveşte mii de inimi
pierzîndu-le pe veci în chin.

O, mîntuieşte-ne Părinte
şi de cel rău şi de cei răi
s-ajungem fericiţi la Tine
pe veci cu Tine
toţi ai Tăi.

ISUSE DOAMNE, O ISUSE.

Isuse Doamne, o Isuse,
din ziua-n care m-ai chemat
să mă întorc din căi pierdute
eu Ţie viaţa mi-am predat.

Atunci Isuse, bun, Isuse
sărac eram şi umilit
dar Tu atîta bogăţie
prin harul Tău mi-ai dăruit.

De-atunci Isus iubit Isuse
adînc amar am îndurat
dar mîna Ta mîngîietoare
odihnă inimii mi-a dat.

Am fost uitat Isuse Doamne
de prea puţini am fost iubit
dar Tu mi-ai dăruit în suflet
un cer de frumuseţi slăvit.

Adeseori căzut pe cale
amare lacrimi am vărsat
dar Tu cu-atîta bunătate
m-ai sprijinit şi ridicat.

Isuse, mult iubit Isuse
Tu mi-ai iertat păcatul meu,
luînd povara conştiinţei
m-ai uşurat de jugul greu.

Isuse Domnul meu Isuse
cu ce-ai putea fi răsplătit,
cînd toată lumea n-are preţul
ce harul Tău mi-a dăruit!

CÎND ŢI-AM ÎNŢELES CHEMAREA.

Cînd Ţi-am înţeles chemarea
eu de toate m-am lipsit
şi-am venit să stau cu Tine
căci Isuse, Te-am iubit.

M-am desprins din hora lumii,
din păcatul ei m-am zmult
şi-am venit să stau cu Tine
şi Isuse să Te-ascult.

Despărţitu-m-am de prieteni
de plăceri m-am despărţit,
şi m-am alipit de Tine
căci Isuse Te-am iubit.

Azi iubirea Ta mi-e lege
şi Cuvîntul Tău mi-e crez
căci doresc să fiu cu Tine
şi de-a pururi să-Ţi urmez.

Fă ce vrei de-acum cu mine
viaţa mea Ţi-o dăruiesc
vreau pe veci să fiu cu Tine
căci Isuse Te iubesc.

NOI L-AM AFLAT.

Noi L-am aflat pe-Acela ce orbilor dă văz
cînd ochii stinşi de patimi îi spală El de tină,
căci ne-a adus în noaptea îndureratei prăzi
Lumina Lui, izvorul de veşnică lumină.

Noi L-am aflat pe-Acela ce muţilor dă glas
si-i face să vestească minunea bucuriei,

cînd inima-nţelege al încercării ceas
şi sufletul primeşte Cuvîntul veşniciei.

Noi L-am aflat pe-Acela ce morţilor dă trai
şi-i face să cunoască eterna înviere,
cînd inima nu poate să spună-n nici un grai
a Duhului slăvită şi sfîntă înfiere.

Noi L-am aflat pe-Acela ce-ologilor dă mers
şi-i face să alerge ca lumii-ntregi să spună
nemaiuitata clipă cînd boala lor s-a şters
şi fericirei care le-a dat-o Vestea Bună.

Noi L-am aflat pe Domnul...
— ah, graiul nostru nu-i
în stare nici odată să spună bucuria,
Lumina,
fericirea
şi haru-aflării Lui
ce-ntrece tot ce poate cuprinde veşnicia.

Noi L-am aflat!... Şi-acum am vrea la orice pas
pe orice om să-l facem s-audă şi să vină
să afle harul care nu-ncape-n nici un glas
şi fericirea care îţi face viaţa plină.

O, voi cei care-n viaţă aţi plîns atît de-amar
şi n-a fost mîngăiere pe lume să v-aline,
veniţi! — sînt nesecate izvoarele de har
şi vă vor umple-a voastre adîncuri pline pline!

CÎND ERAM COPIL.

Cînd eram copil Isuse
gata-n lume să mă duc
şi din două căi opuse
una trebuia s-apuc,

m-ai chemat să vin la Tine
eu că vin Ţi-am spus smerit,
dar m-am dus pe căi streine,
n-am venit!

M-ai oprit odată-n cale
şi milos mi-ai arătat
ce prăpastie-i în vale,
că drum rău am apucat,
şi mi-ai spus să-ntorc cu Tine
pe-al Tău drum spre răsărit,
dar n-am vrut să-ntorc spre bine
n-am venit!

— Şi-am ajuns deasupra gropii
însă cînd era să cad
Te-am simţit că Te apropii
şi m-ai izbăvit de iad!
Ah, de-atunci pe totdeauna
Te urmez, Isus iubit
fă curat să-Ţi fiu într-una,
fiu smerit.

DE CÎND LA CINĂ.

De cînd la Cină ucenicul
pe sînul Tău s-a rezemat
o, cît adînc de suferinţe
la sînul Tău s-au alinat!

De cînd a temerii-ntristare
din inimă-i s-a liniştit,
o, cîte valuri zbuciumate
la sînul Tău s-au potolit!

Cît zbucium,
ce potop de lacrimi,

ce deznădejde şi cît plîns,
la sînul Tău Isuse Doamne s-au alinat,
s-au şters,
s-au stîns!

Ce munţi de fărdelegi şi patimi
ce sufletul ne-a-mpovărat
de peste conştiinţa noastră
Isuse
i-ai îndepărtat! . . .

O, cîte magdalene care
cu plîns păcatul şi-au stropit
iubirea Ta-nţelegătoare
şi iertătoare au găsit.

Şi cîţi tîlhari ce se-ndreptară
căindu-se cu plîns amar
iertarea fără de măsură
la Tine au aflat în dar.

Ce mari poveri au fost acelea
pe care Tu ni le-ai luat!
Isuse, Sfîntă Jertfă-a milei,
cu ce preţ scump ne-ai cumpărat!

Cît bine ne-au făcut pe lume
cei ce la Tine ne-au adus
Cînd vom plăti recunoştinţa
pe care-o datorăm, Isus! . . .

PLÎNGE UCIGAŞUL

Mă chinuie mustrarea şi-n mintea mea răsar
vedenii ce m-alungă s-alerg prin noapte iar
căci ziua-n orice lucru şi noaptea-n orice vis

văd faţa-nsîngerată a fratelui ucis,
văd chipul lui aievea, din ce în ce mai viu
şi fug gonit din urmă de-al spaimelor pustiu.

Lovit-am mii de oameni la fiecare pas,
po urma mea doar sînge şi blesteme-au rămas.
În mîna rugătoare a bietului orfan
am pus rîzînd o piatră în loc să pun un ban.
Pe golul ce la uşă o zdreanţă mi-a cerşit
cu ură şi cruzime tot gol l-am izgonit!
Flămîndului ce-n uşă plîngînd mi-a aşteptat
nici cojile rămase vreodată nu i-am dat!
Străinului ce-n noapte la poartă mi-a bătut
nici loc în grajd cu vita să stea nu i-am făcut.
Pe cel mai bun ca mine cu ură l-am bîrfit,
un bine totdeauna cu rău l-am răsplătit! . . .

. . . Iar azi de orişiunde, de toţi sînt alungat
cu sufletul de-al crimei blestem împovărat
Şi-oriunde-alerg în lume mereu sînt urmărit
de blestemul vieţii în care am trăit.
Căci şi-n al apei murmur şi-n tunetul din cer
aud vieţi ucise cum sîngele mi-l cer,
în praful plin de urme şi-n norii ce plutesc
eu peste tot, vedenii de crime desluşesc.
Urechea de-mi acopăr şi ochii de-i închid
zadarnic,
conştiinţa eu nu pot să-mi ucid!

Pot să m-ascund de oameni . . . dar şi-n al nopţii-afund
zadarnic
căci de mine eu nu pot să m-ascund!
Gonit de spaima vieţii alerg şi iar alerg
mustrarea s-o înăbuş sau sîngele să-l şterg
şi-oriunde-aş vrea o clipă să stau să m-odihnesc
şi oamenii,
şi îngeri,
şi demoni, mă gonesc . . .
mi-s zilele ca iadul de negre şi de lungi,
m-alungă toţi . . .

Isuse,
ah Tu nu mă alungi?
Ah nu m-alungi Isuse, poţi Tu să mă primeşti,
un strop de milă, mie, poţi oare să-mi găseşti?
poţi fără de mustrare şi ură a-l privi?
pe-un vinovat ca mine poţi Tu să nu-l loveşti,
poţi Tu cînd toţi m-alungă, un loc să-mi dăruieşti? . . .

Ah, nu m-a-nvins nici ura, nici blestemul aprins,
dar dragostea, iertarea
şi mila Ta m-a-nvins!
Şi-ntîia dată-n viaţă genunchii mi se frîng
Isuse-ntîia dată
mă rog
şi gem
şi plîng . . .

GEME SUB POVERI.

Geme sub poveri nespuse
Doamne sufletu-mi zdrobit,
bucurie, bucurie,
pentru ce m-ai părăsit?

Paşii-mi calcă în neştire
pe cărările pustii,
fericire, fericire,
unde-ai mers de nu mai vii?

Plînge-n spasmul deznădejdii
inima zdrobită-n piept,
mîngăiere, mîngăiere,
pînă cînd te mai aştepat?

Ochii-mi varsă rîu de lacrimi
la mormînt de visuri dulci,
suferinţă, suferinţă,
cînd vii oare să mă culci?

— Inimă ce-ntrebi, ascultă
al neprihănirii grai:
pocăinţă, pocăinţă,
nu te-ntrebi cînd vrei să ai?

PENTRU TINE.

Pentru Tine vreau Isuse
toată viaţa s-o trăiesc
Adevărul Tău în lume
şi-al Tău Nume
să-L vestesc.

Pentru Tine vreau Isuse
toată viaţa să mă lupt,
pînă-n clipa sfîntă-n care
lanţul tare
fi-va rupt.

Pentru Tine vreau Isuse
să-nving orice suferinţi
am ales a jertfei cale
pentru-a Tale
biruinţi.

Pentru Tine-aş vrea Isuse
să trăiesc,
să cînt,
să mor,
să vestesc a Tale sfinte,
dulci cuvinte
tuturor!

Pentru Tine, căci Isuse
tot ce am de mi-aş jertfi
n-am să-Ţi pot cu viaţa toată
nici odată
răsplăti!

TU EŞTI ŞI AZI.

Tu eşti şi azi Isuse tot călător pe-aici
dar parcă n-ai acuma popor şi ucenici

Prin lume printre oameni treci parcă în zadar
iubirea-i tot mai rece şi binele-i mai rar.

Sînt parcă numai iude ce umblă dup-averi
Marii şi vameşi astăzi, nu-s parcă nicăieri,

Zachei şi magdalene şi lazări nu mai sînt
s-a isprăvit şi mirul recunoştinţii sfînt . . .

Pe calea spre Golgota, pe drumul spre Damasc
rar merg mironosiţe, rari sauli se mai nasc.

Prin văi de patimi rele mulţi credincioşi azi pier
tot mai legaţi de lume, tot mai străini de cer.

Isuse şi-n atîta nemărginit amar
Tu totuşi chemi pe oameni, chiar dac-ar fi-n zadar.

Chiar dacă nu-Ţi ascultă Cuvîntul Tău divin,
chiar dacă el răsună atîta de străin,

Tu chemi merau Isuse şi-aştepţi pîn-la sfîrşit
să nu se scuze nimeni că nu Te-a auzit.

O, lume nu vrei astăzi s-asculţi chemarea Sa
ştii ce-o s-auzi tu însă
cînd El va înceta? . . .

DOAMNE, ALTĂ DIMINEAŢĂ . . .

Doamne, altă dimineaţă
şi alţi zori de zi răsar
înaintea feţei Tale
robii Tăi se-apleacă iar . . .
spulberat-ai negrul nopţii
şi-ai ei visuri le-ai gonit
şi ne-araţi din nou Isuse,
slava altui răsărit . . .

Peste negura din suflet,
peste-întunecimi de gînd
Tu ne-aduci lumina dulce,
raza unui soare blînd.
După vuiet de furtună,
după nopţi de vijelii
Tu răsai în viaţa noastră
zori de sfinte bucurii.

Căci Tu după lupte grele,
după nopţi de suferinţi
faci să vină răsăritul
mult doritei biruinţi.
— Doamne, peste noaptea lungă
de necaz în care stăm
fă să vină mai degrabă
răsăritul ce-aşteptăm.

Lumea-ntreagă azi aleargă
spre-un nenorccit apus
luminează tot mai tare
Doamne, drumul nostru-n sus!
Şi-n lumina Ta ne-ndreaptă
paşii noştri pe pămînt
ca scăpaţi deplin din noapte,
să urcăm spre cerul sfînt.

Luminaţi de faţa-Ţi Sfîntă
să-Ţi cîntăm fără sfîrşit
după cea din urmă noapte
într-un veşnic răsărit.

CU DOMNUL SPRE GOLGOTA.

E Joi seara...
Sună iarăşi semnul stingerii străjerii,
pe Ierusalim se lasă vălul liniştit al serii,
Se coboară înoptarea, ca un blestem se coboară
să apese inimi care vînd, trădează şi omoară!

Mii de stele luminează noaptea rece şi senină
undeva cu ucenicii Domnul este-acum la Cină,
iar cîntarea lor de slavă, legănată lin, coboară
dulce mîngăind tăcerea şi se stinge-ncet afară...

...Dar cum stă cu ei,
pe Domnul întristarea Îl cuprinde:
adevăr grăiesc Eu vouă:
unul dintre voi Mă vinde...
Se-ntristează ucenicii cînd aud această veste
întrebîndu-se cu teamă: Doamne, oare cine este?
— Dar cînd au văzut pe Iuda
cum se scuză
cum oftează
cunoscură vînzătorul, căci trădarea se trădează!

Dar Ioan învăţăcelul
cel mai mult iubit de Dînsul
rezemat cum sta la sînu-I,
neoprit îi vine plînsul:
«Doamne, cum putut-a oare trădătorul să Te vîndă,
cum l-a biruit pe Iuda pofta de argint flămîndă,
cum l-a cîştigat satana...»

— şi-L ruga printre suspine:
unde mergi Isuse Doamne, ia-ne şi pe noi cu Tine!

Vineri!
miez de zi. Şi arde soarele ca nici odată
pentru Dumnezeu, o cruce lumea a găsit răsplată.
Din cununâ şi din cuie curg şiroaie lungi de sînge
jos strîngînd în braţe crucea
mama Lui, Maria, plînge.

Plînge-alături ucenicul îngropîndu-şi faţa-n palme
cînd spre Domnul fariseii scuipă-n hule şi-n sudalme.
Şi priveşte-n patru laturi peste gloata cea haină
aşteptînd ceilalţi apostoli, iar de undeva să vină.
Dar nu-i nimeni . . .
gloata urlă,
Domnul Lui Se roagă-n cuie,
trăsnetele cad cu groază —
şi nici unul din ei nu e . . .
nici chiar Petru nu mai vine
să-L mai vadă viu o dată . . .
Şi curg urme lungi de sînge
jos în ţărna blestemată.

Cunoscîndu-şi poate-acuma tot păcatul,
toată fapta
plînge tare şi se roagă
răstignitul cel de-a dreapta.
Se noptează . . .
Dintr-o dată soarele şi-a stins lumina,
lîngă Cruce plînge mama
şi Maria Magdalina,
vîntul vîjîie puternic,
Ioan strigă cu suspine:
— unde mergi Isuse Doamne
ia-ne şi pe noi cu Tine.

Zorii-s gata să apară sus pe vîrful Căpăţînii
e Duminecă,
e ziua cea dintîi a săptămînii . . .
Ucenicii-nchişi în casă
stau din noaptea cea de groază
cînd L-au prins pe-nvăţătorul şi într-una priveghează;
n-au gustat din seara-aceea
nici odihna şi nici somnul —
se căiau amar cu toţii că L-au părăsit pe Domnul.
Petru nu putea, sărmanul,
să-şi mai stăpînească plînsul
căci de trei ori el pe faţă s-a fost lepădat de Dînsul . . .

Trei bătăi răsună-n poarta unde-şi plîng cu toţii vina,
şi-o femeie intră-n grabă, e Maria Magdalina,
— A-nviat Învăţătorul, giulgiurile stau grămadă!
toţi tresar uimiţi,
doar Petru şi Ioan se duc să vadă!
Groapa-i goală
Petru plînge
Ioan strigă cu suspine:
— Unde-ai mers Isuse Doamne ia-ne şi pe noi cu Tine!

ISUSE, MAREA VIEŢII.

Isuse, marea vieţii e
adîncă şi întinsă
corabia de valuri ni-e
purtată şi cuprinsă . . .

Vin neguri grele de păcat
din spate şi din faţă
şi valuri negre gem turbat
cer jertfe şi viaţă.

O, vino iar Isuse blînd
că-i furtunoasă zarea
şi ca atuncea, oarecînd,
Tu linişteşte marea!

Corabia condu-ne-o Tu
cu bine prin primejdii
cu vîntul dragostei ne du
spre ţărmurii nădejdii.

HRISTOS A ÎNVIAT.

Hristos a înviat din morţi
ce bucurie sfîntă
şi îngerii din ceruri toţi
şi lumea-ntreagă cîntă.

— Veniţi voi toţi cei vii, cîntaţi
cu morţii din mormînturi!
mărire Lui şi slavă-I daţi
prin mii şi mii de cînturi

Veniţi, luaţi lumina Sa
căci vremea e aproape
cînd slava Lui va lumina
peste pămînt şi ape.

Voi, cîţi vă credeţi buni, veniţi,
primiţi această veste
în dragoste, de n-o trăiţi,
credinţa moartă este!

Veniţi voi care-aţi fost uitaţi,
azi ceasul vostru bate,
prin Jertfa Lui aţi fost iertaţi
de orişice păcate!

Veniţi voi cîţi sînteţi bogaţi
în cer s-aveţi avere,
pentru Hristos vă lepădaţi
de aurul ce piere!

Veniţi voi care-aţi flămînzit,
porniţi pe calea nouă,
căci ceru-ntreg l-a pregătit
Hristos să vi-l dea vouă!

Veniţi voi cei orfani şi goi
ce nu cunoaşteţi mamă,
cu drag v-aşteaptă El pe voi —
iubirea Lui vă cheamă!

Voi împăcaţi-vă duşmani
căci Domnul păcii-nvie
cîntaţi Celui fără-de-ani
cîntări de bucurie.

Iar voi cei ce L-aţi cunoscut
cînd v-a scăpat din rele
răscumpăraţi timpul pierdut
căci zilele sînt grele.

— Hristos a înviat din morţi
a triumfat iubirea! . . .

Îi cîntă îngerii Lui toţi
Îi cîntă-ntreagă firea.

Cîntaţi toţi Fiului de Sus
vestiţi puterea-I sfîntă
a înviat Isus, Isus —
azi lumea-ntreagă cîntă! . . .

CÎND AI TRIMIS.

Cînd ai trimis Isuse ai Tăi învăţăcei
le-ai spus: nimic pe cale să nu-şi mai ia cu ei.

Nici haină, nici avere, nici traistă, nici arginţi
căci Te-ngrijeşti Tu Însuţi de orice trebuinţi,

să poarte ei mireasma Cuvîntului divin
căci toate celelalte s-adaugă şi vin.

. . . Cîţi au urmat Cuvîntul şi-n lume Te-au vestit
nimic n-au dus cu dînşii, nimic nu le-a lipsit.

Dar azi, Isuse-atîţia ce-aleg al Tău sfînt drum
de toate iau, şi numai pe Tine nu, acum.

Averi, ades, prea multe,
arginţi prea sacul plin, —
credinţă însă Doamne şi duh aşa puţin!

Materia-i atrage de-alunecă şi cad
din drumul mîntuirii la moarte şi la iad.

De toate-au mulţi Isuse (şi mare ca şi mic)
dar cînd nu Te-au pe Tine
ei n-au atunci nimic.

TU SINGUR PLÎNGI.

Tu singur plîngi şi azi Isuse
la miez de noapte-n Gheţimani,
Îţi dorm departe ucenicii
şi-nconjurat eşti de duşmani.

Ţi-e plin de neghină ogorul
şi grîul nimicit şi zmult,
departe stau «semănătorii»
şi dorm nepăsători, demult.

Umplut-au mărăcinii via
ogoru-ntreg l-au copleşit
iar «lucrătorii» Tăi departe
în somn adînc au adormit.

Ţi-s oile pierdute toate
pe multe şi pe rele căi,
intrat-au lupii printre ele
şi dorm adînc «păstorii» Tăi.

Pătrunsu-Ţi-au în casă furii
au profanat şi-au pustiit
iar «păzitorii» puşi Isuse
demult cu dînşii s-au unit . . .

Cînd vei veni Isuse Doamne
credinţă oare vei afla?
Din ciţi i-ai pus Tu să vegheze
cîţi oare treji vor aştepta?

CARTE SFÎNTĂ.

Carte Sfîntă,
mînă sfîntă te-a adus în a mea cale
cîte lacrimi semănat-am eu pe paginile tale!

Cît am plîns pe-a tale file cînd m-am regăsit în tine
ruinat,
pierdut
în moarte
dar răscumpărat, — pe mine.

Am aflat cum prin păcate eu eram pierdut şi-n moarte
am aflat chemarea dulce, să las căile deşarte . . .

Am aflat iubirea care
astfel, n-a mai fost vreodată
arătată pentru mine
ca a bunului sfînt Tată

Am aflat de marea Jertfă
dată pentru-a mea scăpare
pe Isus Mîntuitorul scumpul vieţii mele soare

Şi-am aflat Lumina,
calea
şi-adevărul vieţii mele
şi — unite cu prigoane — cîte bucurii în ele! . . .

Eram singurel pe lume,
fără soră, fără frate
dar apoi, ce fericite,
le-am aflat în Tine toate.

Carte sfîntă
mîna sfîntă
mi te-a pus la căpătîie
de la-ntîia mea cîntare,
de la lacrima dintîie.

Şi-azi Cuvîntul sfînt al vieţii
mi-este-ndemn şi îndrumare
mîngîiere-nţelepciune, întărire şi mustrare.

Domnul meu din tine-mi spune
să mă-nveţe-n tot ce-i bine —
mîine-osînda sau răsplata
mi-o va spune tot din tine.

Fii cu mine şi mă-nvaţă
şi mă mustră
şi mă-ndeamnă
ca să-nvăţ ce-nseamnă moartea
şi viaţa ce înseamnă...

Ca să-nvăţ ce-nseamnă clipa...
s-o răscumpăr mă învaţă
şi trăind în curăţie să am veşnica viaţă.

Mai unit să fiu cu Domnul
mai cu rîvnă-n calea strîmtă
Tu, comoara vieţii mele, Carte sfîntă,
Carte sfîntă...

VORBEA ISUS

Vorbea Isus de pe colină
poporului ce sta pe jos
cu faţa plină de lumină
vorbea Isus de pe colină,
cu glasul rar, adînc, duios:

— În lume ura ca o stîncă
apasă sufletul oricui
te-nchide-n noaptea ei adîncă
să fii ca piatra, mai rău încă,
să nu faci bine nimănui!

Dar Eu vă spun: de vezi pe moarte
duşmanul tău, în drum căzut,
tu lasă ura la o parte
şi dacă-ţi vezi duşmanu-n moarte
cu milă-ajută-l pe căzut!

Dac-un duşman bătut de soarte
la uşa ta se va opri
tu lasă ura la o parte

dușmanului bătut de soarte
tu dă-i ce poți, dar nu-l goni!

Cînd un dușman în haine sparte
la ușa ta va aștepta,
tu lasă ura la o parte
dușmanului în haine sparte
tu dăruie-i cămașa ta!

Cînd chiar dușmanii cei de moarte
vor face-n contra ta sobor,
tu lasă ura la o parte
și chiar dușmanilor de moarte
le-ntinde mîna, iubitor!

Cu cei și mai lipsiți, împarte
bucata pîinii pentru trai,
cît ai, chiar cu dușmanu-mparte —
căci Dumnezeu îți face parte
atunci și ție sus, în rai.

RIDICĂ-ȚI OCHII.

Ridică-ți ochii și privește
că-n tot ce este-n jurul tău,
te copleșește bunătatea
și dragostea lui Dumnezeu
și totuși tu, pe El lumina,
și viața ta pe veșnicii,
pe El ce-ți poate da iertarea,
tu nu-L asculți
— de ce nu vii?

Cînd se cutremură pămîntul,
cînd guri de moarte se deschid,
cînd plăgi și lipsuri și necazuri
atîtea mii de vieți ucid:

— acestea toate ţie-ţi strigă
să-ntorci din căile pustii,
Pe-Acel ce poate să te scape
tu nu-L asculţi
— de ce nu vii?

Atîtea tainice-adevăruri
răsar din locul lor ascuns,
şi la-ntrebări înfiorate
îţi dau cu-adevărat răspuns
— dar cînd puterea Lui cea tare
ţi-ncearc-a vieţii temelii,
tu nu-nţelegi ce-ţi spune oare
sau te prefaci,
— de ce nu vii?

Ce fericiţi sînt toţi aceia
ce Lui pe veci s-au dăruit,
cu cîtă bucurie-aşteaptă
acel loc sfînt făgîduit!
— la minunata-i fericire
tu nu doreşti părtaş să fii
cîţi merg la slavă-n veci cu Domnul
tu unde mergi,
— de ce nu vii?

DIN LOCUL LINIŞTEI.

Din Locul Liniştei de Veci,
o, Domnul Slavei Sfinte,
spre noi privirea să-Ţi apleci
noi Te rugăm fierbinte!

Spre Tine-al plînsului popor,
smerită rugă poartă,
priveşte spre căinţa lor
şi iartă, Doamne . . . iartă! . . .

— Căci n-au nici stare nici cuvînt
aşa cum se cuvine,
dar umiliţi pîn-la pămînt
se roagă către Tine!

Ascultă glasul tremurat
de teama ce ne-apasă,
— peste pămîntul tulburat
o, Doamne, pacea lasă!

Căci iar e ceasul cruntei uri,
stau fraţii să se-omoare
— Noi Te rugăm să Te înduri:
fă pace-ntre popoare!

Dă pace pe pămînt şi-adu
iar vremi de-nviorare
căci Doamne numai singur Tu
poţi face împăcare!

Şi-n a lor inimi, îndreptar,
Cuvîntul Tău aşează,
ca între toţi — fără hotar —
iubirea să se vază.

— Spre bunătatea Ta strigăm,
în mila Ta cea multă,
primeşte ruga ce-o nălţăm
şi cererea ne-asultă.

ASTĂZI CÎND COBORI...

Astăzi cînd cobori Isuse
iară-n lumea păcătoasă
ca să baţi la orice poartă
şi s-aştepţi la orice casă,

baţi şi la palat cu cîntec,
baţi şi la bordei cu jale,

baţi la toţi şi-aştepţi să facă
loc şi poposirii Tale!

Duci cu Tine bucurie pentru inimă şi casă
să dai tuturor acelor ce Te-ascultă şi Te lasă!

Dar-năuntru-i veselie, cîntece şi vorbe multe
şi la Tine n-are vreme
nimeni azi să mai asculte.

Nu e parcă nici o casă, nici o inimă creştină,
să Te-aştepte ca odată cu cîntări şi cu lumină!

Prea eşti parcă altfel astăzi,
şi în glasul Tău răsună
prea tot dragoste şi milă
şi îndemn la faptă bună!

Şi nu-i place lumii astăzi la de-acestea să asculte,
în aşa de multe locuri Te întîmpină insulte

Căci e «cultă» lumea astăzi,
de-al Tău Nume i-e ruşine
.. Cum vor bate ei odată, şi se vor ruga de Tine!

ADESEORI ÎN RUGĂ...

Adeseori în rugă
cînd eu smerit plîngeam
nu Te vedeam Isuse
dar Te simţeam.

Adeseori cînd singur
eu suspinam zdrobit
nu Te-am văzut cu mine
dar Te-am simţit.

Prin focul jertfei însă
cînd Doamne m-ai trecut
nu Te-am simţit eu numai,
ci Te-am văzut!

Iar azi cînd împreună
cu Tine merg în sus
ce limpede, ce-aievea
Te văd, Isus!

PREASFINTE DUH.

Preasfinte Duh de viaţă darnic,
Preasfinte-mpărţitor de har
în faţa Ta îngenunchiază,
a noastră mulţumire iar.
O, Tu ai dat vieţii noastre
botezul minunat de foc
ce-a cununat în noi durerea
cu fericirea la un loc.

O, Tu ne-ai răsărit în suflet
lumina altei noi vieţi
descoperindu-ne atîtea
necunoscute frumuseţi.
În inimi ne-ai aprins statornic
înflăcăratele trăiri
ca să-Ţi putem aduce jertfa
deplinei noastre dăruiri.

Făcut-ai sufletele noastre
potir de aur minunat
şi darnic le-ai umplut adîncul
cu harnul Tău nemăsurat.
Dezvăluitu-ne-ai frumseţea
Cerescului Ierusalim
părtaşi la dulcea-i fericire,
chiar de pe-acum ne faci să fim.

În faţa Ta întreaga noastră
recunoştinţă vine iar
şi-Ţi mulţumim . . . o, slavă Ţie
Preasfinte-mpărţitor de har.

CÎT PĂCATUL M-A PURTAT...

Cît păcatul m-a purtat
cincisprezece toamne,
toţi mereu m-au lăudat
nimeni nu s-a supărat,
nimeni Doamne!

Cît la cel rău i-am slujit
cincisprezece toamne,
toată lumea m-a iubit
nimeni nu m-a prigonit,
nimeni Doamne!

Cît de lume mi-a plăcut
cincisprezece toamne,
orice rele-aş fi făcut
nimeni nu m-ar fi-abătut,
nimeni Doamne!

Cît trecură ca un fum
cincisprezece toamne,
nimeni nu mi-a stat în drum
să mă strige ca acum
nimeni Doamne!

Dar de cînd mă port să-Ţi plac
(trei ori patru toamne)
bine caut mereu să fac
şi tot nu mă are-n plac
nimeni Doamne!...

— O, mereu de-aş fi-un pribeag
toate-a vieţii toamne,
ura tuturor o trag,
mi-e de-ajuns că mă ai drag
azi Tu Doamne!...

DOAMNE, DUMNEZEUL NOSTRU

Doamne Dumnezeul nostru, Preaputernic şi-nţelept
Sfînt eşti,
bun
şi plin de milă
blînd
şi minunat
şi drept.
Ce uşor de-aflat eşti Doamne
totuşi cît eşti de ascuns,
Ce uşor de-a Te pătrunde
totuşi cît de nepătruns!
Tu eşti totul pretutindeni
şi eşti nicăieri nimic,
poţi fi necuprins de mare
poţi fi infinit de mic!

Ce-nţelept le-ai rînduit Tu Doamne, toate-n univers
orice clipă-şi are-o slujbă,
orice umbră şi-are-un mers:
Tu porţi soare,
lună,
stele,
aurora
şi amurg...
Toate-n Tine-şi au izvorul
toate către Tine curg,
Tu-nceputul tuturora
Tu al tuturor sfîrşit,
— cît de minunat şi tainic toate le-ai orînduit!

Tu Te-ascunzi de mulţi ce-n lume «înţelepţi» se cred
şi «mari»
dar Te laşi aflat de vameşi,
de păstori,
şi de pescari.
Ne-nţeles rămîi adesea pentru-a lumii «învăţaţi»
dar la cei smeriţi şi sinceri cît de limpede Te-araţi!
Cît de limpede-Ţi văd faţa cei ce-au cugetul curat
care fără viclenie cred adînc şi-adevărat.

Pentru ceice văd eşti totul şi-ntr-un munte
şi-ntr-un spic
dar eşti nicăieri, nimica, pentru cei ce văd nimic.
Pentru cei înguşti la suflet care numai rău aleg
nepătruns rămîi de-a pururi, necrezînd ei, nu-nţeleg.
Dar ce simplu Te descopăr cînd smeriţi, în rugă, şed
cei neprefăcuţi ce-n inimi nu Te ispitesc
ci cred!
Pentru cei cu minţi înguste
Doamne eşti de necuprins,
pentru cei «nălţaţi» şi mîndri
eşti înalt de neatins,
Dar atît de mic eşti Doamne
şi atît de-apropiat
pentru cine Te primeşte într-un cuget nestricat.

Tu eşti veşnicia-ntreagă,
Tu eşti ceasul trecător,
Bucuria ce se naşte din durerile ce mor,
Nevăzutul plin de taine
şi văzutul arătat,
viitorul care creşte din trecutul îngropat,
mîngăierea ce-nfloreşte din suspinul ce-a apus
şi nădejdea ce rămîne
cînd iluzia s-a dus
viitorul şi trecutul strînse-n veşnicul prezent
Tu eşti veşnica mişcare,
neclintitul permanent!
Tu eşti tot ce pot cuprinde şi eşti tot ce nu mai pot.

Dar iubirea,
simt o Doamne,
că eşti maipresus, de tot.
Că-n oricîte mii de chipuri Te arăţi spre noi lucrînd
peste toate-Ţi străluceşte dragostea în primul rînd.

O, Strălucitorul centru al iubirii, Tu ne-ai dat
tot ce-şi vrea al nostru suflet şi-şi doreşte necurmat!
golul nostru,
lipsa noastră,
slăbiciunile din noi,
fărdelegile,
pedeapsa
şi-a urmării lor şuvoi,
de mustrări, de chin, de luptă
de torturi de veci şi plîns,
cu-a Ta unică durere, toate Tu le-ai strîns!
cu-a Ta unică osîndă răul tot ne-ai ispăşit,
marea noastră datorie
către Tine, Tu-ai plătit.

Cerul fericit, în urma primului păcat închis,
omenirii renoite prin credinţă, l-ai deshis
şi la starea fericită ce-o pierdusem prin păcat
din adînca prăbuşire pîn-la cer ne-ai înălţat!

curăţindu-ne prin sînge şi-nfiindu-ne prin Har
— Totul
ah Iubire, totul
e Dumnezeiescu-Ţi dar!

În genunchi cu umilinţă, Doamne faţa Ta slăvim
nu vom fi nicicînd în stare cît am vrea
să-Ţi mulţumim!
Nu putem, recunoştinţa ce-o simţim că-Ţi datorăm
nici în rugă,
nici în lacrimi,
cum am vrea s-o arătăm!

Dăruieşte-ne puterea de-a învinge orice rău
chipul sufletului nostru
schimbă-l după chipul Tău...

Dă-ne feţei strălucirea cugetului luminos
duhului încredinţarea viitorului frumos,
inimii neprihănirea sfinţitoarelor dorinţi
gîndurilor limpezimea înţeleptei năzuinţi...
Dă-ne dragostei căldura ce dă rod oricărui pas
şi credinţei frumuseţea unui neschimbat rămas,
şi curajului tăria totdeauna de ne-nfrînt
şi nădejdii-n biruinţă un mereu-noit avînt
şi vieţii-ntregi nălţarea
necurmat
spre faţa Ta
pîn-o vei uni cu Tine
cum a fost
cînd nu era!...

ISUSE PÎINEA VIEŢII.

Isuse pîinea vieţii
şi mana cea din cer
plîngînd Te cheamă bieţii
ce-n plîns şi-n foame pier.

Şi gem într-o pustie
de lipsuri şi nevoi —
Isuse mană vie,
coboară-Te-ntre noi,

În lumea de păcate
şi-nconjuraţi de rău
flămînzii de dreptate
se sting de dorul Tău

Tu poţi să saturi bieţii
înfometaţi ce pier.
O, Sfîntă pîine-a vieţii
şi mana cea din cer!

ISUS E CALEA.

Mii de drumuri, prin păcate,
duc la moarte şi la iad
şi-n prăpastia pierzării,
zilnic mii şi sute cad.

Dar spre ceruri, la viaţă,
doar o cale duce-n sus
Calea mîntuirii-i una,
una singură: ISUS.

Toţi acei ce caută altă
cale spre-a ajunge-n cer
rătăcesc
se pierd
şi-n noaptea
morţii şi durerii, pier.

HRISTOS E ADEVĂRUL.

E plin pămîntul de minciuni
şi înşelaţi de rele
cei răi, vor semne şi minuni
şi astfel pier prin ele!

Cîţi umblă după lucruri seci
şi-n calea lor se-ndreaptă
cădea-vor înşelaţi pe veci
în chinul ce-i aşteaptă . . .

Dar Adevărul neapus
ce-n veci de veci străluce
e unul singur, e Isus
Cel răstignit pe Cruce.

Hristos e Adevăru-ntreg
şi Lui cîţi se închină
Lumina veşnică aleg
şi-n veci vor fi-n lumină!

ISUS HRISTOS E VIAŢA.

În lume moartea e stăpînă
iar cei robiţi de calea sa
în întunerecul pierzării
pe veci vor fi-aruncaţi cu ea.

Dar este-n lume şi Viaţa,
prin care cei născuţi de sus
se bucură de fericire...
Viaţa e *Hristos Isus!*

El, celor care cred Întrînsul
şi-n lume-L vor sluji cu zel
le dă viaţa să trăiască
nemuritori pe veci, ca El.

DE-ATÎTEA ORI.

De-atîtea ori Isuse
pe marea de necaz
veneau dureri nespuse
talaz după talaz...
şi-nfrînt de-nfricoşare
cădeam sub greul lor
De nu-mierai încurajare
Isuse tu, şi ajutor...

În jalea şi-n durerea
atîtor suferinţi
ce har mi-a dat puterea
statornicei credinţi
ce har mi-a dat lumina
ce Tu mi-ai revărsat,
cînd vina mea
şi vina
din alţii, m-a-noptat!

De-atîtea ori Isuse
în vînturi şi-n furtune
cu zările apuse
plîngeam pe rupte strune;
Tu-mi răsăreai atunce
în inimă şi-n gînd
cu faţa Ta cea dulce
cu chipul Tău cel blînd.

O, Soarele Iubirii
pe veci să-mi luminezi
şi pacea mîntuirii
în suflet să-mi aşezi
cu-adîncul mulţumirii
prinos să Te slăvesc
oricînd ale-amintirii
lumini îmi strălucesc.

III

Cînd atuncea-n seara Cinei,
Doamne, Tu, Învăţătorul
chiar şi Iudei vînzătorul
i-ai spălat supus piciorul,
şi-ai şezut cu el alături, şi-ai mîncat cu el o pîne:
— ne-ai dat pilda umilinţei ce pe veci de veci rămîne.
Că oricine-ar vrea pe lume,
printre-ai Tăi, să fie mare,
să slujească tuturora, mai smerit ca orişicare!

...O, dar azi cîţi ucenici sînt înălţaţi şi-n bogăţie
cum pot ei sluji la alţii
dacă nu-Ţi slujesc nici Ţie!

Cu treizeci de-arginţi pe Iuda
cînd l-a amăgit Soborul
pentru dînşii s-a făcut el din apostol
— vînzătorul!
Dar apoi mustrat de gîndul care nu-i vroia să tacă
sub povara deznădejdii, el s-a spînzurat de-o cracă.

— În acele zile Doamne
pofta de arginţi flămîndă
doar pe unul din apostoli
l-a învins ca să Te vîndă.
Astăzi însă, cîţi dintrînşii
avînd punga-n veac săracă,
gata sînt în orice vreme
şi pe-un preţ mai mic s-o facă!
şi-o fac liniştiţi aceasta,
făr-să simtă barem truda
şi mustrarea conştiinţei
ce-a avut-o pîn-şi Iuda!...

Cînd sub greutatea lumii asudai în Ghetsimanii,
bînd paharul greu al Jertfei
şi-aşteptînd supus duşmanii,
Tu purtai povara *Singur* şi durerea cea amară
cei apropiaţi Isuse, liniştiţi dormeau afară.

... Ca atunci Tu-nduri şi-acuma
Singur şi din greu, amarul
căci în loc să se micească tot mai mare e paharul
şi pe mii de cruci cînd iarăşi lumei-i gata să Te-aşeze
vai cum dorm, şi cîţi, aceia puşi de Tine
să *vegheze!* ...

Cînd erai pe cruce Doamne, sus pe vîrful Căpăţînii
şi scuipau spre Tine-n hule arhireii şi bătrînii,
trecătorii şi soldaţii —
şi noroadele haine, —
tot a mai rămas un prieten, un apostol, lîngă Tine,
o dovadă a iubirii şi un martor spre osîndă
lumii ce-a-nsetat de sînge şi de-omor a fost flămîndă!

... Astăzi însă, cînd Te scuipă mii de buze criminale
cînd potop se nalţă ura pîn-la poala Crucii Tale
o, alăturea de Tine în a prigonirii cuie
dintre-ai Tăi, atît de-adesea,
azi, Isus, nici unul nu e.

În slăvita dimineaţă cînd ai înviat Isuse
Te-aşteptau cei dragi cu lacrimi şi cu bucurii nespuse
Te-aşteptau nedespărţiţii:
magdalenele, zacheii
şi pescarii Tăi de oameni, de la Marea Galileii ...

Astăzi însă vai, adesea printre noi, a Ta-nviere,
numai iude-o mai aşteaptă să Te vîndă cui Te-ar cere,
numai ane şi caiafe să Te chinuie-n durere,
numai mîini să Te lovească,
numai cruci, oţet şi fiere,

numai buze să Te scuipe,
numai guri să Te hulească —
... asta ţi-e recunoştinţa, crudă gloată «creştinească».

O, voi toţi creştini de forme, de paradă şi de nume
ce-aveţi sfînta datorie de-a-L sluji pe Domnu-n lume!
— ce răspundere-uriaşă veţi avea la Judecată
pentru lumea asta-ntreagă ce-o lăsaţi întunecată
să se piardă-n rătăcire de Hristos înstreinată
făr-să-i arătaţi Lumina cu o viaţă-adevărată!
Făr-să-i daţi o mărturie prin viaţă şi prin faptă
că trăiţi în curăţie
şi-I cunoaşteţi Calea Dreaptă!
Căci în loc de-apostolie şi lucrarea cea curată
voi trăind în fărdelege faceţi slujba vinovată
pentru care nu-i uitare nici iertare nici odată!

Voi vă pierdeţi ...
răul creşte ...
iadul rîde şi petrece
Cînd veţi înţelege oare?
— Căci e ceasul doisprezece!

E ZIUA BUCURIEI AZI.

E ziua bucuriei az'
şi-a cîntului curat
nu-i nici un suflet cu necaz
azi nu curg lacrimi pe obraz
căci lumea-ntreagă cîntă az':
— Hristos a înviat!

E ziua sfintei Învieri
şi-a harului curat,
uitînd durerile de ieri,

primind cereşti şi noi puteri,
părtaşi slăvitei înfieri,
— Hristos a înviat!

E ziua marei îndurări
ce harul sfînt ne-a dat,
azi preţul multelor iertări
ne-a dat a Lui răscumpărări
e-un soare nou pe-a noastre zări
— Hristos a înviat!

E ziua dulcei mîngîieri
şi-a gîndului curat,
Voi cei ce-aţi suferit dureri
şi-aţi plîns fără nădejde ieri
s-înfrînte-a iadului puteri
— Hristos a înviat!

E ziua marii biruinţi
a Celui ce-a luptat,
cîţi îndurat-aţi umilinţi
nălţaţi a voastre năzuinţi
cîntînd cu cetele de sfinţi
— Hristos a înviat!

HRISTOS A ÎNVIAT.

Hristos a înviat! . . . căzut-au
peceţile de pe mormînt
puterea iadului şi-a morţii
prin moartea Lui pe veci le-a-nfrînt.

Bătut a fost, scuipat în faţă,
de cei mai răi, batjocorit
şi-ntre tîlhari a fost pe cruce,
de cei mai vinovaţi hulit.

Închis a fost apoi c-o piatră
şi cu pecete, de Sobor
dar a-nviat căci viu e veşnic
şi veşnic e biruitor.

Aşa-i pe veci şi Adevărul
ce El ni L-a descoperit
cu mii de lespezi şi de gratii
nu poate-n veci fi-năbuşit!

Ci-atunci cînd toţi răstignitorii
îl cred zdrobit de mîna lor,
el sfarmă temniţi,
rupe lanţuri
şi iese-afară-nvingător!

O, PĂRINTE-AL MÎNGÎIERII...

O Părinte-al mîngîierii
vezi-mă din cerul sfînt
căci în braţele durerii
şi-n suspinuri mă frămînt.

Tinde-Ţi mîna Ta cea dulce
spre-al vieţii mele chin
mîna care-mi poate-aduce
suferinţelor alin.

şi-mi coboară-n suflet iară
pacea mîngîierii az'
căci mi-e inima amară
şi-mi curg lacrimi pe obraz.

Nopţi întregi de taine pline
stau în rugă şi veghez
şi Te chem să vii la mine
căci de Tine însetez.

Zile -ntregi Te strig, Părinte
şi Te-aştept să vii, curînd,
mi-arde inima fierbinte
după Tine sînt flămînt!

— O Părinte-al mîngîierii
vezi adîncu-n care gem
căci din braţele durerii
cu amar suspin Te chem.

GLASUL DOMNULUI.

Glasul Domnului te cheamă
glasul Celui veşnic Sfînt
ce-a răbdat fără cuvînt
pentru tine spini şi cuie
şi mormînt.

Din iubire pentru tine
El durerile-a răbdat
chinul morţii l-a-ndurat
să te scape din pieire
şi păcat.

Astăzi El din nou te cheamă
să laşi calea celui rău,
să te-ntorci la Dumnezeu,
şi să plîngi cu lacrimi multe
greşul tău.

Şi să sui şi tu cărarea
pîn-la Jertfa Crucii Lui
inima sub ea să-ţi pui
şi calvarul morţii Sale
tot, să-l sui!

prin durerea răstignirii
şi prin moartea Lui să treci,
ca din bezna nopţii reci
tu să-nvii cu El la viaţa
cea de veci.

TU OM PIERDUT...

Tu om pierdut pe căi streine
ce-n valul relelor te-neci
de ce nu vrei să vii la Mine
să ai viaţa cea de veci?

De ce te-ngropi în neguri rele
atras de obiceiuri reci?
Primeşte darurile Mele
să nu pierzi viaţa cea de veci!

De ce eşti gata-n orice vreme
spre fapte rele să te-apleci?
O, lasă lumea să te cheme
tu-alege viaţa cea de veci!

Nu te-amăgi crezînd iubite
că datini şi-obiceiuri seci
în locul inimii-s primite,
crezînd aşa, tu pieri pe veci!

Iubite, clipa morţii vine
curînd din lume ai să treci,
de nu vrei să te-ntorci la Mine
tu-ţi pierzi viaţa ta pe veci!

O SUFLETE...

O suflete ce-n rău apuci,
de-ai şti tu-n ce adînc te duci,

De-ai şti-n ce-adînc cădea-vei greu
cînd umbli fără Dumnezeu.

În tina greului păcat
în moarte tu te-ai cufundat,

Nu vezi tu oare cum de sus
te cheamă harul lui Isus?

Întoarce azi la El-napoi
şi las-al relelor nevoi!

El pentru tine S-a jertfit,
cu ce iubire te-a iubit!

— Poţi tu urechea să-ţi înfunzi
la glasul Lui să nu răspunzi?

Poţi tu să-ţi coperi ochii tăi
şi să mai mergi pe rele căi?

Poţi tu cînd azi aşa duios
te cheamă harul lui Hristos,

şi-n al iubirii dulce prag
te-aşteaptă El cu-atîta drag?

poţi oare tu să nu te-apleci?
— Ah, cum vei plînge-n veci de veci!

ÎNDURERAT IZVOR...

Îndurerat Izvor din care
Iubirea veşnică-a ieşit
vîslesc pe mări învolburate,
luntraş, de chipul Tău vrăjit!

Departe-n zarea strălucită
Te văd pe-ndureratul lemn
se-ntinde pîn-la mine umbra
mult-pătimirii Tale semn

Şi-ntinsa crucii Tale umbră,
cît două mii de ani de chin
pe mii de mări mi-nseamnă calea
pe care către Tine vin.

Isuse, azi din lupta lumii
mă-ntorc rănit şi suferind
şi-nfrînt cu mîinile-amăndouă
potirul inimii Ţi-întind:

O, las-să cadă-n el iubire,
un strop din veşnicu-Ţi izvor
şi-o să se-aline-ntregu-i plînset
şi toate rănile ce-l dor

Că *nu-i* ajung din celelalte,
nu-l umple de-ar primi potop,
Iubire sfîntă, dar din Tine,
i-ajunge cînd primeşte-un strop.

Atras şi însetat de Tine
nu pot să-i mai găsesc alin
nefericit cu jumătate, —
se linişteşte numai plin!

Cu luntrea vieţii sfîşiată
mă-ntorc cu lungi păreri de rău
— Izvorule-al iubirii sfinte
dă-mi sufletului stropul Tău.

BOLNAV DE DORUL TĂU.

Bolnav de dorul Tău Isuse
prin lume-acum eu trec strein
chemîndu-Te mereu pe Nume
cu-al aşteptărilor suspin

Străbat pustii de necredinţă
şi mări de fărdelegi grăbit —
prin lume fără poposire
Te caut şi strig nelinişti.

Flămînd şi-nsetoşat de Tine
doresc al Harului Tău miez
căci foamea inimii şi setea
cu Tine doar mi-ndestulez.

Iar cînd Te aflu-Ţi sorb Cuvîntul
uimit de-al Lui belşug bogat,
cum simt puterea lui umplîndu-mi
adîncul meu nesăturat!

Şi-nfiorat de fericire
plec ochii-n jos şi-ascult răpit
— Isuse, nu mai am Isuse
nimic pe lume de dorit!

O, APOSTOLII-MBUIBĂRII.

O apostolii-mbuibării
adormiţi în perne moi
cît e-ntinsul depărtării
de la voi şi pîn-la noi.

Voi căutaţi a lumii slavă
noi răsplata cea de sus,
voi a patimii otravă
noi paharul lui Isus.

Voi cu ranguri, cu avere
şi cu slavă şi cu bani,
noi umili, fără putere,
cei de jos şi cei sărmani.

Voi vestind a voastră carte
noi vestind Cuvîntul Sfînt,
voi de laude-aveţi parte
noi de cruci şi de mormînt.

Voi cinstiţi şi cu renume
noi huliţi pentru Hristos,
voi mereu nălţaţi de lume,
noi mereu trîntiţi pe jos.

Voi vă desfătaţi în «bine»
vă-mbuibaţi între plăceri,
noi zdrobiţi printre suspine
ducem sute de poveri.

Vouă toţi vă sînt prieteni
nouă toţi vrăjmaşi fiind,
voi primind aici răsplata
noi spre cer nădăjduind.

Ştim că ne urîţi, dar iată
nu mai este mult şi-apoi
noi pe veşnicia toată
ne vom despărţi de voi!

APOSTOLI BINECUVÎNTAŢI...

Ce sfîntă e chemarea voastră,
apostoli binecuvîntaţi
ce-n lutul slăbiciunii voastre
comoara Harului purtaţi!

Ce-adîncă, ce sublimă-i taina
ce-n sufletele voastre-a pus
lumina cerului şi slujba
mărturisirii lui Isus.

Ce sfînt e rostul zbuciumatei
şi răbdătoarei voastre vieţi —
dispreţuirea voastră-ascunde
comori de-atît de mare preţ.

Sînteţi puţini şi slabi şi umili
şi-n lumea-ntreagă risipiţi,
dar adevărul şi iubirea
vă dau puteri să biruiţi.

Chemaţi popoarele la viaţă
şi pe Hristos Îl arătaţi
jertfiţi-vă! Se cere jertfă,
apostoli binecuvîntaţi.

PLEACĂ-ŢI IAR.

Pleacă-Ţi iar urechea Doamne în acest tîrziu amurg
să ne-asculţi mărturisirea lacrimilor care curg.
Plîngem iar cu toţii stingheri plini de patimi şi nevoi
greu şi mare ni-e păcatul
Doamne-ndură-Te spre noi!

Din părerile greşite, noi, convingeri ne-am format
şi-am crezut în ele Doamne, iar pe Tine Te-am uitat,
dar ne-am rătăcit pe urmă ca o turmă rea de oi
vino iarăşi ne-adună:
Doamne-ndură-Te spre noi!

Din minciună noi făcurăm adevărul cel mai sfînt
şi ne-am rezemat pe-acesta multă vreme pe pămînt
dar ne-am prăbuşit pe urmă în prăpăstii de noroi
scapă-ne Părinte iarăşi
Doamne-ndură-Te spre noi!

Dintr-un idol ne făcurăm Dumnezeu...
şi l-am cinstit
închinatu-ne-am la dînsul şi pe Tine Te-am urît
şi-astăzi părăsiţi ajuns-am ruinaţi de tot şi goi
Mila Ta să ne ridice,
Doamne-ndură-Te spre noi!

O, ne pare rău şi plîngem pentru tot ce-am făptuit
ne căim de fapta noastră ca şi fiul rătăcit
şi la Tine Tatăl nostru iar ne-ntoarcem înapoi,
iartă rătăcirea noastră
Doamne-ndură-Te spre noi!

Şterge fărdelegea noastră, iarăşi Tată bun de sus
pentru dragostea iertării pentru jertfa lui Isus,
şi ne scapă de osînda judecăţii de apoi
mîntuieşte-ne de-a pururi
Doamne-ndură-Te spre noi!

CE DULCE EŞTI.

Ce dulce eşti Isuse ce dulce eşti şi bun
spun stelele şi luna şi cerurile spun
şi-ntreg pămîntul spune
ce dulce eşti şi bun...

De cînd a Tale haruri în inimă le-adun
eu gust mereu din Tine ce dulce eşti şi bun
şi-aş vrea la lumea-ntreagă,
cît simt să pot să spun...

O, de mi-ar sta-n putinţă toţi oamenii s-adun
de multa-Ţi bunătate, plîngînd aş sta să spun
să vină toţi să afle ce dulce eşti şi bun.

CE MARE EŞTI TU!

Ce mare eşti o Doamne,
ce mare eşti şi sfînt!...
spun soarele şi luna
şi vuietul de vînt,
şi trăsnetul ce culcă
stejarii la pămînt,
şi urletul furtunii,
şi-al păsărilor cînt
văzutul, nevăzutul
şi toate cîte sînt
în lumile luminii
şi-n beznă sub pămînt...

O, de-ar cunoaşte Doamne
toţi oamenii ce sînt:
puterea mîinii Tale
şi-a glasului Tău sfînt,
de-ar asculta chemarea
şi sfîntul Tău Cuvînt
Te-ar preamări de-a pururi
ce mare eşti şi sfînt.

CE DREPT EŞTI TU!...

Ce drept eşti Tu o, Doamne,
ce drept şi-adevărat!...

Spun zilele şi anii
şi clipa ce-a zburat
că nu mai leagă nimeni
ce Tu ai dezlegat,
că nu descuie nimeni
ce Tu ai încuiat,
că nimeni nu-osîndeşte
ce-odată Tu-ai iertat.

Lucrarea mîinii Tale
pămîntul lung şi lat
cu mările şi munţii
cu tot ce Tu i-ai dat,
cu-amurgul şi-aurora
şi cerul înstelat
spun cît de drept eşti Doamne
şi cît de-adevărat.

Stăpîne-Atotputernic
Părinte-Adevărat
mărit să fii de-a pururi...
în veci fii lăudat
de orişice fiinţă,
de cerul minunat,
de tot ce bunătatea-Ţi
şi Mîna-Ţi a creat —
căci sfînt
şi drept eşti Doamne
şi bun
şi-adevărat.

NU TE DUCE DE LA NOI.

Gadareni sîntem Isuse
plini de patimi şi nevoi
sîntem inimi nesupuse
Te-am gonit, dar o, Isuse
nu Te duce de la noi!

Plini sîntem de fapte rele
şi-al păcatului noroi,
gemem sub necazuri grele,
nu ne părăsi în ele
nu Te duce de la noi!

Nu Te duce, fără Tine
sîntem orbi, flămînzi şi goi,
ia-ne tot ce-avem mai bine
toate n-au un preţ cît Tine
nu Te duce de la noi!

N-asculta pe-aceia care
şi-azi Te-alungă iar-napoi;
Arse-n dor de vindecare
plîng atîtea răni amare
nu Te duce de la noi!

Mii de inimi chinuite
vars-al lacrimii şivoi,
cer cuvintele-Ţi iubite,
nu le părăsi zdrobite
nu Te duce de la noi!

Doamne, oastea Ta umilă
duce greutăţi puhoi
Le vom duce fără silă
dar ascultă-ne, ai milă
nu Te duce, de la noi.

RĂMÎI CU NOI.

Ni s-au dus cu vremi apuse
bucuriile şuvoi
prietenii, fraţii de-o clipă
ce-am crezut
pe vecii că se-nfiripă
ni s-au dus aşa de-n pripă
au trecut,
şi-n al lacrimii şuvoi
ai rămas doar Tu Isuse
Tu cu noi!...

Fraţi de amintiri nespuse
din cerescul Tău război
fraţi de care strîns ne leagă
dor şi gînd
din frăţia ce ne-nchiagă
cîte unul se dezleagă
rînd pe rînd
şi-n al Tău ceresc război
mai rămîi dar Tu Isuse
Tu cu noi.

Şi-alte prietenii aduse
de s-ar duce iar-napoi
dacă fraţi de-ai noştri iară
ne-ar lăsa
ca să scape de ocară
şi de ura lumii-amară
ar pleca
orişicîţi vor da-napoi
Te rugăm rămîi Isuse
Tu, cu noi.

ÎŢI MULŢUMIM...

Îţi mulţumim Isuse Doamne
cu ochi scăldaţi în stropi de rouă
de-a Tale multe binefaceri
de tot ce Tu făcut-ai nouă:
De-atîtea lacrimi de durere
schimbate-n cînt de bucurie,
de-atîtea roade-mbelşugate
ce-am strîns din frămîntata-Ţi glie,
de-atîta adăpost o, Doamne,
şi-atîta binecuvîntare
ce-aflat-am sub a Tale-aripi
în încercările amare,
de-atîtea mîngăieri ce-adus-ai
în pribegia-ne sihastră,
de-atîta fericire cîtă
ai revărsat-o-n viaţa noastră.

Şi-acum în astă zi cînd iarăşi
sîntem la altă răspîntie
cînd ne trimiţi s-arăm Părinte
cu alt plug nou vîrtoasa glie,
cînd alte ploi şi vînturi grele
şi alte opintiri ne-aşteaptă
La-ntîia brazdă, către Tine,
întîiul nostru gînd se-ndreaptă.

Precum plugaru-n primăvară
cînd dă să tragă brazda nouă
îngenunchiaţi pe-ogor Părinte
şi-n sus cu mîinile-amîndouă
Îţi cerem binecuvîntarea
şi harul plinătăţii sfinte
şi peste-ogorul nou pe care
Tu astăzi ni l-ai pus-nainte.

Din mîna Ta avem o, Doamne
puteri şi har şi-nflăcărare
şi umiliţi sub voia-Ţi sfîntă
Îţi punem totul la picioare.

O, foloseşte-Te de-aceste
smerite şi puţine vase
şi du a mîntuirii pace
în mii de suflete şi case.

Fă s-aruncăm cu plină poală
sămînţa rodnică pe glie,
iar pentru-a Ta deplină slavă
noi TOT să dăm cu bucurie...
Ca de pe urma jertfei noastre
făcută-n cînturi şi-n suspine,
toţi îngerii din cer să strîngă
snopi plini de roade
pentru *Tine*...

CÎNTĂRI ÎNDEPĂRTATE

CÎNTĂRI ÎNDEPĂRTATE

Cîntîri îndepărtate ne vin în ceas de seară
de undeva, din harul trăit adineoară,

... ne vin în ceasul tainic de după rugăciune
cînd duhul şi-aminteşte de orişice minune,

de orice izbăvire din noapte şi furtună
prin care-a mers trimisă prin lume Vestea Bună,

de tot Calvrul crucii cu şoaptele-i gemute
prin anii-n care toate sînt crîncene şi mute...

— Cîntăriele-acestea-s ca lacrima prelinsă
pe chipul singuratec, cu-ntreaga zare stinsă.

ca razele de unde, nu-i soare niciodată
mai strălucit ca fruntea cu sînge asudată,

ca sfintele ecouri a stărilor slăvite
ce-n veci n-o să mai fie asemenea trăite,

ca umbra şi lumina acelor căi divine
pe unde-a mers aievea Hristos la pas cu tine...

— Ecoul lor să-ţi fie îndemn pe veci în minte
lumina lor din urmă, un soare spre-nainte!

Să urci cu bucuria că zbori către cunună
că patima cu slava Hristos ţi le-mpreună,

că tot ce uzi cu lacrimi din ce-ai sădit cu sînge
cu mîini strălucitoare în veci cîntînd, vei strînge

Şi-mbrăţişîndu-ţi crucea cu-o tainică plăcere
să mori cu-ncredinţarea că moartea ţi-e-nviere!

PRIMIŢI PE DOMNUL VOSTRU!

O, vouă celor umili, v-aduc o veste nouă
ce voi, împovăraţii, pîn-azi n-aţi auzit:
ISUS HRISTOS, prin crucea şi jertfa Lui şi vouă
iertare, mîntuire şi har v-a dăruit!

Mulţimea de păcate atît de mari şi grele
cu care viaţa-ntreagă mereu v-aţi încărcat,
El le-a luat asupra-şi, S-a-mpovărat cu ele
şi sus pe lemnul crucii cu sînge le-a spălat.

El din osînda morţii, din veşnica pieire,
cu jertfa Lui prin Cruce, scăpare v-a adus,
căci prin credinţa-ntrînsul, viaţă, mîntuire
şi pacea Lui cea dulce v-a dăruit de sus.

Primiţi pe Domnul vostru!... — cu lacrimi de iubire
şi inima şi casa deschideţi-I deplin,
căci unde intră Domnul, cerească-I strălucire
din casa jalei, face un colţ de rai senin!

Primiţi pe Domnul vostru, voi cei ce-aţi tras cu trudă
şi fără vre-o nădejde, amarele poveri —
şi-atunci pe ochii voştrii, pe faţa voastră udă
va străluci lumina cerească înfieri!

Primiţi pe Domnul vostru, voi cei ce-aţi stat departe
de masa veseliei, de praznicul curat,
primirea Lui, viaţa pe veci vă va desparte
de tot ce-i fărdelege, osîndă şi păcat!

Primiţi pe Domnul vostru, căci numa Lui I-e milă
de voi, precum i-e milă păstorului de oi —
o, numai Lui de-a voastră osîndă nu-I e silă
căci pîn-la starea voastră El vine după voi!

Primiţi pe Domnul vostru, o, cîtă bucurie
ar trebui să umplă al vostru suflet az'
cînd pîn-la starea voastră doreşte El să vie
să facă-un veşnic cîntec din veşnicul necaz.

Primiţi pe Domnul vostru! —
e cea din urmă uşă,
e cea din urmă cale,
e cel din urmă Har,
e cea din urmă clipă, . . . cînd şi-aceasta-i dusă,
vai, tot ce mai rămîne, e desnădejde doar!

Primiţi pe Domnul vostru, e cea din urmă punte
întinsă pe ste-adîncul cel dintre cer şi voi, —
cînd nu va mai fi-acesta, rămîne-un veşnic munte
de chin amar
sub care veţi geme-n veci apoi.

CE DULCE-I PACEA TA.

Ce dulce-i pacea Ta, Isuse
ce-o dai la cei ce Te-au primit,
cu cîtă mîngăiere umpli
truditul suflet chinuit!

Ce-aleasă-i sfînta bucurie
ce-o dai Tu celui întristat,
cu cîtă liniştire umpli
truditul suflet zbuciumat!

Ce fericire faci să vină
în duhul cel nefericit,
şi ce nădejde-i dai cînd strigă
pierdutul deznădăjduit!

Cum schimbi vieţi din temelie,
cum-nalţi pe cei umili şi mici,
cum pe dispreţuiţii lumii
deasupra lumii Tu-i ridici!

Cum dai curaj în locul fricei
cum pui tărie-n slăbănogi,

cum dai cuvînt la gura mută
şi umblet paşilor ologi!

Cum pui credinţă minunată
în cel ce-a fost un crunt ateu,
cum faci din cel ce-a fost un vameş
un slujitor lui Dumnezeu!

Cum creşti iubirea Ta cerească
în duhul plin cîndva de rău
şi-l fericeşti cu-ncredinţarea
că este-un fiu iubit al Tău!

Încredinţarea dulce care
mă face astăzi fericit
şi recunoscător Isuse
să-ţi cînt în veci,
— cît m-ai iubit!

SLĂVITĂ-MPĂRAŢIE-A PĂCII.

Slăvită-mpărăţie-a păcii
şi dulcei fericiri de sus
tînjind de dorul după Tine,
din suflet Te doresc nespus.

Ce oare mi-a schimbat simţirea
ce altădată Te ura
iar astăzi dragostea de Tine
de doru-Ţi să suspine-aşa!

O, minunată Ţară-a păcii,
Străin prin lume atăzi trec
mereu înalţ spre Tine ochii,
mereu genunchii mi-i aplec.

Aş vrea la sînul Tău cel dulce
cînd calea-mi voi sfărşi să vin

să-mi odihnească-n veci viaţa
dumnezeescul Tău alin.

să-mi liniştesc adînc iubirea,
cu ochii fericiţi privind
mereu noi forme-a bucuriei
şi frumuseţii răsărind.

În întunerecul luminii
ce-nvăluie fiinţa Lui
eliberat deplin de mine,
iubirii-n veci să mă supui.

şi-acolo-n pacea fără margini,
pe veci ce nu se mai sfîrşesc,
desăvărşirea împăcării
cu veşnicia s-o găsesc!

ŞI IAR TE NAŞTI.

Şi iar Te naşti, din nou, Isuse
şi iarăşi vii ca alte dăţi
în lumea urii neapuse
cărarea păcii s-o arăţi.

Spre-a Tale zări de pace pline
pe-ai urii fii îi vei chema,
dar vai, îndemnul spre mai bine
aşa de greu îl vor urma.

Din slava dragostei nespuse
cobori în lumea Ta să-i iei,
cu drag îi chemi spre ea, Isuse,
dar ei se sfîşie-ntre ei.

O, Doamne lumea-i astăzi plină
de patimi şi de farisei
şi totuşi mila Ta divină
mai vine şi mai stă-ntre ei!

Mai vii, chiar dacă sfîntu-Ţi Nume
din nou un an îl vor huli...
— Ce dragoste Te-aduce-n lume
cu ce putere-o poţi iubi!

Cobori la ei şi-i chemi la Tine
cu milă-i chemi, de ei Ţi-e dor
— O, dac-ar şti ei Cine vine
Şi Cine-aşteaptă-n uşa lor!...

Dar vii
căci dintre ei Isuse
cîţiva primi-vor scumpu-Ţi Har
în taina inimii supuse...
Şi pentru ei, cu drag vii iar.

O, SFÎNT IZVOR.

O, sfînt izvor ce speli păcatul,
Dumnezeesc izvor de har,
ascultă-mi iarăşi vinovatul
suspin ce se căieşte-amar.

Mi-e iarăşi viaţa-ntunecată,
mie iarăşi sufletul pătat,
mi-e iarăşi inima-ntinată,
păcatul iarăşi m-a-nşelat.

Mi-e-ntunecat din nou seninul
din sufletul ce-a fost sfinţit
păcatul şi-a vărsat veninul
şi inima mi-a otrăvit.

Ah, unde-i pacea mea plăcută,
seninul gîndului curat
şi dulcea fericire-avută
nainte de-a mă fi-ntinat?

Ah, cum mă-nvinse ispitirea
şi-n suflet am putut s-o las,
cum mi-am pierdut neprihănirea
făcînd nefericitul pas!...

Căit plîng azi, eu vinovatul
ce Te-am lovit şi Te-am scuipat,
Slăvit izvor ce speli păcatul
ah, fă-mă iar din nou curat!...

TE ROG...

Te rog nu pentru lume, Tată,
nici pentru fii ei cei răi,
ci pentru turma Ta curată
şi pentru copilaşii Tăi.

Te rog nu să le-opreşti furtuna
şi nici să-i iei de pe pămînt;
Mă rog să-i faci să fie una
aşa cum Eu cu Tine sînt.

Le cer adînca părtăşie
şi darul *binelui suprem*,
uniţi în inimă să fie
aşa cum Eu şi Tu sîntem!

Mărturisirea mîntuirii
la fel s-o poarte pe pămînt,
părtaşi sfinţeniei iubirii
uniţi cum Eu cu Tine sînt,

Curaţi de ori şi ce minciună
de-apururi Tată să-i păzeşti,
uniţi să fie împreună
aşa cum Tu cu Mine eşti!

Şi-ajută-i Tată să trăiască
cerinţa Sfîntului Cuvînt
Iubirea să-i nedespărţească
aşa cum Eu cu Tine sînt.

NOI TE URMĂM...

Noi Te urmăm cu dor Isuse
fiindcă Te iubim mereu
De-ntîmpinăm cîntări sau jale

noi vrem să mergem pe-a Ta cale
şi cînd e-uşor
şi cînd e greu.

Fiindcă Te iubim, Isuse
vrem să-Ţi urmăm neîncetat
vrem neîncetat întreaga viaţă
să Te mărturisim pe faţă
trăind curaţi cu-adevărat

Ne-aşteaptă-aici necazuri multe
noi ştim acesta, că ne-ai spus,
Dar vrem prin ori şi ce suspine
să Te urmăm mereu pe Tine
ajută-ne
Iubit Isus.

FIINDCĂ TE URMĂM

Fiindcă Te urmăm Isuse
avem şi noi de suferit,
răstignitorii Tăi şi nouă
ne-adună spini necontenit!

Ades ni-e inima rănită
şi sufletul ni-e-nsîngerat,
ei n-aleg cuele şi spinii
nici milă n-au de cel curat!

Ajută-i Tu pe-ai Tăi, Isuse,
să poată ne-ncetat răbda
iar de s-ar cere şi-a lor moarte
să moară,
dar sub crucea Ta.

PÎRÎŞII.

Atunci cînd ai văzut, Isuse,
Mîntuitorule-ndurat,
cum tot poporul Îţi aduse
femeia prinsă în păcat,

Tu-ai cunoscut durerea toată
ce bietul suflet i-apăsa
şi că pîrîşii ei din gloată
erau mai vinovaţi ca ea!

Şi Te-ai plecat să scrii pe vatră
cuvîntul greu şi-nfiorat
s-arunce-ntrînsa prima piatră
acela fără de păcat.

Ei au simţit a Ta mustrare
şi ruşinaţi Te-au părăsit
căci să arunce piatra-n stare
nici unul nu s-a socotit.

Dar azi «creştina» noastră gloată,
şi fiece pîrîş din ea,
se crede-n stare prima dată
oricînd cu piatra el să dea!

Se crede-n stare să arunce —
întîi chiar cel mai păcătos.
— O, de-ai mai scrie ca şi-atuncea
Isuse, un cuvînt pe jos!

CU TOT ÎNTREGUL...

Cu tot întregul meu amar
cu munţii de suspine,
cu plînsul fără de hotar,
Isus, eu vin la Tine!

— Primeşte-mă aşa cum sînt
cu multele-mi greşale
şi spală-mă Isuse sfînt
prin Jertfa Crucii Tale.

Sînt păcătos, sînt vinovat,
sînt plin de fapte rele,
dar vin Isuse-ndurerat
sub Crucea Ta cu ele —
şi la picioare-Ţi cad smerit
cu lacrime amare
şi-Ţi cer, Isuse preaiubit
a sîngelui iertare.

Primeşte-mi toată viaţa mea
şi-n slujba Ta o pune
Ca la sfărşit să poţi afla
în ea doar roade bune.
Să poţi fi mulţumit oricînd
de slujba ce-ţi aduce,
pîn-la sfărşit mereu purtînd
lumina de la cruce.

CÎND SE VA ÎNTOARCE IZRAEL.

Atunci cînd se va întoarce Izrael
din căile de jale
Slăvite Împărat Emanuel,
ce sfinte bucurii vor fi în el
atunci cînd se va întoarce Izrael
la poala crucii Tale.

Vor lepăda povara lor de aur
şi pofta lui păgînă
cînd vor veni la ieslea Ta din staur
şi Te-or găsi Dumnezeesc tezaur
vor lepăda cu scărbă orice aur
şi vor cădea-n ţărînă.

O, cînd se vor deschide ochii lor
şi Te-or vedea pe Tine,
cutremuraţi de cel mai sfînt fior
Te-or recunoaşte-al lor Mîntuitor
o, cînd se vor deschide ochii lor,
vor geme cu suspine!

Şi vor veni cum nimeni n-a venit
la Tine-aşa vreodată,
din somnul greu şi-atît de lung, trezit
poporul Tău veni-va fericit
Mesia drag, cum nimeni n-a venit
sub crucea-nsîngerată!

Si-Ţi vor cînta cum nimeni n-a cîntat
în glas cu-atîta jale,
c-au fost pierduţi dar iată s-au aflat,
că ispăşit şi şters e-al lor păcat
şi vor cînta cum nimeni n-a cîntat
răscumpărării Tale!

Te va iubi cum n-ai mai fost iubit
în vremile apuse —
cu focul cît li-e-n suflet grămădit,
cu dorul ce de veacuri Te-a dorit
Te va iubi cum n-ai mai fost iubit
Poporul Tău, Isuse . . .

NICI O CLIPĂ DE-NTRISTARE.

Nici o clipă de-ntristare
nu vreau să mai am Isus
c-am văzut a Tale haruri
şi puterea-Ţi de nespus.

Vreau să biruiesc de-acuma
a-ndoielii chinuiri
să alung cu hotărîre
a vrăjmaşului şoptiri.

Cînd mă-ncearcă ispita
cu-a-ntristării suferinţi
fă să nu uit niciodată
scumpele-Ţi făgăduinţi.

fă să nu uit niciodată
cum le-ai împlinit Tu ieri
ca să ştiu că şi-azi şi mîine
Tu-mi vei dărui puteri.

Nalţă-mi gîndul la cetatea
cea cu ziduri de topaz
ca să nu mă copleşească
a-ntristărilor talaz.

Şi-mi ajută la-ncercare
ochii să mi-i pot ţinea
pîn-la marea izbăvire
doar la Tine, stînca mea.

DE CE NOI NU PUTEM?

De ce noi nu putem, Isuse,
a vieţii greu să-l biruim,
badjocurile şi prigoane
mai răbdători să le primim?

Fiindcă nu iubim ocara
şi n-am dori să suferim,
cu toată lumea de păcate
ne place-n pace să trăim.

De ce în valurile vieţii
aşa uşor ne afundăm?
de ce ne copleşeşte somnul
de veghe cînd ne pui să stăm?

De-aceia nu putem, Isuse,
să facem lucrul cel mai mic
şi în această tristă stare
în veci nu vom putea nimic!

... Fiindcă noi privim la valuri
şi nu pe Tine Te vedem,
fiindcă ne culcăm alene
şi nu cu Tine priveghem.

O, întăreşte-ne Isuse
şi ochii ţine-ni-i mereu
la Tine care eşti puterea
şi biruinţa-n orice greu.

ATUNCI CÎND VEI VENI.

Atunci cînd vei veni Mesia
Isuse binecuvîntat
cînd iarăşi vei veni Mesia
ce mare fi-va bucuria
cu care n-au primit Mesia
pe nimeni încă pe pămînt.

Tu vei aduce Răsăritul
vei pune plînsului sfîrşitul
vieţii fără de apus,
şi-ncununa-vei fericitul
prinos curat ce Ţi-am adus.

Cu biblice cîntări, Unuia,
cînta-va ceru-ntreg uimit —
şi-ai Tăi cînta-vor aleluia
cum nu se cîntă nimănuia
decît doar Ţie, Cel Slăvit!

Şi-atunci va-ncepe veşnicia
acelor ce Te-au aşteptat
şi nesfîrşită bucuria
vei face s-o simţim Mesia
că-n aşteptare, am răbdat.

MÎNTUITORUL MEU IUBIT.

Mîntuitorul meu iubit
din slăvile senine
din lumea plînsului sfîrşit
eu vin acum la Tine.

Sfîrşit-am calea pe pămînt
şi slujba Ta cea bună
urmînd Cuvîntul Tău cel sfînt
cu fraţii dimpreună.

Sfîrşit mi-e drumul de dureri
şi ceasul scurt de jale
şi-n cerul drag de mîngîieri
sfîrşeşte dulcea-mi cale.

Ce fericit, ca toţi acei
ce Te-au urmat prin lume
eu voi cînta pe veci cu ei
Isuse, sfîntu-Ţi nume.

Cum Te-om privi acolo sus
în mută adorare,
Preadulce şi preabun Isus
în veci fără-ncetare.

O viaţă-ntreagă Ţi-am slujit
în cînturi sau suspine,
de-acuma lupta mi-am sfîrşi
Isuse, vin la Tine.

AZI CÎND ANUL VECHI ...

Azi cînd anul vechi, Isuse, de la noi se duce iară
şi cînd anul nou aşteaptă
mîine-n prag să ne răsară,
ca de-atîtea ori şi-acuma în genunchi cu umilire
noi Ţi-aducem printre lacrimi
rugăciuni de mulţumire.

... Mulţumiri că şi-n anul ce se duce, Tu Isuse
ne-ai adus îmbelşugarea bucuriilor nespuse
şi ne-ai ocrotit viaţa cu puterea mîinii Tale
să putem urca spinoasa, dar slăvita crucii cale;
Mulţumire că pe umeri ne-ai pus dulcea Ta durere
să putem simţi duioasa mîinii Tale mîngîiere
c-ai făcut mereu să trecem văi de moarte şi tristeţe
să putem privi pe urmă slava sfintei Tale feţe ...

Mulţumiri şi pentru acele lacrimi grele şi amare
care ne-au făcut mai dulce
şi mai scumpă-a Ta cîntare;
mulţumiri şi pentru umbra de necaz
şi de urgie
care ne-a făcut pe urmă, mai gustată bucuria
şi că ne-ai lăsat pe-o clipă
în a lumii joasă pleavă
numai ca să poţi pe urmă
să ne-nalţi pe culmi de slavă;
C-ai lăsat să ne lovească, palme grele de-ncercare
tocmai ca să poţi pe urmă cu-a Ta dulce alinare
să ne schimbi îndurerarea în slăvită sărbătoare
şi să răsplăteşti puţina noastră umbra de răbdare
cu belşug de fericire şi be binecuvîntare;
noaptea pătimirii noastre s-o faci zi de sărbătoare.

O, şi-acum Isuse Doamne
pentru anul care vine,
calda noastră rugăciune
o-ndreptăm smeriţi spre Tine —
să-ntăreşti dorinţa noastră de-a rămîne
pîn-la moarte
purtători ai Veştii Bune, mai departe,
mai departe
Să călcăm mereu pe urma urmei Tale-nsîngerate
fericiţi fiind atuncea cînd răbdăm pentru dreptate.

Iar dacă mărturisirea dragostei şi Jertfei Tale
ar aduce vieţii noastre alte suferinţi pe cale,
Te rugăm atunci
în faţa feţei noastre zbuciumate
să răsai pe-o clipă slava răsplătirii minunate.
Că-i deajuns din strălucirea bucuriei ei o rază
pe-noptarea suferinţii şi durerii să ne cază,
ca nădejdea să ne-nalţe,
să ne poarte, să ne crească,
peste orice-mpotrivire şi cruzime omenească.

Domne, sîntem slabi
şi greul doborîne-ar şi ne-ar frînge

pîlpîirea vieţii noastre într-o clipă ni s-ar stinge
dacă mîna Ta cea bună,
dacă grija-Ţi iubitoare
n-ar veghea asupra noastră cu o zilnică-ndurare.
De aceia necurmate rugăciuni-nălţăm spre Tine
şi de-a mulţumirii lacrimi inimile noastre-s pline,
căci în ajutorul noastru Te chemăm în orice vreme
cînd de ziua viitoare inima mereu se teme.

Dincolo de uşa-nchisă a clipitei viitoare
numai singur Tu o Doamne, a cunoaşte eşti în stare;
numai Tu, căci numai Ţie viitorul se arată
de aceia ni Te cere, Doamne, azi fiinţa toată;
că-n atîtea mii de lipsuri
şi-n atîtea trebuinţe
Tu eşti unica-mpăcare a întregilor dorinţe,
Tu în ziua
şi în anul
şi-n viaţa care vine,
dărueşte-ni-Te nouă să putem trăi prin Tine.
Ne fi mamă
şi prieten
şi nădejde
şi lumină.
Fiicărui suflet care doar cu Tine se alină
să fii hrană, băutură
şi putere liniştită
fiecăruia în foame
şi în sete, şi-n ispită.

Tu să fii neprihănirea
şi sfinţirea luminoasă
dragostei adînci ce luptă
să-Ţi rămînă credincioasă.

Zilnic sufletul ni-l scaldă în al cerurilor ape
să-l simţim în orice seară
lîngă Tine mai aproape.
Dă-ne inimii adînca şi curata părtăşie
cu mulţimea celor care Te iubesc în curăţie;
Fă-ne tot mai blînzi, mai darnici,

mai cu milă de oricine,
schimbă-ne mereu, o Doamne,
pîn-vom semîna cu Tine...
numai astfel liniştită poate inima s-aştepte
viitorul cu răsplata judecăţii Tale drepte;
numai astfel cu-mpăcare poate inima să vină
către noul an
cu zîmbet de încredere senină...
Căci cînd astfel toată viaţa
zi şi noapte-ar fi trăită
ori si care zi din urmă
ori şi care-i fericiţă!

O, PĂCĂTOŞILOR IUBIŢI.

O, păcătoşilor iubiţi
ce staţi în nesimţire
doriţi voi oare s-auziţi
un cîntec de iubire?

Un cîntec cum n-a fost nicicînd
şi nici va fi vre-odată
— o, de doriţi, priviţi crezînd
spre crucea-nsîngerată.

Priviţi mereu... privind în sus
pătrunde-I-veţi simţirea
că-nsîngerat murind, Isus
vă-nvaţă ce-i iubirea.

Priviţi-L şi-ascultaţi ce sfînt
e-un cîntec de iubire,
cum n-a fost altul pe pămînt
e-n sfînta-I pătimire.

Cît v-a iubit, cît vă iubea
o, veţi putea voi oare,
măcar să bănuiţi cîndva
iubirea Lui cea mare?

Cît v-a iubit, cît vă iubea
priviţi la răstignire
şi spuneţi cine-ar mai avea —
o astfel de iubire.

Priviţi, acesta-i preţul dat
de El răscumpărare,
aşa aţi fost voi scoşi din iad
din moarte şi pierzare!

O, cum a fost iubirea Sa, —
Golgota-nsîngerată
pe veci de veci va rămînea
dovadă neuitată.

Iubirea Lui e ne-ncetat
un cîntec plin de jale,
L-a scris cu sîngele-I vărsat
cu lacrimile Sale.

O, ascultaţi-L, o lăsaţi
adînc să vă pătrundă
din har în har veţi fi schimbaţi
de Taina Lui profundă.

Trezi-va-n inimile reci
iubirea cea adîncă
şi-n veci de-aţi asculta, în veci
aţi tot mai cere încă.

Căci cine-a fost atras prin har
de dragostea-I duioasă
suspină,
luptă,
moare, dar
de El nu se mai lasă.

DE-ATÎŢIA ANI.

De-atîţia ani stă Domnul tău
în pragul casei tale
iar tu-L respingi şi-alungi mereu
cu multele-ţi greşale!

Aşteaptă haru-n uşa ta
iertarea Lui să-ţi deie
tu nu-L primeşti, Îl laşi aşa
de-atîţia ani să steie.

Te-aşteaptă fericirea-n prag
să-ţi umplă viaţa-ntreagă
tu gol şi trist suspini pribeag
păcatul greu te leagă.

Iertarea stă
şi pacea vrea
în viaţa ta să vină
să-ţi umplă-ntreagă viaţa ta
cu cîntec şi lumină.

Dar tu te împietreşti mereu, —
ah, nu-ţi e teamă oare
că s-o sfîrşi şi harul Său
şi lunga Lui răbdare?

C-aceasta poate-n uşa ta
e ultima-I bătaie
şi că apoi va mai urma
doar veşnica văpaie?

Ah, nu te temi c-această zi
sfîrşitul o să-ţi fie
şi noaptea care va veni
va fi pe veşnicie?

— Cînd glasul Lui te cheamă iar
iubitul meu, ascultă,
primeşte al iertării har
căci vina ta e multă.

Căci va veni un ceas amar
şi-o vreme de obidă
cînd uşa marelui Său har
pe veci o să se-nchidă.

Iar tu vei rămînea pe veci
în focul de afară,
în plînsul nesfîrşit să-ţi treci
a vecilor povară.

Dar chinul cel mai greu şi-amar
ve fi încredinţarea
c-a fost şi pentru tine-un har
dar I-ai respins chemarea . . .

O, PĂCĂTOSULE CĂZUT . . .

O păcătosule căzut
în mlaştina pieirii
Isus te poate ridica
pe Stînca mîntuirii.

Ridică-te atît cît poţi
suspină-amar şi-L cheamă:
Isuse Doamne — sînt pierdut
coboară-Te şi ia-mă!

O, ia-mă de aici pe braţ
şi scoate-mă din tină
de rele spală-mi viaţa mea
şi scoate-o la lumină.

— El lîngă tine-i dragul meu
nu-i nimeni mai aproape,
aşteaptă doar chemarea ta
să vină să te scape.

Şi de-ai avea pe suflet tu
păcate cu grămada,
prin Jertfa Lui ai fi spălat
mai alb decît zăpada.

TU, ACEL CE-AUZI

Tu, acel ce-auzi Cuvîntul
oare te gîndeşti acum
că-ncurînd aici în lume
vei sfîrşi al vieţii drum?

Gîndu-acesta ce te-ncearcă
vrea să facă să-nţelegi
ce viaţă te aşteaptă
după moartea ce-ţi alegi.

Dac-aici tu cauţi slava
Celui care te-a creiat,
după moartea trecătoare
vei fi viu cu-adevărat.

Însă dacă ţie-n viaţă
glasul Lui ţi-a fost străin
după azi, te-aşteaptă tristă
noaptea veşnicului chin!

Ah, alege nemurirea
fericită cu Hristos,
pînă n-ai s-ajungi în chinuri
de-unde-n veci să nu fii scos.

TU AI FĂCUT PĂCATE...

Tu ai făcut păcate multe,
e pîn-la nori grămada lor...
— Dar tot mai mare e-ndurarea
Slăvitului Mîntuitor.

Ţi-e sufletul zdrobit de-atîtea
păcate cîte-ai săvîrşit?
— Prin sîngele iertării însă
tu poţi fi-n totul curăţit!

Ţi-e conştiinţa-mpovărată
cu-atît de multe fărdelegi?
— Dar harul Lui ţi-ndepărtează
pe veci a lor urmări întregi.

E vrăjmăşie între tine
şi Dumnezeu cel curat?
cu El
prin El
poţi fi-mpăcat!

Eşti vinovat? Te-aşteaptă moartea?
la iad pe veci eşti osîndit?
— o, ştii tu oare că-ntr-o clipă
poţi fi iertat şi izbăvit?

E clipa cînd, văzînd cu groază
adînca-ţi stare de păcat
tu vii cu-ntreaga ta fiinţă
dorind adînc să fii scăpat!

Cînd plîngi căit şi-nalţi privirea
către Isus cel răstignit,
crezînd deplin că marea-I jertfă
şi-al tău păcat l-a ispăşit...

E clipa cînd pătruns de-această
credinţă, plîngi îngenunchiat —
şi-ntorci spre El deplin să-ţi spele
fiinţa-ntreagă de păcat!

Cum te ridici apoi cu lacrimi
cum cînţi, cum plîngi de fericit —
cînd simţi adînc că ieşti printrînsul
iertat, spălat şi înoit!...

RUGĂ PENTRU CEI OSTENIŢI

Isuse, o preabun Isuse,
adînc din suflet Te rugăm
pentru viaţa celor care
pe-a noastre inimă-i purtăm.

Îţi cerem multa Ta-ndurare
cu-atîta sfăşiere-n glas
pentru acei ce-n urma noastră
căzuţi pe drumuri au rămas.

Ne doare-adînc al lor durere
şi-n taina plînsului ascuns
noi Te rugăm să-i scapi, Isuse
din starea-n care au ajuns.

Cu-acea tăcută-ndurerare
ce-o nasc duioase-amintiri
adule-aminte bucuria
şi haru-ntîiei lor iubiri.

Adu-le-aminte-nflăcărarea
din vremea dragostei dintîi
cînd tot ce-i despărţea de-olaltă
era topit de-a ei văpăi.

Adu-le-aminte şi trezeşte
din nou în inimile lor
duios şi mişcător întregul
neprihănirii Tale dor.

Şi-adună-i Tu din zbuciumarea
de valuri care ne despart
căci sînt cu scîndurile frînte
dintr-o corabie ce s-a spart.

Şi umple iar cu-nflăcărare
cu dragoste,
cu plîns,
cu dor,
şi cu-a întoarcerii cîntare
Isuse, inimile lor!

DE-ATÎTEA ORI

De-atîtea ori te-a cercetat pe tine
Cuvîntul blînd şi trist şi mustrător,
tu n-ai simţit nici teamă, nici ruşine
ah, cît mai poţi să stai nepăsător?

Cînd Domnul stă la uşa ta şi bate
de-atîta timp tăcut şi răbdător,
tu nu-L primeşti . . . În pofte şi-n păcate
ah, cît mai poţi să stai nepăsător?

Pe tine te-a răbdat de-atîta vreme
deşi-ai păcătuit îngrozitor,
dar cît s-aştepte, cît să te mai cheme
ah, pînă cînd mai stai nepăsător?

Cînd stă deschisă-a harului intrare
şi braţul Tatălui îndurător,
O, pînă cînd respingi a Lui iertare
şi cît mai poţi să stai nepăsător?

Cînd încă scaunul harului stropit e
cu rugi şi plînsuri de suflete ce vor
să, scape de iadul muncilor cumplite, —
tu pînă cînd rămîi nepăsător?

Curînd din nou Stăpînul o să vie
s-aducă dreapta plată tuturor,
ah, ce vei face-n clipa de urgie
cînd tu şi-acum rămîi nepăsător?

Ce inimă-mpietrită ai în tine
de poţi să fii aşa nesimţitor?
Vai, vine mîine,
mîine moartea vine, —
ah, cît mai poţi să stai nepăsător?

LUCRUL CARE TREBUIEŞTE.

Marta:
Învăţătorule, iată a lucrului greu
apasă în totul pe umărul meu:
— Pe sora Marta zadarnic aştept

ea stă doar şi-ascultă
şi nu este drept! —
Vezi, eu pentru Tine fac cu bucurie
tot ce-a Ta cinstire azi îmi cere mie.
Dar şi ei eşti oaspe, spune-i ca şi ea
să-mi ajute-n lucru, ea de ce să stea?
Dacă-i drept ce-mi spune ea că mă iubeşte
vreau să-i văd iubirea cît îi preţuieşte.
Şi a ei e casa, nu-i numai a mea
spune-i să-mi ajute, ea de ce să stea?

Maria:
O, Isuse Doamne, vreau atît de mult
să rămîn cu Tine — lasă-mă s-ascult!
inima-mi întreagă asta-a-aşteptat
lasă-mă să-mi satur sufletu-nsetat!
Celelalte zile, sora Marta ştie,
tot ce-mi cere dînsa fac cu bucurie.
Dar în clipa asta
să-Ţi stau la picioare
este-a mea dorinţă unică şi mare.
Voi lucra în urmă iarăşi fericită
tot ce o să-mi ceară sora mea iubită
dar nu mă trimite, lasă-mă puţin
s-ascult, să-mi satur sufletul deplin!

Domnul:
Marta, scumpă Marta, cît de iubitoare
şi neostenită-i inima ta mare!
Fapta ta-i frumoasă, preţul i-l socot
dar o Marta, Marta,
nu e asta tot!

E frumoasă rîvna şi dorinţa mare
de-a fi pentru Mine pururea-n lucrare
dar ades' din asta dragostea lipseşte
— şi-asta-i Marto, lucrul care trebuieşte!

Dragostea smerită, blîndă şi tăcută
chiar cînd nu lucrează Mie Mi-e plăcută!
— inima Mariei asta dovedeşte
şi-asta-i Marto, lucrul care trebuieşte!

DE CÎTE ORI.

De cîte ori Isuse,
în urma mea privesc
de-adînca vale-a morţii
mereu îmi amintesc.

Nu uit de clipa-n care
spre mine Te-ai plecat
şi din adînc de patimi
şi moarte m-ai scăpat.

Şi n-am să uit vre-odată
Stăpînul meu milos
de unde, din ce moarte,
prin harul Tău m-ai scos.

Nu uit din ce, de unde
şi cum am fost scăpat
cînd marea-Ţi bunătate
spre mine s-a plecat.

De-aceia eu cu lacrimi
mereu îţi mulţumesc
de cîte ori Isuse,
în urma mea privesc.

COPLEŞIT DE FRUMUSEŢEA

Copleşit de frumuseţea
celor cîte-ai întocmit,
Dumnezeul meu, cu lacrimi
laud Numele-Ţi slăvit.

Cum poţi oare-atît de darnic
risipi comori de har,
peste-o lume care-noată
în aşa păcat amar?

Cum poţi marea dărnicie
zi de zi să Ţi-o arăţi...
peste-o lume de-ndărătnici
minicinoşi şi desfrînaţi?

Că-n zadar etoţ! — păcatul
s-a lăţit şi s-a întins
şi din toată frumuseţea
a făcul un iad aprins.

Unde-i oare fericirea
din acest belşug de har?
— Doamne-atîta frumuseţe-
risipită în zadar.

O, dar ştiu că pentru-aceia
credincioşi ce Tu-i iubeşti,
numai pentru ei în lume,
încă ce-i frumos, găteşti.

Cînd ei n-or mai fi, întreaga
frumuseţe va-nceta,
căci nu va mai fi iubirea
către Tine, pentru ea.

TU SCUMP COPIL

Tu scump copil al păcii răscumpărat şi-ales
ce-ai fost din valul morţii de harul sfînt cules,
ai oare griji tu astăzi, necazuri şi-ntristări
te mai frămîntă teama de-a zilelor urmări?

— Aruncă tot, şi grija, şi teama de-orice fel,
la Domnul le aruncă, aşa cum spune El!

Cum, cînd a Lui iubire viaţa-n dar ţi-a dat,
cînd te-a salvat prin moarte de moarte şi păcat;

Cînd mort fiind în patimi,
străin de-al slavei drum,
şi n-a uitat de tine — te va uita acum?

— Nu-ţi va putea El astăzi uşoare griji purta
cînd ţi-a purtat păcatul, povara cea mai grea?

Aruncă deci şi grija şi teama de-orice fel
asupra Lui le-aruncă...
O, cum le poartă El!

EU NU ŞTIU CUM...

Eu nu ştiu cum Te-ai îndurat
de m-ai ales şi m-ai chemat
căci eu nimic n-am făptuit
să fiu iertat şi miluit!
— Ce oare să-Ţi fi arătat
că n-am avut decît păcat?
— Cum oare Tu la un tîlhar
i-ai dăruit atîta har?
— Cum oare-atît Te-ai aplecat
şi din adînc ma-i ridicat?

— O, Doamne ştiu: Tu m-ai primit
şi m-ai ales, căci m-ai iubit!
— Pe tot întinsul viitor
doresc să-Ţi fiu ascultător,
recunoştinţă arătînd
iubirii Tale orişicînd
Căci Doamne tot ce Tu mi-ai dat
e numai har nemeritat!

TU CARE-AI AFLAT

Tu care-ai aflat lumina
fericitei căi,
zboară-n valurile lumii
scapă-ţi fraţii tăi!

Nu lăsa să se-odihnească
trupul tău nicicînd,
spune-le de moartea care
va veni curînd.

Spune-le de judecata
care va veni,
de osînda şi pierzarea
care-o va-nsoţi.

Spune-le de-Acela singur
Care i-a scăpa
spune-le să-L cheme astăzi
pîn-vor mai putea!

Spune-le cu lacrimi, strigă-i
ţine-te de toţi,
roagă-i, ei se duc la moarte,
nu-i lăsa cît poţi.

Ştii c-a mîntuirii haruri
ţie ţi s-au dat
şi pentru-a-ajuta să scape
alţii din păcat?

Cum cauţi tu a lor salvare
de pe-a morţii căi,
ce vei spune la-ntrebarea:
«unde-s fraţii tăi?»

TOŢI CEI APĂSAŢI

Toţi cei apăsaţi, Isuse,
de dureri amare,
lîngă crucea Ta se-adună
şi aşteaptă alinare.
Tu le-ai mai rămas în lupte
adăpost şi mîngăiere,
căci nu-i nimeni să-nţeleagă
ne-nţeleasa lor durere.

Tu flămînzilor eşti pîine
şi-nsetaţilor eşti apă,
reazim celor slabi şi scutul
celor ce la Tine scapă,
iar lar cei ce-n noaptea morţii
şi păcatelor suspină,
Tu eşti singura nădejde
şi eşti singura lumină.

Fie-Ţi milă, fie-Ţi milă
de sărmanul care piere
aşteptîndu-ţi ajutorul
frînt de cazne şi durere,
de sub greul apăsării
şi necazului îl scapă,
la izvoarele luminii
şi odihnei Tu-i adapă.

Sfarmă lanţurile urii
şi ne ia a ei povară,
Soarele iubirii iarăşi
peste noi fă-l să răsară —
să fim iarăşi o credinţă,
o nădejde şi-o simţire, —
De nimic n-avem o, Doamne
lipsă-atît cît de iubire!

AI NECAZURI?...

Ai necazuri,
te apasă greutăţi fără de nume,
cine nu le are astăzi
toate-acestea oare-n lume?
Însă dacă vrei,
povara să nu-ţi fie spre pierzare
vino la Isus,
El este ajutor şi uşurare!

Harul Lui cel mare-ţi face
a necazului povară
de-ar fi orişicît de mare
— mică, dulce şi uşoară.

Eşti bolnav? . . .
în suferinţă te topeşti şi te aprinzi,
cîţi nu sînt acuma-n lume
şi cu mult mai suferinzi?

Boala sufletului însă
e mai grea ca orice boală
rari de tot sînt cei ce scapă,
rari sînt cei ce se mai scoală.
Vrei să scapi de boala asta,
vrei să afli vindecare?
— Vino la Isus!
— El singur poate, şi-ţi va da, scăpare!

Eşti hulit de toţi?
— într-una lumea te dispreţuieşte,
cu badjocuri şi ocare
pentru Domnul te loveşte?
— Nu te necăji!
ştii glasul Evangheliei ce spune:
«fericiţi sînt prigoniţii pentru-a Domnului căi bune».
Rabdă totul încă-o clipă,
iar cînd pare grea durerea
vin'la Domnul,
cere-I harul! . . . — El îţi va mări puterea!

Eşti tu mîntuit?
— Aceasta-i întrebarea cea mai mare,
ai aflat tu Jertfa Crucii
şi-a ei veşnică iertare?
Nici necazul,
nici prigoana,
nici durerea,
nici lovirea
nu-s nimic cînd ai pe Domnul
şi te-aşteaptă răsplătirea!
Mai mult încă:
chiar în ele simţi cerească bucurie
care sufletul ţi-l face fericit pe veşnicie!

COPII AI MULŢUMIRII.

Copii ai mulţumirii, popor de biruinţă,
cît datoraţi voi oare, azi Domnului n-o ştiţi.
— ce multă mulţumire şi ce recunoştinţă
că-n faţa Lui de-atîtea aţi fost învredniciţi!

Copii dragi ai credinţei, popor de biruinţă,
sînteţi puţini şi umili? — fiţi tari şi-ncrezători
— Voi nu pe altă cale, ci numai prin credinţă
putea-veţi pîn-la capăt să fiţi biruitori!

Copii ai rugăciunii, popor de biruinţă,
supuşi fiţi ca şi Domnul şi blînzi ca nişte miei
slăvită-i rugăciunea făcută-n umilinţă
puternică-i aceasta! — voi fiţi copii ai ei!

Copii ai mărturiei, popor de biruinţă,
voi numai cît vesti-veţi pe Domnul veţi trăi
şi veţi pieri în clipa cînd slaba nevoinţă
s-ar ruşina sau teme de El a mai grăi.

Copii ai înfrăţirii, popor de biruinţă,
uniţi-vă-ntr-un suflet, o inimă avînd,
să-L aşteptaţi pe Domnul şi-a Lui făgăduinţă
căci doar atunci staţi bine,
cînd sînteţi într-un gînd!

DORESC DEPLINA BIRUINŢĂ

Doresc deplina biruinţă
asupra vieţii de păcat
ca-n clipa cercetării Tale,
în voia Ta să fiu aflat.

Doresc cununa curăţiei
pe suflet pururea s-o port

pînă cînd glasul Tău sfărma-va
al ţărnii mele şubred cort.

Doresc la capătul sfinţirii,
pe drumul vieţii greu şi lung
schimbat în chipul slavei Tale,
Isuse, fericit s-ajung.

Doresc cu-un dor cum nu e altul
mai sus de cerul străveziu
în veci să-Ţi pot privi mirarea
Isuse, cînd va fi să viu.

Doresc...
dar pentru toate-acestea,
eu nu am nici un dor ascuns
decît o inimă smerită,
Isuse, oare-o fi de-ajuns?

ŞTII TU BIET OM?

Ştii tu biet om pribeag pe lume
poţi tu să ştii, cît te-am iubit?
— ştii oare tu iubirea asta?
ce suferinţi a biruit?

Ştii tu cît te-am căutat prin lume,
poţi tu să ştii, cît te-am chemat?
— poţi oare să-nţelegi tu chinul
cît pentru tine-am îndurat?

Ştii tu cît Eu te-aştept şi astăzi,
ştii oare tu cît te doresc?
— ştii oare tu ce-i aşteptarea
cînd anii tăi ţi se sfărşesc?

Ştii tu că tot trecutul negru
de patimi rele ţi-e iertat,

ştii tu ce strălucită-i slava
cu care-n veci vei fi-mbrăcat?

Ştii tu oare-n ce pierzare
de nu te-ntorci acum, te-arunci?
ştii tu ce fericire lapezi?
— Zadarnic vei afla atunci!

ISUSE-ADÎNC OCEAN DE HAR

Isuse-adînc ocean de har,
cu zări de pace pline;
Isuse-ntins ocean de har,
în al vieţii noastre-amar
ce lin coboară pacea iar
cînd ne-adîncim în Tine!

Tu umpli-al cerului cuprins
şi-a lumilor lumine,
Tu umpli-ntregul necuprins,
alini adîncul dor nestins
şi focul inimii aprins
cînd ne nălţăm spre Tine.

În Tine mi-am aflat odihna,
de-atîta trudă fără glas
şi lupte ce-am trecut prin viaţă
atît de fără de popas.

În Tine-alini prin mii de valuri
cu care-atît am stat să lupt
ca o corabie în larguri
cu cîrme şi catargul rupt.

Azi Soarele strălucit şi dulce
cînd nouă mai curînd răsai
atît de largă fericire,
lumină şi cuprins ne dai!

DE-ATÎTA VREME-AUZI.

De-atîta vreme-auzi şi tu chemarea
spre ceruri, spe lumină şi spre rai
dar tot n-asculţi nici plînsul nici cîntarea
şi nu-ţi întorci nici gîndul nici cărarea
— pînă cînd, o pînă cînd mai stai?

Văzut-ai şi tu lucruri mari şi care
pe alţii mulţi i-au-ntors din calea rea,
dar tu mereu rămîi în nepăsare
în cea mai grea şi cea mai tristă stare,
— o, pînă cînd, o pînă cînd aşa?

O, tu cunoşti că moartea nu-i departe
că iadu-ţi stă mereu la căpătîi
şi totuşi tu rămîi pe căi deşarte,
rămîi şi-aştepţi aşa să pleci în moarte
— o pînă cînd, o pînă cînd rămîi?

Tu ştii şi de la tine ce aşteaptă
de-atîţia ani şi astăzi Dumnezeu!
cunoşti chemarea sfîntă şi-nţeleaptă,
cunoşti şi calea rea şi calea dreaptă
— o pînă cînd, nehotărît mereu?

A mai trecut un an din scurta-ţi viaţă
şi-acesta-i poate ultimul ce-l ai
o smulge-te din neagra morţii ceaţă
şi rupe-ţi vălul morţii de pe faţă
o, pînă cînd, o pînă cînd mai stai?

Curînd solia morţii-o să te cheme
răsplata veşnică şi grea să-ţi iei,
E vremea hotărîrilor supreme,
acum e-a mîntuirii tale vreme —
o, pînă cînd, o pînă cînd mai vrei?

VOI ACEI CE SĂ VĂ-NTOARCEŢI

Voi acei ce să vă-ntoarceţi
hotărîre aţi luat
tari fiţi, tari şi-o rupeţi astăzi
cu viaţa de păcat.

Voi acei ce calea strîmtă
s-o urcaţi aţi apucat
tari fiţi, tari să nu vă-ntoarcă
nimeni iarăşi la păcat.

Voi acei ce dulce prieten
pe Isus vi l-aţi aflat
tari fiţi, tari să nu vă faceţi
nicicînd robi la vre-un păcat.

Voi acei ce ani de zile
de Hristos aţi ascultat
tari fiţi, tari curînd, în slavă
veţi scăpa de-orice păcat.

Voi copii curaţi ai slavei
ce spre cer aţi apucat
tari fiţi, tari, tot iadul luptă
să vă-ntoarcă spre păcat.

Tari, fiţi tari, priviţi cununa
Slava, cerul minunat
stînd în Domnul veţi învinge
prin El, ori şi ce păcat.

MAI ESTE ÎNCĂ HAR...

Puteţi să ne-alungaţi din casa voastră,
puteţi să ne călcaţi şi prin noroi
chiar şi aşa oricît de păcătoşi aţi fi să ştiţi că
mai este încă har şi pentru voi!

Puteţi să ne loviţi cît mai cu ură,
puteţi să nu vă-nduioşaţi de noi,
chiar şi aşa, oricît de păcătoşi aţi fi să ştiţi că
mai este încă har şi pentru voi!

Puteţi să ne luaţi ce-avem în lume
puteţi să ne-alungaţi flămînzi şi goi
chiar şi aşa oricît de păcătoşi aţi fi să ştiţi că
mai este încă har şi pentru voi!

Că mila Domnului e fără margini
şi cît nu sună trîmbiţa de-apoi

Oricît de răi sînteţi, să ştiţi, să ştiţi că uşa
deschisă este încă pentru voi.

Noi de-am fi aruncaţi de voi cu scîrbă
afară din cetate, pe gunoi,
am fi preafericiţi de-am şti că ştiţi măcar prin asta
că este har şi pentru voi.

Goniţi-ne, nu scuturăm nici praful
voi ce-aţi ales pierzarea de apoi,
vă spunem însă poate pentru cea din urmă oară:
mai este încă har şi pentru voi!

Dar mîine cînd pe veci ne vom desparte
ca-n veci să nu ne mai vedem apoi,
amar vă veţi aduce-aminte de ziua cea de astăzi
c-a fost odată har şi pentru voi.

NU-I ODIHNĂ-N LUME...

Nu-i odihnă-n lume, nu-i odihnă-n lume
inima cît bate pururi se frămîntă
ca o luntre-n valuri, ca o mare-n spume
nu-i odihnă-n lume, nu-i odihnă-n lume
inimă
în Domnul este pacea-ţi sfîntă!

Nu-i în lume pace, nu-i în lume pace
inima cît bate ne-ncetat suspină
o furtună trece, alta se desface
nu-i în lume pace, nu-i în lume pace
inimă
în Domnul pacea ta-i deplină!

Dacă vine valul, dacă bate vîntul
inimă, tu-n Domnul stai adăpostită!
Dumnezeu Îşi ţine veşnic legămîntul

las-să vină valul, las-să bată vîntul
inimă
în Domnul poţi fi liniştită!

Pacea Lui adîncă, pacea Lui adîncă
inimă, te ţine pururea voioasă,
Dac-ai temelie a credinţei stîncă
pacea ei adîncă, pacea ei adîncă
inimă
îţi face noaptea luminoasă!

Lumea n-are pace, lumea n-are pace
zbuciumul şi lupta tot mai mult se-ntinde
glasul deznădejdii mai greu se desface
lumea n-are pace, lumea n-are pace
inimă
dar ţie Harul Sfînt ţi-o-ntinde.

Pacea ta cea sfîntă, paca ta cea sfîntă
inimă, păstreaz-o ne-ncetat pe cale,
du-o celor care grijile-i frămîntă
pacea ta cea sfîntă, paca ta cea sfîntă
inimă
s-arate Taina păcii tale!

ÎN NĂDEJDEA TA.

În nădejdea Ta cea tare
Dumnezeul meu
am găsit mereu scăpare
prin necazul greu.

Am trecut prin clipe grele
singur părăsit
dar nădejdea Ta prin ele
Doamne m-a-nsoţit.

Am privit mereu spre Tine
cu credinţă-n sus
şi-n durere şi-n suspine
pace mi-ai adus.

Azi cînd iar mă treci Părinte
prin amar necaz
mi se varsă iar fierbinte
plînsul pe obraz.

Dar în suflet îmi străluce
plin de mîngîieri
soarele nădejdii dulce
El îmi dă puteri.

El mi-mprăştie durerea
chinului amar
şi-mi aduce mîngîierea
fără de hotar...

Viaţa-ntreagă Ţi-o-nchin Ţie
pentru veci mereu,
Sfînta mea nădejde vie
Dumnezeul meu.

CÎND TE-OR COVÎRŞI ISPITELE.

Cînd te-or covîrşi ispitele ce leagă,
cînd obosit în lupta cea peste puteri
vei bea strop cu strop
durerea grea şi-ntreagă
cîrtind contra soartei şi-atîtor dureri
tu nu-ţi pierde firea,
mai sînt încă: Credinţa, Nădejdea şi Iubirea.

Cînd inima ta de dor n-o să mai poată
cînd va veni vîltoarea zilelor de greu
cînd nu-ţi vei afla odihna de-altădată
tu şi-atunci aminte să-ţi aduci mereu
de ceia ce-ncălzeşte
şi trup şi duh: Credinţa, Iubirea şi Nădejde.

Cînd vei suferi o pierdere-n viaţă
nu plînge niciodată cu-amar după ea
să ştii c-acest drum
de Domnul pus ţi-e-n faţă
Cerească-I voinţă a făcut aşa
— şi-atunci tu-ntărirea
s-o cauţi unde-i Credinţa, Nădejdea şi Iubirea.

Cînd nu vei mai putea să-nvingi durerea
şi vei vărsa şiroaie lacrime fierbinţi,

mergînd la moarte chiar să vezi învierea
că-i frumoasă viaţa şi în suferinţi
că nu-i fericire
decît unde-i Credinţă, Nădejde şi Iubire.

O, VIN-LA NOI.

O, vin la noi, Isuse, căci azi ne-a obosit
şi ultima putere de-a aştepta, în piept
sub chinurile-amare ni-e sufletul zdrobit
ridică-ne Tu iarăşi şi fă-ne drumul drept.

Sau ne mai dă răbdare în locul cel amar
să mai putem, Isuse, întregul chin purta
şi-n ceasul încercării un şi mai mare har
să nu cădem nici unul înfrînţi sub crucea grea.

Se-aruncă-n noi, Isuse mai greu ca orişicînd,
mai grea-i ameninţarea iar noi mai obosiţi
vrăjmaşii-s mai puternici,
o, vină mai curînd
să nu cădem Isuse, să nu fim biruiţi.

TATĂ SFÎNT MULŢUMIRI...

Tată Sfînt mulţumiri ne-ncetate
Ţi-nălţăm şi prin grai şi prin cînt,
pentru-a Tale-ndurări pentru toate
mulţumim, mulţumim Tată Sfînt!

Mulţumim pentru marea-Ţi iubire
Care Fiul pe Cruce Şi-a frînt
ca să dea lumii-ntregi mîntuire,
mulţumim, mulţumim Tată Sfînt.

Mulţumim, pentru harul Tău mare,
mulţumim, pentru scumpu-Ţi Cuvînt,
mulţumim, pentru marea-Ţi iertare,
mulţumim, mulţumim Tată Sfînt.

Mulţumim că ne-ai dat mîngîiere,
că ne-ai dat ajutor şi avînt,
că răbdare ne-ai dat şi putere
mulţumim, mulţumim Tată Sfînt.

Mulţumim pentru dulcea-nfrăţire
care-ai pus-o-ntre-ai Tăi pe pămînt,
pentru tot ce ne-ai dat prin iubire
mulţumim, mulţumim Tată Sfînt.

Mulţumim că ne-ai dat bucurie
cînd răbdam pentru-al Tău legămînt,
că vom fi lîngă Tine-n vecie
mulţumim, mulţumim Tată Sfînt.

DIN ÎNTUNEREC.

Strig de-o zi şi-o noapte-ntr-una, —
rugăciunea-i fără glas,
duhu-i fără liniştire,
gîndu-i fără de popas!

Chem de-o zi şi-o noapte-ntr-una, —
zidul e de nepătruns,
noaptea-i fără de lumină,
ceru-i fără de răspuns!

Stau de-o zi şi-o noapte-ntr-una, —
aşteptarea-i jar aprins,
sufletul mi se scufundă
sub poveri de necuprins!

Cad de-o zi şi-o noapte-ntr-una, —
ca-ntr-o mlaştină m-afund,

mersu-i fără de oprire,
groapa-i parcă fără fund!

Două lumi,
de două zile,
două ziduri mi le-mpart,
nu doi paşi —
ci mii de mile, ci milenii
ne despart!

Doamne, Doamne, fă-o lumină
cît un fir de rază doar
să-mi lumine-o clipă noaptea
asta de adînc amar! ...

— Nu mă scoate,
nu-mi răspunde,
las-să mor aici de crezi, —
dar arată-mi să văd semnul
că m-auzi şi că mă vezi!

Fă să simt că rugăciunea
pîn-la Tine mi-a ajuns
— şi voi suferi-n tăcere
pînă voi primi răspuns!

O, SEMNUL LUI ...

O, Semnul Lui ... cînd vine-n zbuciumare
răspuns îndelungatei rugăciuni,
e marea,
sfînta,
unica salvare,
corăbiei cuprinsă de furtuni.

O, cînd apare-n ceasul chinuirii,
la grelele răscruci de aşteptări,
e farul strălucit al mîntuirii
în bezna neştiutelor cărări!

O semnul Lui, e fulger ce-n primejdii
îţi sparge nori şi ziduri de mormînt
şi în adîncu-amar al deznădejdii
lumină-aduce sufletului frînt.

E duhul, focul care izbucneşte
în glas atunci cînd vorbele aprind,
e strălucirea afîntă ce pluteşte
pe faţa fericitului murind.

O, semnul Lui e liniştea deplină
sub mîna-nverşunaţilor duşmani
cînd poţi goli cu inima senină
Paharul voii sfinte-n Gheţimani.

Şi e puterea harului ce-aprinde
avîntul sufletului dezrobit,
cînd renăscut aripile-şi întinde
din lut spre cerul care l-a primit.

O, semnul Lui . . . cînd neagra-ntunecare
din viaţa mea pe veci a-mprăştiat,
ce pace, ce lumină, ce-ndurare
ce gînduri noi, ce noi simţiri mi-a dat!

O, cînd privirii inimii s-arată
răspuns la rugăciunea-n ceasul greu
pier griji şi răni şi temeri — şi deodată
întreg coboară ceru-n jurul meu.

. . . O, semnul Lui, pe nori cînd va apare
Dumnezeiescu-I semn biruitor
va nimici tot răul de sub soare
prin zorii veşnicului viitor.

Purtarea Lui va despica morminte
unind iubirea adormită ieri
cu cea de azi schimbată-n cînturi sfinte
de strălucirea-ntîei învieri . . .

DOAR LÎNGĂ TINE.

Doar lîngă Tine-mi aflu pacea
cînd totu-n jurul meu e plîns,
doar Tu îmi mîngîi zbuciumarea
cînd sufletul mi-e-n chinuri strîns,
doar lîngă Tine-mi aflu-alinul
cînd plînge inima amar
şi-n ochii-ntunecaţi de lacrimi
Tu-mi readuci seninul iar!

Doar lîngă Tine-mi aflu-odihna
cînd zbucium e-mprejurul meu,
cînd vînturi îngrozite suflă
şi-i ceasul ispitirii greu.
Doar Tu-mi împraştii norii negrii
şi-nlături tunetul cumplit
Tu-mi dai odihna cînd povara
mi-apasă sufletul trudit.

Doar Tu... cînd faţa Ta răsare
şi glasul Tău răsună blînd
stingi lupte lungi de frămîntare,
o pace-adîncă aducînd.
... O, vino iar, alungă-mi norii
şi-alină-mi vîntul cel cumplit,
Doar lîngă Tine-mi aflu pacea
cînd sufletul mi-e răvăşit!

RĂBDARE!

Răbdare, o, încă puţină răbdare!
— sus ochii şi gîndul, şi braţul, şi paşii:
Slăvita cetate cerească răsare
iar cea mai frumoască şi sfîntă intrare
e-aceia prin care ta-nalţă vrăjmaşii.

Răbdare în chinuri şi-n lipsă răbdare,
în zbucium, în lupte şi-n dorul fierbinte!
— Pe faţa brăzdată de lacrimi amare
vor cerne lumină, resfrîngeri de soare
din slava ce vine... priveşte nainte!

Răbdare-n viaţă şi-n moarte răbdare!
— al tău e triumful din veacul ce vine,
cînd noaptea apune, cînd Ziua răsare...
nu moartea-i aceia, ci viaţă şi har e
răsplata răbdării-ndelungi şi senine!

Răbdare, o încă puţină răbdare!
— priveşte răsplata, să birui suspinul
şi treci peste moarte cu-a vieţii cîntare
răbdare, o încă puţină răbdare
căci vine seninul, seninul, seninul!...

MAI ŢINEŢI.

Mai ţineţi, mai ţineţi azi mîinile-ntinse
acum şi mai grele sînt luptele-n vale,
să crească nădejdea oştirii ne-nvinse,
să biruie steagul Credinţelor Sale.

Mai ţineţi, mai ţineţi azi mîinile-ntinse
mai tare credinţa, mai caldă strigarea!
— e ceasul cel mare al luptei aprinse
priviţi ceru-i gata să-nceapă cîntarea!

Mai ţineţi, mai ţineţi azi mîinile-ntinse
e vremea cînd mai multă rugă se cere,
un ceas doar... şi-n urmă pe veci necuprinse
lumini străluci-vor Întîia înviere.

Mai ţineţi, mai ţineţi azi mîinile-ntinse...
— doar azi,
căci de mîine cînta-veţi într-una
cînd mîinile-acestea cu soare încinse
din mîinile slavei, primi-vor cununa!

N-AM SĂ UIT...

N-am să uit Isuse Doamne niciodată
din ce greu, prin ce minune m-ai scăpat,
n-am să uit iubirea Ta nemăsurată,
bunătatea Ta şi grija-Ţi minunată
c-am fost mort şi dintre morţi m-ai înviat!

N-am să uit cum cînd durerea era mare,
şi-am strigat să nu mă laşi că nu mai pot,
n-am să uit cum mi-ai răspuns, cu ce-ndurare,
cum în noaptea cea mai neagră de-ntristare
mi-ai umplut de strălucire cerul tot...

N-am să uit cum ai răspuns Tu rugăciunii
cînd credeam că sînt mai singur şi uitat,
cînd cei dragi nu mai ştiau că sînt, nici unii,
cînd tînjeam de dorul soarelui şi-al lumii
n-am să uit Isuse Doamne niciodat'...

Cît aş vrea să-Ţi pot aduce-o mulţumire
mai curată decît roua de pe crin
şi să-Ţi cînt un dulce cîntec de iubire,
revărsat în stări de har şi fericire,
din potirul sfînt al rugăciunii plin!

— Cît aş vrea să pot să-Ţi cînt ca altădată
cînd era senin-senin tot cerul meu,
pînă nu plănsesem încă niciodată,
pînă n-aveam inima împovărată
— recunoscător eu Ţi-aş cînta mereu!

Dar acum, cînd după ani de pătimire,
eu îmi reamintesc de bunătatea Ta
vreau să-Ţi cînt un cîntec numai mulţumire,
dar, Isuse, Te rog iartă că-n neştire
mă trezesc că-mi scaldă lacrimi faţa mea.

O, mai dă-mi Isuse Doamne-o primăvară
fără nori, fără plîns şi fără chin
şi dă-mi glasul fericit de-adineaoară

să-Ţi aduc întreaga inimii comoară
în potirul sfînt al rugăciunii plin.

Şi-acest cuvînt doresc să-ţi fie-o mărturie
pentru toţi cîţi vor mai suferi cîndva
ca să creadă-n Tine Doamne cu tărie
şi să strige către Tine din urgie
ca să-Ţi cînte-apoi ca mine slava Ta.

SĂ AVEŢI CREDINŢĂ...

S-aveţi credinţă şi s-aveţi răbdare
suflete iubite care suferiţi,
astăzi plîngeţi singuri lacrime amare
mîine împreună veţi cînta slăviţi.

Să aveţi nădejde, să aveţi credinţă
să aveţi iubire, să aveţi răbdare,
nu uitaţi preadulcea Lui făgăduinţă:
chinul de-azi e-arvuna slavei viitoare!

Paşii noştrii calcă drumuri tot mai grele
mai pustii şi aspre locuri întîlnim,
dar nădejdea sfîntă ne-ntăreşte-n ele
să avem puterea să le biruim.

O, răbdaţi durerea cu nădejde dulce
neuitînd Cuvîntul Domulului Isus,
căci precum în lume am purtat o cruce
vom purta-mpreună o cunună sus!

Suflete zdrobite, inimi sfîşiate
ridicaţi spre ceruri gîndul obosit,
nu uitaţi că mîine toate-or fi uitate —
mîine toate-acestea vor avea sfîrşit!

Nu uitaţi că mîine-n cîntec veţi culege
ceia ce în lacrimi azi aţi semînat

şi abea atuncea veţi putea-nţelege
cît de mare-i harul care vi s-a dat.

Suferiţi necazul, biruiţi ispita,
mai aprinsă ruga înălţaţi în sus
şi cîntînd prin chinuri, să priviţi slăvita
răsplătire care ne-o va da Isus.

O, BUCURAŢI-VĂ!

O, bucuraţi-vă de ziua de astăzi
cîntaţi şi veseliţi-vă în ea
purtarea dragostei ce vă-nconjoară
lăsaţi să cuprindă inima!
Cîntaţi, cîntaţi cu toată bucuria
trăind al fericirii har deplin
şi v-adunaţi în suflete comoară
cît cerul vostru încă e senin!

Vă umpleţi inimile cu lumină
Ca să aveţi belşug în noaptea grea.
mai strîns unţi să v-alipiţi de Domnul
cînd vine greul să-l puteţi răbda.
Trăiţi, trăiţi puternic orice clipă
din fericita, dulce zi de az'
zidiţi în voi credinţă şi răbdare
să biruiţi în vreme de necaz.

Căci zile ca acestea nu sînt multe
şi ne sînt date doar ca mîngîieri
să ne uităm durerile trecute,
să ne-ntărim pentru-alte noi dureri!
Luaţi, luaţi puteri prin rugăciune
s-aveţi mereu tărie să vegheaţi
ca-n noaptea grea a luptei viitoare
să nu căderi, să nu vă lepădaţi.

Cîntaţi acum, în ziua bucuriei,
în dragoste prin har să vă-ntăriţi,
ca-n ziua încercării prin credinţă
şi prin nădejde toţi să biruiţi!
Cîntaţi, cîntaţi . . . dar voi şi-n bucurie
de jertfă gata, orişicînd, să fiţi
căci chiar de nu va trebui adusă
răsplata ei în cer o s-o primiţi!

TOTDEAUNA.

Totdeauna pe-a Domnului cale
au fost lupte şi-au fost spini destui
căci acei ce-au urmat voii Sale
trebuit-au să-I semene Lui!

N-a iubit lumea, nu, niciodată
pe-acei cîţi I-au urmat Lui cu zel
ci c-o ură mereu ne-mpăcată
i-a primit pe pămînt ca pe El.

Dar cu ochii-aţintiţi la răsplată
prin răbdarea Golgotei privind,
n-au cîrtit cei aleşi niciodată
ci-au trăit şi-au murit biruind.

Nu-i la fel pentru toţi încercarea,
nici nu-i vremea la toţi într-un fel,
însă toţi în vre-un fel, au chemarea
la un preţ de dureri pentru El.

Cei ce fug, sau fricoşi, la-ncercare
L-au lăsat, sau vîndut pe Isus,
ruşinaţi se vor pierde-n uitare
alungaţi de blestemul de sus.

Tu fi tare că-n ziua-ncercării
e alegerea ta pentru har,

strălucit eşti în haina ocării
cînd te urci răbdător pe calvar!

Tu cătuşele atunci le sărută,
rugător pentru cei ce le-au pus,
că-n cerească răbdare tăcută
semăna-vei atunci cu Isus.

Iar prin moarte-nmiit vei culege
răsplătirea cerescului zel
căci mereu astfel Domnul-şi alege
pe-acei-ce-mpărăţi-vor cu El.

CÎT PUTEŢI, BUCURAŢI-VĂ!

Cît puteţi bucuraţi-vă iară
de al păcii şi-al strîngerii dar
şi-adunaţi-vă-n inimi comoară
de credinţă, tărie şi har.

Însă mîine, cînd iar vre-o-ncercare,
va veni să aleagă-ntre voi,
fiţi statornici, fiţi tari cu răbdare
ca niciunul să nu dea-napoi!

Dacă unii-nfricaţi de ispită
vor privi şi vor sta tremurînd,
le-amintiţi de cununa slăvită
şi de-acei ce-o cîştigă răbdînd.

Nu v-abateţi din calea pe care
v-aţi legat şi-aţi pornit la-nceput
cu credinţă mereu, cu răbdare,
vă urmaţi drumul drag, cunoscut.

Dacă unul mai slab s-ar abate
vă rugaţi şi-l chemaţi înapoi,
ca uniţi să răzbiţi şi prin toate
să nu piară niciunul din voi.

Cînd în faţă va sta Ghetsimanii
şi Golgota va cere vieţi,
suferind, fiţi mai tari ca duşmanii
— nu-i ca jertfă triumf mai măreţ!

Căci la capăt lumina-nvierii
şi cununa vieţii de-apoi
şi răsplata, şi slava-nvierii
vă aşteaptă s-ajungeţi şi voi.

O, TU MAI AI PUTERE...

O, tu mai ai putere, rabdă!
— de cînd tot spui tu «nu mai pot»,
dar uite-n urma ta ce valuri
— şi-ai biruit pîn-astăzi tot!
Mai rabdă, mai rabdă, mai rabdă
căci Domnul te-ajută mereu,
priveşte ce slavă te-aşteaptă
fii gata să-nvingi şi-acest greu!

O, lacrimi tu mai ai, te roagă,
stăruitor, profund, aprins,
atît de tare este-acela
ce-n rugăciune-i neînvins!
Te roagă, te roagă, te roagă
căci Domnul te-ascultă curînd,
învins nu te da niciodată,
nădejdea nu-ţi pierde nicicînd!

O, tu ai încă foc iubeşte,
curat, statornic, credincios —
decît cel iubitor nu-i nimeni
mai mult, asemeni lui Hristos.
Iubeşte, iubeşte, iubeşte
mereu cu iubirea dintîi,
oricît te-ar costa legămîntul
statornic cu Domnul rămîi!

O, tu ai încă glas, vesteşte
Cuvîntul Sfînt în jurul tău,
că-n faţa Domnului nu-i nume
mai scump ca vestitor al Său.
Vesteşte, vesteşte, vesteşte
răscumpără ziua de az'
curînd înmiit vei culege
ce sameni acuma-n necaz.

Mai rabdă azi şi te mai roagă
iubind, fii încă vestitor,
căci lupta care-ţi pare-azi lungă
o vei sfîrşi biruitor!
Mai rabdă, te roagă, iubeşte,
şi fii vestitor ne-ncetat,
cu cea mai frumoasă cunună
de Domnul tu eşti aşteptat.

CÎND GÎNDESC...

Cînd gîndesc la anii mei de-ntunecare,
plini de zbucium, de tristeţe şi de chin, —
mă văd singur ca-ntr-o lume fără zare
ca-ntr-o luntre fără cărmă-n larg de mare,
rătăcit şi singuratec pelerin!...

Cînd gîndesc la starea mea de altădată,
aruncat în fundul gropilor cu lei, —
mă văd pradă la o ură ne-mpăcată
fără drept, şi fără glas, şi fără pată
chinuit, închis şi singur printre ei!

Cînd îmi vin în minte luptele trecute
cu izbînzile şi-nfrîngerile lor,
văd întregul preţ al vieţii petrecute
al durerii şi-ncercărilor avute
pentru Numele în veci biruitor...

Si cînd văd prin toate cum a fost cu mine
cît de bun şi cît de-aproape Domnul meu,
dîndu-mi pururi mîngîierile-I senine
izbăvindu-mă din mîinile haine
şi biruitor făcîndu-mă mereu.

— Toate gîndurile mele, doar iubire,
împletite-n rugăciune liniştit —
se înalţă printre lacrimi, mulţumire
peste ceruri, pîn-acolo, dăruire
Inimii ce fără margini m-a iubit!

NOI AVEM TOŢI . . .

Noi avem toţi un domn împreună
şi-ntre noi, toţi, prin El, sîntem fraţi
la un lanţ, la un jug şi-o cunună
pentru El, ca şi El, destinaţi!

Noi avem un ogor împreună
singurateci, adesea, lucrăm
dar curînd, fericiţi, roada bună
împreună o s-o adunăm.

Noi avem toţi o ţintă-mpreună,
înspre ea, necurmat, să privim
de e vînt, ori senin, ori furtună
într-un gînd pentru El, să trăim.

Căci avem o chemare-mpreună
pentru care răspundem la fel,
pentru ca fiecare să-şi pună
inima şi puterea din el!

Să luptăm totdeauna-mpreună,
tot ce facem să fie-ntr-un gînd,
fiecare cu drag se supună
toţi un duh şi-o simţire avînd.

Fiţi smeriţi şi fiţi blînzi împreună,
iertători şi-ntr-un duh credincios,
împreună purtînd lupta bună
din iubire slujind lui Hristos.

Nu uitaţi, o nicicînd, că-mpreună
între voi, prin Hristos, sînteţi fraţi,
pentru-o jertfă şi-un jug, şi-o cunună
în aceiaşi lucrare chemaţi!

O, DE MU-L MAI IUBEŞTI ...

O, de nu-L mai iubeşti pe Domnul
ce mai iubeşti tu oare az'
ce oare cînd priveşti acuma
mai luminează-al tău obraz?

O, de nu mai eşti plin de rîvnă
azi, pentru Domnul, cum erai
tu pentru cine-alergi în viaţă
şi gîndul cui îţi dai?

Tu astăzi nu mai mergi cu fraţii
dar unde duce calea ta?
— Ce slavă te-aşteapta în ceruri
şi cum te-ai lepădat de ea!

Zadarnic ai răbdat tu oare
atîta pentru Dumnezeu,
— ce lucru-a fost atît de mare
de l-ai plătit atît de greu?

Pe ce-ai vîndul a ta avere
şi-ai dat tu locul tău slăvit,
cu ce rămîi cînd moştenirea
cerească ţi-ai nesocotit?

De ce-ai dat altuia cununa
păstrată pentru tine sus,

cum vei putea-ntîlni odată
privirea Domnului Isus?

Cutremură-te-adînc şi-ntoarce
mai poţi şi-acum a te salva,
dar mare,
cît a fost căderea,
să fie pocăinţa ta!...

TU NU-I VEI PĂRĂSI...

Tu nu-i vei părăsi pe fraţi
rupînd a lor unire,
că n-ai să poţi să te desparţi
de-ntîia ta iubire!

Cum ai putea cînd azi tu ştii
cuvîntul ce te leagă:
aşa cum ai primit să ţii
viaţa ta întreagă?

Cum ai putut să uiţi acei
ani scumpi de bucurie
alăturea de fraţii cei
de-aceiaşi părtăşie?

Cînd împreună fericiţi
cu-o dragoste fierbinte
luptaţi, umblaţi, răbdaţi, uniţi
de-aceleaşi legăminte!

Căci te-ai gîndit, cînd ai plecat
la-ntîia ta iubire
la locul cîştigat de ea
cu-atîta pătimire?

Şi te-ai gîndit la anii tăi
la lacrimile tale,

la lupta ta, la fraţii cei
rămaşi pe-această cale.

Şi nu-ţi vei înjosi aşa
frumoasa ta credinţă
ca să te poţi lăsa de ea
cu-atîta uşurinţă.

Căci nu aşa puţin era
frăţeasca părtăşie,
că poţi să spui că n-ar putea
cu-ai tăi să te mai ţie!

Chiar de-ai fi slab acum cînd treci
prin ceasul de ispite,
grijeşte să nu-ţi pierzi pe veci
comoara preaiubite!

Alungă amăgirea — stai
găseşte-ţi iar cărarea
să nu regreţi pe veci că ţi-ai
nesocotit chemarea.

Tu n-ai să-i poţi lăsa pe fraţi
rupînd a lor unire,
de poţi, — pe veci tu te desparţi
de-ntîia ta iubire!...

CE MĂREŢ BIRUITOR...

Ce măreţ biruitor este Domnul,
ce slăvite biruinţi are El
neclintit şi-n veci puternic îi e tronul
peste vremi şi peste stări de-orice fel.

El e-ncet şi răbdător în lucrare,
lasă omul să facă «cum vrea»

— dar deodată El îl ia c-o suflare
ca s-arate ce nimica era.

Iar acolo unde-mpotrivitorul
era mîndru ieri, dar azi e zdrobit
mai măreţ se-nalţă El, biruitorul
Strălucitu-I Nume Sfînt şi Slăvit.

Ca s-arate-n veci la cei ce-L urmează
în ce nume strălucit au crezut
ce puternic şi ce sigur El veghează
ce ne-nvins este-al Său Nume temut.

Slavă veşnică Ţi-aducem Isuse
pentru tot ce-azi vedem că-ai lucrat
strălucirea biruinţei aduse
copleşeşte sufletul renălţat.

Şi uitînd de suferinţa-ntîlnită
mulţumind pentru calvarul suit
care-a fost de-o biruinţă slăvită
şi cu-această-nviere sfîrşit.

Ştim că lupta nu e-ncheiată
că s-or cere încă jertfe pe drum,
însă cerul, ţinta noastră-adorată
mai aproape şi mai scump ni-e acum!

O, Isus biruitor, du-n depline
biruinţe pe-alesu-Ţi popor!
— Să intrăm biruitori toţi prin Tine
în măreţul, strălucit viitor.

O, OM!...

O, om!... ce mari răspunderi ai
de tot ce faci pe lume!
— de tot ce spui în scris sau grai,

de pilda ce la alţii-o dai,
căci ia mereu spre iad sau rai
pe mulţi o să-i îndrume!

Ce grijă trebuie să pui
în viaţa ta, în toată
căci gîndul care-l scrii sau spui
s-a dus... şi-n veci nu-l mai adui
dar vei culege roada lui
ori viu, ori mort, odată.

Ai spus o vorbă! — vorba ta,
mergînd din gură-n gură,
va veseli sau va-ntrista,
va curăţi sau va-ntina,
rodind sămînţa pusă-n ea
de dragoste sau ură.

Scrii un cuvînt! — cuvîntul scris
e-un leac sau e-o otravă!
Tu vei muri, dar tot ce-ai zis
rămîne-n urmă-un drum deschis
în spre infern sau paradis
spre-ocară sau spre slavă.

Spui o cîntare! — viersul tău
rămîne după tine
îndemn spre bine sau spre rău,
spre curăţie sau desfrău,
lăsînd în inimi rodul său
de har sau de ruşine!

Arăţi o cale! — calea ta
în urma ta nu piere,
E calea bună sau e rea,
va prăbuşi sau va nălţa,
vor merge suflete pe ea...
spre rai sau spre durere.

Trăieşti o viaţă! — viaţa ta
e una, numai una,
oricum ar fi tu nu uita:

cum ţi-o trăieşti vei cîştiga
ori fericire-n veci prin ea
ori chin pe totdeauna! . . .

O, om! . . . ce mari răspunderi ai
tu vei pleca din lume!
Dar ce scrii azi, ce spui în grai,
ce laşi prin pilda care-o dai,
pe mulţi, pe mulţi mereu spre rai
sau iad o să-i îndrume.

O, nu uita! . . . fii credincios
cu grijă şi cu teamă!
— să laşi în urmă luminos
un grai, un gînd, un drum frumos! —
Căci pentru toate, ne-ndoios,
odată, vei da seamă! . . .

NU-I AICI . . .

Nu-i aici a noastră bucurie
lumea n-are pentru noi decît urgie,
Tot ce poate să ne dea-i zădărnicie,
s-o străbateţi, fraţi iubiţi, ca pe-o pustie
— nu-i aici a voastră bucurie!

Nu-i aici a voastră alinare,
pentru noi viaţa-i zbucium şi-alergare,
e-un şir lung de încercări şi renunţare —
s-o sfîrşim cu stăruinţă în lucrare
— nu-i aici a voastră alinare!

Nu-i aici a voastră mîngîiere,
lumea n-are pentru noi decît durere!
fraţi iubiţi care priviţi spre înviere
n-aşteptaţi aici decît oţet şi fiere
— nu-i aici a voastră mîngîiere

Nu-i aici a noastră fericire
tot ce are lumea-i fum şi amăgire.
Fericirea-i doar în jertfă şi-n iubire
pe-un drum lung de luptă şi de dăruire
— nu-i aici o altă fericire!

Nu-i aici a noastră sărbătoare,
o, priviţi înţelenitele ogoare,
holdele ce-aşteaptă mîini secerătoare,
cine să muncească şi să lupte oare?
— nu-i aici a voastră sărbătoare!

Vom afla cîndva şi noi hodină,
cînd lucrarea ne-o vom fi făcut deplină,
cînd vom fi ajunşi în Patria Divină,
să, culegem rodul jertfei din lumină!
— O, de-atunci avea-veţi vai hodină!

UN CÎNTEC DE SLAVĂ

Un cîntec de slavă răsună,
se zguduie noaptea cea grea,
acum vestirea cea bună
din veci împlinirea şi-o ia:

— Iubirea, Iubirea, Iubirea
pe sine din cer s-a adus,
şi lumii să-i dea nemurirea
preţ morţii, pe El, S-a supus!

În noaptea aceasta răsare
a Vecilor soare slăvit —
ne-aduce lumina din care
întîiul păcat ne-a gonit.

Pe oameni, salvaţi din pierzar
să-i ducă-n Edenul pierdut
să-i-nalţe la starea din care
întîiul păcat i-a căzut!

Un cîntec de slavă străbate:
Iubirea la noi a venit!
— de greul atîtor păcate
pămîntul va fi izbăvit.

Primiţi, o primiţi Vestea Bună
căci ea pentru noi s-a adus,
cu cerul cîntaţi împreună
mărire în veci lui Isus!

AȘ DORI SĂ CÎNT...

Aș dori să cînt un cîntec pentru Tine
plin de dor și de-o nădejde de ne-nvins...
— însă pline de tristeţe și suspine
îmi sînt limpezile ochilor lumine
și străin sînt — și mi-e locul jar aprins!

Și-aș dori să-l lași-naintea Ta să-ţi spună
ca suspinul lui să-l cînte-ncetinel
și să-Ţi lase peste rănile tăcerii
lacrimile trandafirilor durerii
care le-au trimis și care vin cu el.

Și-aș dori să-l lași-naintea Ta să-ţi spună
ce statornică iubire l-a trimis;
că n-a fost nici depărtare, nici furtună,
nici durere și nici ispite s-o răpună,
ci-i curată ca un crin din Paradis.

Și-aș dori să nu mi-l uiţi Tu niciodată
să-l păstrezi zălogul unui legămînt
și-a iubirii din credinţa neschimbată,
care știu că va fi mîine-ncununată
de lumina împlinitului Cuvînt.

Fă să pot avea puterea de-așteptare
cu blîndeţea unei scumpe-ncredinţări,
pîn-la capăt jertfa dînd-o cu-mpăcare,
să întîmpin mult dorita Sărbătoare
cu un cuget neumbrit de remușcări.

SCRIOARE DESPRE JERTFĂ

Să vă binecuvinteze, dragii mei, în veci iubirea,
facă Domnul să vă fie ea deapururi moștenirea
să vă fie hrana voastră, să vă fie băutura,

să vă fie totdeauna şi răcoarea şi căldura,
să vă fie perna nopţii de odihnă minunată
şi ogorul muncii voastre, şi sămînţa semănată,
şi recolta ostenelii, şi răsplata ei deplină —
să vă fie pururi umbră şi de-a pururea lumină,
să vă binecuvînteze şi amurgul şi-aurora
Domnul să vi-o dăruiască fericită, tuturora!...

Mulţumesc de orice dată cînd vă amintiţi de mine
şi de toate gîndurile voastre, toate, de iubire-s pline!
văd în orice faptă-a voastră şi de fiecare dată
duioşia şi frumuseţea de iubire adevărată
părtăşia fericită a aceleiaşi credinţe,
gata la aceleaşi jertfe, pentru-aceleaşi năzuinţe...
Şi-nţelegerea înaltă care numai Duhul poate
S-o descopere în taina unor cugete curate
pentru rostul, pentru preţul jertfei pururi necesare
în lucrarea mîntuirii sufletelor din pierzare.

N-a fost niciodată altfel: pe Golgota-nsîngerată
dragostea sub cea mai-naltă formă, JERTFA, e-arătată!
Căci n-a fost o mai înaltă formă-n care să s-arate
Adîncimea şi-nălţimea dragostei nemăsurate
iar noi n-am fi-aflat altfel, unde-am fost şi-n ce pierzare
De-am fi rămas aceeaşi după-aşa o jertfă şi-o aşa răscumpărare.

De atunci aceasta-i calea: fiecare biruinţă
cere preţul ei de jertfe, de dureri, de umilinţă.
Şi cu cît amploarea luptei şi-a izbînzii e mai mare
Cu atît mai multe jertfe şi mai grele-s necesare!
Nu-n acelaş timp sînt date, nici la fel nu-s totdeauna
însă în vre-un fel se cere fiecare să dea una!

Sînt chemaţi s-aducă jertfă în vre-o formă toţi aceea
ce-o iubesc... şi în măsura contopirii cu ideea:
unora se cere jertfă: osteneli şi dăruire,
altora-s cerute: lacrima, rugăciune şi alujire.
Dar sînt unii puşi s-aducă jertfa vieţii personale,
cea mai-naltă dintre toate... cea mai grea şi aspră cale
Rugul, jertfa, chinul, moartea... ce cuvinte-nfricoşate
Însă trebuie! se cere! fără-aceasta nu se poarte!

Astfel veţi putea-nţelege de ce trebuia să fie
unii întristaţi, ca alţii, — s-aibă-n schimb o bucurie.
De ce trebuie ca unii s-aibă mîinile legate
pentru ca să poată alţii să lucreze-n libertate!
De ce trebuie ca singuri să stea uni-n depărtare
pentru ca ceilalţi să aibă, har mai mult în adunare!

Şi cu cît pentru-o lucrare e mai multă jertfă dată,
cu cît jertfa-i mai totală şi cu cît e mai curată,
şi cu cît e de iubire şi dureri mai mistuită —,
cu atîta-i mai plăcută, cu atîta-i mai primită,
şi cu-atîta va atrage după ea un har mai mare —
peste cîmpu-ntins de lucru şi de luptă din lucrare.

O, fiinţă destinată pentru jertfă! — ce curată,
trebuie să-ţi fie viaţa şi slujirea necurmată!
Ce desprins de tot de lume, gîndul trebuie să-ţi fie,
ce divină renunţare la oricare bucurie,
pentru care urci calvarul, întregind răscumpărarea!
Ce sfinţit de rugăciune trebuie să-ţi fie darul
Ca să-ţi fie la-nălţimea care o pretinde-altarul!
Şi să poată sus să-ţi fie arderea de tot primită
Iar lucrarea pentru care te aduci, — îmbogăţită!

Jertfă! ce cuvint! Ce taină, cutremurător de mare,
— n-o rostiţi cu uşurinţa, n-o chemaţi cu nepăsare,
n-o doriţi prea mult, n-o cereţi, prea grăbit, că nu-i uşoară
— Mii de doruri sînt în suflet, care nu doresc să moară;
Mii de rădăcini viaţa în fiinţa noastră are,
lupta-i supraomenească, crîncenă şi-ngrozitoare!

Mulţi ajunşi sub rugul jertfei, tremurînd privesc calvarul
cîţi pot oare să-i suporte flăcările-arzînd şi jarul?
Cîţi pot suporta-n tăcere, demn şi-nalt sacrificarea
pentru ca să fie-asemeni preţul cu răscumpărarea?
Cine n-are aici dorinţe cu nădejde de-mplinire
spre-a putea fără regrete să se ducă la jertfire?
Pentru cîţi e mai înaltă, mai presus acea chemare
care cere categoric, totul, fără ezitare,
decît setea de viaţă, decît lucrurile scumpe
de la cari-cu-atîta luptă, sufletul se poate rupe?

Ce pătruns de conştiinţa tainei veşnice ce-l cere
să te dăruie-n totală resemnare şi tăcere!

Dac-atunci sub vechea stare cînd slujeau cerinţei Legii
jertfe nedesăvîrşite apăreau ca sacrilegii,
dacă se-alegea făptura cea fără cusur şi pată
ca să fie la-nălţimea pentru care-i destinată,
fruntea turmei, floarea holdei, toate-alese să-ntrunească
frumuseţea, curăţia, perfecţiunea pămîntească, —
— O, cu-cît mai mult acuma, jertfa după Noua Lege
n-o mai poate-alege omul, însuşi Dumnezeu o-alege,
nu după-omeneşti criterii, nici pe merite-aparente
ci după cu totul alte tainice considerente.
Dar fiindcă pe măsura unei astfel de cerinţe,
întrunind desăvîrşirea — nu sînt pe pămînt fiinţe,
destinîndu-şi-le jertfe, însuşi El le curăţeşte...
El fiind cel care-aduce, El fiind cel care primeşte!
Căci doar El e-n stare-o jertfă s-o dea astfel curăţită
încît ea să corespundă şi să poată fi primită.

Iată-atunci, aici e rostul flăcării mistuitoare
care trebuie să facă slujba cea curăţitoare,
care trebuie să ardă pînă la străfund fiinţa
ca să poată face jertfa deopotrivă cu cerinţa.
Şi fiindcă-atîta zgură încă-n aur se găseşte
Trebuie ca el să ardă pînă cînd se lămureşte.
Arderea aceasta-n lupte, zvîrcoliri şi suferinţă
e-un drum greu pe care nimeni n-a trecut cu uşurinţă.

— O, dar există în lucrarea asta de purificare,
un hotar la care chinul şi durerea îţi dispare.
Este un hotar la care încetează-n totul firea.
Încetează mărginitul, începînd nemărginirea.
Simţurile pier acolo, piere orice raţiune,
înghiţite de lumină, strălucirea le supune.
Nu mai sînt dorinţi nici temeri, sentimente şi-obligaţii,
piere orice noţiune, de-afecţiuni, de timp, de spaţii,
piere tot, cum niciodată n-ar fi fost nici amintirea
şi-ţi rămîne numai una, una singură: IUBIREA!

De-atunci piatra nu răneşte, de-atunci cuiul nu mai doare,
nu dor pumnii, nu ard spinii, toate, toate sînt uşoare...

Nu dor oasele sdrobite, ţi se par că-s străine
străină-ţi pare carnea ruptă fără să suspine,
şi străin îţi pare lutul, care-ţi închidea făptura —
mai curînd aştepţi să ardă ca să-i cadă legătura. —
simţi cum pierde greutatea, simţi cerească uşurare
simţi o tot mai fericiţă şi măreaţă transformare
şi întîmpini veşnicia cu-o făptură strălucită
ţelul e atins, Divina taină e atunci trăită!

...Dacă mai revii pe lume, iarăşi după-această stare,
curăţită-n suferinţă, faţa ta-i strălucitoare!
căci acolo, sus pe munte, aşteptînd supus tăierea
preţul a fost dat chiar dacă n-a mai trebuit junghierea.
Prin totala resemnare şi-acceptare a jertfirii,
prin deplina dăruire, prin supunerea iubirii,
prin senina renunţare la viaţă şi la toate,
tu plătit-ai preţul morţii! — restu-i fără-nsemnătate.

Coborînd-napoi calvarul luminată fi-ţi va faţa —
întîlnirea cu Vecia ţi-a desăvîrşit viaţa.
Pentru restul de trăire porţi pecetea nemuririi
mai trăieşti ca mărturie a-ndurării şi iubirii...

Îndurării şi iubirii viaţa ce-o mai ai ţi-e dată;
altfel înţelege viaţa cel care-a murit odată!
Şi-altfel înţelege moartea cel ce mai trăieşte iară:
ştie ce-i desertăciune şi cunoaşte ce-i comoară!
Altfel înţelege chinul, altfel plînsul şi iertarea —
doar atunci va şti ce-nseamnă judecata şi mustrarea!
Doar atunci va şti ce-i mila, bunătatea şi iubirea,
doar atunci va şti şi scopul care merită trăirea.
Va fi milă şi iubire — căci cît beznă e şi moarte
e nevoie de lumină şi de jertfa care-o-mparte.
Şi cît încă sînt pe lume munti de greutăti şi silă
e nevoie de-ndurare, de-ntelegere şi milă!
Nesfîrşit de multe lacrimi, cînd sînt încă-n lumea largă,
o iubire nesfîrşită poate numai să le şteargă.

Si cu orice rînd de oameni, cît va fi pe lume harul
necesară va fi jertfa, necasar va fi Calvarul,
— Urmînd calea Marei Jertfe si-nmultind răscumpăraţii
se impune-un preţ de jertfă fiecărei generaţii!

Altora urmînd noi astăzi calea ce de sînge-i udă,
secerăm cîntînd ogorul, semănat de ei cu trudă.
Şi la rîndul nostru-n lacrimi facem slujba semănării
ca să aibă alţii-n urmă bucuria recoltării.
Căci mereu aceasta-i calea: fiecare biruinţă
cere preţul ei de lupte, de dureri, de nevoinţă.
Şi cu cît amploarea luptei şi izbînda e mai mare
cu atît mai multe jertfe şi mai grele-s necesare.
Şi invers: cu cît mai mare şi mai scumpă-i jertfa dată,
Cu atît lucrarea-ntreagă e mai binecuvîntată.

Te rugăm Isuse Doamne, dăruieşte turmei Tale
Har şi binecuvîntare, şi-ajutor pe-a jertfei cale;
Dă-i Tu suflete de jertfă, suflete de rugăciune,
curăţia şi lumina fă mereu s-o încunune;
Şi dă-i suflete sfinţite ca să poată fi în stare
să dea jertfa necesară, cînd o ceri pentru lucrare;
Ca să meargă turma-Ţi sfîntă din putere în putere
Săvîrşind cu bine slujba care voia Ta i-o cere.

Domnul să vă dea şi vouă, dragii mei, la toţi tărie
Partea care vă revine, s-o-mpliniţi cu bucurie!
Zi de zi făcînd lucrarea mai frumoasă, mai plăcută
Să urcaţi fără abateri pe cărarea cunoscută.
şi cît nu se cere-n altfel, să-I daţi jertfe de iubire
ostenind pentru izbînda operei de mîntuire.
Iar, dacă v-ar cere Domnul, să puteţi să-i daţi IUBIREA
şi sub cea mai-naltă formă, pentru slava Lui — JERTFIREA.

O, CÎND HRISTOS VĂ CHEAMĂ...

O, cînd Hristos vă cheamă, cînd El vă luminează,
porniţi să duceţi pacea în locul urii crunte
şi fiţi mereu-nainte, cununa vă urmează! —
chemarea voastră-i muncа şi locul vostru-n frunte!

Din rîndurile voastre fu primul tînăr care
deschisa nesfîrşita n artirilor oştire

unind prin Taina jertfei în veci biruitoare
sublima tinereţe cu-a lui Hristos iubire.

Cînd liber e Cuvîntul, răscumpăraţi clipita
neobosiţi purtîndu-l prin arşiţi şi prin grindini,
spre-a strînge prin iubirea ce ura risipit-a
— chemarea e vestirea iar locul pretutindeni.

Din rîndurile voastre a fost neobositul
apostol ce-a dus lumii mai harnic, Vestea Bună —
să vină şi Apusul, să vină Răsăritul
şi-mbrăţişaţi sub cruce, să meargă împreună!

Cînd norii încercării s-or grămădi în faţă
ca-n vremuri fraţii noştrii: uniţi-vă vegherea
căci pentru biruinţă, în clipa cea măreaţă,
chemarea-i rugăciunea iar locu-ngenuncherea!

Cînd spre seninul veşnic Hristos vrea să vă-ndrume,
urmaţi-L toţi cei tineri cu-o dragoste fierbinte,
căci lumea pentru Domnul şi Domnul pentru lume —
aceasta e chemarea, iar voi să fiţi-nainte!

După seninul veşnic al ultimei furtune
voi veţi vedea a vieţii slăvită răsplătire,
căci însăşi Împăratul Măririi-o să-ncunune
suprema biruinţă atinsă prin jertfire!

VOI PURTĂTORI ...

Voi purtători ai steagurilor sfinte
spre-acel măreţ şi veşnic viitor,
voi făclieri de slove şi cuvinte,
fiţi voi întîi la înălţimea lor!

Tu care-ai prins în mîna ta condeiul
şi vrei să dai lumină la mulţimi,
o, nu uita că pilda ta-i temeiul
izbînzii-n ridicarea spre-nălţimi!

Tu care porţi în gura ta Cuvîntul
şi-ndemnul spre mai bine şi frumos,
o, nu uita că pilda ta-i avîntul
spre-o slujbă mai curată lui Hristos.

Tu care ceri poporului putere
de jertfă pentru minunatul Ţel,
tu ce-ai jertfit? ce drept şi ce plăcere,
să poţi fi-un far şi pildă pentru el?

O, nu uita că vorba ta-i scînteia,
dar fapta ta e focul uriaş!
— doar pilda ta-i va ridica pe-aceia
ce vrei să-i vezi mai fericiţi urmaşi!

Doar pilda ta, de muncă şi-nfrînare
şi de credinţă-n scopul cel slăvit,
dă gîndului vorbit şi scris valoare
şi rod măreţ în cei ce l-au primit!

Voi purtătorii steagurilor sfinte
spre-acel măreţ şi veşnic Viitor,
voi făclieri de slove şi cuvinte,
fiţi voi întîi la înălţimea lor!

NU VREI TU ACUM...

Nu vrei tu-acum să mai auzi de Mine,
dar va veni cîndva aşa o zi
cînd se va rupe inima din tine —
aşa vei plînge şi te vei căi!

Nu poţi acum, tu nu poţi mai departe
nici să M-auzi, şi nici să Mă mai vezi,
ţi-ntorci scîrbit privirea-n altă parte
şi chipul Meu din gînd să-l depărtezi!

Cînd intru Eu pe uşă-ţi pleci privirea
să nu-ntîlnească cumva ochii Mei

— îţi face rău că le priveşti iubirea
dispreţuită sîngerînd în ei...

Nu poţi să mai suporţi fiinţa care
ţi-a dat lumina care te-a salvat,
ţi-e grea, nesuferită-nduioşarea
cu care Eu te-nvălui ne-ncetat!

Dar nu fi trist: Pleca-voi, n-avea teamă,
cu starea Mea să nu te-mpovărez,
nici n-ai să simţi, nici n-ai să bagi de seamă
— şi niciodată n-ai să Mă mai vezi!

Dar va veni mustrarea nesfîrşită
cu sufletul zdrobit pe veci vei sta —
în deznădejdea, deznădăjduită
— Şi-aceasta-n veci va fi osînda ta!...

DE SUS

De sus, din dragostea Golgotei,
Isus, dumnezeescul Miel,
ne chiamă ne-ncetat, ne cheamă
în sus la El, în sus la El.

Din orice neam ai face parte,
din orice loc te-ai fi suit,
dac-ai putut ajunge-acolo
apleacă-te: eşti mîntuit!

Cînd toţi ne vom lăsa cu Domnul
spre culmea dragostei urcaţi —
atuncea doar vom recunoaşte
şi vom simţi, că sîntem fraţi!

Căci de-L avem pe El nădejde
şi dac-avem Golgota ţel,
ne vom iubi... şi prin iubire
vom deveni la fel cu El!

Iubiţi-vă! — un gînd şi-un suflet
aprinşi de-o dragoste să fim,
ca să trăim de-aici frumuseţea
Cerescului Ierusalim!

Şi fericiţi privind răsplata
şi ţinta noastră, pe Isus,
uniţi mergînd, s-ajungem una
în ţara dragostei de sus.

O, SLAVĂ, SLAVĂ ŢIE!

O, slavă, slavă Ţie, Isuse soare sfînt
ce-aduci din primăvara eternă pe pămînt.

prin razele de lacrimi, spre Tine cînd privim,
cereasca tinereţe în suflete primim!

Şi-n rîuri de putere, prin Duhul Tău ceresc
credinţa şi nădejdea şi dragostea ne cresc.

Făcînd să înţelegem că-n jertfă doar aflăm
suprema frumuseţe a dragostei să-Ţi dăm.

Fă sfînta Ta-ndrăzneală, să crească-n noi arzînd
iubirea pentru Tine cu jertfa-mpreunând.

În luptă şi-n lucrare statornici a-Ţi urma
prin umbra şi lumina ce-o cere crucea Ta.

SLĂVIT, SLĂVIT SĂ FII.

Slăvit, slăvit să fii
pe veci de veşnicii,
Părinte preaiubit
căci mîna-Ţi ne-a zidit;

Plecaţi în faţa Ta,
mereu vom lăuda
smeriţi iubirea Ta
căci ne-am născut din ea.

Slăvit, slăvit să fii
pe veci de veşnicii,
Isuse preaiubit,
căci Tu ne-ai mîntuit ...
Plecaţi în faţa Ta
mereu ne vom ruga
s-avem iubirea Ta
căci noi trăim prin ea.

Slăvit, slăvit să fii
pe veci de veşnicii,
Duh Sfînt din slăvi cereşti
căci azi Tu ne sfinţeşti,
plecaţi în faţa Ta
mereu noi vom chema
s-avem puterea Ta
căci noi rodim prin ea.

O, DUHULE PREASFINTE.

O, Duhule preasfinte, ceresc mîngîietor,
revarsă vieţii noastre Tu harul sfinţitor!

Preschimbă viaţa noastră în chipul lui Isus,
şi fă-ne să ne-ncredem în tot ce El ne-a spus.

Sfinţeşte răvna noastră pe drumul Tău cel sfînt
să creştem în iubirea cerescului Cuvînt.

Sfinţeşte simţămîntul ce-n inimă-l purtăm,
să poţi din partea noastră primi oricînd ce-ţi dăm.

Sfinţeşte rugăciunea şi jertfa de cîntări
dă roade inmiite iubitei adunări.

ISUSE, O DOAMNE ISUSE.

Isuse, o Doamne Isuse iubit,
fii pază iubirii curate,
veghează-ne-n ceasul cînd duhul slăbit
ispita în valuri ni-l zbate!

Păzeşte-n iubirea curată oricînd
viaţa predată-n lucrare,
credinţă, nădejde şi dragoste-avînd
cu teamă, slujind în răbdare!

Păzeşte viaţa pe care ai Tăi
Ţi-au dat-o pe veci cu iubire
să-Ţi poarte lumina pe tristele căi
de patimi, de plîns şi pieire.

Păzeşte prin lume de duhul străin
cărarea lucrării iubite,
s-ajungă cu bine, Isuse, dorim
la slava cununii primite.

PE PATUL SUFERINŢEI GEM

Pe patul suferinţei gem
şi stau fără putere,
O, Doamne, să-mi ajuţi, Te chem
în amara mea durere.

Sînt apăsat şi chinuit
viaţa mi-e povară,
îndurerat şi părăsit,
necazul mă doboară.

Isuse, mîngîietorul meu,
îndură-Te de mine,
ajută-mă, că-n ceasul greu
nu Te-am decît pe Tine.

Ajută-mă să nu cîrtesc,
să pot avea răbdare,
să cred, să nu mă îndoiesc
de-a Ta putere mare!

Să nu mă plîng de chinul meu
ci să privesc spre Tine,
căci Tu poţi face şi-acest greu
să fie spre-al meu bine.

ÎNGENUNCHIAȚI, ISUSE

Îngenunchiați Isuse, la tronul Tău de har
noi umili și smeriți ne rugăm azi iar,
o dă-ne Tu în inimi un duh curat și umilit,
un duh adînc de rugăciune
din Duhul Tău neprihănit.

Și rugăcinea noastră ascultă-ne-o curînd
căci umiliți și smeriți ne rugăm crezînd;
Dă har lucrării Tale și-un duh unit și lucrător,
curat, statornic și fierbinte,
și slobod, și biruitor.

Mulțește-Ți lucrătorii și fă-i în orice greu
mai uniți și smeriți, a lucra mereu;
aprinde-n toți credința
și fă-ne după chipu-Ți sfînt
să trecem ne-ntinați prin lume,
copii ai sfîntului Cuvînt.

În ziua cercetării fă să putem fi aflați
toți uniți și smeriți, așteptînd curați
și să putem, Isuse, cu bucurie să primim
încununarea alergării
cînd lupta vieții o sfîrșim.

LA TRONUL TĂU.

La tronul Tău de har
Cădem plîngînd amar
cu fruntea în pămînt
o, Tată, Tată sfînt,
mai dă-ne, Te rugăm,
nădejde să răbdăm,
credință și avînt,
o, Tată, Tată sfînt!

De-un chin prea-ndelungat
puterea ne-a secat,
nădejdea ni s-a frînt
o, Tată, Tată sfînt...
ni-e sufletul rănit,
ni-e duhul obosit,
sfîrșit e-al nostru cînt
o, Tată, Tată sfînt!

Sîntem împrăştiaţi,
răniţi şi sfîşiaţi
şi-ai noştrii nu mai sînt
o, Tată, Tată sfînt! . . .
Dar dă-ne, Te rugăm,
putere să răbdăm
lumina aşteptînd
o, Tată, Tată sfînt.

Tărie să veghem,
putere să putem
păstra al Tău Cuvînt
o, Tată, Tată sfînt!
Huliţi să nu cîrtim,
loviţi să nu fugim,
să stăm în legămînt —
o, Tată, Tată sfînt!

Să ţinem pururi sus
lumina lui Isus —
în viaţă şi-n mormînt
o, Tată, Tată sfînt.
Ca-n ceruri să primim
cununa ce-o dorim
cu-al biruinţei cînt
o, Tată, Tată sfînt.

Cînd chinu-ndelungat
se va sfîrşi odat'
cînd greul va fi-nfrînt
o, Tată, Tată sfînt,
fă-atunci să primim
odihna ce-o dorim
şi-al cerului veşmînt
o, Tată, Tată sfînt! . . .

S-AUDE DE DEPARTE . . .

S-aude de departe un glas duios şi blînd
pe tine din păcate, te chiamă suspinînd —
o, suflet fără pace ce zaci nemîntuit,
scăparea ta e numai Isus cel răstignit,
vino, vino
scăparea ta e numai Isus cel răstignit!

S-aude de departe chemarea Lui mereu,
ascultă, vino astăzi: păcatul tău e greu!
Pierzarea te aşteaptă cît stai nemîntuit,
scăparea ta e numai Isus cel răstignit!

Răspunde de departe: Isuse, Doamne-ascult
mă-ntorc la Tine, — iartă-mi păcatul meu cel mult,
vreau să-Ţi slujesc de-acuma cu drag pîn-la sfîrşit
ajută-mă Isuse, o Domnul meu iubit!

... S-aude de departe cerescul cor cîntînd,
se bucură de tine că te-ai întors crezînd.
Şi dacă-n curăţie Îl vei urma supus,
cu drag în casa-I sfîntă te va chema Isus:
vino, vino
cu drag în casa-I sfîntă te va chema Isus!

ÎNTOARCE-TE CÎT SE POATE.

Întoarce-te cît se poate, de ce voieşti să pieri
îndepărtat de Domnul în veşnice dureri?
Întorce cît se poate că dacă tot amîi
se poate pe vecie în moarte să rămîi!

N-ai şi tu oare-n ceruri fiinţe dragi ce-au dus
o inimă curată pe calea lui Isus?
n-ai vrea să fii acolo cu-acei ce te-au iubit!
— de nu te-ntorci la Domnul, pe veci v-aţi despărţit!

Şi n-ai tu oare-n lume fiinţe dragi ce-acum
urmează cu credinţă pe-al Domnului sfînt drum?
— Curînd ei se vor duce şi-n veci n-ai să-i mai vezi
de nu te-ntorci la Domnul ca ei şi tu să crezi!

O, — ntoarce cît se poate, cît este încă zi,
cît uşa nu-i închisă şi cît mai eşti aci!
Căci uşa de se-nchide şi Harul s-o lua
chiar dac-ai mai întoarce, tu n-ai să poţi intra!

CU TOATĂ DRAGOSTEA ...

Cu toată dragostea Te-ascult
Isuse doar pe Tine,
dorind din ce în ce mai mult
să luminezi prin mine.

Cu toată dragostea doresc
Isuse numai Ţie
să-Ţi seamîn şi să-ţi dăruiesc
viaţa-n curăţie!

Cu toată dragostea voi sta
în slujba Ta aleasă,
din ce în ce să-ţi pot cînta
o slavă mai frumoasă!

Cu toată dragostea aştept
să vii Isuse iară,
comoara inimii din piept
şi-a cerului comoară!

ERAI CĂZUT, CĂZUT...

Erai căzut, căzut în patimi rele
zăceai în groapa negrului păcat
cînd te-am căutat...
cînd lacrimile Mele
şi sîngele iertării te-a scăpat.

Erai căzut, căzut, dar bunul Tată
n-a vrut să pieri pe veci nemîntuit
şi te-a chemat
şi dragostea Lui toată
prin jertfa Mea spre tine a venit.

Erai căzut, dar Duhul Sfînt în tine
lumina Lui cerească a aprins
şi te-a văzut...
şi te-ai întors la Mine
şi eşti pe veci în harul Meu cuprins!

Erai căzut, căzut, dar o iertare
deplină Dumnezeu ţi-a dăruit
De-acum mereu
slujeşte-i cu-ascultare
şi vei primi cît nici vei fi gîndit!

ISUS MÎNTUITORUL MEU.

Isus Mîntuitorul meu,
eşti scutul meu iubit.

Pe drumul vieţii-atît de greu
de Tine-s ocrotit.
De Tine-s ocrotit, de Tine-s ocrotit
cînd cel rău vine-n contra mea,
de Tine-s ocrotit.

Cînd strig spre Tine, Tu m-asculţi
şi-mi vii în ajutor
de toţi vrăjmaşii mei cei mulţi
mă scapi biruitor.
Mă scapi biruitor, mă scapi biruitor,
prin braţul Tău cel minunat
mă scapi biruitor.

Mă-ncred în Tine ne-ncetat
căci Tu m-asculţi curînd,
mergînd pe drumul Tău curat
eu nu mă tem nicicînd...
Eu nu mă tem nicicînd, eu nu mă tem nicicînd
o, cînd mă-ncred în harul Tău,
eu nu mă tem nicicînd.

FIŢI VOIOŞI...

Fiţi voioşi, fiţi voioşi totdeauna
lăudîndu-L pe Domnul mereu,
de ne-ncredem puternic în Domnul
nu ne-nvinge nicicînd nici un greu.

Nu-i furtună să clatine Stînca
cea pe care sîntem noi ziditi,
fiţi voioşi, noi sîntem totdeauna
de Isus, de Isus ocrotiţi.

Fiţi voioşi chiar şi-atunci cînd necazul
şi-ncercarea în voi va lovi,
mai frumoasă-i cîntarea cu lacrimi,
mai cresc e răbdînd a zîmbi.

Fiţi voioşi că-n curînd pe vecie
veţi uita c-aţi mai plîns pe pămînt,
fiţi voioşi că-n curînd cerul slavei
răsuna-va şi de-al vostru cînt!

VEGHEAŢI MEREU.

Vegheaţi mereu, vegheaţi oricînd
căci Domnul va veni-n curînd;
în ori ce zi să nu uitaţi
că voi plecaţi . . .
vegheaţi, vegheaţi.

Vegheaţi mereu, vegheaţi într-una
fiţi credincioşi întotdeauna
căci Domnul vine,
căci voi plecaţi —
să nu uitaţi,
vegheaţi.

Vegheaţi din mers,
vegheaţi şi stînd,
veghiaţi în viaţa voastră-oricînd;
şi cînd vorbiţi,
şi cînd lucraţi,
fiţi treji mereu,
vegheaţi, vegheaţi!

Veghiaţi ai Domnului, veghiaţi,
fiţi gata cînd veţi fi chemaţi . . .
De Domnul ori şi cînd să fiţi
veghind
mereu veghind
găsiţi!

ALEARGĂ, MAI ALEARGĂ!

Aleargă, mai aleargă, curînd ajungi la Ţel
tot cerul te aşteaptă biruitor în el.

Aleargă, mai aleargă, nu obosi nicicînd,
cununa te aşteaptă, de-alergi o iei curînd.

E uneori grea calea, sînt uneori vrăjmaşi?
— Credinţa-nvinge totul, nicicînd să nu te laşi.

Sînt uneori ispite ce-ndeamnă să te-aşezi?
Tu n-asculta, aleargă, şi calea să-ţi veghezi!

Sînt uneori îndemnuri ce înapoi atrag?
Tu surd fiind la toate, s-alergi spre ţelul drag!

Sînt uneori şi piedeci ce fac să cazi amar?
Tu iarăşi te ridică, mai dîrz şi-aleagă iar!

Curînd de-orice primejdii pe veci vei fi scăpat
şi de Hristos la capăt vei fi încununat.

O, NU-S MAI TARI ISPITELE.

O, nu-s mai tari ispitele ca harul
ce-l vei primi ca să le poţi răbda —
căci nu se cere-ntîi să urci calvarul,
ci-ntîi primeşti putere a-l urca!
— Credinţă, se cere credinţă
şi orice ispită-ai să-nvingi,
credinţă, atîta credinţă
puterea ispitei s-o stingi!

O, nu-s mai tari durerile-ntîlnite
decît puterea care-o vei primi
că nu-s întîi poverile sporite
ci-ntîi primeşti puteri-a suferi!

— Nădejde, se cere nădejde
şi orice dureri ai să-nvingi,
nădejde, atîta nădejde
puterea durerii s-o stingi!

O, nu-s mai tari vrăjmaşii niciodată
decît iubirea gata a-i ierta,
că-ntîi nu vine ura-nverşunată
ci-ntîi se va mări iubirea ta.
— Iubire, se cere iubire
şi orice vrăjmaş ai să-nvingi
iubire, atîta iubire
încît ura-ntreagă s-o stingi!...

O, DUHULE PREASFINTE.

O, Duhule preasfinte,
adînc îţi mulţumim
de tot ce noi cu toţii
prin harul Tău primim.

Îţi mulţumim că duhul
din moarte ne-ai trezit
şi la Isus cel dulce
ne-ai dus de ne-a primit.

Îţi mulţumim că-n viaţă
lumina Ta ne-ai pus
şi ne-ai aprins să ardem
în slujba lui Isus.

Îţi mulţumim că-n haru-Ţi
ne creşti şi ne sfinţeşti
că pentru noi cu multe
suspinuri mijloceşti.

Că ne-aminteşi într-una
ce-al nostru Domn a spus;
că ne păstrezi prin lume
curaţi pentru Isus —.

Că-n orice zi a vieţii
puteri ne dăruieşti,
şi-n clipa grea a luptei
şi jertfei ne-ntăreşti.

De tot ce noi cu toţii
prin harul Tău primim,
o, Duhule preasfinte,
adînc Îţi mulţumim.

TE RUGĂM PRIMEŞTE DOAMNE.

Te rugăm primeşte Doamne
mulţumirea ce Ţi-o dăm,
slava inimilor noastre
care Ţie Ţi-o-nălţăm;
Te rugăm prineşte Doamne
mulţumirea ce Ţi-o dăm.

Fă ca-n mulţumirea noastră
cu un cuget bun să stăm,
ca să poţi primi curată
mulţumirea ce Ţi-o dăm —
fă ca-n mulţumirea noastră
cu un cuget bun să stăm.

Cu recunoştinţă-adîncă
al Tău Nume lăudăm,
binefacerile Tale
fă nicicînd să nu uităm...
cu recunoştinţă-adîncă
Numele să-Ţi lăudăm.

Slavă şi mărire Ţie
din tot sufletul cîntăm,
cu bunăvoinţă-ascultă
mulţumirea ce-Ţi-nălţăm;
slavă şi mărire Ţie
din tot sufletul cîntăm.

ÎN NOAPTEA ASTA

În noptea asta s-a născut
în peşteră străină,
Acel prin care-am cunoscut
a cerului lumină.

Cîntăm şi noi, o Tată sfinte
nespusa Ta iubire
ce se-ntrupează pe pămînt
s-aducă mîntuire.

În noaptea asta cor ceresc
cîntări alese cîntă
pe Dumnezeu Îl preamăresc
cu bucurie sfîntă.

Şi-L preamărim pe cel venit,
ce-n peşteră răsare
căci jertfa Lui ne-a dăruit
o veşnică iertare.

Primeşte sfintele cîntări
ce-aducem azi spre Tine
şi-adu-ne binecuvîntări
din slăvile-Ţi senine.

NOI AVEM PE PĂMÎNT.

Noi avem pe pămînt să luptăm ne-ncetat
să-i salvăm şi pe-ai noştrii ce zac în păcat —
pînă cînd cei iubiţi pe Hristos vor fi-aflat
Tineri dragi, să muncim ne-ncetat.

Tineri dragi să muncim cu răbdare
ca să vină şi cei dragi la Isus
să-i rugăm, să-i chemăm, nencetat să lucrăm
— şi cei dragi vor veni la Isus!

Noi avem pe pămînt să lucrăm ne-ncetat
spre-a salva tot poporul ce zace-n păcat
cu credinţa, cu fapta, cu gîndul curat
spre Hristos să-i chemăm ne-ncetat.

Noi avem să-L rugăm pe Hristos ne-ncetat
să-i ridice pe toţi cei ce zac în păcat,
pînă cînd lumea-ntreagă pe El va fi-aflat
pe Hristos să-L vestim ne-ncetat.

APĂRĂ ISUS IUBIT

Apără Isus iubit
tineretul Tău supus
că-ndărjite vin ispite
pregătite a-l lovi;
fă mai tare duhul care
la-ncercare va slăbi.

Ţine-n lumea de păcat
tineretul Tău curat
că-ndîrjite vin ispite
pregătite a-l lovi;
fă mai tare duhul care
la-ncercare va slăbi.

Du-Ţi pe drumul luminos
tineretul credincios
că-ndîrjite vin ispite
pregătite a-l lovi;
fă mai tare duhul care
la-ncercare va slăbi.

Fă-l iubit Mîntuitor
tineret biruitor
că-ndîrjite vin ispite
pregătite a-l lovi —
fă mai tare duhul care
la-ncercare va slăbi!

CÎNTAREA CÎNTĂRILOR MELE

ISUSE, O ISUSE...

Isuse, o Isuse, cu umede priviri
Ţi-nchin acum prinosul înaltelor trăiri.

În slovele-nşirate pe firele de vers
e plînsul şi cîntarea şi dorul meu neşters;

E inima întreagă cu dragostea din ea
deschisă ca la-ntîia atingere a Ta.

În marea ei de flăcări sînt simţuri şi trăiri
înalte cît frumseţea statornicei iubiri.

În taina-nşiruirii de şoapte şi cîntări
suspină şi se roagă aprinsele chemări,

Şi creşte bucuria iubirii fără saţ
ca dulcea aşteptare a ochilor scăldaţi...

Şi Îţi închină-ntreaga-ncăpere unde sînt
păstrate ca Misterul în chivotul preasfînt.

...O, iartă dacă-n ele va fi vreun gînd nebun
că-n dorul sfînt adesea eu n-am ştiut ce spun

Şi n-am ştiut adesea cuvîntul ce-l aleg
să-ncapă-n el iubirea cu focul ei întreg

Să pot să-l spun în felul în care zace-nchis
în locul lui de flăcări şi-n ochii mei de vis.

...O, dacă daru-acesta de Tine-ar fi primit
ca mirul Magdalenei — e tot ce-am mai dorit

Îmi e de-ajuns că duhul deplin mi-ai înţeles
că numai pentru Tine-i tot ce-am mai drag şi-ales.

Şi-n umeda-Ţi privire ce limpede-aş vedea
răsplata înmiită la toată jertfa mea...

...Primeşte-mi-l în ceasul de taină şi de har
cînd jertfa necurmată s-aprinde pe altar

E pîinea cea mai bună din grîul meu divin,
din scumpa mea grădină e cel mai gingaş crin,

Din turma mea frumoasă e mielul cel ales
şi-i rodul cel mai dulce din via mea cules.

CUM ZORII CHEAMĂ ZIUA.

Cum zorii cheamă ziua
şi-amurgul cheamă luna
cum vulturul nălţimea
cum muntele furtuna
cum dorul revederea ...
— aşa Te chem într-una
să fiu cu Tine Doamne
al Tău pe totdeauna
în jertfă şi-n iubire
cu Tine să fiu una
să-mi fii pe veşnicie
şi Capul şi Cununa.

În ochii mei aprinde
din ochii Tăi lumină
în graiul meu aşează
vorbirea Ta divină —
pe faţa mea coboară
lumina Ta senină
fă-mi paşii totdeauna
cărarea Ta s-o ţină
iar mîinile cu lucrul
din via Ta, mi-mbină
cu pacea Ta adîncul
şi gîndul mi-l alină
viaţa mea să fie
pe veci de pace plină
precum pe munte seara
e linişte deplină ...
Întregile-mi dorinţe
în una să revină:
— să fiu în Tine una
ca ramul în tulpină ...

Fiinţa mea în Tine
deplin să se-ntregească,
din moartea firii mele
viaţa Ta să crească,
pe faţa mea lumina
blîndeţii să zîmbească,
iubirea Ta din mine
pe toţi să-i cucerească
credinţa să m-aprindă,
nădejdea mă-ntărească
şi Adevăru-n mine
deplin să strălucească
ca ochii Tăi Isuse
cu drag să mă privească.

Acei ce-o să mă vadă
de Tine să dorească
cei ce mă vor cunoaşte
să vrea să Te cunoască
toţi cei ce-o să m-audă
Cuvîntu-Ţi să-l primească
viaţa mea, dorinţa
de cer să le-o trezească
— pe urma mea spre Tine
s-ajungă să păşească
şi Ţie-a lor iubire
întreagă s-o jertfească
o inimă fierbinte
din toţi să Te iubească ...
Iar cînd veni-va clipa
ce veşnic o să crească
lumina feţei Tale
din toţi să strălucească.

ISUSE, MIRE VEŞNIC.

Isuse, Mire Veşnic
al Slăvilor Senine
pe Calea Crucii Tale
m-ai întîlnit cu Tine . . . .

Cînd mi-ai grăit cuvinte
de har şi pace pline
Iertarea Crucii Tale
m-a-ngenunchiat cu Tine.

Cînd Ţi-am predat în lacrimi
tot sufletul din mine
Iubirea Crucii Tale
m-a logodit cu Tine.

Cînd Ţi-am simţit fiorul
privirilor divine
lumina Crucii Tale
m-a-mpărtăşit cu Tine.

Cînd rîvna Ta cerîndu-mi
puterile depline
Vestirea Crucii Tale
m-a-nsîngerat cu Tine.

Cînd faţa Ta mă-ndeamnă
spre cînt şi spre suspine
ceresc fiorul tainei
mă-nvăluie cu Tine.

Pentru Ospăţul Nunţii
eterne şi divine
prin Taina Crucii Tale
cunună-mă cu Tine.

NĂDEJDEA MEA PREAFERICITĂ.

Nădejdea mea Preafericită
Prieten bun şi scump şi drag
ce dulce-Ţi simt păşirea sfîntă
pe albul sufletului prag! . . .

Ce limpede-Ţi aud bătaia
duioasei inime din sîn
cînd ostenit mi-aplec eu capul
pe pieptu-Ţi iubitor să-l ţin.

Ce sfîntă-nviorare-mi umple
adîncul sufletului meu

cînd limpede, din pălmi, Isuse,
Tu apa vieţii-mi dai să beu.

Ce darnic Doamne Tu mă saturi
cu-a Tale mii de haruri cînd
din lungi cutreierări de lume
la masa Ta mă-ntorc flămînd.

Cu cîtă grijă-mi porţi Tu paşii
prin spinii lumii să mi-i treci
să nu mă-nşele iar vrăjmaşul
pe-a ispitirii lui poteci.

O, scump şi bun şi drag prieten
din mii de imnuri azi m-adun
şi crinul cel mai scump: *viaţa*
sub cruce-nlăcrimat Ţi-l pun...

DE DORUL TĂU, ISUS IUBIT.

De dorul Tău Isus iubit
în dragostea Ta arse
şi inima spre Răsărit
şi faţa ni-s întoarse
Isus, Isus... şi Te-aşteptăm
cum crinii-aşteaptă rouă
privind spre ceruri Te chemăm
cu mîinile-amîndouă.

Treci peste anii viitori
Isuse drag, şi vină
ne du mai sus, mai sus de zori
spre ţara de lumină
şi-n clipa cînd ni-i cununa
cu-a slavei Tale taine
schimbaţi, ca Tine vom purta
a păcii albe haine.

Iar noi iubit şi drag Isus
Ţi-om da cu braţe pline
toţi crinii dorului nespus
şi-ai dragostei de Tine
şi Ţi-i vom presăra în drum
cu-o veşnică-nchinare
precum Îţi presărăm acum
a dragostei cîntare.

În zorii fiecărei luni
vom strînge cu uimire
din pomii veşnicei minuni
noi roduri de iubire
şi-Ţi vom cînta Isus iubit
de drag o veşnicie
că Te-am chemat şi Te-am dorit
cît nimenea nu ştie.

CU SUFLET ALB

Cu suflet alb de nevinovăţie
înfioraţi de-atîtea frumuseţi
vin tinerii ca să-Ţi aducă *Ţie*
Isuse zorii altei tinereţi.

Isus Iubit, ca roua-mbelşugată
venim ca să-Ţi aducem Ţie-n dar
în orice piept o jertfă ne-nfricată
şi-n orice sîn un crin pe-al Tău altar.

Venim din văi de moarte şi ruine
cu ochi scăldaţi în haru-Ţi minunat
că noi şi sfinte bucurii în Tine
şi-o nouă fericire ne-am aflat.

Din toate cele patru părţi de lume
suim spre Tine mii şi mii de mii

avînd pe buze-acelaşi dulce Nume
şi-n piept aceleaşi sfinte bucurii.

Sub crucea Ta aducem fiecare
potirul alb al crinilor din noi
să-l umpli Tu cu sfînta-nflăcărare
şi să ne-arunci în lupta Ta apoi.

Să ne jertfeşti deplin şi tuturora
pămîntul pentru Cer să-l cucerim
privind cu ochii-n lacrimi aurora
Cerescului dorit Ierusalim.

Să biruim şi moarte şi urgie
ştiind că în curînd noi vom purta
pe frunte-n fericita veşnicie
cununi de slăvi — şi sărutarea Ta.

DOR AL DORURILOR MELE.

Dor al dorurilor mele
strălucit şi sfînt şi-nalt,
toată dragostea mea suie
către ţărmul celălalt...

Cum atrase-n dor de ţărmuri
cheam-un val pe altul val
mi se cheamă-a mele doruri
către ţărmul de cristal.

Orice clipă îmi aduce
alt nou dor acolo Sus
unde inima-mi cu toată
dragostea pe veci mi-ai dus.

Alt nou dor în orice clipă
Îţi aduce-n Sfîntul prag
tot ce pot avea pe lume
mai curat, mai scump, mai drag.

Rugăciunea şi cîntarea
vin să-Ţi spună-n lacrimi *cît*
Te doreşte-un suflet care
Te iubeşte-atît, atît.

Cît Te cheamă, cît suspină
cît aşteaptă clipa cînd
Ţărmul fericirii Tale
Ţi-l va săruta plîngînd ...

Care-i valul ce m-ar duce
pînă dincolo-ntr-un salt
Dorul dorurilor mele
de pe ţărmul celălalt!

ISUS IUBIT.

Isus iubit, a *nostră* tinereţe
sub Crucea Ta ca jertfă Ţi-am adus
din strălucirea Sfintei Tale feţe
Tu-mbrac-o-n slava zărilor de sus.

E singurul dar ce-Ţi putem aduce
în schimbu-atîtor veci de frumuseţi
ce ne-ai gătit prin Jertfa de pe Cruce
în cerul nesfîrşitei tinereţi.

Condu-ne Tu pe drumuri de lumină
spre culmi cereşti de har să năzuim
şi-aprinde-n noi dorinţa Ta divină
din slăvi în slăvi spre Tine să păşim.

În ochi ne dă lumina fericirii
în piept puteri de jertfă să ne-adui
în duh şi-n glas chemările iubirii
şi-apoi în lumea urii să ne pui; —

Te vom mărturisi la-ntreaga lume
cu-avînt şi cu curaj nebiruit
muri-vom pentru dulcele Tău Nume
tot fericiţi precum am şi trăit.

FERICITA MEA NĂDEJDE

Fericita mea Nădejde
dulce Domnul meu iubit
ce nălţimi, ce slăvi, ce haruri
vieţii mele-ai dezvelit! . . .

Ce oceane de lumină
ce-adîncimi de har măreţ,
ce trăiri necunoscute,
ce nespuse frumuseţi,

Ce de ceruri necuprinse,
ce întinse mări de sori
ce de feţe-a fericirii
ce de noi şi noi comori,

Ce necunoscute alte
proaspete şi-adînci minuni
strălucind în mii de raze
curcubeie şi cununi . . .

— Cine-s eu Stăpîne-al Slavei
Cerului mai sus de Rai
să mă-nvredinceşti de-atîta
fericire cîtă-mi dai!

Căci mi-ai dat şi-mi dai cît Doamne
nici cu gîndul nu socot
şi, răpit, privind spre Tine
doar să plîng — atît mai pot.

ISUSE, PLINĂTATE.

Isuse, plinătate de viaţă şi-nviere
belşugul veşniciei spre care năzuim,
umplut-ai viaţa noastră cu har şi cu putere
ca moartea şi viaţa din noi s-o biruim.

În Tine-avem Isuse în orice zi tărie
să smulgem rădăcina păcatului din noi,
să-ntîmpinăm durerea cu imn de bucurie
şi-urcînd, să nu ne-ntoarcem privirile-napoi.

În Tine-avem curajul ca-n linişte senină
să ne-aşteptăm şi moartea, pe ultimul vrăjmaş,
căci Tu ne-ai dat asupră-i învingerea deplină
năltîndu-ne departe de-al spaimelor lăcaş.

Din negrul domn al spaimei cum o priveam odată
Tu ai făcut prin moarte din moarte pentru noi
un sol dorit ce-aduce chemarea aşteptată
spre dulcea noastră Casă şi viaţa de apoi.

Isuse, viaţa noastră de-aici şi-n veşnicie,
nădejdea fericită spre care ne-avîntăm,
toţi anii mulţumirii plîngînd de bucurie
cu inimi fericite în cale-Ţi semănăm.

ISUSE, CULME MINUNATĂ.

Isuse culme minunată
de unde văd pe Dumnezeu
ce viaţă binecuvîntată
adus-ai sufletului meu...
E-atîta bunătate-n Tine
Stăpîne-atît de sfînt şi bun
cît cu-al meu glas printre suspine
în veci eu n-am să pot să spun...

Atîta milă şi iubire
Isuse-n Tine am aflat
cît n-o să poată nici odată
să spun-un păcătos iertat;
Atîta dragoste şi pace
eu aflu-n Tine zi de zi
mai mult de cît putut-am crede
sau mi-am putut închipui.

Cu ce înfiorate imnuri
de slavă Ţi-aş putea cînta
cînd Tu mă faci să simt Isuse
ce nici n-aş fi putut visa...
Cum să-Ţi arăt recunoştinţă
cînd Tu mă faci acum să am
atîta har cît niciodată
nici să-mi închipui nu-ndrăzneam!..

Cum, cînd în tot ce pot Isuse
eu sînt atît de slab şi mic
şi-n neputinţa mea mai vrednic
de Tine n-am nimic, nimic...
— Primeşte-mi jertfa caldei lacrimi
şi darul cîntecului smult
din fundul unei inimi care
Ţi-ar da, dar n-are ce mai mult.

FII BINECUVÎNTAT ISUSE!

Fii binecuvîntat Isuse,
în veci fii binecuvîntat
căci ai lucrat în viaţa noastră
în chip atît de minunat

Eram căzuţi în fărdelege
mergeam din ce în ce mai jos
— Tu ne-ai scăpat şi-abia acuma
vedem din ce adînc ne-ai scos.

Din văi de chin şi de tristeţe
mereu în jurul Tău ne-adui
noi Te urmăm — şi-abia acuma
vedem pe ce nălţimi ne sui.

Abia acum gustăm dulceaţa
şi harul noii Tale vieţi
cînd Tu ne porţi din slavă-n slava
atîtor mii de frumuseţi.

O, cînd ne-mpărtăşeşti în Tine
de-un har atît de minunat
cîntăm plîngînd de bucurie
— Isus fii binecuvîntat!

ISUSE DULCE, URZITORUL

Isuse dulce, urzitorul
eternei noastre mîntuiri
mă copleşeşte greutatea
slăvitei Tale fericiri.

Cu-atîta mare de lumină
şi zări cereşti de bucurii,
umplut-ai inima-mi zdrobită
de chinu-atîtor ani pustii!

Peste viaţa mea firavă
adus-ai munţi de haruri grei
şi-atîta fericită slavă
de-o frînge greutatea ei...

Simt bucuria grea-ncercîndu-mi
prea slabul firii mele cort
mă doare-atîta fericire
şi parcă nu mai pot s-o port...

— Ţi-am dus durerile nespuse
putut-am duce-amarul tot,
dar bucuria azi Isuse
şi slava parcă n-o mai pot.

E mult mai mult de cît încape
în bietu-mi suflet obidit
şi copleşit suspin: *Isuse*
de cît am fost învrednicit!

FECIOARĂ ÎNŢELEAPTĂ

Fecioară înţeleaptă cu candela aprinsă
ce treaz-aştepţi într-una pe Mirele slăvit
se lasă înserarea pe faţa zilei stinsă
iar faţa Lui slăvită nici azi n-a răsărit.

Pe cerul larg răsare puzderie de stele
frumoşii Lui luceferi răsar în lung şi-n lat
dar nici în seara asta nu vezi venind prin ele
Luceafărul iubirii şi Soarele-aşteptat.

Se-ntinde ca o mreajă a somnului ispită
lumina să ţi-o stingă, vegherea să ţi-o ia
dar suflet alb păstrează-ţi nădejdea neclintită
căci lupta aşteptării curînd se va-ncheia.

Cu candela credinţei aprinsă, o, fecioară
rămîi spălîndu-ţi ochii prin lacrimi de-orice somn
în haina curăţiei, frumoasa ta comoară
aşteaptă cu răbdare pe-al slavei dulce Domn.

Veghează, mai veghează, mai sufere o clipă
în candela sleită mai toarnă-ţi untdelemn
vor trece toate-acestea, vor trece-aşa de-n pripă
cum n-ar fi fost vreodată, cînd El va face-un semn.

Dorm toţi? — O, nu-i nimica! — tu rabdă şi veghează;
plîngi mult? — e grea vegherea, El ştie tu cît plîngi.
Dar iată Răsăritul, cum tot se luminează
şi-obrazul tău cu lacrimi în slavă ţi-l răsfrîngi.

Răsare faţa dulce a Celui care vine
iar Harul într-o clipă pe veci te-a mîngîiat,
— cu ce cununi măreţe de sori şi stele pline
îţi va-mbrăca El faţa ce-a plîns şi-a privegheat!

ISUSE, TAINA VIEŢII.

Isuse, taina vieţii noastre,
cîntare fără de sfîrşit,
privim cu lacrimi fericirea
ce-n ceruri Tu ne-ai pregătit.

Privim cu lacrimi răsăritul
apropiatei primăveri
în care-n veci gustînd lumina
uita-vom orişice dureri.

Prin slăvi etern strălucitoare
de fericitele-Ţi priviri
trăi-vom taine-nfiorate
de imnul veşnicei iubiri.

În cor cu îngeri fără număr
vom intona în cînt slăvit
în mii de feluri fericite
acelaşi Nume preaiubit.

Cu ochii firii noi privi-vom
în veci spre faţa Ta răpiţi,
şi strălucirea-I ne va face
din veac în veac mai fericiţi...

— Dar cît mai stăm pe lume încă
dorim să ţinem ochii sus,
şi doar o singură dorinţă
şi rugăciune-avem, Isus:

Cînd contopi-ne-vei în totul
cu viaţa fără de dureri
să faci din fiecare-o floare
pe ceru-acelei primăveri.

MAI SUS, MEREU...

«Mai sus, mai sus, mereu mai sus...»
a noastre inimi cîntă.
Acolo-n slava fără-apus
e ţinta noastră sfîntă.
Suind spre Ea chemăm Isus
cu dor doritu-Ţi nume
mai sus, mereu mai sus, mai sus
ca să ieşim din lume.

Urcăm cu ochii plini de dor
şi totul ne încîntă
şi nou avînt înălţător
cu haruri ne-nveşmîntă.
Din toată inima căutăm
nălţimile curate
mai sus, mereu mai sus scăpăm
din tină şi păcate.

Tot mai uşor şi mai plăcut
urcuşul ni se face
încet, încet tot ce-a fost lut
se sfarmă, se desface
şi mai uşor plutim înnot
prin marea de lumină
mai sus mereu scăpaţi de tot
ce-n noi mai este tină.

Ca duşi pe albe-aripi de vis
fiinţa noastră zboară
spre cerul ce-l privim deschis
cum har spre noi coboară...
Mai sus privim cutremuraţi
măreaţa slavei taină
mai sus mereu înveşmîntaţi
de noua slavei haină.

Ne ard luminile-n priviri
de-a cerului viaţă

se cern pe feţe străluciri
din dulcea dimineaţă...
Mai sus, mereu, pe frunţi s-aprind
din pietre scumpe salbe
mai sus mereu, ce raze prind
a noastre haine albe!...

Mai sus mereu, ne-am cufundat
în slava cea adîncă
atîtea slăvi am colindat
şi tot mai mergem încă.
Mai sus, din cer în cer mai sus,
cu ochii plini de soare
cutremuraţi cădem Isus
la sfintele-Ţi picioare...

Şi sărutînd slăvitu-Ţi strai
Îţi aruncăm-nainte
toţi crinii strînşi din căi de rai
de-o dragoste fierbinte;
tot dorul cît în ochi avem
strîns din cîntări divine
preafericiţi că Te vedem
şi-n veci sîntem cu Tine.

SE-MPRĂŞTIE-NOPTAREA.

Se-mprăştie-noptarea în cercuri tot mai dese
fugind în ascunzişuri de codri nevăzuţi
din scame de lumină prind norii a se ţese
ca-n prima dimineaţă în care-au fost făcuţi.

Doar a tîrziu — ici colo — mai vezi clipind arare
ca stelele prin ceaţă în nopţi de primăveri,
opaiţe vii ce încă nestinse ard, fecioare
cu mîini neîntinate de-a iadului plăceri.

Aşteaptă răsăritul Luceafărului Dulce
ce mai-naintea Zilei de Veci se va ivi
ca faţa obosită, pe braţul Lui să-şi culce
şi lîngă El odihna pe veci a-şi regăsi.

— Luceafăr Sfînt, Isuse, de plîns ni-e faţa stoarsă
ca-n somnul cel de moarte pămîntul e-adormit,
simţim că noaptea trece, că zorii se revarsă
privirea ni-e întoarsă mereu spre Răsărit.

Răsai, arată-Ţi Faţa o clipă mai devreme
ni-e-aşa de dor Isuse de Chipul Tău cel blînd
ni-e dor ca glasu-Ţi dulce pe nume să ne cheme
le-am vrea Isuse toate o clipă mai curînd.

Adu-ne dezlegarea de-a lutului zăvoare
şi albul zbor din zorii seninei Dimineţi
ce-ntregul Cer va umple cu valuri de cîntare
cu-atîta mulţumire şi-atîtea frumuseţi.

ISUSE DOAMNE, PENTRU MINE.

Isuse Doamne pentru mine
băuşi al morţii-amar venin
ca eu acum crezînd în Tine
iertat să fiu, iertat deplin.

Prin moartea Ta trăiesc Isuse
pe veci scăpat de orice chin
fiindcă Tu mi-ai dus osînda
eu sînt iertat, iertat deplin.

Iubirea Ta şi Adevărul
îmi toarnă inimii alin
prin dulcea pace-a-ncredinţării
c-am fost iertat, iertat deplin.

Ce dulce şi uşoară-i crucea
cînd azi de bucurie plin

trăiesc şi umblu prin credinţa
c-am fost iertat, deplin.

Ce dar să-Ţi pot aduce oare
acolo Sus cînd am să vin
atît de vrednic şi de mare
c-am fost iertat, iertat deplin?

O, n-am să-Ţi dau decît un suflet
cu mult mai alb ca orice crin
tot Cerul va slăvi iertarea
ce-o poţi Tu da — şi-o dai deplin.

VIN PAŞTELE

Vin Paştele Isuse, din nou învii şi iară
arăţi la lumea asta de orbi şi de orbiţi
c-ai ispăşit păcatul prin Jertfa Ta amară
şi c-ai adus viaţa la cei neprihăniţi.

Privind cu ochii-n lacrimi Făptura Ta măreaţă
ca mii de sori Isuse Te văd mai strălucit
că-nvii cu Tine-o dată Slăvita Dimineaţă
din care fericirea e fără de sfîrşit.

Îţi văd şi-n mine Chipul scăldat în foc de soare
cu nimb de mii de lacrimi de drag încununat
şi strîng în zări de suflet slăvita sărbătoare
a zilei cînd Isuse şi-n mine-ai înviat.

Ţi-a fost săpat mormîntul de-atîţia ani şi-n mine,
cu-atîtea lespezi grele fiind acoperit
atîtea străji avut-a străinul lîngă Tine,
de-atîta întuneric ai fost pecetluit...

Dar cînd sosit-a ceasul slăvit al Învierii
ai rupt şi-ntunecare şi lespezi şi peceţi
şi-ai înviat, ca-n locul obidei şi durerii
s-aduci minunăţia atîtor frumuseţi.

... Era-ntr-o primăvară ca asta de senină
cu cer de sărbătoare şi strai de cireşar
cînd ai adus în mine tot raiul de lumină
cu toată revărsarea belşugului de har.

Iar astăzi cînd cîntarea prin lacrimi mi se cerne
cu sufletul de mînă îmi vine ruga-n Sus
şi braţul plin de crinii luminii-n drum Ţi-aşterne
prinos al fericirii pe care mi-ai adus.

Şi vin cu mine- odată toţi vişinii din lume
toţi piersecii şi merii împodobiţi cu flori
s-aştearnă-n calea-Ţi sfîntă petalele de spume
podoaba cea mai nouă a Albei Sărbători.

... Învie iar Isuse cu slavă tot mai mare
în sufletele albe a-ntregului norod
ca-n toamnele chemării azi primul braţ de floare
s-aducă-n calea-Ţi sfîntă pe-atît belşug de rod.

DIN FOCUL VIEŢII TALE

Din focul vieţii Tale
Părinte Preaslăvit
viaţa mea — scînteia
de-o clipă-a zămislit.

S-a ridicat din noaptea
adîncului neant
străfulgerînd prin haos
sclipiri de diamant.

Plutind într-o clipită
cărări de veşnicii
trecu, nebănuită,
adîncuri şi tării.

Adîncurile, alte
adîncuri i-arătau
nălţimile spre alte
nălţimi ademeneau.

Uitîndu-mă în scurtul
clipitei mele salt
ce Veşnic eşti Tu Doamne
ce-Adînc şi ce Înalt.

Am luminat o clipă
ca zarea unui vis
genunile acelea
prin care m-ai trimis

Fiind o mărturie
ca alte mii şi mii
a Vieţii şi Luminii
din veci pe veşnicii.

Şi iar revin ca-n Tine
pe veci să fiu topit
— scînteia-ntoarsă-n focul
din care-a zămislit.

PĂRINTE-AL SUFERINŢII NOASTRE...

Părinte-al suferinţii noastre ce lungul plîns ne-ai măsurat,
Tu, ce ştii lunga noastră jale şi-amarul cît am îndurat,
în orice zi şi-mprejurare dorim cu sufletul senin
ca pentru-o binecuvîntare să-Ţi mulţumim de orice chin.

De-atunci de cînd aşa ca mieii la lupi ai spus că ne trimiţi
am vrut să-Ţi mulţumim Isuse şi lăudaţi şi huiduiţi —
prigoana ştim că-i partea noastră pe lumea asta de dureri
dar vrem să-Ţi mulţumim şi-n hule şi-n lovituri ca-n mîngîieri.

Sîntem încredinţaţi Părinte, că-n grija dragostei cereşti,
Tu-i treci prin încercări pe-aceia ce vrei pe veci să-i fericeşti
de-aceea fără de cîrtire sub voia-Ţi sfîntă ne-aplecăm
dorind la greu ca şi la bine aceleaşi mulţumiri să-Ţi dăm.

Am înţeles că voia-Ţi sfîntă aşa din veci a hotărît
să fim zdrobiţi de-atîtea cazne şi totuşi fericiţi atît
această Taină sfîntă pune în noi tăria ce mereu
îţi mulţumeşte-aşa şi-n locul cel mai uşor, ca-n cel mai greu.

Sîntem încredinţaţi că totul e cîntărit de Mîna Ta
că peste cît putem noi duce povara nu ne-o vei lăsa
cînd toate ştim că sînt spre bine, noi Îţi aducem mulţumiri
şi-n zilele de fericire şi-n cele de adînci zdrobiri.

Dorim să Te urmăm statornici, viteji şi sinceri şi smeriţi
chiar dacă mîine dimineaţă ar trebui să fim jertfiţi
ştim că de unde se sfîrşeşte această clipă de amar
începe Veşnicia plină de strălucire şi de har.

ISUSE, MARE FĂRĂ MARGINI

Isuse, Mare fără margini
de binecuvîntări şi har
umilă noastră mulţumire
în faţa Ta-ngenunche iar.

În Tine-avem Răscumpărarea
din mîna celui răzvrătit
căci pentru-a noastră izbăvire
viaţa Tu Ţi-ai dăruit.

În Tine-avem pe veci Iertarea
de-al nostru mult şi greu păcat
că-n dăruirea Ta deplină
cu-al Crucii Sînge ne-ai spălat

În Tine-avem eternă, Pacea
cu Tatăl Cel din Veci Slăvit
fiindcă Dumnezeu prin Tine
şi pentru Tine ne-a primit.

În Tine-avem Nădejdea tare
că tot ce-avem şi vom avea
va fi spre fericirea noastră
şi binecuvîntarea Ta.

În Tine-avea-vom Fericirea
deplină şi pe veşnicii
în Cerul binecuvîntatei
şi negrăitei bucurii.

În Tine Orice Dar Isuse
pe veci de veci avem deplin
mereu mai nou şi plin va curge
izvorul harului divin.

De-aceea azi cînd încă Doamne
mai suspinăm pe-a lumii căi
chemăm cu dor o zi din care
vom fi ai Tăi, pe veci, ai Tăi.

SLĂVITA NOASTRĂ VEŞNICIE.

Slăvita noastră Veşnicie
Mîntuitor Preafericit
înlăcrimaţi de bucurie
la Sînul Tău ne-am alipit.

Al nostru eşti . . . cu plinătate
simţim în noi c-ai coborît
căci inima din piept ne bate
atît de fericit, *atît.*

Al nostru eşti, iar noi Isuse
pe veci de veci sîntem ai Tăi
Tu bucurii cereşti nespuse
ne dai pe-a lumii triste căi.

Ai Tăi sîntem . . . Şi-aici în lume
nimic nu vrem aşa iubit
că *Ţie* Scump şi Dulce Nume
cu tot ce-avem ne-am dăruit.

Pe-al nostru cuget, pe gîndire,
pe inima ce bate-n piept,
pe-ntreaga inimii simţire
Tu ai de-acum un veşnic drept.

Căci din atît adînc de rele
cu Tine-n stări cereşti ne-ai dus
şi-alături mai presus de stele
cu îngerii cei sfinţi ne-ai pus.

Din nişte slugi de grea robie
făcut-ai fii lui Dumnezeu
— în veci cu sfîntă bucurie
smeriţi Te preamărim mereu.

Dorim să-Ţi facem bucurie
şi cinste Numelui Mărit
— Slăvita noastră Veşnicie
Mîntuitor Preafericit.

ISUSE, SOARE DULCE.

Isuse, Soare Dulce
al Harului Slăvit,
din noaptea morţii-ntîmpin
slăvitu-Ţi răsărit.

Cu raza Ta cea sfîntă
Mărit Izbăvitor
Tu mi-ai trezit în suflet
al altei vieţi fior.

Din lanţurile grele
de pofte şi păcat
Puterea Ta Isuse
venind, m-a dezlegat.

M-ai scos din întunerec
şi lanţul greu mi-ai rupt
nălţîndu-mă spre slavă
din locul dedesubt.

O, Soarele Iubirii
un rob răscumpărat
Ţi-aduce-al mulţumirii
prinos înlăcrimat.

Atras de-a Ta chemare
spre ceruri mă petreci
pînă-n clipita care
vom fi uniţi pe veci.

În marea de Iubire
cu cît am să m-afund
cu-atîta prin trăire
mai cald am să-Ţi răspund.

Că dintr-un rob netrebnic
căzut şi-nlănţuit
Tu m-ai făcut Isuse
un fiu pe veci iubit.

CÎND SOARELE.

Cînd soarele sărută al zilei alb obraz
Te chem cu ochii umezi şi sufletu-n extaz.

De-atîţia ani cu dorul cu cît Te-a aşteptat
n-a cunoscut iubirea odihnă şi noptat.

N-a cunoscut credinţa înfrîngere şi-nghet
cîntarea şi iubirea i-au fost tot mai de preţ.

N-a cunoscut nădejdea ispite şi-ndoieli
piedută-i şi-amintirea trecutelor greşeli.

Ci numai dor de Tine talaz după talaz
cînd luna blînd sărută al serii pal obraz . . .

LUMINA VEŞNICIEI NOASTRE.

Lumina veşniciei noastre
de mări de slăvi înconjurat,
Iubitul sufletului nostru
Isus, fii binecuvîntat.

Tu ne-ai umplut întregul suflet
cu-atît belşug de cer încît
nici ochii ce ne rîd prin lacrimi
nici graiul nu pot spune cît.

Din ce lumină orbitoare
ai scos lumina pusă-n noi
de poate-ncape-atîta slavă
în nişte bulgări de noroi?

Cu ce măsură minunată
în inimi ne-ai putut turna
iubiri cum n-am putut cunoaşte
simţiri cum n-am putut visa?

Din ce necunoscute ceruri,
din ce adînci-nălţimi de rai,
atîtea noi lumini şi haruri
şi noi comori mereu ne dai?

Prin ce putere neştiută
Tu noi şi noi puteri ne-aduci
de-avem cu-atît mai multă pace
cu cît purtăm mai multe cruci?

De-atîta sfîntă măreţie
ce-n noi Isuse-ai coborît
cît nu-i cîntare să cuprindă
atîta-Ţi mulţumim, *atît!* . . .

ISUSE, SLAVA SLAVEI MELE.

Isuse, Slava slavei mele
Izvor ascuns în Dumnezeu,
atît noian de fericire
adus-ai sufletului meu!

Atîtor înălţimi de slavă
stăpîn pe veci m-ai hărăzit
de-aştept cu ochii plini de lacrimi
al Veşniciei răsărit.

O, pentru-această moştenire
şi viitor aşa măreţ
nimica nu-i prea mult în lume
şi nu-i prea mare nici un preţ.

Dar n-am decît o viaţă Doamne
şi-un singur suflu pămîntesc,
ca-n schimbu-acestei fericite
Împărăţii să-Ţi dăruiesc.

Şi-i prea puţin ... pe-o strălucire
şi-un viitor aşa măreţ,
— dac-aş avea Isuse Doamne
aş da o mie de vieţi.

Dar nu le am ... şi plîng Isuse
azi cînd osînda mi-o ascult
nu pentru că-Ţi jertfesc o viaţă
ci pentru că nu-Ţi pot mai mult.

PE TINE DOMNUL SLAVEI NOASTRE.

Pe Tine Domnul Slavei noastre,
pe Tine Cel pe drept iubit,
pe Tine Cel de slavă vrednic
noi Te slăvim ... fii preaslăvit.

Pentru iubirea Ta cea mare,
pentru-al Tău har nemărginit,
pentru atît cît ne-ai dat nouă
noi Te slăvim... fii preaslăvit.

Vrem să călcăm pe-a Tale urme,
vrem să-Ţi slujim necontenit,
vrem şi-n nălţare şi-n ocară
noi Te slăvim... fii preaslăvit.

Spre Tine vin a noastre gînduri,
spre Tine sufletul smerit,
spre Tine ruga şi iubirea
noi Te slăvim... fii preaslăvit.

MAI SUS, ISUS...

Mai sus, Isus, pe căi de raze
ne du cu Tine-n veci să fim
să umplem cu cîntări de slavă
Măreţul Tău Ierusalim.

Mai sus Isus, în Ţara Păcii
şi Dragostei să locuim
înpodobind cu-a noastre inimi
Frumosul Tău Ierusalim.

Mai sus Isus, cu Adevărul
în totul să ne contopim
pe veci să-mprumutăm lumina
Cerescului Ierusalim.

Mai sus Isus, de Faţa-Ţi Sfîntă
pe veci să nu ne dezlipim
să ne cuprindă lîngă Tine
Eternul Tău Ierusalim.

ÎN CHIPUL TĂU.

În Chipul Tău Isuse Dulce
să m-adîncesc deplin aş vrea
ca Faţa Ta Strălucitoare
să strălucească-n faţa mea.

În Gîndul Tău curat Isuse
aş vrea deplin să m-adîncesc
ca Adevărul să mă-nalţe
pîn-la-nţelesul Lui ceresc.

În Dragostea-Ţi nemărginită
aş vrea să m-adîncesc deplin
să fiu un fiu al ascultării
smerit, statornic şi senin.

Aş vrea în viaţa Ta curată
să-mi adîncesc viaţa mea
evlavia şi bunătatea
deplin s-aducă roade-n ea.

Ca astfel orişicînd suna-va
chemarea trîmbiţei cereşti
să-Ţi afli Chipul Tău în mine
atît de alb cît Ţi-l doreşti.

FERICIT APOSTOL AL IUBIRII.

Fericit apostol al iubirii
care-n seara Cinei ţi-ai culcat
capul trist cu drag şi duioşie
pe Pieptul cel mai sfînt şi mai curat.

Oare ce-ai putut să simţi atuncea
că apoi oricît ai mai trăit
numai despre Veşnica Iubire
şi despre Adevăr ai mai vorbit?

În străfundurile vieţii tale
oare ce izvor s-a deşteptat
că de-atunci de mii de ani tot curge
şi nici pîn-astăzi încă n-a secat?

Ce foc tainic oare-a fost acela
care inima atunci ţi-a-ncins
că de-atunci, de mii de ani tot arde
şi nici pîn-astăzi încă nu s-a stins?

Ce povară-ai dus de-atunci în suflet
de ţi-au fost într-una ochii grei
de-ai purtat cereasca strălucire
de Adevăr şi de Iubire-n ei?

Fericită-i inima ce arde
de-al Iubirii şi Iertării jar,
duhul cel pe care Adevărul
îl nalţă-n caldul armoniei har.

Rezemat pe Pieptul Mîntuirii
stînd unit cu-al Dragostei Izvor
nesecată-i liniştea rodirii
mereu, mereu datoare tuturor.

Fericit apostol al iubirii
ce puţini ştiu harul cel slăvit
ce-a făcut din Cina cea de Taină
Izvorul tău Etern şi Fericit.

DORITĂ PATRIE-A IUBIRII.

Dorită Patrie-a Iubirii
grădina crinilor de nea,
cu ce suspinuri şi ce lacrimi
şi doruri te-am putut chema?

Ce haruri mi-ai turnat în suflet
de nu-mi mai aflu-n lume loc,
de arde-n dorurile mele
atîta dragoste şi foc.

De-am străbătut atîtea vremuri
şi drumuri fără de popas
de harul păcii şi luminii
şi fericirii tale-atras?

Zadarnic amăgirea lumii
cu-al ei miraj îmi dă ocol

azi paşii mei mai poartă-n lume
doar trupul bătrînit şi gol.

Căci sufletul şi tinereţea
şi tot ce-a fost mai minunat
tu Dulce Patrie-a Iubirii
Acolo-n tine mi-ai luat.

Şi m-ai lăsat aici să-mi ardă
puternic doar un singur gînd:
cîntînd să pot să-ţi trec hotarul
c-un ceas, c-o clipă mai curînd.

Mi-e dor de tot ce am Acolo
Ţinut de-argint şi de cleştar,
— desprins de lumea asta ia-mă
să-ţi trec doritul tău hotar.

O, ISUSE DULCE

O, Isuse dulce, dulce meu Domn
ziua treaz şi noaptea suspinînd în somn
sufletul meu cheamă Chipul Tău cel blînd
ziua treaz Isuse, noaptea suspinînd.

Fermecat de dorul dulcelui Tău Chip
pe-a chemării drumuri sufletu-mi risip
şi-n potop de lacrimi inima mi-o ard
să-Ţi aduc mireasma mirului de nard.

Pe-al Tău drum în calea pasului curat
crinii cei mai albi şi scumpi mi-am presărat
şi de-atîţia ani de seri şi dimineţi
Te aştept, aştept — şi nu Te mai arăţi.

O, Doritul meu, o Nume Minunat
nu-i de-ajuns suspinul cît am suspinat
nu ajunge oare plînsul cît am plîns
de nu-mi stîmperi încă dorul cel nestîns?

Nu-s destul de-aprinse-a dragostei dorinţi
ori nu sînt destule lacrime fierbinţi,
ori nu-i îndestul de arsă inima
de mai poţi să-ntîrzii şi mai poţi tăcea?

Nu-s destul de albi ai sufletului crini
ori acei ce-aşteaptă-atîta-s de puţini
că a lor chemări şi lacrimi nu ajung
de Ţi-e drumul parcă zi de zi mai lung!

O, Isuse dulce, Nume minunat
rugăciunea mea Te cheamă ne-ncetat
ziua treaz iar noaptea suspinînd în somn
o Isuse dulce, dulcele meu Domn.

ISUSE, AZI E PRAZNIC.

Isuse, azi e praznic aici în lumea noastră
sînt mesele-ncărcate, e traiul mulţumit
aprinsă e lumina la fiece fereastră
e preznic mare astăzi ... *Crăciunul* a sosit.

Pe noi tot aşteptarea şi astăzi ne apasă
deşi-n ferești lumina aprinsă-i şi la noi
deşi tot cald e parcă azi şi la noi în casă
din inimile noastre curg lacrime şuvoi.

— O, toţi au sărbătoarea ce an de an le vine
c-o haină mai aleasă, c-o zi de trai mai bun
de-aceia a lor feţe de zîmbet pot fi pline
ei pot să cînte astăzi, la toţi e azi «Crăciun».

Dar pentru noi şi astăzi e tot «Ajunul» încă
ajunul îndelungii şi tristei aşteptări
în jalea-nsingurării, din noaptea cea adîncă
ni-e inima la uşă, iar ochii-n depărtări.

Ţi-am pregătit Isuse nu ieslea de poiată
ci candida-ncăpere a inimilor noi;

Ţi-am aşternut în cale nu fîn ca altădată
ci albele petale a crinilor din noi.

Umplut-am de podoabe a sufletului casă
întreaga-i încăpere cu drag am primenit
cu cele mai alese din daruri stăm, pe masă
Te-aşteaptă, neatinse, pe *Tine* Cel-Dorit.

O, vino şi adu-ne întregul rai de soare
ivind şi-n casa noastră a Praznicului zori
e lung de zeci de veacuri ajunul de-aşteptare
e ceasul cel din urmă Slăvitei Sărbători.

INIMA-MI MEREU SUSPINĂ

Inima-mi mereu suspină
după Ţara cea de Sus
după Veşnica Lumină
a-ntîlnirii cu Isus.

Ah, mi-e dor adînc de tine
Scump Ierusalim Ceresc,
după curţile-ţi divine
ochii inimii tînjesc.

Scumpă Ţară-a Păcii noastre,
Rai al Veşnicei Iubiri,
Loc plăcut al mîngîierii,
Marea dulcei Fericiri...

Cîntecele tale sfinte
Ţara mea le-ascult răpit
şi-al meu suflet te doreşte
mai aprins şi fericit.

Tara dorurilor mele
Ţara visului meu drag
Ţara Domnului meu Dulce
cît doresc slăvitu-ţi prag!

Doamne, fă cu bucurie
să-i văd faţa de smarald
şi-al meu suflet pe vecie
în lumina-i să mi-l scald...

ÎN ZIUA FĂRĂ NOAPTE...

În Ziua fără noapte slăvi-Te-vom Isuse
la sfintele-Ţi picioare punînd în mut extaz
cununile-Ţi slăvite ce harul ni le puse
pe frunţile-nsorite ca cerul în amiaz.

Răpiţi privi-vom veşnic la Faţa Ta Slăvită
la toată măreţia Supremei Frumuseţi
cînd vom putea pătrunde în Taina Negrăită
a dragostei, iertării şi harului măreţ.

Tu, Mire-al frumuseţii, din Slava Ta curată
vei da Miresei Tale, *Bisericii*, luciri
iar ea purta-va veşnic veşmîntul fără pată
din Faţa Ta cea dulce, din dulcile-Ţi priviri.

Şi vei vedea atuncea ce Inima-Ţi doreşte:
copt rodul pîinii Tale şi-al Sîngelui Tău rod
cum veşnic Te urmează, cum veşnic Te slăveşte
mai alb ca zorii Slavei, un nesfîrşit norod.

ISUS, IZVORUL VIEŢII MELE

Isus, Izvorul vieţii mele
ce har ceresc mi-ai dăruit
în clipa cînd de bietu-mi suflet
Te-ai îndurat să fii găsit.

Ce-aş face-acum în noaptea asta
atît de-adîncă şi de grea
de n-aş avea lumina vieţii
şi Duhul Tău de n-aş avea?

Ce-aş face-n stepa asta arsă
de focul secetei pustii
de n-aş avea înviorarea
şuvoaielor de ape vii?

Ce-aş face-n colţii-atîtor fiare
de nu mi-ai fi apărător,
cu-atîtea rane-adînci şi grele
ce-mi sîngeră adînc şi dor?

Ce-aş face-n părăsirea ăstor
pustietăţi şi-ndepărtări

de nu m-ai întări prin harul
atîtor binecuvîntări!

O, Doamne, cînd de bietu-mi suflet
Te-ai îndurat să fii găsit
Izvorul Sfînt al vieţii mele
ce mare har mi-ai dăruit!

PORUMBEL...

...din stejarii depărtaţi
fără soţ şi frate,
singur, singurel străbaţi
zări îndepărtate,
arse şi pustii şi moarte zări îndepărtate.

Glas strein te prigoneşte,
uli viclean te-alungă,
iar din urmă dorul creşte,
calea-i tot mai lungă,
zarea arde, dorul creşte, calea-i tot mai lungă.

Arzi de sete-n gol de stepe,
pieptu-i vîlvătaie
şi-noptarea grea începe
aripa să-ţi taie,
înoptarea morţii-ncepe aripa să-ţi taie.

Nicăieri nu-i nici o frunză,
nici o creangă verde,
nici un suflet să pătrunză
dorul ce te pierde,
cît de mare şi fierbinte-i dorul ce te pierde.

Unde-i albul suflet oare
care te-nţelege,
unde-i mîna iubitoare
rănile să-ţi lege,
mîna albă, mîna moale rănile să-ţi lege?

Cazi . . . dar sufletul tău suie
zîmbet alb spre soare
către Ţara unde nu e
dor şi depărtare,
unde nu e despărţire, dor şi depărtare.

Unde te aşteaptă-n cale
veci de slăvi senine,
Ţara dorurilor tale
porumbel străine,
Dorul dorurilor tale porumbel străine . . .

CUM POT SĂ-ŢI MULŢUMESC?

Cum pot să-Ţi mulţumesc eu oare
că azi, Mîntuitorul meu,
eu am intrare şi odihnă
şi pace am cu Dumnezeu?

Cum pot să-Ţi mulţumesc că astăzi
sînt, de păcatul meu, iertat
că sufletul întreg mi-e cîntec
şi-s în lumină-mbrăţişat?

Ce liniştită-i conştiinţa
că dus e zbuciumul trecut,
că dusă-i frica morţii mele
şi vechiul chin, necunoscut!

Cum pot să-Ţi mulţumesc că-n trista
şi-amara-mi viaţă mi-ai adus
atîta binecuvîntare
cît nici nu bănuiam, *Isus* . . .

Cum pot să-Ţi mulţumesc? . . . ce lacrimi
şi-n ce cîntări să izbucnesc
cînd slava dată şi promisă
nici a privi-o nu-ndrăznesc!

Cum pot să-Ţi mulţumesc, cînd vorbă
sau lacrimă pe lume nu-i
să-ncapă nici a mia parte
din cît şi cum aş vrea să-Ţi spui!

ISUSE, MIRE-AL VIEŢII MELE.

Isuse, Mire-al vieţii mele
din veşnicii pe veşnicii,
de-aici de jos din lumea morţii
Te chem mereu, Te chem să vii.

În pacea miezului de noapte
cu-nfiorat şi lung suspin
Te chem cu dor, Te chem pe Nume
Preabunul meu *Isuse*, vin'...

În revărsat de zori cînd cerul
lumină prinde-n răsărit
în dorul revederii Tale
Te chem şi plîng Isus Iubit.

În miez de zi cînd toţi aleargă
a lumii treburi spre-a-mplini
eu stau cu dor privind spre Tine
o, de-ai veni, o de-ai veni!...

Iar seara cînd lumina fuge
spre depărtări de zări pustii
Luceafărul vieţii mele
Te-aştept mereu, aştept să vii.

Cu candela iubirii-aprinsă
de-atîţia ani Te-aştept în prag
o vin' o clipă mai devreme
Te chem, o vino Mire Drag.

SOARE-AL VEŞNICIEI MELE

Soare-al veşniciei mele
ce-n extaz plîngînd Te-ador
oare cînd afla-mi-voi stîmpăr
nesfîrşitului meu dor?

Oare cînd pe braţu-Ţi dulce
fruntea-mi grea de strălucire
voi putea să-mi plec în pacea
negrăitei fericiri?

Inima ce-a ars atîta
de-al iubirii sfînt suspin
cînd afla-şi-va lîngă Tine
aşteptatul ei alin?

Ochii ce-n adîncu-atîtor
mii de lacrimi s-au topit
cînd se vor scălda-n lumina
Slavei Chipului Dorit?

Cînd cu-aceste două braţe
ce de-o viaţă se întind
voi putea-nsfîrşit ca poala,
măcar poala, să-Ţi cuprind:

Cînd putea-Ţi-voi numai Ţie
spune multul meu amar
care-mi arde răstignită
inima-ngropată-n jar?

Cînd uitînd chiar şi de Slava
Raiului de haruri greu
nevăzînd pe nimeni altul
vei fi numai Tu şi eu?

Cînd, căci zilele şi anii
trec aşa de-ncetinel
şi-acest lut mă ţine parcă
în cătuşe de oţel?

Cînd o Soare drag, *Isuse*,
că n-am aripe să zbor
anii-s lungi cît nişte veacuri
şi mi-e dor, mi-e dor, mi-e dor!...

LA NUNTA NOASTRĂ.

La Nunta Noastră, Mire Sfînt
va fi o bucurie
cum nu s-a pomenit cuvînt
nici Sus în Cer, nici pe pămînt
cum din vecii n-a fost nicicînd
şi nici n-o să mai fie.

Va clocoti în izbucniri
de slavă Veşnicia —
măreţe, necuprinse firi,
adînci şi tainice zidiri
în haru-acelei Fericiri
striga-şi-vor bucuria.

Din drumul ei spre Nesfîrşit
Întreaga-Alcătuire
o clipă-atunci s-o fi oprit
şi lumi ce nu s-au mai zărit
în haru-acela fericit
s-or-mbrăţişa-n iubire.

Din înălţimi şi din genuni,
o Mînă Preafrumoasă
din mii de raze şi minuni
din sori, din stele şi din luni
topi-va salbe şi cununi
— *podoabe de mireasă.*

Cînd sfinţii Tăi cu mii de mii
Ţi-or auzi chemarea,
din munţi, din ape, din pustii
în alb veşmînt de stele vii
pe-a Cerului de-argint cîmpii
îşi vor opri ninsoarea.

Şi miile de mii de sori
de îngeri şi de raze
în haru-acelei Sărbători
vor pune-a Cerului Comori
pe frunţi de sfinţi biruitori
— cunună de topaze.

Şi va urma Isus Iubit
nespusa strălucire
a Nunţii fără de sfîrşit
unui norod preafericit
cu Cel mai Scump şi mai Dorit
Mîntuitor şi Mire.

ISUSE, CÎND PURTAT DE PATIMI

Isuse, cînd purtat de patimi
pe calea lumii rătăceam
cînd nici iertarea şi nici pacea
nici dragostea nu-Ţi cunoşteam.

Mi-au spus-o mulţi în multe feluri
cît eşti de bun şi plin de har,
că fericirea Ta şi pacea
şi bucuria n-au hotar.

C-a Ta iubire n-are margini
nici început şi nici sfîrşit,
că nimeni şi nimic ca Tine
nu-i vrednic a mai fi iubit.

Că frumuseţea Ta întrece
a-nchipuirii orice zări,
că eşti Izvor de nesecate
şi veşnic noi înviorări...

Mi-au spus atîţi şi-atît Isuse
de tot ce-n Tine pot afla
cînd inima pe veşnicie
întreagă Ţie-mi voi preda...

— Dar astăzi cînd mă scald în harul
şi-n slava care mi-ai adus
Isuse, nici a mia parte
din cît simt eu, ei nu mi-au spus.

CRIN IUBIT

Crin iubit ce suferi multa
spinilor rănire,
ca să poţi păstra curată
alba ta sfinţire
rabdă totul, dar păstrează-ţi
alba ta sfinţire.

Duhurile fărdelegii
toate se frămîntă
să-ntineze cu-a lor gînduri
faţa ta cea sfîntă,
dar tu ţine-ţi în lumină
faţa ta cea sfîntă.

Desfrînatul duh al lumii
caută să te-nvingă
vălul alb să ţi-l destrame
candela să-ţi stingă,
dar tu luptă să nu poată
candela să-ţi stingă.

Mii de mîini întunecate
împrejur s-adună
să răpească şi să rupă
scumpa ta cunună,
dar tu luptă să nu-ţi rupă
scumpa ta cunună.

Doar puţin...şi-o să sfîrşească
toate-ntr-o clipită,
Sfîntul Mire-o să-ţi arate
Faţa Lui slăvită
şi-atunci toate-o să le şteargă
Faţa Lui slăvită.

Iar apoi, vecia-ntreagă
îţi va fi răsplată
c-ai răbdat, păstrînd în toate
dragostea-I curată
pentru El păstrîndu-ţi faţa
dragostei curată.

STĂPÎNUL ASCULTĂRII MELE.

Stăpînul ascultării mele
ce har ai Tu şi ce frumseţi, —
de ce nu pot să-Ţi aflu seamăn
în tot ce-n lume-i mai de preţ!

De ce nu pot afla nici nume
nici chip în cer sau pe pămînt
nimic să-Ţi poată fi alături
de fericit, de drag şi sfînt.

Nimic nu-Ţi seamănă Iubirii
ce Tu în inimă-mi aprinzi
nimic frumseţii şi-ncîntării
cu care sufletu-mi cuprinzi! . . .

— Ce frumuseţi şi har trezeşte
ivirea mugurilor cruzi
cînd puii roadelor vieţii
în sînuri gîngurind le-auzi!

Ce farmec minunat şi tainic
e în al razei cald îndemn
ce-nvie şi arată lumii
al păcii şi iubirii semn!

În tot ce e frumos — şi-n toate
e-un farmec minunat şi sfînt
ce-n inimă, privind, coboară
puternic raiul pe pămînt.

Dar parcă toate de pe lume
şi poate că şi-n Cer la fel
au numai cîte-un singur farmec
sau har . . . şi-n veci rămîn cu el.

Pe cînd Tu, al Iubirii Soare
Tu, al Cîntării dulce Foc
Tu, Dorul dorurilor mele
le-ai veşnic toate la un loc.

AL TĂU NUME.

Al Tău Nume nu-i nici unul
dintre cîte se rostesc
sau se pot rosti — oricare
ar fi-n graiul omenesc.

Tu — sau noi, Ţi-am dat un Nume
să putem cumva vorbi
despre Tine, Care, altfel
n-am ştiut cum a Te numi.

Dar adevăratu-Ţi Nume
e-ntr-un fel în care nu-s
poate nici în Cer cuvinte
ca să poată-aşa fi spus.

Noi, cu graiul, cu condeiul
sau cu tot ce-am mai avea
nici odată-al Tău Sfînt Nume
a-L cuprinde n-am putea.

Numai *inima*, în clipe
de extaz, de har, de rai
bănuieşte doar frumseţea
Numelui pe Care-L ai.

Slavă-Acestui Nume Tainic
Minunat şi Sfînt şi-nalt
Care-o să-L cîntăm cum este
doar cu graiul celălalt.

CE NUME-AR FI!

Ce nume-ar fi mai dulce oare
mai-nalt, mai sfînt şi mai duios
Isus, ca Numele Tău care
e dintre toate, mai frumos!

Ce-ar mai putea a fi vreodată
ca El de-ales şi preţuit
comoară-aşa de minunată,
frumseţe-aşa de negrăit?

A cui iubire-a fost asemeni
să ţină mii de ani arzînd
în cele mai curate inimi
şi-atît de fericit crescînd?

— Biserică, Mireasă Sfîntă
cum să te rogi şi să veghezi
să poţi fi vrednică în totul
de-Acela lîngă care şezi!

AL CERULUI CÎNTEC.

Al cerului Cîntec nespus de frumos
odată, demult, mi-ai cîntat
şi Glasul Tău dulce, adînc şi duios
de-atunci m-a legat, m-a legat.

Simţit-am pe suflet sărutul Tău blînd
preasfînt, fermecat, îngeresc
de-atuncea Isuse Te caut plîngînd
de-atunci Te iubesc, Te iubesc.

Pe braţul Tău dulce odată-am plecat
truditul meu gînd să-l alin
şi după odihna ce-atunci am aflat
Isuse suspin şi suspin.

Cuvîntul Tău dulce şi cald l-am primit
Isuse, odată, demult
de-atunci însetat, fermecat, fericit
eu doresc şi doresc să-l ascult.

Fiinţa mea-ntreagă Isuse, Te vrea
de Tine-nsetez şi doresc
Viaţa, Lumina şi Dragostea mea
Isus, Te iubesc, Te iubesc ...

E MULT DE CÎND E NOAPTE

E mult de cînd e noapte şi lumea-i bîntuită
de mii de duhuri rele cu ucigaş tumult
ni-e dor de Dimineaţa de-odihnă fericită
— străjerule, străjere, mai e din noapte mult?

Plîng inimi sfîşiate de-o lungă depărtare
le ard atîtea rane şi-au suferit atît
şi-aşteaptă *obosite un ceas de uşurare*
— străjerule, străjere, o cît mai este, cît?

Atîţi din cei ce-aşteaptă sînt doborîţi de jale
gemînd sub greutatea ce inima le-a zmult
şi-aşteaptă izbăvirea înştiinţării tale
străjerule, străjere, mai este oare mult?

E-atît de grea vegherea cînd noaptea se lungeşte
cînd zarea e pustie şi sufletul e jar
cînd nu mai e putere, iar greul tot mai creşte
— străjerule, străjere, ah zorii nu răsar?

Atît de grea ni-e starea cum n-a fost nici odată
vin valuri tot mai grele cum n-am mai întîlnit
simţim c-a noastre inimi curînd n-au să mai poată
ah, sună răsăritul, străjerule iubit.

Străjer iubit, vesteşte sfîrşitul suferinţei
să cadă stăvilarul de piatră şi de fer
să-nceapă Sărbătoarea dorită-a Biruinţei
şi Nunta fericită a Mirelui din Cer.

ISUSE, ŞTIU...

Isuse, ştiu că-n viaţa asta
odată va veni o zi
din care lungile suspinuri
şi zbuciumări, se vor sfîrşi.

C-atunci solia uşurării
va duce izbăvitul lut
în calda ţărnii-mbrăţişare
din care-odată s-a născut.

Că tot ce-n lume-a fost trăire,
mişcare, lacrimi, simţămînt
le-ngroapă-n ultima durere
întîiul bulgăr de pămînt...

Dar o, cu toate,acestea Doamne
această zi o chem demult,
din lunga-ncătuşare-a firii
şi-a lutului să simt că-s zmult.

Că trec prin porţile acestea
ce-n partea asta sînt de fer
că ies de ceialaltă parte
de aur, de smarald, de cer...

Că zbor cu albe-aripi prin soare
mai sus, mereu mai sus, mai sus
pîn-la Izvoarele Luminii
ce ies din umbra Ta Isus...

Cu ce cîntări de bucurie
Isuse-atunci Te voi slăvi,
scăpat din cea mai neagră noapte
la cea mai strălucită zi!...

EL VINE IAR.

El vine iar, El vine iar,
copii ai Lui ce-L aşteptaţi
cîntaţi-I Domnului, cîntaţi
sfîrşeşte-al vostru lung calvar
El vine iar.

El vine iar, El vine iar,
nu-L auziţi cu drag spunînd:
Eu vin curînd, Eu vin curînd
cădea-va orice stăvilar
El vine iar.

El vine iar, El vine iar,
voi care-aţi suferit mereu
curînd sfîrşi-va tot ce-i greu
sfîrşi-va tot ce-a fost amar
El vine iar.

El vine iar, El vine iar,
voi cei smeriţi vi-e greu, o ştiu
e lumea lung şi-amar pustiu
dar nu-i departe-al ei hotar
El vine iar.

El vine iar, El vine iar,
Isuse Scump, nimic nu vrem
decît curînd să Te vedem
şi să ne-aduci al Slavei har
o, vino iar.

ÎN JERTFA TA.

În Jertfa Ta Isuse
în harul Tău divin
iertare, mîntuire
şi pace-avem din plin.

Prin Tine-mpărtăşirea
Misterului Divin
credinţă-avem, nădejde
şi dragoste din plin.

În sfînta ascultare
de-al Tău Cuvînt Divin
viaţă, bucurie
şi roadă-avem din plin.

O, dă-ne tuturora
belşug de har divin
tăcere, ascultare
şi rod s-avem din plin.

O CREŞTE-MI IUBIREA.

O creşte-mi iubirea în inima mea
Isuse, Isuse, mereu Te-aş ruga
îmi umple cu harul pe care-l aştept
şi ochii şi graiul şi inima-n piept.

O creşte-mi iubirea Isuse Iubit
să fiu de-a ei haruri deplin copleşit;
revarsă-mi-o-n suflet cu val după val
ca rîul ce creşte de dă peste mal.

O creşte-mi iubirea Iubite Isus
în starea şi-n locul în care m-ai pus
să port pretutindeni belşugu-i de har
şi-a ei revărsare să n-aibă hotar.

O creşte-mi iubirea cu rodu-i sfinţit
chiar numai cu ură de-aş fi răsplătit
să nu pot Isuse trăi fără ea
— o creşte-mi iubirea în inima mea.

SUFLETE ATINS.

Suflete atins cu-aprinsul
dragostei tăciune
— ce căldură şi lumină
porţi în rugăciune,
ce puteri, ce foc, ce lacrimi
porţi în rugăciune?

Chemi cu-atîta sfîşiere
şi răbdare-un Nume
de cît Care n-ai mai scumpă
vreo comoară-n lume,
n-ai mai mare nici mai dulce
vreo comoară-n lume...

Nu te îndoi, ci crede
nu sta, ci te roagă
ce-ţi aduce El va-ntrece
jertfa ta întreagă
înmiit mai mult va-ntrece
jertfa ta întreagă...

CU CINE SĂ TE-ASEAMĂN?

Cu cine să Te-aseamăn cînd soţ pe lume n-ai
cînd stelele sau luna sau soarele de mai,
izvoarele sau codri sau florile pe plai
şi tot ce m-ar atrage din lume pînă-n rai,
nici unele, nici toate n-au harul care-l ai
şi pentru care-n lume nu-i lacrimă şi grai . . .

O, ce frumos Isuse şi bun şi dulce eşti
sînt Ochii Tăi mai limpezi ca boltile cereşti;
e faţa Ta mai Sfîntă ca cele îngereşti,
mai minunat ca Raiul pe care-l străluceşti,
mai strălucit ca Cerul ce Tu-l împodobeşti,
mai limpede ca marea în care Te-oglindeşti,
mai nalt decît Tăria prin care stăpîneşti,
mai mare ca Adîncul pe care Tu pluteşti,
mai fericit ca dorul pe care ni-l trezeşti,
mai dulce ca iubirea prin care ne-nfrăţeşti —
— o, cum putem noi spune, Isuse, cum mai eşti! . . .

O, Tu al Frumuseţii Luceafăr Minunat,
al Măreţiei Veşnic Stăpîn şi Împărat,
al Slavei Nesfîrşite Ales Încununat,
de miile de îngeri şi ceruri lăudat,
Începător al Vieţii şi-a tot ce-a fost creat
— nimic nu ai asemeni de sfînt şi minunat.

Şi totuşi, Tu Isuse eşti Cel ce m-ai salvat
prin Cruce din pierzare, din moarte şi păcat
în Templul Veşniciei cu Tine m-ai luat,
cu cea mai albă haină de har m-ai îmbrăcat,
inelul Tău de aur în deget mi-ai schimbat,
picioarele-n sandale cereşti mi-ai încălţat
şi Ceru-n sărbătoare întreg l-ai adunat
în clipa cînd alături de Tine m-ai legat.

De-atunci pe veşnicie cu Tine-s cununat
şi nu doresc Isuse un loc mai minunat,
decît să-Ţi fiu în totul urmaş adevărat

şi-ascultător statornic pe drumul Tău curat
oricît ar fi pe lume cu plîns împreunat,
căci nu-i mai mare slavă decît să fi-ndurat
ocara Ta alături, răbdînd nevinovat
adeverind cu sînge că nu Te-am înşelat.

AM LĂSAT ÎN URMĂ LUMEA.

Am lăsat în urmă lumea şi-am ajuns pe-ai Slavei munţi
cu-a Iubirii flăcări ars-am orice legături şi punţi
să rămînem pe vecie numai singur Tu şi eu
nu mai vreau nici o comoară, sînt bogat, Isuse-al meu.

Tot ce poate să-mi dea lumea nu mai are nici un preţ
nu privesc decît spre-a Tale bogăţii şi frumuseţi,
Nu m-atrage decît dorul după Tine Domnul meu —
sînt bogat că Te-am pe Tine, Tu mă-mbogăţeşti mereu.

O, al Veşniciei mele dulce şi puternic Far
Tu mi-arăţi mereu mai scumpe ţărmuri fără de hotar
şi mă treci prin stăvilarul Timpului încet şi greu
să cuprind Nemărginirea strînsă-n Tine Domnul meu.

Depărtat deplin de lume, de părinţi şi de copii
Tu-mi rămîi cea mai aleasă dragoste pe veşnicii —
ştiu că tot în lume piere ca un stins fitil de seu
dar Tu-n veci rămîi Acelaşi, tot mai Scump Isuse-al meu.

Tu simţirile fiinţei mi le umpli şi le-nchegi
Tu Comoara vieţii mele şi iubirii mele-ntregi,
Tu cu cît mă nalţi spre Tine tot mai însetat Te vreu
Tu eşti Raiul vieţii mele, numai Tu Isuse-al meu.

Adă vremea, adă locul fericirii fără saţ
lîngă Tine să ne strîngă al Tău scump si dulce braţ
să rămînem împreună veşniciile apoi
numai ochii, numai glasul, numai sînul Tău — şi noi.

CE DULCE-MI SUNĂ

Ce dulce-mi sună scumpu-Ţi Nume
cînd Ţi-L şoptesc sau Ţi-L ascult
cu cît L-aud mai mult Isuse
aş vrea mai mult şi tot mai mult.

Îmi pare între-a Slavei stele
Luceafăr unic luminos
din Ceru-ntreg mărgăritarul
cel mai de preţ şi mai frumos.

Din sfînta Raiului grădină
cel mai curat şi dulce Crin
pe Cerul Fericirii veşnic
El Unic Soarele Divin.

Fiorul Lui mi-ncîntă-auzul
alintător şi fermecat
ca dintr-o muzică cerească
acordul cel mai minunat.

...Ce dulce-mi sună Scumpu-Ţi Nume
şi cînd Îl spun şi cînd L-ascult
cu cît Îl cînt mai mult Isuse
L-aş vrea mai mult şi tot mai mult.

CÎND TU EŞTI LÎNGĂ MINE.

Cînd Tu eşti lîngă mine
Isuse Prieten Drag
cînd Tu eşti lîngă mine
uit chinuri şi suspine,
uit tot ce mă mai ţine
şi mii de căi spre Tine
cu dragoste m-atrag.

Cînd Mîna-Ţi mă-nconjoară
şi-aud doritu-Ţi glas,
cînd Mîna-Ţi mă-nconjoară
uit jalea ce doboară,
uit groaza ce-nfioară,
lumina mă-mpresoară
şi-n voia Ta mă las.

Cînd Tu eşti lîngă mine
aşa-s de fericit...
cînd Tu eşti lîngă mine
mi-s zările senine,
mi-s gîndurile pline
şi aflu-n tot ce-mi vine
un har desăvîrşit.

Rămîi mereu cu mine
Isuse Prieten Drag,
rămîi mereu cu mine
că nu-i nimic s-aline
furtunile haine
ca şoaptele-Ţi divine
spre mine cînd se-atrag.

IERUSALIM, CETATEA MEA

Ierusalim, cetatea mea
tot sufletu-mi suspină:
cînd oare, cînd te voi vedea,
cînd oare-n tine voi intra
să cînt în mîntuirea ta
pe marea cristalină?

Ierusalim, sfînt dor nestins
ce dulce va fi-n tine
cînd lungul zbucium va fi-nvins
cînd Ţelul drag va fi atins
iar plînsul şters, uitat şi stins
şi zările senine.

O, Rai cu ziduri de topaz
iubirea mea te cheamă
cu rgăciunile-n extaz,
cu rîu de lacrimi pe obraz,
cu dorul să te vadă az'
strigîndu-ţi: ia-mă, ia-mă!

O, pîn-atunci Ierusalim
trimite-ne din tine
arvuna harului sublim
pe care-l cerem şi dorim
biruitori să moştenim
comorile-ţi divine.

UN MUGUR.

Un mugur s-a-ntîlnit c-o rază
şi-nfiorați au tresărit
din sfînta lor îmbrăţişare
o dulce floare-a răsărit...

— Tot astfel cînd Isuse dulce
sărmanu-mi suflet Te-a aflat,

în setea lui de-o veşnicie
cu-atîta dor Te-a-mbrăţişat.

Şi-n sfînta hotărîrii clipă
de Tine-ntreg s-a alipit
topindu-şi vechea lui fiinţă
în noul rod nemaitrăit.

Te rog Isuse tot mai dulce
mă fă la Sînul Tău să pier
ca să-Ţi rămînă-n braţe numai
un rod de aur pentru Cer.

LASĂ-MĂ MEREU

Lasă-mă mereu Isuse
să Te văd şi să Te-ascult
căci flămînda mea iubire
Te doreşte tot mai mult.

Cîtă duioşie-n glasul
şi-n privirea Ta adui
cînd aşa ca Magdalenei
milă nesfîrşită-mi spui.

Cînd ca gloatei de-altădată,
nesfîrşit alin să-i faci,
îmi grăieşti de fericirea
celor paşnici şi săraci,

— Cum trăiesc atunci aievea
haru-acelei noi vieţi
ce lumină-mi dă privirii
înţelesele frumseţi!

Şi mă simt copil Isuse
pe genunchii Tăi şezînd
în tăcerea cea mai sfîntă
ascultînd şi ascultînd.

O, Te-aş asculta de-a pururi
nedorind nimic mai mult
că nu-i altă fericire
ca s-ascult, s-ascult, s-ascult..

AŞ VREA DIN OCHI...

Aş vrea din ochi, din glas, din lacrimi,
din rugăciune şi din cînt
din tot ce simt să-Ţi spun Isuse
ca nimeni încă — un cuvînt.

Dar un cuvînt să poată-ncape
cît cred, cît simt şi cît doresc
în felu-n care numai *Ţie*
aş vrea să-l strig ... şi să-l şoptesc.

În el fiorii-a mii de lacrimi
şi rugăciuni aş vrea s-adun,
a mii de imnuri de iubire
şi-a mii de împăcări să pun.

Căldura soarelui întreagă
mireasma lumilor de flori
ai fericirilor de veacuri
nenumăraţi şi sfinţi fiori ...

Şi cu întreaga lor putere
să pot să strig şi să şoptesc
aşa cum doar o dată numai
un suflet poate: *Te iubesc.*

GEM INIMI.

Gem inimi sub adîncă apăsare
povara grea de-abia o mai purtăm
adu-ne Tu dorita uşurare
ascultă-ne Isuse Te rugăm.

În ceas amar copii Tăi suspină
cu lacrimi zilnic pîinea ne-o udăm
adu-ne-un loc şi-o clipă de hodină
ascultă-ne Isuse Te rugăm.

De-atîţia ani cu valuri de durere
şi munţi de sfîşieri din greu luptăm
adu-ne-o zi de-alin şi mîngăiere
ascultă-ne Isuse Te rugăm.

De-atîta timp de lungă despărţire
împrăştiaţi tînjim şi însetăm

ah, adă Tu dorita întîlnire
ascultă-ne Isuse Te rugăm.

Ascultă-ne şi ţine Doamne seamă
de-atîtea mii de lacrimi ce vărsăm
cînd chinuri lungi şi jertfa grea Ţe cheamă
ascultă-ne Isuse Te rugăm.

DEŞI-A TRECUT.

Deşi-a trecut atîta vreme
de cînd Isuse Te urmez,
de cînd iubirea Ta mă-ncîntă
şi-n harul Tău mă desfătez,

Deşi de-atîţia ani, atîtea
am pătimit şi-am sîngerat,
plătindu-mi partea mea de jertfă
în slujba Ţelului curat,

— Eu şi-azi cu-aceeaşi bucurie
şi dor nestăpînit în piept
ca-n prima clipă de credinţă
Te caut, Te chem şi Te aştept...

Acelaşi cîntec de iubire
din ziua-n care m-am predat
Ţi-l port în inimă şi astăzi
doar mai adînc şi mai curat.

Acelaşi simţămînt statornic,
acelaşi duh şi-acelaşi crez
în care m-am legat de-atuncea
pe-aceeaşi cale să-Ţi urmez.

Doar vremea ce-a trecut atîta
îmi face graiul mai duios
privirea mai ne-ntoarsă-n urmă
şi viitorul mai frumos.

PESTE-AL ANILOR HOTAR.

Peste-al anilor hotar
răsar zorii noi răsar
peste ei, spre vîrful lor
fac drum lung cu lungu-mi dor,
drum cu crini împodobit
pentru Domnul meu iubit,
drum cu lacrimi lung şi drept
că de ani şi ani L-aştept,
drum de sfinte aşteptări,
drum de rodnice-ascultări,
drum de cîntec şi dorinţi
pentru paşii Lui cei sfinţi...

Arde-mi soarele de-amiaz
lacrimile pe obraz
uscă-mi vînt de răsărit
graiul stins şi chinuit.
Urme-nasîngerate las
prafului la orice pas,
jar mi-e inima din piept
dar aştept, aştept, aştept...
Noapte lungă s-a lăsat
peste-ntins şi peste lat
peste duh şi peste gînd
nici o rază luminînd...
Numai mîinile se-ntind
după zări ce nu cuprind
numai ochii se deschid
către Dincolo de zid.

Bate ceasu-nfiorat
miezul nopţii-ntîrziat
ah — şi nici n-am tresărit
Slava cînd m-a-nvăluit.

Şi-ndelungii ani de jar
azi mai scurţi de-o clipă-mi par,
ne-nţelegem gînd cu gînd:
Doamne, ai venit curînd.

PLÎNGE-N INIMI.

Plînge-n inimi sfîşierea
după Cel de mult dorit
depărtare, depărtare
unde-i oare-al tău sfîrşit?

Tot mai greu ridică munţii
nou hotar după hotar,
întîlnire, întîlnire
oare cînd veni-vei iar?

Ni s-a spus: puţină vreme
şi veacuri s-au împlinit
întristare, întristare
unde-i oare-al tău sfîrşit?

Nu cîrtim nici unul Doamne
dar Tu ştii cît e de greu
aşteptarea, aşteptarea
să ne chinuie mereu.

Unde-i oare izbăvirea,
unde-i a odihnei zi
mîngîiere, mîngîiere
oare cînd te vom găsi?

Cît preţ ne-ai cerut, ce lacrimi,
cîte jertfe, cît suspin . . .
mîntuire, mîntuire
vino, te-am plătit din plin.

CÎND AI ZĂMISLIT IUBIREA.

Cînd ai zămislit Iubirea şi ne-ai dat-o nouă-n lume
Doamne, nu ştiam c-acesta Ţi-este-adevăratul Nume
dar am bănuit că-ntrînsul este harul şi puterea
care singură sfinţeşte fericirea şi durerea
aducînd în suflet starea fără seamăn de frumoasă
care mîngîie cînd doare şi înalţă cînd apasă;
care arde şi jertfeşte inima în care cîntă
dar atîta fericire poartă-n cazna ei cea sfîntă.

O, cum faci un suflet Doamne Dragostea să Ţi-o cunoască
cum o faci prin stări de taină într-o inimă să nască?
Din ce tainice străfunduri de slăvită strălucire,
din ce-adîncuri de putere, din ce rai de fericire,
din ce flăcări şi izvoare, din ce gînd şi ce simţire
îi poţi toarce fericita, sfînta ei alcătuire
de aduce unde vine aşa unică trăire?

Ce-ar fi toată lumea asta de durere şi tristeţe
dacă n-ar înviora-o a Iubirii frumuseţe?
Cine-ar mai putea să-i poarte uriaşa ei povară
dacă Dragostea n-ar face-o mică, dulce şi uşoară?
Cine-ar mai putea să-ndure toată noaptea ei de ură
dacă n-ar fi-n ea Iubirea cu lumină şi căldură?
Ce-ar fi munca şi răbdarea, ce-ar fi-a vieţilor unire,
cine poate să le poarte — cînd în ele nu-i iubire?

Dacă n-ar fi fost Isuse a Ta dragoste curată
nici un suflet cu alt suflet nu s-ar fi unit vreodată,
ar fi fost pe veci o noapte peste lumea asta toată
n-ar mai fi-nflorit vreun zîmbet nici pe-o faţă-ndurerată
n-ar fi nici o rană-nchisă, nici o lacrimă uscată,
nici o inimă de mamă, ori de frate, ori de tată,
nici o inimă de alta n-ar fi fost în veci unită
ar fi fost un gol şi-o moarte şi-o tristeţe nesfîrşită . . .

Dar cînd ai făcut ca-n lume să răsară-a Ta iubire
cel mai mare har o Doamne l-ai adus la Omenire.
Dac-ar vrea odată lumea pentru ea să-Ţi mulţumească
cel mai mare dar cu care ar putea să-Ţi răsplătească
ar fi pentru tot Oceanul Veşnic al Iubirii date
stropul dragostei dat Ţie de-a lor inime curate
doar aceasta ar fi-o jertfă vrednică de-a Ta Jertfire
numai singură iubirea e-un dar vrednic de Iubire.

IUBESC PE-AI MEI.

Iubesc pe-ai mei cu-ntregu-mi suflet
mai mult ca viaţa mea-i iubesc
pentru iubirea lor Isuse
suspin, mă rog şi mă jertfesc.

Iubesc fiinţele ce-n lume
cu-a mea fiinţă s-au unit
purtîndu-le o neschimbată
iubire pînă la sfîrşit.

Iubesc prietenii ce pașii
uniți și-i duc cu pașii mei
cu-o dragoste oricînd în stare
să facă totul pentru ei.

Iubesc pe frații mei cerește
cum numai sufletu-mi iubesc
de ei mă leagă pe vecie
un legămînt dumnezeesc.

Iubesc ca pe ai mei vrăşmaşii
rugîndu-Ți mîntuirea lor
și simt c-aș face pentru dînșii
mai mult de cît aș fi dator,

— Dar în iubirile acestea
în toate-i un hotar ceresc
o margine la care toate
se sting, se șterg și se sfîrșesc.

Numa-n iubirea Ta Isuse
n-am nici hotar și nici sfîrșit
pe Tine Te iubesc atîta
pe cît ești Tu: *Nemărginit.*

O, CÎT DE VREDNIC.

O, cît de vrednic de iubire
ești Tu Slăvit Stăpîn Ceresc
dar ce puțini sînt azi pe lume
cei ce Te-așteaptă și doresc.

Tu care doar iubirea noastră
o ceri și o aștepți mereu,
iubirea unică și mare
cum cere numai Dumnezeu,

Iubirea sinceră — mai naltă
ca orice timp și orice zid

în faţa căreia şi Cerul
şi Veşnicia se deschid,

Iubirea tainică ce-ntrece
tot ce-i mai vrednic de iubit,
iubirea ce rodeşte veşnic
nemicşorat şi nesfîrşit,

Iubirea dusă pîn-la jertfă
şi pînă dincolo de ea,
iubirea unică şi sfîntă
de-acelaşi sînge cu a Ta,

Iubirea, cum de zeci de veacuri
mereu spre noi Ţi-ai revărsat,
iubirea noastră pentru Tine
de-un preţ la fel de minunat...

— O, cum aş vrea să-mi cresc un suflet
mai nalt ca tot ce-i omenesc
cu el adînc şi fără margini
cît pentru *toţi* — să Te iubesc.

CUM CERBUL DUPĂ APE.

Cum cerbul după ape în caldele amiez'
de-a Tale dulci izvoare Isuse însetez.

Cum cel sfîrşit tînjeşte dup-al odihnei miez
de pacea Ta curată Isuse însetez.

Cu duhu-n rugăciune cînd pe genunchi veghez
din inima întreagă de Tine însetez .

Cînd fruntea-nsîngerată pe cruce mi-o aşez
cu dor, cu foc, cu lacrimi de Tine însetez.

Cu cît mai mult prin locuri străine înserez
tot mai profund de Tine Isuse însetez.

Iar azi cînd simt mai grele a lutului obez'
ca lanul ars, de ploaie, de Tine însetez.

Doar cînd voi fi-n odihna iubirii-n care crez
voi şti că am Izvorul — să nu mai însetez.

SPRE LUMILE LUMINII.

Spre lumile Luminii aripile-am întins
îndrăgostit de-al Slavei nemărginit Cuprins.

M-am ridicat pe scara-nălţimilor de har
spre Taina fără moarte şi fără de hotar.

— Pe ce tărîm de soare şi rai am poposit
de mi-a rămas tot lutul la pragul lui slăvit?

Ce Taină mă atrage de nu pot s-o-nţeleg
dar nalţă şi sfinţeşte adîncul meu întreg?

Ce soare mă-nfăşoară de nu pot să-l privesc
dar şi cîntări şi lacrimi la fel mă copleşesc

Ce-s valurile care mă ţin şi mă atrag
cu teamă şi iubire, cu tremur şi cu drag?

— M-am avîntat . . . şi-n marea Luminii m-am cuprins
iar cînd a ei seninuri deasupră-mi s-au întins

Simţit-am fericirea fiorului nespus
că sînt pe veci un picur din marea Ta Isus.

ISUS, OCEANUL FERICIRII.

Isus, Oceanul Fericirii
şi Vieţii fără de hotar
din Tine-mi izvorăsc şi-n Tine
mi-ntore izvoarele de har,

Aşa cum din afundul mării,
cu albul norilor cuprins,
ies ploile ce-aduc belşugul
peste-al ogoarelor întins

Iar după ce înviorate
în urmă holdele rămîn
aceleaşi ploi se varsă rîuri
în largul valurilor sîn,

Tot astfel Doamne revărsarea
de har şi binecuvîntări,
ce-mi umple pînă peste margini
a inimii adînci cămări,

Cînd din belşug le verşi în mine
şi mă trimiţi la fraţii mei
ce-nviorări şi bucurie
Tu faci să plouă peste ei,

Iar după ce se-mprospătează
acel nepreţuit pămînt
în rîu de mulţumiri şi lacrîmi
se reîntorc spre Sînu-Ţi Sfînt.

În Cercu-acesta al Vieţii
Tu eşti şi Mare şi Izvor
din Tine vin, şi-ntorc în Tine
cei ce se nasc şi cei ce mor.

FRUMOASE DORURILE MELE.

Frumoase dorurile mele
ce linişte e-acuma-n voi,
după furtunile acele
ce-au fost în noi şi peste noi.

Cîndva plîngeaţi îndurerate
pe-atîtea drumuri şi cărări
lăsînd pe brazde-nsîngerate
sămînţa sfintelor chemări.

Cîntarea lacrimilor voastre
a liniştit atîta plîns
şi-atîtea suflete sihastre
la Sînul Domnul a strîns.

Iar astăzi lunga-ndurerare
din ochi, din suflet şi din glas,
întreagă s-a făcut cîntare
nimica trist nu i-a rămas.

Trecuta frîngere divină,
cînd stau arare să te-ascult,
mi-e parcă-o inimă streină
a plîns-o cîndva de demult.

Atunci cine-ar fi-avut credinţ
să vadă roadele de-acum
şi-n ce măreaţă biruinţă
sfîrşi-va-nsîngeratul drum?

Pe urma ranelor durute,
pe urma anilor de chin,
belşugul roadelor plăcute
e adunat acum din plin.

— Frumoase dorurile mele
ce aur a rămas în voi
de prin furtunile acele
ce-au fost în noi şi peste noi.

ÎN SFÎNTA ASCULTARE.

În sfînta ascultare a dragostei dintîi
Comoara mea întreagă Isuse Tu rămîi,
de cînd Ţi-am dat viaţa pe veci să fie-a Ta,
atîta bucurie şi pace-ai pus în ea
şi-atîta har mi-o umple legîndu-mi-o mereu
mai cald şi mai puternic de Tine, Domnul meu.

Cum cunoşteam eu oare că-n lume s-ar afla
iubire-adevărată, de n-o aflam pe-a Ta?
Cum cunoşteam că este pe-acest pămînt stricat
aievea fericire şi har adevărat?
Cum cunoşteam atîtea cereşti înviorări
ce mi-au născut izvorul duioaselor cîntări
sau pacea fericită şi limpede de azi
ca iezerul de munte sub soarele de-amiazi?
Avîntul şi puterea ... atîtea mîngîieri
ce mi-au schimbat în aur trecutele dureri
cum le aflam acestea Iubit Mîntuitor
de nu Te-aflam pe Tine al Dragostei Izvor?

O, uit încet trecutul cu rănile-i de jar
şi muta zvîrcolire a chinului amar
arar îmi vine-n minte ceva din tot ce-am plîns
azi toate-s doar un murmur din ce în ce mai stîns.
Trecuta usturime a cruntelor loviri
e toată astăzi numai duioase amintiri,
în locul *întristării trecutului cumplit*
e numai limpezime de soare liniştit.

Şi toate-acestea numai prin harul Tău le am
e datorită Ţie ce sînt, din ce eram,
e datorită Ţie schimbat acum în har
tot ce-a fost fără seamăn de crîncen şi barbar;
Îţi datorez doar Ţie tot harul ce-l aştept
spre care cu credinţă azi sufletul mi-ndrept,
Îţi datorez doar Ţie lumina care-acum
cu-atîta siguranţă mă-nvăluie pe drum,
urcîndu-mă spre Taine de negîndit cîndva . . .
— O, toate, fără Tine, cum le puteam avea?
Şi cum recunoştinţa întreagă să-Ţi arăt
de tot ce văd nainte rămas din îndărăt?

— În sfînta ascultare a dragostei dintîi
întreaga mea Comoară, *Isuse*, Tu rămîi!

DIN HARFA UNEI FĂRĂ SEAMĂN.

Din harfe unei fără seamăn
iubiri aprinse pe pămînt
am vrut, cum am ştiut Isuse,
mai cald şi mai frumos să-Ţi cînt.

În orice viers am pus o parte
din inima ce le-a purtat
în fiecare slovă-mi arde
un strop din duhu-nflăcărat.

Am vrut a dragostei văpae
din Jertfa Golgotei s-o iau
şi miilor de inimi stinse
puternic foc ceresc să dau

Să văd cum arde-ntreg pămîntul
înalt şi larg şi fericit
în focul dragostei de Tine
Isus, Mîntuitor Iubit . . .

Dar cît sînt trist că nici cîntarea,
ca tot ce-am spus şi ce-am făcut
n-a fost nici naltă, nici fierbinte
nici fericită cum am vrut.

Azi vin plîngînd ca Magdalena
cînd vasul scump şi l-a sfărmat
ca nimenea din el pe urmă
să nu mai fie-nmiresmat

Şi-mi sparg Isuse Dulce harfa
cu care-am vrut aici să-Ţi cînt
ca nimănuia după Tine
să nu-i mai cînte pe pămînt;

Rugîndu-Te măcar în ceruri
să faci să pot cînta aşa
cum toată viaţa mea din lume
am vrut, dar n-am putut cînta.

AM TRECUT.

Am trecut de cel din urmă
vîrf ce ne desparte
şi de-abia te văd in vale
ţară de departe
unde-am cunoscut Lumnina,
ţară de departe.

Am avut în tine-atîta
dor şi împlinire,
lupte, suferinţi şi lacrimi,
har şi fericire
cît nu poate graiul spune,
har şi fericire.

Am avut vrăşmaşi prin tine
răul să-mi urzească
şi-am avut atîţia prieteni
dragi să mă iubească,
fraţi adevăraţi şi prieteni
dragi să mă iubească.

O, pămîntule pe care
am trăit o viaţă
azi te las, rămîi în urmă
tot mai mic prin ceaţă,
tot mai jos şi mai departe
şi mai mic prin ceaţă.

Eu mă duc spre Ţara Sfîntă
Sus, mai sus de stele
unde-I Domnul meu, Comoara
mîntuirii mele,
Bucuria şi Comoara
mîntuirii mele.

Faţa ta îndurerată
n-o voi mai privi-o
lume, suferinţă, teamă,
plînsule, adio,
de-azi vom fi pe veşnicie
despărţiţi, *adio*.

CÎT AI TU MAI MULT CA ALŢII!

Cît ai Tu mai mult ca alţii
Sfînt şi Veşnic Mire,
cît mai scumpă decît toate
este-a Ta iubire,
mai de preţ ca lumea-ntreagă
dulcea Ta iubire.

Glasul Tău cel sfînt îmi pare
cel mai drag din lume
Numele iubirii Tale-i
cel mai dulce Nume,
Fericit şi-Ales şi Veşnic
Cel mai Dulce Nume.

Necuprinsa Ta iubire
inima mi-o leagă
de-aş rămîne lîngă Tine
veşnicia-ntreagă
în genunchi s-ascult Cuvîntu-
veşnicia-ntreagă.

Frumuseţea Ta Isuse
n-are-asemănare
cine-ar fi să poată spune
cît de Drag mi-eşti oare,
care cîntec, care lacrimi
pot a spune oare?

Dintre mii de-aleşi Făptura
pot a Ţi-o alege
Glasul Tău din mii de glasuri
pot a-L înţelege
cîntă-ntreaga mea fiinţă
cînd Ţi-L înţelege.

Cît ai Tu mai mult ca alţii
— slavă veşnic ŢIE
lîngă Tine-i totul numai
imn de bucurie
veşnicia, lîngă Tine-i
imn de bucurie.

E CINEVA, CÎNTĂ.

Isuse, Isuse, ascultă acum
departe, pe dealuri, prin văi, pe cîmpie
un cîntec de lacrimi, de jertfă şi drum
— e cineva, cîntă prin zarea pustie.

E cineva, cîntă . . . E unul, sînt doi,
sînt sute, sînt mii, sînt mulţimi fără zare
şi cîntă prin soare, prin noapte şi ploi
un imn de iubire, de har şi chemare.

E cîntecul meu de dragoste — strîns
din primul fior de grea sfîşiere
din ziua cînd Ţie Isuse Ţi-am plîns
întîia iubire şi-ntîia durere.

Ascultă-l cum creşte mereu mai aprins,
mereu mai puternic, mereu mai fierbinte
o Oaste, o ţară, o lume-a cuprins,
o nalţă, o-ncîntă şi-o poartă-nainte . . .

Ascultă-l Isuse . . . — e imnul slăvit
din ziua cînd haru-Ţi veni peste mine
şi-n care Adevărul a rupt strălucit
tristeţea trăită departe de Tine.

Ascultă-l Isuse — e-ntregu-mi avut
puterea, avîntul şi sfînta iubire,
comoara-mi întreagă, întîiu-mi născut
adus pentru Tine supremă jertfire.

Ascultă-l Isuse în ceasul ceresc
cînd harfa se sfarmă pe culmi de extaze,
cînd lutul apune, cînd ochii privesc
uimţi, Veşnicia de slavă şi raze.

ÎN LUNGA NOAPTE.

În lunga noapte-a aşteptării
ce-atît de tristă ne-a cuprins
Isuse, cîntecele toate
şi bucuriile s-au stins.

Doar sus pe culmile vegherii
un singur cîntec mai e viu
un singur dor mai stă de strajă
prin al furtunilor tîrziu.

Pe cea mai-naltă creangă cîntă
răzbătător şi neînvins
mai sus ca urletul furtunii
şi mai spre larg hotar întins.

E cîntecul credinţei noastre
biruitor şi neschimbat,
acordurile lui curate
mereu mai nalt şi larg străbat.

Isuse, umple-l de putere
în lume iarăşi renăscînd
nebiruită-ncredinţarea
că Tu vei reveni curînd.

Să nu ne-nvingă întristarea
şi nici singurătatea grea,
nici teama nopţii-apăsătoare,
nici dor strein de voia Ta

Ci biruind cu uşurinţă
puterea orişicărui rău
c-o mai puternică credinţă
să cînte Viitorul Tău.

PORUMBEL CU ARIPI ALBE.

Porumbel cu aripi albe
ochiul meu te pierde
peste lume, peste ţară
du-te şi te-ntoarce iară
c-o crenguţă verde.

— Ai plecat de-atîta vreme
peste nori de spume,
zarea e mereu pustie
oare nici o bucurie
nu-mi găseşti tu-n lume?

Spune-mi vîntule de ce sînt
căile deşarte,
s-a pierdut prin văi streine
ori nu-l lasă mîini haine
ori e-n ceas de moarte?

Sau privirea ce-l aşteaptă
n-o să-l mai dezmierde?..
— n-o să vină nici odată
că n-a fost în lumea toată
o crenguţă verde!...

— Dar tu ţine-ţi către ceruri
mîini neobosite
calde rugăciuni trimite-I
Domnului, în veci iubitei
Ţări făgăduite.

Şi vei moşteni-n lumină
har ce nu se pierde,
toată Ţara Minunată
de-unde-ai aşteptat odată.
o crenguţă verde.

CÎND OCHII-N SUS.

Cînd ochii-n Sus se-ndreaptă
şi-n Sus rămîn cu faţa
iubirea mea Te-aşteaptă
Isuse, cum aşteaptă
străjerul dimineaţa.

Cînd inima-mi zdrobeşte
pustiul şi-apăsarea
durerea-mi Te doreşte
Isuse, cum doreşte
ocnaşul liberarea.

Cînd viaţa mea-nsetată
din harul Tău s-adapă
cu dor adînc Te cată
Isuse-aşa cum cată
un cerb, izvor de apă.

O, vino şi destramă
vrăşmaşa-nlănţuire
sfîrşitul glas Te cheamă
Isuse-aşa cum cheamă
zdrobitul izbăvire.

CE-AI DORI TU OARE?

Ce-ai dori tu oare inimă-ntristată
suflete sărmane după ce suspini?
— bunurile lumii? — ceaţă-mprăştiată
astăzi par de-a pururi, mîine sînt ruini!

Inimi frămîntate, suflete sărmane
după ce-alergaţi voi, oare ce-aţi dori?
— frumuseţea lumii? — lacrime şi rane
ce încîntă astăzi mîine va-ngrozi.

Suflet singuratec, inimă-ntristată
oare ce doreşti tu, după ce suspini?
— ai văzut o floare? — vine toamna-ndată
şi s-a dus parfumul şi-i rămîn doar spini.

Inimă-nsetată, suflet fără pace
după ce te zbaţi tu, oare ce doreşti?
— fericirea lumii? — nor ce se desface
piere-n clipa-n care crezi c-o dobîndeşti.

Ce doreşti sărmane, ce aştepţi tu oare
slavă, prietenie, zbor ne-mpiedecat?
— n-aştepta zadarnic, lumea nu le are
şi-ai să vezi odată cît te-ai înşelat.

Cauţi tu *mîntuirea*? — Ea e, numai ea e
singura comoară suflete sărac!
de-o adapi cu lacrimi, de-o porţi în văpae
şi-o hrăneşti cu sînge, vei avea-o-n veac.

IUBITE, CÎND VEI FI ...

Iubite, cînd vei fi departe
de sori şi de lumini încins
adu-ţi aminte prima rază
în suflet cine ţi-a aprins.

Cînd vei fi-ajuns pe culmea naltă
spre care-ai vrut şi te-ai luptat,
adu-ţi aminte mîna care
la primii paşi te-a ajutat.

Cînd vei fi-ajuns stăpîn pe harul
cereştii lumi de melodii
adu-ţi aminte cine-n suflet
ţi-a scris întîile-armonii.

Cînd vei fi-ajuns cu-ntreg hotarul
vieţii tale înflorit
adu-ţi aminte ochii care
întîii crini ţi-au răsădit.

Cînd dragostea-ţi va umple viaţa
cu tot cuprinsu-i minunat,
adu-ţi aminte sînu-acela
ce te-a-ncălzit şi legănat.

Adu-ţi mereu, adu-ţi aminte
şi nici odată nu uita
cît preţ, ce jertfe şi ce lacrimi
s-au dat spre fericirea ta.

CINE OARE?

Cine oare poate-a şti
cît Te-aş mai putea privi
pînă ochii mi-aş sfîrşi
— cînd în ceasul fericit
stau naintea Ta uimit
rugăciunii dăruit?

Cine oare-ar şti cîndva
cît mai poate inima
tăinui iubirea Ta
— cînd în locul preasfinţit
stau sub Crucea Ta smerit
rugăciunii dăruit?

Cine oare poate şti
Doamne cît de bine mi-i
duhului şi inimii
— cînd în stări de negrăit
stau sub har nebănuit
rugăciunii dăruit?

Cine oare-ar şti cîndva
ce-ai voi — şi n-aş urma
ce-ai dori şi nu Ţi-aş da
— cînd în ceasul fericit
stau spre cerul dobîndit
rugăciunii dăruit!

O DOAMNE, CE FURTUNI.

O Doamne, ce furtuni mi-ncearcă
lumina ce mi-ai dat-o Tu
şi cum mă-nvăluie vîrtejul:
se luptă-n mine Da şi Nu.

Talazuri vin si trec talazuri,
e-nfuriată marea grea
mi-e luntrea vieţii-ameninţată:
se luptă-n mine Nu şi Da.

Urîtul deznădejdii şarpe
în taina vieţii-mi străbătu
cu-amara-i, neagra lui otravă:
se luptă-n mine Da şi Nu.

Ce negru-i marele-ntunerec
ce înoptează viaţa mea,
ce duh de spaime mă-mpresoară:
se luptă-n mine Nu şi Da.

Izbesc a îndoielii valuri
în tot ce sufletul mi-avu
din ce în ce mai mari şi grele:
se luptă-n mine Da şi Nu.

O Doamne-auzi-mă, ai milă
Tu vezi că nu mai pot lupta
îndură-Te, ajută-mi, vino
şi fă să biruiască Da.

TU VEZI.

Tu vezi adînca sfîşiere
şi zbuciumul adînc ni-l ştii
şi ochii cît ne ard în lacrimi
— de ce Iubit Isus nu vii?

Tu vezi de veacuri cum aşteaptă
suspinul inimii pustii
şi ranele dreptăţii noastre
— de ce Isus Iubit nu vii?

Tu vezi ce grea e privegherea
în teama nopţilor tîrzii
ce vînt năpraznic ne izbeşte
— Iubit Isus, de ce nu vii?

Tu vezi puterea greu robită
durerii crîncene şi vii
lumina inimii cum scade
— Isus Iubit, de ce nu vii?

Ai amînat de-atîta vreme
ivirea albelor solii
— mai este oare mult din noapte,
de ce nu vii, de ce nu vii?

E-ATÎT DE GREU

E-atît de greu prin valea umbrei
şi-a întunericului lung,
de cînd mi-s paşii fără stare
am obosit şi tot n-ajung.

Privim spre zările-aşteptării
şi nici o rază nu zărim
de-nchisul prag al îndurării
zadarnic fruntea ne-o zdrobim.

O, unde e făgăduinţa
slăvitei reveniri curînd?
ni s-au topit de lacrimi ochii
şi inimile aşteptînd.

Cînd oare vom zări Limanul
spre care-am obosit vîslind

şi Ţinta dinspre care ochii
iubirii nu se mai desprind?

Cînd oare vom vedea sfîrşitul
acestei lupte îndelungi
şi se vor şterge de pe suflet
aceste-nsîngerate dungi?

Cînd oare, că şi ieri şi astăzi
şi mîine-avem acelaşi drum,
o Doamne-nvie-ne nădejdea
din proaspătul răbdării scrum.

UNDE-I AZI?

Unde-i azi frumseţea care
ţi-nsorise faţa,
unde-s ochii mari şi limpezi
dulci ca dimineaţa,
ochii luminoşi şi limpezi
dulci ca dimineaţa?

Unde-i sfînta curăţie
ce-ţi albea fiinţa,
de ţi-e stinsă, — mbătrînită,
veştedă credinţa,
prea devreme, prea întreagă
veştedă credinţa?

Unde-i nevinovăţia
din a ta privire,
unde-i sfînta, îngerească,
prima ta iubire,
unde-i moartă şi-ngropată
prima ta iubire?

Cine te-a întors din zborul
fericit spre Slavă?
De ce-atît de greu îţi plînge
inima bolnavă,
chinuită şi înfrîntă
inima bolnavă? . . .

— Vai, mă-ntrebi de ce? Priveşte:
asta-i răsplătirea
care-o dă pe veci păcatul
cînd îţi calci iubirea
cînd îţi părăseşti credinţa
şi-ţi trădezi iubirea.

CUM AŞ PUTEA?

Cum aş putea eu spune oare
ce dulce e cîntarea Lui
cînd pentru harul ei cel unic
pe lume-asemănare nu-i?

... Gîndiţi-vă la rugăciunea
cea mai înaltă pe pămînt,
la clipa cînd auzul gustă
cel mai dorit şi drag cuvînt,
la slava cea mai fericită
a celei mai cereşti iubiri,
la cea mai caldă-nvăluire
a îngereştilor priviri,
la cel mai plin de frumuseţe
de dor şi de curaj avînt,
la clipa ce-o trăieşte duhul
credinţei în extazul sfînt,
la negrăita-nfiorare
din sfîntul Cerului sărut
cînd Dumnezeu Se face *una*
cu gîndul care L-a cerut ...
Gîndiţi-vă ... dar nu pot spune
nimic din cît aş vrea să spui;
mai mult, nespus mai mult ca toate
frumseţile-i cîntarea Lui.

— Doar seara, stînd pe-un munte singur
răpit de-a rugăciunii zări,
poţi bănui ceva din harul
Dumnezeeştei Lui cîntări!

STĂPÎN ŞI SOŢ AL VIEŢII MELE

Stăpîn şi Soţ al vieţii mele
Comoara şi Iubirea mea
sînt neagră da, dar sînt frumoasă
Biserică Mireasa Ta.

Sînt neagră prin atîtea greşuri
A-celor ce mai cad amar,
dar sînt frumoasă prin căinţa
acelor care-ntorc spre har.

Sînt neagră prin aceia care
cu-al lumii duh s-au întinat,
dar sînt frumoasă prin aceia
ce s-au sfinţit cu-adevărat.

Sînt neagră pentru lumea asta
cînd eu nu ei doresc să-i plac,
dar sînt frumoasă pentru ceruri
şi Tu mă vei iubi în veac.

Sînt neagră-n îndoiala celor
ce-nfrînţi ispitei s-au supus,
dar sînt frumoasă-n cei ce luptă
mergînd biruitori spre Sus.

Sînt neagră prin acei făţarnici
neascultători şi dezbinaţi,
dar sînt frumoasă-n cei statornici,
smeriţi şi-ascultători de fraţi.

Sînt neagră-adesea-n ce se vede
dar sînt frumoasă-n ce-i ascuns
cînd ruptă de iubirea lumii
Iubirea Ta îmi e de-ajuns.

SÎNT TRANDAFIRUL TĂU.

Sînt trandafirul Tău din Saron
sînt crinul Tău curat din văi,
şi cît de fericit sînt Doamne
în Mîna Ta, sub ochii Tăi.

Mireasma scumpă şi aleasă
din taina sufletului plin
Isuse, fericit Isuse
întreagă pentru Tine-o ţin.

Întreagă, sfîntă şi curată
iubire din viaţa mea
o ţin Isuse pentru Ziua
cînd va culege-o Mîna Ta ...

O ţin pentru slăvita clipă
din Primăvara Sfîntă cînd
Tu-Ţi vei alege trandafirii
şi-i vei culege rînd pe rînd.

Atunci cînd stropii-atîtor lacrimi
ce-n lume ei le-au plîns streini
se vor schimba-n nepieritoare
răsfrîngeri de cereşti lumini.

Şi-n Faţa Ta Strălucitoare
cînd va-nceta orice tumult
vor străluci mai mult aceia
ce-au plîns şi-au suferit mai mult.

SFÎRŞIT E TOT CE-A FOST DURERE.

Sfîrşit e tot ce-a fost durere
sfîrşit pe veci e-al tău suspin
spre veşnicii de mîngîiere
o vino, Ceru-ntreg te cere
Iubito, scoală-te şi vin'!

Trecute-s ploile duşmane
se face-acum pe veci senin
trecută-i iarna de prigoane
o vin-să-ţi vindec orice rane
Iubito, scoală-te şi vin'!

Priveşte florile de stele
pe care-n calea ta le-anin
pe pajiştile Ţării Mele
să te-ncununi pe veci cu ele
Iubito, scoală-te şi vin'!

De-azi depărtarea e sfîrşită
uniţi vom fi de-acum deplin
la Veşnicia Strălucită
o vino Sora Mea iubită
Iubito, scoală-te şi vin'!

Cu cîntec şi cu veselie
e cerul cerurilor plin
pe strălucita lor cîmpie
să străluceşti de bucurie
Iubito, scoală-te şi vin'!

O, vino, viile-nflorite
împart parfumul lor divin
în Pomul Vieţii pîrguite
te-aşteaptă roadele dorite
Iubito, scoală-te şi vin'!

O, vino-n Veşnica Cetate
să bem al Nunţii Noastre Vin,
să facem veacuri minunate
un cîntec şi-o iubire toate
Iubito, scoală-te şi vin'!

DE NU ŞTIŢI CE-I IUBIREA.

De nu ştiţi ce-i iubirea,
cum ard a ei suspine
şi mistuie simţirea
— veniţi la El cu mine!

Voi nu ştiţi ce-i iubirea
de n-aţi mers prin mulţime
căutînd spre nicăirea
şi nevăzînd pe nime!

Voi nu ştiţi ce-i iubirea
de n-aţi pornit în lume
dorind Nemărginirea,
şoptind aprinsu-I Nume!

De n-aţi simţit deodată
pe nume cum vă cheamă
cînd inima e toată
nădejde, cîntec, teamă.

De n-aţi căutat vreodată
îngenunchiaţi pe cale
cu mîna-nfierată
un semn al urmei Sale.

Voi nu ştiţi ce-i iubirea
ce har şi ce putere
de n-aţi plătit cu firea
— ea preţu-acesta-l cere.

ŢI-E GREU ACUM ÎN LUMEA REA.

Ţi-e greu acum în lumea rea
ţi-e-aşa de greu ştiu bine,
dar nu e mult Mireasa Mea,
Eu vin curînd la tine.

De plîns e sufletul tău plin
şi genele ţi-s pline
aştepţi de mult — mai ai puţin
tu vii curînd la Mine.

A serii umbre s-au lungit
răcoarea nopţii vine,
e-aproape ceasul fericit,
Eu vin curînd la tine.

Mai stai, mai sufere puţin,
mai sus privirea ţine
curînd scăpa-vei pe deplin,
tu vii curînd la Mine.

Voi şterge-atunci din ochii tăi
tristeţe şi suspine,
pe-a Slavei fericite căi
Eu vin curînd la tine.

Pe fruntea ta voi aşeza
aceleiaşi lumine,
să-Mi fii pe veci asemenea
tu vii curînd la Mine.

Ţi-e greu acum, e lumea rea
e tot mai rea, ştiu bine
dar nu e mult Mireasc Mea,
Eu vin curînd la tine.

ÎN FAŢA TA PLEC OCHII UMEZI.

În faţa Ta plec ochii umezi
cu suflet copleşit de drag,
Strălucitoarea Ta frumseţe
uimit m-a-ngenunchiat pe prag.

O, eşti frumos ca *Adevărul*
Strălucitor şi Minunat
ce-n limpezimea Lui e veşnic
atotputernic şi curat.

O, eşti frumos cum e *Iubirea*
Dumnezeescul Har Slăvit,
Iubirea care ca şi Tine
e fără margini şi sfîrşit.

O, eşti frumos cum e *Nădejdea*
din jertfa inimii fierbinţi
ce pentru-o clipă fericită
îndură ani de suferinţi.

O, eşti frumos cum e *Credinţa*
curată şi de neclintit
mereu mai mare, mai frumoasă
dar cea dintîi, pîn-la sfîrşit.

O, eşti frumos cum e *Iertarea*
ce-mbrăţişează pe vrăjmaş
primindu-l frate şi făcîndu-l
aceloraşi comori părtaş.

O, eşti frumos ca *Mîntuirea*
ce-a şters atît adînc alean
şi-arată veşnic mai frumoasă
din zi în zi din an în an.

O, eşti frumos cum de frumoasă
e numai *Frumuseţea Ta*
— mi-e sufletul pe veci, Isuse
robit şi fermecat de *Ea.*

Şi-mi uit şi zbuciumul şi lupta
şi-ntregul plînset dureros
şi Te privesc uimit *Isuse*
o, eşti Frumos, aşa *Frumos.*

O, CE FRUMOASĂ EŞTI.

O, ce frumoasă eşti Iubito
Biserică, Mireasa Mea
ce minunate sînt a tale
podoabe ce te fac aşa . . .
Ce minunată ţi-e Credinţa
păstrată-n cugetul smerit

curată, sinceră, adîncă
şi-aceeaşi pînă la sfîrşit.

O, ce frumoasă ţi-e Nădejdea
ce nu s-a clătinat nicicînd
prin orişice-ncercări acecaşi
tărie şi-ndrăzneală-avînd;
Ce îngerească ţi-e Iubirea
ce lîngă Mine te-a ţinut
în dulcea, negrăit de dulcea
unire de la început.

Ce sfîntă ţi-este curăţia
din dulcii limpezi ochii tăi
ce n-au privit nicicînd pe nimeni
căzuţi, dispreţuiţi şi răi;
Ce mişcătoare umilinţa
asemeni crinului rănit
ce-şi dăruie mai mult mireasma
cu cît e şi mai mult zdrobit.

Ce îndelungă ţi-e răbdarea
ce te-a-nvăţat să lupţi şi blînd
iertînd să suferi pîn-la moarte
şi să nădăjduieşti crezînd;
Ce înduioşătoare mila
ce te-a plecat spre cel lovit
să mîngăi, să ajuţi, să dărui
nemustrător, tăcut, simţit...

Ce-mbelşugat şi dulce-i rodul
cu-atîtea lacrimi semănat
altarul miilor de jertfe
ce strălucit e-ncununat.
Ce fericit e-mpodobită
în totul tot făptura ta
o, ce frumoasă, ce frumoasă
eşti tu pe veci *Mireasa* Mea.

'NAINTE DE-A FI FOST VECIA.

'Nainte de-a fi fost vecia
nimic cînd încă nu era
Eu te-am văzut prin vremi-nainte
şi te-am iubit de-atunci fierbinte
Biserică, Mireasa Mea.

De-atunci Eu te-am dorit într-una
că m-a răpit frumseţea ta
şi-am aşteptat cu-aşa iubire
dorita noastră întîlnire
Biserică, Aleasa Mea.

De-atunci am auzit Iubito
iubirea ta cum Mă chema,
simţeam fiinţa ta curată
răpindu-Mi Inima Mea toată
Biserică, Iubirea Mea.

Te-am aşteptat cu nerăbdare
atîţia ani cîţi trebuia
s-arat c-o Jertfă peste fire
cum te iubesc, cu ce iubire
Biserică, Lumina Mea.

Ne-am întîlnit pe Dealu-acela
cînd Trupu-n cuie-Mi sîngera,
şi ne-a unit iubirea care
nici moarte-n veci, nici seamăn n-are
Biserică, Cununa Mea.

De-atunci Mi-ai dăruit întreagă
viaţa ta şi inima,
de-atunci chemăm cu-nflăcărare
a Nunţii Noastre Sărbătoare
Biserică, Comoara Mea.

O, fericită Veşnicia
cînd Cerul te va-ncununa
cînd prin Nemărginiri Divine
tu vei umbla pe veci cu Mine
Biserică, Mireasa Mea.

LA POARTA TA . . .

La poarta ta bat azi îndurerate
a dragostei duioase stăruinţi
cu lacrima tăcerii-nduioşate
din vremea primei noastre cunoştinţi.

Adu-ţi aminte, o adu-ţi aminte
de-ntîiul har, de dragostea dintîi,
de fericirea fără de cuvinte
ce te ţinea mereu să mai rămîi;

Cînd uşa ta Mi-era mereu deschisă,
cînd rugăciunea ta veghea pe prag,
cînd ochii tăi purtînd lumina-nscrisă
însenina cîntările de drag.

Adu-ţi aminte zilele acele,
— şi uită-te la starea ta de-acum
cînd stau şi bat, cînd lacrimile Mele
la poarta ta închisă cad în drum;

Deschide-Mi iar, deschide-acea-ncăpere
în care-ardea iubirea ta demult;
iubirea ta, Iubirea Mea o cere
mai fă-Mă iar ca glasul să-ţi ascult.

Iubirea Mea rămasă neschimbată
cu mai mult dor te cheamă înapoi,
iubirile ce-au fost unite-odată
se caută cu mai multă sete-apoi.

Deschide-I iarăşi Celui Care bate,
deschide-i iarăşi dragostei fierbinţi,
deschide-mpărtăşirilor curate
din vremea-ntîiei noastre cunoştinţi.

BOLNAV DE IUBIRE.

Bolnav de iubire şi zdrobit de jale
am pornit pe drumuri lungi a Te găsi
să-Ţi sărut cu lacrimi urma urmei Tale
şi măcar o dată Faţa-a-Ţi mai privi.

Ţi-am greşit Isuse, mi-am călcat cuvîntul,
Ţi-am trădat iubirea, sînt un lepădat
dar azi sînt în stare să-nconjor pămîntul
să sărut obrazul care L-am scuipat.

Unde-ai mers? o, unde ai plecat Tu oare,
sfîşie căinţa sufletul meu tot
risipesc pe drumuri lacrime amare,
e pustiu şi-s singur, Doamne nu mai pot.

Viaţa mi-e zdrobită, iar în jur haine
urlă numai fiare groază şi fiori
şi-a înfipt durerea mii de colţi în mine . . .
— iată Doamne plata celor trădători.

Vai, sînt gol şi singur şi privesc cu jale
stîrvul pentru care eu Te-am părăsit
n-am pus preţ pe harul ascultării Tale
şi-azi mi-e-ntregul suflet ars şi pustiit.

Am crezut iubirea ceva de vînzare,
anii-atîtor jertfe i-am pierdut din gînd,
Scumpa mea Comoară, n-am putut fi-n stare
s-o plătesc cu sînge, dar să nu mi-o vînd.

Am crezut că astfel va-nceta odată
zbuciumul şi lupta cu răniri de jar,
am zis: «da», iar astăzi viaţa mi-e-ncleştată
de-nmiite cazne, zbucium şi amar . . .

Mîinile ispitei negre şi haine
vălul curăţiei crud mi-au sfîşiat
şi-aruncară-n tină sufletul din mine
— ce-am făcut cu Tine, Darul meu Curat!

Unde-i curăţia mea de altădată,
unde-i frumuseţea limpedei priviri,
unde-i fericirea sfîntă şi curată
din înfiorarea primei ei iubiri?

Unde eşti iubirea mea de-ntîia oară,
legănată-n lacrimi şi trezită-n cînt?
Azi trecută-i lupta, azi e pace-afară
dar în suflet plînge cel mai drag mormînt.

Ah, Te caut pe drumuri noaptea printre sate
pe-unde-au dus odată farmec paşii Tăi,
dar nu-i nimeni-nimeni, numai în cetate
latră tot aceaişi cîini flămînzi şi răi.

Nu mai cîntă cîmpu-n zumzet de albine
zorii sînt departe, cerul e-nnorat,
depărtări de veacuri mă despart de Tine ...
— Oare-aşa-i răsplata celor ce-au trădat!

O, de se mai poate să-mi primeşti fierbinte
lacrima căinţii, plînsul meu amar,
din acel tezaur ce-am avut nainte
i mai cer Isuse o fărîmă doar:

Fă măcar o dată să-Ţi mai văd privirea
ca să ştiu că totuşi nu m-ai lepădat,
că în al Tău Suflet n-a-ncetat iubirea
— să Te aflu iarăşi unde Te-am lăsat.

UNDE-I DOMNUL MEU?

Unde-I Domnul meu, o unde-I
inima mea-L cată,
după El cu dor aşteaptă
viaţa mea-nsetată,
arde, cheamă şi aşteaptă, viaţa mea-nsetată.

I-am văzut o dată Chipul
alb ca de ninsoare
şi de-atuncea nu-mi mai pare
albă nici o floare,
nu-mi mai pare-n lumea-ntreagă albă nici o floare.

Blînd I-am auzit o dată
Vocea Lui duioasă
şi de-atuncea nu-i cîntare
s-o mai simt frumoasă,
nu-i cîntare-n lumea-ntreagă s-o mai simt frumoasă.

Legănatu-m-au odată
dorurile Sale
şi de-atuncea nu-i pe lume
nici o pernă moale,
nu-i în lumea asta-ntreagă nici o pernă moale.

I-a simţit o dată Mîna
inima-mi sărmană
şi de-atuncea nu-s pe lume
mîini să-mi lege-o rană,
nu-s pe lume mîini să ştie cum să-mi lege-o rană.

Însetat băui odată
Apa Lui cerească
şi de-atuncea nu-s izvoare
să mă răcorească,
nu-s izvoare-n lumea-ntreagă să mă răcorească.

Mi-a sfinţit odată faţa
dulcea-I sărutare,
dorul după El de-atuncea
creşte tot mai mare,
fără margini, fără moarte, creşte tot mai mare.

Şi mă-ntreb: — de n-ar fi-n lume
Dragostea-I curată
cui i-aş mai fi dat eu oare
inima mea toată?
— n-ar fi nimeni să mai aibă inima mea toată!

ISUSE, NU MAI VREAU DE-ACUM.

Isuse, nu mai vreau de-acum în lume nici un bine
decît să m-adîncesc mai mult în dorul după Tine,

Să cînt cu glas mai îngeresc cîntarea Ta aleasă
ce tot mai noi fiori de drag în inimă îmi lasă

Şi să mă rog adînc simţind sărutu-Ţi pe pleoape
tot mai departe de pămînt şi mai de cer aproape.

Iar cînd oceanul morţii lat va fi să-l trec odată
să-l trec cu fruntea fericit pe Sînu-Ţi rezemată

Şi-ajuns Dincolo să m-adăp din Zorii Fericirii
odată doar cu ape din Izvoarele Iubirii;

Odată doar să-mi sting pe veci nespusa setei pară
şi-apoi Isus, iubirea mea nimic n-o să mai ceară.

CUM ŢI-AŞ PUTEA CÎNTA.

Cum Ţi-aş putea cînta Isus
Iubirea Ta adîncă
o cum, că orişicît am spus
mai mult rămîne încă.

Şi parcă orişicît mă rog
mai dulce sete-mi vine,
cu cît alerg, aş alerga
mai fericit spre Tine.

Cu cît vreau duhul să-mi descarc
de-a dragostei minune
simt greutatea ei crescînd
şi-aş vrea ... şi n-o pot spune.

O, nu doresc decît în Cer
să pot cînta odată

aşa frumos cum am simţit
viaţa asta toată.

Şi-atunci o lacrimă de drag
de-Ţi va-nflori-n lumină
pe veci aceasta îmi va fi
răsplata prea deplină.

CE DOR ADÎNC.

Ce dor adînc îmi e de Tine
al vietii mele Mire Sfînt
ca dorul nopţilor din mine
de soarele ce nu mai vine,
de cîntecul ce nu-l mai cînt.

Te vrea iubirea-mi pururi nouă
cu doru-i tot mai sfînt şi-aprins
şi plîng ca zorii după rouă
şi stau cu mîinile-amîndouă
şi sufletul spre Tine-ntins.

E-n pieptul meu sfîşietoare
dorinţă de-a Te-avea Isus
ca setea arsei căprioare
de-a apei limpede răcoare,
ca taina dorului nespus.

Şi parcă-aici pe-aşa de-aproape
Te simt pe undeva ascuns
că-mi vezi şi lacrima-n pleoape
şi dulcile privirii ape
că de-aş şopti, ar fi de-ajuns.

M-ai auzi, — şi n-ar fi-n stare
nimic să Te oprească-apoi
şi-n sfînta clipă următoare
am fi un duh şi-o întrupare,
un har şi-o taină amîndoi.

DIN STRĂLUCIREA TA.

Din strălucirea Ta Isus
mi-ai dat o mică rază
— cum să-mi ajungă oare-atît
cînd sufletu-nsetează?

Din a iubirii mări de har
mi-ai dat un strop odată,
cum să-mi ajungă oare-atît
cînd viaţa-mi arde toată?

Cum o clipită ar putea
să-mi sature pustia,
cînd golul inimii întreg
nu-l umple veşnicia?

— Doresc şi chem şi-aştept s-ajung
Comoara nesfîrşită
ca setea inimii deplin
să-mi poată fi-mplinită

C-aş vrea să nu mă mulţumesc
cît anii mei vor ţine,
cu mai puţin sau cu mai mult
Isus, decît cu *Tine.*

CE NUME SCUMP.

Ce Nume Scump ai Tu Isuse
Iubitul sufletului meu
mireasma Lui dumnezeească
îmi umple sufletul mereu . . .
Nimic pe lume nu mă-ncîntă,
nu mă vrăjesc şi nu m-atrag
Comoara mea pe veşnicie
eşti numai Tu Isuse drag.

Pămîntul n-a văzut frumseţe
nici Cerul cîntec mai curat,
nici sufletul un har mai dulce
ca Scumpu-Ţi Nume Minunat.
— Să spună vîntul ce-ntîlneşte
atîtea flori în calea sa
mai este oare-n lumea-ntreagă
mireasmă ca mireasma Ta?

Să spună soarele ce vede
atîţia crini şi trandafiri
ce s-ar mai semăna-n frumseţe
cu-a Tale sfinte-mpărtăşiri?
— Eu strig şi soarelui şi lunii
şi Cerului că-n ele nu-s
nici fericiri, nici frumuseţe,
nici Nume cum ai *Tu Isus*.

CE FIERBINTE E IUBIREA.

Ce fierbinte e iubirea
care cîntă-n mine,
ce adînc şi-nalt e focul
dorului de Tine
arde-mi inima şi glasul, dorul după Tine.

Chiar cînd ud cu lacrimi grele
pîinea mea amară
sau mi-adorm în flăcări gîndul
seară după seară,
cu iubirea Ta mă mîngîi seară după seară.

O, de-aş fi-ntr-un munte singur
numai eu cu Tine,
sau în larg de ape unde
nimeni nu-i cu mine
să nu fie să m-audă, nimeni lîngă mine;

Ţi-aş striga de-adînc, din suflet
nu ştiu cum iubirea
care-mi nalţă şi-mi sfinţeşte
viaţa şi simţirea
fericindu-mi fără margini viaţa şi simţirea.

Însă nu sînt nici în munte
nici în larg de apă
sînt legat de ani şi-n ziduri
harul Tău m-adapă
pînea dragostei mă ţine, harul Tău m-adapă.

Pîn-la ultima suflare
vreau a mea trăire
s-o-nalţ către Tine-un tainic
cîntec de iubire
dulce, negrăit de dulce cîntec de iubire

Şi să trec cu el pe buze
apa morţii lată
să Ţi-l cînt apoi în ceruri
veşnicia toată
pentru veşnica-Ţi iubire veşnicia toată.

CÎND VA ÎNCEPE NUNTA NOASTRĂ.

Cînd va începe Nunta noastră
în Dimineaţa Fără Nori
întreaga-ntindere albastră
va fi lumină şi splendori.

Cînd Faţa Ta Strălucitoare
Isus iubit se va ivi
păli-vor lună, stele, soare
Lumina Ta le-o copleşi.

Păli-va orice frumuseţe
şi-orice puteri vor fi apus

căci slava Sfintei Tale feţe
va umple tot atunci Isus.

Ai Cerului străjeri vor stinge
toţi sorii-aprinşi din Ziua-ntăi
căci strălucirea Ta va-ncinge
şi slăvi şi-adîncuri în văpăi.

... Dar noi înveşmîntaţi în soare
uimiţi de Ceasul Cel Slăvit
cîntînd Ţi-om pune la picioare
cununa harului primit.

O, bucuriile-ntîlnirii ...
ce inimi Doamne vom avea
ca strălucirea fericirii
s-o poată-ntreagă-atunci purta?

O, vino Zi mult aşteptată
cînd vom pluti strălucitori
spre Nunta noastră minunată
din Dimineaţa Fără Nori.

DEMULT ISUSE.

Demult Isuse Tu-ai trecut
pe-aicea doar o dată
şi zeci de veacuri n-au putut
să şteargă Chipul Tău plăcut
din ochii care Ţi-au văzut
Făptura minunată.

Ce har putut-ai oare-avea
în vorbă şi-n privire
că veacuri au trecut aşa
şi nu Te-au mai putut uita
că le-a robit iubirea Ta
întreaga lor simţire.

Prin ce putere le-ai răpit
întreaga lor fiinţă
că au răbdat, au pătimit
au ars, dar nu Te-au părăsit
au fost ucişi, dar au murit
crezînd în biruinţă;

Că ne-ncetat de cînd Te-ai dus
Ţi-aşteaptă Revenirea
că-n focul tot mai-nalt Isus
din Răsărit pînă-n Apus
Te cheamă azi cu dor nespus
adînc trăind iubirea

Că şi-azi de mii de ani privesc
cu-acelaşi dor pe cale
iar aşteptările ce cresc
mai mult iubirea le-o măresc
mai mult, mereu mai mult doresc
ivirea feţei Tale.

... O, de-ai veni cît mai curînd
Te cheamă-ntreaga fire
Te cheamă-altarul sîngerînd
şi Timpul tot mai greu urcînd
şi-n taină tot mai nalt arzînd
nestinsa Ta iubire.

O, DAC-AŞ FI UNIT CU TINE.

O, dac-aş fi unit cu Tine
ca stropul cu adîncul plin
şi nemaidespărţit vreodată
să simt că pe vecia toată
eu sînt al Tău deplin, deplin.

O, dac-ai fi unit cu mine
ca soarele c-un strop senin
să fiu pătruns de-a Ta lumină
ca praful ars de ploaia lină
să fiu al Tău deplin, deplin.

O, dac-aş fi unit cu Tine
să simt acelaşi gînd divin
acelaşi suflet să iubească
acelaşi duh să cucerească
să fiu al Tău deplin, deplin.

Să fiu aceeaşi ascultare
acelaşi calm şi cald alin,
aceeaşi plină de blîndeţe,
evlavie şi frumuseţe
să fiu al Tău deplin, deplin..

O, dac-ai fi unit cu mine
ca aerul cu norul lin
cum e lumina ce pătrunde
în limpezile apei unde
să fiu al Tău deplin, deplin,

— O, dac-aş fi aşa Isuse
nu m-aş feri de ochi străin
aicea aş fi eu cu Tine,
acolo ai fi Tu cu mine
ai fi al meu deplin, deplin.

O Sfinte Duh, Putere Sfîntă
— pe vecii vecilor ce vin
pătrunde-mi viaţa cu sfinţire
să fiu o unică trăire
cu Domnul meu deplin, deplin.

EU SÎNT AL TĂU.

Eu sînt al Tău — Isuse Doamne
ce blînd mi-e sufletul şi plin
cînd mi-l învăluie iubirea
cu valuri ce din Tine vin.

Eu sînt al Tău — ce imn de slavă
îmi umple-a inimii simţiri
cînd spun aceste dragi cuvinte
ce n-au alt seamăn nicăiri.

Eu sînt al Tău — pînă-n străfunduri
mă umple-al Tău fior divin
ca mii şi mii de harfe-atinse
de mîini de heruvimi din plin.

Eu sînt al Tău — în bucurie
se sting uitatele-mi dureri

şi-o pace veşnică se varsă
pe zbuciumul de pînă ieri.

Eu sînt al Tău — pe veşnicie
merg după Tine fericit
mi s-a sfîrşit singurătatea
şi chinul mi-e pe veci sfîrşit.

Uimiţi stau îngerii s-admire
privelişti de nemaivăzut,
dumnezeiasca-mpărtăşire
c-un strop a Celui Ne-ncăput.

Şi cîntă preamărind Misterul
Neînţeles, Etern şi Sfînt
Iubirea ce coboară Cerul
îmbrăţişat peste pămînt.

Şi toţi fiorii fericirii
nespuse sufletu-mi pătrund
că sînt al Tău, al Tău Isuse
şi-n har, ca-n soare mă afund . . .

UNDEVA.

Undeva-ntr-o odăiţă lacrimile nu mai curg,
undeva-ntr-o odăiţă cineva nu se mai roagă,
nu mai stă-n genunchi şi-n taină, nu mai cîntă în amurg
dragostea cîndva fierbinte, nu-i curată, nici întreagă.

Undeva nu se mai cîntă astăzi psalmii minunaţi,
undeva sub praf uitată zace Biblia iubită,
împrejurul unei mese nu se mai adună fraţi,
la o uşă încuiată stă iubirea neprimită.

Cîndva cum curgea aicea caldul lacrimei izvor,
cîndva cum veghea iubirea la fereastra luminată,
cum sunau de cald şi dulce psalmii sfîntului fior,
cum era această Carte de cu drag şi mult căutată.

Nicicînd n-am crezut c-această uşă va avea zăvor,
nicicînd n-am crezut c-această casă va ajunge mută,
c-o s-ajungă sec de lacrimi al iubirii cald izvor
focul stins, calea pustie, vatra rece si tăcută.

O, cum a putut fi harul şi de-aicea alungat,
alungaţi iubiţii oaspeţi, dragostea îndepărtată,
curăţia pîngărită, legămîntul sfînt călcat?
— Vinovată odăiţă, cum vei arde tu odată!

PREAIUBITUL MEU E UNUL.

Preaiubitul meu e Unul
fără seamăn pe pămînt
Glasul Lui e armonia
Cîntec este-al Lui Cuvînt.

Orice loc pe unde trece
de miresme-alese-i plin
cîmpu-i mai frumos pe-acolo
cerul este mai senin.

Dulcea Lui înfăţişare
este-ntreagă farmec sfînt
mii de primăveri vin parcă
toate-o dată pe pămînt.

Preaiubitul meu e Unul
nimenea asemeni nu-i
— cît aţi da de L-aţi cunoaşte
ca să fiţi şi voi ai Lui!

O, CÎND MI SE-NTOARCE PRIVIREA.

O, cînd mi se-ntoarce privirea spre El
lumină şi zîmbet mi-e faţa
şi inima-mi umple fiorul acel
ce nalţă-ntr-o clipă viaţa.

Atunci norii negri de griji şi tristeţi
se duc cum se duce-o clipire
şi-n suflet revarsă seninul măreţ
cîntare, lumină, iubire.

Atunci nu sînt singur şi nu sînt strein
oricît e de mare pustia
căci gîndul îmi cîntă, iar duhul mi-e plin
de harul ce-l dă părtăşia.

Atunci orice frică şi teamă dispar
şi-n faţa cumplitei primejdii
în inimă-mi vine o fără hotar
tărie, îndemnul nădejdii.

Atunci încetează al rănilor chin
oricît e de cruntă lovirea
iar faţa zdrobită mi-o umple deplin
blîndeţea, iertarea, iubirea.

Atunci pier şi neguri şi noapte şi nori
de spaime-ndoieli şi ispite
iar Cerul mi-l umple cu sute de sori
Lumina Privirii Iubite...

— O, cînd mi se-ntoarce privirea în Sus
uit ura şi chinul şi tina
şi simt cum mă-nvăluie-n Tine Isus
Lumina, Lumina, Lumina...

ÎŢI MULŢUMIM.

Îţi mulţumim, îţi mulţumim Isuse
Dumnezeescul Miel Ispăşitor
că prin a Tale suferinţi nespuse
ne-ai ispăşit osînda tuturor.

Pe veci de veci Ţi-aducem mulţumire
sub Crucea Ta îngenunchind
şi preamărim cerească Ta iubire
ce ne-a răscumpărat murind.

O, cum Ţi-ai strîns atunci Nemărginirea
ca să încapă-n staulul de oi

cînd Ţi-ai înomenit Dumnezeirea
ca să ne îndumnezeeşti pe noi.

Trăind ne-ai dat prin Viaţa Ta Divină
a-dragostei mîntuitoare legi
murind ne-ai dat prin Jertfa Ta deplină
iertare şi viaţă lumii-ntregi.

Aici şi-n Cer, acum şi-n veşnicie
răscumpăraţii Tăi Îţi vor cînta
că tot ce-avem Îţi datorăm doar Ţie
tot ce-am primit, e prin iubirea Ta.

CÎT DE NEUITATĂ EŞTI.

Cît de neuitată eşti ... dar ce departe-i
azi a ta căldură, Casa Prieteniei! ...
dulcea ta-ncăpere, scumpă grija Martei,
dragostea lui Lazăr, inima Mariei.

Cum era acolo zîmbetul de soare,
cum ningeau cireşii straturi de petale
aşternînd pe drumuri albele covoare
pentru bucuria revenirii Tale ...

— Unde-i primăvara dulce de-altădată
cînd peste portiţă înflorea scumpia,
cînd umbla prin casă Marta ocupată
cînd vorbeai cu Lazăr, cînd cînta Maria

Cum era hotarul plin atunci de floare
şi întreg cuprinsul plin de tinereţe,
plin era de cîntec pînă-n larg de zare
numai bucurie, numai frumuseţe.

Cînd urcai cu soţii calea pe colină,
Te-nsoreau cu raze lacrimile serii
şi-Ţi zîmbea căsuţa albă din grădină
cu înfiorarea sfîntă-a revederii.

Iar în faţa casei să-Ţi deschidă poarta
arătînd în zîmbet toată bucuria
Te-aşteptau iubiţii: bucuroasă Marta,
prieteneşte Lazăr, lăcrimînd Maria.

Şi-n căsuţa albă ca o sărbătoare
de înduioşarea întîlnirii plină
răspîndea miresme busuiocu-n floare
prin fereastra largă care da-n grădină...

...Cum au fost de scumpe clipele acele
cît de neuitate şi de fericite
şi-astăzi vai, Isuse, n-a rămas din ele
numai amintirea umbrelor iubite.

S-a sfîrşit frumoasa, dulcea lor poveste
s-a plecat portiţa, s-a uscat scumpia,
dus de mult e Lazăr, Marta nu mai este,
plînge-n casa goală singură, Maria.

Cînd Te vei re-ntoarce vei găsi Isuse
din ruini grăindu-Ţi neuitata şoaptă...
— căci cînd şi Credinţa şi Nădejdea-s duse
Dragostea rămîne, plînge şi aşteaptă.

DOAR LÎNGĂ TINE.

Doar lîngă Tine-mi aflu pacea
cînd totu-n jurul meu e plîns;
doar Tu îmi mîngîi sfîşierea
cînd sufletul e-n chinuri strîns.

Doar lîngă Tine-mi aflu-alinul
cînd geme inima amar
şi ochii-ntunecaţi de lacrimi
recapătă seninul iar.

Doar lîngă Tine mi-aflu-odihnă
cînd marea urlă-n jurul meu,

cînd lupt cu-nvîrtejiri cumplite
şi ceasul ispitirii-i greu.

Doar Tu-mi împrăştii norii negri
şi-nlături trăznetul cumplit
Tu-mi rupi zăvoarele de-aramă
spre locul larg şi liniştit.

Doar Tu, cînd Faţa Ta-mi răsare
şi glasul Tău îmi spune blînd,
poţi stinge marea-mi frămîntare
o pace-adîncă aducînd.

Doar Tu poţi linişti furtuna
şi valurile ce ne zbat
cînd noaptea prea de mult ne-apasă
şi sufletul ni-e prea-ncercat.

ÎN SLUJBA TA.

În slujba Ta Isuse
de tineri am pornit
îndreaptă-ne Tu paşii
pe drumul Tău slăvit;
cu-a Ta putere umple
Cuvîntul ce-l purtăm
lumină şi iubire
mereu să semănăm.

Să spunem tuturora
de harul Tău bogat
să vină toţi să afle
iertarea de păcat;
Să ducem pîn-la moarte
mărturisirea Ta
în slujba mîntuirii
învredniciţi de ea.

C-o dragoste fierbinte
şi-un suflet fericit
să-Ţi dăruim Isuse
tot ce ne-ai dăruit —
Ca la sfîrşitul luptei
măreţ încununat
să moştenim răsplata
spre care-am alergat.

SE VA DESFACE-ODATĂ.

Se va desface-odată cortul acesta ce se cheamă trup
a firii rădăcini simţi-vom cum ni se smulg şi ni se rup,

Că scuturăm de peste aripi şi de pe gînduri tot ce-i lut
că într-o ultimă privire întoarcem ultimul salut,

Că spunem ultimul adio spre ţărmul ospitalier
ce ne-a adăpostit o clipă iubirea noastră-n drum spre Cer . . .

Şi diafan ne vom desprinde ca fulgul dus de-un vînt uşor
cu aripi largi spre veşnicie plutind despovăraţi de dor

Cocori scăpaţi din Nordul unde fiorduri şi gheţari se-ntind
de cîntec vom umplea nălţimea spre Sudul însorit suind . . .

. . . Sus la picioarele Iubirii de lîngă care-ntîi ne-am zmult
ne vom lăsa sosind Acasă ca de departe, de demult . . .

Şi-n Mîna Celui Drag vom pune tot ce-am putut păstra din vis:
inelul logodirii noastre ce ni l-a dat cînd ne-a trimis.

O, DACĂ TU AVEAI IUBIRE.

O, dacă tu aveai iubire
atunci cînd trebuia să ai
ce dulce ţi-ar fi fost cîntarea,
ce fericit eternul rai.

Talazuri de iubire sfîntă
cu drag te-nconjurau cîndva,
dar inima ţi-a fost de ghiaţă
şi ţi-ai închis-o pentru ea.

Azi e tîrziu, tu eşti de piatră
şi toate-n jur ţi-au împietrit

— cum poate, vai, s-ajungă-un suflet
cînd calcă tot ce-i mai sfinţit!

Sărmane suflet cum vei plînge
cîndva de-amar tot ce-ai făcut...
— O, dac-ai mai avea vreodată
prilejul care l-ai pierdut!

CUM SĂ NU TE CÎNT!

Cum să nu Te cînt Isuse,
cum să nu Te cînt,
cum să nu-Ţi slăvesc cu lacrimi
Numele Tău Sfînt.

C-am strigat spre Tine Doamne
şi m-ai ascultat
bucuria şi lumina
fericit mi-ai dat!

Cum să tac, o cum, că-mi vine
lumii-ntregi să spun
cît de bun ai fost cu mine
cît, o cît de bun!

Unde-i lacrima şi glasul,
inima de-ajuns
ca să-Ţi pot slăvi iubirea
care mi-a răspuns!

Pînă-n veci voi spune Doamne
cît de-adevărat
Ţi-e Cuvîntul şi Iubirea
ce m-au ascultat.

MAI MULT DECÎT...

Mai mult decît aşteaptă
un mugur primăvara,
mai mult decît doreşte
înstrăinatul ţara.

Să Te dorească Doamne
tot sufletul din mine
să nu pot nici o clipă
trăi decît cu Tine.

Mai mult decît recheamă
ogorul ploaia lină,
sau aripile zborul
prin zarea larg senină.

Mai mult decît aşteaptă
bolnavul vindecarea,
cel însetat izvorul,
cel depărtat chemarea.

Cum straja dimineaţa,
închişii liberare,
corăbierii portul,
flămînzii ospătare.

Cum luptătorii slava
şi cei viteji cununa
— să Te doresc Isuse
pe Tine-ntotdeauna.

Cum soarele răsare
umplînd întreg Cuprinsul
lumină-mi Tu Isuse
necontenit întinsul.

Cu inima cuprinsă
de starea Ta-mpreună
cu crucea mea aprinsă
de-a dragostei cunună.

FERICITĂ-I PĂRTĂŞIA.

Fericită-i părtăşia prin Cuvînt cu Dumnezeu
ea-i viaţa şi puterea cui rămîne-n ea mereu.

Fericită-i părtăşia prin iubire cu Hristos
ea-i comoara şi rodirea sufletului credincios.

Fericită-i părtăşia prin cîntări cu Duhul Sfînt
ea e taina bucuriei şi-nfrăţirii pe pămînt.

Fericită-i părtăşia rugăciunii dintre fraţi
prin ea toţi sînt totdeauna întăriţi şi mîngîiaţi.

Fericita părtăşie, Doamne, să ne-o dai am vrea
că nu-i har nici bucurie, nici putere fără ea.

CE LINIŞTIŢI SÎNT PAŞII TĂI.

Ce liniştiţi sînt paşii Tăi
în mine cînd coboară
şi pe-a iubirii mii de căi
fiinţa-mi înconjoară . . .

Ca mersul stelelor pe cer,
ca răsăritul lunii,
ca luntrea gîndului, năier,
pe apa rugăciunii,
ca izvorîrea din afund
a stropilor spre unde,
ca taina harului profund
cînd duhul mi-l pătrunde,
ca roua cerului senin
pe iarba aplecată,
ca seara ce-nfăşoară lin
pădurea nemişcată,
ca şoapta dulcei adieri
prin spicele-nflorite,
ca pacea marilor tăceri
pe culmile-nsorite,
ca zvonul paşnicei cîntări
din sînul primăverii,
ca sfintele înfiorări
din noaptea Învierii . . .
Ca a iubirii dulci văpăi
spre-a inimii comoară.

— Ce liniştiţi sînt paşii Tăi
în mine cînd coboară.

DE UNDE-I CÎNTECUL ACESTA?

De unde-i cîntecul acesta
care-mi trezeşte-aşa suspine?
— ah ştiu: demult Isuse-odată
cîndva-l cîntam şi eu cu Tine.

De unde ştiu cărarea asta
ce-mi pare cunoscută bine?
— ah mi-amintesc: cîndva Isuse
mergeam şi eu pe ea cu Tine.

De unde ştiu cuvîntu-acesta
ce-acum mereu în minte-mi vine?
— ah mi-l spuneai şi mie-odată
atunci cînd ascultam de Tine.

O, numai pacea de-altădată
şi bucuria nu-mi mai vine

rămas-au toate-acolo unde
cîndva m-am despărţit de Tine.

Azi cînd îmi reamintesc de toate
se rupe inima din mine:
doar eu sînt vinovat Isuse,
că eu Te-am părăsit pe Tine!

O, de-aş putea lăsa păcatul
să pot plîngînd veni la Tine
pierdutul har de altădată
din nou l-aş regăsi, ştiu bine.

Întoarce-mă Isuse iarăşi
prin dulcile-amintiri senine
spre starea ce-o aveam odată
atunci cînd ascultam de Tine.

AŞA ISUSE-AŞ VREA.

I

Aşa Isuse-aş vrea aşa
cîntarea mea să fie
din cînturile lumii-ntregi
să poţi simţirea să-i alegi
să fie-ntregul dor în ea
aşa Isuse-aş vrea aşa
cîntarea mea să fie.

Aşa Isuse-aş vrea aşa
să-mi fie mulţumirea
ca ascultînd-o-n ea să vezi
că nu uit cît Îţi datorez
adînc recunoştinţa mea
aşa Isuse-aş vrea aşa
să-mi fie mulţumirea.

Aşa Isuse-aş vrea aşa
credinţa mea să fie
aceeaşi cum a fost întîi
şi-n ea statornic să rămîi,
întreagă după voia Ta
aşa Isuse-aş vrea aşa
credinţa mea să fie.

Aşa Isuse-aş vrea aşa
să fie-a mea nădejde
ca orişice s-ar întîmpla
să cred, s-alerg, să lupt aşa
s-ajung la biruinţa Ta
aşa Isuse-aş vrea aşa
să-mi fie-a mea nădejde.

Aşa Isuse-aş vrea aşa
iubirea mea să fie
senină ca un cer senin
curată ca un sfînt alin
precum a fost iubirea Ta
aşa Isuse-aş vrea aşa
iubirea mea să fie.

Aşa Isuse-aş vrea aşa
să fie-a mea răbdare
să simţi că nu-s neliniştit
şi nici că-ndur fiind silit
ci paşnică precum a Ta,
aşa Isuse-aş vrea aşa
să-mi fie-a mea răbdare.

Aşa Isuse-aş vrea aşa
tăcerea mea să fie
ca pacea-ntinsului senin
şi făr-ascunsul urii spin
precum a fost tăcerea Ta,
aşa Isuse-aş vrea aşa
tăcerea mea să fie.

Aşa Isuse-aş vrea aşa
în tot să-Ţi seamăn Ţie
să simţi, să recunoşti că sînt
un strop din Viul Tău Cuvînt
o rază din Lumina Ta
aşa Isuse-aş vrea aşa
pe-ntreaga veşnicie.

AŞA ISUSE-AŞ VREA.

II

Aşa Isus, aşa Isuse-aş vrea
cîntarea mea, cîntarea Ta să fie
din cînturile lumii-ntregi
s-o cauţi, s-o simţi şi s-o alegi
să-Ţi fie gîndul tot în ea
aşa Isus, aşa Isuse-aş vrea
cîntarea mea să fie.

Aşa Isus, aşa Isuse-aş vrea
să-mi fie liniştita rugăciune
ca ascultîndu-mi-o să vezi
ce mulţumire-Ţi datorez
şi-adînc recunoştinţa mea
aşa Isus, aşa Isuse-aş vrea
smerita-mi rugăciune.

Aşa Isus, aşa Isuse-aş vrea
credinţa mea statornică să-mi fie

aceeaşi cum a fost dintîi
precum mi-ai spus Tu să rămîi
să cresc mereu, dar tot în ea
aşa Isus, aşa Isuse-aş vrea
să trec în veşnicie.

Aşa Isus, aşa Isuse-aş vrea
să-mi fie-a mea iubire-nflăcărată
senină ca un cer senin,
duioasă ca un sfînt alin
precum a fost iubirea Ta
aşa Isus, aşa Isuse-aş vrea
iubirea mea curată.

Aşa Isus, aşa Isuse-aş vrea
nădejdea mea puternică să fie
ca fie lupta cît de grea
să cred, s-alerg, să lupt aşa
s-ajung la răsplătirea Ta
aşa Isus, aşa Isuse-aş vrea
nădejdea tot mai vie.

Aşa Isus, aşa Isuse-aş vrea
să-mi fie îndelunga mea răbdare
cu duhul cald şi liniştit,
cu zîmbet blînd şi nesilit
cerească cum a fost a Ta
aşa Isus, aşa Iususe-aş vrea
răbdarea-mi iertătoare.

Aşa Isus, aşa Isuse-aş vrea
să-mi fie-a mea tăcere liniştită
ca pacea harului divin,
ca zarea-ntinsului senin
cu-nţelepciunea Ta în ea
aşa Isus, aşa Isuse-aş vrea
tăcerea mea sfinţită.

Aşa Isus, aşa Isuse-aş vrea
pe veci în tot să pot să-Ţi seamăn Ţie
cu drag să recunoşti că sînt

un strop din Viul Tău Cuvînt
o urmă din trăirea Ta
şi-aşa Isus, aşa Isuse-aş vrea
să fiu pe veşnicie.

O, CERULE...

O Cerule, o Cerule iubit
spre-naltul tău de strălucire plin,
vin toate gîndurile mele vin
şi rugăciunea mea din ceas senin
şi cea din ceasul greului suspin,
o Cerule, o Cerule iubit
spre tine vin, spre tine vin.

O Cerule, o Cerule iubit
tot ce-am avut mai drag e-acolo Sus,
în tine-I Domnul meu iubit Isus,
în tine toţi cei dragi ai mei s-au dus
să vin şi eu curînd mi-e dor nespus —
o Cerule, o Cerule iubit
Acolo Sus, Acolo Sus.

O Cerule, o Cerule iubit
zdrobită-a fost cîndva credinţa mea,
nădejdea-nfrîntă la pămînt zăcea,
doar singură iubirea mai lupta
iar tu-ai făcut să biruiască ea,
o Cerule, o Cerule iubit
iubirea mea, iubirea mea.

O Cerule, o Cerule iubit
cu cei de care-am fost adînc legat
cu care-am suferit şi m-am rugat
cu care-aceeaşi luptă m-am luptat
m-aş vrea odată-n tine-ncununat
o Cerule, o Cerule iubit
încununat, încununat.

O Cerule, o Cerule iubit
şi-n ceasul fericit cînd am să vin
deschide-ţi porţile deplin, deplin
şi fii întreg senin, senin, senin
şi plin de imnul biruinţei plin
o Cerule, o Cerule iubit
cînd am să vin, cînd am să vin.

FRUMOASĂ DRAGOSTE DINTÎI.

Frumoasă dragoste dintîi
numai o dată eşti în viaţă
dar cît de scumpă ne rămîi
frumoasă dragoste dintîi.

Credinţă, dar dumnezeesc
doar *una* poţi să fii pe lume
cînd toţi ai tăi la fel simţesc
credinţă, dar dumnezeesc.

Nădejde, har nepreţuit
doar tu eşti unica avere
cînd tot ce-aveam s-a nimicit
nădejde, har nepreţuit.

Frumoase feţe-a lui Hristos
doar voi daţi veşnic strălucire
cînd staţi pe chipul credincios
frumoase feţe-a lui Hristos.

Isuse Doamne, Te rugăm
păstrează-ni-le-n veci curate
ca-n totul noi să-Ţi semănăm
Isuse Doamne, Te rugăm.

EU TE PĂSTREZ ISUSE

Eu Te păstrez Isuse pe veci în locul drag
din chivotul fiinţei, prin Taina-mpărtăşirii
şi cea mai dulce clipă mi-e-atunci cînd mă retrag
cu Tine-n rugăciunea şi-n liniştea Iubirii.

Tot ce mi-ai dat prin viaţă am strîns şi-am tot păstrat
anaforă sfinţită din masa-mbelşugată

ea-i hrana mea de astăzi pe unde-s înnoptat
în loc pustiu pe drumul spre Casa-ndepărtată.

Cînd inima sfîrşită abia mai poate-n drum
din Tainica Fiinţă cu foame ospătează
i prinde iar putere prin arşiţă şi scrum
ă creadă şi să lupte mai caldă şi mai trează.

Păstrează-mă Isuse, Te rog, la Sînu-Ţi drag
şi Te păstrează-n mine prin Taina-mpărtăşirii
căci veşnicia-i clipă atunci cînd mă retrag
cu Tine-n rugăciunea şi-n liniştea Iubirii.

Şi cît rămîi Tu-n mine şi-n Tine eu rămîn
umblarea vieţii mele e roadă şi lumină
fiinţa mea sfinţită de dulcele Tău sîn
se va cuprinde-n Tine eternă şi divină.

TOT MAI STAU.

Tot mai stau privind în urmă
după Tine cum Te duci
chinuit urcînd povara
zdrobitoarei Tale Cruci!

Ceilalţi ucenici şi mama
Te-nsoţesc îndureraţi...
— De departe înc-o dată
parcă înc-un semn mi-araţi..

Tu mi-ai mai făcut o dată
cel din urmă «bun rămas»...
— eu de-atuncea stau în cale
nici mă duc şi nici mă las;

Te-aş urma, şi n-am putere
Te-aş uita, şi nu pot cum...
Şi Tu urci de-atîta vreme
şi eu stau şi-acuma-n drum.

CEL SLĂVIT DE NOI.

Cel slăvit de noi e Unul
Ne-ncăput şi Nesfîrşit
El era prin Sine Însuşi
din El toate s-au zidit.

Glasul Lui e Adevărul
Dragostea e Faţa Sa
cu puterea şi dreptatea
ţine lumea cît e ea.

Pretutindeni totdeauna
ştie şi pătrunde tot
a Lui slugi nenumărate
toate văd şi toate pot.

Locul Lui e Strălucirea
veşnice-s a Lui lucrări
înaintea feţei Sale
sînt eterne desfătări.

Cel slăvit de noi e Unul
numai *Lui* ne închinăm
cu credinţa-ntregii inimi
slavă, slavă, slavă-I dăm.

CUM CÎNTĂREŢII.

Cum cîntăreţii-n stare-adîncă
sfîrşind, pun mîinile uşor
pe corzile ce sună încă
stingînd tăcut vibrarea lor,

Cum coarda stinsă odihneşte
sub mîna celui ce-a cîntat
cînd *imnul jertfei ei* pluteşte
tot mai duios şi-ndepărtat,

— Aşa Isuse dulce-mi curmă
a inimii vibrare, lin,
cînd în acordul cel din urmă
cîntarea-mi voi sfîrşi deplin.

Iar cît sub mîna Ta duioasă
vei odihni a ei vibrări,
cîntarea du-mi-o mai frumoasă
din veac în veac, din zări în zări.

Şi-n clipa Învierii-adie-i
fiorul ei din nou trezit
să-Ţi cînte-n corul veşniciei
Divinul imn, desăvîrşit!

CA FAŢA DRAGOSTEI APRINSE.

Ca faţa dragostei aprinse
fă-mi Doamne sufletul din mine,
— de-ar arde-n flăcări nemaistinse
aşa aş semăna cu Tine!

Ca Adevărul Sfînt şi tare
fă-mi vorbele de flăcări pline,
— arzînd de-o sfîntă-ncredinţare
aşa aş semăna cu Tine!

Ca Bunătatea nesfîrşită
fă-mi Doamne-a ochilor lumine,
— în mila blîndă şi simţită
aşa aş semăna cu Tine!

Ca stînca pururi nemişcată
credinţa mea pe veci o ţine
aceeaşi, tare şi curată
— aşa aş semăna cu Tine.

Ca raza candelei curate
fă-mi rugăciunile senine,
fierbinţi şi liniştite toate
— aşa aş semăna cu Tine.

CHIAR DAC-AR FI.

Chiar dac-ar fi să-ndur din greu
dureri şi lanţuri şi ruşine,
ajută-mi Dumnezeul meu
să nu pot să mă las de Tine.

Chiar dac-ar fi să fiu răpit
şi-n noapte dus de mîini haine
oricît închis şi chinuit
să nu pot să mă las de Tine.

Chiar dac-ar fi să mi se ia
tot ce-am avut pe lîngă mine,
sărac şi gol de-aş rămînea
să nu pot să mă las de Tine.

Chiar dac-ar fi să zac flămînd
bolnav şi-uitat la uşi străine
lovit şi alungat, nicicînd
să nu pot să mă las de Tine.

Chiar dac-ar fi cei dragi ai mei
răpiţi şi duşi de lîngă mine
zdrobit de dorul după ei
să nu pot să mă las de Tine.

Chiar dac-ar fi să ştiu că mor
departe dus în zări străine
tînjind de-al casei mele dor
să nu pot să mă las de Tine.

Chiar dac-ar fi să fiu ucis
de cei cu mîini de sînge pline
pîn-la sfîrşit să spun deschis
să nu pot să mă las de Tine.

Iar pentru toate-acestea, Sus,
tot ce-mi doresc eu de la Tine
e ca să văd atunci Isus
că nici Tu nu Te laşi de mine.

FII LARG LA INIMĂ...

Fii larg la inimă şi darnic
fă binele cu pas tăcut
că n-ai făcut, vei plînge-odată
dar n-ai să plîngi c-ai prea făcut.

Ascultă sfatul şi-ndrumarea
îndreaptă-te cînd eşti mustrat,
că nu asculţi, vei plînge-odată
dar n-ai să plîngi c-ai ascultat.

Mergi fericit în orice vreme
oriunde te-ar chema Isus
că nu te-ai dus, vei plînge-odată
dar n-ai să plîngi că prea te-ai dus.

Fii răbdător pînă la moarte
oricît de-adînc ai fi brăzdat
că n-ai răbdat, vei plînge-odată
dar n-ai să plîngi c-ai prea răbdat.

Iubeşte cald întotdeauna
chiar şi pe-acei ce te-au zdrobit
că n-ai iubit, vei plînge-odată
dar n-ai să plîngi c-ai prea iubit.

Şi iartă plin de bunătate
tot răul pe nedrept purtat
că n-ai iertat, vei plînge-odată
dar n-ai să plîngi c-ai prea iertat.

Din ce-ai văzut să ai credinţă
şi pentru tot ce n-ai văzut,
că n-ai crezut, vei plînge-odată
dar n-ai să plîngi c-ai prea crezut.

RECUNOŞTINŢĂ DOAMNE.

Recunoştinţă Doamne pentru Lumina Ta
şi pentru ochii care mi i-ai deschis s-o vadă
pentru mereu aceeaşi dintîi iubirea mea
şi Adevărul Unic ce inima să-l creadă.

Recunoştinţă pentru Cuvîntul Tău Cel Sfînt
şi pentru mintea care curat să-l înţeleagă
şi pentru ziua care am pus-o legămînt
şi pentru tot ce viaţa adînc, din ea, mi-o leagă.

Recunoştinţă Doamne de prietenii iubiţi,
de fericirea care prin ei dai vieţii mele,
de visele-mplinite, de fii dăruiţi,
de lacrimile care mi le-ai schimbat în stele.

Recunoştinţă Doamne de-un sfinţitor calvar,
de toată mîngăierea nădejdii luminoase,
de-apropierea Ţintei cu tot mai noul har,
de roada tot mai dulce a crengilor frumoase.

Recunoştinţă Doamne de tot ce m-a durut
aducător de largă comoară nesecată,
de rodul tot mai tainic, mai dulce, mai tăcut
ce-l gustă rugăciunea de fiecare dată . . .

CUM MAREA ŞI-ADUCE.

Cum marea şi-aduce spre ţărmul dorit
adîncul suspinelor grele
Ţi-aduc din străfunduri Isuse iubit
comoara cîntărilor mele.

Cum vîntul şi-aduce din drum nesfîrşit
spre munte parfum de vîlcele
Ţi-aduc de prin lupte Isuse iubit
mireasma cîntărilor mele.

Cum crinul şi-aduce din noapte smerit
spre soare potirul cu stele
Ţi-aduc de prin bezne Isuse iubit
lumina cîntărilor mele.

Cum stupul de munte şi-adună trudit
din stîncă dulceaţa-n inele
Ţi-aduc din durere Isuse iubit
nectarul cîntărilor mele.

Şi-n ceasul răpirii înalt şi slăvit
iubirea Ţi-ncheagă din ele
frumoasă ca Ţie Isuse iubit:
cununa cîntărilor mele.

Cînd sufletu-mi cîntă arzînd strălucit
Ţi-aduce-n sclipiri de mărgele
eterna-nchinare Isuse iubit:
frumseţea cîntărilor mele.

Sărută-l şi-ascultă că-Ţi dă fericit
în starea şi-n clipele-acele
suprema-i iubire Isuse iubit:
Cîntarea Cîntărilor mele.

CÎNTĂRI NEMURITOARE

CÎNTĂRI NEMURITOARE.

Cîntări nemuritoare
pe veacuri vin şi vin
De neauă şi de soare
e corul lor divin
Hotare de lumină
vuiesc spre Sus şi Jos
— Înalţă şi închină
un Nume Glorios:
Isus, Isus, Isus, Isus
de corul veacurilor dus
cîntat de mii spre alte mii
— Slăvit, slăvit să fii.

Din Taina cea ascunsă
nainte de-nceput
Cîntare nepătrunsă
răzbate nevăzut
prin Poarta de Lumină
a Primului Cuvînt...
vuirea ei Divină
înalţ-un Nume Sfînt:
Isus, Isus, Isus, Isus
mai jos de Jos, mai sus de Sus
Tu eşti în Tot şi totul ţii
— Slăvit, slăvit să fii.

Spre Taina-n veci ascunsă
de după Nesfîrşit,
Cîntare-n veci răspunsă
urcînd desăvîrşit
prin Noaptea de Lumină
mai larg şi mai aprins
slăveşte şi închină
un Nume Necuprins:
Isus, Isus, Isus, Isus
Tu n-ai nici zori şi nici apus
Tu vii din Veci spre Veşnicii
— Slăvit, slăvit să fii.

SLĂVIT FII TU, AL BUCURIEI.

Slăvit fii Tu, al bucuriei
Preafericit şi Sfînt Izvor
ce umpli Cerul şi pămîntul
de-al dragostei etern fior
— Slăvit fii Tu, al nostru Unic
şi Fericit Mîntuitor.

Slăvit fii Tu de-ntreg pămîntul
şi-ntregul cerurilor cor,
Tu Sărbătoarea nesfîrşită
a Bucuriei tuturor
— Slăvit fii Tu, al nostru Veşnic
şi Preaiubit Mîntuitor.

Slăvit fii Tu, de fiecare
răscumpărat nemuritor
Tu Care-l faci s-ajungă-al Slavei
şi-al Cerului moştenitor
— Slăvit fii Tu, al nostru dulce
şi Minunat Mîntuitor.

Slăvit fii Tu de toţi nuntaşii
cereşti, în vecii Nunţii lor
Tu bucuria cea mai naltă
şi dorul cel mai arzător
— Slăvit fii Tu, al nostru Mire
şi Dumnezeu — Mîntuitor.

SLĂVIT FII TU ÎNNOITORUL.

Slăvit fii Tu Înnoitorul
a toate cîte sînt şi cresc,
Tu, Începutul şi Izvorul
vieţii de pămînt ceresc.

Slăvit fii Tu Isus Hristos
Cel ce noieşti tot ce-i frumos,
Cel ce creezi şi dai şi ţii
slăvit să fii, slăvit să fii.

Slăvit fii Tu Înnoitorul
făpturii noastre sufleteşti
puterea ei şi sfinţitorul
fiinţei cei dumnezeeşti.

Slăvit fii Tu Înnoitorul
oricărei zi şi-oricărei seri
Lumina, miezul şi fiorul
oricărei proaspete-nvieri.

Slăvit fii Tu Înnoitorul
a toate cîte-s azi aşa
Tu ne vei face Viitorul
cum nici nu ştim acum visa.

Slăvit fii Tu Înnoitorul
nădejdilor apuse ieri
slăvit fii Tu aducătorul
mult aşteptatei Primăveri.

Slăvit fii Tu Înnoitorul
acelor bucurii de-apoi
cînd vom trăi pe veci fiorul
iubirii tot mai noi şi noi . . .

ISUSE, APA VIE.

Isuse, apa vie
ce orice sete-alini
ce inima ne-o-nvie
şi ochii ni-nsenini;
Tu sufletul ni-l saturi
Tu duhul ne-ai-noit
— Pe-a lumii mii de laturi
Isuse, fii slăvit.

Slăvit să fii Tu care
ne faci să nu-nsetăm
de tot ce lumea are
ci-n veci să Te căutăm
nesăturaţi de Tine
nălţîndu-Ţi nesfîrşit
cîntări tot mai divine
— Isuse, fii slăvit.

Slăvit să fii Tu, plata
vieţii de apoi
mai mult de cît visat-a
oricare dintre noi
Cerească apă vie
în cor desăvîrşit
Îţi cîntă totul *Ţie*
— *Isuse, fii slăvit.*

SLAVĂ NESFÎRŞITĂ DOAMNE.

Slavă nesfîrşită Doamne
nesfîrşitului Tău har
ce-şi revarsă peste toate
zarea fără de hotar
a luminii Tale-n care
toate limpezi ne răsar
fericind viaţa noastră
— Slavă Marelui Tău Har.

Slavă bunătăţii Tale
cu adînc de nepătruns
care zi de zi se-mparte
tuturora îndeajuns
ce şi morţii şi vieţii
le dă unicul răspuns
arătîndu-le-Adevărul
— Slavă Harului ascuns.

Slavă-nvăţăturii Tale
cu-nţeles mîntuitor
ce descopere-n lumină
conştiinţa tuturor
răsărindu-le-al vieţii
Soare binefăcător
ne-apus pe veşnicie
— Slavă Har Mîntuitor.

SLĂVITĂ FII, LUMINĂ.

Slăvită fii, Lumină
ivită fericit
spre ochii care-n vină
şi-n noapte-au rătăcit . . .

Slăvit fii Tu Isus
ce-n suflet ne-ai adus
lumina cea de Sus
— Slăvit fii Tu *Isus*.

Slăvită fii Puterea
luminii ce-ai deschis
viaţa şi-nvierea
din veşnicul abis.

Slăvită fii Izbînda
luminii ce-ai înfrînt
blestemul şi osînda
atîtui greu mormînt.

Slăvită fii Iubirea
luminii care-ai pus
pe toate strălucirea
sărutului de Sus.

Slăvit să fii Tu semnul
Iluminii-n care-avem
nădejdea şi îndemnul
puterii să-nviem.

Slăvită fii Solia
luminii care vii
s-aduci împărăţia
iubirii pe vecii.

SLAVĂ, SLAVĂ, SLAVĂ ŢIE!

Slavă, slavă, slavă Ţie
Bun şi Blînd şi Sfînt Păstor
Care-aduci cu bucurie
mîntuirea tuturor
— Slavă slavă, slavă Ţie
Bun şi Blînd şi Sfînt Păstor.

Slavă Ţie ce din jalea
morţii ne-ai eliberat
şi ne duci la Cer pe calea
unui *unic* har curat
— Slavă Ţie ce din jalea
morţii ne-ai eliberat.

Slavă Ţie care-o turmă
nesfîrşită-Ţi pregăteşti
ca mărirea cea din urmă
peste ea să-Ţi strălucească
— Slavă Ţie care-o turmă
nesfîrşită-Ţi pregăteşti.

Slavă Ţie-n fericirea
unui veşnic viitor
cînd pe toată nesfîrşirea
va fi-o turmă şi-un Păstor
— Slavă Ţie-n fericirea
unui veşnic Viitor.

TE SLĂVIM ISUSE DOAMNE.

Te slăvim Isuse Doamne
Veşnicul vieţii far
Calea unic salvatoare
de la Moarte pîn-la Har.
Puntea noastră peste-Adîncul
dintre Jos şi dintre Sus
Calea unic salvatoare
— Te slăvim, slăvim Isus.

Te slăvim Isuse Doamne
Dulcele Iubirii miez
Viaţa unic fericită
neclintitul nostru crez
Începutul şi Sfîrşitul
tuturor ce sînt sau nu-s
Viaţa unic fericită
— Te slăvim, slăvim *Isus.*

Te slăvim Isuse Doamne
al Luminii Sfînt Izvor
Adevărul unic sigur
veşnic şi mîntuitor
Temelia vieţii noastre
dintre zori şi dintre-apus
Adevărul unic sigur
— Te slăvim, slăvim Isus.

MĂRIRE ŢIE DOAMNE.

Mărire Ţie Doamne
Isuse Preaiubit
Izvorul Păcii noastre
şi Ţelul ei slăvit
— Prin Jertfa Crucii Tale
păcatul ne-ai iertat
dreptatea împlinind-o
viaţa ne-ai salvat.

Mărire Ţie Doamne
că-n toţi ai Tăi ai pus
încrederea şi pacea
cît moartea mai presus
Încrederea şi pacea
mai tari ca orice greu
acestea ţin viaţa
ascunsă-n Dumnezeu.

Mărire Ţie Doamne
al Pacii veşnic Rai
Îţi mulţumim de starea
cerească ce ne-o dai;
De tot ce-avem acuma
şi tot ce ne-ai mai spus
Mărire Ţie-al Păcii
Izvor Etern, *Isus* . . .

SLAVĂ VEŞNICĂ IUBIRII.

Slavă veşnică Iubirii
Care ne-a răscumpărat
rînduindu-ne-al sfinţirii
drum slăvit şi-nsîngerat.

Slavă veşnică Iubirii
Care ne-a iertat deplin
dăruindu-ne smeririi
chip Edenic şi Divin.

Slavă veşnică Iubirii
ce ne-a-ncredinţat privind
nemurirea răsplătirii
peste moarte, strălucind.

Slavă veşnică Iubirii
care-n suflet ne-a adus
din preaplinul dăruirii
aur veşnic pentru Sus.

Slavă veşnică Iubirii
care-ntrece orice chin
preschimbînd al pătimirii
rug aprins, în far divin.

Slavă veşnică Iubirii
ce-o numim *Isus Hristos*
— El ne-a dat Dumnezeirii
Roadă, Cîntec şi Prinos.

AŞA ŢI-AR SPUNE SEARA.

Aşa ţi-ar spune seara
de-ai şti s-o înţelegi:
— curînd îţi laşi povara
şi-un alt lăcaş ţi-alegi.

Aşa ţi-ar spune iarba
de-ar fi să aibă cum:
— curînd soseşte oarba
cosire pentru scrum.

Aşa ţi-ar spune frunza
de-ai şti al ei cuvînt:
— o taină-i nepătrunsa
plecare prin mormînt.

Aşa ţi-ar spune vîntul
de-ai şti cum să-l asculţi:
— oricum li-e-aşezămîntul
şi cei mai tari, sînt zmulţi.

Aşa ţi-ar spune apa
cu mersul ei, aşa:
— sfîrşitul nu e groapa,
mai este după ea.

Aşa ţi-ar spune toate
de-ai crede graiul lor:
— De vrei să poţi răzbate
să-ţi cauţi Mîntuitor.

FIECARE DESPĂRŢIRE.

Fiecare despărţire
de-o fiinţă ce-ai iubit
este-un strop de nimicire
ţi-este-o parte din sfîrşit

Fiecare strîns de gene
este-un văl peste lumini
— teama veşnicei gheene
să te facă să suspini.

Fiecare-apus de soare
este-o-nştiinţare iar: —
poate pentru-a ta sculare
mîine n-am să mai răsar . . .

Fiecare seară este
o chemare spre mormînt
— poate, fără nici o veste
să te prăbuşeasc-un vînt.

Fiecare suferinţă
este-un sfînt îndemn de Sus
spre-a-L chema cu pocăinţă
şi cu lacrimi pe Isus.

Fiecare, fiecare
să te facă să te temi
— după înc-o amînare —
că-n zadar ai să-L mai chemi.

CÎND VEZI PE CÎŢI.

Cînd vezi pe cîţi viteji i-nfrînge
păcatul blestemat şi hîd
te bucuri de-orişicine plînge
şi-i plîngi pe toţi cei care rîd.

Cînd vezi pe cîţi nebuni i-mpinge
nesocotinţa-n iad, de vii,
— să fugi de tot ce-ţi poate stinge
lumina sfintei curăţii.

Cînd vezi pe cîţi eroi de frunte
i-au nimicit ispite mici,
— fugi de păcatele mărunte
ca de mai-marii inamici.

Cînd vezi cîţi înţelepţi se lasă
de slava lumii cumpăraţi,
— nu-ţi da smerenia frumoasă
nici pe cununa de-mpăraţi.

Cînd vezi pe cîţi trimeşi, din cale,
cruţarea vieţii i-a oprit,
cinsteşte-ţi jertfa slujbei tale
cu preţul cel mai neclintit.

... Sărmani pierduţi, cum îşi vor stoarce
amarul inimii curînd
cînd, dinspre Rai, nu vor întoarce
la Iad, nici unii neplîngînd.

NU VA FI BELŞUG DE-A PURURI.

Nu va fi belşug de-a pururi
nici tot mesele-ncărcate
vor veni şi ani de lipsuri
şi de căi întunecate.

Ce-i face-n suferinţă
dac-astăzi nu-ţi aduni
răbdare, prin credinţă
şi har, prin rugăciuni?

Nu vor fi mereu părinţii
să-ţi muncească şi să-ţi strîngă
vine-o zi ca-n casa goală
singuri ochii tăi să plîngă.

Nu vor fi mereu tot alţii
ca să-ţi poarte grija-n toate
în curînd vei geme singur
sub întreaga-ţi greutate.

Nu va fi tot libertate
tot senin şi sărbătoare
vor veni şi zile aspre
cu furtuni şi cu-ncercare.

Nu veţi fi tot împreună
cu mulţimi şi cu cîntare
vin şi despărţiri pe lume,
sînt şi pribegiri amare.

Nu vei fi mereu tot tînăr
nici tot sănătos şi bine,
— Ce vei face-atuncea dacă
n-ai pe Dumnezeu cu tine?

TE-AM LĂUDAT DIN BUZE.

Te-am lăudat din buze Doamne
şi Te-am cîntat frumos cîndva,
— era atît avînt în toate
doar suflet prea puţin era.

Ştiam să-Ţi spun cuvinte-nalte
cu grai smerit şi grav ştiam
— aveam atîtea-n rugăciune
doar suflet prea puţin aveam.

Primeam cu drag să-mi vii în casă
şi chiar să stai la masa mea
— aveai loc larg în toate-a mele
— doar sufletul prea strîmt l-avea.

Cu largă mînă, zeciuiala
şi darul, la altar, duceam
— Îţi dam atît din toate-a mele
doar suflet prea puţin Îţi dam.

... Iar astăzi, Doamne, cînd Cuvîntul
îmi luminează tot ce fac
văd ce zadarnice-mi sînt toate
cînd sufletu-i de har sărac.

Şi-atît aş vrea să n-am nimica
din tot ce m-a-nşelat cîndva
— să nu mai cred că-n loc de suflet
mai pot să-Ţi dărui şi-altceva.

DOAMNE, BINECUVÎNTEAZĂ.

— pentru copii —

Doamne, binecuvîntează
ziua ce ne-o dăruieşti
cu-a iubirii Tale rază
orice pas să ni-l păzeşti.

Doamne, binecuvîntează
munca ce ne-ai rînduit
— s-o gîndim cu mintea trează
s-o-mplinim în chip cinstit.

Doamne, binecuvîntează
pe toţi cei cu care stăm,
mintea care ne-ndrumează
braţul care-l îndrumăm.

Doamne, binecuvîntează
masa ce ne-o dăruieşti
mîna care ne-o aşează
Te rugăm s-o răsplăteşti.

Doamne, binecuvîntează
somnul nostru-n aşternut
grija Ta ne fie pază
Harul Tău ne fie scut.

Doamne, binecuvîntează
casa-n care locuim
ţara care ne veghează
lumea-n care Te slujim.

IUBIRE, DĂ-NE HARUL.

Iubire, dă-ne harul
ce încă nu-l ştim noi:
în stare ca vrăşmaşul
să-l scoată din noroi,

să-l spele, să-l sărute
să-l pună-n loc de sus,
— Iubire, dă-ne harul
din Duhul lui Isus.

Lumină, dă-ne harul
ce încă noi nu-l ştim:
spre orice suferinţă
cereşte să privim;
să fericim calvarul
chiar cel mai dureros
— Iubire, dă-ne harul
din Crucea lui Hristos.

Putere, dă-ne harul
ce noi nu-l ştim acum:
nebănuita slavă
din cel mai aspru drum,
eternul imn al jertfei
sublimului apus,
— Iubire, dă-ne harul
din Slava lui Isus.

ÎNCREDINŢEAZĂ-NE IUBIRE.

Încredinţează-ne iubire
că-n clipa-n care-am acceptat
să dăm un preţ de plîns ori sînge
e tot aşa cum l-am fi dat;

C-atunci cînd acceptăm Lumina
am şi ajuns sfinţiţi de ea,
c-odată noaptea biruită
nu-i luptă să mai fie grea.

C-atunci cînd acceptăm calvarul
am şi ajuns biruitori,
că cel ce-a-nvins, în el, viaţa
e-nvingător de mii de ori.

C-atunci cînd acceptăm ocara
nimica nu va fi mai greu,
vor curge pietrele, dar ochii
ni-i vom scălda în Dumnezeu.

C-atunci cînd acceptăm mormîntul
am şi ajuns nemuritori
— pot, cît vor vrea să ne zdrobească
noi şi sîntem biruitori.

Că moartea acceptată vrednic
şi liniştit şi curajos
e-o biruinţă şi-o cunună
şi-o-mpărtăşire cu Hristos.

IUBIRE, NICI NU ŞTIU SĂ SPUN.

Iubire, nici nu ştiu să spun
ce bună-ai fost cu mine
căci harul tău cu cît l-adun
mereu mai mare-mi vine.

Îmi ceri o jertfă, pare foc
şi-mi tremură privirea
dar ea-i doar tainicul mijloc
prin care-mi dai sfinţirea.

Îmi ceri un iad pe-un Paradis
şi-un praf pe-o avuţie,
îmi ceri o clipă cît un vis
şi-mi dai o veşnicie.

Îmi dai o cruce — şi mi-o iei
c-o dragoste voioasă
căci cea mai grea din partea ei
asupra Ta apasă.

Îmi ceri un dar, — îl dau voios
şi de-unde-l iau, tot creşte
căci înmiit mi-ntorci, prisos,
de nu se mai sfîrşeşte.

Îmi ceri doar dragostea să dau
c-o inimă grăbită
şi-n veci apoi tot iau şi iau
— şi unda-i nesfîrşită.

IUBIRE CE MI-AI DEPĂRTAT.

Iubire ce mi-ai depărtat
de peste zare teama
tu m-ai crescut şi m-ai purtat
mai dulce decît mama.

Iubire ce mi-ai curăţit
de peste suflet tina
tu mi-ai deschis nemaisfîrşit
ospăţul cu Lumina.

Iubire care mi-ai luat
de peste ieri povara
ce dulce mi-ai înseninat
eternă Primăvara.

Iubire ce mi-ai risipit
de peste mîine norii
ce viitor nebănuit
îmi faci să-şi iasă zorii.

Tu-mi iai din ochi ispita rea,
tu-mi iai din căi noptarea,
tu-mi iai din astăzi grija grea
şi-mi dai pe veci cîntarea.

Te binecuvîntez mereu
iubire unic soare,
căci tu mi-L dai pe Dumnezeu
cu-ntreaga-I desfătare.

SLAVĂ VEŞNICĂ-ŢI ÎNCHIN.

Slavă veşnică-Ţi închin
Nume şi-Adevăr Divin
pentru tot ce-mi dai din plin
spre Lumina Ta să vin.

Ochii mei i-au curăţat
nopţile de foc răbdat,
plînsul din adînc vărsat
drumul cu Hristos urcat.

Urmele mi le-au sfinţit
spinii care m-au iubit,
crucea care m-a dorit
harul care m-a-noit.

Căile mi-au luminat
îngerii ce m-au vegheat
legămîntul necălcat
dragostea de neschimbat.

Slavă veşnică Ţi-nchin
dintr-un duh, numai senin
dintr-un dor ajuns preaplin
Nume şi-Adevăr divin.

AM CU HRISTOS UN LEGĂMÎNT.

Am cu Hristos un legămînt
şi nimeni nu mi-l poate frînge
născut din plîns, crescut în cînt
pecetluit în foc şi-n sînge

Am cu Hristos un legămînt
chiar decît sufletul mai sfînt;
un legămînt am cu Isus
chiar decît viaţa mai presus.

Pe nume-l port, pe chip mi-e scris
în trup îl ard, în duh m-apasă
el mi-e cuvînt şi gînd şi vis
şi-avut şi dragoste şi casă.

Nu-i prieten pe pămînt să-mi ia
povara lui de peste mine
cît m-ar iubi şi cît mi-ar vrea
ea-ncătuşat şi rob mă ţine.

Şi nu-i vrăjmaş oricît de-avar
să-mi ia lumina lui din zare
ea-mi este dor şi cer şi far
şi cinstea mea nemuritoare.

Nimic nu-l poate-ntuneca,
nimic nu-i poate da lumină,
nici chinui, nici mîngăia
decît o vină, sau ne-vină.

Am cu Hristos un legămînt
mai lung decit o veşnicie
nu-i chin, ori har
nici plîns ori cînt
mai greu, ori mai uşor să-mi fie.

O, IATĂ VIN.

O, iată vin grăbiţii Venirii vestitori
n-ajung să plece unii — şi-s alţii următori

Tu nu-nţelegi,
tu nu te- ndrepţi,
tu nu te temi,
— tu ce aştepţi?

O, iată vin în valuri cumplite-nştiinţări
în chipul lor e groază, în graiul lor chemări.

O, iată vine noaptea şi moartea şi cu ea
cumplită, Judecata cea veşnică şi grea.

O, iată vine Domnul, curînd ai să-L priveşti
tu suflet drag, de-acestea nici azi nu te-ngrozeşti?

Dar ce-aştepţi să-ţi aducă urgiile ce vin
cînd orice amînare e-o cupă de venin?

CU FIECARE NOAPTE.

Cu fiecare noapte murim cîte puţin
cu noaptea cea din urmă ajungem morţi deplin.

Ca-ntr-un sicriu ne-ntindem în orice aşternut
grăbind spre cel din urmă, rămas necunoscut.

Cu orice somn pătrundem în locul tăinuit
pe care, cel din urmă, ni-l dă pecetluit.

Din orice drum întoarcem cu tupul tot mai stors
doar drumul cel din urmă rămîne neîntors.

Tot mai spre Înviere suim din orice zori
din zorii cei din urmă ieşim nemuritori.

Nimic n-avem din locuri, din case şi poteci
doar locul cel din urmă e-al nostru pentru veci.

— Cu cîtă-nţelepciune s-ar cere să privim
spre orice clipă care putem să n-o sfîrşim.

Cu cîtă lepădare spre tot ce parc-avem
cu cîtă dărnicie spre tot ce mai putem,

Cu cîtă dezlipire de tot ce întîlnim
cînd mergem dintre toate mai goi de cum venim.

SUFLETE, FĂRĂ CREDINȚĂ!...

Suflete, fără credință
roabe duhului ateu,
cine-o să vă mîntuiască
dacă n-aveți Dumnezeu!

Cînd priviți spre munți, ori ape,
ori spre cer, un curcubeu,
cui vă revărsați uimirea
dacă n-aveți Dumnezeu?

Cînd o să strigați din chinuri
disperați gemînd mereu
cine oare-o să v-audă
dacă n-aveți Dumnezeu?

Cînd cărarea vă va trece
prin abisul morții greu
cine-o să vă dea lumină
dacă n-aveți Dumnezeu?

Cînd pîndi-va neagră spaima
să vă-nghită ca un leu
unde-o să căutați scăparea
dacă n-aveți Dumnezeu?

Cînd vă va cuprinde focul
iadului etern și greu
ce veți face, ce veți face
dacă n-aveți Dumnezeu?

SÎNT ÎN LUME LEGI ȘI TAINE.

Sînt în lume legi și taine nepătruns de înțelepte
pîn-la care cunoștința n-are-aripi, nici pași, nici trepte;
pîn-la care nici urechea și nici ochiul nu pătrunde
— Ce Putere le-a dat oare? Ce Lumină le ascunde?

Ele sînt! De cînd sînt ele? Pînă unde se-ntind oare?
Cîte sînt? Şi Cine ţine calea lor nemuritoare?
Cine le supune totul? Cine-nchide-a lor uşi grele?
Este-n ele Adevărul? Sau în El sînt, toate, ele?

Care-i mintea ce fiinţa şi mişcarea le-a creat-o?
Care-i cheia lor? Şi cine poate spune: asta-i! Iat-o!
Cine le-a pătruns adîncul? Cine numărul? Şi-Naltul?
Cine poate spune: — Acesta-i înţelesul lor, nu-i altul!

Cine poate spune: Eu sînt Centrul care le susţine!
Începutul lor, Mijlocul şi Sfîrşitul lor e-n Mine!
Înaintea tuturora Eu am fost, — şi-n urmă ele
toate sînt scîntei din vatra Minţii şi Iubirii Mele!

... Cine, inimă îngustă? Cine, minte mărginită,
ce te miri de orişicare strop de taină limpezită
ce, cu mii de ani de cazne, de-abia poţi afla o rază
din Lumina Nepătrunsă ce le-a dat şi le păstrează!

Nu Cunoaşterea — sortită să rămînă tîrîtoare —
ci Credinţa poate, pînă la-nţelesul lor să zboare
numai ea dă paşi şi aripi pentru Veşnicele Trepte
care duc spre legi şi taine, nepătruns de înţelepte.

O, CREŞTE-MI, RUGĂCIUNE.

O, creşte-mi, rugăciune,
aripi de sfînt mister
să zbor peste genune
spre cel din urmă cer

Străluminate trepte
urcînd mereu, urcînd,
la capăt să m-aştepte
iubirea lăcrămînd

Să-mi cadă, frîntă, firea
de dincoace de vis
să-mi treacă doar sfinţirea
prin cerul larg deschis

La dulcile izvoare
a Dragostei, sosit,
să-mi *aflu-ntr-o* cîntare
popasul nesfîrşit.

— Ajută-mi, rugăciune,
cît încă lupt şi sui
să trec orice genune
sfinţit iubirii Lui . . .

Iubirii şi cîntării
din care cred şi sper
spre clipa-ncununării
din cel din urmă cer.

CÎND N-AM PUTUT.

Cînd n-am putut învinge duşmanul prea hain
am stat în faţa morţii, eroic şi senin.

Cînd n-am putut să-ntîmpin destinul, fericit,
răbdînd, am vrut tot greul să-l port neocolit.

Cînd n-am putut să umblu cîntînd după Hristos
I-am mers plîngînd pe urme, dar n-am fugit fricos.

Cînd n-am avut mulţime să merg înflăcărat
I-am mers cu crucea singur, dar nu m-am lepădat.

Cînd n-am văzut-nainte decît o noapte grea
am acceptat-o umil, aşa cum va fi ea.

De cînd am fost aproape, mai Dincolo trecut,
cunosc că-n Marea Clipă, nimic n-ai de cerut.

Cînd pînă-n faţa Morţii i-ai dat ce-a fost al ei,
slăvită-i Învierea cu care ţi-o închei.

SLAVĂ VEŞNICĂ IERTĂRII.

Slavă veşnică iertării
Care lumii i-a adus
fericirea întrupării
Dumnezeului *Isus*.

Slavă veşnică iertării
Care ne-a răscumpărat
dînd Dreptăţii şi-Acuzării
Preţul Sîngelui Curat.

Slavă veşnică iertării
Care ne-a pecetluit
pentru Ziua-ncununării
Chipul Celui Strălucit.

Slavă veşnică iertării
ce din nişte osîndiţi
ne-a adus în slava stării
de-nfiaţi şi preaiubiţi.

Slavă veşnică iertării
Care ne-a spălat şi-albit
dăruindu-ne-al cîntării
cer înalt şi fericit.

Slavă Preţului iertării,
Slavă Celui mai Supus
Slavă veşnică-ndurării,
Slavă lui Hristos Isus...

CE MULT NE STĂPÎNEŞTE ASTĂZI.

Ce mult ne stăpîneşte Astăzi
de parcă nici n-a fost vreun ieri
şi parcă nici n-ar fi vreun mîine
— ci-i numai Astăzi-de-dureri

sau numai Astăzi-de-plăcere
de încîntare şi belşug —
— uităm de Ieri cel ca un leagăn
şi Mîine, cel ca un coşciug...

Uităm de Ieri, uităm de Mîine
cum n-ar fi fost, sau n-ar mai fi
şi stăm robiţi de Astăzi numai
de parcă-i Timpul tot, o zi.

Uităm, uităm... dar şi-Astăzi trece
ca alte zile mii şi mii
ce pierdem azi, sau credem veşnic
sînt — mîini — păreri de rău tîrzii.

...O, nu fi prea robit de *Astăzi*
nici prea zdrobit, nici prea-ncîntat
Prezentu-i scurt, iar Viitorul
necunoscut şi neaşteptat.

Ci-apleacă-ţi inima, mai bine,
smerindu-ţi-o spre Dumnezeu
că-n El e liniştea deplină
dincolo de uşor, sau greu.

MĂRIRE VEŞNICĂ RĂBDĂRII.

Mărire veşnică răbdării
de ne-ţeles şi necuprins
adusă jertfă ascultării
pe-al Crucii Rug de jar aprins.

Mărire veşnică răbdării
ce poate suferi atît
al hulelor şi-al lepădării
păcat demonic şi urît.

Mărire veşnică răbdării
ce-aşteaptă pînă la sfîrşit
să-ntoarcă fiul neascultării
înlăcrimat şi înnoit.

Mărire veşnică răbdării
ce-amînă, mijlocind mereu
osînda dreaptă-a răzbunării
Sfinţeniei lui Dumnezeu.

Mărire veşnică răbdării
ce n-a pus capăt îngrozit
păcatului şi nepăsării
— ci-aşteaptă plînsul cel căit.

Mărire veşnică răbdării
ce S-a-ndurat, pîn-am ajuns
şi n-a sfîrşit vremea chemării
pîn-am avut, plîngînd, răspuns.

DAŢI DRUMUL CELOR PRINŞI.

Daţi drumul celor prinşi, că nu-i
mai mare har pe lume
ca libertatea ori şi cui
în Sfîntul Crucii Nume.

Desfaceţi pe cei prinşi în laţ
de pofte blestemate
că-i vai de cei ce mor lăsaţi
în veşnice păcate.

Deschideţi uşile spre Har
la toţi cei robi uitării
că nu-i în veci, mai mare dar
ca, clipa liberării.

Desfaceţi lanţuri şi cătuşi
zăvoare şi lăcate,
toţi cei robiţi să fie-aduşi
la Sfînta Libertate

La Libertatea ce Hristos
El Singur o aduce
cînd liberatul păcătos
devine sfînt prin Cruce.

Iar voi toţi cei ce preamăriţi
Suprema Libertate
rămîneţi robi pe veci sfinţiţi
ai Dragostei curate.

AM CU VIAŢA UN CULES.

Am cu viaţa un cules
şi-l strîng în fiecare seară
cum aş intra să nu mai ies,
cum mi-ar fi cea din urmă oară

De-aceea de-Adevăr mă ţin
c-o dureroasă-mbrăţişare
primindu-l chiar cînd mi-e strein,
iubindu-l chiar şi cînd mă doare.

De-aceea cu credinţă-nfrunt
oricîte-mpotriviri mi-ar creşte
cu cît mi-e chinul şi mai crunt
nădejdea dulce-mi mai plăteşte.

De-aceea cu iubire pot
zîmbi spre orice răstignire
mai mult e ce primesc, ca tot
ce-mi cere-a morţii ispăşire.

De-aceea pot să înţeleg
tot ce se spune sau se tace
să caut, să iert şi să dezleg
orice cărare către pace.

Căci am cu viaţa un cules
şi vreau, cînd Domnul meu mă cheamă,
în orice zi, din rînd să ies
şi fericit să-I pot da seamă.

AM CU PĂCATUL UN RĂZBOI.

Am cu păcatul un război
ne-nduplecat şi sîngeros
şi pînă-n ziua mea de-Apoi
lupt, între el şi-ntre Hristos.

Cînd rădăcina vechii firi
strecoară inimii venin
cu ultimele-mpotriviri
mă rog, mă mustru şi mă-nchin.

Cînd ramurile firii noi
îmi cîntă ca un stup ceresc

suspin şi cînt şi zbor — şi-apoi
nici nu-nţeleg cît îndrăznesc.

De rîd o clipă spre păcat
port ani de plîns către Hristos
şi-un pas nevrednic mi-e mustrat
de-un lung calvar anevoios.

Vreau orice umbră să-mi plătesc
cu însutite străluciri
căci vreau, plătit să întîlnesc
Dumnezeeştile priviri.

Doresc sfîrşitul credincios
şi pînă-n cel din urmă ceas
nici la păcat,
nici de Hristos
n-am să mă las, n-am să mă las.

VA TREBUI SĂ MORI CURÎND.

Va trebui să mori curînd
să-ţi vezi sfîrşitul tremurînd
să-L întîlneşti pe Dumnezeu,
să-I dai răspunsul cel mai greu

Va trebui, va trebui
oricît n-ai vrea şi n-ai dori...
— Dar vino astăzi la Hristos
să dai atunci răspuns frumos.

Va trebui curînd să mori
arzînd în ghiaţă şi-n sudori
să te desparţi de tot ce ai
şi cel mai greu răspuns să-l dai.

Va trebui să vezi curînd
cumplita moarte, suspinînd
şi-n faţa negrei Porţi ajuns
să dai cel mai cu greu răspuns.

Va trebui să-L întîlneşti
pe-Acela ce-L tăgîduieşti
pe-nfricoşatul Dumnezeu
să-I dai răspunsul cel mai greu.

Va trebui să mergi, împins,
în locul cel de foc încins
la Judecată gol să stai
şi cel mai greu răspuns să-l dai.

Va trebui, va trebui
ca să răspunzi ce n-ai dori
şi-n veci vei plînge dureros
că nu vii astăzi la Hristos.

CURÎND VA TREBUI.

Curînd va trebui să vezi
tot ce nu vrei acum să crezi:
— că moartea nu e un Sfîrşit
ci-un Început nemărginit

Şi ce uşor, şi ce uşor
puteai avea Mîntuitor
şi ce frumos, şi ce frumos
puteai fi-n veci lîngă Hristos.

Curînd va trebui răspuns
de tot ce crezi acum ascuns
de tot trecutul dezgolit
ce-ţi va striga nepotolit.

Curînd va trebui gustat
veninul negrului păcat
şi vei vedea cît e de-amar
nestinsul conştiinţei jar.

Fiinţele ce le-ai ucis
te vor împinge spre abis

sfinţenia ce-ai pîngărit
îţi va fi focul nesfîrşit.

Va trebui plătit din greu
tot ce-ai lovit în Dumnezeu
nevinovaţii schingiuiţi
îţi vor fi viermii neadormiţi.

Curînd va trebui, curînd
să tot plăteşti în veci gemînd
— şi cît te-a tot chemat mereu
dar L-ai respins, pe Dumnezeu . . .

O, BINECUVÎNTEAZĂ-I DOAMNE.

O, binecuvîntează-i Doamne
cu tot ce are Dumnezeu
pe-acei prin care-a noastră viaţă
ne-o binecuvîntezi mereu.

De bucurie umple-i Doamne
pe minunaţii Tăi copii
prin care inimilor noastre
le dai atîtea bucurii.

O veşnică iubire Doamne
le dăruieşte fericit
acelor neuitate inimi
ce ne iubesc nedespărţit.

Un cîntec fericit fă Doamne
şi-o dragoste de veşnic Rai
viaţa celor dragi prin care
atîtea noi cîntări ne dai.

De strălucire umple Doamne
tot sufletul acelor fraţi
prin care ne împarţi lumina
şi calea cerului ne-araţi.

În veci rămîi statornic Doamne
şi-n dulce legămînt rămîi
cu toţi cei ce-au rămas statornici
în legămîntul Tău dintîi.

NU VĂ USCAŢI CURATE LACRIMI.

Nu vă uscaţi curate lacrimi
a-alipirii de Hristos
oricît v-ar fi de aspru vîntul
şi gerul cît de nemilos.

Nu vă uscaţi curate lacrimi
a rugăciunilor fierbinţi
oricît v-ar fi de greu urcuşul
de părăsiri şi suferinţi.

Nu vă uscaţi curate lacrimi
a-milei pentru cel lipsit
oricît v-ar fi de cu durere
şi cu răceală răsplătit.

Nu vă uscaţi curate lacrimi
a-mijlocirii pentru toţi
oricît v-ar fi de-adînc abisul
de ură dintre fraţi şi soţi.

Nu vă uscaţi curate lacrimi
a-aşteptării Celui Drag
oricît v-ar fi de-adîncă noaptea
şi neîntors cel dus pribeag.

Nu vă uscaţi curate lacrimi
a-dragostei din ochii mei,
ci-mi curgeţi pînă vă va şterge
Hristos, cu Mîna Lui, din ei.

CUNOŞTI TU OARE?

Cunoşti tu oare starea ta
cea gata de pieire
trăind pierdut fără-a avea
nici gînd de mîntuire?

O, de-ai cunoaşte şi-ai primi
azi ultima chemare
Hristos şi-acum ţi-ar dărui
o veşnică iertare.

Cunoşti tu oare calea ta
cea largă şi-ntinată
de Însuşi Dumnezeu, la grea
osîndă judecată?

Cunoşti tu oare viaţa ta
păcatului vîndută
ce moartea poate să ţi-o ia
în orişice minută?

Cunoşti tu oare clipa ta
cea gata să sfîrşească,
cum ai putea s-ajungi cu ea
la Patria Cerească?

Cunoşti tu oare că acum
e marea ta chemare,
că poţi să iai al vieţii drum
ori veşnica pierzare?

Cunoşti tu oare ce-ai s-ajungi
de mîine, pe vecie
cînd şi-astăzi pe Hristos alungi
şi calci ce El ţi-mbie!

AFARĂ VOR FI CÎINII.

Afară vor fi cîinii netrebnici şi pustii
năuntru vor fi mieii
— cu care vrei să fii?

Alege-ţi bine locul
în care-o să petreci
că unde-ai mers odată
acolo eşti pe veci, acolo eşti pe veci.

Afară-s mincinoşii de fapte şi de grai
năuntru vor fi dreptţii
— cu care vrei să stai?

Afară sînt scîrboşii, în iazul cel de foc
năuntru-s credincioşii,
— cu care-i al tău loc?

Afară-s desfrînaţii, arzînd sub vina grea
năuntru sînt curaţii,
— cu care-i partea ta?

Afară sînt fricoşii, fugiţi pe drumul rău
năuntru-s cei statornici,
— cu care-i locul tău?

Afară e satana,
năuntru e Hristos;
— Cu care vei petrece?
De unde vei fi scos?

E MULT PREA SCUMPĂ.

E mult prea scumpă viaţa asta
ca s-o petreci nepăsător,
e mult prea scumpă orice clipă
s-o laşi să treacă fără spor.

E mult prea scump Cuvîntul Vieţii
să-l poţi uita şi-un ceas măcar
e mult prea scumpă rugăciunea
să-i poţi nescoti vreun har.

E mult prea scumpă adunarea
să nu faci totul pentru ea
e mult prea scumpă-mbrăţişarea
să-ţi pară vreo iertare grea.

E mult prea scumpă răsplătirea
statorniciei la sfîrşit
să-ţi pară-acum prea grea-ncercarea
pe care-o ai de suferit.

E mult prea scumpă mîntuirea
să nu-i dai totul pe pămînt
şi pacea inimii
şi slava
statornicului legămînt.

E mult prea scumpă veşnicia
s-o dai pe-o umbră şi pe-un fum
E mult prea scump Hristos şi Raiul
să nu dai tot să-*L ai acum.*

NU VREAU SĂ MERG.

Nu vreau să merg în nici o parte
fără Prietenul meu Drag
iubirea Lui mă va desparte
de orice cale şi-orice prag.

Cuvîntul Lui mă înfrăţeşte
cu orice om din orice loc
răbdarea Lui mă răsplăteşte
de tot ce pare nenoroc.

Destul de largă-i calea strîmtă
să mergem amîndoi pe ea
durerea lîngă El mi-e sfîntă
cîntarea fără El, mi-e grea.

Nu-s fericit pe nici o cale
decît simţindu-mă cu El
mai dulce-i jugul crucii Sale
ca libertatea de-orice fel.

De cînd cunosc a Lui iubire
I-o caut tot mai însetat
n-am sîn mai sfînt, mai cu-alipire
şi mai cu dragoste căutat.

Nu-mi vreau nici viaţă şi nici moarte
nici azi, nici mîini, fără Hristos
— Cu El e bine-n orice parte
dar fără El, nimic frumos.

CUVÎNTUL IZVORÎT DIN TINE.

Cuvîntul izvorît din tine
e-o parte din fiinţa ta
— şi-n Timp acum, şi-n Veşnicie
el chipul tău ţi-l va purta.

Pe fapta ta se-ntipăreşte
făptura sufletului tău
din clipa cînd o săvîrşeşte
şi gîndul lui — curat sau rău.

Pe toate lucrurile-atinse,
pe orice căi pe unde treci
pe anii tăi, icoana stării
ţi-o-ntipăreşti, acum, pe veci.

Şi-n marea Zi a Judecăţii,
din orice vorbă-ţi vei vedea
venind spre tine, tot păcatul
sau binele ce-ai pus în ea.

Vedea-ţi-vei faptele-arătîndu-ţi
pecetea chipului avut
şi starea josnică — ori sfîntă,
în care-ai fost cînd le-ai făcut.

... O, nu uita, nimic nu piere
nici gînd, nici faptă, nici cuvînt
cu toate ai să stai odată
la Judecata Celui Sfînt.

NUMAI DACĂ ARZI PUTERNIC.

Numai dacă arzi puternic
de iubirea lui Hristos
îţi va fi cuvîntul dulce
şi înalt şi luminos.

Numai dacă arzi puternic
de durerea c-ai căzut
îi vei face şi pe alţii
ca să-i doară ce-au făcut.

Numai dacă arzi puternic
pentru tot ce e curat
vei trezi şi-n alţii dorul
binelui cu-adevărat.

Numai dacă arzi puternic
pentru slava lui Isus
îţi va fi cîntarea dulce
şi cu rod cuvîntul pus.

Numai dacă arzi puternic
să porneşti misionar
altfel drumurile tale
îţi vor rămînea-n zadar.

Numai dacă arzi puternic
de iubirea lui Hristos
vei avea din jertfa vieţii
tu, şi alţii, vreun folos.

ORICE MĂRIRE AI AVEA.

Orice mărire ai avea
o vei lăsa odată
şi-ai să te-afunzi în gloata cea
pe veci de veci uitată.

Zadarnic ai să vezi atunci
pierzarea fioroasă
cînd azi de sfintele porunci
şi de Hristos nu-ţi pasă.

Orice comori vei fi avut
le vei lăsa pe toate
şi mai sărac cum te-ai născut
vei duce doar păcate.

Oricîţi prieteni să-ţi fi strîns
de toţi te vei desparte
şi singur te vei duce-n plîns
şi-n chinul fără moarte.

Şi oricît aur strîngi acum
cu lacomă plăcere
îl laşi curînd şi pleci pe-un drum
de veşnică durere.

O, ce-ai să faci cînd vei vedea
că moartea te zugrumă
că tot ce-ai strîns rămîne-aşa
să-ţi piară ca o spumă.

Dar ce-nţelept ai fi acum
căutînd de mîntuire
şi dînd ce este vis şi fum
pe-o veşnică mărire.

ÎN CLIPA MORȚII VEDE OMUL.

În clipa morții vede omul
cum trebuia să fi trăit
ce cale trebuia s-aleagă
s-ajungă bine la sfîrșit.

O, n-aștepta, o n-aștepta
c-atît de-aproape-i clipa ta
primește-L pe Hristos *acum*
să mergi la slavă, nu la scrum.

În clipa morții vede toată
deșertăciunea ce și-a strîns
pe care-așa curînd o lasă
schimbînd-o cu un veșnic plîns.

În clipa morții vede calea
păcatului pe care-a mers
că nici un pas și nici o vorbă
și nici o faptă nu s-au șters.

În clipa morții vede groaza
în care se aruncă-mpins
ce-i viermele ce nu mai moare,
ce-i focul cel pe veci nestins.

În clipa morții vede slava
ce-l aștepta, dar n-a crezut
și fericirea și lumina
din cerul lui, pe veci pierdut.

În clipa morții, — dar atuncea
e prea tîrziu, e prea tîrziu
— un rîs de-o clipă se plătește
cu plîns prea veșnic și pustiu.

NU-ŢI PESE DE PĂREREA LUMII.

Nu-ţi pese de părerea lumii
cînd vrei să părăseşti ce-i rău,
căci nimenea din ei nu moare
nici nu plăteşte-n locul tău.

Nu-ţi pese de mărirea lumii
pe care-o pierzi pentru Hristos
mai mare-i, decît orice rege
chiar cel din urmă credincios.

Nu-ţi pese de ocara celor
ce rîd acum de Dumnezeu
o clipă-i rîsul, dar eternă
e ispăşirea lui din greu.

Nu-ţi pese nici de-ameninţare
de orice suferinţi acum
nu chinul clipei te-ngrozească
ci chinul veşnicului scrum.

Nu-ţi pese nici de vreo plăcere
sau loc pe care le jertfeşti
nu-s bucurii, nici stări pe lume
ca bucuriile cereşti.

Nu-ţi pese de nimic, nu-ţi pese
decît de voia lui Hristos
nu-i slavă ca a Lui nici una
nici viitor mai luminos.

COBOARĂ-TE LUMINĂ.

Coboară-Te lumină, drumeţului noptat
şi-i luminează paşii spre unde-i aşteptat.

Coboară-Te nădejde, învinsului zdrobit
şi-i luminează valul atît de greu răzbit.

Coboară-Te răbdare sfîrşitului amar
şi-i luminează slava învinsului calvar.

Coboară-Te iubire streinului stingher
şi-i luminează taina sărutului din cer.

Coboară-Te credinţă pierdutului ateu
şi-i luminează drumul căzînd spre Dumnezeu.

Coboară-Te Isuse spre toţi cîţi au măcar
un strop de dor să iasă din negură spre har.

CU CÎTĂ-NŢELEPCIUNE.

Cu cîtă-nţelepciune s-ar cere să păşim
cînd nu ştim calea clipei de-ajungem s-o sfîrşim.

Cu cîtă lepădare de tot ce parc-avem
cînd nu ştim lîngă toate cît încă mai sîntem.

Cu cîtă pocăinţă spre orişice păcat
cînd nu ştim dacă mîine mai poate fi iertat.

Cu cîtă dezlipire de tot ce întîlnim
cînd nu ştim nici odată napoi de mai venim.

Cu cîtă dărnicie spre tot ce-am mai putea
cînd nu ştim dacă mîine vom fi sau vom pleca.

Cu cîtă grabă sfîntă spre-al mîntuirii dar
cînd nu ştim dacă mîine nu poate fi-n zadar.

CE SLAB E GLASUL MEU.

Ce slab e glasul meu Isuse,
cît vreau să spun, şi tot nu pot
— cuvîntul meu e doar o rază
iar Harul Tău, — e-un soare tot.

Minune, zic că-i al Tău Nume
dar ce puţin e cît am spus
Îţi zic Iubire, — mult e Doamne
dar mult mai mult e ce-i ne spus.

Îţi zic . . . dar orişice Ţi-aş zice
nevrednic simt orice cuvînt
— încep să cînt atunci, dar nu e
pe-a Ta măsură, nici un cînt.

Încep să plîng . . . cu imn de lacrimi
să mă înalţ să Te cuprind
ce mare-i lacrima, dar Tu eşti
şi mai departe strălucind . . .

Alerg înfrînt la Contemplare
şi-ngenunchiat tăcînd, Te-ador
şi-abia atunci Ţi-ajung aproape
şi Te cuprind odihnitor . . .

Oricît aş vrea să spun vreodată
simt totu-nchis . . . şi mă supun.
Chiar ce-aş dori să spun mai dulce
nu-mi este-ngăduit să spun.

ÎN LUME-AICI.

În lume-aici ca-ntr-un surghiun
trimis e sufletul spre luptă
dar ca s-ajungă drept şi bun
se cere-o jertfă ne-ntreruptă.

Cu cît doreşte mai puţin,
cu-atîta-i creşte fericirea
cu cît i-e duhul mai senin
cu-atît mai răstignită-i firea.

Din cîte bunuri poate-avea
în scurta-i clipă-nşelătoare

Hristos şi libertatea Sa
i-e avuţia cea mai mare.

Tot ce-i cu-adevărat frumos
sînt roadele neprihănite
şi curăţia ce Hristos
i-o dă fiinţei re-noite.

Tot ce-i cu-adevărat de preţ
e mîntuirea strălucită
şi slava veşnicei vieţi
prin har şi luptă dobîndită.

Din lume-ntorşi ca din surghiun
cînd lupta noastră-a fost frumoasă,
tot mai dulci raze ne-ncunun
cu cît ne-apropiem de-Acasă.

O, SFINTE RĂNI.

O, Sfinte Răni însîngerate
dovezi a-Harului Slăvit
şi-a Dragostei nemăsurate
cu care Tatăl ne-a iubit.

O, Sfinte Răni a-lui Hristos
eu sînt nespus de păcătos
dar cred că-n Voi păcatul meu
mi-a fost iertat de Dumnezeu.

Doar Sîngele prelins pe Cruce
fierbinte izvorînd din Voi
iertarea ne-a putut aduce
şi Raiul ni l-a dat napoi.

O, Sfinte Răni din Care toată
spălarea vinei ne-o primim
din starea noastră vinovată
doar înspre Voi nădăjduim.

O, Sfinte Răni mereu deschise,
vărsînd al dragostei izvor,
salvaţi vieţile ucise
redaţi sfinţirea tuturor.

Căci, cînd Voi Sfinte Răni odată
o să-ncetaţi a mai ierta
doar îngrozita Judecată
şi iadul veşnic va urma.

O, Sfinte Răni, chemaţi mai tare
spre cei căzuţi şi-ntîrziaţi
căci vai ce plîns şi ce strigare
va fi cînd Voi o să-ncetaţi.

DOAMNE, NU FAC.

Doamne, nu fac pentru Tine decît ceea ce-s dator
chiar dac-aş aduce-n lume cel mai sfînt belşug şi spor.

După toate-acestea *Ţie*
să-Ţi dau slavă ne-ncetat
si să spun: sînt rob netrebnic
am făcut ce-am datorat.

Chiar să rabd oricît ocara şi prigioana tuturor
tot n-aş face pentru Tine decît ceea ce-s dator.

Chiar să-ndur oricît în lupta cu păcatul pierzător
tot n-aş face pentru moarte decît ceea ce-s dator.

Chiar să plîng oricîte lacrimi de căinţă sau de dor
tot n-aş face pentru viaţă decît ceea ce-s dator.

Chiar să merg oricîte drumuri cu Cuvîntul sfinţitor
tot n-aş face pentru alţii decît ceea ce-s dator.

Chiar să-mi dau averea toată la săracul plîngător
tot n-aş face pentru ceruri decît ceea ce-s dator.

Chiar să-ndur mereu prigoane, spini şi cuie pînă mor
tot n-aş face pentru slavă decît ceea ce-s dator.

TEMETE-TE DE OCHIUL VEŞNIC.

Teme-te de Ochiul Veşnic
Care-ţi vede orice-ascuns
şi de clipa cînd, de toate,
ai să mergi să dai răspuns.

Teme-te şi vino astăzi
la Hristos, încrezător —
numai El îţi poate-aduce
un sfîrşit mîntuitor.

Teme-te de focul veşnic
care arde fără scrum
şi de care nu-i scăpare
numai pe-al Golgotei drum.

Teme-te de plînsul veşnic
care-l vor vărsa-n pustiu
cei ce nu privesc spre Domnul
decît cînd e prea tîrziu.

Teme-te de chinul veşnic
ce va arde nemilos
conştiinţa celor care
lepădat-au pe Hristos.

Teme-te de-amarul veşnic
care-i partea celor răi
care n-au căutat în lume
sfintele vieţii căi.

Teme-te de Judecată
că e vai pe veci de-acel
care la Hristos va merge
fără-a fi venit la El.

ŞTII TU CÎŢI SÎNT?

Ştii tu cîţi sînt cei ce se roagă
alăturea de tine cînd
spre ceruri, inima întreagă
ţi-o nalţi, de sînge picurînd?

Ştii tu cîţi sînt cei ce se luptă
alăturea de tine cînd
cu-nsîngerare ne-ntreruptă
rămîi neclătinat luptînd?

Ştii tu cîţi sînt cei care-aleargă
alăturea de tine cînd
— pe urma lui Hristos să meargă
se cere pe genunchi urcînd?

Ştii tu cîţi sînt cei care-aşteaptă
alăturea de tine cînd
cu duh zdrobit ţi se îndreaptă
privirile spre cer chemînd?

Ştii tu cîţi sînt cei ce suspină
alăturea de tine cînd
eşti răstignit pentru lumină
şi mori biruitor, iertînd?

Ştii tu cîţi sînt cei ce-o să-nvie
alăturea de tine cînd
la slava Lui pe veşnicie
Hristos vă va chema-ncurînd!

CÎND MII DE FRAŢI AI TĂI

Cînd mii de fraţi ai tăi îndură
atîtea suferinţi acum
cum vrei tu oare fără cruce
să mergi pe-al mîntuirii drum?

Cînd mii de fraţi ai tăi au parte
de nedreptăţi şi prigoniri
cum vrei s-ajungi tu fără ele
cununa sfintei răsplătiri?

Cînd mii de fraţi ai tăi duc jugul
şi sarcinile lui Hristos
cum vrei tu oare fără jertfe
să vezi sfîrşitul luminos?

Cînd mii de fraţi ai tăi în lume
vestesc Cuvîntul Sfînt cu greu
cum vrei tu cel fricos şi leneş
să-L întîlneşti pe Dumnezeu?

Cînd mii de fraţi ai tăi statornici
ţin primul legămînd curat
cum crezi că-L vei vedea pe Domnul
tu cel cu legămînt călcat?

Cînd mii de fraţi ai tăi în ceruri
vor fi ca fii de dumnezei,
cum crezi să fii cu ei în slavă
cînd n-ai fost în necaz cu ei?

SLAVĂ ŢIE TURN PUTERNIC.

Slavă Ţie turn puternic
de-adăpost şi de scăpare
Cetăţuie nestrăpunsă
Zid slăvit de apărare,
Braţ nebiruit ce dărui
mîntuire pe vecie
— din tot sufletul Isuse
slavă, slavă, slavă Ţie.

Ţie Sfînt Mîntuitor
toată slava, toată slava tuturor
Dumnezeu Nebiruit
toată slava, toată slava, fii slăvit!

Slavă Ţie ce din toate
i-ai scăpat pe-ai Tăi cu bine
alungînd a-nopţii duhuri
de-ngroziri şi spaime pline
aducînd al mîntuirii
răsărit cu bucurie
— din tot sufletul Isuse
slavă, slavă, slavă Ţie.

Slavă Ţie ce din toate
cîte vor mai fi să vină
vei scăpa pe-ai Tăi cu bine
pînă-n veşnica lumină
unde le-ai gătit o dulce
şi-o eternă bucurie
— din tot sufletul Isuse
slavă, slavă, slavă Ţie.

O DALTĂ E CUVÎNTUL.

O daltă e Cuvîntul
iar inima-i o stîncă
de mii de ori loveşte
şi tot nu cade încă
— Ci numa-nţelepciunea
iubirii e în stare
să poată pîn-la urmă
ca stînca s-o doboare.

O, fiecare suflet
cu altul nu-i la fel
nimic decît iubirea
n-ajunge pîn-la el.

Un plug este Cuvîntul
iar inima-i o glie
de mii de ori o ară
şi ea-i mereu pustie

— ci numai asudarea
iubirii izbuteşte
să scoată rod de unde
în veac nimic n-ar creşte.

O sabie-i Cuvîntul
iar inima-i cetate
de mii de ori împunge
şi-adesea n-o străbate
— Ci numai stăruinţa
iubirii dac-ajunge
ades cu ani de lacrimi
şi jertfe-a o străpunge.

NESFÎRŞITĂ SLAVĂ DOAMNE.

Nefîrşită slavă Doamne
nesfîrşitului Tău har
care le sfinţeşte toate
vin şi pîine şi altar —
înălţîndu-le-n iubirea
şi-n lumina fără-apus
tot mai largă şi mai dulce
pînă unde nu-i «mai sus».

Nefîrşită slavă Doamne
nesfîrşitului Tău dor
ce dă imnuri tot mai sfinte
zărilor ce ne-nconjor
şi tot noi chemări duioase
lumilor ce n-au răspuns
să le nalţe-nveşnicite
pînă unde nu-i «ajuns».

Nefîrşită slavă Doamne
nesfîrşitului Tău vis
devenit pe totdeauna
slava cerului deschis
după care nu-i «mai soare»
«mai senin» ori «mai frumos»
după care-i numai *Totul*
într-un necuprins HRISTOS.

LUPTĂ-TE, DAR NICI ODATĂ..

Luptă-te, dar nici odată
nu-nceta zicînd: de-ajuns
— lîngă tine totdeauna
poate fi-un duşman ascuns.

Samănă, dar nici odată
să nu spui: am isprăvit,
— uită-te ce necuprinderi
mai sînt încă de muncit.

Mîngăie, dar nici odată
să nu spui: ajunge-acum
— vezi ce multe răni şi lacrimi
sînt pe-al vieţii aspru drum.

Sufere, dar nici odată
nu te plînge: nu mai pot
— cît ţi-ar fi de-amar paharul
fundul lui e miere, tot.

Dă. Jertfeşte-te. Împarte-ţi
inima cu tot din ea
— că nu dai, ci strîngi, cît veşnic
vei fi-uimit cît vei avea.

Astfel a făcut în clipa
cît a fost pe-aici Hristos
— şi-avuţia Lui se-ntinde
cît de Sus şi cît de jos!

PREZENŢA TA.

Prezenţa Ta m-a fericit
în orice loc, de orice dată
cît aş fi fost de părăsit
Ea mi-a umplut fiinţa toată.

Prezența Ta-i Isus iubit
tot ce-am mai sfînt și mai dorit;
Prezența Ta e tot ce-aș vrea
să-mi umplă veșnicia mea.

Prezența Ta m-a mîngăiat
în orișice zdrobiri gemute
cînd am simțit-o m-am-nălțat
pîn-la-ndrăzniri nemaicrezute.

Prezența Ta m-a răsplătit
de orice pierdere-ndurată
sărac eram, dar m-am simțit
mai fericit ca lumea toată.

Prezența Ta m-a-mbărbătat
prin luptele îndelungate;
Prezența Ta mi-a-nfiorat
cîntările înlăcrimate.

Prezența Ta mi-a liniștit
atîtea valuri și furtune
și-atîtea nopți mi le-a-nsorit
schimbîndu-mi-le-ntr-o minune.

Prezența Ta mi-e tot ce-aș vrea
un rai, un cer, un orice fie
să Ți-o cuprind cuprins în Ea
stăpîn și rob pe veșnicie.

VIAȚA NU-I FĂCUTĂ.

Viața nu-i făcută
s-o trăiești oricum
ci-i să faci cît bine
știi și poți *acum!*

Viața este-o luptă
uneori și grea
— vrednic e doar omul
neînvins de ea.

Viaţa este-o muncă
rodnică oricînd
pururea-i frumoasă
dac-o faci cîntînd.

Viaţa este-o cale
cu un mers voios
dacă-i dai bineţe
orişicui, frumos.

Viaţa-i darul unic
scurt şi trecător
dar cu care-ţi cumperi
veşnic viitor.

Viaţa-i libertate
cînt şi mers frumos
rai şi rod şi soare
— numai cu Hristos.

IUBIRE-ARATĂ-MI TOTDEAUNA.

Iubire-arată-mi totdeauna
cum să-L slujesc pe Dumnezeu
cu tot ce am, în orice vreme
smerit şi-ascultător mereu

căci numai tu cu-adevărat
mă-ndrumi şi mă păzeşti curat.

Iubire spune-mi totdeauna
cum trebuie să fiu cu toţi
cum trebuie să-i caut pe oameni,
cum trebuie să-I văd pe soţi.

Iubire-ndrumă-mi totdeauna
cuvîntul şi tăcerea mea
ca adevărul să lucească
atît din el cît şi din ea.

Iubire fii-mi totdeauna
măsura-n care să-mpărţesc
avutul inimii si-al mîinii
ace' ›r care mi-l rîvnesc.

Iubire mustră-mi totdeauna
orice-ndoieli şi-ntîrzieri
să-mi fie şi mai soare astăzi
tot ce mi-a fost prea umbră ieri.

Iubire-ajută-mi totdeauna
să urc tot mai voios pe drum
s-ajung odată pînă unde
mai am atît de mers acum.

DOAMNE, LAUDELE MELE.

Doamne, laudele mele
cît ar semăna-ntre ele
ca şi nişte stropi de rouă,
— totuşi fiecare-i nouă,
precum nouă-i fiecare
mîngăiere şi-ndurare
lacrimă şi bucurie
care mi le dai Tu mie.

Doamne, laudele mele
de-ar fi cît un cer de stele
de-ar fi cît un cîmp de floare
de-ar fi cît nisip la mare
de-ar fi cîtă iarbă moale
de-ar fi cîtă fruză-n vale
— n-ar ajunge-n veşnicie
pentru cîte-mi dai Tu mie.

Doamne, nouă-i orice seară
ce-n odihnă mă-nfăşoară
nouă-i orice dimineaţă
luminată de-a Ta faţă,
nouă-i orice zi-nsorită
peste munca mea rodită
nouă-i orice bogăţie
care-ntr-una Tu-mi creşti mie.

O, CERULE-NSTELAT!

O, cerule-nstelat ce tainic
mărturiseşti pe Dumnezeu
a-Cărui frumuseţi şi-ntinderi
le-araţi şi le ascunzi mereu.

O, soare strălucit şi falnic
ce minunat mărturiseşti
pe-Acel al Cărui chip şi zîmbet
şi dragoste şi milă eşti!

O, munţi înalţi, cît de puternic
şi de măreţ mărturisiţi
pe Dumnezeu de-a Cărui mînă
şi-nţelepciune-aţi fost zidiţi!

O, cîmpule-nflorit ce dulce
mărturiseşti înfiorat
desăvîrşita frumuseţe
a Celui care te-a creat!

O, văi adînci, o vînt puternic
o mări cu larg înspăimîntat,
o codri-ntinşi vuind de tunet
— cum ne grăiţi de nfricoşat!

O, veşnic necuprinse-ntinderi
ce-asurzitor şi ce tăcut
ne-nvinuiţi mărturisindu-L
pe-Acela care v-a făcut.

... Ce dezvinovăţiri să poată
afla în faţa Ta acel
ce n-a vrut Doamne nici să creadă
nici să-nţeleagă-n nici un fel?

DOAMNE, CUM SĂ-ŢI CER.

Doamne, cum să-Ţi cer iertare
c-am făcut cum nu mi-ai spus
unora le-am dat de toate
altora nimic n-am dus.

Lîngă unii-am stat o viaţă
şi tot mi-a părut puţin,

lîngă alţii-am stat o clipă
şi-am dorit să nu mai vin.

Pentru cine mă urăşte
doar odată m-am rugat
pentru cel ce mă iubeşte
m-aş ruga neîncetat.

Glasul celor buni, într-una
aş dori să-l tot ascult
glasul celor răi şi-o dată
mi-este greu şi-mi pare mult.

Peste cei vrăşmaşi, o dată
cer a Tale îndurări
celor dragi le-aş cere-ntr-una
mii de binecuvîntări.

... Doamne, cum să-Ţi cer iertare
pentru tot ce sînt — şi nu-s
pentru ce nu fac — şi-aş face
căci Tu nu aşa mi-ai spus!

VIAŢA ESTE SLAVĂ.

Viaţa este slavă
cu zări mereu mai noi,
— nu ţi-o tîrî bolnavă
şi n-o-ngropa-n noroi!

Viaţa este muncă
spre rod tot mai frumos,
— s-o faci ca pe-o poruncă
lăsată de Hristos!

Viaţa este aur
cu preţ nebănuit
— s-o nalţi ca pe-un tezaur
luminii dăruit!

Viaţa este luptă
cu ţel ceresc şi sfînt
— ai rîvnă ne-ntreruptă
şi nu te da înfrînt!

Viaţa e-o minune
şi-o ardere mereu,
— înalţ-o-n rugăciune
prinos lui Dumnezeu!

Căci doar *aşa* trăită
viaţa şi-a-mplinit
chemarea ei slăvită
spre care s-a primit.

O VIAŢĂ AI!

O viaţă ai, o scurtă şi unică viaţă
şi orice-apus de soare îi poate fi hotar,
— o ultimă răscruce, o ultimă povaţă
şi-o ultimă chemare, o ultimă chemare
îţi poate fi-orice har!

Un suflet ai, un singur şi veşnic suflet numa'
şi-n orice clipă Domnul ţi-l poate cere iar
răscrucea ta din urmă, povaţa ta de-acuma
şi ultima-ţi chemare, şi ultima-ţi chemare
e poate-aceasta chiar.

Un Dumnezeu e numai, — şi-o unică salvare
şi unica-ţi speranţă e-n unicul Său har
e poate ceasul ultim, e poate clipa mare
şi pasul fără care, şi pasul fără care
ai plînge-n veci amar.
Hristos e-a ta Viaţă, Hristos e-a ta Lumină

Hristos e-a ta salvare,
— Hristos e-acel Hotar
din care-nvii spre slavă
sau mori pe veci spre vină
— prilejul cel din urmă, prilejul cel din urmă
e poate-acesta chiar.

O, SOARE CARE-ŢI DAI LUMINA.

O, soare care-ţi dai lumina
spre toţi atît de minunat,
— cum ai să-nvinuieşti odată
pe-acel ce nu te-a meritat!

Tu suflet fără rugăciune
nepăsător şi surd mereu
cînd toate-au să te-nvinuiască
ce-ai să-I răspunzi, ce-ai să-I răspunzi
ce-ai să-I răspunzi lui Dumnezeu?

O, dulci izvoare-mbelşugate
ce stîmpăraţi pe-orice-nsetat
cum o să-nvinuiţi odată
pe cel ce, bînd, nu s-a-nchinat.

O, pîine ce te dărui hrană
cu-ndestulare tuturor
cum ai să-nvinuieşti odată
pe cel nerecunoscător!

O Sînge Sfînt ce-ai curs pe Cruce
să-i speli pe toţi desăvîrşit
cum ai să-nvinuieşti odată
pe-acel ce te-a batjocorit!

O legămînt ceresc şi unic
făcut să fii în veci păstrat
cum ai să-nvinuieşti odată
pe-acela care te-a călcat!

O Sfînt prilej al mîntuirii
acum de-atîtea ori avut
cum ai să-nvinuieşti odată
pe-acela ce te-a tot piedut!

DOAMNE, NU-I PE LUME.

Doamne, nu-i pe lume piatră
să nu poţi s-o sfarmi odată
— dac-o-ncerci cu foc şi apă
vine-o clipă cînd se crapă . . .

Numai inima-mpietrită
cît o rogi, stă neclintită
cît o chemi, stă nesimţită
cît o uzi, stă nerodită .

Inimă ne-nduplecată
inimă ne-nduplecată
cum ai să te frîngi odată
pentru veci nevindecată.

Şi nu-i fier să nu se poată
încălzi şi rupe-odată
dacă focu-l tot iubeşte
vine-un ceas cînd se topeşte.
Numai inima greoaie
ani şi ani, nu se mai moaie
îţi verşi lacrima şiroaie
şi ea tot nu se-ncovoaie.

... Inimă ne-nduplecată
cînd vrei să te frîngi odată?
— Fier şi piatră tot se moaie
cu sudoare şi văpăie
dar pe tine, cît ţi-ar plînge
şi-n iubire cît te-ar strînge
spre-a Lui Cruce şi-al Lui Sînge
nici Hristos nu te mai frînge...

MI-AM LUAT PRIN SOARE.

Mi-am luat prin soare, crucea către Ţel
— undeva în urmă, într-un orb noroi
rămînea trecutul, îmi luam din el
zborul, numai zborul fără-ntors napoi.

Era primăvară... şi frumos era
calea numai cîntec, mersul numai zbor

crucea numai raze, zarea scînteia
soare, numai soare fără pic de nor.

— Dar ce fără veste vîntul s-a stîrnit
cînd prea fără temeri şi prea gol eram
cîndva, la trezire, mi-nălţam rănit
trunchiul, numai trunchiul, fără pic de ram

Ani mi-am ars prin soare
mi-am zbătut prin vînt
şi mi-am strîns prin gerul crînceni suiri
dragoste şi jertfă, ţel şi legămînt
crucea, numai crucea fără trandafiri.

Primăvară dulce, drumu-i încă sloi
zarea-i încă umbre, mersul tot suiş
pînă unde-i oare încă pentru noi
noapte, numai noapte fără luminiş?

— Vine, vine, vine Ziuă fără-Apoi
Nuntă fără capăt, har fără-asfinţit
crucea numai raze, cerul numai noi
slava numai slavă fără de sfîrşit.

NU-I O MAI CEREASCĂ ZARE.

Nu-i o mai cerească zare
şi-un cuprins mai luminos
decît libertatea celui
care-i robul lui Hristos;
— dar nici stare mai căzută
mai de plîns şi mai prejos
ca robia şi osînda
celui fără de Hristos.

Nu-s-nălţimi mai largi pe lume,
zbor mai drept şi mai voios
decît ceasul şi trăirea
rugăciunii cu Hristos;

— dar nici zbucium mai puternic
chin mai lung şi-ntunecos
decît umbletul şi starea
celui fără de Hristos.

Nu-i un viitor mai dulce,
rod mai sfînt şi mai frumos
nici răsplată mai slăvită
ca a celui cu Hristos;
— dar nici moarte
şi nici blestem
şi nici iad mai fioros
decît viermele şi focul
celui fără de Hristos.

MAI CURAT DECÎT ZĂPADA.

Mai curat decît zăpada
Tu îl faci în veci pe-acel
ce Ţi se predă Isuse
cu tot sufletul din el.

O Isuse, o Isuse
fă-mă şi pe mine-aşa
căci doresc aşa să-mi vină
sufletul naintea Ta.

Mai frumos ca orice cîntec
faci Tu drumu-ngust şi sfînt
al aceluia ce-şi ţine
al Tău dulce legămînt.

Mai curat decît cristalul
faci Tu duhul orişicui
Îţi încredinţează Ţie
toate gîndurile lui.

Mai de preţ ca orice aur
faci Tu viaţa celui blînd
care umblă şi lucrează
binefăcător, tăcînd.

Mai slăvit ca orişicine
îl vei face Tu pe-acel
care-a semănat mai bine
cu un crin şi cu un miel.

CÎND TE-AI PLECAT SPRE NOI.

Cînd Te-ai plecat spre noi Isuse
ai vrut ca să putem spera
că ridicîndu-ne pe vîrfuri
putem atinge talpa Ta.

În cea mai îngerească clipă
noi ne-am nălţat abia atît
cît Tu în cea mai omenească
spre noi, mai mult ai coborît.

Cu ce-aveam mai ceresc în fire
atunci parc-am atins ceva
din ceea ce-a putut să fie
mai pămîntesc în firea Ta.

Dar haru-atingerii slăvite
ne-a străbătut cu-acei fiori
ce ne-au cuprins pe veci în Tine
făcîndu-ne nemuritori.

Minunea Golgotei Divine
s-a-nveşnicit deplin apoi
— un strop înomenit din Tine
ne-a îndumnezeit pe noi.

HRISTOS E TOTUL PENTRU NOI.

Hristos e totul pentru noi
şi-n fericire şi-n nevoi
şi-n libertate şi-n surghiun
Hristos ni-e soţul cel mai bun.

Hristos ni-e scutul nepătruns,
Hristos ni-e aurul ascuns,
Hristos ni-e-al vieţii-adînc şuvoi
Hristos e totul pentru noi.

Hristos ni-e casă şi părinţi
şi ţinta ultimei dorinţi
şi Rai cu haruri veşnic noi
Hristos e totul pentru noi.

Hristos ni-e sprijin şi toiag,
Hristos ni-e Bunul cel mai drag,
Hristos ni-e zborul cel vioi
Hristos e totul pentru noi.

Hristos ni-e dulcele alin
în cel mai dureros suspin
şi-n locul cel mai părăsit
Hristos ni-e soţul cel iubit.

Hristos ni-e dorul cel mai sfînt,
Hristos ni-e crez şi legămînt,
Hristos ni-e Viaţa de apoi
Hristos e *totul* pentru noi.

MILĂ AI DE NOI PĂRINTE.

Milă ai de noi Părinte
cînd vom fi la greu hotar
între stele şi morminte
între lege şi-ntre har.

Milă ai de noi în ceasul
cu ispite şi-ndoieli
cînd vom sta să facem pasul
vinovatei învoieli.

Milă ai de noi cînd focul
trebuind să vină iar —
ne-am vrea ocolit mijlocul
dintre jertfă şi altar.

Milă ai de noi cînd pradă
vom fi temerilor daţi
şi-l vom crede pe iscoadă
ca să-i bănuim pe fraţi.

Milă ai de orice stare
care-ndură tremurînd
ani de drum fără cîntare
munţi de-amărăciuni tăcînd.

Milă ai de noi Părinte
căci e doar un fir de păr
între formă şi cuvinte
şi-ntre duh şi adevăr.

CE DULCE-A FOST CÎNDVA.

Ce dulce-a fost cîndva chemarea
Cuvîntului mîntuitor
— Tu l-ai respins cu nepăsarea
şi-acum atîtea răni te dor.

Ce dulce-a fost cîndva tăcerea
de dup-al rugăciunii har,
— Tu i-ai rărit îngenunchierea
şi-acum ţi-e inima gheţar.

Ce dulce-a fost cîndva umblarea
cărărilor cu ochi curaţi
— Tu le-ai schimbat încredinţarea
şi-acum în plîns pustiu te zbaţi.

Ce dulce-a fost cîndva ocara
alături de Hristos lovit
— Tu i-ai îndepărtat povara
şi poţi s-o tot regreţi zdrobit.

Ce dulci au fost a rugăciunii
cîntări şi căi şi stări cereşti
— Tu le-ai vîndut deşertăciunii
şi-acum tot poţi să te căieşti.

Ce dulci au fost cîndva, cînd toate
curate în Hristos le-ai vrut
— dar n-ai vegheat... şi-n veci nu-ţi poate
nimic întoarce ce-ai pierdut.

SLĂVIT SĂ FIE DOMNUL.

Slăvit să fie Domnul
şi Numele-I Preasfînt,
ce minunat le face
El toate cîte sînt.

Cuvîntul Lui, puternic
e Soare fără-apus
Slăvit să fie Domnul
de Jos şi pînă Sus.

Iubirea Lui dă viaţa
şi paşii Lui belşug,
privirea Lui răsare
şi-a nopţii umbre fug.

Cuvîntul Lui răsună
şi temerile pier,
Prezenţa Lui apare
şi jurul tot e cer.

Suflarea Lui adie
şi sloii se topesc,
Minunea Lui Se-ndură
şi răii se sfinţesc.

Blîndeţea Lui s-apleacă
şi rănile se-nchid
Voinţa Lui gîndeşte
şi cade orice zid.

Hotarul Lui începe
şi lumile dispar
Domnia Lui s-aşează
şi-n veci e numai har . . .

RĂSPUNZI ÎN FAŢA LUI HRISTOS!

Răspunzi în faţa lui Hristos
de tot ce faci — sau n-ai făcut
de orice pas fără folos,
de orice timp şi har pierdut.

De orice pas fără folos,
de orice gînd necredincios,
de tot ce n-ai crescut frumos
răspunzi în faţa lui Hristos.

Răspunzi în faţa lui Hristos
de orice suflet ne-chemat,
de orice gînd necredincios,
de orice drum către păcat.

Răspunzi în faţa lui Hristos
de orice spin purtat ascuns,
de orice rău din duh ne-scos,
de orice bine ne-răspuns.

Răspunzi în faţa lui Hristos
de tot ce n-ai avut curat,
de tot ce n-ai crescut frumos,
de tot ce-ai dat — sau ce n-ai dat.

Răspunzi în faţa lui Hristos
acum şi-n veci ai să răspunzi
— O, de-ai fi numai credincios
în tot ce-araţi şi-n tot ce-ascunzi.

NU PE BRAŢUL MEU MĂ BIZUI.

Nu pe braţul meu mă bizui,
braţul meu e-aşa de slab
că vrăşmaşul m-ar înfrînge
şi m-ar nimici degrab.

Ci mă bizui doar pe Tine
Cel Ne-nvins şi Credincios
numai Tu mă ţii puternic
Domnul meu Isus Hristos.

Nici pe firea mea cea slabă
nu mă bizui nicidecum
cînd m-aş crede cel mai tare
m-aş vedea căzut în drum.

Nici pe ajutorul sorţii
nu mă bizui nicidecît
căci chiar cînd te crezi mai sigur
cazi şi sîngeri doborît.

Nu mă bizui nici pe oameni
nici pe-a lumii promisiuni
nici pe slava cea de-o clipă
— Toate-s umbre şi minciuni.

Da, mă bizui doar pe Tine
Dulce Dumnezeul meu
Care Singur eşti în stare
să-mi ţii fruntea sus mereu;

Da, mă bizui doar pe Tine
Veşnicul Biruitor
Tu să-mi încununi răbdarea
cu un nimb nemuritor.

VEŞNIC SLAVĂ ŢIE.

Veşnic slavă Ţie
Dumnezeu Slăvit
Care-n măreţie
Te-ai descoperit.

Slava cea mai mare
Ţi-o-nălţăm mereu
veşnică-nchinare
Veşnic Dumnezeu.

Nimeni nu-i ca Tine
înălţat şi Sfînt
Mîna Ta le ţine
toate cîte sînt.

Slava Ta străbate
orişice hotar
Tu Te-ascunzi în toate
sîmbure şi har.

Tu-i urmezi durerii
sfînt alin de-ajuns
Tu-i întorci tăcerii
cel mai nalt răspuns.

Tu eşti taina Vieţii
Tu al ei Izvor
Tu al frumuseţii
negrăit fior.

— Imnul adorării
cel mai nalt adus
jertfele-nchinării
Ţie Scump *Isus.*

CE-NALT E DOAMNE.

Ce-nalt e Doamne necuprinsul
nemărginirilor cereşti,
ce darnic ni-l dezvălui noaptea
iar ziua cum ni-l tăinuieşti!

Ce limpede ne-araţi Tu noaptea
frumseţi şi depărtări şi căi
nestrăbătute şi-nţelese
decît prin Duh de paşii Tăi.

Privesc — şi ochiu-mi oboseşte
de-ntinsul lor nestrăbătut,

căutarea drumul şi-l tot creşte
dar duhu-mi zace proşternut.

Mii de-ntrebări s-ar vrea ştiute
dar cad neputincioase-n gol
— din cîte zări nestrăbătute
mă-nchide-al trupului ocol!

— Dar cît de fericit mi-e gîndul
că mîine voi ţîşni slăvit
din coaja mea de trup vremelnic
spre-acel Etern nemărginit;

Că duhul meu, trecînd prin larguri
va fi un imn tot mai frumos
purtînd pe-ntinderi şi pe veacuri
ecoul slavei lui Hristos.

PENTRU TOATE-ŢI SÎNTEM ŢIE.

Pentru toate-Ţi sîntem Ţie
Doamne recunoscători
dar pentru Cuvîntul Vieţii
— slavă de-nmiite ori!

Sfînt Cuvînt dumnezeesc
Te ador şi Te iubesc
dă-mi preaplinul Tău ceresc
fericit să Te trăiesc.

Îţi dăm zilnic slavă Doamne
pentru-al Pîinii har primit
însă pentru Pîinea Vieţii
slavă Ţie înmiit.

Recunoscători Îţi sîntem
pentru-apus şi pentru zori
dar pentru Lumina Vieţii
— slavă de-nmiite ori.

Îţi dăm slavă pentru soţul
şi prietenul iubit
dar de-nsoţitorul vieţii
slavă Ţie înmiit.

Recunoscători Îţi sîntem
pentru-ai apei dulci fiori
dar pentru Izvorul Vieţii
slavă de-nmiite ori.

Îţi dăm slavă pentru toate
pînă-n veacul nesfîrşit
dar pentru Cuvîntul Vieţii
slavă Ţie înmiit.

FIUL MEU IUBIT.

Fiul meu iubit, din cîte
bune-ndemnuri eu ţi-am spus
cel mai cald din toate-mi este:
predă-ţi viaţa lui Isus!

Căci de-ţi vei preda viaţa
Lui, urmîndu-I credincios
toate, toate celelalte
ţi le va-mplini Hristos.

Dintre sfintele-adevăruri
cel ce-mi este mai presus
şi doresc să-l ştii într-una-i:
predă-ţi viaţa lui Isus.

Dintre pasii către care
ţi-am vrut sufletul condus
cel dintîi şi cel din urmă-i:
predă-ţi viaţa lui Isus.

Dintre toate cele cîte
le-ai în viaţa ta de-adus,
cel dintîi îndemn al meu e:
predă-ţi viaţa lui Isus!

Nu te teme de primejdii
nici de răi şi nici de-apus
hotărît, deplin şi-ntr-una
predă-ţi viaţa lui Isus.

Fiul meu iubit ascultă-mi
dorul meu cel mai presus
rugămintea cea din urmă:
predă-ţi viaţa lui Isus.

SLAVĂ ŢIE DOAMNE.

Slavă Ţie Doamne
pentru-atîta har
ce ne umple cupa
sufletului iar.

Feţele iubite
care ne-nconjor
strălucesc de sfîntul
dragostei fior.

Ochii dragi din care
dulce ne priveşti
sînt ca limpezimea
apelor cereşti.

Farmecul cîntării
miezul din Cuvînt,
harul rugăciunii
— nu-s de pe pămînt.

Duhul Sfînt ne umple
raiul vieţii tot,
sufletele noastre
parcă nu mai pot.

Cum să fim în stare,
ce să-Ţi facem dar?
— Doamne, cît ne dărui
sufletului iar!

CE-AR FI DOAMNE.

Ce-ar fi Doamne viaţa noastră
fără fraţi şi rugăciune
cînd în lume-i totul numai
temeri şi deşertăciune?

Ce-ar fi bucuria noastră
fără starea Ta de faţă
cînd e numai spurcăciune
în ce lumea se răsfaţă?

Ce-ar fi lacrimile noastre
fără dulcea Ta lumină
cînd în orice plîns din lume-i
numai patimă şi vină?

Ce-ar fi-n gîndurile noastre
fără-ndemnurile Tale
cînd doar curse şi primejdii
sînt în lume pe-orice cale?

Ce-ar fi-n inimile noastre
fără-a Ta iubire sfîntă
cînd e numai chin şi blestem
tot ce-n lume se frămîntă?

... O, de cînd Te-avem pe Tine
şi ne dai atîta pace
chiar şi pentru-această viaţă
nu ştim preţui cît face.

CÎND NOI NU VOM MAI FI.

Cînd noi nu vom mai fi Doamne
nu lăsa acest pămînt
fără oameni ai credinţei
fără Duhul Tău Cel Sfînt;

Nu lăsa urmaşii noştri
fără frică de păcat,
nu lăsa a-noastre drumuri
fără umbletul curat;

Nu lăsa a-noastre locuri
în robia celui rău
nu-l lăsa pe nici un suflet
fără de-adevărul Tău;

Nu lăsa a-noastre case
nici lucrarea, nici pe fraţi
fără plînsul rugăciunii,
fără ochi nevinovaţi;

Nu-i lăsa fără fiorul
inimii privind în sus,
nu-i lăsa fără cîntarea
şi iubirea Ta Isus.

Căci acolo unde-acestea
au pierit şi nu mai sînt
rămîn numai viermi şi flăcări
şi sub cer
şi sub pămînt.

NOI N-AVEM AUR.

Noi n-avem aur pămîntesc
nici moşteniri ce se-nvechesc
— dar mai bogaţi pe lume nu-s:
Comoara noastră e Isus.

Noi n-avem scuturi şi săgeţi
să apere-ale noastre vieţi
— dar nu-i alt mers mai curajos:
Nădejdea noastră e Hristos.

Noi n-avem săbii de război
şi nici puteri lumeşti cu noi,
— dar nu-i tărie mai presus:
Puterea noastră e Isus.

Noi n-avem nume lăudat
nici scaun înalt, nici loc bogat,
— dar nu-i alt chip mai luminos:
Mărirea noastră e Hristos.

Noi n-avem ţinte şi dorinţi
ce pun pe alţii suferinţi
— dar nu-i un adevăr mai dus:
Solia noastră e Isus.

Şi pentru tot ce-am fi lucrat
mai bun şi vrednic şi curat
noi n-aşteptăm nici un folos:
— Răsplata noastră e *Hristos*.

ŞTII TU CE MARE HAR.

Ştii tu ce mare har ţi-arată
Hristos chemîndu-te la El?
— Cu slava cea mai preacurată
te poţi încununa astfel!

Ştii tu ce-amar regret urmează
acestui har acum pierdut,
ce noapte fără nici o rază,
ce zbucium nesfîrşit gemut?

Ştii tu cîţi sînt cei ce spre tine
se uită cu ochi mari oricînd
la tot ce faci ori rău, ori bine
şi-ţi vor fi-asemenea curînd?

Ştii tu ce scumpă-i orice clipă
trăită cu un sfînt folos?
— curînd din toate se-nfiripă
o viaţă veşnică-n Hristos!

Ştii tu cîţi sînt cei pentru care
ai să răspunzi cu groază cînd
la Judecata Viitoare
vor sta din vina ta plîngînd?

— O, dacă ştii şi ce e bine
şi ce e rău — spre Dumnezeu,
ferice-n veci va fi de tine
cînd binele-l alegi mereu.

FIUL MEU, ASCULTĂ-MI GÎNDUL

Fiul, meu, ascultă-mi gîndul
care nu ţi-l pot tot spune:
— Alipeşte-te de Domnul
strînge-te de rugăciune!

Vezi în ochii mei dorinţa
care nu ţi-o pot tot spune:
—Caută mai aprins pe Domnul
mergi mai mult spre rugăciune.

Simte-n sufletul meu grija
care nu ţi-o pot tot spune:
— Nu te obosi de Domnul
nu slăbi din rugăciune.

Caută-n teama mea-ntrebarea
care nu ţi-o pot tot spune:
— Nu mergi cumva fără Domnul
şi nu fugi de rugăciune?

Lasă-mi fiul meu odihna
care nu ţi-o pot nici spune:
— să te ştiu lipit de Domnul
şi-nsoţit de rugăciune.

Fă să mor cu bucuria
ce nu-i grai s-o poată spune:
— că te ştiu deplin cu Domnul
şi sfinţit de rugăciune.

LUMINĂ-I CHIPUL TĂU.

Lumină-i chipul Tău iubit
din orice parte-ar fi privit
şi cine-l caută credincios
ajunge şi el luminos.
Tu eşti lumină scump Isus
în ori şi cine Ţi-e supus.

Frumseţe-i drumul Tău Curat
pe orice vreme-ar fi umblat
şi cine-l ţine credincios
mereu va fi tot mai frumos
Tu eşti lumină scump Isus
în ori şi cine Ţi-e supus.

Iubire-i Duhul Tău sfinţit
în orice suflet L-a simţit
şi cine-L poartă credincios
e tot mai de iubit folos
Tu eşti lumină scump Isus
în ori şi cine Ţi-e supus.

Blîndeţe-i glasul Tău cel bun
şi-n cei ce-l fac şi-n cei ce-l spun
şi cine-l duce credincios

e tot mai blînd şi mai duios
Tu eşti lumină scump Isus
în ori şi cine Ţi-e supus.

Sfinţire-i voia Ta mereu
şi-n timp uşor şi-n timpul greu
şi cine-o face credincios
tot mai sfinţit va fi-n Hristos
Tu eşti lumină scump Isus
în ori şi cine Ţi-e supus.

NEMURITOARE SLAVĂ ŢIE.

Nemuritoare slavă Ţie
Isuse-n veci Îţi vom cînta
căci tot ce-i har şi bucurie
prin toate ni-e prezenţa Ta.

Nemuritoare slavă Ţie
cît vom putea mai-nalt purta
căci tot ce-avem minunăţie
şi farmec ni-e prezenţa Ta.

Nemuritoare slavă Ţie
cît ştim mai dulce cuvînta
căci tot ce-i nevinovăţie
din suflet ni-e prezenţa Ta.

Nemuritoare slavă Ţie
prin tot ce poate încînta
tot ce-i fior şi părtăşie
ni-e între noi prezenţa Ta.

Nemuritoare slavă Ţie
cît ştim mai sfînt împrospăta
nădejdea noastră cea mai vie
prin luptă — ni-e prezentă Ta.

Nemuritoare slavă Ţie
cîntîndu-Ţi ne vom desfăta —
Comoara noastră-n veşnicie
şi-n ceruri
ni-e prezenţa Ta.

DACĂ RODUL TĂU.

Dacă rodul tău nu-ntrece
vremea-n care ai trăit,
gol vei merge-n veşnicie
greu vei plînge la sfîrşit.

Dacă plînsul sfînt nu-ntrece
rîsul tău cel vinovat,
starea ta-i tot sub osîndă
şi trecutul neiertat.

Dacă ruga ta nu-ntrece
de-nălţimea ta mai sus,
în zadar ţi-e osteneala
gol întorci cum gol te-ai dus.

Dacă fapta ta nu-ntrece
cu ceva, al tău cuvînt,
viaţa ta-i deşertăciune
şi-alergare după vînt.

Dacă mila ta nu-ntrece
mila unui fariseu,
n-ai să vezi în veci lumina
cerului lui Dumnezeu.

Dacă viaţa ta nu-ntrece
pe-a unui necredincios,
tu nu eşti spre bucuria
ci spre-ocara lui Hristos.

OSTENEALA MÎNTUIRII.

Osteneala mîntuirii
nici odată n-o-nceta:
— cum e zelul muncii sfinte
nu-i nimic a te-ajuta.

Setea după Apa Vieţii
simte-o-n inimă mereu,
— nu-i alin cum e Cuvîntul
buzelor lui Dumnezeu.

Lacrimile rugăciunii
nu ţi le usca nicicînd
— nu eşti mai primit la ceruri
ca atunci cînd mergi plîngînd

Dragostea de fraţi doreşte-o
ca pe dulcele nectar
părtăşia-n adunare
e ca mana din altar.

Suferinţele iubirii
nu le socoti poveri
nu-i ca ele har mai mare
nici răsplată nicăieri.

Ţinta mîntuirii tale
n-ai atinge-o nicidecum
dac-aceste binefaceri
nu te-ar ajuta pe drum.

PÎNĂ N-AI AJUNS...

Pînă n-ai ajuns la ţintă,
teme-te, şi mergi mereu!
— orice lene poate face
să te pierzi de Dumnezeu.

Pînă n-ai sfîrşit lucrarea
cîtă ţi s-a rînduit,
teme-te de odihnire
ea-ţi dărîmă ce-ai zidit.

Pînă n-ai învins în toate
luptele pe-ai tăi vrăşmaşi,
teme-te ce-ţi poate face
chiar şi cel mai slab ce-l laşi.

Pînă nu ţi-ai strîns tot rodul
care-ţi trebuia cules,
teme-te căci lenevirea
pierde chiar pe cel ales.

Pînă n-ai suit tot drumul
crucii tale cu Hristos
teme-te şi mergi cu grijă:
— orice pas e-alunecos!

Pînă n-ai trecut prin moarte
fericit la sfinţii drepţi,
teme-te mereu şi luptă
— poţi cădea cînd nici te-aştepţi.

FIE-ŢI TIMPUL.

Fie-ţi timpul ca un munte
urcă-l drept şi pînă sus,
căci ajuns în vîrf cu bine
te va-ncununa Isus.

Fie-ţi timpul ca o apă
socotindu-l trecător,
fiecare clipă-a vieţii
s-o străbaţi cum eşti dator.

Fie-ţi timpul ca un aur
strîns şi împărţit avar
nici fărîma cea mai mică
nu ţi-o cheltui-n zadar.

Fie-ţi timpul ca unealta
care-o porţi mai cu folos
tot ce scoţi din el să-ţi fie
ca făcut pentru Hristos.

Fie-ţi timpul ca o cale
către unde mergi pe veci,
strînge tot ce-ţi vrei Acolo
de pe unde nu mai treci.

Dac-aşa-ţi va fi tot timpul
pas cu pas şi rost cu rost
o să-l ai ca veşnic aur
cînd va fi cum n-ar fi fost.

PUŢINI ŢI-S ANII BUNI.

Puţini ţi-s anii buni, nu-i pierde
în lucruri fără de folos
— acesta-i poate cel din urmă
cel mai poţi da pentru Hristos.

Puţini ţi-s prietenii şi fraţii
cei credincioşi cu-adevărat
— să ţii la ei, la fiecare
cum ţii la aurul curat.

Puţine-s marile-adevăruri,
răscruci în drumul unei vieţi
— dar cîte sînt, să le-ai mai sfinte
şi mai presus ca orice preţ.

Puţine sînt ale iubirii
înalte şi cereşti porunci,
— dar cîte sînt, le ţine toate
căci pace n-ai decît atunci.

Puţini sînt cei ce-ţi mustră vina
şi te-ndrumează drept mereu,
— dar cît îi ai ascultă-i astfel
cum vrei s-asculţi pe Dumnezeu.

Puţini îţi caută mîntuirea
puţini te duc pe-un drum curat,
— dar e ferice-n veci de tine
de vrei s-asculţi cu-adevărat.

NU-I O MAI STRĂLUCITĂ VIAŢĂ.

Nu-i o mai strălucită viaţă
ca-aceea ce-a rîvnit mereu
închinuitoarea şi slăvita
căutare a lui Dumnezeu.

Nu-i o mai mulţumită viaţă
ca-aceea ce-a urmat mereu
cu ascultare credincioasă
poruncile lui Dumnezeu.

Nu-i o mai vrednică viaţă
ca-aceeace- a urcat mereu
cu crucea datoriei sale
cărările lui Dumnezeu.

Nu-i o mai rodnică viaţă
ca-aceea ce-a-nălţat mereu
şi începutul şi sfîrşitul
oricărui an spre Dumnezeu.

Nu-i o mai paşnică viaţă
ca-aceea ce şi-a pus mereu
şi griji şi temeri şi dorinţe
în mîinile lui Dumnezeu.

Nu-i e mai odihnită viaţă
ca-aceea ce-a ajuns mereu
să se cuprindă prin iubire
desăvîrşit în Dumnezeu.

PE STÎNCA NECLINTITĂ.

Pe stînca neclintită
a-ncrederii-n Hristos
zideşte-ţi toată viaţa
— şi vei trăi frumos.

Spre ceasul rugăciunii
apleacă-te mereu
— şi eşti ca nimeni altul
plăcut lui Dumnezeu.

Prin cinstea muncii tale
trăieşte cumpătat
— de Cer, atunci, oriunde
eşti binecuvîntat.

Spre dragostea de semeni
deschide-ţi uşa blînd
şi-o uşă blînd deschisă
îţi vei găsi oricînd.

De sfînta-nţelepciune
doreşte-te purtat
— atunci pe orice cale
eşti binecuvîntat.

Pătrunde-te de voia
şi Duhul lui Isus
şi străluci-ţi-va chipul
ca soarele de Sus.

ASCULTĂ-ŢI GLASUL CONŞTIINŢEI.

Ascultă-ţi glasul conştiinţei
că-n el e glasul lui Hristos
— Lumină-ţi este pretutindeni
cînd ţi-e lăuntrul luminos!

Urmează-ţi îndrumarea cinstei
c-aceasta-i drum adevărat
— curat şi fericit ţi-e totul
cînd cugetul ţi-l ai curat!

Pătrunde-ţi tainele vieţii
cu limpezi şi cereşti vederi
— înţelepciunea este-n tine
sau nu mai este nicăieri.

Alege-ţi bine de-orice dată
ce să arunci şi ce să crezi
— măsura dreaptă este-n tine
numai s-o vrei şi s-o urmezi.

Cinsteşte-ţi numele şi faţa
cînd vrei să taci ori să răspunzi,
— tot adevăru-i lîngă tine
numai să vrei să nu-l ascunzi.

Priveşte-ţi ca şi unic harul
etern pe lîngă care treci
— pe Dumnezeu Îl afli-*acuma*
sau nu-L mai afli-n veci de veci.

MAI ÎNTÎI DE TOATE.

Mai întîi de toate, voia
Domnului să ţi-o supui
cere-I peste ea deplină
binecuvîntarea Lui . . .

Doar ce-ţi binecuvîntează
şi-ţi îngăduie Hristos
îţi va fi spre-adevărată
fericire şi folos.

Mai întîi de orice-avere
care vrei să ţi-o adui
caută să cîştigi comoara
binecuvîntării Lui.

Mai întîi de-orice-nsoţire
care vrei să ţi-o propui
vino, cere-I să-ţi dea Domnul
binecuvîntarea Lui.

Mai întîi de orice vorbă
care ai de gînd s-o spui,
mergi şi cere-I de la Domnul
binecuvîntarea Lui.

Mai întîi de legăminte,
— nu promite nimănui
pînă nu ceri — şi-ţi dă Domnul
binecuvîntarea Lui.

Poţi avea oricîtă-avere
loc şi scaun cum altul nu-i
— în zadar cînd nu-ţi dă Domnul
binecuvîntarea Lui.

CU MÎNA DOMNULUI.

Cu Mîna Domnului pe umăr
poţi trece ori şi ce vîltori
priveşti, dincolo de primejdii
la cei ajunşi biruitori.

Cu ochii ţintă la izbînda
răbdării Lui de pe Calvar,
poţi trece-nvingător şi paşnic
prin orişice moment amar.

Cu gîndul la iertarea sfîntă
ce-a dat-o tuturor Hristos,
poţi să cinezi cu orice iudă
şi sta cu orice păcătos.

Cu pacea lui Hristos în suflet
senin priveşti orice calvar
cu dulcea Lui împărtăşire
nimic nu-ţi pare lung şi-amar.

Cu duhul lepădării Sale
poţi renunţa la orice loc
poţi înţelege pe-orişicine
şi poţi să birui orice foc.

Cu mîna Domnului pe umăr
senin trecînd orice vîltori
curînd te vei trezi-n mărirea
cereştilor biruitori.

CURĂŢIA CONŞTIINŢEI.

Curăţia conştiinţei
dragostei de Dumnezeu
e sămînţa Lui ce-mi ţine
harul sufletului meu.

Curăţia conştiinţei
dragostei pentru Hristos
este tot ce am în mine
sfînt şi vrednic şi frumos.

Curăţia Lui îmi ţine
focul inimii nestins
ochii limpezi, calea dreaptă
duhul veghetor şi-aprins.

Ea-mi dă sfînta bucurie
şi-mi păstrează sfîntul zel
negrăit de scump făcîndu-mi
tot ce sufăr pentru El.

Ea-mi dă sufletului pacea
ne-nfricată de acum
Ea-i puterea mea de luptă
şi merindea mea de drum.

Ea-mi va fi lumina morţii
şi-nsoritul somn frumos,
Ea puterea de-nviere
şi nălţarea la Hristos.

DOAMNE, TEMERILE MELE.

Doamne, temerile mele
mi le-ai dat de sfînt folos:
Să mă ţii mai treaz prin ele
ochii mai smeriţi spre stele
paşii mai feriţi de rele
viaţa mai lîngă Hristos.

Tu mi le-ai lăsat Părinte
să-mi faci mersul mai frumos
să-mi porţi paşii drepţi-nainte
să-mi ţii dragostea fierbinte
gîndurile tot mai sfinte
viaţa tot mai cu Hristos.

Doamne, cît va fi să-mi fie
drumul strîmt şi-alunecos,
lasă temerea să-mi ţie
sufletul în curăţie
rugăciunea tot mai vie
viaţa tot mai în Hristos.

E TIMPUL SĂ TE SCOLI.

E timpul să te scoli, căci anii
ţi s-au-nmulţit şi s-au scurtat
avutul inimii duşmanii
plăcerilor ţi l-au prădat.

E timpul să te uiţi în tine
să vezi păcatul cum te-a-nfrînt
cum nu mai ai decît ruine
din tot ce-aveai atît de sfînt.

Cum ţi s-a-noroit lumina
avută cînd erai curat,
cum doar ispitele şi vina
e tot ce-ai azi cu-adevărat.

E timpul ca să-ţi numeri bine
puţinii paşi ce ţi-au rămas
şi noptea-i numai la un pas.
căci umbra serii-i lîngă tine

E timpul să te-ntrebi cu groază
ce-i dincolo de pragul greu,
ce-ai să găseşti şi ce urmează
cînd mori vrăjmaş cu Dumnezeu!

E timpul, timpul ultim poate,
cînd cerul tău mai stă deschis
şi cînd la uşa ta mai bate
îndemnul de Hristos trimis.

DE TRECI PESTE-AMĂGIREA VIEŢII.

De treci peste-amăgirea vieţii
trăgînd la jug lîngă Hristos,
tu dai din inima ta lumii
lumină cu etern folos.

De rabzi iertînd împotrivirea
purtînd poveri lîngă Hristos
tu laşi, la cîţi privesc spre tine
o pildă cu etern folos.

De lupţi cu noaptea necredinţii
vestind aprins lîngă Hristos
tu-arăţi la cîţi ţi-ascultă graiul
o cale cu etern folos.

De-alergi răscumpărîndu-ţi vremea
muncind cu spor lîngă Hristos
tu strîngi urmaşilor şi lumii
o zestre cu etern folos.

De mori crezînd în Înviere
pe crucea ta, lîngă Hristos
tu-nalţi în faţa tuturora
o jertfă cu etern folos.

Atunci te vei ivi şi-n slavă
în Ziua Lui, lîngă Hristos
şi mut te vei mira ce mare-i
din toate-al tău etern folos.

TOT MAI AM.

Tot mai am de spus ce dulce-i
părtăşia cu Hristos
căci din cît o spun îmi pare
că n-am spus ce-i *mai* frumos.

Tot mai am de spus ce mare-i
dragostea lui Dumnezeu
căci cu cît o spun îmi pare
că mai am de spus mereu.

Tot mai am de spus ce multe
sînt minunile ce vin
şi oricît de mult le-aş spune
tot îmi pare prea puţin.

Tot mai am de spus ce bun e
Dumnezeu mereu cu noi
harurile-I tot mai scumpe
darurile-I tot mai noi.

Tot mai am de spus de taina
suferinţei cu Isus
de cereasca ei trăire
tot mai am şi am de spus.

Tot mai am de spus...şi sute
de vieţi de-aş mai avea
n-aş sfîrşi cît tot mai are
nou de spus, iubirea mea.

TOT MAI RAR.

Tot mai rar auzi cuvîntul
cel curat şi credincios
ce cuprinde adevărul
sfînt, cum l-a lăsat Hristos.

Tot mai rar îi vezi pe oameni
preţuind ce-i luminos
şi-nsetînd de curăţia
umbletului cu Hristos.

Tot mai rari sînt credincioşii
ce cu duh adînc, pios,
gustă şi trăiesc minunea
părtăşiei cu Hristos.

Tot mai rari sînt doritorii
care-şi strîng curat folos
aurul înţelepciunii
din Cuvîntul lui Hristos.

Tot mai rari sînt ochii milei
către plînsul dureros
tot mai rari neprihăniţii
chinuiţi pentru Hristos.

Tot mai rari . . . Dar cînd din lume
cel din urmă va fi scos
va veni grăbit pîrjolul
Judecăţii lui Hristos.

VOI NUMAI DE VIAŢA ASTA.

Voi numai de viaţa asta
vă-ngrijoraţi şi vă vedeţi
cum n-aţi avea decît viaţă
— Voi moarte oare nu aveţi?

Doar trupu-acesta vă robeşte
pe el puneţi întregul preţ
de parcă sînteţi numai trupul
— Voi suflet oare nu aveţi?

La clipa asta-i cereţi totul
ei vă jertfiţi, ai ei vă vreţi
dar oare numai *Astăzi* este
— Voi veşnicie nu aveţi?

Urziţi la fapte vinovate
nepăsători şi îndrăzneţi
dar oare nu este-o răsplată
— Voi oare Dumnezeu n-aveţi?

DE N-AI UITAT.

De n-ai uitat, de n-ai uitat
ce Jertfă te-a răscumpărat
ce Sfînt Cuvînt ţi s-a vestit
— nici să nu uiţi pîn-la sfîrşit.
Dar de-ai uitat trecutul tău
şi vina umbletului rău
ca-n roade sfinte să le-ntreci
— de-acum să nu mai uiţi pe veci.

De n-ai uitat, de n-ai uitat
întîiul drum îmbrăţişat,
lumina primei bucurii
— nici să nu uiţi cît ai să fii.
Dar de-ai uitat de fraţii tăi
şi primele iubirii căi,
întoarce-te la ei curînd
— şi-apoi să nu-i mai uiţi nicicînd.

De n-ai uitat, de n-ai uitat
de ceasul cel apropiat
şi unde-s cei ce nu mai sînt
— nici să nu poţi pîn-la mormînt.
Dar de-ai uitat — şi-acum trăieşti
în căi şi-n fapte nebuneşti
— curînd te vei trezi-ngrozit
în plîns amar şi nesfîrşit.

NECUNOSCUT ŞI TAINIC.

Necunoscut şi tainic
e-al nostru viitor,
nimic nu-şi ştie nimeni
de ceasul următor;

nu ştim ce ne aşteaptă
la orice pas făcut
căci drumul vieţii noastre
e-adînc necunoscut...

Numai Hristos, numai Hristos
ne face drumul luminos
numai Hristos, numai Hristos
ne-aduce-un viitor frumos.

Necunoscut e-al morţii
şi loc, şi fel, şi ceas,
şi nu ştim pîn-la ele
cît drum ne-a mai rămas;
nu-şi ştie nimeni clipa,
nu ştie-n care fel
şi-n care loc aşteaptă
sfîrşitul pentru el.

Necunoscută-i Ziua
Venirii lui Hristos
şi noaptea Judecăţii,
şi tot ce-i ne-ndoios
— Ci numai locul unde
te duci cu ce-ai făcut
spre slavă sau osîndă
nu ţi-e necunoscut.

TU SĂ RĂMÎI!

Tu să rămîi la Calea
şi dragostea dintîi
— chiar de-ai rămîne singur
acolo să rămîi!

Să-ţi ţii învăţătura
ce-o ştii de la-nceput
— oricîte drumuri aspre
mai ai de străbătut.

Să stai în locul unde
Hristos te-a aşezat
chiar toţi de-ar fi să poată
călca ce s-au legat.

Să crezi la fel ca-n clipa
din sfîntul legămînt,
— cu prima ta credinţă
să intri în mormînt.

Să lupţi în rînd cu fraţii
din primii vieţii paşi
fiind la fel şi-n jertfe
şi-n bucurii părtaşi.

Să mori cum ţi-a fost viaţa
statornic cu Isus
— El să te ia de-acolo
de unde-ntîi te-a pus.

ORICÎT SĂ ASCULT CUVÎNTUL

Oricît să ascult Cuvîntul
dragostei lui Dumnezeu
— a mea inimă-nsetată
tot l-ar asculta mereu,
căci în El e luminos
Miezul Harului: Hristos.

Oricît să gîndesc la multul
şir de mari minuni ştiut
marginile-s necuprinse,
număru-i necunoscut
căci prin toate-i, luminos,
Taina Harului: Hristos.

Oricît să privesc cuprinsul
cerului nemăsurat
ochii-mi sînt mereu mai dornici
duhul mai nesăturat
căci în toate-i luminos
Chipul Harului: Hristos.

Oricît să mă rog cu lacrimi
mulţumind lui Dumnezeu
tot I-aş mai nălţa iubirea
tot I-aş mulţumi mereu
căci în toate-i luminos
Duhul Harului: Hristos.

Oricît aş gusta nectarul
părtăşiei fericit
m-aş împărtăşi dintrînsul
nesfîrşit şi nesfîrşit
căci în el e luminos
Slava Harului: Hristos.

POŢI SĂ PROMIŢI.

Poţi să promiţi cît vrei iubirii
dar dacă nu-mplineşti ce-ai zis
oricîte jertfe ea ţi-ar cere
— mai bine nici n-ai fi promis.

Poţi face ori şi cîte planuri
dar dacă nu-mplineşti ce-ai vrut
şi nu-ţi duci munca pîn-la capăt
— mai bine nici n-ai fi-nceput.

Poţi da oricît de sfinte-ndemnuri
dar cînd tu însuţi le-ai călcat
îndepărtîndu-te de ele
— mai bine nici nu le-ai fi dat.

Poţi şti tot drumul mîntuirii
dar dacă nu-l urmezi ţinut,
ci faci pe alţii să-l hulească
— mai bine nici să-l fi ştiut.

Şi poţi chiar pe Hristos să-L afli
dar dac-apoi L-ai lepădat
şi-ai devenit un fiu satanei
— mai bine nici să nu-L fi-aflat.

Căci vai de-acel ce calcă Harul
şi Adevărul cunoscut
trecînd peste Hristos spre lume
— mai bine nu s-ar fi născut.

CE-AI ÎMPLINIT.

Ce-ai împlinit din cîte gînduri
aveai cîndva pentru Hristos,
cu ce-ţi închei acum sfîrşitul
a ce-ai pornit aşa frumos?

Cînd e sfîrşitul fericit,
frumos e tot ce-ai săvîrşit
dar cînd sfîrşitu-i ruşinos
zadarnic ai pornit frumos.

Ce-ai împlinit din începutul
atît de-nflăcărat pornit,

ce s-a ales din rodul vieţii
cu legămînt făgăduit?

Ce-ai împlinit deplin cu fapta
din cîte juruinţe-ai pus,
din cîte promisiuni şi planuri
ce rod lui Dumnezeu I-ai dus?

Cît ţi-a pătruns de-adînc lumina
prin zidul de-ntunerec greu
cît ţi-ai suit arzînd iubirea
spre semeni şi spre Dumnezeu?

Cîtor dureri le-ai stins văpaia
la cîţi pierduţi aprins-ai ţel,
cîţi din ai tăi se duc cu tine
după Hristos şi pentru El?

Din ce-ai cîntat, din ce-ai spus lumii
din cîte-ai tot făgăduit,
priveşte-L pe Hristos şi spune-I
ce-ai împlinit, ce-ai împlinit?

CÎND NU MAI AI NEVOIE.

Cînd nu mai nevoie
de-ai tăi părinţi sărmani,
să nu uiţi c-ai avut-o
de ei atîţia ani.

Cînd nu mai ai nevoie
de fraţii din trecut,
adu-ţi aminte cîtă
odată ai avut.

Cînd nu mai ai nevoie
de soţul tău slăbit,
adu-ţi aminte cîtă
viaţă te-a-nsoţit.

Cînd nu mai ai nevoie
de prietenul căzut,
să nu uiţi cîtă vreme
nevoie ai avut.

Cînd nu mai ai nevoie
de-un binefăcător
să nu uiţi nici odată
de cîte-i eşti dator.

Cînd crezi că n-ai vreodată
nevoie de Hristos
atunci ai cel mai grabnic
şi cel mai dureros.

CE-AI MAI DE PREŢ.

Ce-ai mai de preţ pe lume
ca sufletul din tine
la ce-ai putea cu-atîta
putere a mai ţine
— şi totuşi ce netrebnic
ţi-l dai deşertăciunii
trăind în necredinţă
şi slugărind minciunii!

De sufletul şi timpul tău
să-ţi pară-n lume cel mai rău
pe-al mîntuirii tale preţ
dă-ţi aurul întregii vieţi.

Ce-ai mai de preţ acuma
ca timpul scurt prin care
poţi să-mplineşti cereasca
şi veşnica-ţi lucrare,
— şi totuşi ce pierzi oare
mai nebunesc pe cale
şi mai fără-ntristare
ca timpul vieţii tale!

Ce-ai mai de preţ în moarte
ca harul mîntuirii
spre ce-ai mai pune-asemeni
tot aurul trăirii,
ce-ai mai pe veşnicie,
mai scumpă — şi mai una,
— şi totuşi cum nu-ţi pasă
c-o pierzi pe totdeauna!

N-AMÎNA-NDREPTAREA VIEŢII.

N-amîna-ndreptarea vieţii
pîn-la ultimul popas,
nimenea din noi nu-şi ştie
care-i cel din urmă ceas.

N-amîna înfăptuirea
gîndului frumos şi sfînt,
n-amîna să pui cu Domnul
fericitu-ţi legămînt.

N-amîna-mplinirea sfintei
datorie de părinţi,
lacrimile nesfîrşite
sînt amare şi fierbinţi.

Nu-ţi mai amîna-mpăcarea
ta cu soţul despărţit,
nu ştii cît de grabnic vine
neaşteptatul tău sfîrşit.

N-amîna s-asculţi Cuvîntul,
n-amîna să mergi la fraţi,
n-amîna să-ţi vezi de suflet
— amînînd, spre iad te-abaţi.

Moartea, nimănui nu-i lasă
nici o clipă, nici un pas,
— Tot ce laşi rămas de-acum
poate fi pe veci rămas.

NU-ŢI PRIVI UŞOR PĂCATUL.

Nu-ţi privi uşor păcatul
care-l faci cînd nu asculţi
uită-te cum neascultarea
i-a zdrobit pe-atît de mulţi.

Nu-ţi privi uşor păcatul
ruperii de soţul tău
mulţi, lăsîndu-se ispitei
au ajuns nespus de rău.

Nu-ţi privi uşor păcatul
nepăsării de Hristos
rîsul nebunesc se plînge
cel mai lung şi dureros.

Nu-ţi privi uşor păcatul
clipei peste care treci
un prilej pierdut acuma
poate fi pierdut pe veci.

Nu-ţi privi uşor păcatul
că n-asculţi cînd eşti chemat
viitorul neascultării
este-un blestem necurmat.

Nu-i păcat uşor pe lume,
orişice păcat e greu
fiecare naşte-un demon
şi-ţi ucide-un dumnezeu.

CUM CREZI SĂ SCAPI?

Cum crezi să scapi vreodată
de-al tău păcat, neplîns,
cînd greaua lui răsplată
de-atîţia ani ţi-ai strîns?

Cum crezi să scapi de marea
răspundere ce-o ai,
cînd ţi-ai uitat chemarea
şi patimei te dai?

Cum crezi să scapi de-acele
poveri şi datorii,
ce-ţi sînt cu-atît mai grele
cu cît mai mult le ştii?

Cum crezi să scapi de-ocara
amarelor urmări,
cînd îţi trăieşti fugara
viaţă-n desfătări?

Cum crezi să scapi în ceasul
Judeţului ascuns,
cînd o să-ţi ardă glasul
în cel mai greu răspuns?

Cum crezi să scapi de moarte
şi veşnicul ei chin
cînd stai de cer departe
şi de Hristos străin?

NU NOI CHEMĂM!

Nu noi chemăm, ci Adevărul
ce-ţi caută mîntuirea ta
pe El Îl calci, de El te lapezi
cînd nu voieşti a asculta.
Ascultă, ascultă, ascultă
să nu-ţi pierzi mîntuirea ta.

Nu noi vorbim, în glasul nostru
e-nştiinţarea lui Hristos
de El n-asculţi, pe El L-înlături
cînd rîzi şi-ntorci necredincios.
Ascultă, ascultă, ascultă
să nu rămîi necredincios.

Nu noi strigăm, ci-nţelepciunea
vrea să-ţi lumine drumul tău
pe ea o calci, de ea te lepezi

cînd mergi nepăsător spre rău.
Ascultă, ascultă, ascultă
nu fi nepăsător spre rău.

Nu noi răbdăm, ci curăţia
aşteaptă-n uşa ta plîngînd
de ea n-asculţi, pe ea o-nlături
cînd calci sfinţenia, căzînd.
Ascultă, ascultă, ascultă
să nu-ţi pierzi sufletul căzînd.

Nu noi, nici Dumnezeu nu pierde
ci tu te pierzi pe rele căi
de El n-asculţi, de El te lepezi
dispreţuind trimişii Săi.
Ascultă, ascultă, ascultă
nu lepăda trimişii Săi.

DACĂ NU EXISTĂ SUFLET.

Dacă nu există suflet
atunci ce-ţi vrei înţeles
atunci ce ţi se-nfioară
şi îţi sufere ades?

Dacă nu există moarte
atunci ce e teama ei,
atunci ce este odihna
care ne-ncetat ţi-o vrei?

Dacă nu există plată
după fapta fiecui,
atunci cine-ar face bine
atunci ce e rău, sau nu-i?

Dacă nu există-odată
judecată spre făptaş,
atunci cine mai alege
între sfînt şi ucigaş?

Dacă nu-i nici o-nviere
nici vreo plată sus şi jos,
atunci ce păcat mai este
şi de ce-a murit Hristos?

— O, cel ce vorbeşte astfel
greu va geme-odată-amar
cînd le va vedea şi crede,
dar va crede în zadar.

PÎNĂ NU CALCI ÎN PICIOARE.

Pînă nu calci în picioare
Sfîntul Sînge-al lui Hristos
tot mai poate fi-o nădejde
tot nu-i totul de prisos.

Pînă n-ai întors călcîiul
să loveşti în Dumnezeu,
tot mai poate fi-o nădejde
să n-ajungi la iadul greu.

Pînă nu alungi din tine
Duhul Harului Divin,
tot mai poate fi-o nădejde
tot nu eşti căzut deplin.

Pînă nu-njoseşti obraznic
tot ce-i sfînt şi închinat,
tot mai poate fi-o nădejde
nu de tot eşti blestemat.

Dacă inima-ţi zdrobită
geme-n plînsul cel amar
tot mai poate fi-o nădejde
tot mai ai un ultim har.

Dar cînd le-ai făcut pe-aceste
şi tot rîzi şi-ţi tot petreci
nu mai e nici vreo nădejde
eşti pierdut pe veci de veci.

VA VENI-N CURÎND ŞI ZIUA.

Va veni-n curînd şi ziua
despărţirii, — nu uita
nu-ţi lega prea strîns, în lume,
de nimic inima ta

Ca să nu plîngi veşnic
greu şi dureros
inima ţi-o leagă
numai de Hristos.

Va veni-n curînd un altul
să-ţi ia locul care-l ai,
nu te-nchipui stăpînul
scaunului pe care stai.

Va veni-n curînd răsplata
pentru fapta fiecui —

ţine seama de urmarea
gîndului pe care-l pui.

Va veni-n curînd ruina
casei care ţi-o zideşti
nu uita de locuinţa
care-o ai cînd nu mai eşti.

Va veni-n curînd trezirea
lîng-o Poartă dintr-un vis
fericit vei fi aflîndu-ţi
cerul aşteptînd deschis.

Va veni-n curînd şi clipa
întîlnirii cu Hristos
— fericit vei fi văzîndu-L
că te-aşteaptă bucuros.

PÎNĂ CÎND RĂMÎN PĂRINŢII.

Pînă cînd rămîn părinţii
credincioşi, cu suflet tare
e-o nădejde şi de fii
cei căzuţi în neascultare;
Dar cînd şi părinţii caută
căile deşertăciunii
învoind neleguirea
— nu-i nădejde de nici unii

Preţuiţi pe credincioşii
ce vi-s fraţi, părinţi şi soţi
cît i-aveţi, mai e-o nădejde
cînd nu-s ei, e vai de toţi.

Pînă soţul bun rămîne
credincios şi-n suferinţă
e-o nădejde şi de soţul
cel căzut în necredinţă.

Dar cînd soţul bun slăbeşte
întinîndu-se-mpreună,
pentru amîndoi se pierde
orişice nădejde bună.

Pînă cînd mai este unul
credincios într-o cetate
e-o nădejde că pedeapsa
de la toţi se va abate.
Dar cînd nu mai este nimeni
mîinile spre Cer să-şi ţină
cine-i mai opreşte focul
şi blestemul să nu-i vină?

DOMNULUI, ÎNTOTDEAUNA.

Domnului, întotdeauna
mulţumirea să I-o dăm
tot ce-avem mai bun într-una
numai Lui îi datorăm.
— Dar şi celor dragi prin care
El ne dă de-atîtea ori
trebuie fără-ncetare
să le fim mulţumitori.

Domnului, recunoştinţă
pentru toate de-orice fel
tot ce-avem cu prisosinţă
vine numai de la El.
— Dar şi celor dragi prin care
ne ajută Dumnezeu
faţa recunoscătoare
să le-o arătăm mereu.

Domnului, nemărginită
dragostea să I-o purtăm,
toată viaţa fericită
numai Lui I-o datorăm.

— Dar şi celor dragi prin care
de Hristos ne-mpărtăşim
dragostea, şi-n cer datoare
pînă-n veci s-o dăruim.

ORICINE ARE-UN SUFLET.

Oricine are-un suflet, gîndească-se cu teamă
la vremea care vine să meargă să-l dea-n seamă.

Altăturea cu viaţa, în fiecare clipă
îi ţine umbră rece a morţii grea aripă.

Alăturea cu rîsul i-e lacrima amară
cu orice dimineaţă i-e mai aproape-o seară.

Întîii paşi spre viaţă i-s primii paşi spre moarte,
ce una îi uneşte vine-alta şi-i desparte.

Sub cîntecul de leagăn e-un imn de-nmormîntare
şi clipa dintre ele e-atît de trecătoare...

Oricine are-un suflet gîndească-se cu teamă
c-atît de-aproape este Acel ce-i cere seamă.

NU-NVINUI CREDINŢA.

Nu-nvinui Credinţa
fiindcă unii-s răi,
deschidă-ţi-se mintea
şi vadă-ţi ochii tăi!

Nu-nvinui pe alţii
de-a tale fărdelegi,
tu singur porţi osînda
din calea ce-ţi alegi.

Nu-nvinui-ntîmplarea
că eşti unde-ai ajuns,
de vină este numai
păcatul tău ascuns.

Nu-nvinui altarul
că unii-s răi şi-l vînd,
Hristos e viu şi vine
să judece-ncurînd.

Nu-nvinui pe nimeni
că ai s-ajungi la scrum,
de vină eşti tu singur
că nu te-ntorci de-acum.

O, după clipa morţii
în focul necurmat,
în veci de veci vei geme:
— doar eu sînt vinovat!

CALE-NGUSTĂ, CALE-NGUSTĂ.

Cale-ngustă, cale ngustă
ce puţin am ostenit
ce puţin am mers pe tine
— şi ce mult mi-ai dăruit!

Numai harul Tău Isus
mi-a sfinţit puţinul dus
numai harul Tău slăvit
darul mic mi l-a privit.

Uşă strîmtă, uşă strîmtă
cît de rar te-am cercetat
cît de rar am plîns spre tine
— şi tu cît de mult mi-ai dat.

Glas preadulce, glas preadulce
ce puţin am stat s-ascult
ce puţin am mers urmîndu-ţi
— şi tu cît mi-ai spus de mult.

Jertfă Sfîntă, Jertfă Sfîntă
cît de rar am plîns mustrat
cît de rar mi-am spus căinţa
— şi Tu cîte mi-ai iertat.

CHIAR MERGÎND CU DOMNUL.

Chiar mergînd cu Domnul
fii cu grijă-ntr-una
cel rău îţi pîndeşte
viaţa-ntotdeauna
nu uita de curse,
umblă plin de teamă
— tu cazi doar în locul
unde nu bagi seamă.

Chiar cînd stai cu Domnul
fii cu grijă sfîntă
patima vrăjeşte,
şarpele încîntă...
rupe vraja care
ochii ţi-nfăşoară
— doar cînd uiţi ispita
duhul ţi-l doboară.

Chiar cînd eşti în Domnul
temerea fă-ţi pază
nici nu ştii vrăşmaşul
laţul cum ţi-aşează;
nu de rău te teme
ci de unde-ţi vine
teme-te de firea
cea ascunsă-n tine.

TU ŞTII ATÎT DE BINE.

Au ştii atît de bine
ce eşti dator să faci
ştii tot ce se cuvine
să spui ori ce să taci.
— Tu poţi cînd vrei cu-adevărat
să ţii Cuvîntul cel curat
de-aceea vei răspunde greu
cînd vei da ochi cu Dumnezeu.

Tu ştii să nu faci rele
cînd nu vrei calea lor,
ce-i sfînt şi ce-s greşele
le ştii, cît eşti dator.

— Tu poţi dacă voieşti acum
s-alegi al mîntuirii drum
de-aceea vei da greu răspuns
în faţa lui Hristos ajuns.

Tu ştii că Domnul vede
şi plată o să dea
şi-acelui care crede
şi-acelui ce nu vrea.
— Tu poţi pe drumul bun s-o iei
şi voia Lui s-o faci, de vrei,
de tot ce faci şi tot ce spui
vei da răspuns în faţa Lui.

MINUNI SÎNT TOATE.

Minuni sînt toate cîte sînt
în cer în ape şi-n pămînt
în munţi, în cîmpuri şi-n genuni
minuni şi jos şi sus, minuni

Dar nu-i minune mai presus
ca Jertfa Crucii lui Isus
în Ea ne vom uimi mereu
ce milostiv, ce bun cu noi,
ce iubitor — e Dumnezeu.

Minuni sînt toate cîte vezi
şi toate spun să crezi, să crezi
şi toate ne-ncetat ne spun
ce bun e Dumnezeu, ce bun.

Minune-i pîinea ce-o mînînci,
Minuni sînt tainele adînci,
Minuni sînt leagăn şi mormînt,
Minuni sînt toate cîte sînt.

Pătrunde-le, să ştii ce eşti
şi cît să crezi şi să iubeşti
Trăieşte-le, să ştii că nu-i
minune cît iubirea Lui.

ÎN CELE MAI FRUMOASE.

Încele mai frumoase din imnurile mele
aş vrea să nalţ cu lacrimi de viers înfiorat
un grai mai plin de farmec ca tot ce-i har în ele
— şi-acesta-i al Tău Nume, Isuse adorat.

Prin cele mai curate din gîndurile mele
aş vrea să urc mireasma divinului prinos
a tot ce-i mai sfinţire şi mai lumină-n ele
— şi-acesta-i al Tău Nume, Isuse Preafrumos.

Pe cele mai înalte din ceasurile mele
aş vrea să-nscriu cu flăcări de soare strălucit
cuvîntul ce s-adune tot aurul din ele
— şi-acesta-i al Tău Nume, Isuse Fericit.

În veşnicele-ospeţe a-cerurilor mele
aş vrea să port un singur veşmînt de in curat
să-mi strălucească unic, mai mult ca tot din ele
— şi-acesta-i al Tău Nume, Isuse Minunat.

În cele mai divine din visurile mele
aş vrea să-mi fii eternul şi dulce raiul meu
căci tot ce-i har şi soare şi strălucire-n ele
e Unicul Tău Nume, Isuse-Dumnezeu.

CÎND SOARELE DE-ACUM.

Cînd soarele de-acum, al Firii,
îmi va apune într-o zi
pe Tine Soarele Iubirii
ne mai apus, Te voi privi.

Dorind din inimă, fierbinte
doar Faţa Ta s-o port mereu
tot ce-am iubit mai înainte
arunc şi ard din duhul meu.

Din lume vrînd ca dintr-o vale
a plîngerii să ies cîntînd
nici în durere nici în jale
lumina inimii nu-mi vînd.

Ce flori mi-ar fi crescut vreodată
pentru păcat, pe rînd le-am scos
şi-n locul lor grădina toată
I-am semănat-o lui Hristos.

Oricîte nume dragi din lume
aş fi avut cîndva, le-am zmult
şi-am scris pe toate-un singur Nume
iubit, din ce în ce mai mult.

... Aşa s-aştept, sfinţind Iubirii
orice cuvînt cîntat şi spus
pîn-la apusul scurt al firii
şi la ivirea Ta *Isus*.

ORICINE-A AFLAT IUBIREA.

Oricine-a aflat iubirea
ce din mîntuire vine
şi la mîntuire duce
— seamănă, Isus, cu Tine.

Oricine-a primit credinţa
unică şi-adevărată
peste umbletul vieţii
poartă faţa Ta curată.

Oricine-a-nălţat Cuvîntul
fără frică sau ruşine,
dăruindu-i preţul vieţii
seamănă, Isus, cu Tine.

Oricine-a purtat nădejdea
totdeauna neclintită,
are chiar şi peste-nfrîngeri
Faţa Ta cea strălucită.

Oricine-a trăit virtutea
cu-nfrînare bucuroasă
are şi pe-a lui ascunderi
Faţa Ta cea preafrumoasă.

Dar cel care-n ascultare
totdeauna viaţa-şi ţine
Voia Tatălui făcînd-o
este cel mai mult ca Tine.

S-AU DUS PIERIND MILENII.

S-au dus pierdind milenii — şi altele-or să vină
Tu ai rămas Acelaşi . . . şi-aşa vei fi oricînd
cîntară-Ţi veci de aur din harfe de lumină
— ci alţi veci au să vină cîntarea-Ţi reluînd.

Te-au preamărit profeţii, vizionari prin ere,
Te-au admirat artiştii creind desăvîrşiri,
Te-au adorat eroii trecînd prin Înviere
— ci Tu rămîi Neapusul eternelor iubiri.

Cîndva, prin Veşnicie, s-a ridicat din vină
un fir de praf pe-o clipă voind să-Ţi stea vrăşmaş,
dar Neputinţa-l duse uitării — şi senină
Nemărginirea-Ţi curge pe-al ei etern făgaş.

Ca valurile mării se nasc şi pier popoare
cresc noi puteri în locul acelor ce-au pierit
— ci toate-s pentru Tine nici cît un praf în soare
mînate în Nimicul cu chip acoperit.

Prin toată existenţa ne-ai arătat iubirea
în mii şi mii de feluri vădind acelaşi har
— ci n-am putut să-i credem atît nemărginirea
ca-n clipa-cea-eternă-a Jertfei, pe Calvar.

Iubiri tot mai înalte prin veci tot mai lumină
de după Veşnicie şi după Infinit
în valuri nesfîrşite vor trece şi-or să vină
— ci Tu vei fi de-a pururi mai nou şi nou numit.

Veni-vor alte graiuri, veni-vor alte ere,
veni-vor alte forme de tot mai preafrumos —
cînta-Ţi-vor Noul Nume Etern din sfere-n sfere
— *ci pentru clipa noastră*
rămîi: *Isus Hristos.*

DACĂ S-A FĂCUT MINUNEA.

Dacă s-a făcut minunea
înnoirii vieţii tale,
asta trebuie s-o vadă
orişicine, pe-orice cale.

Dacă-n inima ta-i pacea
şi-n ea Duhul Sfînt se ţine,
asta trebuie s-o vadă
pe-orice cale, orişicine.

Dacă tu-L urmezi pe Domnul
şi ţii calea voii Sale,
asta trebuie s-o vadă
orişicine pe-orice cale.

Dacă tu ai pentru semeni
gînduri de iubire pline,
asta trebuie s-o vadă
pe-orice cale orişicine.

Dac-ai rupt-o cu trecutul
de păcate şi greşale
asta trebuie s-o vadă
orişicine, pe-orice cale.

Căci dac-ai aflat pe Domnul
şi-I cunoşti Cuvîntul bine
vai de tine cînd n-o vede
pe-orice cale, orişicine.

SFÎŞIEREA POCĂINŢEI.

Sfîşierea pocăinţei
dacă te-a născut de Sus,
adîncirea-nvăţăturii
vei căuta-o mai supus.

Adîncirea-nvăţăturii
dac-o vei căuta mereu
înnălţimea rugăciunii
te va ţine-n Dumnezeu.

Înnălțimea rugăciunii
dacă vei trăi-o sfînt,
evanghelica credință
vei avea-o legămînt.

Evanghelica credință
dac-o ai statornic far
dragostea frățietății
îți va strînge har cu har.

Dragostea frățietății
dac-o porți cu-adevărat,
jertfa dăruirii vieții
vei-nălța-o mai curat.

Jertfa dăruirii vieții
dacă poți s-o dai voios
ai suit și cea din urmă
treaptă pînă la Hristos.

DACĂ IUBIREA LUI HRISTOS.

Dacă iubirea lui Hristos
nu-nfrînge ura-n tine
la ce folos, la ce folos
trăirea ta-i rușine.

Dacă blîndețea lui Hristos
nu-ți biruie asprimea,
la ce folos, la ce folos
te va urî mulțimea.

Dacă jertfirea cu Hristos
zgîrcenia nu-ți frînge,
la ce folos, la ce folos
te lasă cel ce plînge.

Dacă-nfrînarea lui Hristos
nu-nvinge pofta-n tine
la ce folos, la ce folos
să mori ar fi mai bine.

Dacă încrederea-n Hristos
de frică nu te scapă
la ce folos, la ce folos
curînd ajungi la groapă.

... Dar dacă-n harul lui Hristos
le-nvingi pe-acestea toate,
o ce folos, o ce folos
ești soare pentru gloate!

GREU E NUMAI PÎNĂ-N CLIPA.

Greu e numai pînă-n clipa
cînd ajungi să crezi deplin
— după-aceea poți să birui
orișice-ndoieli și chin.

Greu e pînă cînd nădejdea
ți-a ajuns de neclintit
— după-aceea-n nici o luptă
n-ai să mai rămîi trîntit.

Greu e numai pîn-ajunge
dragostea din tine jar
— după-aceea toate-s cîntec
după-aceea toate-s har.

Greu e numai pînă-n clipa
cînd ajungi să ştii că poţi,
după-aceea n-ai întoarce
nici de-ar fi-mpotrivă toţi.

Greu e pîn-la hotărîre
căci cînd gîndul ţi-ai învins,
nu-s nici piedeci netrecute
nu-i nici ţel de neatins.

Greu e numai pînă-n clipa
cînd poţi şi să mori, voios —
— dar abia de-atunci încolo
eşti ostaşul lui Hristos.

MERGI FICA MEA.

Mergi fica mea de-acum cu Domnul
spre fericirea ce-ţi dorim
dar nu-mi uita învăţătura
din clipa cînd ne despărţim;

— Cuvîntul Domnului urmează-l
la timp şi ne-la-timp, voios,
privirea inimii smerite
nu-ti depărta de la Hristos.

Păstrează-ţi sănătoasă mintea
şi-adîncul inimii curat,
fiinţa nu ţi-o stăpînească
decît ce-i sfînt şi-adevărat.

Din bunurile lumii-adună
doar cît să nu le ştii de greu
ca paşii tăi uşor să umble
pe urmele lui Dumnezeu.

Să nu-ncuviinţezi păcatul,
virtutea-n veci să n-o trădezi,
să nu-njoseşti nici o credinţă
şi vina doar pe-a ta s-o vezi.

Din nici un rău nu-ţi face prieten
curatul Adevăr, fă-ţi soţ
să poţi să te desparţi de toate
doar de Hristos să nu te poţi.

... De n-ai să-mi uiţi învăţătura
din clipa cînd ne despărţim,
mergi fica mea oricînd cu Domnul
la capăt o să ne-ntîlnim ...

DUHUL TĂU MEREU SĂ LUPTE.

Duhul tău mereu să lupte
din orice-ndoieli să iasă
la credinţa care-i face
toată calea luminoasă.

Gîndul tău mereu să lupte
spre-nţelegerea curată
care-n orice-ntunecime
ţinta limpede-i arată.

Graiul tău mereu să lupte
să ajungă-a fi în stare
să zdrobească cu-adevărul
chiar minciuna cea mai tare.

Viersul tău mereu să lupte
să se-nalţe şi inspire
printre lacrimi către slavă
pîn-la har şi la sfinţire.

Rugăciunea ta să lupte
pîn-la Cel ce se ascunde
să tot bată şi să ceară
pînă i se va răspunde.

Toată viaţa ta să lupte
pînă slava şi-o-mpreună
pînă răul şi-l înfrînge
pîn-ajunge la cunună.

DOAMNE, DINTRE CÎTE ÎNCĂ.

Doamne, dintre cîte încă
ştiu că n-am — şi-Ţi cer cu dor
ruga mea-i cea mai adîncă
dă-mi un suflet iubitor.

Dintre cîte bunuri sfinte
Ţi le cer din drum spre Rai
Te rog Doamne mai fierbinte
bună inima să-mi dai.

Dintre cîte daruri bune
are Duhul Tău Cel Drept
Doamne-n orice rugăciune
cer un cuget înţelept.

Dintre perlele frumoase
şi-al virtuţilor şirag
vorbele cuviincioase
Ţi le-aş cere mai cu drag.

Dintre cîte minunate
frumuseţi şi daruri ai
eu privirile curate
Ţi le cer mai mult să-mi dai.

Dar c-o dragoste voioasă
Doamne-Ţi cer şi mai profund
c-o putare prietenoasă
toate-acestea să-mi ascund.

CÎNTAREA ANILOR

'NAINTEA FEŢEI TALE DOAMNE...

'Naintea feţei Tale, Doamne...
plecînd genunchii ne-nchinăm
şi jertfa rugăciunii noastre
din toată inima-Ţi- nălţăm:

Părinte veşnic al luminii,
căutăm lumina şi-o dorim,
ajută-ne din Cer primind-o
pămîntului s-o dăruim .

Isuse Adevărul Veşnic,
dorim să Te avem trăit,
ajută-ne umblînd în Tine
să Te vestim desăvîrşit.

Duh Sfint al dragostei fierbinte,
de harul ei la toţi ni-e dor —
aprinde-o mare şi-o păstrează
în viaţa noastră-a tuturor...

— Ca izbăviţi din întunerec
din rătăciri şi dezbinări,
s-aducem rodul sfînt şi dulce
al fericitei ascultări

Că-mpărăţia şi puterea
şi slava este-a Ta deplin,
mărire Ţie Tatăl, Fiul
şi Sfîntul Duh în veci,
amin.

MĂ DĂRUIESC LUMINII.

Mă dăruiesc Luminii spre-a arde necurmat
acolo unde jertfa se cere mai curat

Lumina să mă facă o flacără pe- altar
adeverind misterul din Pîine şi Pahar

Şi să mă facă rază de candelă-nsoţind
gemuta rugăciune din duhul suferind

Şi să mă facă-un soare strălucitor şi-aprins
mărturisind Iubirea pe cît pămînt m-a-ntins

Şi să mă facă-ol nopţii îndreptar
spre Adevărul Unic din orişice hotar

Şi să mă facă farul ce-arată luminos
Limanul şi Salvarea eternă în Hristos

Şi să mă facă faclă să luminez curat
Soliei înţelesul cel drept şi-adevărat

Şi să mă facă fulger puternic despicînd
hotare de-ntunerec cu fiecare gînd . . .

— Mă dăruiesc Luminii ca torţă şi ca rug,
pe totdeauna gata de jertfă şi de plug.

NU TE-NDOI.

Nu te-ndoi ci crede
că după orice nor
e-un soare şi mai dulce,
e-un rod şi mai cu spor

Nu norul este veşnic
ci soarele e-acel
ce-nvinge şi rămîne
atotputernic El.

Nu te uita la tine
că eşti atît de slab
nici la vrăjmaşul care
te-ar nimici degrab';

Nu- te-ndoi ci crede
că dincolo de tot
veghează Dumnezeul
Puternic Savaot,

Că nici un păr nu-ţi cade,
că nici o clipă nu-i,
că nu-i nici o-ncercare
decît prin voia Lui.

Că dacă crezi puternic
nimica nu-i spre rău
ci totul se va-ntoarce
spre-un şi mai bine-al tău.

Nu te uita la ziduri,
la porţile de fier,
la ura ce scrîşneşte,
— ci uită-te la cer . . .

— Nu te-ndoi ci crede
că-n ceasul cel mai greu
clipită de clipită
veghează Dumnezeu!

EU NU ŞTIU DOAMNE.

Eu nu ştiu Doamne unde încă
îmi vei mai duce paşii mei,
dar ştiu că Tu-mi vei fi oriunde
lumină sfîntă pentru ei.

Eu nu ştiu Doamne ce ispite
vor mai veni în calea mea,
dar ştiu că-n Tine biruinţă
şi ocrotire voi avea.

Eu nu ştiu Doamne de cîţi prieteni
mai pot fi încă părăsit,
dar ştiu că Tu vei fi cu mine
Însoţitor nedespărţit.

Eu nu ştiu Doamne cîte lacrimi
au să-mi mai plîngă ochii mei,
dar ştiu că Tu vei fi-alinare
şi mîngăiere pentru ei.

Eu nu ştiu Doamne cîte jertfe
mai trebuie s-aduc din greu,
dar ştiu că Tu-mi vei da putere
să-mi sui deplin calvarul meu.

Eu nu ştiu Doamne cîte rane
voi mai primi de la ai mei,
dar ştiu că Tu-mi vei da răbdare
şi rugăciune pentru ei.

Eu nu-mi ştiu Doamne viitorul
dar ştiu că e-n Mîna Ta
— ajută-mi să nu uit aceasta
ca liniştit să-Ţi pot urma.

CÎND TE-AM AFLAT.

Cînd Te-am aflat pe Tine Doamne,
de toate eu m-am lepădat
eram în sfînta-mi sărăcie
dumnezeeşte de bogat!

Cînd Te-am aflat pe Tine Doamne,
al primăverii vis era,
dar ca-ntr-un mijloc greu de iarnă
atît belşug de flori ningea.

Cînd Te-am aflat pe Tine Doamne
nici nu simţeam că merg pe jos —
părea că zbor prin întunerec
aşa era de luminos.

Cînd Te-am aflat pe Tine Doamne
tot sufletul mi-era vrăjit,
plîngeam ca-n cea mai grea durere
atît eram de fericit.

Cînd Te-am aflat pe Tine Doamne
eram atît de vinovat;
dar ca pe cel mai fără vină
aşa cu drag m-ai sărutat.

Cînd Te-am aflat pe Tine Doamne
o zi aşa de rînd era
dar n-am de-atuncea sărbătoare
mai strălucită de cît ea.

Cînd Te-am aflat pe Tine Doamne
eu am simţit că sînt bogat
dar nici atunci, nici azi, Isuse
nu ştiu cît sînt, cu-adevărat . . .

O, HAR CERESC.

O, har ceresc prin Tine am
avut puteri să-ntorc spre Bine
şi-nspre-Adevăr cînd rătăceam
prin locuri de-ntunerec pline.

O, har ceresc prin Tine sînt
în stare să-nţeleg Misterul
că Sîngele şi Trupul Sfînt
prin Cruce m-a-nfrăţit cu Cerul.

O, har ceresc, prin Tine pot
răbda-ncercările şi sila
s-ating isvorul şi să-mi scot
iertarea, dragostea şi mila.

O, har ceresc, prin Tine-nving
ispita, temerea şi ura
cînd flăcările ce mă-ncing
întrec puterea şi măsura.

O, har ceresc, prin Tine doar
întrezăresc, sperînd, cununa
lumina-n care nu-i hotar
şi dragostea pe totdeauna.

O har ceresc, din Cruce scos,
cum vindeci orişice suspine,
lumina umbrei lui Hristos
cînd faci să treacă peste mine.

ATÎT DE-APROAPE EŞTI.

Atît de-aproape eşti de moarte
că nu se poate să nu vezi
ce lungă-i umbra ei spre tine
şi mîna ei spre unde şezi!

Atît de-aproape e-nălţarea
de prăbuşire şi de-abis,
că nu se poate să nu vadă
acel ce are-un ochi deschis!

Atît de-aproape e trufia
de neascultare şi blestem,
că încă de pe tron s-aude
eternul plîns în cîţi şi-l gem.

Atît de-aproape-i Judecata
şi iadul, de-orişice păcat
c-ar trebui să fugi cu groză
de tot ce pare necurat.

... Şi Dumnezeu e-atît de-aprope
de tine credinciosul Său,
că fără ştirea Lui nu-i nimeni
s-ating-un fir din capul tău.

Să ai credinţă deci, şi frică, —
spre două părţi ai drum deschis:
şi mergi pe-o punte-atît de-ngustă
între Infern şi Paradis.

O, SUFLET DIN SUFLETUL MEU.

O, suflet din sufletul meu
fior din aceeaşi iubire,
calvarul aceluiaşi greu
ne-a dat o-nfrăţită simţire

Fii binecuvîntată
în veci de Dumnezeu
tu parte neuitată
a sufletului meu.

În inima noastră la fel
aceeaşi dorinţă suspină,
Hristos mi te-a dat pentru El,
părtaşe la slujba-I divină.

Spre soarele-aceluiaşi steag
nălţm o-nfrăţită privire
şi slujbei Aceluiaşi Drag
I-aducem unita jertfire.

Ce scumpă ţi-e lupta ştiind
alături fiinţa iubită,
părtaşe la jertfă fiind
părtaşe la plata slăvită.

Ce dulce-i cîntarea în doi,
ce rodnică-i slujba-n unire,
cînd arde c-o flacără-n noi
aceeaşi cerească trăire!

O, suflet din sufletul meu
răsad din aceeaşi credinţă
prin foc ne-a unit Dumnezeu
pe veci pentru-a Lui biruinţă.

ALĂTURI AM PURTAT.

Alături am purtat povara
aceleiaşi slăvite cruci
deşi, necunoscut şi tainic,
tu altfel ţi-a fost dat s-o duci.

Aceeaşi înspinată creangă
a-ncununat şi fruntea ta,
deşi, tăcut şi singuratec,
de tine nimeni nu ştia.

Eu, din răsplata suferinţei
ceva şi-n lume mi-am primit,
dar tu purtînd-o neştiută
chiar şi de-aceasta te-ai lipsit.

O, Mîine, cînd în Cer Stăpînul
va răsplăti pe drept ce-am dat
— răbdarea ta necunoscută
va străluci mai minunat.

AJUTĂ-NE SĂ TE IUBIM.

Ajută-ne să Te iubim
Cerescul nostru Tată
chiar dac-ar fi să nu primim
în veci nici o răsplată.

Să credem în puterea Ta
adînc cum ni se spune,
chiar dacă nu ne-ai asculta
nicicînd vreo rugăciune

Să ţinem sus Cuvîntul Tău
în orice grea-ncercare,
chiar dacă ne-ar lovi cel rău
c-o ură tot mai mare.

Să nu ne îndoim deloc
în nici o grea ispită,
s-avem cînd vom ieşi din foc
fiinţa strălucită.

Ca astfel zilnic preschimbaţi
din bine în mai bine
s-ajungem slava înfiaţi
avînd un chip cu Tine!

NOI SÎNTEM MARTORI!

Noi sîntem martori că Hristos
e Dumnezeu cu Tatăl Una,
Atotputernic, Credincios
şi-Adevărat pe totdeauna.

Cei ce-au trăit, cei ce-au văzut
sînt martori vrednici de crezut
c-Adevărat şi Credincios
Mîntuitor e-n veci Hristos.

Noi sîntem martori c-am trecut
prin greutăţi nemaitrăite
şi L-am chemat şi I-am văzut
puterea mîinii Lui slăvite.

Noi sîntem martori, căci am fost
în loc de moarte şi pierzare
şi L-am căutat de adăpost
iar braţul Lui ne-a dat scăpare.

Noi sîntem martori pentru voi
şi pentru Domnul pe vecie
— o, fie-n Ziua de Apoi
slăvită-această mărturie.

FRUMOASĂ FLOARE-A TOAMNEI.

Frumoasă floare-a toamnei, tu singură-ai rămas
cînd toate calelalte zac moarte pas cu pas
e faţa ta lovită de stropii ploii reci
dar străluceşti mai dulce cu cît mai greu te-apleci.

În jurul tău grădina e-un cimitir de flori
tu ştii că vine iarna şi ştii curînd că mori
şi totuşi lupţi păstrîndu-ţi curajul neclintit
în amintirea scumpă a soarelui iubit.

— Cînd toate celelalte se ofilesc şi mor,
cînd totu-i deznădejde şi plîns de-al verii dor,
cînd totul e ruină părînd pe veci pierdut
tu stai luptînd eroic pe locul cunoscut.

Cu-ai tăi căzuţi sub colţii duşmanului la rînd,
nu-ţi părăsi chemarea, rezistă rămînînd!
ştiind că-i pîn-la urmă vrăşmaşu-nvingător
zîmbind primeşte-ţi moartea privind spre Viitor.

Cu ultimele lacrimi de gheaţă pe obraz,
priveşte neclintită spre Soarele Viteaz.
Şi mori încredinţată că El va triumfa
că-n Ziua Biruinţei şi tu vei învia.

VOI CEI CE-AŢI FOST.

Voi cei ce-aţi fost adînc legaţi
şi Dumnezeu v-a dat scăpare
voi pîn-la moarte-I datoraţi
recunoştinţa cea mai mare.

O, nu uitaţi, o nu uitaţi
ce I-aţi promis, ce-I datoraţi
pliniţi al vostru legămînt
căci Dumnezeu e Sfînt, Sfînt, Sfînt.

Voi cei ce L-aţi chemat la greu
iar El v-a scos din suferinţă,
voi pînă-n veci lui Dumnezeu
îi datoraţi recunoştinţă.

îi datoraţi să-L preamăriţi
pentru-ndurările-I slăvite
să-L lăudaţi şi să-I vestiţi
minunile de *voi* trăite.

îi datoraţi trăind frumos,
să fiţi urmaşilor lumină
să aibă şi ei în Hristos
pe veci încredere deplină.

O, nu uitaţi ce v-aţi legat
cînd El v-a scos din strîmtorare,
— El Şi-a-mplinit Cuvîntul dat
dar cum vi-l împliniţi voi oare?

CE-ADÎNC MĂ MÎNGÎI TU.

Ce-adînc mă mîngîi Tu Părinte
cînd noaptea îmi îndrept spre Tine
iubirea inimii, fierbinte
pe unda lacrimilor line.

Ce-adînc mă mîngîi Tu cînd zorii
zîmbesc pe-a zilei nouă faţă
şi noul har îmi dă fiorii
curaţi ai dragostei de viaţă.

Ce-adînc mă mîngîi Tu cînd toate
cărările părînd închise
în clipa cea din urmă, poate,
văd zarea luminîndu-mi-se.

Ce-adînc mă mîngîi Tu cînd seara
cu genele înrourate
îşi lasă fruntea lin povara
pe mîinile împreunate.

Ce-adînc mă mîngîi Tu oriunde
şi-n orice timp mă-nalţ spre Tine
cînd inima-n adînc ascunde
trăirea dragostei divine.

ÎNDREAPTĂ-MI INIMA.

Îndreaptă-mi inima spre Tine
în orice clipă de durere,
aceasta fi-va pentru mine
izvorul unic de putere.

Îndreaptă-mi inima spre Tine
în orice zi de bucurie,
aceasta-i taina ce-mi va ţine
viaţa-n har şi-n curăţie.

Îndreaptă-mi inima spre Tine
în anii grei de încercare,
aceaste-mi va păstra-n suspine
nădejdea-n veci biruitoare.

Îndreaptă-mi inima spre Tine
mereu întreaga mea viaţă
căci harul şi puterea-mi vine
din dulcea Ta, Isuse, Faţă.

Îndreaptă-mi inima spre Tine
ca ochii florilor spre soare,
atuncea zilele-mi senine
vor fi de-a pururi sărbătoare.

CU PROSPĂTĂ PLĂCERE.

Cu proaspătă plăcere mă-ntorc mereu şi-acum
spre toate-acele drumuri pe care-am mers cu Tine,
chiar cînd doar gîndul numai mi-l pot porni la drum
se-ntoarce totdeauna cu braţe pline-pline.

La orice răspîntie în care-am aşteptat
zîmbesc de-o revedere sau plîng de-o despărţire
aici am stat pe iarbă, acolo ne-am rugat
— şi toate-s încă pline de cîntec şi iubire.

Pe drumurile vieţii cu Tine mi-au rămas
nenumărate urme şi feţe neuitate,
iar cînd mă-ntorc spre ele, la fiecare pas
cu proaspătă plăcere le regăsese pe toate.

Şi toate-acestea numai că Tu ai fost cu noi
sfinţind umblarea noastră cu dulcea-Ţi frumuseţe,
nimic nu se-nvecheşte ci toate-s tot mai noi
scăldate-n strălucirea curatei Tale feţe.

Cu cîtă bucurie, cînd trec pe-a noastre căi,
văd Chipul Tău cel dulce pe chipurile-aduse
şi-Ţi întregesc Fiinţa din toţi cei dragi ai Tăi:
în loc de mii de feţe, văd doar pe-a Ta Isuse.

SFINTE TATĂ BUN.

Sfinte Tată bun şi blînd,
Ţie ne rugăm-nălţînd
printre lacrime fierbinţi
ale inimii dorinţi,
prin smerite rugăciuni
ele vieţii slăbiciuni
şi-n potir de legămînt
dorul îndreptării, sfînt.

Căci ne doare-adînc şi-amar
vorba multă fără har,
rugăciunea fără foc,
slujba fără duh deloc,
părtăşia fără dor,
dragostea fără fior,
bucuria fără cînt,
viaţa fără Duhul Sfînt...

Doamne-ndură-Te şi fă-i
plini de har pe toţi ai Tăi
dă-ne-un duh ascultător,
cald, unit şi răbdător,
mai fierbinte să iubim
mai adînc să ne unim
mai din plin trăind ce ştim
ca să fim
cum ne numim.

O, NOI NE-AM BIZUIT.

O, noi ne-am bizuit pe Domnul
de-aceea nu ne-a nimicit
nici vîntul cînd vuia năpraznic
nici valul cînd izbea cumplit

Bizuiţi-vă pe Domnul
toţi ai Lui în orice fel
căci în El au biruinţa
cîţi se bizuiesc pe El.

O, noi ne-am bizuit pe Domnul
de-acea cînd zdrobiţi păream
spre strălucita izbăvire
adînc încrezători priveam.

O, noi ne-am bizuit pe Domnul
de-aceea-n nopţi de suferinţi
crezînd, noi pregăteam din lacrimi
cîntarea marei biruinţi.

O, noi ne-am bizuit pe Domnul,
de-aceea-n linişte-am privit
şi-am stat neclătinaţi în faţa
asupritorului cumplit.

O, noi ne-am bizuit pe Domnul
de-aceea azi cîntăm aşa
şi veşnic vom slăvi şi-n ceruri
măreaţă Biruinţa Sa.

FAŢA TA ISUSE.

Faţa Ta Isuse Soare Fericit
mi-nsenină dulce sufletul zdrobit,
îmi alungă noaptea suferinţei grea
cînd faci să răsară Doamne Faţa Ta.

Faţa Ta Isuse mîngăie-ntărînd
inima ce plînge, calea grea suind,
Tu în bucurie plînsu-i vei schimba
cînd o să răsară Doamne Faţa Ta.

Faţa Ta Isuse cînd Se va ivi
suferinţa-ntreagă ni se va sfîrşi
inima de cîntec ni se va umplea
cînd o să răsară Doamne Faţa Ta.

Faţa Ta Isuse o slăvim răbdînd,
către ea cu lacrimi inima nălţînd,
şi-aşteptăm lumina care ne-o vei da
cînd o să răsară Doamne Faţa Ta.

ÎNDURĂ-TE O DOAMNE.

Îndură-Te o Doamne
de toţi ai Tăi mereu,
dar şi mai mult Te-ndură
de cei ce plîng mai greu.

Aproape fii o Doamne
de toţi cei asupriţi,
dar fii şi mai aproape
de cei mai greu loviţi.

Cu milă caută-i Doamne
pe toţi cîţi sînt pierduţi,
dar şi mai mult pe-aceia
ce-s mai adînc căzuţi.

Şi mîngăie-i cu milă
pe toţi cei amărîţi
dar şi mai mult să-i mîngîi
pe cei mai doborîţi.

Pe toţi ascultă-i Doamne
şi scapă-i Tu degrab',
dar şi mai grabnic scapă-l
pe cel bolnav şi slab.

De Tine toţi au lipsă
— dar dintre toţi cîţi pier
mai mult au cei ce-s singuri
şi părăsiţi Te cer.

ADESEORI.

Adeseori ispite grele
în calea vieţii mele vin
zdrobind odihna nopţii mele
şi-al zilei liniştit senin

Atunci alerg la rugăciune
şi prin Hristos din nou primesc
tărie să le-nving pe toate
şi iarăşi pacea-mi regăsesc.

Adeseori dureri amare
adînc încearcă viaţa mea
şi dreapta-ncrederii cărare
aşa de greu o pot ţinea.

Adeseori puteri duşmane
spre mine năvălesc cumplit
lăsîndu-mi viaţa numai rane
şi sufletul adînc zdrobit.

O, sfînt liman al rugăciunii
ce scut nedespărţit îmi eşti
ce liniştire, ce putere
şi ce-adăpost îmi dăruieşti!

CA UN ASCUNS MĂRGĂRITAR.

Ca un ascuns mărgăritar
e-al mîntuirii mare dar,
ferice-acel ce l-a găsit
păstrîndu-l pînă la sfîrşit.

Ca mirul cel cu bun miros
e-al mîntuirii dar frumos,
ferice sufletul acel
ce l-a primit şi-l poartă-n el.

Ca un tezaur de mult preţ
e-al mîntuirii dar măreţ,
ferice-acel ce l-a aflat
şi-l ţine-n cugetul curat.

Ca un izvor curat şi plin
e-al mîntuirii dar divin,
ferice sufletul smerit
ce bea din el necontenit.

O, suflet drag dac-ai aflat
al mîntuirii dar curat
dă tot ce ai s-o poţi păstra
că nu-i nimic mai scump ca ea

TU ŞTII LA CE NECAZURI.

Tu ştii la ce necazuri Doamne
în lumea asta ne-ai trimis
fă să-ndrăznim, s-avem credinţă
să biruim, cum Tu ne-ai zis.

Tu ştii că-n lume-aşa ca mieii
la lupi, ai spus că ne trimiţi,
păzeşte-ne-ntre ei Isuse
să nu putem fi nimiciţi!

Tu ştii ce slabi sîntem adesea
şi ce ispite tari avem,
fii ne-ncetat cu noi în luptă
şi-ajută-ne să nu cădem.

Tu ştii ce rară e iubirea
şi-n lume ce puţin trăim,
nu-ngădui să fim, o, Doamne,
prea despărţiţi de ce iubim.

Tu ştii ce grea-i în lumea asta
povara slujbei care-o cei
dă Doamne celor ce le-ai dat-o
şi inimi pe măsura ei.

CÎND NE-AI LĂSAT.

Cînd ne-ai lăsat porunca milei
pentru aproapele sărman,
noi am simţit Isus că Tu eşti
Acel duios Samaritean.

Căci, vai, şi noi eram odată
căzuţi tîlharilor cumpliţi
strigînd zadarnic după milă
zăceam uitaţi şi părăsiţi

Şi n-a fost nimeni să ne-ajute
căci cine oare-ar fi putut,
cînd sufletul zăcea-n pierzare
atît de-adînc şi greu căzut?

De n-ar fi fost a Ta iubire,
Preamilostiv Samaritean,
noi n-am fi-aflat nicicînd odihna
din sfîntul mîntuirii han.

— O, dă-ne dragostea de semeni
cu-a Ta blîndeţe să-i iubim
spre mîntuirea tuturora
porunca milei s-o trăim.

NEDESPĂRŢITUL MEU PRIETEN.

Nedespărţitul meu prieten
Mîntuitorul meu Cel Sfînt,
Ocrotitorul meu Puternic,
ce-adînc îndatorat Îţi sînt!

Ce-adînc întreaga mea fiinţă
de-a Ta credinţă s-a pătruns
c-atît de plin mă simt de Tine
şi-n ce-i văzut şi-n ce-i ascuns.

Din tot trecutul vieţii mele
uitat-am tot ce cunoşteam
pe Tine însă tot mai dulce
şi mai adînc în gînd Te am.

Uitat-am feţe mult iubite
ce-mi luminară-al vieţii crez,

dar Faţa Ta şi-n ochi şi-n suflet
mereu mai limpede-o păstrez.

Cu ce-am avut mai drag pe lume
stau tot mai rar şi mai puţin,
dar cerul gîndurilor mele
întreg, de Tine-i tot mai plin.

Azi n-am nici amintiri din urmă
şi nici dorinţi din viitor, —
Făptura Ta Slăvită-mi umple
întregul inimii fior.

Şi tot ce-aş mai dori pe lume
întregul fericirii rai
cu-ntreaga sete de iubire
în Tine-mi sînt, doar Tu le ai.

Tu mi-ai schimbat a vieţii bezne
în soare strălucit şi sfînt
— Mîntuitorul vieţii mele
ce-adînc îndatorat Îţi sînt!

N-AM FOST.

N-am fost ispravnicu-nţelept pus peste-averi cuprinse,
scriind puţin să pot da mult la cei cu mîini întinse,
— ci mult scriind, am dat puţin. Iar cei ce mă căutară
s-au depărtat dezamăgiţi că n-am fost ce-aşteptară.

Şi n-am fost înger uşurel cu aripi diafane,
s-aduc la cei ce m-adorau rîvnite-averi profane,
— ci înger cu aripi de lut ce-n zborul către soare
plătesc şi visul cel mai scurt c-o trudă zdrobitoare.

Şi n-am fost floare răsărind din gras pămînt de seră
ci-odraslă din pămînt uscat trudită şi stingheră,
— De-aceea rodul meu sărac e plin de-amărăciune
şi tot ce are bun în el e-un strop de rugăciune.

PACEA CRUCII TALE.

Pacea Crucii Tale
Scump Mîntuitor,
este-al bucuriei
mele-adînc izvor

Pacea Ta mi-alină
duhul frămîntat
cînd prin pocăinţă
sînt din nou iertat.

Vreau pacea Ta o Domnul meu
să-mi umplă inima mereu
deplin s-o am şi s-o trăiesc
— aşa să Te mărturisesc.

Pacea Ta-mi păstrează
harul zi de zi
cînd smerit Cuvîntul
caut a Ţi-l păzi.

Pacea Crucii Tale
mîngîie deplin
ale vieţii mele
răni şi plîns şi chin.

Pacea Ta-i odihna
şi comoara mea
n-am nimic pe lume
mai de preţ ca ea.

Pacea Ta Isuse
o voi vrea mereu
ea e fericirea
sufletului meu.

O, TATĂ SFÎNT AL ZILEI.

O, Tată Sfînt al zilei şi-al nopţii făcător
Tu Care eşti lumina şi umbra tuturor,
— în ceasul dimineţii trezindu-ne din somn
Te preamărim pe Tine cerescul nostru Domn!

O nouă zi începe şi nimenea nu ştim
ce poate să ne-aducă şi cum o s-o sfîrşim.
Ci-n Mîna Ta cea sfîntă şi-n mare mila Ta
ne-ncredinţăm viaţa cu tot ce va urma.

Îţi cerem sănătate, putere şi-ajutor
să facem munca noastră cu dragoste şi spor.
Dar de va fi s-o facem siliţi şi-ndureraţi
ajută-ne să-i ducem povara resemnaţi.

Îţi cerem pîinea zilei, dar dacă n-o primim
răbdare şi nădejde ne dă, să nu cîrtim.
Îţi cerem paza păcii, ca să-Ţi slujim smeriţi
dar de ne-ncerci, ne-ajută să fim nebiruiţi.

În ceas de dimineaţă, Părinte Te rugăm
întreaga zi ne-ajută Cuvîntul să-Ţi urmăm.
Lumina noastră-n muncă şi paza noastră-n somn
— Te preamărim din suflet Cerescul nostru Domn.

S-APROPIE LUMINA.

S-apropie Lumina,
— o nu te da învins,
ai candela aprinsă
şi mijlocul încins!

S-apropie Izbînda,
— o nu te da înfrînt
tu porţi un nume mare
şi-ai pus un legămînt!

S-apropie Salvarea,
— mai luptă-te puţin
curînd vor trece norii
şi-n veci va fi senin.

S-apropie-Ajutorul
— întîmpină-l în drum
veghează şi te roagă
să nu cazi chiar acum.

S-apropie Răsplata,
— lucrează mai cu spor
s-apropie Cununa
— s-o porţi biruitor,

S-apropie Stăpînul
să ieşi naintea Sa
— ferice robul care
va fi găsit aşa!

FRUMOS E VIITORUL.

Frumos e viitorul spre care vă-ndreptaţi
voi cei ce cu credinţă şi dragoste luptaţi!
frumoasă este-n ceruri ca soarele frumos
cununa ce v-aşteaptă viteji ai lui Hristos!

Frumoasă e lucrarea în care-aţi fost chemaţi
şi numele şi haina şi steagul ce-l purtaţi;
frumos să-i faceţi lucrul s-aduceţi rod frumos
— acei ce nu fac astfel nu-s vrednici de Hristos!

Frumoasă e credinţa pe care-o apăraţi,
Nădejdea şi iubirea pe care le cîntaţi,
frumos e Adevărul vestit de voi frumos —
trimeşi ce duceţi lumii solia lui Hristos.

Frumoasă-i veşnicia în care-o să intraţi
voi cei ce pîn-la moarte frumos o să luptaţi,
frumos în veci e cerul sfîrşitului frumos
nebănuită slavă v-aşteaptă la Hristos.

ADESEORI

Adeseori ispite grele
în calea vieţii mele vin
zdrobind odihna nopţii mele
şi-al zilei liniştit senin.

Atunci alerg la rugăciune
şi prin Hristos din nou primesc
tărie să le-nving pe toate
şi iarăşi pacea-mi regăsesc.

Adeseori dureri amare
adînc încearcă viaţa mea
şi dreapta-ncrederii cărare
aşa de greu o pot ţinea.

Adeseori puteri duşmane
spre mine năvălesc cumplit
lăsîndu-mi viaţa numai rane
şi sufletul adînc zdrobit.

O, sfînt liman al rugăciunii,
ce scut nedespărţit îmi eşti,
ce liniştire, ce putere
şi ce-adăpost îmi dăruieşti!

VOI CEI CHEMAŢI SĂ DUCEŢI.

Voi cei chemaţi să duceţi Solia lui Isus
păstraţi cu vrednicie cuvîntul ce l-aţi spus
trăind în curăţie sfinţiţi un loc frumos,
virtutea voastră fi-va padoaba lui Hristos,
cinstirea lui Hristos, frumseţea lui Hristos,
virtutea voastră fi-va frumseţea lui Hristos.

Rămîneţi în aceeaşi credinţă care-a pus
în voi întîiaşi dată iubirea lui Isus
şi mergeţi pîn-la moarte pe drumu-i luminos
statornicia voastră e cinstea lui Hristos,
e voia lui Hristos, e slava lui Hristos,
statornicia voastră e slava lui Hristos.

În faţa suferinţei plecînd un duh supus
fiţi gata şi de jertfă alături de Isus
senini urcînd calvarul, sfîrşitu-i glorios
răbdarea voastră fi-va triumful lui Hristos
mărirea lui Hristos, izbînda lui Hristos,
răbdarea voastră fi-va izbînda lui Hristos.

Atunci mărturisirea ce-n lume aţi adus
purta-va-ncredinţarea peceţii lui Isus
vestindu-I Adevărul puternic şi duios
vorbirea voastră fi-va Cuvîntul lui Hristos,
solia lui Hristos, porunca lui Hristos,
vorbirea voastră fi-va porunca lui Hristos.

La capătul credinţei cînd veţi ajunge Sus
şi Ceru-ntreg veţi umple cu slava lui Isus
veţi străluci alături de El în veci frumos
Biserică Slăvită Mireasa lui Hristos
Cununa lui Hristos, Comoara lui Hristos
Biserică Slăvită, Comoara lui Hristos.

DIN CEA MAI ADÎNCĂ.

Din cea mai adîncă şi mai grea-ncercare
şi din locul cel mai greu şi-apăsător
şi din cea mai neagră noapte de-ntristare
Te chemăm, o, Doamne, vino-n ajutor.

Mai porniţi sînt astăzi ca oricînd vrăşmaşii
mai aprinsă-i ura şi cruzimea lor
— ca să nu ne pierdem inima şi paşii
Te chemăm o Doamne, vino-n ajutor.

Ca un leu năprasnic gata să sfîşie
vine-n contra noastră cel asupritor
— ca să nu ne-nghită marea lui urgie
Te chemăm o Doamne, vino-n ajutor.

CÎND SIMT...

Cînd simt că s-apropie furtuna
şi văd în jurul meu norii grei,
la rugăciune alerg totdeauna
şi-atuncea iar primesc pacea ei.

Cînd simt că s-apropie-ncerarea
şi văd în faţa mea alt calvar
în rugăciune-mi caut alinarea
şi-atuncea iar mă simt plin de har.

Cînd simt că s-apropie-o ispită
şi văd pîndind în jur alt păcat
la rugăciune alerg şi-ntărită
mi-e inima prin ea ne-ncetat.

Cînd simt că s-apropie plecarea
şi văd că sînt în drum spre sfîrşit
în rugăciune-mi caut alinarea
şi-atuncea pot s-aştept liniştit.

Fii binecuvîntată rugăciune
alin şi scut şi har luminos,
păstrează-ne mereu curaţi şi du-ne
prin toate-nvredniciţi de Hristos.

NU PRIVIŢI LA SUFERINŢA...

Nu priviţi la suferinţa
pentru Domnul cu-ntristare
ea nu-i blestem nici ruşine
ci e cinstea cea mai mare

Suferinţa pentru Domnul
este harul strălucit,
fericit acela care
e de ea învrednicit.

Suferinţa pentru Domnul
nu e noapte ci-i lumină,
nu e zbucium şi-apăsare
ci e linişte divină.

Suferinţa pentru Domnul
nu-i cădere ci-i nălţare,
nu e pierdere-n viaţă
ci-i cîştigul cel mai mare.

Suferinţa pentru Domnul
nu e chin ci-i mîngăiere,
nu e plîns ci-i cîntec dulce,
nu-i slăbie ci-i putere.

— Binecuvîntaţi pe Domnul
cînd veţi fi în încercare
căci prin ea vă faceţi vrednici
de răsplata viitoare.

Nu cîrtiţi nici nu vă plîngeţi
ci-o răbdaţi cu bucurie
căci ea trece, dar cununa
va rămîne pe vecie.

TE ROG IA-MI DOAMNE.

Te rog ia-mi Doamne şi-amintirea
păcatelor cîndva trăite
c-aceasta-mi duce-nchipuirea
şi-o-neacă-n ape otrăviti

Şi-n fiecare clipă o Isuse
spre Tine ia-mi a inimii dorinţi
să-Ţi fie-ntregi cu dragoste supuse
pe calea unei mari credinţi.

Ia-mi prietenii de-ndemnuri rele,
pornirea spre uşurătate
şi tot ce dă vieţii mele
îndemn străin de căi curate!

Dorinţele străine ia-le
şi gîndul poftelor deşarte,
mai drag ca fapta voii Tale
nimic să nu-mi laşi pîn-la moarte.

Şi pentru tot ce-mi iai, Ţi-aş cere
să-mi dai doar scumpa Ta iubire
dar care nici în vreo durere
să nu cunoască despărţire.

FRÎNGE NOAPTEA ASTA!

Frînge noaptea asta
de-ntunerec plină
şi mai adă Doamne
peste noi lumină,
în această noapte-amară
Doamne, fă lumină.

Rupe lanţul care
sufletul ni-l strînge
că sub grele lespezi
inima ne plînge,
ia-ne lespedea sub care
inima ne plînge.

Sfarmă zidul care
duhul ni-l apasă,
fă-ne drum prin ceaţa
tot mai grea şi deasă, —
Doamne, fă-ne drum prin ceaţa
asta grea şi deasă . . .

IA AMINTE DOAMNE.

Ia aminte Doamne
starea grea prin care
cu-ntristarea-n suflet
trecem fiecare,
mai cu greu ca niciodată
trecem fiecare.

Locul nostru-i neagră
noapte fără lună,
gîndurile noastre-s
păsări în furtună,
alungate şi zdrobite
păsări în furtună.

Duhul nostru-i zbucium,
dorul frămîntare,
rugăciunea noastră-i
teamă şi-ntrebare,
arzătoare şi-ndelungă
teamă şi-ntrebare.

Plugul ruginește,
harfele-s sfărmate,
săbiile-s frînte,
căile-s lăsate,
plîng şi gem şi stau şi cheamă
căile lăsate.

Cît de mulţi fac răul,
ce puţini fac bine . ..
cît de mult e lucrul,
braţe ce puţine
—şi Tu totuşi laşi legate
braţele puţine!

Anii noştri zboară,
trupul se destramă,
numărul descreşte
— şi Lucrarea cheamă
mai din greu ca niciodată
lucrul Tău ne cheamă.

Ia aminte Doamne
lunga noastră jale
c-aşteptăm răspunsul
izbăvirii Tale,
bucuria şi lumina
izbăvirii Tale.

O DUMNEZEULE SLĂVIT.

O Dumnezeule Slăvit,
privesc la tot ce mă-nconjoară
— şi cînd văd tot ce-ai întocmit
în faţa Ta un duh smerit
de rugăciune mă-nfăşoară.

Uimit privesc şi-un răsărit
şi-un pururi nou apus de soare,
— frumosul tot mai felurit
îmi umple sufletul uimit
îngenunchindu-l spre-nchinare.

Cu sufletul adînc plecat
Te cînt şi nalţ în mii de feţe, —
— cît de frumos şi minunat
eşti Tu, Cel care-ai semănat
pe lume-atîta frumuseţe!

ACOLO DE UNDE.

Acolo de unde cei duşi au sosit
nu-i lună, nici stele, nici soare,
dar nu e niciunde Hristos mai slăvit,
mai viu, mai puternic, mai mare...

Acolo-n cuptorul ce arde nestins
pier urme şi visuri şi feţe,
dar sufletul gustă din cerul atins
divinul trăirii măreţe.

Acolo-n căinţa şi-n plînsul amar
mor patimi, dorinţi şi păcate,
dar sufletul iese din marea de jar
ca faţa luminii curate.

Acolo se-ngroapă deşartele-averi
cu scrumul trăirii deşarte
dar sufletul strînge din chin şi tăceri
comori care trec peste moarte.

— De-acolo v-aducem cu chip strălucit
minuni şi-adevăr şi cîntare
şi calea aflată şi preţul plătit
şi harul re-ntors în Lucrare.

...

Hristos să vă facă mai treji să păstraţi
Solia lucrării curate,
nicicînd să nu-nfrîngă iubirea de fraţi
plecări, rătăciri şi păcate.

Hristos să vă facă odoare de preţ
în slujba lucrării sfinţite
s-ajungţi la slava eternei vieţi
urmaţi de mulţimi nesfîrşite.

DOAMNE, TU-N NECAZURI.

Doamne, Tu-n necazuri
lîngă noi rămîi,
chinurile noastre
Tu le-nduri întîi,
ele mai nainte
trec prin Mîna Ta
— şi nu-ngădui numai
cît putem purta.

Lacrimile noastre
numărate sînt,
Tu măsori povara
duhului înfrînt,
Tu porţi mîna care
taie-n rana grea
— şi nu-ngădui numai
cît putem purta.

Chinurile noastre
Tu le-ai mărginit,
mărginită-i jalea
celui asuprit,
mărginit e răul
şi puterea sa
şi nu-ngîdui numai
cît putem purta.

Doamne, Tu-n necazuri
fii cu toţi ai Tăi
să nu meargă singuri
pe-a durerii căi.
Cîntăreşte crucea
Tu cu Mîna Ta
— să n-o-ngădui numai
cît putem purta.

DOAMNE, DUMNEZEUL MEU.

Doamne, Dumnezeul meu
iar mi-e sufletul la greu
iarăşi Doamne zac şi gem
şi din greu necaz Te chem.

Greu, ispita m-a supus,
că nici cald nici rece nu-s;
nici nu ard nici nu sînt stins
ci mi-e sufletul învins.

Nu mi-e traiul mai amar,
dar sînt gol şi fără har.
Nici viaţa nu-i mai grea
dar mi-e rece inima.
N-am credinţă să merg drept
nici nădejde n-am s-aştept,
nici tărie să învîng,
nici slăbie să mă sting.

Doamne-ndură-Te şi dă-i
vieţii mele alte căi:
scapă-mi din ispita grea
sufletul şi inima,
dă-i credinţei mele jar
şi nădejdii-aprinde-i far
şi iubirii toarnă-i har
să mă nalţ spre Tine iar .

O, DOAMNE, AI MILĂ.

O Doamne, ai milă de cei care-i chemi
să vină pe urmele Tale,
ajută-i în lupta din grelele vremi
nimic să nu-i frîngă pe cale!

— Ajută-l pe-acel care-n urmă-a lăsat
prea mari prietenii sau păcate
să nu-l mai întoarcă din drumul curat
dorinţa spre cele lăsate.

— Ajută-l pe-acel ce-a lăsat pe pămînt
iubiri prea adînci şi prea grele
să nu-Ţi lase calea cu sufletul frînt
şi inima-ntoarsă spre ele.

— Ajută-l pe-acel ce-a lăsat multe-averi
şi scapă-l de orice robie
ca slobod de-a lumii deşarte poveri
să-Ţi poată urma numai Ţie.

— Ajută-l pe-acela cu suflet legat
ce-ascunse păcate mai ţine
căci cel care Tu nu-l desparţi de păcat
păcatu-l desparte de Tine.

— Ajută-l pe-acel ce, plecînd, lasă tot
pe veci să se rupă de toate

să *n-ajungă stîlp ca femeia* lui Lot
privind blestemata cetate.

— Ajută-l pe-acel ce-a ajuns pe altar
şi nu-i pregătit de junghiere
să nu-l piardă frica de-al morţii hotar
pierind la un pas de-nviere.

Ajută-i pe toţi cînd e clipa cea grea
să biruie tot ce-i mai leagă
ca dînd lumea-ntreagă pe dragostea Ta
să afle-a Ta dragoste-ntreagă.

DAC-AR FI SĂ IAU ISUSE.

Dac-ar fi să iau Isuse
viaţa iar de la-nceput,
tot cu Tine mi-aş trăi-o
dar mai altfel ca-n trecut.

Mi-aş trăi mai viu credinţa
mai din plin, mai neclintit,
orice duh de rătăcire
osîndindu-l mai grăbit.

Aş-nălţa şi mai puternic
al nădejdii steag curat,
mai senin, mai plin de pace
lupta vieţii s-o străbat.

Mi-aş păzi mai mult ca ochii
dragostea pîn-la mormînt
ca nimic să nu-i păteze
numele şi chipul sfînt.

Aş iubi mai mult lucrarea,
aş căuta mai mult pe fraţi
şi Cuvîntul Cărţii Sfinte
l-aş sorbi mai cu nesaţ.

N-aş ieşi din ascultarea
dragostei frăţeşti nicicînd,
mai cu spor mi-aş face lucrul
sufletul mi-ar fi mai blînd.

M-aş sili mai mulţi la Tine
şi mai dulce să-i atrag,
frumuseţea Casei Tale
aş căuta-o mai cu drag.

Mi-aş urma tot drumul vieţi
mai curat şi mai frumos
— o, abia atunci sfîrşitul
mi-ar fi vrednic de Hristos.

TOATĂ SLAVA.

Toată slava pentru Tatăl
se cuvine s-o nălţăm
numai Lui închinăciunea
şi mărirea toţi să-I dăm!

Slavă Lui, slavă Lui
slavă numai Lui
Sfînt e Domnul Savaot
Slava Lui cuprinde tot
nimenea asemeni nu-i
slavă numai Lui.

Toată slava pentru Tatăl
s-o aducem prin Hristos,
El e Chipul Lui Cel Unic
Sfînt, Etern şi Credincios!

Toată slava pentru Tatăl
s-o nălţăm prin Duhul Sfînt
să se laude-al Său Nume
cum în Cer, şi pre pămînt.

Toată slava pentru Tatăl
să se nalţe-n imn divin
de mărirea Lui să fie
Cerul şi pămîntul plin.

FĂCLIE PENTRU PAŞII MEI.

Făclie pentru paşii mei
lumină pe-a mea cale
şi candelă în noapte mi-e
Cuvîntul Cărţii Tale.

Ajută-mi Doamne zi de zi
neclătinat să pot păzi
cu dragoste pîn-la mormînt
Cuvîntul Tău Cel Sfînt.

Putere-n rugăciunea mea
alinu-n plîns fierbinte
şi scutul meu e-n lupta grea
Cuvîntul Cărţii Sfinte.

Înflăcărare-n glasul meu
credinţei mele zale,
iubirii mele-i foc mereu
Cuvîntul Cărţii Tale.

Nădejde dulce-n moartea mea
răsplata mea nainte
şi pacea veşnic voi avea
Cuvîntul Cărţii Sfinte.

GRÎU CURAT.

Grîu curat sub grele brazde semănat
rabdă şi aşteaptă soarele curat;
greu e-n bezna unde suferi tu acum
dar încet se face spre lumină drum.

Vechea fire-n tine caută s-o ucizi
noii firi mai largă cale să-i deschizi
mai curînd s-ajungă spic de aur plin
luminat de faţa cerului senin.

Rabdă încercarea crîncenei furtuni
stînd unit cu lanul fraţilor tăi buni,
creşti în adierea vîntului voios
şi smerit te-nchină jertfă credincios.

Pietre grele dacă te vor măcina,
flăcări de te-ar coace,
mîini de te-ar tăia,
tu vei fi viaţă lumii, alinînd
ochii răi . . . şi larma lutului flămînd.

— Sfîntă pîine bună, trup de grîu curat
stai pe masa jertfei binecuvîntat!
viaţă şi iertare celui păcătos
har şi-mpărtăşire sfîntă din Hristos.

ATOTPUTERNIC DUMNEZEU.

Atotputernic Dumnezeu,
ridică-ne pe stîncă,
căci munţii-s nalţi, urcuşu-i greu
şi noaptea-i tare-adîncă.

Trimite-ne-ajutor,
o Doamne-ndurător,
că nu mai poate-a ne scăpa
decît minunea Ta.

O noapte grea ne-a prins pe toţi
în negre valuri grele,
Isuse, numai Tu mai poţi
răzbi la noi prin ele!

Ispite tot mai grele vin,
cel rău mai rău s-arată
o Sfinte Duh, mai fă senin
şi peste noi o dată!

— Din starea cea mai grea nălţăm
această rugăciune
şi-n ceas năpraznic aşteptăm
cereasca Ta minune.

AI MILĂ TU...

Ai milă Tu al bucuriei
Izvor etern şi nesecat
nu-ngădui să plîngă nimeni
prea dureros şi-ndelungat,
că de-unde ies prea multe lacrimi
rămîne sufletul uscat,
rămîne sufletul uscat.

Ai milă Tu Cel ce Te-nconjuri
cu valuri de-armonii în cor
de-aceia ce cîntări prea multe
Ţi-au scos din inimile lor
c-adesea-n inimile-acestea
ard răni ne-nchise pînă mor,
ard răni ne-nchise pînă mor.

Ai milă Tu dăruitorul
a tot belşugul, n-alunga
pe-acel ce-afară de iubire
nimic n-aduce-n faţa Ta,

căci numai Tu ştii ce mult sufăr
cei ce iubesc, dar n-au ce da
cei ce iubesc, dar n-au ce da.

Ai milă Tu răsplătitorul
Cel drept şi binecuvîntat
şi nu-l uita pe lucrătorul
care-a muncit şi n-a luat,
fă-i parte cînd s-or strînge snopii
şi celui care-a semănat
şi celui care-a semănat.

Ai milă Tu preţuitorul
a tot ce-i cîştigat cu plîns
păstrează între-ai Tăi unirea
ca focul sfînt în veci nestîns,
nu-l mai răbda pe cel ce strică
ce-a fost cu-atîtea jertfe strîns
ce-a fost cu-atîtea jertfe strîns.

Ai milă Tu împărţitorul
înfricoşatelor sentinţi
de cei ce moştenesc păcate
şi blesteme de la părinţi,
că nu-s pe lume mai amare
mai lungi şi grele suferinţi,
mai lungi şi grele suferinţi.

Ai milă Tu arată-Ţi calea
la cei ce-o vor dar nu Ţi-o ştiu
să nu se amăgească nimeni,
— că nu e suflet mai pustiu
ca cel ce l-a-nşelat credinţa
dar vede-aceasta prea tîrziu,
dar vede-aceasta prea tîrziu . . .

CÎNTĂRILE NAŞTERII.

1

Într-o noapte neuitată a venit la noi Isus
împlinind făgăduinţa ce prin înger s-a adus
ca s-aducă mîntuire pentru neamul omenesc
cum făgăduise mila Tatălui Celui Ceresc,
să-mplinească tot ce Duhul Sfînt grăise prin profeţi
de Fecioara ce va naşte pe-mpăratul Noii Vieţi
de Mesia ce coboară Întrupîndu-Se ca noi,
să ne mîntuie din moartea şi osînda de Apoi.

... Trei păstori în cîmp de strajă împrejurul turmei stînd
au văzut din cer un înger ... şi-apoi alţii mulţi cîntînd
şi-auzind că Se născuse Pruncul Sfînt Mîntuitor
plini de-o sfîntă bucurie toţi au izbucnit în cor:

«O ce Veste Minunată
lînga Betleem s-arată
cerul strălucea
îngerul venea
pe-o rază curată.

Cînd Iosif şi cu Maria
au sfîrşit călătoria
într-un mic sălaş
din acel oraş
S-a născut Mesia.

Păstorii cum auziră
spre lăcaşul sfînt porniră
iar cînd au aflat
Pruncul luminat
ei Îl preamăriră.

În coliba păstorească
vrut-a Domnul să se nască
Fiul Său Cel Sfînt
nouă pe pămînt
să ne mîntuiască».

2

Dacă îngerii plecară de la dînşii isrăşi Sus,
trei păstori au zis: să mergem să vedem ce ni s-a spus
să ne ducam în cetate să căutăm la Betleem
pe-mpăratul Care vine, pe Mesia să-L vedem.
— Şi mergînd păstorii iată că-L aflară pe Isus
înfăşat, culcat în iesle, precum îngerul le-a spus

şi-au istorisit minunea care li s-a arătat
Maica i-asculta cu suflet fericit şi-nfiorat.
Şi-apoi plini de umilinţă, lîngă ieslea lui Isus
în genunchi şi cu credinţă, închinare I-au adus
mulţumînd cu bucurie plini de-un fericit fior
ei s-au ridicat şi astfel intonară toţi în cor:

«Trei păstori se întîlniră
şi aşa se sfătuiră
raza soarelui, floarea cîmpului
şi aşa se sfătuiră:

Haideţi fraţilor să mergem
floricele să culegem
raza soarelui, floarea cîmpului
floricele să culegem.

Şi să facem o cunună
s-o-mpletim cu voie bună
raza soarelui, floarea cîmpului
s-o-mpletim cu voie bună.

Să I-o ducem lui Hristos
să ne fie de folos
raza soarelui, floarea cîmpului
să ne fie de folos».

3

Din ţinuturi depărtate veneau magii întrebînd
de Mesia Împăratul Nou-Născutul de curînd.
Luminoasă steaua sfîntă strălucea naintea lor
îndreptîndu-i către ieslea Pruncului Mîntuitor...
ca un cîntec de lumină fericită i-a-ndrumat
pînă s-a oprit deasupra staulului minunat.
Ei intrînd, aflară Pruncul lîngă Maica Sfîntă stînd
peste Faţa Lui lumina Cerului recunoscînd
şi-nchinîndu-se naintea Împăratului Isus
aur, smirnă şi tămîie fiecare I-au adus.
Şi-mpreună-apoi cu toţii, într-un duh înălţător
o cîntare de mărire au pornit să-I cînte-n cor:

«Nouă azi ne-a răsărit
Domnul Isus Hristos
Mesia Cel mult dorit
Domnul Isus Hristos.

Din Fecioară S-a Născut
Domnul Isus Hristos
Dumnezeu Om S-a făcut
Domnul Isus Hristos.

În scutece S-a-nfăşat
Domnul Isus Hristos
şi în iesle S-a culcat
Domnul Isus Hristos.

Cum e robul S-a smerit
Domnul Isus Hristos
şi pe noi ne-a mîntuit
Domnul Isus Hristos».

În această noapte sfîntă, lîngă staulul divin
să se-nchine cu credinţă vine tot ce e creştin
de pe tot întinsul lumii orice suflet credincios
vine-acum să ngenunchieze lîngă ieslea lui Hristos
căci din marea Lui iubire pentru noi S-a întrupat
spre-a aduce mîntuire lumii ce zăcea-n păcat
şi să scoată la lumina harului neprihănit
pe toţi cei ce-n întunerec veacuri multe-au rătăcit.
Împrejurul ieslei sfinte unde stă, copil, Isus
inimile tuturora închinîndu-se supus,
îi aduc al mulţumirii şi-al iubirii sfînt fior
împreună toţi unindu-şi glasul şi cîntînd în cor:

Lîngă ieslea minunată ne-adunăm
lin colindul Sfintei Naşeri colindăm
doarme Fiul lîng-al Maicii sîn duios
soare dulce pare faţa lui Hristos.

Doamne, Doamne, şi noi Ţie ne-nchinăm
lin colindul Sfintei Naştari colindăm.

Cîntă îngerii Osanei imnul sfînt
slavă Ţie-n cer şi pace pre pămînt
cîntă şi păstorii cîntec fericit
slavă Ţie Sfînt Mesia mult dorit.

Cîntă magii aducîndu-I darul lor
slavă Ţie Împăratul tuturor,
cîntă steaua cu lumină peste cer
slavă Ţie Soare Veşnic — Ierui-Ier.

Cîntă cerul şi pămîntul Sus şi jos
slavă, cinste şi-nchinare lui Hristos.
— Numai Maica simte semnul profeţit
umbra Crucii peste Fiul adormit.

O SFÎNT COLIND.

O, Sfînt Colind îndepărtat
din Noaptea neuitată
ce fericit Te-am colindat
Copil bălai cu glas curat
cînd trei păstori
umblau prin zori
cu Vestea minunată.

O Praznic Sfînt şi luminos
al Naştarii Slăvite
ce fericit şi ce duios
ne-aduci în inimi pe Hristos
cînd dăruieşti
trăiri cereşti
credinţei neclintite!

O Sfînt Copil dumnezeese
cu Faţa-n raze line,
ce-adînc şi tainic retrăiesc
fiorul unic şi ceresc
din noaptea cea
ce Te-aducea
aievea şi la mine.

O Sfînt Colind, o dalbe flori
o, Noapte neuitată,
cînd vin a voastre Sărbători
v-aştept mereu cu noi fiori
s-aduceţi iar
cerescul har
ce-l aduceaţi odată.

N-AM PRIVIT...

N-am privit la crinii cîmpului de vară
ce nu-şi torc, Isuse, nici nu-şi ţes veşminte,
ca văzînd fiinţa cum le-o-mbraci Tu iară
să-nţeleg dojana, şi să iau aminte.

N-am privit la corbii care n-au grînare
unde cu-ngrijire să-şi adune hrana,
ca văzînd, Isuse, cum le dai mîncare
şi luînd aminte, să-nţeleg dojana...

N-am privit Isuse ca să iau aminte
şi-azi sub grea dojană inima-mi tînjeşte...
— poate fi mîncare, pot avea veşminte
vieţii mele Doamne, altceva-i lipseşte.

CUM CRINII.

Cum crinii ce-nfloresc
în zori sub cer
şi doar o zi trăiesc
şi pier, şi pier,

Aşa de călător
e omul muritor
ca norul trecător.
mai trecător

Ca umbrele tîrzii
pe zări trecînd
se duc mereu cei vii
pe rînd, pe rînd.

Ca ceaţa de pe văi
ce piere-n vînt
se fac a noastre căi
mormînt, mormînt.

Ca fumu-mprăştiat
ce piere sus
e bietul om luat
şi dus şi dus...

Ca sunetul sfîrşit
ce piere slab
aşa pierzi ce-ai iubit
degrab, degrab.

— Întoarce deci acum
la Domnul Sfînt
căci viaţa-i vis şi fum
şi vînt şi vînt.

PE CĂRAREA MÎNTUIRII.

Pe cărarea mîntuirii
munţii-s nalţi, urcuşu-i lung,
calea-i strîmtă, calea-i strîmtă
— mulţi pornesc, puţini ajung.

Pe cărarea mîntuirii
crucea-i grea, dar bine-i sus,
uşa-i strîmtă, uşa-i strîmtă
— dar ce plată-i la Isus!

Pe cărarea mîntuirii
vînturi mari şi nori te-ncing
lupta-i cruntă, lupta-i cruntă
— mulţi încep, puţini învinge.

Pe cărarea mîntuirii
mersu-i greu dar trecător
viaţa-i aspră, viaţa-i aspră
— dar e harul ajutor!

Pe cărarea mîntuirii
mulţi promit, puţini s-aleg
— fericiţi sînt, fericiţi sînt
cei ce suie drumu-ntreg!

DUPĂ FOCUL CE-A TRECUT.

După focul ce-a trecut
caut ce am din ce-am avut
ce mi-a ars şi ce-a rămas
ce s-arunc şi ce să las
ce-a crescut şi ce-a apus
ce mai stă — şi ce s-a dus . . .

Vorbă, vorbă, cîtă-ai fost
şi-azi eşti spuză fără rost
legăminte, cum păreaţi,
ce-a rămas din ce spuneaţi!
prietenie dulce grai
ce-a rămas, din ce ziceai!

— Numai lacrima mi-a stat
credincioasă necurmat,
numai crucea mea dintîi
înger drag la căpătîi,
numai dragostea din gînd
veghetoare orişicînd,
numai primul legămînt
soţ în luptă şi-n mormînt,
numai Domnul Preaiubit
Prietenul Nedespărţit.

După focul încercat
mi-a rămas ce-a fost curat.

DOAMNE, NU SÎNT VREDNIC.

Doamne, nu sînt vrednic să-mi înalţ spre Tine
ochii ce-au sclipire încă spre ispite,
mîinile ce-au încă urme de rusine,
buzele ce-au încă vorbe nesfinţite . . .

Doamne, nu sînt vrednic să-Ţi dezleg cureaua
încălţării Tale cînd îmi vii în casă,

peste-a Tale glezne albe cum e neaua
lacrimile mele urme negre lasă.

Doamne, nu sînt vrednic de a Ta-ndurare
c-am deschis ispitei inima curată . . .
— Tu i-ai dat, în flăcări, inimii iertare
dar ea nu-şi mai iartă vina niciodată.

Doamne, nu sînt vrednic nici de-o mîngăiere
c-am lasat în alţii lacrimă şi rane,
buzele iubirii le-am udat cu fiere
mîinilor blîndeţii le-am bătut piroane.

Doamne, nu sînt vrednic . . . dar cu ce-ndurare
mă-nconjori cu flăcări, mă hrăneşti cu jale
şi m-adapi cu lacrimi, pentru clipa-n care
vor culege îngeri, rodul trudei Tale! . . .

DE ZIUA TA.

Un suflet bun să ai
şi-un gînd frumos
în faptă şi în grai
pentru Hristos,
cu dragoste şi-avînt
spre tot ce-i drept şi sfînt,
aşa-ţi dorim aşa
de ziua ta.

Să fii în tot ce spui
cinstit şi blînd,
să nu fii nimănui
dator nicicînd,
să mergi mereu curat
pe drumu-adevărat,
aşa-ţi dorim aşa
de ziua ta.

Să fii un vas ales
lui Dumnezeu,
să ai rod bun cules
din orice greu,
în jurul tău să poţi
să-i fericeşti pe toţi,
aşa-ţi dorim aşa
de ziua ta.

Mereu mai plin de-avînt,
mai credincios,
mai bun, mai drept, mai sfînt
mai ca Hristos,
să-l poţi cu drag vedea
în ceruri faţa Sa,
aşa-ţi dorim aşa
de ziua ta . . .

FĂ-ŢI TIMP!

În trecerea grăbită prin lume către veci
fă-ţi timp măcar o clipă să vezi pe unde treci!

Fă-ţi timp să vezi durerea şi lacrima arzînd,
fă-ţi timp să poţi cu milă să le alini trecînd,
Fă-ţi timp pentru-adevăruri şi adînciri în vis,
fă-ţi timp pentru cîntare cu sufletul deschis,
Fă-ţi timp să vezi pădurea, s-asculţi lîng-un izvor,
fă-ţi timp s-auzi ce-ţi spune o floare, un cocor,
Fă-ţi timp s-aştepţi din urmă cînd mergi cu slăbănogi,
fă-ţi timp, pe-un munte, seara, stînd singur, să te rogi,
Fă-ţi timp să stai cu mama şi tatăl tău bătrîni,
fă-ţi timp de-o vorbă bună şi-o coajă pentru cîni,
Fă-ţi timp să stai aproape de cei iubiţi voios,
fă-ţi timp să fii şi-al casei în slujba lui Hristos,
Fă-ţi timp să guşti frumseţea din tot ce e curat,
fă-ţi timp — căci eşti de taine şi lumi înconjurat.
Fă-ţi timp de rugăciune, de post şi meditări,
fă-ţi timp de cercetarea de fraţi şi de-adunări,
Fă-ţi timp şi-adună-ţi zilnic din toate cîte-un pic
fă-ţi timp — căci viaţa trece şi cînd nu faci nimic!
Fă-ţi timp lîngă Cuvîntul lui Dumnezeu să stai,
fă-ţi timp... căci toate-acestea au pentru tine-un grai,
Fă-ţi timp s-asculţi la toate, din toate să înveţi,
fă-ţi timp să-i dai vieţii şi morţii tale preţ.

Fă-ţi timp *acum*, că-n urmă zadarnic ai să plîngi
comoara risipită a vieţii, n-o mai strîngi.

DE-AŞ PUTEA SĂ-NTORC...

De-aş putea să-ntorc pe calea timpului spre început
— cum cobori din treaptă-n treaptă aş păşi din an în an
fără să mă uit o clipă la nimic din ce-am trecut
m-aş opri-ntr-un veac de aur,
lîng-un ţărm Galilean.

Cum Te-aş aştepta acolo răbdător şi fericit
cînd aş şti că dimineaţa ai să treci şi-ai să mă iei! . . .
— ceilalţi s-ar uita la mine cu un ochi nedumerit
dar pe urmă, cu ce zîmbet m-ar primi să merg cu ei.

Cum m-aş avînta, ca Petru, peste valuri netemut
cum Ţi-aş sta răpit, pe umăr, ca Ioan, să Te ascult,
cum ca şi Zacheu, îndată Ţi-aş da-ntregul meu avut
— ca să poţi vedea, Isuse, cît Te-am înţeles de mult!

Ţi-aş spăla ca păcătoasa praful drumului trudit
de pe sfintele-Ţi picioare cu al lacrimii izvor
şi mi-aş sparge ca Maria vasul cel nepreţuit
să-Ţi torn numai Ţie mirul cel plăcut mirositor.

Aş căuta să-Ţi dau ce încă nimeni altul nu Ţi-a dat
şi-aş găsi să-Ţi spun cuvinte care nimeni nu Ţi-a spus
— ca să-mi poţi cunoaşte-n totul sufletul îndatorat
şi adînc recunoştinţa cîtă-aş vrea să-Ţi dau, *Isus*.

ÎN TEMPLUL CREDINŢEI STRĂBUNE.

În templul credinţei străbune
Hristos ne-a dorit luminoşi,
Cuvîntul curat să-I răsune
spre fii şi mai buni credincioşi.

În templul credinţei primite
e jertfa şi-avutul lăsat,
viaţa şi pilda, sfinţite
spre noi, de la cei ce-au plecat.

În templul credinţei curate
frumos şi cinstit să trăim,
cît inima simte şi bate
mai cald şi mai nalt să iubim.

În templul credinţei divine
mereu Adevărul trăind,
în căi şi-n credinţe străine
nicicînd nu cădem, priveghind.

În templul credinţei păstrate
din moşi şi strămoşi luminos,
Stăpîn ascultat întru toate,
luptăm, să rămînă *Hristos*.

DE CE-NAINTE DE-NCERCARE?

De ce-nainte de-ncercare
e-atîta neştiinţă-n noi,
de ce ni-s ochii-nchişi nainte
şi se deschid abia apoi? . . .

De ce nu ştim să ţinem seama
de tot ce alţii-au pătimit,
de ce doar după preţ de jertfe
şi plîns, aflăm ce-a trebuit?

De ce e peste mintea noastră
nainte-un văl atît de gros,
de ce plătim tot ce cunoaştem
cu-un preţ atît de dureros?

De ce înţelepciunea vine
nu-ntîi, ci după ce-am plătit,
de ce nu ştim *de tineri,* totul
ci după ce-am îmbătrînit?

— De ce?
— fiindcă nu aceasta
e viaţa, ce aici trăim
de-Apoi e-adevărata viaţă
în asta doar ne pregătim!

CÎT AM PIERDUT! . . .

Cît am pierdut noi pentru Tine,
e tot ce-n lume-aveam senin.
— Ce mult e pentru noi Isuse
dar pentru Tine, ce puţin!

Copii, soarele şi casa
ce-n lume numai una ai
iubirea, libertatea, visul
şi tot ce-i unic într-un grai

Pe toate le-am pierdut, căci anii
trecuţi cu ele, nu mai vin,
nu mai revine viaţa dusă
şi tot ce-a fost a fi senin . . .

Pierduţi sînt anii cînd mînuţa
copiilor ne-ar fi-alintat
şi ziua cînd părinţii noştri
nemîngăiaţi s-au-mormîntat.

Pierdutu-s-a prietenia
cu bucuriile din ea
şi tot ce fiecare-n lume
odată numai, poate-avea.

Şi nu numai o zi, ca-n moarte,
şi-odată — Ţi le-am dăruit,
trăind, în fiecare clipă,
de mii de ori, Ţi le-am jertfit!

Pe faţa noastră suferinţa
neşters lăsat-a chipu-i mut
şi nimenea pe lumea asta
nu poate-ntoarce ce-am pierdut . . .

E unic pentru noi aceasta
— dar pentru vecii toţi cîţi vin
şi pentru cît în ei ne-aşteaptă
Isuse Scump, — e prea puţin.

LA POMUL CUNOŞTINŢEI.

La Fomul Cunoştinţei, o dacă n-aş fi-ajuns...
— opritul fruct pe lume să-mi fi rămas ascuns,
frumosul pom cu fructul plăcut şi-otrăvitor
mi-a tulburat fiinţa cu patimă şi dor!

O, dacă-atunci cînd mîna şi ochii mi-am întins
să nu-l fi-ajuns şi fructul să nu-l mai fi atins...
— ce-i Binele sau Răul nicicînd n-aş fi ştiut
şi-azi n-aş gusta osînde ŞTIIND, că N-AM FĂCUT,
nu m-ar zdrobi povara răspunderii acum
că n-am făcut ce-n urmă ştiam şi CE, şi CUM.

O, de ştiam că fructul spre care mă întind
îmi va trezi dorinţa tot pomul să-l cuprind,
c-o să mă-ntind cu chinuri nespuse tot mai sus
şi fără-a ţine-n seamă demult hotarul pus...
c-am să mă-mbăt de setea cunoaşterii aşa
că n-am să fiu vreodată îndestulat de ea,
cu sînge şi cu lacrimi plătind, mereu plătind,
mai sus şi mai departe căuta-voi să mă-ntind
ştiind ce jertfe grele se cer să dau ce preţ,
O şi totuşi fără grijă să caut mai îndrăzneţ!...

Dar ce va fi cînd pomul va fi culeş întreg,
sau fructul cel din urmă permis, am să-l culeg?

ARGILĂ ŞI CERNOZIOM.

Argilă-am fost...
şi rod din mine puţin am dat şi prea tîrziu
atunci cînd trebuia-n recolte,
bogat cernoziom mă fiu
argilă-am fost...
şi prea devreme dogoarea aspru m-a făcut
atunci cînd trebuia-n răbdare
să fiu cernoziom tăcut.

N-am fost argilă-atunci cînd umil
în mine trebuia să ţin
statatornic, neschimbată forma
dintîi a Chipului divin,
n-am fost argilă cînd durerea
sub grele lovituri m-a pus
să nu mă sfarm ajuns aub ele
ci să mă-moi şi mai supus.

Argilă-am fost atunci cînd ploaia
de har ceresc s-a revărsat
în loc să intre-n mine rodnic,
s-a scurs grăbit şi s-a uscat;
argilă aspră-am fost cînd roade
în mine, ai dorit să vezi
cernoziom sfărmat, cînd Chipul
în mine-ai vrut să-Ţi modelezi.

... N-am fost argilă-asemănată cu aurul cel luminos
am fost cernoziomul negru cu chip închis şi-ntunecos,
n-am fost la timp nici bună argilă,
n-am fost nici bun cernoziom
am fost o slabă şi săracă şi aspră inimă de om.

NU NE LĂSA.

Nu ne lăsa că ne-ndoim
în crîncena furtună,
nu ne lăsa să ne-ngrozim
cînd fulgeră şi tună,

Nu ne lăsa să îngheţăm
în crunta viscolire,
nu ne lăsa să nu-nsetăm
de cea dintîi iubire,

Nu ne lăsa îndepărtaţi
de-a noastre legăminte,
nu ne lăsa ne-nfioraţi
de lacrima fierbinte,

Nu ne lăsa să fim împinşi
pe căi înşelătoare
nu ne lăsa să fim învinşi
şi sfîşiaţi de fiare,

Nu ne lăsa să părăsim
credinţa noastră bună,
nu ne lăsa să despărţim
umblarea împreună.

Nu ne lăsa dormind nicicînd
în lene şi-n păcate,
nu ne lăsa neînsetînd
de cinste şi dreptate.

Nu ne lăsa să ne-ndoim
Isuse, de izbîndă —
căci fără ţel ne prăbuşim
în moarte şi-n osîndă.

DE UNDE AI?

De unde ai în tine pămîntule strămoş
lumină-atît de albă şi sînge-atît de roş
cît pui în crinii candizi şi-n trandafirii-aprinşi?
— din inima fierbinte a fraţilor ne-nvinşi?

De unde ai în tine pămîntule străbun
miros atît de dulce şi gust atît de bun
cît pui în pîinea caldă şi-n strugurii culeşi?
— din inima cea bună a fraţilor aleşi!

Da unde ai în tine pămîntule hain
atîta fiere neagră şi-atît amar venin
cît pui în iarba morţii şi-n fructul blestemat?
— din inima-nrăită de frate dezbinat!

De unde ai în tine pămîntule vrăşmaş
miiasma-nveninată şi mustul ucigaş
ce-l pui în tot ce-i putred, urît şi-otrăvitor?
— din inima şerpească de frate vînzător!

... O sfînt pămînt el tihnei, fii binecuvîntat
sporească-ţi Domnul pîinea şi vinul cel curat;
dar sterp să fii tu veşnic, pămîntule vrăşmaş
nici şarpele nici Iuda să n-aibă-n veci urmaş!

PURTĂTOARELE LUMINII.

Purtătoarele Luminii sfinte şi curate,
răbdătoarele poverii pentru toţi purtate,
rare suflete de jertfă şi de rugăciune,
— cît vă datorăm noi vouă, cine poate spune?

Mame şi surori de lacrimi şi de priveghere
păstrătoarele Comorii Tainei în Tăcere,
ochi în care totdeauna bunătatea-i nouă,
— cîtă roadă-şi datorează Sfînta Muncă, vouă!

Inimi mari,
senine gînduri,
minţi pătrunzătoare,
luminos v-a fost într-una Adevărul Soare
scut şi-ncurajare sfîntă frunţii-nsîngerate
— cîte-ascunse binefaceri vouă-s datorate!

Miluita voastră mînă,
inima duioasă,
grija voastră iubitoare,
calda voastră casă,
toate-s partea fără care n-ar mai fi cîntarea,
— ce-ar fi fără voi pustiul, calea şi lucrarea!

Purtătoarele comorii sfinte şi curate,
mame şi surori şi fice binecuvîntate,
Domnul ne va da-mpreună slava totdeauna
— ce-ar fi fără voi răsplata, raiul şi cununa!

NICICÎND NU SE VA STINGE...

Nicicînd nu se va stinge Lumina lui Hristos,
mereu sînt numai alţii acei ce vin s-o poarte,
— cînd unii-s laşi, vin alţii s-O nalţe mai frumos
biruitori purtînd-o spre ţintă mai departe.

Nicicînd n-o să se-ncline Stindardul lui Hristos
mereu sînt numai alţii vitejii ce-l ridică,
— cînd unii cad, vin alţii să-l poarte mai voios
prin lupte mai statornici prin vînt mai fără frică

Nicicînd n-o s-amuţească Cuvîntul lui Hristos,
cînd unii-l tac, vin alţii să-l strige şi mai tare,
— n-apare Adevărul nicicînd mai luminos
ca-n vremea cînd grăieşte din beznă şi-ncercare.

Nicicînd nu se va pierde Iubirea lui Hristos,
căldura ei va creşte din veac în veac mai mare,
— cînd unii-o sting, vin alţii s-o ardă mai duios
crescînd-o mai frumoasă prin ruguri şi altare.

Nicicînd nu va fi-nfrîntă Oştirea lui Hristos,
cînd unii fug, El pe-alţii mai hotărîţi îi scoală
— căci El va fi-mpăratul în veci Victorios
şi-a Lui va fi, măreaţă, Victoria Finală!

GRĂBIŢI-VĂ SĂ CREŞTEŢI!

Grăbiţi-vă să creşteţi viteji ostaşi de mîne
mai repede s-ajungeţi la sabie şi scut,
căci lupta-i grea iar golul mereu mai trist rămîne
cînd cade sau trădează alt nume cunoscut.

Grăbiţi-vă să creşteţi, Credinţa vă aşteaptă
să zguduiţi din moarte orbite conştiinţi,
să dezgropaţi eroic străbuna cale dreaptă
s-aprindeţi iarăşi torţa purtată de părinţi.

Grăbiţi-vă să creşteţi căci flacăra străbună
îngheaţă lîng-altarul străpuns şi profanat,
legaţi cu Viitorul Trecutul — şi-mpreună
acoperiţi Prezentul netrebnic şi-apostat!

Grăbiţi-vă să creştaţi, să ridicaţi Solia
şi sabia şi scutul ce-au fost pierdute laş
de cei ajunşi nevrednici în slujba şi-n orbia
vrăşmaşului Luminii viclean şi ucigaş.

Grăbiţi-vă să creşteţi cu mintea sănătoasă
cu inima curată şi braţ nebiruit,
să duceţi voi Lucrarea unită şi frumoasă
cum noi n-am fost în stare, — spre Ţelul strălucit

NU-I MAI NEAGRĂ NOAPTE.

Nu-i mai neagră noapte-n lume
nici abis mai fioros
decît inima din care
a fost alungat Hristos!

Nu-i blestem atît de crîncen,
iad atît de-ntunecos,
chin mai greu ca-n conştiinţa
lepădată de Hristos!

Nu-i mai fără rost viaţă,
trai mai fără de folos,
moarte mai fără nădejde
decît cea fără Hristos.

O, nefericite suflet,
nu mai sta necredincios!
— pînă încă mai poţi plînge
nu te rupe de Hristos!

NAINTE DE A FI

Nainte de a fi ce sîntem
eram aceea ce vom fi,
căci moartea nu-i o nimicire
ci-i noaptea către-o altă zi.

Cînd trupul ni se va re-ntoarce
în lutul unde-ntîi era
nu dispărem, — sub altă formă
o nouă viaţă vom urma!

Nu-i nimicire moartea noastră,
nici veşnic nu vom fi-ngropaţi
— ci semănaţi spre-o altă lume
în care vom intra-nviaţi.

— Trăiţi frumos urmînd credinţei
căci nu sfîrşim nimic acum,
mormîntul nu-i o nimicire
ci-un scurt popas, pe-un veşnic drum.

MERGI FIUL MEU...

Mergi, fiul meu în pace, dar pe cale
dreptar să-ţi iei cuvîntul ce ţi-l spun,
să-ţi faci din el merindea vieţii tale
şi perna ta. Şi prietenul tău bun:

— Nu-i rai atunci cînd ai noroc în viaţă,
nu-i iad atunci cînd eşti nenorocit,
nu totdeauna lacrimi s-ai pe faţă,
nici totdeauna zîmbet fericit.

Adeseori e rău că-ţi merge bine
şi-arareori nu-i bine că ţi-e rău,
dar nu cîrti: sînt mulţi mai trişti ca tine
iar mai voioşi puţini în jurul tău.

Fii prieten bun la cît mai mulţi se poate,
dar prieteni buni cît mai puţini să-ţi faci,
lui Dumnezeu dezvălu-I-le toate
dar oamenilor toate să le taci.

Datori să-i faci pe toţi faţă de tine
dar tu dator să nu fii nimănui,
de taina lui, ascultă-l pe-orişicine
dar taina ta la nimeni să nu-ţi spui.

Nu-ţi dezlega viaţa de iubire,
dar inima să nu ţi-o legi de-un loc;

norocu-n lume-i fără fericire
iar fericirea-i fără de noroc...

— Mergi fiul meu în pace, dar pe cale
de vei păzi cu grije sfatul meu
oricîte-ar fi primejdiile tale
te va scăpa din toate Dumnezeu.

CE-AI SEMĂNAT.

Ce-ai semănat cu lacrimi
ai să culegi cîntînd,
oricît de lung e drumul
el va sfîrşi-n curînd!

— Nu plînge după anii
ce trec şi nu mai vin,
fii răbdător în chinuri,
nu-i cerul tot senin.

Alege din durere
adîncul ei folos,
tărie-ţi dă privirea
răbdării lui Hristos.

Nu piere nici odată
un bine semănat,
cînd mai în lipsă fi-vei
îţi vei primi ce-ai dat.

Nu piere Adevărul
mărturisit şi viu,
el nu e nici odată
zadarnic şi tîrziu

Nici plînsul rugăciunii,
nici micul milei dar,
nici jertfa dusă-n taină,
nimic nu-i în zadar

Căci orice bob rodeşte
şi-n tot ce vine-i rînd,
— ce-ai semănat cu lacrimi
ai să culegi cîntînd!

ÎNCEPUTUL ŞI SFÎRŞITUL.

Începutul şi Sfîrşitul
ce departe-s uneori!
— cît de tristă-i cîteodată
seara unor veseli zori!

Ce urît se-ncheie anii
deseori porniţi frumoşi,
ce ajung la bătrîneţe
mii de tineri credincioşi!

Cîţi copii ce-n rugăciune
şi în lacrimi au crescut
au ajuns de parcă mamă
nici odată n-ar fi-avut.

Cîte cîntece voioase
au un dureros sfîrşit,
— dar şi cîte zile negre
au apusul strălucit!

Cîte prietenii şi drumuri
şi-nsoţiri pornesc plăcut,
iar la urmă-ar fi fost bine
nici să nu se fi ştiut.

Cîţi din cei cu case sfinte
au murit necredincioşi!
— Cine-ar şti ce pot fi mîine
cei azi tineri şi voioşi!

Bune-s zilele frumoase
cînd frumoase şi apun,
bună-a fost *atunci* viaţa
cînd sfîrşitul ei e bun.

CÎNTĂRILE ÎNVIERII.

1. Gheţimani

În zi ca asta Te rugai
cu fruntea-nsîngerată
în Gheţimani cînd ispăşeai
osînda lumii toată.

Căzuţi, toţi fiii lui Adam
eram sortiţi pierzării,
departe, în păcat zăceam
de faţa Îndurării...

Dar Tu Puternic Dumnezeu
Te-ai dat răscumpărare
şi-n locul nostru-ai dus din greu
povara salvatoare.

Ai vrut ca Jertfă pe altar
pe Tine a Te-aduce
păcatul lumii mult şi-amar
să-l ispăşeşti pe Cruce.

... Stă Maica undeva plîngînd
durerea profeţită
îşi simte pieptul sîngerînd
sub sabie-ascuţită.

Dorm ucenicii apăsaţi
cu suflete-ntristate
şi vin vrăşmaşii îndrumaţi
de-o viperă de frate.

— Cu firea omenească-ai dus
a firii noastre vină
mărire Ţie-n veci *Isus*
de Jertfa Ta deplină.

2. *Judecata*

Într-o zi ca asta Doamne erai prins
şi legat cu funii, Te lăsai împins,
dus la judecată Te lăsai bătut
sărutat de gura care Te-a vîndut

Şi vîndut de gura ce Te-a sărutat,
Te lăsai în vină, Cel Nevinovat,
Miel supus de Jertfă Singur Te-aduceai
ca să se-mplinească profeţitul grai.

N-ai răspuns acelui ce Te-nvinuia,
sufereai ocara celui ce lovea,
suportai ruşinea celui ce-a scuipat
— era ceasul care trebuia răbdat.

Cît ai dus, o nimeni nu va şti nicicînd,
pentru toate Ţie ne-nchinăm cîntînd:
slavă mult-răbdării Tale Scump Isus
spre iertarea noastră, Jertfă Te-ai adus!

3. Răstignirea

Într-o zi ca asta Doamne
crumul Golgotei suiai,
Crucea-ntregii lumi pe suflet
şi pe umeri o purtai.

Jertfa izpăşirii mută
ai primit să fii făcut,
nimeni n-a vorbit ca Tine
nici ca Tine n-a tăcut.

Sfintele femei, cu lacrimi
Te-nsoţeau nemîngăiat,
Tu plîngeai Ierusalimul
mult-răbdatul pom uscat.

Faţa Ta ştergînd-o una,
peste vălul ei de in
Ţi-ai lăsat pe totdeauna
urma Chipului Divin.

Cirineanu-Ţi duce Crucea,
ultim ajutor duios,
— sus, întins pe Cruce sîngeri
sub ciocanul nemilos.

Spre vrăşmaşii Tăi,
spre Mama,
spre tîlharul pocăit
şi spre ucenicul unic
— cu ce dragoste-ai privit!

Cu oţet în loc de apă
lumea Te-adăpa amar,
— Omul moare,
Dumnezeul
biruieşte plin de har.

Slavă îndelungei Tale
suferinţe şi răbdări,
Dumnezeul nostru, Jertfa
Veşnicei Răscumpărări.

4. Învierea

Cîntări de biruinţă în lume-au răsunat
Biruitorul morţii, Hristos a înviat.

Cîntaţi popoare-a lumii că Cel ce v-a iertat
plătindu-vă păcatul, Hristos a înviat.

Cîntaţi pămînţ şi ceruri ceruri căci cel ce v-a creat
Biruitor Se-nalţă, Hristos a înviat.

Cîntaţi şi voi adîncuri, ce El v-a dezlegat
pe veci Biruitorul, Hristos a înviat.

Cîntaţi pentru-al Măririi Puternic Împărat,
Cel Viu învie astăzi, Hristos a înviat.

Cîntaţi puteri şi veacuri pe Cel Adevărat
în veci Nemuritorul, Hristos a înviat.

5. Arătările

Te-ai arătat, Slăvită Înviere,
iubirii-ndurerate la mormînt,
şi-ntîia fericită mîngăiere
vestit-a lumii-ntîiul crezămînt.

Te-ai arătat, Duioasă Însoţire,
înspre Emaus, frumoasei prietenii
dînd binecuvintata-mpărtăşire
statornicei, adînci credincioşii.

Te-ai arătat, prin uşile-ncuiate,
primejduiţilor ascunşi urmaşi —
s-aduci pe veci Credinţei încercate
depline-ncredinţări că n-ai s-o laşi.

Te-ai arătat, credinţei clătinate,
dovada pipăitei bucurii, —
încredinţare veacurilor toate,
şi vină neprimitei mărturii.

Te-ai arătat la mare, alinarea
regretului trecutei slăbiciuni, —
lăsînd credinţei mari numai cărarea
curajului trăitelor minuni!

Te-ai arătat mulţimii fericite
transfigurînd cinci sute de priviri,
Dovada Învierii Preaslăvite
— crezînd, strigăm şi noi *adeveriri!*

6. Înălţarea

De lîngă Locul Mîngăierii*)
Te-ai înălţat spre zări cereşti
desăvîrşit se împlinise
tot ce veniseşi să-mplineşti.

---

*) Betania (Luca 24, 50).

În urmă-Ţi rămîneau trimeşii
încredinţaţi de tot ce-ai spus,
să-Ţi meargă martorii-nvierii
din Răsărit pînă-n Apus.

Priveau îndurerați Plecarea
dar fericiţi Nădejdea lor,
nemîngăiaţi de-această Clipă
dar răsplătiţi de Viitor.

Le rămăsese Adevărul,
mai aşteptau Puterea Sa, —
şi-apoi mergînd schimba-vor lumea
prin jertfa lor şi Jertfa Ta.

Privind-nălţarea Ta Isuse
şi harul Tău făgăduit,
avînd Credinţă şi Nădejde
şi Dragoste, — au biruit.

Privim şi noi a Ta-nălţare
şi credem în Venirea Ta,
Biserica întreagă-n luptă
a suferit şi-a-avins prin Ea.

7. Reîntoarcerea

Credem cu tărie Doamne-al Tău Cuvînt:
— credem că vrăşmaşul Tău va fi înfrînt,

— Credem că devreme iarăşi ai să vii
— credem tot ce-ai spus Tu, sfintei profeţii,

— Credem că toţi morţii iar vor învia,
— credem că Tu lumea o vei judeca,

— Credem răsplătirea celor buni ai Tăi
— credem pedepsirea dată celor răi,

— Credem adevărul dreptei Judecăţi
— credem Viitorul care ni-l arăţi

— Credem în lumina care va veni
— credem c-a Ta Slavă peste tot va fi
— Credem cu răbdare şi ne vem ruga
— credem învierii pîn-o vom vedea.
Slavă Premăritei Tele Reveniri
către ea ne ţinem trezele priviri!

OCHII TĂI.

Ochii tăi, ochii tăi doritori
ce privesc la păcat surîzînd,
vinovaţi, desfrînaţi şi uşori
— ce amar vor plăti în curînd.

Ochii tăi, ochii tăi nesătui
ce-ar dori, ar căuta şi-ar pofti
tot mai mult să cuprinzi şi s-adui
— ce curînd ce amar vor plăti.

Ochii tăi, ochii tăi încruntaţi
ce se-ntorc de la Cer, de la har
îngroziţi, chinuiţi şi-nşelaţi,
— ce curînd vor plăti cu amar . . .

Ochii tăi ce privesc la Hristos
rugători, credincioşi şi curaţi
pentru tot ce-au răbdat dureros
— ce curînd vor zîmbi mîngăiaţi!

Ochii tăi ce-au vegheat şi au plîns
semănînd şi-ngrijind şi-aşteptînd,
pentru tot ce-au lăsat şi ce-au strîns
— ce-alinaţi vor zîmbi în curînd!

Nu privi, nu dori, nu gusta
din păcat însoţind pe cei răi
— căci amar vor plăti, nu uita
ochii tăi, ochii tăi, ochii tăi.

Ne-ncetat să urmezi, să priveşti
fericit pe Hristos cu ai Săi
căci vor fi-n bucurii îngereşti
ochii tăi, ochii tăi, ochii tăi.

NU EŞTI ÎNVINS!

Nu eşti învins cît timp credinţa
nu ţi-ai schimbat şi nu ţi-ai stîns:
— credinţa iarăşi te ridică
poţi fi căzut, dar nu învins!

Nu eşti înfrînt cît şi nădejdea
şi ţelul ei îţi este sfînt:
— nădejdea iarăşi te-ntăreşte
poţi fi trîntit, dar nu înfrînt!

Nu eşti zdrobit cît ai iubirea
curată şi de neclintit:
— iubirea iarăşi *te* înalţă
poţi fi călcat, dar nu zdrobit!

Nu eşti departe pînă duhul
şi rugăciunea nu ţi-s reci
— prin ele eşti mereu aproape
dar fără ele, dus pe veci!

Nu rătăceşti cît timp ţii gîndul
şi inima la ce-ai primit;
— cînd inima ţi-e-n altă parte
chiar stînd cu-ai tăi, eşti rătăcit!

Nu mori cînd inima-ncetează
— ci cînd de Cer ai ochii rupţi,
cînd nu mai arzi şi nu mai sîngeri,
cînd nu mai plîngi şi nu mai lupţi!

Biruitori, eroi şi vrednici
sînt numai cei ce neclintit
duc legămîntul pîn-la jertfă
şi lupta pînă la sfîrşit!

TAINA CRUCII.

Verticală ce coboară şi, întors, uneşte Sus,
şi Orizontală care-ncercui Răsărit şi-Apus,
Linie de Coborîre de la Slavă spre Noroi,
Trăsătură de unire largă dintre noi şi noi.
Coborîre luminoasă de la Cer pîn-la Atom
legătura-mbrăţişării dulce dintre om şi om
Punte pe eterne-abisuri ocolind desăvîrşit
este Linia şi Cercul, şi Sfîrşit şi Nesfîrşit.
Este Unu şi Mulţirea, este Clipă şi Etern
Sabie cerească-ntinsă din Nălţime spre Infern
Taină şi Simbol şi Jertfă, Stîncă de nezguduit
Semn de teamă şi putere, Steag în veci nebiruit
Cheie care cele patru margini ale lumii-nchizi
Braţul Milei şi Dreptăţii care mîntui sau ucizi
Viu Izvor al mîntuirii pentru vii şi pentru morţi
— Cruce, slava cui te poartă,
slavă Celui care-L porţi.

SUS = ÎNŢELEPCIUNEA.

Nordul, Punctul Unic şi neclintit
toate către dînsul merg necontenit
după el se-ndreaptă toate cîte sînt
Infinitul Nordic: Locul cel Preasfînt.

Nemişcatul Nordic: Adevărul drept
Muntele Stiinţei Celui Prea-nţelept
Marea strălucirii Celui Peste tot
toate-arzînd din Unul Veşnic Savaot.

El e Adevărul tuturor ce sînt
conţinute-n orice Faptă şi Cuvînt
El Înţelepciunea Care a creat
şi conduce totul drept şi minunat.

El, Lumina Care strălucind pe zări
umple-a lumii cele Patru Depărtări.
— Slavă Ţie Celui Care le conduci
şi le-atragi pe toate, Capul Sfintei Cruci!

JOS = PUTEREA.

Sudul, Sfînta Temelie
care ţine lumea-ntreagă
tot ce moare sau învie
El le leagă sau dezleagă.

El e Soare, El e Gheaţă
El Amurgul şi-Aurora
El Izvorul de viaţă
El Sfîrşitul tuturora.

El e Floarea, El Rodirea
El Puterea, El Mişcarea
El ţinînd Nemărginirea
poartă tuturor cărarea.

Slavă, Cel Puternic, Ţie
Care-nvii şi Care-usuci
Sud, — Eternă Temelie
Biruinţă-a Sfintei Cruci.

DEAPTA = DREPTATEA.

Vestul, Veşnica Dreptate
ne-ncetat echilibrînd
şi veghindu-le pe toate
cu răsplată, rînd pe rînd.

Cu loviri sau răsplătire
suferinţi sau mulţumiri,
El supune-ntreaga Fire
dreptei Sale-orînduiri.

De la El e răsplătirea
binelui ascuns făcut
dela El descoperirea
răului necunoscut.

— Slavă Ţie Care-n toate
drepte hotărîri aduci
şi-ai pus legi nestrămutate
Vest — Dreptatea Sfintei Cruci

STÎNGA — IUBIREA.

Estul — Dragoatea Eternă în Hristos
Bunătatea Celui Veşnic Credincios
Îndurarea Celui Veşnic Îndurat
Inima ce arde-n tot ce-a fost creat.

Dragoste ce iartă, răul pedepsind,
Milă care-ndreaptă, inima rănind,
Har ce-ascultă zilnic mii de rugăciuni
Taină care-aşteaptă după răi şi buni.

Dărnicie care-mparte ne-ncetat
Duioşie care cheamă-ndelungat
Bucurie dulce pentru duh şi gînd
pacea şi odihna totul cuprinzînd...

Fericire sfîntă, Braţ ocrotitor
Mîngăiere caldă, Glas alinător,
ce lumină, pace şi iertare-aduci
— Slavă celor patru Taine-a Sfintei Cruci!

AU TRECUT...

Au trecut ca norii anii
vremea i-a mînat spre munţi
peste tîmple cern castanii
floarea perilor cărunţi.

Tot mai mult rămîne-n urmă
şi-nainte mai puţin,
prin a lumii nouă turmă
eşti strein, tot mai strein...

Cei porniţi cu tine-odată
pe-al vieţii drum, s-au dus,
tu cu zarea-nsingurată
lîncezeşti dup-un apus...

— Tot nu vezi nimicnicia
celor după care-alergi?
tot nu crezi în veşnicia
locului spre care mergi?

— Dacă este după moarte
viaţa-n care n-ai crezut,
ce vei face-a veci departe
şi pe veci de veci pierdut?

SUFLETE CE CAUŢI PE DOMNUL.

Suflete ce cauţi pe Domnul
şi doreşti iertarea,
multe căi par bune, însă
una e cărarea!
— spre lumina mîntuirii
una-i doar cărarea.

Nu sta-n vorbă cu streinul
nu-l primi cînd vine
nu te-abate nici odată
spre-nsoţiri străine,
căci te pierzi pe totdeauna
cu-nsoţiri străine.

Nu-ţi pleca urechea şoaptei
gurii rătăcite,
fugi de săvîrşirea faptei
rele şi oprite,
rătăcirea-i rodul faptei
rele şi oprite!

Lasă-l pe străin şi lasă
neagra lui cărare,
stai cu dragostea acasă
neclintit şi tare,
în întîia ta credinţă
neclintit şi tare!

ÎN GHEŢIMANI.

În Gheţimani cînd vei cădea
cu fruntea-nsîngerată,
cînd numai singur vei purta
poveri ca nici odată.

Cînd nimenea din cei iubiţi
nu-ţi vor putea fi-aproape,
cînd răii vor veni-ndîrjiţi
ca mări de negre ape.

Cînd umbra aşteptatei cruci
mai cruntă-ţi va apare,
calvarul trebuit să-l duci
nemaicrezut de mare.

— Spre Ţelul cărui eşti jertfit
te nalţă şi supune:
rugîndu-te, — nebiruit
te nalţi din rugăciune.

FII BINECUVÎNTATĂ.

Fii binecuvîntată ziua
din care Tatăl Îndurat
m-a-mbrăţişat pe totdeauna
pierdutul fiu, pe veci aflat.

Fii binecuvîntată ziua
din care m-am întors, aflînd
şi haina nouă şi ospăţul
din Casa Tatălui Preablînd.

Fii binecuvîntată ziua
din care către cer întind,
prin lacrimi, braţele credinţei
cu care ştiu c-am să-l cuprind.

Fii binecuvîntată ziua
ce mă îndemni s-alerg mereu
şi să mă lupt s-ajung cununa
ce mi-o păstrează Domnul meu.

TU NU-ŢI DAI ÎNCĂ SEAMA.

Tu nu-ţi dai încă seama că toate-au un sfîrşit
ci crezi că-n veci vor ţine aceste căi uşoare
şi clipele de cîntec şi drumul fericit
şi dulcea primăvară cu zarea zîmbitoare.

Tu nu-ţi dai încă seama că-n cupa care-o bei
plăcerea-i otrăvită şi unda-i blestemată,
că tot ce strîngi din lume, tot ce culegi şi iei
cu lacomă plăcere. — cumplit va arde-odată.

Tu nu-ţi dai încă seama cît pierzi dispreţuind
îndemnul conştiinţei ce-nspre Hristos te cheamă
de undeva din taina ce-a mai rămas veghind
să-ntorci de la păcatul ce sufletu-ţi destramă!

Tu nu-ţi dai încă seama,
— dar tot ce pierzi acum
şi-mprăştii cu risipă sînt zilele-ţi puţine,
sînt anii mîntuirii ce ţi-i prefaci în scrum,
sînt singura-ţi comoară
— şi tu ţi-o faci ruine...

Tu nu-ţi dai încă seama, dar va veni o zi
cînd vei vedea cu groază netrebnica-ţi pierzare,
cînd tot ce vezi pe lume ai da să poţi primi
o singură nădejde de-a vieţii viitoare.

SPRE CE-ŢI ŢINTEŞTE GÎNDUL?

Spre ce-ţi ţinteşte gîndul şi ochii tăi avari
cînd sufletul făţarnic ţi-ascunzi sub vorbe mari,
şi-n zîmbet larg ţi-nvălui obrazul prefăcut
cu buzele de iudă întinse spre sărut?

Spre ce-ţi ţinteşte gîndul şi duhul tău atunci
cînd pari cinstit în spusa curatelor porunci,
cînd vrei s-arăţi oricărui că n-ai în gînd dorinţi
şi pofte vinovate, străine celor sfinţi?

Spre ce-ţi ţinteşte gîndul din tine blestemat
cînd prefăcut te-apropii de cel nevinovat
şi-ntinzi în cale-i cursa, să-ţi cadă şi să-l prinzi
în schimbul poftei tale viaţa lui s-o vinzi?

Spre ce-ţi ţinteşte gîndul nemernicului trai?
— Spre plata-ngrozitoare la capăt ce-ai s-o iai,
spre asta nu-ţi ţinteşte acuma nici un gînd?
— O, teme-te căci toate le vei plăti curînd!

LA CEASUL POCĂINȚEI.

La ceasul pocăinței mă cercetez în tot
adîncul vieții mele, și fără părtinire
să-mi aflu orice vină, orice păcat să-l scot
să-l osîndesc, să-l leapăd, să-mi aflu liniștire.

... N-am otrăvit pe nimeni, dar buzele-mi de jar
și ochii de dorințe, n-au biruit ispite...
m-am omorît pe nimeni, n-am ars pe nimeni, dar
prea des și cu plăcere am mers pe căi oprite.

Prea m-am temut de ochii tîlhari și prefăcuți
lumina cea din mine nu le-a învins trufia,
și n-am luat în seamă dușmanii cei tăcuți
nici vulpile mărunte ce-mi nimiciră via!

Prea multă nepăsare am dat la cele mici,
prea multă grijă celor ce le-am crezut de frunte
și-azi văd că nu-i nimica de lepădat și nici
nu sînt pe lumea asta păcate prea mărunte.

Nu-n orice timp blîndețea smerită m-a-nsoțit,
iertarea și tăcerea n-au fost mereu senine,
adeseori în noapte nu m-am sculat grăbit
să chem din drum streinul să-l ospătez la mine.

A stat atîta vreme pe ușa mea zăvor
și n-am spălat picioare spre Domnul prăfuite,
n-am dat cu bucurie oricînd la cerșetor
prea slobozi mi-au fost cîinii prin curțile-ngrădite.

... La ceasul pocăinții mă cercetez în tot
și-mi cer zdrobit iertare plecînd greșita frunte,
căci toate sînt păcate de moarte cîte-mi scot
iar cel mai greu e-acela că le-am crezut mărunte.

'NAPOIA MEA SATANO!

'Napoia mea satano, departe de la mine
voi umbre-ntunecate de vicleşug şi ură,
nici revederea voastră să nu mă învenine
nici numele să-mi vină în minte sau în gură.

Doresc de-acum să samăn în urma mea să crească
atîta bunătate şi cînt, şi rugăciune
ca haruri să v-alunge, lumini să vă orbească
să mergeţi în pustiuri, în gol şi-n uscăciune.

Dar vai, cît încă-n lume umblarea mi-e pîndită
veţi fi mereu tortura ispitei pentru mine,
c-acesta-i ceasul vostru şi bezna mea cumplită
în care-aveţi putere spre tot ce nu e bine.

Să ştiţi însă că vine adînca depărtare
a tot ce-i întunerec de tot ce e lumină
şi-atunci ne va desparte o veşnică uitare
Gheena vă va-nghite eternă şi deplină.

DE UNDE MI-AŢI IEŞIT?

De unde mi-aţi ieşit voi umbre
înmormîntate de demult,
din ce-adîncimi ale fiinţei
şi-ale-amintirilor v-aţi zmult?

S-a scurs deasupra voastră vremea
punînd într-una strat cu strat
pe voi nămolul gros şi negru
sub care-adînc v-aţi îngropat.

Prin uşa viselor deschisă
mai năvăliţi din cînd în cînd,
ca nişte hoţi scăpaţi din lanţuri,
lumina inimii-ntristînd...

— Întoarceţi înapoi
în marea uitării-n care v-am închis
şi nu-mi mai reveniţi vreodată
nici pe cărările din vis.

Eu am aprins lăcaşul vostru
iar spuza lui am dat-o-n vînt
n-aveţi la ce să mai întoarceţi,
azi casa mea-i un templu sfînt.

RUGĂCIUNE AMARĂ.

Doamne, nu-l răbda pe-acel ce umblă să omoare
scapă-i pe neştiutorii care-i cad în ghiare
cînd ucid cu glonţ ori pîră,
cu cuţit sau pană
rupe mîinile vrăjmaşe, negre de satană.

Nu-l răbda pe-acel ce-şi vinde sufletul de frate
scapă-l pe cel bun din cursa gurii blestemate
cînd pe bani sau frică vinde,
unul, sau-o sută,
rupe Doamne limba care vinde cînd sărută.

Nu răbda tîlharul care fură şi aprinde,
scapă case către care mîna rea se-ntinde,
ori că fură snopi, ori suflet,
arde vieţi sau case,
rupe ghiara blestemată, nu-i lăsa foloase!

Nimiceşte lanţ şi cursă,
sfarmă jug şi cheie
nicăirea om sub soare rob să nu mai steie
că sub ce cuvînt s-ar pune astea-s veşnic rele
rupe Doamne forţa care pune lumea-n ele.

Adă ziua să nu fie nici Caini, nici Iude,
nici cu sînge, nici cu lacrimi lumea s-o mai ude,

nici tranii, nici tîlharii pacea s-o-nspăimînte
peste groapa tuturora dragostea să cînte.

Căci de-atunci nainte pacea, florile şi cîntul
ar îmbrăţişa cu zîmbet fericit pămîntul
iar lumina Fericirii din Eden visată
ar cuprinde lumea-ntreagă pentru-ntîiaşi dată.

NU-ŢI SPUNE MAI MULT.

Nu-ţi spune mai mult răul vieţii,
ci binele mai mult să-l spui,
nu umbra mai presus de soare
ci soarele mai sus să-l pui!

N-alege-amarul din durere
ci dulcele din ea s-alegi!
şi nu ce nu-nţelegi culege
ci strînge ceea ce-nţelegi!

Nu te uita cît dai din ce e,
ci cît rămîne din ce-ai dat,
nu ce-ai lăsat să vezi în urmă
ci cîte, încă, n-ai lăsat!

Nu cîte le-ai făcut le spune
ci cîte n-ai făcut-napoi,
— nu cît am dat noi pentru Domnul
ci cît a dat El pentru noi!

IUBIRE DE-ADEVĂR.

Iubire de-Adevăr, ce jertfe
şi cîte lacrimi am plătit
că n-am putut, oprit de lume,
să tac ce tu mi-ai poruncit!

Iubire de-Adevăr, cîţi prieteni
din viaţa lor m-au scos pe rînd
că n-am putut să-ţi tac Cuvîntul
ce tu mi-l porunceai arzînd!

Iubire de-Adevăr, cîţi oameni
m-au rîs şi m-au privit nebun,
că n-am putut s-ascund lumina
ce tu-mi spuneai pe turn s-o pun.

Iubire de-Adevăr, ce pierderi
şi umiliri am îndurat
să nu mă-ndepărtez de tine,
să nu-mi calc legămîntul dat!

— Iubire de-Adevăr, dar pacea
şi mulţumirea că te-ascult,
pe toate pierderile-acestea
le-ntrece înmiit mai mult.

O, RUGĂCIUNE...

O, rugăciune, apă lină
cu unde tot mai dulci şi-adînci,
cum curgi spre Patria Divină
ferind de-nvîrtejiri şi stînci!...

Fiinţa ce s-afundă-n tine
se curăţă de tina ei,
îşi uită zbuciumul şi lupta
şi chinul tot din anii grei.

Cu suflet pînă în străfunduri
pătruns de-al fericirii gînd
trăieşte slava îngerească
cu chipul strălucit, tăcînd...

— O, stare binecuvîntată
spre Unde poţi să ne ridici,
cînd faţa trupului e-ntoarsă
şi ruptă de la ce-i de-aici.

Preafericită apă lină
cu cel din urmă sfînt şuvoi
mă ia în zarea ta divină
şi nu mă mai adu-napoi.

CÎND NU MAI VEZI.

Cînd nu mai vezi de valuri
în patru părţi de zare,
cînd nu mai vezi de neguri
nici stele şi nici soare

Hristos e lîngă tine
încrede-te-n Hristos
nădejdea cînd te ţine
din orice greu eşti scos.

Cînd nu mai vezi de piedeci
nici punte nici cărare,
cînd nu mai vezi de duşmani
nici uşă nici scăpare . . .

Cînd nu mai vezi din chinuri
nici strop de uşurare,
cînd nu vezi decît lupte
şi flăcări şi vîltoare,

Cînd zaci învins de ziduri
de gratii şi zăvoare,
cînd nu vezi decît spaime
năluci şi disperare,

Hristos şi-a Lui nădejde
ţi-e unica salvare
cît ţi-a rămas nădejdea
mai poate fi-o scăpare.

DE CE TE ZBAŢI ZADARNIC.

De ce te zbaţi zadarnic s-ajungi ce nu-i de-ajuns,
să cauţi răspuns la taine ce-n lume n-au răspuns,
s-atingi ce nu se cade — cînd anii sînt păreri!
— crezutele cîştiguri sînt numai noi dureri!

Mai scurtă-i slava lumii ca visul cel din zori
răscumpărarea-n lacrimi i-o-ntorci de mii de ori,
mai trecătoare-i vraja plăcerii pămînteşti
ca umbrele — şi totuşi ce veşnic o plăteşti.

Mai crîncen arde focul amarei remuşcări
ca orice foc — şi totuşi tu n-asculţi de mustrări,
ce preţ pui pe-ndrumarea cinstitei conştiinţi
cînd patima te-atrage cu mii de ochi fierbinţi!

De ce te zbaţi zadarnic, minţind, să pari că eşti
aceea ce tu singur nici lupţi şi nici doreşti,
crezi oare că-nşeli pe-alţii, că minţi pe Dumnezeu
— o, te înşeli pe tine din ce în ce mai greu!

Mai străvezii ca apa sînt gîndurile cui
îşi caută numai slava şi rosturile lui;
dintre tîlhari acela-i mai vinovat oricînd
ce binele îl uită şi vinde sărutînd.

— De ce te zbaţi zadarnic sărmane călător
ce strîngi tu azi vin alţii să-mprăştie de zor,
— trudeşte pentru-avutul ce veacurile-l cresc
făcîndu-ţi drum şi prieteni spre cortul cel ceresc.

CUTEAZĂ ŞI PRIVEŞTE!

Cutează şi priveşte de unde stai zdrobit
spre Golgota, la Preţul iertării, Răstignit!
— în starea ta pierdută e singurul Mijloc
e singura Salvare din moarte şi din foc.

Cutează şi ascultă Cuvîntul lui Hristos
şi-ntoarce-te din drumul pierdut şi mincinos,
zdrobit de pocăinţă sub Crucea Lui să cazi
— e singura Salvare din starea ta de azi.

Cutează şi te smulge din mreaja ce te-a prins
păcatul te tîrăşte spre iadul cel nestins
cu grabă şi cu groază ascultă-L pe Hristos
— e singura Salvare spre locul luminos.

Cutează şi te luptă să nu fii iar legat
fereşte-te de locul în care-ai lunecat
ucide pofta care te-ndeamnă iar plăcut
— e singura salvare de unde stai căzut.

Cutează şi zdrobeşte-l pe şarpele mişel
căci altfel te zdrobeşte, pe veşnicie, el;
lipeşte-te puternic şi strîns lîngă Hristos
— e singura salvare din moartea cea de jos.

Cutează şi priveşte tu care vrei să mori
prăpastia şi focul spre care te cobori!
iar dacă te-ngrozeşte abisul fioros
cît poate fi salvare, aleargă la Hristos.

DE VREI S-AJUNGI.

De vrei s-ajungi Limanul senin şi fericit,
tu caută Adevărul, dar pînă la sfîrşit!

De vrei să fii om vrednic de numele primit,
rămîi cu Adevărul, — dar pînă la sfîrşit!

De vrei să ai în viaţă un cuget liniştit,
grăieşte Adevărul, — dar pînă la sfîrşit!

De vrei să mori în pace cu chipul strălucit
vesteşte Adevărul, — dar pînă la sfîrşit!

De vrei un suflet vrednic, oricît ai fi gonit,
urmează Adevărul — dar pînă la sfîrşit!

Şi chiar de-ai fi pe lume mereu cu rău plătit,
ce-ţi dăruie-Adevărul întrece înmiit.

AVUT-AM VOIE.

Avut-am voie să-mi aleg
în viaţă nesilit cărarea,
puteam să zbor sau să mă leg
— ştiam şi preţul şi urmarea.

Puteam să lupt dac-aş fi vrut
puteam să nu mă las în rele,
puteam să cred — dar n-am crezut,
puteam, dar n-am luptat cu ele.

Puteam s-ascult, dar n-am voit
căci prea mă stăpînea trufia,
putînd fi bun, m-a ispitit
păcatul şi nevrednicia.

De-aceea merit ce primesc,
pe drept sînt osîndit la moarte
n-am vrut lumina s-o iubesc,
pe veci voi fi de ea departe!

Avut-am voie să-nţeleg
deplin ce-i rău şi ce e bine
dar, cunoscînd, am vrut s-aleg
de-aceea merit tot ce-mi vine.

Ce-ngrozitor e tot ce-aştept
în deznădejdea pe vecie, —
dar unde-i sufletu-nţelept
să vrea să nu-mi urmeze mie!

ACOLO M-A AFLAT LUMINA.

Acolo m-a aflat Lumina
şi pătrunzîndu-mă tăios,
m-a scos din bezna blestemată
descoperindu-mi pe Hristos!

Acolo m-a zdrobit mustrarea
trezindu-mă din somnul beat,
cînd scuturîndu-mi înoptarea
ca din mormînt m-a înviat.

Acolo am pătruns în taina
nebănuitelor comori,
plătite zi de zi cu preţul
însîngeratelor sudori!

Acolo m-am nălţat spre harul
unei dumnezeeşti iubiri
pîn-la aflarea şi trăirea
nemaigustatei fericiri.

Aoclo am plătit şi preţul
nespus de greu şi necesar
să aflu taina ce-l cunoaşte
pe cel curat din cel tîlhar...

— Acolo unde-ntîiaşi dată
m-am prăbuşit spre Dumnezeu
şi unde-n prima fericire
mi-am îngropat întîiul eu.

E MĂRTURIE TOT CE VĂD.

E mărturie tot ce văd, şi tot ce-aud e mărturie
şi tot ce simt şi ce gîndesc... şi mintea mea-i dovadă vie,
şi amintirea vieţii-ntregi şi conştiinţa cea din mine
şi Cerul şi pămîntul tot, — e mărturie despre Tine.

Căci tot ce văd şi tot ce-aud şi tot ce simt şi am în minte
n-ar fi, de nu le-ai fi creat, cum nu erau mai înainte —
nici amintirile şi nici fiinţa conştiinţei mele
nici Cerul nici pămîntul tot n-ar fi
de n-ai fi Tu,
— nici ele.

De n-ar fi-nţelepciune-n tot ce e văzut, sau nu se vede
atîta ordine şi rost în ce se ştie, sau se crede,
atîtea tainice-nrudiri în tot ce-i mic şi tot ce-i mare
— de-i greu să crezi,
de mii de ori e şi mai greu să n-ai crezare!...

O, DUH PREASFÎNT!

O, Duh Preasfînt al Ascultării
păstrează-mi sufletul smerit,
să nu mă-ngîmf, să nu mă laud,
s-ascult de tot ce-ai poruncit.

O, Duh Statornic al Credinţei
încurajează-mă mereu
să pot păşi peste-orice valuri
încrezător, spre Dumnezeu.

O, Duh Fierbinte al Iubirii
înflăcărează-mă oricînd,
răbdarea mea să n-aibă margini
iertarea mea să n-aibă gînd.

O, Duh Preadulce al Nădejdii
despovărează-mi orice drum
înseninează-mi orice clipă
renaşte-mă din orice scrum.

O, Duh Cucernic al Blîndeţii
sfinţeşte-mi sufletul, prinos
şi-ntreaga mea fiinţă, jertfă
de bună voie, lui *Hristos.*

CRED!

Cred într-Unul Dumnezeu: Tatăl Creatorul
cum cred ziua şi cred noaptea, stelele şi norul
cred Dreptăţii, — nţelepciunii, Milei şi Puterii
cum cred Vieţii şi cred Morţii, Zorilor şi Serii.

Cred în Dumnezeul-Fiul, Unicului Una,
cum cred Crucea şi Răsplata, Soarele şi Luna
cred în Adevărul Veşnic, Taina şi Cuvîntul
cum cred sufletul şi trupul, Tunetul şi Vîntul.

Cred în Dumnezeul-Duhul, de-Aceeaşi Fiinţă
cred în Dragostea Eternă, cred în Biruinţă,
cred Vieţii Viitoare, Slavei şi-nvierii
cred puternic ca Luminii şi ca Primăverii.

Cred în Dumnezeul Unic cu-ntreită Faţă
Ne-nţeleasa, Necuprinsă, Veşnică Viaţă,
cred mai mult ca-n tot ce poate lumea să-mi arate
şi mă-ndrin ca-n faţa celor *mai* adevărate.

NU PREDICAŢI POVEŞTI.

Nu predicaţi poveşti şi basme
voi cei trimişi să luminaţi
ci Adevărul şi Iubirea
de care spuneţi c-ascultaţi.

N-ascundeţi în cuvinte scumpe
gîndiri vielene spre-a-nşela
pe cei cu inima curată
ce gîndul nu vi-l ştiu afla.

Nu vă făliţi cu naintaşii
cînd nu călcaţi după părinţi
şi nu plecaţi pe calea sfîntă
cînd nu puteţi fără arginţi.

Nu mai măriţi nelegiuirea
vorbind de sfinţii naintaşi
cînd orice fapte-a lor şi vorbă
vă osîndesc ai voştri paşi.

Ci dacă n-aveţi nici voinţă
nici dragoste să vă-nfrînaţi
lăsaţi la alţii slujba sfîntă
şi mergeţi către ce-adoraţi.

DORESC SĂ-ŢI FIU.

Doresc să-Ţi fiu Isuse
ostaş adevărat
cu toată armătura
cerească îmbrăcat.

Mijlocul cu-Adevărul
doresc să-l am încins
de nici o rătăcire
să nu mai pot fi-nvins.

Cu platoşa Dreptăţii
s-am pieptul apărat
să nu-mi pătrundă-n suflet
nimica necurat.

Cu rîvna Vestei Bune
picioarele să-ncalţ,
s-alerg în slujba sfîntă,
un steag mai sfînt să nalţ.

Iar peste toate Scutul
Credinţei să-l încing,
săgeţile-arzătoare
a răului să sting.

Sub Coiful Mîntuirii
să-mi fie capul meu,
ca mintea sănătoasă
s-o pot avea mereu.

Ca sabia cea tare
a Duhului Preasfînt
în gura mea să fie
al Domnului Cuvînt.

— Aşa fiind, Isuse
ne-nvins de-orice vrăjmaş,
Ţi-aş fi cu vrednicie
adevărat ostaş.

CARE-I ALT DUMNEZEU MARE?

Care-I alt Dumnezeu Mare ca al noatru Dumnezeu?
Care-i atît de-Atotpurnic şi de Milostiv mereu?

Care Nume-atît de Tare ca şi Numele Lui Sfînt?
Care braţ aşa puternic, în vreun cer sau vreun pămînt?

— Nimeni Doamne nu-i asemeni,
Tu eşti Cel ce faci minuni
Ţie-Ţi-înălţăm din suflet laude şi rugăciuni!

Ţie Dumnezeul nostru ne vom închina mereu
numai Tu eşti Cel Puternic,
numai Tu eşti Dumnezeu!

... Nimeni altul numai Tu eşti Dumnezeu de la-nceput
Cel din Care şi prin Care este tot ce s-a făcut!

Înainte de-a fi toate numai Singur Tu erai,
Tu-ai făcut minunea Slavei Cerurilor unde stai,

Tu-ai făcut nemărginirea de minuni de Sus şi jos,
Nevăzutul şi Văzutul tot mai nou şi mai frumos,

Tu-noieşti în chip şi-n număr
pentru ochi şi pentru gînd,
tot mai mari minuni şi multe cu puterea Ta făcînd,

Tu porţi stelele şi norii,
Tu din ierni faci primăveri
Tu din întristarea morţii creşti puternice-nvieri,

Tu dezvălui ascultării necrezutele comori
Tu întorci răsplata cinstei de-nmiit mai multe ori,

Tu alini zdrobite inimi cînd, în alt fel, sufereau
mult mai mult, în locul celor pentru care sîngerau

Tu, în locul celor care sînt de neînlocuit
dai încredinţarea unui viitor preafericit,

Tu prin vasele slăbuţe faci minuni de necrezut
mai puternic să se vadă că eşti *Tu* Cel ce-a făcut ...

... Tu eşti Dumnezeul nostru,
nimeni ca şi Tine nu-i,
Tu sub braţul Tău puternic toate- toate le supui,

Tu eşti Dumnezeul nostru Care-i vezi pe răi şi buni
Tu eşti Cel Atotputernic,
Tu eşti Cel ce faci minuni

Tu poţi izbăvi-ntr-o clipă pe ai Tăi de-ai lor vrăşmaşi
sau poţi pîn-la curăţire în cuptor de foc să-i laşi,

Tu poţi într-o clipă face mult mai mult de cît gîndin
fă-ne Doamne să ne-ncredem doar în Tine cît trăim

Să-nălţăm numai spre Tine ale noastre rugăciuni
Tu faci nemaipomenite şi dumnezeeşti minuni.

Nimeni Doamne, niciodată, nu ne poate face rău
cînd ne apără-a Ta mînă,
cînd ne-ajută braţul Tău

Însă nimeni nu ne poate izbăvi — cît n-a sosit
ceasul rînduit de Tine pentru tot ce-ai poruncit.

Ţie ne-nchinăm viaţa, legămîntul înoind
mai statarnici şi mai vrednici să-Ti slujim, mărturisind

Al Tău Nume-a Tale fapte şi-a Ta dragoste deplin
Tu eşti Dumnezeul nostru
fii slăvit în veci.
Amin.

CÎNTĂRI
DE DRUM

CÎTĂRILE DE DRUM.

Cîntările de drum frumos
Ni-s scumpul inimii prinos
Adus înalt şi luminos
Recunoştinţă lui Hristos.

Cîntările de drum mai greu
Ne sînt popas şi-ndemn mereu
Spre cerurile-n curcubeu
Prin care trece Dumnezeu.

Cîntările de drum cu dor
Ni-s caldul inimii fior
Şi-naltul rugăciunii zbor
Spre-al Dragostei Etern Odor.

Cîntările de drum pribeag
Ne sînt merinde şi toiag
Pîn-la doritul Slavei prag
Şi-mbrăţişarea Celui Drag.

Cîntările de drum plîngînd
Ni-s lacrimile plînse blînd
Şi stropii ranelor urcînd
Spre sfîntul mîntuirii gînd.

Cîntările cu drum ajuns
Vor fi al vecilor răspuns
La revărsările-ndeajuns
Din Harul, încă nepătruns...

GRĂBEŞTE-TE IUBIRE.

Grăbeşte-te iubire, curînd plecăm la drum
Dorita Dimineaţă s-apropie de-acum,
Dezbracă-te de toate lumeştile poveri
Îngroapă-ţi în uitare durerile de ieri
Şi-aruncă toate-a lumii bicisnice comori...

Nebunii să le-adune, fă-ţi paşii mai uşori
Renunţă la podoabe, le-aruncă la săracii
Doar unica podoabă a lacrimei s-o-mbraci.
Cu roua curăţiei privirile să-ţi speli
Pe veci să piară urma trecutelor greşeli
Cu ultimul adio sărută ce-a fost drag
Şi nu privi în urmă cînd trecem peste prag.

— Ne-a fost frumos tot drumul de cînd ne-am întîlnit
Dar cel de-acum e veşnic nespus mai strălucit.
A fost frumoasă viaţa din care-acum zburăm
Nebănuit mai dulce e care-o-ntîmpinăm
— Împarte şi mai grabnic tot ce mai datorezi
Din tot ce-ai strîns pe lume nimic să nu-ţi păstrezi
Despovăraţi de toate să ne desprindem goi
— Tot ce-am trimis nainte, ne-aşteaptă pe amîndoi.

CE NE-A-NTĂRIT?

Ce ne-a-ntărit în lupta peste puteri de grea
Ce braţe mai vînjoase de zeci de ori cerea?
— Ce ne-a-ndemnat la cîntec şi la avînt sublim
Spre unde nici odată nu-ntrezăream să fim?
— Ce ne-a-ndemnat în lupta cu-aşa de tari duşmani
C-o-ncredere ce-i numai la douăzeci de ani?
Ce ne-a-ndemnat la jertfe de-un preţ aşa de greu
Cum nu se poate-aduce decît lui Dumnezeu?
Ce ne-a-ntărit pe ruguri de cazne şi scrîşniri
Să regăsim puterea deplinei dăruiri?
Ce ne-a făcut în stare prin infernal calvar
Din scrum să ne renaştem de orice dată iar?
Ce ne-a-ndemnat pe cruce iertînd desăvîrşit
Să ne rugăm de mila călăului plătit?
Ce ne-a chemat să-ntoarcem de nesfîrşite ori
C-o milă nesfîrşită spre cei neprimitori?
Ce ne-a plecat genunchii spre ani de rugăciuni
Şi plînsul spre-nverzirea pierdutei uscăciuni,

Şi ruga spre salvarea Sodomei de la scrum
Şi aurul din urme pe-al Slavei dulce drum
Şi tot ce-avem comoară şi lucru mai de preţ
Jertfit pentru grăbirea Slăvitei Dimineţi,
Să ne topim în Soare de piept cu noaptea grea?

Iubirea doar *Isuse*, iubirea, numai ea!

O, IATĂ VINE SEARA.

O, iată vine seara, e părul tău cărunt
Şi-ţi tremură piciorul cu pas tot mai mărunt.

Ţi se-ngustează palma hotarului văzut
Se-mpuţinează stropul firavului tău lut

Şi-ţi cade tot mai groasă perdea peste-amintiri . . .
— Un alt fel de-a-nţelege să-ţi pui peste priviri

Un altfel de iubire să-ţi creşti de pe ruini,
Un alt fel de-ai cunoaşte pe-ai tăi şi pe streini,

Cu altfel de regrete priveşte spre trecut,
C-o altă preţuire spre ce-i necunoscut,
C-o altfel de dorinţă spre tot ce n-ai atins . . .

— Corabia-ţi porneşte, iar largu-i necuprins
Şi-ţi stă neprăvăzutul în drumul tău cît vezi
— O, iată vine seara, şi unde-ai să noptezi?

DE CE RĂMÎI DEPARTE?

De ce rămîi departe cînd drumul ţi-e deschis
De ce-ntorc fără tine cîţi soli ţi s-au trimis?
De ce nu-mbraci veşmîntul de nuntă dăruit
De ce nu iai inelul cel scump, făgăduit?

De ce nu-ţi umpli vasul cu sfîntul mir de nard
Cînd candelele toate a celorlalte ard?
De ce nu iai podoaba din aur de Ofir
Şi-ntîrzii cînd te-aşteaptă al cîntecelor şir,
De ce nu vrei chemarea iubirii s-o asculţi.
— O, nu mai sta departe, te-aşteaptă-atît de mulţi
Nu aştepta durerea cînd totul va fi-nchis
Nu-ntoarcă fără tine şi ultimul trimis!

ÎNCREDE-TE-N LUMINĂ!

Încrede-te-n Lumină chiar dacă-ţi arde-amar
Paragini cangrenate din putredul hotar
Şi las-sa-ţi răscolească prin tot ce ai ascuns
Ea ardee numai bezna pe unde ţi-a pătruns.

Încrede-te-n Dreptate cu-atît mai mult cu cît
Condamnă şi la tine ce-i veşted şi urît
Pe cumpăna ei sfîntă aşează-ţi ceas cu ceas
Tot ce împarţi la alţii prin fapte şi prin glas.

Încrede-te puternic în Adevăr, oricînd
Dar şi mai mult în vremea cînd mustră necruţînd,
Nu-i lepăda-ndrumarea şi nu-l strîmba voit
Căci tot ce el condamnă, e putred şi greşit.

Încrede-te-n Iubire, chiar dacă numai plîns
Şi numai jale-ţi pare pe urma ei c-ai strîns
Căci unde-i arde rugul rămîne loc sfinţit
Desţelenit şi vrednic spre rod desăvîrşit.

O, NU-I DE-AJUNS!

O, nu-i de-ajuns Credinţei
Că m-am predat cîndva
Se cere pîn-la moarte
Să nu mă las de ea.

Şi din adîncul vieţii
Spre arderea de tot
Tot binele şi răul
Din inimă să-l scot.

O, nu-i de-ajuns Nădejdii
Că m-am predat să lupt
Ea trebuie să-mi crească
Mai tare ne-ntrerupt.

O, nu-i de-ajuns Iubirii
Că ei m-am dăruit
Ci vasul meu s-o poarte
Mai rodnic şi sfinţit.

Şi-n setea nemai stinsă
De nalt şi de frumos
Să mi le-aduc Luminii
Prinos după prinos.

Să mai păstrezi în mine
Doar scrumul lor cel sfînt
Ca semn al ascultării
Promisă-n legămînt.

PE CEI BOGAŢI.

Pe cei bogaţi fă-i Doamne să vadă cît de goi
Rămînem toţi cînd mîna Ţi-o-nchizi de către noi.

Pe cei săraci fă-i Doamne să vadă ce bogaţi
Putem cu toţii-ajunge de mila Ta purtaţi.

Pe cei trufaşi fă-i Doamne să afle tremurînd
Măsura ce uitată nu trebuie nicicînd.

Pe cei smeriţi fă-i Doamne să afle fericiţi
Ce mari sînt cei ce umblă cu-adevărat smeriţi.

Pe cei nălţaţi fă-i Doamne să caute şi spre jos
Pe cei căzuţi să caute spre cer mai curajos.

La cîţi le merge bine să nu prea rîdă-acum
Pe cei zdrobiţi fă-i Doamne să nu prea plîngă-n drum.

Ci toţi să-şi amintească în orice stare sînt
Că toate trec, nimica nu-i veşnic pe pămînt.

Să caute-a face bine cît pot şi au prilej
Căci prea curînd şi sigur îi spulberă-un vîrtej.

NU-ŢI ESTE ŢIE-NGĂDUIT.

Nu-ţi este ţie-ngăduit să rupi oprita floare
Dorinţa nepermisă-n veci te ustură şi doare.

Nu-ţi este-ngăduit s-aduni o pîine fără muncă
Cinstită pîinea să-ţi mînînci, e-o veşnică poruncă.

Nu-ţi este-ngăduit să ştii ce Taina-ţi zăvoreşte
Tot ce descoperi ispitind, doar chinul ţi-l sporeşte.

Nu-ţi este-ngăduit să faci ce Mila nu te lasă
Tot bunătatea este-n veci cununa cea frumoasă.

Nu-ţi este-ngăduit s-ascunzi de alţii-a ta lumină
Vărsată darnic ploaia ta se-ntoarce-o mare plină.

Nu-ţi este-ngăduit să-L uiţi pe Dumnezeu vreodată
Ci Lui să i te dăruieşti cu-a ta iubire toată.

— Şi-atunci cînd fi-va-nlăturat ce-i văl de peste toate,
Va strînge şi-nfrînarea ta comori nemăsurate.

CI PARCĂ NUMAI...

Trecut-au oare-atîţia ani de cînd sînt eu cu Tine?
— Ci parcă numai clipe-au fost de cîtece divine.

Răbdat-am oare-ntr-adevăr eu chin şi nedreptate?
— Ci parcă numai amintiri duioase-s astăzi toate.

Mi-ai spus că-n lume voi avea necazuri doar şi rele
— Ci parcă numai bucurii s-au prefăcut din ele.

Ce liniştite mă cuprind, lung, umbrele-n hodină
— Ci parcă numai ochii-adorm în leagăn de lumină.

Din cele patru vîrste ies spre vîrste fără nume
— Ci parcă numai vis a fost umblarea mea pe lume.

Lumina Celui Preaiubit m-aşteaptă peste ape
— Ci parcă-mi este şi mai dor cu cît mi-e mai aproape.

Ce dragă ne-ncetat mi-a fost viaţa-n orice parte
— Ci parcă şi mai dragă mi-e această dulce moarte.

N-AUZI TU?

N-auzi tu paşii Lui duioşi
Cum casa-ţi înconjoară
Şi-n uşa ta n-auzi bătînd
Chemarea Lui uşoară,
Chemarea LUI, chemarea Lui,
Chemarea Lui uşoară?

Cînd încă-n zori mai strălucesc
A nopţii stele rare,
Nu simţi pe rouă picurînd
Duioasa Lui chemare,
Duioasa Lui, duioasa Lui,
Duioasa Lui chemare?

Cînd bunătatea-I varsă larg
Belşugul spre-a ta casă
Nu vezi pe pîine strălucind
Chemarea Lui duioasă,
Chemarea Lui, chemarea Lui,
Chemarea Lui duioasă?

Cînd rugăciunii răspunzînd
Durerea ta se duce,
Nu vezi că-n vindecarea ta
Chemarea Lui străluce,
Chemarea Lui, chemarea Lui,
Chemarea Lui străluce?

Cînd şi mai mult de ce-ai gîndit
Îţi dă cu-ndestulare,
Nu simţi că-n bunătatea Sa

Străluce-a Lui chemare,
Străluce-a Lui, străluce-a lui,
Străluce-a Lui chemare.

Cînd dragostea-nfăşoară cald
Fiinţa ta întreagă,
Nu simţi chemarea Lui cum vrea
La Sînu-I să te-atragă,
La Sînul Lui, la Sînul Lui,
La Sînu-I să te-atragă?

De ce nu vezi, de ce n-auzi
De ce nu simţi cum vine,
De-atîţia ani, pe-atîtea căi
Chemarea Lui spre tine,
Chemarea Lui, chemarea Lui,
Chemarea Lui spre tine?

LUMINĂ!

Lumină ce mi-ai înoit
Privirea fericită
Cînd inimii i-ai răsărit
Răscrucea fericită.

Lumină ce mi-ai sărutat
Fiinţa mea întreagă
Învăluindu-mi-o curat
Pe calea cea mai dragă.

Lumină ce mi-ai nimicit
Gheţarii vieţii mele
Şi lacrimile mi-ai sfinţit
Unindu-te cu ele.

Lumină care mi-ai atins
A harfei corzi curate
Şi către ceruri mi-ai întins
Aripi nemăsurate.

Lumină ce te nalţi slăvit
Pe cerul vieţii mele
De mii de ori mai strălucit
Ca sori şi luni şi stele.

Lumină,
Sufletu-mi întreg
Ca jertfă ţi se-nchină
Desăvîrşirea s-o-nţeleg
Pătrunde-mă deplină.

Căci te ador, ador, cobori
Pe totdeauna-n mine
Purificat să mă-nfăşori
Nemărginit, în Tine.

PE CINE CREZI?

Pe cine crezi că pui în lanţuri,
Pe cine crezi că mergi să vinzi,
Pe cine-l ameninţi cu moartea
Şi casa cui crezi tu c-aprinzi?

A cui credinţă sau iubire
Sau curăţie pîngăreşti?
Pe cine-nşeli, pe cine judeci
Pe cine furi şi chinuieşti?

Cui faci tu răul, cui crezi oare
Că poţi cum vrei să-i faci un rău?
— O, ţie, numai ţie singur
Căci tot ce faci e doar al tău!

Asupra ta va-ntoarce Mîine
Tot răul care-l săvîrşeşti
Vai, vei vedea cu groază-aceasta
Mult mai curînd de cum gîndeşti!

TE LAUD NUME VEŞNIC.

Te laud Nume veşnic ce nu poţi fi rostit
Izvor al Strălucirii ce nu poţi fi privit
Adînc a-nţelepciunii ce nu poţi fi cuprins
Fior al Armoniei ce nu poţi fi atins . . .

Te laud că din toate aceste frumuseţi
Ai pus ceva şi-n visul fugarei mele vieţi
Că din a vieţii ape, din al iubirii foc
Umplînd-o şi umplînd-o, mai afli încă loc.

Te laud că eu umbra de-o clipa vieţuind
Sînt înfiat în Taina Vieţii nemurind
Şi dobîndind eterna putere de-a crea
Adeveresc prin toate Dumnezeirea Ta.

DE CE-ŢI IEI INIMA?

De ce-ţi iei inima din locul
În care-a tresărit întîi,
Spre unde crezi c-o să mai poată
Să te oprească să rămîi?

Spre unde-o duci, pe ce-ai s-o rezemi
Să-şi afle-o clipă de popas,
Cînd larg pustiul se desface
Mai gol cu fiecare pas?

Eroic năbuşe-ţi durerea
Şi-ascunde-ţi ranele răbdînd
Sărută mîinile mustrării
Sub biciul dragostei tăcînd.

Din calea păcii să înlături
Dărîmăturile grăbit
Nimic să nu-ţi întoarcă ochii
Şi paşii de la ce-ai iubit.

Chiar dac-o vei stropi cu lacrimi
Fierbinţi şi ani îndelungaţi,
Din calea dragostei vreodată
Nici pedepsit să nu te-abaţi.

Căci nu mai afli-n lumea-ntreagă
Mai cald şi dulce căpătîi
Ca locul fericit în care
Ai tresărit şi-ai plîns întîi.

O, FIII MEI.

O, fiii mei, lumina privirii mele dragi
Cînd lacrima iubirii îmi curge pe obraji
Şi-n văl de rugăciune vă port spre Dumnezeu
— Lumina-nţelepciunii din cer vi-o cer mereu.

Înţelepciunea care vă face credincioşi,
Credinţa ce vă face smeriţi şi curajoşi,
Curajul ce vă face statornici şi aprinşi,
Statornicia care vă face neînvinşi.

Vă cer iubirea care vă face simţitori
Îndatoraţi şi sinceri, şi blînzi, şi primitori,
Şi plini de bunătate, şi-ncrezători mereu
— Aşa fel de iubire vi-o cer lui Dumnezeu.

Vă cer eliberarea de tot ce-i necurat
Şi-avînt spre tot ce-i nobil, plăcut şi-adevărat;
Vă cer o sfînă sete mereu de mai frumos
Cu duh înalt de jertfă în slujba lui Hristos.

... Cînd lacrima iubirii îmi curge pe obraji
Aceasta vi-o cer pururi o fiii mei cei dragi,
Şi Duhul Sfînt în suflet vi-L cer s-aveţi mereu
Că numai cine-L are va fi-al lui Dumnezeu.

MI-E VEŞNICĂ VIAŢA.

Mi-e veşnică viaţa, doar drumul ei mereu
E-n umbră şi-n lumină urcînd spre Dumnezeu;
Mi-e veşnică viaţa, doar forma ei trecînd
E, alta pururi alta, mereu alt chip avînd.

Din Dumnezeu Eternul Izvor al Vieţii ies
Alcătuit în chip crezut dar ne-nţeles,
Trimis pentru-o lucrare şi-un ţel nepieritor
Cuprind eterna taină şi ard eternul dor.

Vegheat de Ochiul Veşnic de-a pururi neascuns
Cu limpedea lumină e-adîncul meu pătruns
Ştiut cu uşurinţă ce sînt şi ce-am să fiu
Nicicînd în «Prea devreme» nici unde-n «prea tîrziu».

Rotaţia vieţii urmează-un veşnic drum
De-a pururi alta-i starea cu fiecare-«acum»

De-a pururi mai spre-nalte şi fericite stări
Port steagu-acestei sfinte şi unice chemări.

Mai luminos mi-e totul şi tot mai înţeles
Cu orice pas din neguri mereu mai sigur ies
Şi-mi creşte fericirea cu cît sînt mai cuprins
Mai treaz în strălucirea din care sînt desprins.

... O Viu Izvor al vieţii, spre forme-n veci mai noi
Şi stări în veci mai nalte suim spre Tine roi,
Fă tot ce-n noi e moarte topindu-se pe drum
S-ajungem numai viaţă în Veşnicul Acum.

DE CE TE TEMI DE MOARTE?

De ce te temi de moarte şi-o tot alungi din gînd
Cînd ea-i despovărarea de tot ce porţi gemînd?
— Da-ai trăit virtutea în tot ce datorai
Ea-i uşa strălucită şi grabnică spre rai.

Cînd tot ce-i drag pe lume plăteşti atît de scump
Cînd şi cei mai de-aproape din viaţa ta se rump
Cînd mori în ficare din cei iubiţi ce mor,
Ai parte doar de lacrimi, de jale şi de dor.

Cînd de orice-ţi legi fiinţa e-un nou temei de plîns
Cînd poţi să pierzi o clipă tot ce-o viaţă-ai strîns,
Cînd temeri şi primejdii te-aşteaptă pas cu pas
— De ce să te-ngrozească acest tihnit popas?

O, cînd pe calea bună cu-ncredere te-ai dus
Cînd credincios şi umil urmat-ai lui Isus
Cînd harnic şi cu cinste ai vieţuit muncind
— Ţi-e moartea somnul dulce spre care mergi dorind.

Ea-i poarta pe sub care cîntînd treci pe-nserat
Cînd munca grea a zilei departe-ai încheiat
Cînd mergi către odihna dorită ostenit
Ea-i leagănul cel moale şi cald şi liniştit.

PENTRU NIMIC ÎN LUME.

Pentru nimic în lume nu-ţi vinde trei comori:
Credinţa şi Nădejdea şi Dragostea dintîi
Chiar dacă pentru ele ar trebui să mori
Fă totul pîn-la moarte cu ele să rămîi.

Pentru nimic în lume să nu uiţi trei porunci;
Virtutea, ascultarea şi-ntîiul legămînt
Cu cît mai mulţi le calcă cu-atît mai mult atunci
Veghează-le mai harnic, urmează-le mai sfînt.

Pentru nimic în lume să nu laşi trei virtuţi;
Smerenia — nfrînarea şi pacea în Hristos
Şi-atunci cu cît trec anii mai mulţi şi mai plăcuţi
Cu-atîta rodul vieţii va creşte mai frumos.

DIN ZORII ZILEI MELE.

Din zorii zilei mele în lanul Tău m-am dus
Culegător de spice, aşa cum Tu mi-ai spus —
Cîntau secerătorii, eu îi urmam tăcut
Sfios şi singuratec şi lăcrimînd, ca Rut.

Prin tot zăduful zilei sub soarele arzînd,
Cu fruntea aplecată m-am ostenit tăcînd,
Dorind cînd vine seara să-Ţi pot aduce-n prag
C-o dragoste smerită toţi snopii strînşi cu drag.

Stăpîne, iată seara se-ntinde peste văi
Pe rînd se-ntorc Acasă toţi lucrătorii Tăi.
În urma tuturora mă-ntorc şi eu tăcut
Sfios şi singuratec şi lăcrimînd, ca Rut.

Mă ruşinez de rodul puţin agonisit
Dar Tu cunoşti arşiţa prin care m-am trudit
O, iată vine noaptea, Îţi cer un adăpost
S-adorm cu cei cu care la munca Ta am fost.

Întinde-Ţi peste mine veşmîntul Tău tăcut
La Sfintele-Ţi picioare s-adorm şi eu, ca Rut.
Iar Mîine Dimineaţă mă scoală fericit
Să-ntîmpin Bucuria spre care-am suferit.

O, TU MI-AI DAT VEDEREA.

O, Tu mi-ai dat vederea
Şi Tu mi-o ţii cît vrei
— Dar Te-aş vedea pe Tine
Chiar dac-ai să mi-o iei.

Tu mi-ai zidit auzul
— Dar chiar şi fără el
Te-aş auzi grăindu-mi
În şi mai dulce fel.

Şi Tu mi-ai dat cuvîntul
— Dar chiar de-o să mi-l iai
Aflare-aş să Te laud
Cu mai puternic grai.

Tu-mi dărui libertatea
— Dar chiar şi fără ea
Aflare-aş loc şi vreme
Să-Ţi dau slujirea mea.

Tu mi-ai adus cîntarea
Şi-al rugăciunii-avînt
— Dar chiar şi fără ele
Aflare-aş zborul sfînt.

Căci dragostea găseşte
O mie de cărări
S-atingă-mbrăţişarea
Doritei ascultări.

Gustînd adînc odihna
Ajunsă-n Dumnezeu
Şi-un har mai nalt cu-atîta
Cu cît a-nvins mai greu.

O, ROAGĂ-TE!

O, roagă-te să poţi să crezi
Căci vai de cei ce nu pot crede
Ci caută pururea dovezi
Din ce se pipăie şi vede.

O, roagă-te să poţi ierta
Din toată inima pe-oricare
Căci vai de cei ce vor purta
Osînda pentru neiertare.

O, roagă-te să nu apuci
Pe urma vreunui orb spre-o groapă
Căci vai, de unde-apoi te duci
Adesea veşnic nu se scapă.

O, roagă-te să nu ajungi
Ca cei ce pier dar nu-şi cred starea
Căci vai, cînd Duhul îl alungi
Cît de netrebnică-i pierzarea.

O, roagă-te ca ochii tăi
Să nu stea-nchişi pentru vecie
Căci vai de cei treziţi pe căi
De-nţelepciune prea tîrzie.

Şi roagă-te să poţi să mori
De-o moarte dulce şi uşoară
Căci vai de cei nepăsători
A căror moarte înfioară.

EU CRED.

Eu cred în Focul Sfînt din care
Primesc lumina ne-ncetat
Căci fără-acest puternic Soare
Aş fi pierit întunecat.

Eu cred în Harul Sfînt prin care
Am fost trezit şi renăscut
Căci fără dulcea Lui suflare
Aş fi rămas un veşnic mut.

Eu cred Cuvîntul Sfînt în care
Este-Adevărul luminos

Că-n strălucita-i revelare
Ni S-a descoperit Hristos.

Eu cred Iubirii Sfinte care
Prin cruce m-a răscumpărat
Căci pătimirea-I iertătoare
De moarte m-a despovărat.

Eu cred Înţelepciunii care
Lucrează-adînc desăvîrşit
Căci prin umblarea trecătoare
Ne străluceşte nesfîrşit.

Eu cred în Viitorul care
Ni s-a promis apropiat
Cred că Răsplata Viitoare
Există cu adevărat.

Cred, cred puternic, orişicare
Ar fi-a credinţei încercări
Căci negrăit răsplătitoare
Sînt fericitele-i urmări.

CE POATE-UN OM? . . .

Ce poate-un om lua cu sine
Mai drag ca ultimul salut
Cînd nici odată nu revine
În locul unde-a petrecut?

Cînd scurtă trecere grăbită
E-al vieţii-nşelător popas
De orice faţă întîlnită
Să te desparţi c-un bun rămas.

Ascultă inimă, ascultă,
Îndemnul dragostei mereu
C-o umilinţă-atît de multă
Cît datorezi lui Dumnezeu.

Desprinde-te de-orice dorinţe
Păstrîndu-ţi sufletul uşor
Să simţi cu cei plecaţi-nainte
Ceva din veşnicia lor.

Dezvaţă-te deplin de-a cere
Şi-nvaţă să renunţi mereu
Atunci nu vei simţi durere
Cînd să te smulgi ţi-ar fi prea greu

Atunci trecînd pe lîngă toate
Avea-vei drumul luminos
Şi urmele înmiresmate
Ca de ceva după Hristos.

ÎNALŢĂ-TE!

Înalţă-te din taina unei lumeşti vieţi
Spre zările curate a-naltei frumuseţi,
Răpindu-te micimi pătrunde curajos
Spre-o vrednică trăire curată în Hristos

Primejdia din pîndă înfrunt-o hotărît
Ea nu-i niciînd cît pare; mai mică e de-atît.
Puterile din tine mai mari sînt decît par
Cu nou curaj eroic începe iar şi iar.

Voinţa să te nalţe ne-nfrînt şi ne-ncetat
Mai slab e totdeauna vrăşmaşul, înfruntat
Mai vrednic e curajul chiar uneori trîntit
Ca slăbiciunea care învinge necinstit.

Pe treptele vieţii te-nalţă sînătos
Dispreţuind ce-i josnic, urînd ce-i mincinos,
Înflăcărînd ce-i vrednic, uitînd ce-i neplăcut
Cu orice amurg vei creşte un strălucit Trecut

Voios iertîndu-ţi grabnic oricînd vrăşmaşul
Eşti sfînt cînd cel mai bine te porţi cu cel mai rău.
Cînd le trăieşti acestea nimica nu-i prea nou
Dar ele te vor face un înger şi-un erou.

ORICINE-AI FI.

Oricine-ai fi, nu cere ce nu ţi-e dat să ai,
Oricine-ai fi, nu rîde nefericitul strai.

Oricine-ai fi, nu stinge lumina nimănui,
Oricine-ai fi, ajută pe orb în calea lui.

Oricine-ai fi, nu crede că-i veşnic locul tău,
Oricine-ai fi, ajută-ţi deaproapele la rău.

Oricine-ai fi, nu face ce-i crud şi necinstit,
Oricine-ai fi, să-l aperi pe cel nepăstuit.

Oricine-ai fi, gîndeşte smerit privind în sus,
Oricine-ai fi, respectă cuvîntul ce l-ai spus.

Oricine-ai fi-ndrăzneşte cînd aperi ce e drept,
Oricine-ai fi, ascultă-l pe omul înţelept.

Oricine-ai fi, pe lume tu nu-ţi uita nicicînd
Întîia ta chemare; fii om în primul rînd.

DE CE-AM CÎNTAT AŞA?

De ce-am cîntat aşa iubirea
Şi prietenia neschimbată?
— Fiindcă Te-am aflat Isuse
Şi-n Tine-am cunoscut-o toată!

De ce-am ales cărarea jertfei
Şi-am vrut să-ndur orice lovire?
— Fiindcă Tu mi-ai spus că nu e
O mai deplină fericire.

De ce mă rog spre mîntuirea
Acelor ce lovesc în mine?
— Fiindcă Tu făcut-ai astfel
Şi-aşa doresc să fac ca Tine.

Ce scump cuvînt ar fi pe lume
Să-Ţi mai găsesc de-aici-nainte
Cînd nu-i nici gînd, nici dor anume
Să nu Ţi-l fi rostit fierbinte!

O, DAC-AŞ ŞTI.

O, dac-aş şti eu de pe-acum
Eterna lacrimei răsplată,
Cum aş sădi-o pe-orice drum
Cum n-aş usca-o nici odată.

O, dac-aş cunoaşte eu de-aici
Eterna milei răsplătire,
Cei dragi mi-ar fi cei slabi şi mici
Şi cît de scumpă-a lor iubire.

O, dac-aş şti să preţuiesc
Eterna linişte-a iertării
Cum m-aş grăbi să dăruiesc
De cald sărutul împăcării.

O, dac-aş şti cum voi gusta
Eterna slavă a-nvierii
Cum m-aş sili şi-aş aştepta
Să-mbrac lumina înfierii.

Şi dac-aş şti cum am să cînt
Eterna dragostei cîntare
Cu ce dumnezeiesc veşmînt
M-aş pregăti de sărbătoare!

CE OARE DUCI?

Ce oare duci cu tine-n clipa
Cînd treci spre Ţărmul celălalt
Şi cînd îţi tremură aripa
Peste abisul cel mai nalt?

— Nimic, ci numai spada ruptă
În lupta unicei credinţi
Spre bucuria ne-ntreruptă
De dincolo de suferinţi.

Sau cîntul care niciodată
N-a fost aşa năuntrul lui
Ca astăzi cînd întîia dată
Te înfioară cum îl spui.

Nimic din ce-ai cules pe cale
Nu te-nsoţeşte peste-abis
Rămîn de-a pururi ale tale
Doar ce-nainte ţi-ai trimis.

La Cel ce-n veci te răsplăteşte
Pentru fărîma de fior,
Ce-n suflet pentru El îţi creşte
În zborul scurt şi trecător.

RĂSCUMPĂRĂ CLIPITA!

Răscumpără clipita cu ochiul pururi treaz,
Căci nu se mai re-ntoarce în veci trecutul azi.

Cît eşti încă departe grăbeşte-te pe drum,
Zadarnică ţi-e graba cînd te-a ajuns «acum».

Cît ţie departe moartea s-alergi şi să veghezi,
Cînd moartea-i lîngă tine adesea n-o mai vezi.

Nu tot spre înafară privi necontenit,
Priveşte şi năuntru spre sufletu-ţi lipsit.

Că-n fiecare faptă, cu fiecare ceas,
Încerci o despărţire de-un chip sau de-un popas.

Tot ce-i frumos şi vrednic virtutea-i pe pămînt,
Tot meritul e-n lupta de-a-i ţine drumul sfînt.

Pe Dumnezeu ascultă-L ca Tată-n veci iubit,
Poporul tău să-ţi fie de-un bun nepreţuit.

Păstrează-le de-a pururi credinţa-amînduror,
Te dăruie lor zilnic în tot ce eşti dator.

Răscumpără clipita mereu mai grijuliu
Căci ea o să te-ajute să n-ajungi prea tîrziu.

O, DUHUL MÎNGÎIERII.

O, Duhul Mîngîierii învăluie-mă iar
Ştergîndu-mi amintirea trecutului amar;
Pe rănile ce încă mai sîngeră şi dor
Aşterne alinarea iertării iubitor;
Desăvîrşeşte-mi rodul cu orice bun făcut
Şi forma dinafară din aur nevăzut,
Un strop de frumuseţe să cresc din orice gînd
De fiecare dată spre mai frumos urcînd,
Solia harfei mele mai sfîntă s-o petrec
Spre cel ce-o să-mi urmeze cînd pragul am să-l trec.

O, Duhul Mîngîierii alină-mi greul gînd
Şi cea din urmă teamă înlăturămi-o blînd;
Fă să-mi cunosc urmaşul crescînd în urma mea
Cu-n umăr mai puternic să-mpingă noaptea grea,
C-o jertfă mai curată să nalţe-al Tău altar,
C-o spadă mai vitează lărgind al Tău hotar,
C-o harfă mai slăvită cîntîndu-Ţi mai frumos —
Un mai viteaz şi vrednic ostaş al lui Hristos.
— Să văd mai strălucită crescînd solia mea
Să pot muri în pace gîndindu-mă la ea.

O, NU MĂ ROG.

O, nu mă rog să Te primesc
Decît cum Te primeşte glia
Cînd fericiţii muguri cresc
Despăgubindu-Ţi dărnicia.

Nici nu doresc deşertăciuni
Mai mult de-o haină şi de-o pîine
Căci îndulcite-n rugăciuni
Mă-ndestulează şi-mi rămîne.

Nu-Ţi cer minuni să pot să cred —
Cred prin Lumină şi Iubire
Cu simţăminte ce-mi purced
Din ascultare şi trăire.

Nici altă jertfă mai de preţ
N-aş mai dori să-Ţi dau vreodată
Decît a propriei vieţi
Cu drag în slujba Ta-ngropată.

Atunci cu lanţul firii rupt
Mai liber m-aş nălţa spre Tine
Cu-n veşnic cîntec ne-ntrerupt
Spre şi mai sus, spre şi mai bine.

Şi între ce-aş fi şi-ntre ce sînt
N-ar mai fi nici o despărţire
Ca între cer şi-ntre pămînt
Cînd sufletu-i nemărginire.

NU-MI MAI ADUC AMINTE!

Nu-mi mai aduc aminte şi nici nu vreau deacum
— Să-mi mai aduc de greul purtat atîta drum;
Doresc să mă apropii mai cald şi mai uşor

De tainica-mplinire a marelui meu dor...
Ci ţes un nimb de aur din lacrimi şi din cînt
Întregii suferinţe răbdate pe pămînt.
Cu mîini bătătorite de sapă şi de jer
Vreau să înalţ cîntarea răbdării pîn-la cer;
Cu buze curăţite în flăcări să sărut
Lumina urmei sfinte a celor ce-au trecut;
Cu tălpi strălucitoare spre ceruri prin noroi
Ca-n urma lor să mergem chiar şchiopătînd şi noi.
Căci ei ne-au dat curajul unui slăvit avînt
Spre ceru-a cărui scară începe pe pămînt.

Ferestrele mi-s toate deschise spre Izvor,
Miresmele eterne răzbat prin largul lor
Şi tot ce-odată singur am plîns cîndva amar
Se face-acum cîntare cu uriaş hotar,
Se fac mărgăritare al lacrimilor şir
Şi stropii frunţii mele cunună de Ofir —
Cărările din urmă cu ceaţă le-nfăşor
Să nu-mi abată ochii nimic din glasul lor.
Cîndva, cînd voi re-ntoarce spre lutul părăsit
Purta-voi veşnicia pe chipul înnoit
Şi-aici unde ocara şi foame-au îndurat,
Vor reveni de-al slavei popor înconjurat...
Iar Dumnezeu, în faţa vrăjmaşului zdrobit
Îmi va plăti ocara răbdată înmiit.

NU PRIVI!

Nu privi c-un ochi trecutul
Şi cu-alt ochi spre viitor
Nu fi jumătate-n soare
Şi-altă jumătate-n nor.

Nu păşi c-un pas-nainte
Şi cu altul înapoi,
Nu-n-nopta cînd în lumină
Cînd în putredul noroi.

Nu fi-n clipa asta ghiaţă
Şi-apoi peste-o clipă jar,
Nu fi cu Hristos acuma
Şi-apoi cu satana iar...

— Căci pe toţi cei nestatorniei
Îi îneacă-al morţii val
De nici unul nu mai vede
Strălucitul Vieţii Mal.

NU MĂ-NSPĂIMÎNT!

Nu mă-nspăimînt de drumul pe care merg curînd
El nu-mi va fi-ntunerec ci numai strălucire,
Iubirea o să intre la mine surîzînd
Ca-n cea mai fericită şi dulce întîlnire.

Topi-mi-se-va timpul într-un etern şuvoi
Prin care voi străbate din veac în veac mai iute
Prin stări mai fericite, mai-nalte şi mai noi
Urmînd Desăvîrşirii pe zări nestrăbătute.

— O, vuiete-ale lumii, ispite şi-ngroziri
De mult nu mă-nspăimîntă a voastră-ameninţare:
Puteţi zdrobi fiinţa trupeştii mele firi
Căci sufletul mi-e liber, nebiruit şi tare.

De mult nu vă mai caut deşarte promisiuni
Ce-aţi ortăvit odată atîtea zări din mine,
Ci liniştit mi-e zborul pe-aripi de rugăciuni
Cînd mă-nveşmîntă valuri de armonii divine.

Cîntarea rugăciunii spre ceruri cînd mi-o sui
Se văd şi mai senine, mai largi şi mai curate
Şi nu mi se opreşte decît în faţa Cui
Mi-a dăruit aceste minuni nemăsurate.

Recunoştinţă, numai recunoştinţă vin
S-aduc şi-n rugăciune şi-n lacrimi şi-n cîntare
Eternă-nţelepciune ce-mi schimbi al morţii chin
În cea mai strălucită şi sfîntă Liberare.

EU NU MĂ PLÎNG.

Eu nu mă plîng de lupte
Căci singur mi le-am vrut
— C-o să le am pe lume
Ştiam de la-nceput.

Ştiam numai necazuri
Că-n lume o să am
Cînd calea mîntuirii
S-o iau mă hotăram.

Ştiam cu ce-i unită
Umblarea cu Isus,
Ştiam că doar cu jertfe
Ştiam, că mi s-a spus.

Dar după ani de luptă
Azi cînd le-am îndurat,
Mai om mă simt fiindcă
Am ars şi-am sîngerat.

Mai una cu-Adevărul
Spre care-am pătimit
De care n-aş fi vrednic
Să nu fi suferit.

Am vrut aşa credinţă
Să am spre-al meu Stăpîn
Cînd El e-n suferinţă
Alături să-I rămîn.

Decît un drum prin iarbă
Şi-un rod uşor cules
Mai bine-urcuş eroic
Spre Ţelul meu ales.

O, CÎT MĂ ROG.

O, cît mă rog să-nvăţ să tac
Cînd Duhu-ncepe să grăiască
Cînd inimile-nvinse zac
În lacrimi stînd să izbucnească.

O, cît mă rog să-nvăţ să plec
Cînd ochii-s prea legaţi de mine —
Să nu m-aşez, să nici nu trec
Pe unde nu mi se cuvine.

O, cît mă rog să-nvăţ să fug
De tot ce-i rău sau numai pare
Cînd orice patimă-i un rug
Pe care arzi fără-ncetare.

O, cît mă rog să-nvăţ să stau
În orice loc cu mulţumire,
Cu duh ascultător să iau
Din orice-ndemn o împlinire.

Şi cît mă rog să-nvăţ s-ascult
Mulţumitor orice mustrare,
Cu-atît mai blînd, cu cît mai mult
Cred în dreptatea mea mai tare.

CURÎND SOSEŞTE VREMEA.

Curînd soseşte vremea odihnei pentru trup
De ceata voastră scumpă atunci o să mă rup
Şi-n muncă mai departe spre seceriş apoi
Mereu va merge numai cîntarea mea cu voi.

Ea vă va fi în muncă îndemn şi spor, şi-alin
Şi umbră pentru somnul întremător şi lin,
Şi-nflăcărare-n lupta frumoasă-a lui Hristos,
Şi leagăn să vă crească odorul credincios,
Şi untdelemn pe rane şi candelă veghind,
Şi proaspătă fîntînă dogoarea răcorind,
Şi vă va fi-ndrumare la grelele răscruci,
Şi-nseninarea urmei trecutelor năluci,
Şi-nsoţitoare-n drumul amarului surghiun
Şi-n toată calea vieţii prietenul cel bun.

Se vor hrăni dintrînsa urmaşii după voi,
Ci ea mereu va curge cu nesecat şuvoi;
Va odrăsli dintrînsa mereu mai mulţi lăstari
Cu roadă tot mai dulce, cu ramuri tot mai tari,
O vor cînta hotare mereu mai largi şi moi
— Ci ea mereu va curge cu nesecat şuvoi.

Cînd după veacuri vîntul şi ploile în mers
A numelui meu urmă de tot -io vor fi şters,
Atunci ea va rămîne întreagă-a Cui era
Nainte-de-a se-atinge condeiul meu de ea.

NU MI-A RĂMAS.

Nu mi-a rămas din toate
Iubirile ce-aveam
Decît Tu Doamne Singur
Mai drag ca tot ce am.

Nu mi-a rămas comoară
Din tot ce-am preţuit
Decît Isuse, una,
Cuvîntul Tău iubit.

Nu mi-a rămas din gînduri
Şi doruri de demult
Decît Isuse, unul;
Statornic să Te-ascult.

Nu mi-au rămas din lacrimi
Din cîte le-am vărsat
Decît Isuse-acelea
Ce Ţie Ţi le-am dat.

Din cîtă dărnicie
Am împărţit mereu
Mi-a mai rămas ce nimeni
Nu ştie c-am dat eu.

Şi din cîntări, din toate
Nu am decît pe-acea
Ce n-o să ştie nimeni
Cîntînd-o că-i a mea.

VA FI CÎNDVA!

Va fi cîndva o vreme cînd dulcele de-amar
Pe veci se vor desparte cu netrecut hotar;
Lumina de-ntunerec şi binele de rău
Deplin le va desparte un lung şi veşnic hău —
Atunci va fi şi răul şi binele deplin
Cîntarea doar cîntare, iar chinul numai chin,
Lumina doar lumină, iar noaptea numai ea
— Şi orice om în locul ales pe cînd trăia.

Da, undeva în Spaţiu există-aievea loc
În care-i veşnic beznă şi scrîşnete şi foc
De-acolo Fericita Prezenţă s-a retras
Şi-un loc etern de chinuri şi blestem a rămas.
Porţi veşnice acopăr prăpastia de fum
În care-s veşnic flăcări dar nici odată scrum.
Împrejmuit cu spaţiu nemărginit şi mut
Uitat va arde răul în Răul absolut.

Da, undeva există aievea Locul Sfînt
În care Fericirea şi Harul, veşnic sînt
Acolo tot ce-i Bine şi veşnic şi frumos
Din veci spre veci va curge prin duhul lui Hristos,
Acolo tot ce după Hristos a mers trăind
Gusta-va strălucirea etern întinerind...

... Mai vrednice-s aceste cuvinte să le crezi
Şi-s mai adevărate ca tot ce-atingi şi vezi —
Cutremură-ţi fiinţa şi-alege cu-nţeles
— Cînd vei vedea aievea, va fi tîrziu de-ales.

NU MĂ LĂSA!

Nu mă lăsa o Doamne
Să obosesc luptînd
Să nu rămîn departe
De-al fraţilor mei rînd.

Nu mă lăsa o Doamne
Să nu veghez mereu
Cînd leii dau tîrcoale
Atîţia-n jurul meu.

Nu mă lăsa o Doamne
Să nu caut ceas cu ceas
Al rugăciunii dulce
Şi-ntăritor popas.

Nu mă lăsa o Doamne
Să uit ce datorez
Luminii şi-ascultării
Pe care le urmez.

Nu mă lăsa o Doamne
Să cad nicicînd din har
Oricît ar fi de aspru
Şi lung al Tău calvar.

Nu mă lăsa o Doamne
Să nu-mi doresc smerit
Mai caldă, ascultarea
De tot ce-ai poruncit.

Nu mă lăsa o Doamne
Să pot în nici un fel
Să mă opresc nainte
De-a fi ajuns la ţel.

O, CUM SĂ POT?

O, cum să pot depărtat de lupta Ta să stau
Cînd numai ea-mi dă vieţii un rost înalt pe lume
De fiecare dată cînd sabia-mi reiau
Vin valuri de lumină puternic să mă-ndrume.

Prea rar mi-aduc aminte cu frică să fi stat
În faţa vrăjmăşiei cumplit dezlănţuite
Ci-n liniştea răbdării crezînd am aşteptat
Să dobîndesc cununa învingerii dorite.

N-am îmbrăcat vreodată a urii arme, nici
N-am folosit săgeata minciunii şi-a bîrfirii
Oricît mi-au fost vrajmaşii de răi, nedrepţi şi mici
I-am înfruntat cu arma dreptăţii şi-a iubirii

... Azi lupta-i tot aceiaşi, dar parcă mai în toi
În rînduri primenite, mai noi vin luptătorii
Vrăjmaşii dau atacuri mereu mai tari şi noi
Dar marea biruinţă măreţ şi-anunţă zorii.

În locul meu vin alţii mai tineri şi mai tari
Cu-n braţ şi mai puternic ştiu sabia s-o poarte
Eu merg cum pot în urmă cu primii voluntari
Dar tot nu-mi leapăd spada şi scutul pîn-la moarte.

Tot ce e lut în mine odată va pieri
Dar va rămîne veşnic armura mea-ncercată
Şi spada şi solia-care-au putut greşi
Dar n-au trădat pe Domnul şi fraţii nici odată.

DĂ-MI DOAMNE BUCURIA.

Dă-mi Doamne bucuria curatului izvor
Ce cîntă-n orice vreme pe soare şi pe nor.

Să-mi fie limpezime adîncul ne-ncetat
De nesecate unde mereu, împrospătat.

Cu darnică iubire de limpezi rugăciuni
De cîntec şi răcoare s-astîmpăr răi şi buni.

Chiar dacă numai singur mereu am să rămîn
Cîntarea mulţumirii în orice timp s-o-ngîn.

Şi pasărea fricoasă şi cerbul călător
Şi orice vietate să simtă că-s al lor.

Văzîndu-mă departe să bucur pe-nsetaţi
În unda mea să-şi afle răcoarea-nviorati.

Drumarii să-mi cunoască de mult cărarea mea
Grăbind cu bucurie să vină şi să bea.

Şi toţi prinzînd putere şi-odihnă-n drumul greu
Întreagă mulţumirea s-o dea lui Dumnezeu.

ADESEORI ÎN LUPTE.

Adeseori în lupte mă uit spre cei de-un crez
Şi cum mă tem de mine, de toţi mă-ngrijorez.

Vrăjmaşul e puternic, viclean şi-nşelător
Şi mulţi viteji se lasă ispitei prea uşor.

De cîte ori văd astfel un suflet biruit
Mă uit la prăbuşire cu sufletul zdrobit
Şi-mi pare rău, îmi pare cum aş vedea un pui
Încolăcit de-un şarpe, pierind în gura lui.

De cîte ori văd însă un suflet luptător
Că biruie vrăjmaşul şi moare-nvingător
Îmi pare-aşa de bine cum aş vedea scăpînd
De uli o porumbiţă, un miel de-un lup flămînd.

O, suflete, veghează, veghează necurmat
Că drumu-i plind de curse, iar leul e turbat.

O, IARTĂ-MI TE ROG DOAMNE.

O, iartă-mi Te rog Doamne atîtea rugăciuni
Prin care-Ţi cer doar pîine şi pază şi minuni,

Căci am făcut adesea din Tine robul meu
Nu eu ascult de Tine, ci Tu de ce spun eu.
În loc să vreau eu Doamne să fie voia Ta
Îţi cer, Îţi cer într-una să faci Tu voia mea.
Îţi cer s-alungi necazul, să nu-mi trimiţi ce vrai
Ci să-mi slujeşti în toate, să-mi dai, să-mi dai, să-mi dai.
Gîndindu-mă că dacă Îţi cînt şi Te slăvesc
Am drept să-Ţi cer într-una să faci tot ce doresc . . .

O, iartă-mi felu-acesta nebun de-a mă ruga
Şi-nvaţă-mă ca altfel să stau în faţa Ta:
Nu tot cerîndu-Ţi Ţie să fii Tu robul meu
Ci Tu cerîndu-mi mie iar robul să fiu eu.
Să înţeleg că felul cel bun de-a mă ruga
E să doresc ca-n toate să fie voia Ta.

CHIAR DACĂ PÎNĂ ASTĂZI.

Chiar dacă pînă astăzi tu n-ai dorit să vii
Iubirea te va face să nu mai întîrzii.

Se va-ndura de tine Lumina trimiţînd
O rază fericită spre inimă şi gînd.

Se va-ndura de tine Cuvîntul cel Curat
Şi inima-ţi va-ntoarce spre Cel Adevărat.

Se va ndura de tine cu milă Duhul Sfînt
Şi-ţi va-nnoi fiinţa prin dulce legămînt.

Se va-ndura de tine cum S-a-ndurat de mulţi
Hristos- şi-o să te cheme iar tu o să-L asculţi.

Şi-ţi va luci alt soare din sfintele porunci
Iar cea mai sărbătoare din zile-ţi va fi-atunci.

CE MĂ ÎNVEŢI TU?

Ce mă înveţi tu soare cînd încălzeşti la fel
Pe cei ce cred în Domnul, sau nici nu cred în El?

Ce mă înveţi tu ploaie vărsîndu-ţi stropii tăi
Cu binecuvîntare la fel spre buni şi răi?

Ce mă înveţi tu floare înmiresmînd tăcut
La fel şi-n locul veşted ca-n locul cel plăcut?

Ce mă înveţi tu pîine cînd dai acelaş saţ
Şi celor fără vină şi celor vinovaţi?

Ce mă înveţi tu umbră cînd dai răcoarea ta
Şi cui se-nvredniceşte şi cui n-ar merita?

Ce mă înveţi fîntînă cînd dai al apei har
Şi nu-ntrebi că-nsetatul e frate sau tîlhar?

Ce mă învăţaţi voi toate ce vreţi să-mi spuneţi voi?
— De vrei să intri-n viaţă să faci şi tu ca noi!

VOR TRECE IARĂŞI NORII...

Vor trece iarăşi norii ce-acum se grămădesc
Întunecînd văzduhul c-o ne-ncetată teamă
Pe drumurile noastre ce-acum se chinuiesc
Va-ntoarce iar Lumina cu dragoste de mamă.

Chiar dacă noaptea încă cu-a ei năluci mai vrea
Să sperie cîntarea şi îngerii s-alunge
Va birui Lumina această beznă grea
Iar ziua asta sfîntă chiar noi o vom ajunge.

O pace nesfîrşită se va întinde-apoi
Şi nemai speriate cînta-vor rîndunele —
Ce-s ziduri şi distanţe pieri-vor dintre noi
Să nu ne mai aducem aminte-n veci de ele.

... O, voi ce plîngeţi astăzi şi aşteptaţi mereu
De-aţi şti cîte de-aproape-i această zi-nsorită
Străjerule, vesteşte-i că-n ceasul cel mai greu
Li se va face noaptea lumină-ntr-o clipită.

CU ALŢI COCORI...

Cu alţi cocori vin anii din Sudul însorit
Dar de pe inimi iarna de-atîta-timp nu pleacă;
V-aud mereu suspinul mai greu şi mai sporit
Că lacrimile noastre de-atîta timp nu seacă.

— O, nu ştiţi voi din vremuri că slava celui rău
E scurtă şi că scurtă i-a fost a lui tărie?
Chiar dacă pîn-la ceruri nălţa el capul său
Un ceas pe neaşteptate l-a dus pe veşnicie.

Că-n locul celui trufaş venit-au cei smeriţi
Luîndu-i avuţia cu silă adunată...
Lumina înălţîndu-şi ostaşii-ntinereţi
Le-a dăruit răbdării o veşnică răsplată.

Aceasta-i pururi soarta ce-o-ntoarce Dumnezeu
Mereu, dar ce puţini sînt acei ce vreau să-nveţe
Cel bun prea des îşi pierde răbdarea-n ceasul greu
Cel rău e prea sălbatec cînd clipa-i dă bineţe.

O, ridicaţi privirea, căci anii-s schimbători
Nu Răul pe vecie ci Binele rămîne
I-aproape Primăvara cu ultimii cocori
Şi Ziua după care în veci nu va fi «Mîine».

TRECUTA VREMEA.

Trecuta vremea nimeni
N-o poate-ntoarce iar,
Rămasu-i-a doar gustul
Mai dulce sau amar.

S-au dus cu umbra frunzei
Şi verii anii dragi
Răsufletul pe cale
Urcînd, mai greu ţi-l tragi.

Dar faţa conştiinţei
Pe care n-o ştiai
Învie lîngă tine
Cu tot mai aspru grai.

Simţi inima arzîndu-ţi
Amare amintiri
Şi-n gînd îţi vin atîtea
Mustrări şi-nvinuiri.

Din cîte-au fost nici una
Nu poţi s-o uiţi în veac
Mereu mai arzătoare
Şi mai adînci se fac.

Tot ce-adormise-n suflet
Ţi se trezeşte-acum
Cînd pînă-n veşnicie
Mai ai un pas de drum.

O, nimenea nu moare
Nici n-a murit nicicînd —
Spre forma cea eternă
Neducem toţi pe rînd.

Doar Glasul Crucii strigă:
Ca vina mai presus
Şi ca al conştiinţei
Iertarea lui *Isus*.

O, CEAS AL RUGĂCIUNII.

O, ceas al rugăciunii cînd clipele dispar,
Cînd ceru-i mai aproape ca tot ce-i lînga mine,
Cînd între fraţi şi îngeri nu-i nici un pas, hotar —
Cu cîtă bucurie mă las cuprins de tine!

Cum se topesc în ceaţa luminii mele toţi
Vrăjmaşii vieţii cu feţe-nfrumseţate
Cum toţi necunoscuţii şi semenii-mi par soţi
Iar urmele-ntristării în har schimbate toate...

O, ceas al rugăciunii ce cîntec e-n văzduh,
Ce scări pe care îngeri se suie şi pogoară,
Ce leagăn de lumină în care Sfîntul Duh
Fiinţa mea cea nouă în slavă mi-o-nfăşoară...

Tu treci prin timp topindu-l şi-aripa Ta de har
Mă-nalţă-n armonia ce arde şi vibrează
Iar cînd din nou mă-ntoarce o fără de hotar
Iubire de prin toate mai cald mă-mbrăţişează

O, ceas al rugăciunii ce-nalţi sînt anii grei,
Cum umpli viitorul cu slavă şi cîntare
De mult nu mai sînt singur, ce mulţi sînt fraţii mei
Fă-ntoarcerile mele mai sfinte şi mai rare.

SCULAŢI-VĂ DE TINERI!

Sculaţi-vă de tineri spre Slava Viitoare
Veniţi lîngă Izvorul Etern şi vă spălaţi,
Vă răcoriţi obrajii de febră trecătoare,
Vă-nseninaţi privirea spre calea ce-o luaţi.

Lăsaţi dormind ispita în putrede culcuşuri
Desprinşi tăcut uitaţi-o silind către nălţimi
Mai larg vă va fi cerul cu fiece urcuşuri
Şi-n calea luminoasă urmavă-vor mulţimi.

Nu regretaţi nici una din cele părăsite,
Şi nu rîvniţi nici una din cele ce-ntîlniţi
Cînd sufletul vi-l umplu doar cele strălucite
Veţi însemna cu soare momentul ce-l trăiţi.

Uitaţi ce sînteţi astăzi, gîndiţi ce veţi ajunge
La capătul credinţei sfîrşite curajos,
Cînd cea din urmă nopte spre Slavă-o veţi străpunge
Ajunşi pe neaşteptate în faţa lui Hristos.

NU-ŢI URÎ DUŞMANII.

Nu-ţi urî duşmanii nici în gînd măcar
Nu-ntrista iubirea cu nimic amar
Numai bunătatea arma ta s-o faci
Şi blîndeţea punte cînd răspunzi sau taci

Uşa nici odată n-o-ncuia-n zăvor —
Orişicînd să intre bietul călător;
Cîinii blînzi să-ţi fie prietenoşi oricînd
Orişicui îţi vine dragoste-arătînd.

Lampa-ţi fie-aprinsă cum ai aştepta
Cineva să-ţi vină drag de undeva,
Masa-mbelşugată, patul primitor
Totul să se vadă cald şi iubitor . . .

Cînd aşa-ţi vei face dragostei părtaşi
Vor pleca prieteni cînd îţi vin vrăşmaşi
Şi-n a ta căsuţă, mai mult an cu an
Vei avea doar prieteni, fără vreun duşman.

CÎŢI ANI.

Cîţi ani mi-au trebuit să ştiu
Cît de zadarnice-ajung toate,
Şi ce e-n sufletul pustiu
Cînd fuge de singurătate.

Cîţi ani mi-au trebuit să-nvăţ
Puţinul ce-l cunosc din lume,
Cînd tot ce văd, de orice dăţi
Are-alte feţe şi-alte nume.

Cîţi ani mi-au trebuit să văd
Ce-ajunge orice neascultare
Ce nimicire şi prăpăd
Aşteaptă pe-orice înălţare.

Cîţi ani mi-au trebuit s-ajung
Să-mi pot puţin robi fiinţa
Ca inima să mi-o străpung
S-o poată-ngenunchia căinţa.

Dar cîţi mi-ar trebui să pot
Zdrobi tot ce-i firesc în mine
Ca sufletul să-mi fie-n tot
Isuse-ascultător de *Tine* . . .

NUMAI . . .

Numai o lună de nu cînt
Îmi pare că s-a stins un soare
Şi că de veacuri pe pămînt
N-am mai ajuns la sărbătoare.

Numai o clipă de nu sînt
Cu fraţii mei un gînd în toate
Alerg, mă lupt şi mă frămînt
Să pot s-ajung la unitate.

Numai o zi de nu citesc
Cuvîntul Sfînt al Cărţii Tale,
Se uscă gîndul şi-mi cresc
Noi temeri şi-ndoieli pe cale.

Numai un ceas de nu mă rog
Îmi arde inima-nsetată
Şi-mi pare sufletul zălog
La o-ntristare necurmată.

Numai o clipă de nu-Ţi pot
Simţi prezenţa lîngă mine
Nici cerul nici pămîntul tot
Nu pot fiinţa să-mi aline.

Căci Drag Isus, iubirea mea
Cu cît mai din belşug Te are

Cu-atît Te care şi Te vrea
Mai din adînc, mai cu-nsetare.

Din orice lună, zi sau ceas
Acele clipe mai senine,
Mi-au fost Isus şi mi-au rămas
Doar care le trăiesc cu *Tine*.

DEŞI ALERG.

Deşi alerg pe-atîtea drumuri
Eu pururea o cale ţin;
Deşi mă-nconjură mulţime
Mereu prin lume sînt strein.

Deşi-s tot în aceiaşi casă
Sînt ne-ncetat un călător;
Deşi renunţ la tot mai multe
Sînt zi de zi tot mai dator . . .

Deşi mă-ndepărtez de toate
Sînt pururi mai apropiat;
Deşi mă leapăd mai de multe
Mă simt într-una mai bogat.

Căci bucuria şi lumina
Cu cît mai mult le dăruiesc,
Cu-atît mai mari şi strălucite
Din toate marginile-mi cresc.

GRIJEŞTE NUMAI ADEVĂRUL.

Grijeşte numai Adevărul
Şi uită toate celelalte
Nepăsător de cele joase
Şi truditor spre cele nalte.

Alege-a muncii mulţumire
Şi n-ai să plîngi de sărăcie
Făcîndu-i bucuroşi pe alţii
Vei stringe veşnic bucurie.

Iubirii sincere, întreagă
Căldura inimii trimite-i
Şi-atunci vei fi ferit oriunde
De vraja ochiului ispitei.

Nu-ntoarce cu regret privirea
Înspre nimic lăsat pe cale
Atunci mai rodnică sămînţa
Va creşte-n brazda urmei tale.

Atunci vei fi-nfăptuitorul
Smerit al slujbii-ncredinţate
Si-ţi va-nsori Răsplătitorul
Cununa frunţii-nsîngerate.

CÎT DE CURATĂ ÎNFLOREŞTE.

Cît de curată înfloreşte lumina inimii atunci
Cînd poate-nfăptui-a iubirii dumnezeieşti şi-adînci porunci,
Cînd adevărul, care este frumseţea conştiinţei blînd
Şi măsurat călăuzeşte credinţa gîndului urcînd.

Cînd Frumuseţea care este al vieţii adevăr divin
Îşi varsă peste duhul nostru şuvoaiele cereşti din plin
Neprihănind fiinţa noastră cu chip de înger şi de prunci
Cît de curată înfloreşte lumina inimii atunci.

Cînd poate face fără plată tot binele desăvîrşit,
Cînd poate-aşi milui vrăjmaşul cu gînd cucernic şi grăbit,
Cînd poate a-ndura-n tăcere, iertînd a nedreptăţii munci
Cît de curată înfloreşte lumina inimii atunci.

O, n-aştepta aici răsplata pentru nimic ce dăruieşti
Atunci pe urma ta adîncă răsar seminţele cereşti
Şi-n cît e mai pieziş urcuşul suit spre sfintele porunci
Îţi va-nflori şi mai curată lumina inimii atunci.

CÎT VA TRĂI LUMINA.

Cît va trăi Lumina pe vecii nesfîrşiţi
Împărtăşi-i-vor soarta şi fii ei iubiţi.

O rază fiecare din locul Ei fiind
Luci-vor prin unire, Lumina-i întregind.
În lupta Ei cu bezna, vor sîngera aşa
Iubiţi la fel cu Dînsa, loviţi la fel cu Ea.
În slujba mîntuirii trudind strălucitor
Li se va cere parte la jertfa Ei şi lor.
În preţul ispăşirii căderilor din har
Plăti-vor şi ei partea de lacrimi şi amar.
În calea-nsîngerata spre cerul cuccrit
Alături de LUMINĂ urca-vor drum trudit.
Iar în triumful Slavei asupra celui rău
Hristos o să Şi-i facă părtaşi la Tronul Său.
Căci n-au căutat mărirea lumească, ci smerit
Au suferit ocara cu Domnul lor iubit.
Nu şi-au iubit viaţa ci pîn-la moarte-au stat
Alături de lumina soliei ce-au purtat.

Alături de Lumină vor străluci aşa
Uniţi şi-n Răsplătire ca-n suferinţi cu ea.

AI OSTENIT?

Ai ostenit de truda
Urcuşului curat
Sau de-al ispitei umblet
Ţi-e trupul ruinat?

De gînduri înţelepte
Ai păru-ncărunţit
Sau urma stricăciunii
Pe chip ţi s-a lăţit?

Cu cei buni spre răsplată
Îţi cheltui anii tăi
Sau pierzi a ta viaţă
De-a valma cu cei răi?

De la o zi la alta
Mai de Hristos te ţii
Sau dintr-un ceas în altul
Mai ca satan devii?

Încearcă-te, încearceă-ţi
Trăirea vieţii azi,
Mai tare creşti în Domnul
Sau tot mai tare scazi?

N-AM FRAŢI.

N-am fraţi şi n-am nici prieteni mai dragi ca cei ce sînt
Statornici în urmarea curatului Cuvînt.

Nu mi-e mai drag în lume pe nimeni ca pe-acel
Ce n-are duhul trufaş nici gînd viclean în el.

Cu astfel de prieteni şi fraţi aş fi mereu
În stare să-ndur moartea şi chinul cel mai greu.

Spre-a le rămîne-alături nedespărţit să pot
Mi-aş da cu bucurie avutul vieţii tot.

Căci ei gătesc prin munca şi chinul lor mereu
Măreţul drum pe care se-ntoarce Dumnezeu.

ÎNCEARCĂ-TE!

Încearcă-te chemarea Luminii cum asculţi
Ca cei puţini, cu lacrimi, sau gol ca cei mai mulţi?

Încearcă-te cîntarea Iubirii cum o guşti
Cu suflet larg şi sincer, sau strîmt ca cei înguşti?

Încearcă-te-Adevărul cum poţi să-l înţelegi
Aşa cum e, sau numai ce-ţi place vrei s-alegi?

Încearcă-te ce-ţi zace în suflet mai ascuns
Şi-n faţa conştiinţei tu singur dă-ţi răspuns.

Căci după felu-n care asculţi şi gusti, şi-alegi
Ţi-arăţi comoara vieţii şi-a inimii întregi.

Şi după tot ce-n fapte din inimă ţi-ai scos
Îţi vei primi răsplata în ziua lui Hristos.

CU CÎT MAI MULŢI.

Cu cît mai mulţi te-nalţă în faţa lor model
Cu-atît mai mult dator eşti să şi le fii astfel.

Cu suflet mai fierbinte, cu mers mai luminos
Să le-arzi tot mai aproape şi-aproape de Hristos.

Păşind dumnezeieşte peste-apele lumeşti
Încrederea-n minune şi-n alţii s-o trezeşti.

Iertînd dumnezeieşte cu preţ de suferinţi
Cutremurăţi iertaţii să se renască sfinţi.

Iubind dumnezeieşte cu orice preţ amar
Vei deveni mulţimii un steag, un scut şi-un far.

Chiar dac-ar cere-aceasta tot sîngele să-ţi dai
Ţi-l dă, că-n lume numai odată viaţă ai.

Trăindu-ţi-o eroic, jertfindu-ţi-o-ndrăznet
Vei fi mîntuitorul a mii şi mii de vieţii.

Iar inima mulţimii înalt şi luminos
Te va nălţa aproape şi-aproape de Hristos.

PRIETENE ŞI FRATE.

Prietene şi frate, strein şi-călător
Popasul nu-i aproape şi drumul nu-i uşor
Ia-ţi îndeajuns merinde să ai şi să mai poţi
Să drămuieşti pe cale sărmanilor tăi soţi.

Ia-ţi îndeajuns merindea voioaselor cîntări
Ea-ţi va lipsi în ceasul amarei întristări;
Ia-ţi îndeajuns merindea fierbinţii rugăciuni
Ea-ţi va lipsi în anii de ger şi uscăciuni;
Ia-ţi îndeajuns merindea Cuvîntului cel Viu
Căci cine ştie încă ce mult va fi pustiu;
Ia-ţi îndeajuns merindea iubirii lui Hristos
Ea-i singura putere pe drumu-anevoios;
Ia-ţi îndeajuns merindea atîtor amintiri
Din anii-mbelşugării cu unice trăiri.
Din vremea bucuriei în larg umblat hotar
Cu mesele-ncărcate de dragoste şi har.
Ia-ţi îndeajuns merindea de Pîine şi de Vin
Pustia încă-i lungă iar tu eşti un strein...

Prietene şi frate, ia-ţi îndeajuns, să ai
Şi să mai poţi pe cale săracilor să dai
Căci casa ta-i departe şi drumul nu-i uşor,
Hotarele-s vrăşmaşe, iar tu eşti călător.

O DOAMNE, FERICIT E-ACELA.

O Doamne, fericit e-acela
Care-a putut trăi-nţelept;
— Slujind Iubirea şi-Adevărul
Să fie-amîndurora drept.

Să nu greşască nici Iubirii
Cînd apără-Adevărul Sfînt
Nici Adevărul să nu-l calce
Pentru-al Iubirii legămînt.

C-atît de rar putem şi minţii
Şi inimii fi-ascultători
Ci toţi ori uneia îi sîntem
Ori alteia părtinitori...

Cînd Adevărul porunceşte
Să spui ce Dragostea n-ar vrea,

Cine-ar putea găsi măsura
Spre-a nu greşi nici uneia?

Cînd Dragostea ar vrea-s-acoperi
Ce Adevărul vrea să spui
— A cui s-asculţi, şi-a-cui să-nlături,
A ei poruncă sau a lui?

Căci, Doamne, numai Tu ştii Singur
De cîte ori m-am chinuit
Între-Adevăr şi-ntre Iubire
Cînd mîngîiat, cînd osîndit...

Cînd mîngîiat c-ascult Iubirea
Cînd osîndit c-o prea ascult
cînd întristat c-am părăsit-o
Ţinînd la Adevăr prea mult.

— Lumină Veşnic negreşită
Desăvîrşeşte-mă-n Hristos
Să le-mpreun nedespărţite
Şi-ntrepătrunse-armonios.

Că-n El Iubirea-i Adevărul
Iar Adevărul este ea
Cum cei doi ochi mi-s o vedere
Aşa să le-am în viaţa mea.

Aşa să le-am, să văd deodată
Şi drept, şi limpede, şi nalt
Să nu-nchid unul nici odată
Cînd îl deschid pe celălalt.

NU MI-AI CERUT.

Nu mi-ai cerut aloie
Stăpînul meu iubit
Ştiai ce flori puţine
În suflet mi-au rodit

Nu mi-ai cerut tămîie
Cît cerul cel mai sus
Ştiai ce slab jeratec
În suflet mi-ai adus.

Nu mi-ai cerut nici aur
Ştiai că n-am să pot
Nici mult, nici scump
nici vrednic
Cît trebuia să scot.

Şi nici în visterie
S-arunc cît cei avuţi
Ştiai că toată-averea
Mi-s numai doi bănuţi.

Ci mi-ai sădit în suflet
Un crin, un singur crin
Şi-n cea mai albă stare
Doreai să Ţi-l închin.

Mi l-ai luat şi-n talpa
Iubirii l-ai zdrobit, —
Mireasma jertfei sale
Era tot ce-ai dorit.

Primeşte-mi-o Stăpîne,
Ca lacrima lui Rut,
Curgîndu-ţi pe picioare
Cucernic şi tăcut.

EU ŞTIU CĂ AM ÎN CER.

Eu ştiu că am în cer o casă
Pe care nimeni nu mi-o ia
Chiar dacă nedreptatea lumii
M-alungă din căsuţa mea —
Eu ştiu că am în cer o casă
Pe care nimeni nu mi-o ia.

Eu ştiu că am o tinereţe
Nemaisfîrşită la Isus
Chiar dacă-n lume bătrîneţea
Puterile din trup mi-a dus —
Eu ştiu că am o tinereţe
Nemaisfîrşită la Isus.

Eu ştiu că am să cînt odată
Cu toţi cei dragi îmbrăţişat
Chiar dacă azi trăiesc în lacrimi
De cei iubiţi prea-ndepărtat
Eu ştiu că am să cînt odată
Cu toţi cei dragi îmbrăţişat.

Eu ştiu că Răscumpărătorul
Şi Dumnezeul meu e viu,
Chiar nimicit să-mi fie trupul
Şi chiar uitat de toţi să fiu —
Eu ştiu că Răscumpărătorul
Şi Dumnezeul meu e viu.

Eu ştiu că-L voi vedea pe Domnul
Şi El va fi Răsplata mea,
Chiar dacă viaţa mea din lume
Şi moartea fi-mi — ar cea mai grea
Eu ştiu că-l voi vedea pe Domnul
Şi El va fi Răsplata mea.

O, CREŞTE-MI RÎVNA DOAMNE.

O, creşte-mi rîvna Doamne şi setea de-a lucra
Mai vrednică de Tine să-mi fie slujba mea.

Pe semeni cu blîndeţe să-i înţeleg pe toţi
Cu milă socotindu-i de-aceeaşi soartă soţi.

Iubirea lor unind-o cu dragostea de fraţi
Cu rod mai copt să-mi fie toţi anii încărcaţi.

Nelinguşind pe nimeni, Cuvîntul să-l vestesc
Învrednicit de cinstea că-l cred şi că-l trăiesc.

Tu care-mi ştii cărărea şi-mi numeri paşii mei
Fă-mi şi mai demni de Tine oricare dintre ei.

Tu care-mi dărui pacea şi nimeni n-o mai ia
Fă-mi vrednică viaţa să-mi locuieşti în ea.

NIMIC NU-I MAI FRUMOS PE LUME.

Nimic nu-i mai frumos pe lume,
Nimic nici mai statornic nu-i
Ca bucuria muncii sfinte
Ca rodul strîns la vremea lui.

Cînd Dumnezeu ca un Prieten
Veghează peste cortul tău
Cine-ar putea să te-amenințe
Și ce-ar putea să-ți facă rău?

Cînd cel nenorocit se roagă
Spre binecuvîntarea ta
Cine-ar putea s-o-ndepărteze
Ca Dumnezeu să nu ți-o dea?

Cînd orbului îi ești vedere
Și șchiopului îi ești picior
Cînd ești orfanului părinte
Și slabului ocrotitor.

Cînd ți-e cuvîntul tău ca roua
Cînd ești ca ploaia așteptat,
— Nimic nu-i mai frumos ca urma
Ce-o lasă pasul tău curat.

Atunci lumina ta va crește
Ca soarele spre-al zilei miez,
Atunci pe-ai tăi crescînd și-n număr
Și-n vrednicie ai să-i vezi.

Atunci urcușul vieții tale
Va fi ca drumul cel ușor
Încununat cu bucurie
Spre-un drept și sigur viitor.

Atunci prin tine-mbogățite
Mulțimi în veac te vor cinsti
— Și cine-ar ști în veșnicie
Pe cît întins vei străluci!

ERAM COPIL.

Eram copil, trecea zăpada
Eu cu tristeţe-o petreceam,
Mi se părea că iarna trece
Mi se părea — dar eu treceam.

Eram crescut, treceau cocorii
Mă-ndurerau pînă-i pierdeam,
Mi se părea că vara trece,
Mi se părea — dar eu treceam.

Eram gîndind pe malul apei
Cu unda ei la pas mergeam,
Mi se părea că apa trece,
Mi se părea — dar eu treceam.

Priveam ades' cum zboară norii
Şi frunzele zburînd priveam,
Mi se părea că ele zboară,
Mi se părea — dar eu zburam.

Eram mîhnit cum bate ceasul
De graba lui umbrit oftam,
Mi se părea că vremea trece,
Mi se părea — dar eu treceam.

Mi se părea cîndva că alţii
Crezînd se-nşeală, şi-i plîngeam,
Mi se părea că-s ei pierduţii
Mi se părea — dar eu eram.

Azi văd cu-amar, Isus, tot harul
Ce l-am pierdut cînd n-ascultam,
Mi se părea că-l am deapururi,
Mi se părea — dar nu-l mai am.

CU CÎT MAI LUNGĂ NOAPTEA.

Cu cît mai lungă noapte-ar fi,
Cu cît mi-s genele mai grele,
Cu cît bat vînturi — nu-mi slăbi
Lumina privegherii mele!

Cu cît mai mulţi s-ar lepăda,
Cu cît mi-s zilele mai rele,
Cu cît cresc umbrele nu-mi ceda
Lumina curăţiei mele!

Cu cît mai multe piedici vin
Şi-s mai vrăjmaşe toate cele,
Creşti mai înalt şi mai senin
Lumina mărturiei mele.

Cu cît obrajii-nsîngeraţi
Mai multe lacrimi au să-mi spele
— Mai răbdătoare să te-araţi
Lumina umilinţei mele.

Cu cît trec zilele mai des
Luîndu-mi tot ce-au strîns cu ele,
Înalţă-ţi rod tot mai ales
Lumina dărniciei mele.

Cu cît ne-apropiem de prag,
Cu cît mi-e drumul mai spre stele,
Cu-atît te-nchină mai cu drag
Lumina ascultării mele.

CÎND NU ŞTII!...

Cînd nu ştii-umbrele-apei ce-ascund în sînul lor
Nici cum se leagă apa şuvoaielor în nor,
De nu se rupe norul sub greul lor potop
Ci se desface ploaia ca roua, strop cu strop.

Cînd nu ştii cum pămîntul stă pe nimic desprins
Nici cum stă peste goluri al Miazănopţii-ntins,
Nici cum e ţărmul dintre lumină şi abis,
Cum vine înştiinţarea din presimţiri şi vis
Sau sufletul Cui tot cerul l-însenineză larg
Sau valurile mării cum slabul ţărm nu-l sparg,
Sau cine greutatea luminii-a hotărît,
Sau cine porunceşte îngheţului: atît
Sau după ce legi aştri sînt aşezaţi pe Cer
Sau Cine-ndrumă noaptea cocorul cel stingher.

Cînd nu ştii Cine-aşează hotarul iernii blînd
Sau Cine dă legi ploii ori soarelui arzînd,
Sau Cine-nseamnă margini la trăznet şi furtuni,
Sau cît rău pot să facă cei răi acelor buni,
Sau cînd se lasă luna şi peste cîte zări,
Sau Cine stăpîneşte a grindinei cămări,
Sau stelele-nserării în imnuri cînd roiesc
Din Mîna Cui mişcarea şi razele-şi primesc.

Cînd nu ştii Cine-aşează al naşterilor fel
Echilibrînd pămîntul şi viaţa de pe el,
Cînd nu ştii Începutul Vieţii, nici ce-i ea,
Cînd nu-nţelegi nici taina ascunsă-n umbra ta
Cînd ne-nţeles ţi-e totul în jurul tău mereu
— De ce spui stîrpitură că nu e Dumnezeu!

SUFLETE-AL MEU.

Suflete al meu să n-ai prieten
Cărui să-i fii mai credincios
Mai neclintit, mai cald, mai sincer,
Mai alipit ca lui Hristos!
Pe nimeni să n-asculţi asemeni
Nici să-l mai ai aşa iubit
De orice-ar fi să te despartă
Lui să-I rămîi nedespărţit.

Suflete al meu să n-ai prieten
Mai ascultat şi mai frumos
Decît Cuvîntul şi porunca,
Şi-nvăţătura lui Hristos!
Să n-ai dorinţă nici comoară
Nici fericire mai de preţ
Ca-nfăptuirea Lui în totul
Pe calea-ntregii tale vieţi.

Suflete al meu să n-ai prieten
Cît conştiinţa ta de-ales
Pe ea întreab-o totdeauna
Pe ea ascult-o cel mai des
Căci ori răsplata ascultării
Ori blestemul de-a n-asculta
Le vei purta pe veşnicie
Unit cu conştiinţa ta.

O, IATĂ DOAMNE.

O, iată Doamne noaptea întreagă m-am trudit
Dar luntrea mea e goală, nimic n-am pescuit.

Cu ce am să Te-ntîmpin cînd ai să-mi vii în zori
Pe ţărmul mării mele şi-n luntre-ai să-mi cobori?

Cu fruntea asudată şi trupul tremurînd
Încerc şi-ncerc zadarnic în fiecare rînd.

E marea agitată şi vîntul mi-e contrar
Nădejdea-mi luminează din ce în ce mai rar.

... O, iată Doamne, zorii — e vremea să Te-araţi
Mi-e inima mîhnită şi ochii-nlăcrimaţi.

Tu vii ... Şi luntrea-i goală şi nu ştiu ce să spun
Că iată înainte eu n-am nimic să-ţi pun.

Dar cînd îmi vezi sudoarea şi trupul istovit
De nici un dar din lume n-ai fi mai mulţumit.

Căci cînd cu toată truda nu pot ce-am vrut Isus
Dorinţa de-a aduce e cum aş fi adus.

DE CE SĂ PLÎNGI?

De ce să plîngi nemîngîiat
Ce poţi să pierzi în orice vreme
De ce n-asculţi un gînd curat
Cît este încă să te cheme?

Nu-i fericire în plăceri
Dar poate fi şi-n suferinţă
Nu-i pace-n lume nicăeri
Dar e-n Hristos cu prisosinţă.

Nu-i bucurie în păcat,
Nu crede-n cine te-amăgeşte
Numai Hristos e-adevărat
Şi doar ce El făgăduieşte.

Ia-ţi ochii de la tot ce-i jos
Şi ieşi din a-ntristării ape
Comoară veşnică-I Hristos
Cîştigă-L pînă-ţi este-aproape.

De haru-ndemnului preasfînt
Te lasă-atras cu bucurie
Spre Cel al cărui crezămînt
Te va-nsoţi pe veşnicie.

De-asculţi acest îndemn curat
Cît este încă să te cheme
N-ai să mai plîngi nemîngîiat
Ce poţi să pierzi în orice vreme.

DE TE MAI ZBAŢI.

De te mai zbaţi averi s-aduni
Comori rîvnite de nebuni
Să ştii: ce laşi pe-al morţii drum
Deşertăciune sînt şi fum.

Cu ce cuvinte-ai strîns de ieri
Te duci spre veşnice tăceri
Cu ce talanţi ai cîştigat
Te-ntorci la Cel ce ţi i-a dat.

De-ai învăţat ceva trăind
La crinii cîmpului privind
Sau corbi care n-au grînar
Vei şti să n-alergi în zadar.

De-ai învăţat s-asculţi ceva
Cu ochii şi cu inima
Atunci vei şti ce plîns amar
E cel tîrziu şi în zadar.

Doar cînd înveţi să nu-ţi aduni
Comori rîvnite de nebuni
Abia de-atunci vei şti mereu
Să-ţi strîngi comori spre Dumnezeu.

DE CE?

De ce aşa degrabă se stinge lampa ta,
De ce nici c-o ispită tu nu mai poţi lupta,
De ce la rugăciune te-ndemni mereu mai rar,
De ce la dărnicie ajungi tot mai avar,
De ce îţi oboseşti răbdarea prea curînd,
De ce nu ţi-e cuvîntul şi duhul tău mai blînd,
De ce nu ai putere vrăjmaşii a-ţi iubi,
De ce-ţi slăbeşti rîvna cu fiecare zi
De ce tot mai în urmă rămîi de fraţii tăi,

De ce ţi-e tot mai teamă de ochii celor răi,
De ce tot mai cu groază la moarte te gîndeşti,
De ce eşti tot mai gata mereu să te-ndoieşti,
De ce ţi-e tot mai slabă dorinţa de-a cînta,
De ce n-ai nici voinţă nici duh de-a asculta,
Ce-ţi face goală viaţa şi sarbezi ai tăi paşi?
— Păcatele ascunse ce nu vrei să le laşi!

O, SUFLET CE TE-AFUNZI.

O, suflet ce te-afunzi tînjind
În apele-ntristării grele
Cît aş dori să te cuprind
Cu mreaja-ndemnurilor mele.

Şi cît aş vrea să te atrag
Cu ştirea ta sau fără ştire
Legat cu glasul cel mai drag
Spre-un dulce rug de strălucire.

Şi-ajuns acolo, descălţat
De-a firii vechi încălţăminte
Să-ncepi să mergi străluminat
De-un foc nebănuit-nainte.

Căci tu nici nu gîndeşti acum
Cînd laşti trăirile mărunte
Cîte minuni te-aşteaptă-n drum
Şi cîte străluciri pe munte.

NU ŢI-A FOST PRIETEN.

Nu ţi-a fost prieten duhul lumii
Te-a amînat de azi pe mîini
Şi după ani de amăgire
Nimic nu ţi-a lăsat în mîini.

Nu ţi-a fost nici copilăria
Prieten credincios — curînd,
S-a dus senină către alţii
Şi gol te-a părăsit plîngînd.

Nu ţi-a fost prieten cu credinţă
Nici tinereţea cît ai vrut,
Nici sănătatea, nici norocul,
— Un singur Prieten ai avut.

Dar pe Acela Singur
L-ai preţuit cel mai puţin
L-ai ascultat cel mai din urmă
Şi L-ai privit cel mai strein.

Şi totuşi încă El aşteaptă
Ca-n sfintele-ţi păreri de rău
Să preţuieşti a Lui iubire
Cît mai aşteaptă-n pragul tău.

Deschide-I Singurului Prieten
Plîngîndu-ţi vina ta amar
Căci dacă şi El se va duce
Poţi plînge-n veci, va fi-n zadar.

VIAŢA NU-I SFÎRŞITĂ!

Viaţa nu-i sfîrşită, poţi încă-ntîmpina
Zdrobiri şi răni la care nici n-ai gîndit cîndva
Nu te mîndri, om şubred, ori cît ai fi de sus
C-atît ţi-e răsăritul de-aproape de apus.

Nici calea nu-i sfîrşită, primejdii încă pot
Destule să te-aştepte, de ce le uiţi de tot?
Fii treaz în orice clipă, fereşte-ţi paşii tăi
De calea şi sfîrşitul şi plata celor răi.

Nici ziua nu-i sfîrşită — poţi încă să priveşti
Cu grijă orice umbră pe care-o întîlneşti

Viaţa ta-i mai slabă ca firul subţirel
Fă binele căci singur eşti numai lîngă el.

Nici lupta nu-i sfîrşită, minciună nu zîmbi
Hristos mai are vreme destulă-a te zdrobi
Oricît te nalţi de mîndră ca fumu-s anii tăi
Hristos zdrobi-ţi-va capul sub talpa a lor Săi...

Nici vremea nu-i sfîrşită, mai este încă har,
Cît ochii pot să-ţi plîngă un singur strop amar
Ascultă şi întoarce sărmane om pierdut
Cît viaţa nu-i trecută, prilejul nu-i trecut.

NIMIC NU-ŢI DAU.

Nimic nu-ţi dau — şi totuşi ce mult mi-ai dăruit
Nimic nu sînt — şi totuşi ce mult m-ai, preţuit.

Nimic nu pierd — şi totuşi mă zbucium şi mă frîng,
Nimic n-arunc — şi totuşi aşa puţine strîng.

Nimic nu am! — şi totuşi cît pot fi de bogat,
Nimic nu pot — şi totuşi cît sînt de aşteptat.

Nimic nu cer — şi totuşi cît mi se dă mereu,
Nimic nu strîng — şi totuşi atîta-ntins e-al meu.

Nimic nu ştiu — şi totuşi îmi faci cuvîntul miez,
Nimic nu văd — şi totuşi mă pui să luminez.

Nimic, nimic, Isuse, nu pot, nu ştiu, nu sînt
Şi totuşi fără mine n-ai vrut un legămînt.

DE NU PRIMEŞTI.

De nu primeşti nimic străin
În duhul tău şi-n minte
Lumina gîndului senin
Îţi va luci-n cuvinte.

De nu pătezi cu nici un rău
A cugetului unde
Tot mai adînc lăuntrul tău
Sfinţirea-l va pătrunde.

De nu-ţi arunci nepăsător
Clipita nici odată
Cu rod etern, strălucitor
Duci viaţa ta-ncărcată.

De nu-ţi laşi fraţii-ndureraţi
Să plece sau s-aştepte
Mereu mai drept ai să străbaţi
Cărările-nţelepte.

De nu-ţi laşi duhul ispitit
Să cadă-n neascultare,
Cu chip curat şi liniştit
Te-mbraci spre sărbătoare.

De nu te-abaţi din legămînt
Ci-l ţii în gînd şi-n faptă
— Nu ştie minte şi cuvînt
Ce slavă te aşteaptă.

NU-ŢI POT PRIVI.

Nu-Ţi pot privi lumina
Căci ochii mei de lut,
Mi-i arde strălucirea
Ci stau uimit şi mut.

Nu-Ţi deslușesc Cuvîntul
Nici Taina nu-Ţi dezleg,
Cu mintea mea săracă
Privesc şi nu-nţeleg.

Urechea mea ascultă
Fiinţa-ntreagă-mi vrea
Dar ce puţin cuprinde
Din tot ce-i lîngă ea.

Ce mult aş vrea Isuse
Din tot ce-aud cu jind
Netăinut dorinţa
Şi gîndul să-Ţi desprind.

Mi-aplec spre-a Tale glesne
Obrajii-nlăcrimaţi
Cerîndu-Ţi adevărul
Ce nu-l văd să-mi araţi.

Şi să mă nalţi pe Stînca
La care n-am ajuns
De unde tot adîncul
Să-Ţi pot vedea pătruns.

SĂ NE GRĂBIM PRIETENI.

Să ne grăbim prieteni, e vremea înspre-apus
Cu candelele-aprinse fecioarele s-au dus.

Îşi pregătesc talanţii cei care-au ostenit
Spre clipa socotirii Stăpînului sosit.

Încinşi stau gata robii şi-aşteaptă doar un semn
Să iasă să-I deschidă la cel dintîi îndemn.

Grăbesc vierii lucrul culesului rămas
Afară robii taie viţelul cel mai gras.

Şi-ascut secerătorii uneltele de zor
Ispravnicii cei harnici şi-încheie munca lor.

Stau mesele-ncărcate, trimişii sînt plecaţi
Grăbit să strîngă-acasă pe ultimii chemaţi.

Cununi strălucitoare, veşmintele de in
Şi scaunele albe aşteaptă pe cei ce vin şi vin.

Străjerii toţi stau gata cu trîmbiţele sus
... Să ne grăbim prieteni, fecioarele s-au dus

SOLIA MEA.

Solia mea, mai strîngeţi centura pe mijloc
Ne-apropiem credinţa de cel din urmă foc.

Aşează-ţi bine coiful pe capul tău de-acum
De ultima-ncercare ne-apropiem pe drum.

Mai bine ţine-ţi scutul şi platoşa mai drept
Vrăşmaşul cel din urmă să-l birui piept la piept.

Mai strînsă ţine-ţi spada să nu loveşti cu ea
Oricît va fi-ncleştarea de crîncenă şi grea.

Mai mută strîngeţi gura un grai să nu strecori
Cînd mai de preţ tăcerea va fi de mii de ori.

Picioarele-ţi încalţă mai harnic şi mai iuţi
Spre paşii cei din urmă datori la cei tăcuţi.

Grăbeşte spre Cuvîntul cel încă datorat
Şi nu-ţi da untdelemnul din candelă-adunat.

Prin crîncena-ncleştare te ţine de şirag
Cu inima-ndreptată spre ţintă şi spre steag.

Primejdia din urmă cu bine dac-o treci
Solia mea, chemarea ţi-ai împlinit pe veci.

CUVÎNTUL TĂU.

Cuvîntul Tău Etern Stăpîn
E mai statornic decît toate
A Tale-orînduiri rămîn
Pe veci de veci nestrămutate.

Cuvînt slăvit doar Tu mi-eşti far
Avînt, putere şi iubire
Şi scut, şi-alin, şi drum, şi har,
Spre slavă şi desăvîrşire.

Cuvîntul Tău Isuse-n veac
Este-adevăr şi părtăşie
Cînd toate pier şi se desfac
E-n veci curată apa vie.

Cuvîntul Tău, Duhule Sfînt,
E frumuseţe şi putere
Etern şi dulce crezămînt
Spre sărbătoare şi-nviere.

Cuvînt Slăvit, lumina mea,
Tu-mi creşti curat viaţa nouă

Revarsă-mi zilnic peste ea
A prospeţimii Tale roua.

Sfînt Adevăr Desăvîrşit
Fii-mi toiag şi scut şi soare
Pîn-la hotarul strălucit
De unde-i veşnic sărbătoare!

N-AM MERS.

N-am mers la lupta Ta trufaş
Cu-armură grea şi lăudată
Nici n-am avut spre cei vrăjmaşi
Dispreţ şi ură niciodată.

Ci-am mers ca David c-un toiag
Şi-o biată praştie străbună
Dar cu curaj, cu-avînt, cu drag
Şi-o fericită voie bună.

Cu-obrajii biciuiţi de vînt
De palme şi mustrări răbdate
Ne-am apărat un legămînt
Mai sfînt şi mai frumos ca toate.

Cînd doar copii am îndrăznit
Să stăm cu Goliaţi la trîntă
Pe Tine doar ne-am bizuit
Şi pe tăria Ta ne-nfrîntă.

De-aceea tot ce-am cîştigat
Mai sfînt şi mai cu vrednicie
Mai îndrăzneţ şi mai curat
Se datoreşte numai Ţie.

Şi numai Ţie se cuvin
Isuse-azi laude slăvite
Cînd cei ce merg şi cei ce vin
Strîng roduri nemai întîlnite.

TU POŢI.

Tu poţi doar cu-n cuvînt Isuse
S-alini a mea furtună grea,
Dar dacă n-o alini ajută-mi
Să nu fiu smuls şi dus de ea.

Tu poţi cu-n singur semn deschide
Mormîntu-n care sînt căzut
Dar dacă nu-L deschizi ajută-mi
Să-l rabd nădăjduind tăcut.

Tu poţi c-o singură privire
Să-mi luminezi cărarea grea
Dar dacă n-o lumini ajută-mi
Să merg chiar şi gemînd pe ea.

Tu poţi aduce dintr-o dată
Tot ce-aşteptăm cu dor nespus
Dar dacă nu ne-aduci, ajută-mi
Să cred în Tine mai supus.

Tu poţi schimba într-o clipită
În veselie jalea grea
Dar dacă nu ne-o schimbi, ajută-mi
Să cred că e mai bine-aşa.

EU POT LUPTA.

Eu pot lupta Isuse să-nving ispita grea
Dar dacă Tu n-o birui, uşor mă-nfrînge ea.

Eu pot munci Isuse s-adun sau să zidesc
Dar Tu de nu-mi dai sprijin, zadarnic mă trudesc.

Eu pot s-alerg Isuse chiar sufletul să-mi scot
De nu-mi întinzi Tu mîna zadarnic este tot.

Eu pot să strig Isuse, să plîng, să fac ce-aş vrea
De nu vii Tu, deşartă e toată truda mea.

Oricît de mare-i partea ce-n toate eu am pus
Nimic nu-i fără harul şi partea Ta Isus.

Dar cît de necuprinsă e partea Ta de har
Asemeni, fără mine, ea poate fi-n zadar.

C-aşa Înţelepciunea Eternă-a rînduit
Lucrarea-mpreunată s-aducă rod slăvit.

TU MI-AI GĂTIT.

Tu mi-ai gătit cărarea pe care să păşeşc
Şi binele pe care să lupt să-l făptuiesc.

Tu, datoria care să mi-o-mplinesc cinstit
Şi dragostea pe care s-o-mbrac desăvîrşit.

Tu legămîntu-n care s-alerg şi să rămîn
sau adevărul care să-l strig sau să-l îngîn,

Fă-mi tot mai siguri paşii pe calea Ta mergînd
Şi binele să-mi fie plăcut în primul rînd.

Fă-mi dragă datoria oricît mi-ar fi de grea
Şi mila pentru semeni un har în viaţa mea.

Fă-mi Adevărul pîinea ce-o strîng şi mi-o împart
Şi prima-nvăţătură să nu mi-o mai despart.

Acestea-mi sînt comoara cu preţ adevărat
Păstrează-mi-le sfinte Tu Cel ce-mi le-ai dat.

FIINŢA MEA ÎNTREAGĂ.

Fiinţa mea întreagă Te-aşteaptă ca pe-un vînt
S-o umpli dintr-o dată cu freamăt şi cu cînt.

Simţirea mea aşteaptă fiorul Tău ceresc
Căci fără el Isuse sînt gol şi lîncezesc.

Cuvîntul meu aşteaptă pecetea Ta de har
Căci fără ea întreagă mi-e truda în zadar.

Cîntarea mea aşteaptă a Tale adieri
Căci altfel n-am nici aripi, nici flăcări nici puteri.

Privirea mea aşteaptă s-o-nseninezi curat
Căci fără Tine totul mi-e trist şi-ntunecat.

— Dar cum s-aprinde duhul cînd vine-al Tău fior
Ce tremur mi-e-n cuvinte cînd Tu eşti harul lor.

Ce dulce mi-e cîntarea cînd Tu eşti al ei miez
Ce limpede lumina cînd Tu mi-o-nseninezi.

Şi-n ce trăiri slăvite înalţi fiinţa mea
Cînd Tu te-nduri o clipă să mi Te-atingi de ea.

MULŢIMEA TE-NCONJOARĂ.

Mulţimea Te-nconjoară Isuse ne-ncetat
Privirea Ţi-e dorită, Cuvîntul Ţi-e-aşteptat
Dar teama care-o-mprăştii eu nu pot să mi-o-nving
Veşmîntul, doar veşmîntul mă tem să Ţi-l ating.

Te-nconjură mulţimea şi cei iubiţi ai tăi
Şi cînd Te urci spre munte şi cînd cobori spre văi
Dar eu de-atîta vreme mi-e teamă şi mi-e greu.
Veşmîntul, doar veşmîntul să Ţi-l ating şi eu.

O, nu sînt vrednic Doamne, dar cîte fărdelegi
Şi cîtă neputinţă Ţi-aş cere să-mi deslegi
Cum să-mi ating de Tine amarul meu ascuns
Privirea, chiar privirea de-o clipă mi-e de-ajuns.

Eu cred că Tu-mi ştii teama şi taina din afund
Şi-mi vezi tot ce-n ruşine şi-n zbucium îmi ascund
Vezi chiar veşmîntul Doamne cum să-Ţi ating mă tem
Privirea, doar privirea departe stau şi-Ţi chem.

Departe stau Isuse de cei ce Te-mbulzesc
Spre Tine numai ochii şi gîndu-mi îndrăznesc
Aruncă-mi doar privirea de-o clipă şi-i de-ajuns
Seca-mi-va dintr-o dată amarul meu ascuns.

CE GREA-I ADES.

Ce grea-i ades povara sărmanei tale sorţi
Cînd gemi sub ea şi tremuri şi-abia poţi s-o mai porţi.

Ce grea e suferinţa ce-o-nduri adeseori
Cînd pierzi orice speranţă şi simţi că stai să mori.

Ce grea ţi-e îndoiala ce-ţi vine-adesea-n gînd
Tot ce-ai mai drag credinţei din tine dărîmînd.

Ce greu e-al bănueli venin întunecat
Cînd ţi-arde tot ce-ţi are iubirea mai curat.

Ce grea e-ntîrzierea dorinţei îndelungi
Cînd anii trec iar paşii slăbesc s-o mai ajungi.

Ce grea e-ncredinţarea că-n viaţă n-ai ştiut
Să foloseşti prilejuri pe care le-ai avut.

Ce grele-s toate-acestea, dar mai nespus de greu
E-atunci cînd vezi că lumea te-a rupt de Dumnezeu.

De n-ar fi-atuncea harul şi Crucea lui Isus
O, cine-ar mai întoarce măcar privirea-n sus!

CÎND MĂ SILESC.

Cînd mă silesc să merg în sus
Eu am mereu pe cale
Avînt şi-ndemn Iubit Isus
Urcuşul urmei Tale.

Cînd mă silesc să mă cobor
Spre-adîncuri mai smerite
Eu am îndemn strălucitor
Tot urmele-Ţi sfinţite.

Cînd caut al rugăciunii loc
Şi-a Tatălui privire
Îndemnul Tău îmi toarnă foc
Şi urma Ta sfinţire.

Cînd suferinţi mă ard afund
Şi-mi ustură durerea
De-a Ta răbdare mă pătrund
Şi-mi renoiesc puterea.

Cînd cad în lupta Ta înfrînt
Cînd gem zdrobit pe cale
Cînd osîndit şi singur sînt
Privesc urmele Tale.

Privirea lor mi-aprinde iar
Curaj şi-avînt în mine
Spre orice chin, spre orice har
Să merg smerit ca Tine.

DE VREI SĂ FACI.

De vrei să faci ceva frumos
Pentru Hristos, priveşte bine
Şi-ai să descoperi ne-ndoios
Ce-aproape e Hristos de Tine.

Priveşte ochii-nlăcrimaţi,
Priveşte frunţile-asudate,
Priveşte-atîţia-ndureraţi
Şi-ascultă cum te cheamă toate.

Ascultă cum te cer cei goi,
Cei însetaţi, cei fără mamă,
Cei orbi şi-nchişi — şi spune-apoi
Nu-s oare El cei ce Te cheamă?

Nu-ţi vrea El flori şi nici cîntări
Cît e de lacrimi mai nevoie
Şi-n locul sfintei ascultări
Nu-ţi vrea tămîie nici aloie.

Coboară din-nălţimea ta
Ridică-te din rugăciune
Înceată de-a mai tot cînta
Şi-ascultă mila Lui ce-ţi spune.

De vrei să faci ceva frumos
Ceva ce Dumnezeu îţi cere
Ceva mai vrednic de Hristos,
— Alină zilnic o durere.

CURAJ TRUDIT SĂMÎNĂTOR.

Curaj trudit sămînător,
Nu desnădăjdui pe cale
Oricît de greu e-al tău ogor
Sporeşte-ţi rîvna muncii tale.

Împrăştie-ţi tot mai cu avînt
Sămînţa bună şi curată
Pe ploi, pe arşiţe şi vînt
Cu-o-ncredere nezdruncinată.

Chiar dacă-i prea mult loc pietros
Sau spinii-i vezi crescînd prea tare

Sau corbi prea mulţi strîngînd
— Tu samănă fără-ncetare.

Căci sămănînd neobosit
— Pierind ce-i rînduit pierii —
Va creşte rodul însutit
Al harului şi-al nemuririi.

Chiar dac-arunci sămînţa ta
Scăladată-n lacrimi şi-n sudoare
Trudit sămînător nu sta
Destul e Mîine sărbătoare.

Căci nu va fi mai minunat
Şi-n cer cununa mai slăvită
Ca pentru-acel ce-a semănat
Cu mîna mai bătătorită.

AŞTEAPTĂ.

Aşteaptă fiecare ceas
Priveşte-n fiecare zare,
Ascultă fiecare glas
Că nu ştii Domnul cînd ţi-apare.

Deschide uşa ta oricui,
Dă-ţi pîinea ta oricui ţi-o cere
Oricui ţi-aşteaptă mila, du-i
Fărîma ta de mîngîiere.

Căci după ce primeşti sau dai
Sau saturi sau îmbraci cu milă
Vei auzi cerescul grai
De după faţa cea umilă.

Şi nu-i mai sfînt fior şi nu-s
Trăiri mai binecuvîntate,
Decît cînd vezi că lui Isus
I le-ai făcut aceste toate.

CÎND MĂ RUGAI.

Cînd Mă rugai, dar n-am răspuns
Cînd vreai — dar m-am ascuns de Tine
Cînd aşteptai — dar n-am ajuns
De-ai şti cît ţi-am făcut de bine!

De-ai şti ce rău ţi-ar fi făcut
Plinirea multor rugi de-a tale
De-ai şti ce-adînc ai fi căzut
De n-ai fi fost trîntit pe cale.

De-ai şti ce ţi s-ar fi-ntîmplat
De-aş fi venit mai înainte
N-ai mai cîrti îngîndurat
Ci-ai mulţumi plîngînd fierbinte.

De-ai şti tu tot ce Eu ţi-ascund
Sau de-ai avea credinţă-n Mine
Nu te-ai mîhni cînd nu-ţi răspund
Ci-ai mulţumi că-ţi fac un bine.

CE ROST MAI ARE?

Ce rost mai are harfa mea
De nu să-Ţi cînte numai Ţie
Ce preţ mai are-orice-aş avea
Cînd nu Ţi-l dau pe veşnicie?

Căci de-am un strai, îl am să-mbrac
Cu el pe-un gol şi-o sărăcie;
Un ban îl am pentr-un sărac
Nu-s nimănui dator cît Ţie!

De am un cort, am să primesc
În el pe cel din pribegie
Tot ce-am mai bun, am să-l jertfesc
Cu dragă inimă doar Ţie.

De am un ac, sau un condei,
Sau un copil cu bucurie
Le am ca să-nţeleg că vrei
Să Ţi le dăruiesc doar Ţie.

De am un dar cu-care cînt
Şi-o minte cît o avuţie
Şi-o tinereţe şi-un cuvînt
— Le am să-Ţi folosească Ţie.

Ce rost mai are tot ce am
În drumul scurt spre veşnicie
De n-am să-Ţi-le-nchin şi n-am
Să caut să-Ţi placă numai Ţie?

POŢI SĂ MĂ LAŞI.

Poţi să mă laşi să strig mereu
Chiar dacă nu-mi răspunzi îndată,
Eu tot voi crede, Domnul meu,
În mila Ta cea neschimbată.

Poţi să mă laşi s-aştept în drum
În faţa porţii încuiate,
Eu n-am să mă-ndoiesc nici cum
De-a Tale căi adevărate.

Poţi să mă laşi să zac zdrobit
În ziduri şi în suferinţă
Tot n-am să-mi uit ce-am preţuit
Şi n-am să las a Ta credinţă.

Poţi să mă laşi să mor aşa
Dispreţuit şi-uitat — ştiu bine —
Tot n-am să calc porunca Ta
Nici n-am să-mi pierd nădejdea-n Tine.

Poţi să mă laşi oricît Isus
Ca să mă-ncerci, — eu ştiu c-odată
Pe veci vei răsplăti nespus
Răbdarea mea-ndelungată.

PORT TRUPUL VECHII MELE FIRI.

Port trupul vechii mele firi
Ca rodul floarea-i veştejită
Cum duhul tristele-amintiri,
Cum ochii urma chinuită.

Cu ce sfînt dor aştept un ceas
Cînd vîntul veşnic o s-adie
Să-mi scuture ce-a mai rămas
De lepădat spre veşnicie.

Aştept un har trecînd uşor
Peste-adîncimile-ntristate
Despovărîndu-le de dor
Şi liniştindu-le-mpăcate.

Şi-aştept minunea ce slăvit
Va şterge urmele trăite
Cînd chipul cel pe veci-noit
Va creşte-n straie strălucite.

Stăpîne Sfînt şi-Adevărat
Culege-mi rodul copt şi dulce
Din trupul nou despovărat
Cînd trupul vechi o să se culce.

DUREREA-ŢI VINE-N CASĂ.

Durerea-ţi vine-n casă
Chiar dacă nu-i descui,
Trimisă de la Domnul
Un sol din partea Lui.

Şi bătrîneţea vine
Cu-acelaşi tainic glas
Să-ţi spună ce puţine
Prilejuri ţi-au rămas.

Şi tremurul vorbirii,
Şi mersul şchiopătînd,
Şi negura privirii,
Şi toate-ţi spun; curînd...

Stăpînul te vesteşte
Că ai să-L întîlneşti
Şi vrea să vezi tu singur,
Cu ce veşminte eşti.

Cît poţi scăpa de zdrenţe
Şi-afla al Slavei strai
Şi calea mîntuirii
— Fă totul să le ai.

Căci toţi cîţi vin spre tine
Şi cîţi te-ajung pe drum
Sînt solii-Acelui Care
Te-aşteaptă-acum, acum.

CÎND PSALMUL CEL DIN URMĂ...

Cînd psalmul cel din urmă senin mi-l voi sfîrşi,
Cînd ultima vestire datornic, voi plăti
Cînd ultimele lacrimi în ochi îmi vor luci,
Cînd ultima iertare voi da şi voi primi,
Cînd cea din urmă rugă spre Tine-mi voi trăi,
Cînd cea din urmă dreaptă spre cer o voi sui,
Cînd n-o să mai rămînă nici noapte şi nici zi
— Atunci Te-aştept Isuse
Şi ştiu că-mi vei veni.

Îmi vei lua pe umăr în pace fruntea grea,
Îmi vei închide ochii cu dulce pacea Ta,
Îmi vei desface lutul strein de firea mea,
Vei lepăda din minte tot ce vrăjmaş mi-era
Lăsa-mi-vei doar iubirea şi ce-am jertfit prin ea.
Şi harfa, numai harfa
Să-Ţi pot în veci cînta.

O, lasă după mine atunci un larg senin
Şi raza unui cîntec cucernic şi divin
Şi-un legămînt statornic cu cei ce merg şi vin
Fiind şi lîngă Tine
Şi lîngă ei... Amin.

CHIAR DAC-AŞ ŞTI.

Chiar dac-aş şti că-i în zadar
Orice cuvînt şi-arice-ncercare

Tot n-am să tac cît încă par
Că sînt speranţe de-ndreptare.

Chiar dac-aş şti că n-am s-ajung
Să văd un strop de libertate,
Să ştiu că mor pe drumul lung
Nădejdea tot nu-mi voi abate.

Chiar dac-aş sti că noaptea grea
Se va lăsa pe lumea toată
Lupt cu lumina, mor cu ea
Şi chiar să nu-nviu nici odată.

Chiar dac-aş şti că tot ce strîng
Sămînţă spre-adevăr şi bine
Va fi-n zadar — eu n-am să-mi frîng
Avîntul trudei pentru Tine.

Chiar dac-aş şti că mîine vii,
Ba chiar cu-atît Isus mai tare
A mîntuirii mărturii
Le-aş spune mai cu-nflăcărare.

Şi chiar să ştiu că nici acum
Şi nici în veci n-ajung la bine,
Eu tot n-aleg Isuse-alt drum
Şi-un alt Stăpîn decît pe *Tine.*

PRIN TOT CE AM.

Prin tot ce am vreau să-Ţi slujesc
Stăpînul meu Cel bun, doar Ţie,
Tot ce-am mai scump să-Ţi dăruiesc
Cu-o tot mai-naltă vrednicie.

Cu cît văd lumea promiţînd
Iubirii mele-un preţ mai mare,
Cer şi mai mult în orice rînd
Nemulţumit de tot ce are.

Cer şi mai mult, şi-oricît ar da
Într-una tot mai mult aş cere,
Cer şi mai mult spre-a lepăda
Mai cu dispreţ a ei avere.

Cer şi mai mult căci vrea Isus
Iubirea mea să-Ţi dăruiească
Doar Ţie tot ce-n lume nu-s
Comori de-ajuns să-l preţuiescă.

Cer şi mai mult mereu, cu cît
Cunosc a lumii toate cele
Cu cît mai mult le ştiu cu-atît
Pun preţ mai-nalt iubirii mele.

Căci simt un dor tot mai ceresc
Ca-n tot mai multă vrednicie
Tot ce-am mai scump să-Ţi dăruiesc
Stăpînul meu cel bun doar Ţie.

TU NU TE SCHIMBI.

Tu nu Te schimbi Isuse
Cum nu se pot schimba
Lumina şi Iubirea
Ce-n veci rămîn aşa.

Fă-mi neschimbat şi mie
Al inimii cuvînt
Să-mi fie pîn-la moarte
De preţul cel mai sfînt.

Fă-mi liberă voinţa
Spre tot ce e curat
Cînd conştiinţa-mi spune
Ce-i drept şi-adevărat.

Fă-mi neoprit avîntul
Pornirii către Ţel
Cînd sfînta datorie
Mă-ndeamnă pentru el.

Fă-mi dragă ca lumina
Chemarea ce mi-ai dat
Nimic să nu mă facă
S-o las şi să m-abat.

Şi sfîntă ca iubirea
Fă-mi jertfa ce Ţi-o-nchin
Să dea şi să primească
Cu-acelaşi gînd divin

CÎND CALEA-MI PARE-NCHISĂ.

Cînd calea-mi pare-nchisă
Şi totul văd sfîrşit,
Lumina Ta-mi deschide
Alt drum mai strălucit.

Cînd harfei mele-i pare
Că numai sînt cîntări
Cu noi şi noi acorduri
Îi umpli mii de zări.

Cînd paşii-mi văd la capăt
Urcuşul lor cel sfînt
Noi trepte, mai înalte,
La cer un nou avînt.

Cînd inimii îi pare
Sfîrşit ce-a fost frumos
O nouă tinereţe
O-nvie mai frumos.

Cînd dragostea se crede
Prea slabă-a arde iar,
Nebănuite flăcări
I-aprinzi din sfîntul jar.

Cînd glasul rugăciunii
Mi-l tac nemai putînd,
Fiorul suie încă
Din cer în cer trecînd.

Cînd viaţa asta-mi are
Urmîndu-Te, apus
— În veci cu cealaltă
Te voi urma Isus.

CÎND MUNCA MEA.

Cînd munca mea se va sfîrşi
Mergînd spre odihnire,
Ce fericit voi auzi
Duioasa Ta poftire.

Cînd ostenit îmi voi culca
Spre Tine fruntea rece,
Ce fericit odihna Ta
Asupra mea va trece.

Cînd fără griji voi adormi
Spre Mîine Dimineaţă
Ce fericit mă va păzi
A păcii Tale faţă.

În marele-nvierii ceas
Din a odihnei lume
Ce fericit doritu-Ţi glas
Mă va chema pe nume! . . .

— O, scump şi preaiubit Isus
Cît harul Tău mă ţine
Ce fericit şi ce supus
Mi-e duhul meu în Tine.

Ce fericit şi-ncrezător
În Tine-s pe vecie
Pot să trăiesc şi pot să mor
Cu-aceeaşi bucurie.

CÎND NU-MI POT PLÎNGE OCHII.

Cînd nu-mi pot plînge ochii
Plecaţi la rugăciune,
Trimite-mi suferinţa,
Părinte, să mă-mbune!

Cînd inima uscată
Nu vrea să mi se moaie,
Trimite încercarea
Părinte, să mă-ndoaie.

Cînd sufletul meu uită
Săracul care cere
Dă-i foamea şi dă-i setea
Mi-l ceartă cu durere.

Cînd mîinile-mi aleargă
Strîngînd deşertăciune,
Părinte, dă-mi mustrarea
Arzînd să le-mpreune.

Cînd buzele-mi prea umblă
Cu vorba cea uşoară,
Părinte, dă-le amarul
Să-nveţe-a plînge iară!

Căci cînd mi-ajunge viaţa
Nevrednică de Tine
Părinte, doar nuiaua
Îmi poate face bine.

CÎND VEI VEDEA.

Cînd vei vedea în Ziua-aceea
Că El era cel chinuit,
Ce-amar te vei căi c-avutul
N-ai vrut întreg să-ţi fi-mpărţit.

Cînd vei veda de ce lumină
Şi har vei fi pe veci desprins,
Ce-amar te vei căi c-odată
Ţi se-mbiau, dar le-ai respins.

Cînd vei vedea în ce-ntunerec
Te duci pe veci zdrobit şi mut,
Ce-amar te vei căi că-n viaţă
Ţi s-a tot spus, dar n-ai crezut.

Cînd vei vedea c-atunci sfîrşitul
Cu dreapta-i plată te-a ajuns,
Ce-amar te vei căi că Domnul
Te-a tot chemat, dar n-ai răspuns

Cînd vei vedea că Domnul însuşi
Te-alungă ca pe-un blestemat,
Ce-amar te vei căi că-n viaţă
Ce Ţi-au grăit n-ai ascultat.

Cînd vei veda-n sfîrşit tot răul
Ce neascultînd l-ai săvîrşit,
Ce-amar te vei căi că fraţii
Te-au tot mustrat, dar n-ai primit.

Cînd vei vedea c-orice nădejde
De mîntuire ţi-ai pierdut,
Ce-amar te vei căi zadarnic
De tot ce vezi, dar n-ai crezut.

— O, Dumnezeu să aibă milă
Să nu-ţi pierzi sufletul pustiu
Să plîngi acum spre mîntuire
Şi nu atuncea prea tîrziu.

M-AM BUCURAT.

M-am bucurat cînd rugăciunea
Mi-o asculta-I — nici nu ştiam
Cu ce cuvinte să-Ţi dau slavă
Atît de mult mă bucuram.

Mă bucuram cînd suferinţa
Ce m-apăsa, mi-ai depărtat
— Cu suflet plin de mulţumire
Cîntam de harul Tău bogat.

Mă bucuram cînd de iubire
Mă-mpărtăşeam nemărginit —
Cîntarea veseliei mele
Zbura înalt şi fericit.

M-am bucurat de tinereţe
De veselie şi avînt

De prietenie şi mulţime
— Şi-n toate Ţi-am avut cuvînt.

Dar bucuria-mpărtăşirii
În harul nemaicunoscut,
— Doar ochii strălucind în lacrimi
Mi-o necuprind înalt şi mut.

CÎND SUFLETU-MI TE-A CUNOSCUT.

Cînd sufletu-mi Te-a cunoscut
Isuse, dintr-o dată,
Tu numele mi l-ai făcut
Ştiut în lumea toată.

Nenumăraţi necunoscuţi
Mi-au spus din suflet «frate»
Streinii mi-au ajuns, plăcuţi
Şi zările curate.

În orice case mi-au dat loc
Şi-n orice loc răbdare
În orice rugăciune foc
Şi-n orice foc cîntare.

În orice-mbrăţişări mi-ai pus
Curata Ta simţire
Şi-n orişice-ncercări mi-ai spus
O şoaptă de iubire.

Cu legături de har ceresc
Mă legi de fiecare
Din cei ce Numele-Ţi rostesc
Cu drag şi cu-nfocare.

Oriunde Tu eşti cunoscut
Eu intru ca acasă
Şi aflu-n orice loc un scut
Şi-o faţă prietenoasă.

O, Doamne să nu pierd nicicînd
Simţirea ce mă leagă
Prin harul Tău un crez şi-un gînd
De-ai Tăi din lumea-ntreagă.

CU FIECARE RĂSĂRIT.

Cu fiecare răsărit de soare
O nouă mîngîiere îmi trimiţi
Şi-aş vrea să-Ţi înalţ cîntarea iubitoare
Cu duh smerit cu ochii străluciţi.

Cu fiecare clipă luminată
De rugăciune sau de muncă-aş vrea
Să-Ţi-nalţ simţirea binecuvîntată
Şi ne-ncetat recunoştinţa mea

Pe orice nor ce suie către Tine
Mereu un gînd fierbinte să-Ţi trimit
Cu lacrimi şi curatele suspine
Spre-a-Ţi mulţumi de cît mi-ai dăruit.

Şi-aş vrea cu fiecere-apus de soare
Să-Ţi strîng un rod cu cinste cîştigat
Să-mi poată duhu-n pace şi-n cîntare
Veni spre Tine-oricînd ar fi chemat.

TU NI TE DĂRUI NOUĂ.

Tu ni Te dărui nouă la toţi necontenit
Şi totuşi eşti Isuse în veci fără sfîrşit...

Fără sfîrşit e pîinea ce zilnic ne-o-mpărtăşeşti
Toţi ne hrănim dn Tine, şi-n veci nu Te sfîrşeşti.

Tu vinul cel din care sfinţiţi ne-mpărtăşim
Gustăm din el cu toţii, şi-n veci nu-l isprăvim.

Din Tine e Cuvîntul pe care-l frîngem toţi
Ci El întreg rămîne spre fii şi strănepoţi.

Din Tine este apa din care toţi luăm
Ne săturăm şi totuşi în veci n-o-npuţinăm.

Şi aerul cu care viaţa ne-o hrăneşti
Îl otrăvim şi totuşi mereu ni-l primeneşti.

Din Tine frumuseţea ce-n toate-o porţi spre noi
Ci ea mereu rodeşte în forme tot mai noi.

Slăvit fii Tu Cel care ne speli tot ce-i greşit
Şi Care, totuşi, veşnic rămîi desăvîrşit.

EU NU RENUNŢ.

Eu nu renunţ la Tine
Orice mi s-ar promite
Şi orice-ar fi să-mi vină
Din chinuri sau ispite.

Eu nu renunţ la ceruri
Nici pentru lumea-ntreagă
Pămîntul şi dorinţa
Tot mai puţin mă leagă.

Eu nu renunţ la calea
Aleasă-ntîia dată
Oricît ar fi de alţii
Hulită şi călcată.

Eu nu renunţ la fraţii
Din dragostea dintîie
Cu ei merg pîn-la moarte
Oricîţi au să rămîie.

Eu nu renunţ la slava
Iubirii şi iertării
Căci ea mi-e şi cununa
Şi plata-ncredinţării

Eu nu renunţ Isuse
La viaţa viitoare
Nici dacă mi-ar da lumea
De mii de ori cîtare.

CÎND AI SĂ VII.

Cînd ai să vii ca să mă iei
Te voi primi în casa plină
Şi-Ţi voi aduce-n ochii mei
Cea mai netulbure lumină.

Cu cel mai limpede izvor
Al lacrimei spăla-Ţi-voi mîna
Cînd mă vei dezlega de dor
Şi-mi vei despovăra ţărîna.

Cu cele mai cereşti cîntări
Îţi voi întîmpina privirea
Şi-n toate-a inimii cămări
Va străluci arzînd iubirea.

Cel mai de preţ mărgăritar
Păstrat cu greu atîta cale,
Am să-l aşez ca pe-un altar
În zarea albă-a mîinii Tale.

Dar cînd plecînd mă vei lua
Isuse, lasă-mi după mine
La toţi cîţi vin în urma mea
O cale albă către Tine.

CÎND AM SĂ PLEC.

Cînd am să plec, aş vrea să spun
La toţi cei ce-mi rămîn în lume,
Cuvîntul cel mai sfînt şi bun
Ce-aş vrea viaţa să le-o-ndrume.

Cuvîntul care m-a purtat
Mereu cu Domnul dimpreună
Ce m-a-ntărit şi m-a păstrat
Ostenitor către cunună.

Căci cît am fost nedespărţit
Şi cît am mers în suferinţă
N-am fost nici cînd nefericit
Nici frînt, — căci am avut credinţă.

Învăţătura cea dintîi
Nepărăsind-o nici odată

Mi-a dat tăria să rămîn
Pe calea dreaptă şi curată.

Umblarea-n primul legămînt
Mi-a dat izbînda-n ceasuri grele
Să lupt şi să rămîn ne-nfrînt
Cu fraţii-ncredinţării mele.

Iubirea pentru cei smeriţi
Primirea sinceră-a mustrării,
Răbdarea celor neclintiţi
M-au dus pe stînca ascultării...

— Cînd am să plec aş vrea să spun
Că nu-s comori ca astea-n lume
Si cine-şi vrea sfîrşitul bun
Doar după ele să se-ndrume.

FĂCÎND M-AI ÎNVĂŢAT.

Făcînd m-ai învăţat să fac
Privind mereu la Tine;
Tăcînd m-ai învăţat să tac
Ca să-nţeleg mai bine.

Cîntînd m-ai învăţat să cînt
Cereasca Ta cîntare;
Şi cuvîntînd mi-ai dat cuvînt
Cu miez şi-nflăcărare.

Rugîndu-mă m-ai învăţat
Ca să mă rog mai bine;
Smerindu-mă m-ai înălţat
Spre-a-ngenunchia cu Tine.

Răbdînd m-ai învăţat s-aştept
Cînd altfel nu se poate;
Mustrat, m-ai învăţat ce drept
Mă vrei să umblu-n toate.

— Tu numai Tu m-ai învăţat
Şi nimenea altcine
Tot ce-am primit şi tot ce-am dat
E numai de la Tine.

În flăcări numai am privit
Ce faţă strălucită
Au toţi acei ce şi-au trăit
Credinţa neclintită.

Şi numa-n ceruri voi vedea
Ce veşnică cunună
Şi strălucire va purta
Umblarea împreună.

TU VREI IUBIREA ASCULTÎND.

Tu vrei iubirea ascultînd
De-ntreaga Ta chemare
Căci cum e ea iubirea cînd
E fără ascultare?

Tu vrei iubirea-mpărtăşind
Cu fraţii o simţire
Căci cînd stă rece nesimţind
Cum poate fi iubirea?

Tu vrei iubirea-n chip smerit
Mereu adevărată
Căci cînd trăieşte felurit
Cum poate fi curată?

Tu vrei iubirea urmărind
Folosul Tău în toate,
Căci ce iubire-i ea dorind
Foloase necurate?

Tu vrei iubirea-n veci aşa
Unită şi-n lumină,
Căci ce iubire este ea
Cînd minte şi dezbină?

Tu vrei iubirea împlinind
Cerinţele-nfrăţirii
Căci ce iubire-i ea-njosind
Poruncile iubirii?

Tu-mi vrei Isus iubirea mea
Cu fraţii dimpreună
De nu-i aşa, cît aş cînta
Iubirea mea-i minciună.

NUMAI ATUNCI.

Numai atunci îţi pierzi credinţa
Cînd multe-ncredinţări te cheamă
Şi-acolo-ţi pierzi iubirea unde
Iubiri prea mult iei în seamă.

Doar unde-s vorbele prea multe
Acolo-ţi pierzi vorbirea bună
Şi-acolo-ţi pierzi prietenia
Pe unde-ai prea mulţi împreună.

Atunci începi să-ţi pierzi cuvîntul
Cînd ai prea multele cuvinte
Şi-atunci calci legămîntul unic
Cînd faci prea multe legăminte.

Acolo-ţi pierzi cărarea bună
De unde vrei cărări mai multe
— Cînd nu vrei să-asculţi de nimeni
Nici n-ai pe nimeni să te-asculte.

Atunci îţi lepezi şi botezul
Cînd îi-ndoieşti temeinicia,
Şi sufletul ţi-l pierzi de-acolo
De unde-ţi pierzi statornicia.

Comorile aceste sfinte
Ţi-s date unice-n viaţă
Şi nu le pierzi decît de unde
Calci adevărul ce le-nvaţă.

NUMELE MEU L-AM AUZIT.

Numele meu l-am auzit
Şoptit de glasuri iubitoare
Şi-atunci cu drag am tresărit
De bucurie şi-ncîntare.

Numele meu a fost strigat,
Răstit de guri cu duşmănie
Şi-atunci l-am dus ca pe-un păcat
Cu-anevoioasă datorie.

Numele meu mi l-au trăit
Cu bucurie sau cu teamă
Şi-atîţia ani mi l-am dorit
Mai nebăgat ca orice-n seamă.

Căci toţi acei ce mi-l grăiau
Aici spre cinste sau ocară
Ori prea nălţat mi-l preţuiau
Ori prea-l huleau din cale-afară.

Numai cînd sus va fi strigat
La-nfricoşata Judecată,
Atunci va fi cu-adevărat
Înfăţişat după răsplată.

Dar toată viaţa pe pămînt
Fiindu-mi spus legat de Tine
L-aş vrea Isus pîn-la mormînt
Să-Ţi fie cinste nu ruşine.

Dar dac-atunci va fi rostit
Nedespărţit de-al Tău Isuse,
Mă voi numi cum mi-ai dorit
De-a lungul slujbei Ţie-aduse.

BINECUVÎNTAT E-ACELA.

Binecuvîntat e-acela care-ascultă de chemare
Şi-nţelege cînd e vremea şi prilejul de-ascultare.

Binecuvîntat e-acela care nu se ruşinează
Ci-ngenunche şi se roagă orişicine-ar fi să-l vază.

Binecuvîntat e-acela ce-are-o inimă umilă
Care pentru cei ce sufăr, simte dragoste nu silă.

Binecuvîntat e-acela ce dă-n veci şi-n veac nu cere,
Care pentru-a lumii slavă simte scîrbă nu plăcere.

Binecuvîntat e-acela care ştie să aline
În tăcere şi-n răbdare nestrigatele suspine.

Binecuvîntat e-acela care umblă-n părtăşie
Şi e fraţilor lumină, dragoste şi bucurie.

Binecuvîntat e-acela care zilnic face bine
Şi-n răbadare îşi adună cel de mîine pentru sine.

Binecuvîntat e-acela care ştie a-L pătrunde
Pe Hristos, sub orice feţe şi cuvinte S-ar ascunde.

NU-MI MAI DORESC.

Nu-mi mai doresc nimic de jos
Puţinul ce-l găsesc mi-ajunge
Tot ce-i mai mult e-anevoios
Tot ce-i mai strălucit străpunge.

Nu-mi mai doresc să am aici
Nici laude, nici veselie
Mi ajunge partea celor mici
Iubirea lor mi-e avuţie.

Nu-mi mai doresc decît să pot
Să merg cu fraţii prin lumină
Un gînd şi-o inimă în tot
Ce-au ei primit din cer să ţină.

Nu-mi mai doresc decît să fiu
Găsit în orişice-ncercare
Zidit pe Adevărul viu,
Tăcut în orişice răbdare.

Smerit în orice loc nălţat,
Curat în orice-ntinăciune —
Umblînd în tot ce-am învăţat
Plîngînd în orice rugăciune.

Iubind în orice lepădări,
Crezînd în orice zguduire,
Statornic primei ascultări,
Neostenit spre mîntuire.

Nu-mi mai doresc, nu-mi mai doresc
Decît pe Domnul dimpreună
Să poată cînd am să sfîrşesc
Să-mi spună: «Bine, slugă bună»!...

LĂSAŢI-MĂ S-ALERG.

Lăsaţi-mă s-alerg voios
Grăbit spun cui mă-ntreabă
Că-n ascultarea Lui Hristos
Se cere mers cu grabă.

Nu-mpovăraţi umblarea mea
Cu tot ce rugineşte
Nici cu ce furii pot lua
Sau molia-nvecheşte.

Nu chinuiţi a mele zări
Cu şoaptele lăsate
Lăsaţi-mi slobode cărări
Virtuţilor curate.

Dispreţuiesc tot ce-i deşert,
Arunc tot ce mă ţine,
Nădăjduiesc şi uit, şi iert,
Şi înţeleg pe-orişicine.

Las bătrîneţea-ntîrziind
Să-şi tragă neputinţa
Şi-alerg spre unde strălucind
M-aşteaptă umilinţa.

Las tot ce-i căldicel şi las
Umblarea cea uşoară,
Căci ziua ce mi-a mai rămas
S-apropie de seară.

Grăbit lucrez cît pot voios
Grăbit spun cui mă-ntreabă:
«Grăbit alerg, — după Hristos
Se cere mers cu grabă.»

ÎNCĂ SÎNT DEPARTE, LUPT.

Încă sînt departe, lupt
Zările-s străine
Urlă patimi ne-ntrerupt
Ura lor spre mine.

Încă sînt pe drum, alerg
Ne-ncetat spre ţintă
Timpu-i tot mai scurt, dar merg
Somn să nu mă mintă.

Lucru-i tot mai mult, trudesc
Nopţile-mi fac zile,
Toate cîte putrezesc
Lepădîndu-mi-le.

Tu eşti chiar la uşă, vii
Lumea geme-n muncă,
Dezbinaţi Tăi copii
Uită de poruncă.

Mi-arde faţa pentru tot
Ce-ar putea şi nu e
Spre lumină-aş vrea să-mi scot
Neamu-ntreg să-mi suie.

Doamne, de-ar putea ai mei
Mai grăbit să vadă,
Ce-aş cînta strîngînd cu ei
Fericita pradă.

Şi ce liber Ţi-aş slăvi
Faţa fericită
Cînd la capăa mi-aş privi
Slujba împlinită.

VOI TOŢI CÎŢI PREDICAŢI.

Voi toţi cîţi predicaţi Iubirea
Pe munţi plutiţi şi-n văi să staţi
Pe munţii-nalţi ai curăţiei
Şi-n văi, mai jos ca toţi ceilalţi;
Pe munţi, căci Domnul e lumină
Şi-n văi, căci Domnul e smerit
— Voi toţi cîţi predicaţi Iubirea
N-aveţi alt loc mai fericit.

Voi toţi cîţi împărţiţi Dreptatea
Pe-un mal înalt şi-ngust să staţi
Înalt mereu în văzul lumii
Şi-ngust mai drepţi ca toţi ceilalţi
Că Domnul nu e părtinire
Şi Domnul nu-I şovăitor
— Voi toţi cîţi împărţiţi Dreptatea
N-aveţi un alt loc mai uşor.

Voi toţi cîţi spuneţi Adevărul
De foc şi drum vă pregătiţi,
De foc, căci focul e-ndrăzneală
De drum, căci drumu-l moşteniţi.
Cît Dumnezeu este-ncercare
Şi cît în lume-i domn cel rău
— Tu cel ce aperi Adevărul
Pe cruce este locul tău!

ÎN VESELIA TA.

În veselia ta ai mulţi
Rîzînd să stea cu tine
Dar în durere stai şi-asculţi
Şi nimenea nu-ţi vine . . .

În tinereţe multe sînt
Să-ţi cînte-n mii de feţe,
Dar cît de singur şi de-nfrînt
Rămîi la bătrîneţe.

Pe zi şi-n locul cunoscut
Mulţi vin să te îndrume
Dar noapte şi-n necunoscut
Pe nimeni n-ai în lume.

Vei fi-nţelept dacă-nţelegi
De-acum ce lucru mare
E-n veselie să-ţi alegi
Prieten de-ntristare.

În calea vieţii pururi ai
Prieteni şi mulţime
Pe calea morţii însă, vai
Nu te-nsoţeşte nimeni.

De tînăr dacă-ţi faci toiag
Slăbia să ţi-o poarte
Şi din viaţă Prieten Drag
Pe Domnul către moarte.

Căci înţelepţi sînt cei ce ştiu
Şi fac din timp ce-i bine
Nu înapoi în prea tîrziu
Cînd nu-s decît suspine.

STATORNICIA.

Statornicia este-un har
Şi fericit e-acel ce-o are
Că-n urma lui pe veci răsar
Izvoare şi mărgăritare.

Nu-i suflet mai adevărat,
Nu-i soţ mai vrednic de-alipire
Nu-i vestitor mai de urmat
Ca cel statornic în iubire.

Nu-i frate mai nedespărţit
Nici prieten mai ales să poarte
Un nume mai nepreţuit
Ca cel statornic pîn-la moarte.

Nu-i credincios adevărat
Părinte mai cu vrednicie
Decît acel ce şi-a păstrat
Cerdinţa cu statornicie.

În el nu-i umbră, nici nu-i fum
Ci-i curăţie şi-umilinţă

Nemai ştiind decît de-un drum
De-o-nvăţătură şi-o credinţă.

În el furtunile-ajung rar
Rămîn puţin şi trec grăbite,
Dar lasă-un mai puternic jar
Şi-aduc noi zări mai strălucite.

Statornic Dumnezeu ceresc
Nu-Ţi cer mai mare avuţie
Decît să-Ţi cred şi să-Ţi trăiesc
Cuvîntul cu statornicie.

NU-NLĂTURA O, DOAMNE.

Nu-nlătura o, Doamne, din scumpa Ta lucrare
Decît ce-aduce gheaţă şi răni şi dezbinare
Înlătură-l pe Core, pe Cain şi pe Iuda,
Înlătură mînia, cîrtirile şi ciuda.

Nu-nlătura o, Doamne pe fratele ce plînge
Cînd inima şi-o rupe şi sufletul şi-l frînge,
Ci-nlătură ce-l ţine legat de nu se poate
Cuprinde-n alipirea încrederii de frate.

Nu-nlătura, o, Doamne, iubirea-ndurerată
Ci cursa pierzătoare ce-o prinde-ndatorată;
Înlătură vicleana urzire ucigaşă
Cu feţe-nşelătoare şi inima vrăjmaşă.

Nu-nlătura o, Doamne pe cel ce are-o teamă
Şi are-o conştiinţă şi-o ţinere de seamă,
Ci-nlătură-l pe-acelă ce astea nu le are
Cînd el aduce prăpăd şi răni şi dezbinare.

Ci-ncredinţează-l Doamne pe fratele ce plînge
C-atunci e mai puternic cînd dragostea-l înfrînge
Şi-atunci e cel mai vrednic de-ncredere întreagă
Unirea cînd l-aruncă în braţele ce-l roagă.

NU NE-ASCULTA.

Nu ne-asculta, o, Doamne,
Cînd vom striga spre Tine
Cerîndu-Ţi chiar cu lacrimi
Ce nu ne-ar fi spre bine.

Nu ne-asculta cînd duhul
Ni-e plin de întristare
Şi-Ţi cerem să ne-nlături
Din scumpa Ta Lucrare.

Nici cînd pripite-ndemnuri
Spre căi nejudecate,
Ne-mping la rugăciune
Cu cereri vinovate.

Nici cînd iubiri greşite
Ne înrobesc fiinţa
Şi-Ţi cerem ce-osîndeşte
Răbdarea şi căinţa.

Nici cînd păreri străine
De-a fraţilor părere,
Necumpătat dori-vor
Şi ne-nţelept vor cere.

Nici cînd descurajarea
Mîhnirii o să ceară
În clipa de-ntunerec
Chiar cupa mai amară.

Nu ne-asculta o, Doamne
Greşita rugăciune
Ci iartă-ne şi gîndul
Şi starea care-o spune.

CÎND ÎNŢELEGI.

Cînd înţelegi ce preţ slăvit
Au clipele curate,
Ce bucuros şi ce grăbit
Le răsplăteşti pe toate.

Pe un cuvînt de lacrimi plin
Dai tot ce ţi se cere,
Dai săptămîni şi ani de chin
Pe-o clipă de-nviere.

Dai drumuri îndelungi de plîns
Pe-un pas către-mpăcare,
Dai foc de zeci de ani nestins
Pe-un strop de-mbrăţişare.

Dai pentr-o lacrimă arzînd
De-o crezi adevărată
Tot cît ai pătimit urcînd
Spre zarea ei curată.

Cînd gustă inima ceva
Din dulce-ai sărbătoare
Pămîntu-i pare tot aşa
Cît cerul, plin de soare.

Cînd ce-ai căutat şi ce-ai găsit
E-un strop de împlinire
Tot ce-ai de dat şi-ai de primit
E-n veci numai iubire.

Oricît a fost viaţa grea,
Zdrobită şi-ntristată,
Cînd vine-o clipă ce-o dorea
Învie dintr-o dată.

Pe harul îndelung dorit
Dai tot răscumpărare
Nu-i sufletul mai fericit
Ca-n clipa cînd îl are.

GRĂBEŞTE-TE SĂ-ŢI DAI.

Grăbeşte-te să-ţi dai fierbinte
Tot ce mai ai în tine bun,
Cît razele luminii sfinte
De peste tine nu apun.

Priveşte mai cu drag la moarte
De vrei viaţa pentru veci,
Spre tot mai larg hotar împarte
De vrei s-aduni pe unde treci.

Smereşte-te de vrei nălţarea
Suspină, dacă vrei să cînţi,

Dezbracă-te cu renunţare
De vrei cîndva să te-nveşmînţi.

De vrei s-ajungi stăpîn a toate,
De toate să te laşi uşor —
Vei fi stăpînul multor gloate
Cît poţi fi robul tuturor.

Dacă-ţi doreşti cîndva solia
Încununată fericit,
Nici steagul, nici statornicia,
Nu-ţi părăsi pîn-la sfîrşit.

Fă tot ce faci cu vrednicie
Cît mai grăbit şi mai frumos
Şi vei cunoaşte-o mărăţie
Nebănuită, la Hristos.

N-AI SĂ TE PRĂBUŞEŞTI.

N-ai să te prăbuşeşti urcînd
Înspre-adevăr, după Hristos
Te vei nălţa mai luminînd
Cu cît ţi-e mai întunecos.

Cîndva şi-odihnă vei avea
Tu care-acum munceşti din greu,
Vei şi sărbători cîndva
Tu truditor spre Dumnezeu.

Avea-vor scut şi cei sărmani
Şi zîmbet cei ce plîng acum,
Şi mamă cei acum orfani,
Şi casă cei acum pe drum.

Dar numai după ce urcînd
Calvarul dureros spre ţel
Lăsa-şi vor aurul arzînd
Al lacrimilor lor pe el.

Şi numai cînd se pot uni
Deplin cu gîndul lui Hristos,
Cu cît se sting vor străluci
Mai depărtat şi mai frumos.

SPRE TINE, CEL ÎN VECI STATORNIC.

Spre Tine, cel în veci statornic
Cînd toate nu-s decît ruini,
Spre Tine-mi tîrăi slava crucii
Şi nimbul urmelor de spini.

Sfinţenia-Ţi mă înfioară
Cînd tac spre Tine-ngenunchiat
Şi-orice cuvînt mi-l simt nevolnic,
Ne-ncăpător şi vinovat.

Nu-Ţi cer Isus, decît lumină
Liniştitoarelor tăceri,
A zării cît Eternitatea
Nemărginită nicăeri.

Şi-Ţi cer ca-n veci să nu mă-nfrîngă
Ne-ncrederea în tot ce-ai spus
Nici să-mi vînd cugetul pe daruri,
Nici cîte sînt pe cîte nu-s.

Nici în străinele pămînturi
Să-ntind a mele rădăcini
Nici să ridic în soare praful,
Nici să mai rîd spre ochi streini.

Nici jarul sfînt să nu-l împrăştiu
Cînd dăruiesc căldura lui,
Nici numai gura mea să spună
Ce numa-n fapte pot să spui . . .

— Spre Tine cel în veci statornic
Cînd toate-s umbre şi ruini
Pe-un strop de mir de Tine vrednic
Topesc întregile-mi grădini.

SĂ NU MAI ARDEM.

Să nu mai ardem pentru noi
Ci pentru cei ce ne urmează —
Al sufletului larg şuvoi
Să-mpartă rază după rază.

Cu lut tot mai puţin pe mîini
Cu tot mai limpede lumină,
Să le săpăm mai largi fîntîni
Să-şi spele sufletul şi vina.

Să le-adîncim mai drept temei
Înspre-Adevăr şi-mbrăţişare,
Cu cît noi azi cu ani mai grei
Plătim urcuşul lor spre soare.

Să le grăbim un mai slăvit
Şi dulce praznic spre-nviere,
Cu cît noi ieri l-am ispăşit
Mai cu oţet şi mai cu fiere.

S-ajungă ei a şti că-n tot
Ce-i vrednic şi frumos sub soare,
Plătit e fiecare iot
Cu plîns, cu sînge şi sudoare

S-ajungă-a şti că tot ce-i drept
E mai presus de tiranie
Că tot ce-i vrednic şi-nţelept
E cea mai sigur-avuţie.

Că tot ce-i sfînt şi-adevărat
E-n veci mai tare ca minciuna;

Că oricît geme cel curat
El izbîndeşte-ntotdeauna.

— De-am izbutit să-ncredinţăm
Pe cei ce vin aşa a face,
Plătiţi de tot ce datorăm
Putem să adormim în pace.

MAI DIN BELŞUG.

Mai din belşug rodeşte lanul cînd e udat de rugăciune,
Mai pus la adăpost copilul cînd e să fulgere şi tune,

Mai luminos se face-n aer, mai liniştit şi dulce-i vîntul
Mai bună şi mai mare-i pîinea, mai fericit şi cald cuvîntul,

Mai moale şi mai verde iarba, mai albe-s florile şi zarea
Mai luminoasă-i sărbătoarea, mai liniştită-i încercarea,

Mai înpăcată vine noaptea, mai dulce somnul orişiunde
Mai binevoitoare-i faţa în tot ce-ntreabă şi răspunde.

Mai zîmbitoare e lumina, mai dulci sînt soarele şi luna,
Mai pretenoase-s toate-toate prin rugăciune totdeauna.

Mai fericită-i rîndunica ce stă pe straşină şi cîntă
Atunci cînd cineva se roagă şi Dumnezeu binecuvîntă.

CULESUL ROADELOR RĂBDĂRII.

Culesul roadelor răbdării
Va-ncepe în curînd, grăbiţi!
— Întregi nemarginile zării
Nu vor cuprinde cît primiţi.

De-aveţi cu-adevărat credinţă
Şi mai răbdaţi încă puţin,
Viforniţa de neputinţă
Sfîrşiva-n nesfîrşit senin.

De peste feţe strălucite
Pieri-vor urmele de plîns
Şi mîini prelung bătătorite
Vor străluci de aur strîns.

Pe brazde-adînci însămînţate
Cu-al lacrimei belşug mereu,
Luci-vor lanuri legănate
Sub rod de aur mult şi greu.

Cununi etern strălucitoare
Vor lumina pe frunţi purtînd,
Pecetea păcii iertătoare
A ranelor uitate blînd.

Şi-atunci mai mult ca slava stării
Şi nimbului slăvit purtat,
Va fi-mpăcarea ascultării
Şi mulţumirea că-aţi răbdat.

MI-ESTE FRATE ORIŞICINE.

Mi-este frate orişicine are duhul rugăciunii,
Care are-o sfîntă groază de părerile minciunii,
Care pentr-o vorbă slaba se căişte ani de zile,
Care pentru orice greşuri plînge lepădîndu-şi-le.

Mi-este frate orişicine îşi cîştigă-o pîine amară,
Învăţat cu nedreptatea şi cu vorba de ocară.
Care nu rîvneşte-avutul nimănui pe nici o cale,
Ce-şi îndură cu-nfrînare crucea curăţiei sale.

Mi-este frate cine rabdă, cine-aşteaptă, cine tace,
Cine plînge, cine-asudă, cine luptă, cine face,
Cine poartă pentru alţii vini de care nu-i de vină
Încrezîndu-se-n Dreptate, Înviere şi Lumină.

Mi-este frate îndrăzneţul şi eroul şi zdrobitul
De la unde-ncepe-Apusul pînă unde-i Răsăritul —
Căci acela, doar acela este-un har pentru noroade
Nu se teme nici de moarte, nici de viaţă nici de roade.

NIMIC N-AVEAM!

Nimic n-aveam din cîte ne pare c-am strîns,
Plecăm mai goi ca golul din care ne-am desprins.

Nimic n-avem al nostru din cît pămînt trudim
Decît pe-acela care în noi ni-l chinuim.

Nici cît ni-e sub picioare, nici cît va fi pe-obraz
Nimic nu este-al nostru ca Ieri şi Mîini nici azi.

Din soarele sub care o clipă pribegim
N-avem decît lumina pe care-o dăruim.

Din cît tezaur strîngem cu ochiu-avar şi-aprins
N-avem decît păcatul c-am rîs şi l-am cuprins.

Din cerul pe sub care tîrîm dezamăgiri,
N-avem decît puţinul senin din amintiri.

Din cîte-s azi părere iar mîine vor fi vis
Nimic n-avem al nostru spre cer sau spre abis.

Nu ne rămîn din toate sub cîte ne zdrobim
Decît fărîma care cereşte-o dăruim.

CÎTE RĂDĂCINI ASCUNSE.

Cîte rădăcini ascunse
Cresc şi luptă sub pămînt,
Tot atîtea crengi văzute
Roditoare-n aer sînt.

Fiecare rădăcină
Creşte creanga ei în sus —
Cît e rădăcina bună
Bun e rodu-n ram adus.

Cînd se uscă rădăcina
Uscă-se şi creanga ei
— Cît de trişti şi de netrebnici
Zac mulţi pomi odată grei.

Cîte-s sub pămînt, cu cîte
Sînt sub cer, în veci sînt neam;
Cînd slăbeşte-o rădăcină
Se mai veştejeşte-un ram ...

Cîte-mpărtăşiri curate
Ai cu Domnul în ascuns,
Rod atîta arăta-vei
În al faptelor răspuns.

Rădăcinile iubirii
Şi-a credinţei cît te ţin,
Rodul milei şi-ascultării
Creşte-mbelşugat şi plin.

Rădăcina rugăciunii
Cînd se usă, în curînd
Tot ce-aveai curat şi vrednic
Veştejeşte rînd pe rînd ...

— Sfinte rădăcini ascunse
Creşte-ţi-ne sănătos
Toate crengile s-aplece
Rod de aur lui Hristos.

SLAVĂ ŢIE CARE UMPLI.

Slavă Ţie care umpli dintr-odată orice loc,
Care-nlături dintr-o dată orice frică şi slăbie,
Care-aprinzi şi-mparţi şi dărui nemaistinsului vieţii foc
Şi ne-apleci Nemărginirea, slavă, slavă, slavă Ţie.

Slavă Ţie revărsare de lumină şi de har
Ce ne-mprăştii orice noapte şi creşti orice bucurie,
Zgudui orice conştiinţă şi-mbrăcîndu-ne cu jar
Ne-ndumnezeieşti fiinţa, slavă, slavă, slavă Ţie.

Slavă Ţie tainic vuiet care ne-ntregeşti tăcut
Numărul şi chipul veşnic al frumseţii ce-o să fie
Înălţînd prin ce se vede tot ce-i încă nevăzut,
Ne-nduhovniceşti ţărîna, slavă, slavă slavă Ţie.

Slavă Ţie fluviu veşnic de putere şi de rod
Umple-ne slăvit măsura spre cununi cu vredniăie
Şi grăbind desăvîrşirea înfiatului norod
Varsă-ne-n Oceanul Veşnic, slavă, slavă slavă Ţie.

DE CE NU MĂ MAI MUSTRI?

M-auzi cum cînt — şi totuşi
Nimic nu-mi spui, ci stai,
De ce nu mă mai mustri
Cum mai demult făceai?

Mă vezi cum fac, — şi totuşi
Mă laşi să fac aşa,
De ce nu mă mai mustri
Cum mă-ndreptai cîndva?

Mă ştii cum merg, — şi totuşi
Mă laşi să merg cum vreu,
De ce nu mă mai mustri
Ci stai şi taci mereu?

M-asculţi cum spun, — şi totuşi
Mă laşi cum vreau să zic,
De ce nu mă mai mustri
Şi nu-mi mai spui nimic?

— O, trufaşa mea fire
Cum mi Te-a-ndepărtat
O, duhul meu cel mîndru
Ce nu-i plăcea mustrat!

— Azi taci — dar gol şi veşted
E-ntregul meu hotar
Şi searbădă-i cîntarea
Şi truda-i fără har.

Cu inima zdrobită
Nimic nu-Ţi cer aşa
Isuse, ca mustrarea
Ce mă-ndrepta cîndva.

CE LACOMI NE SÎNT OCHII.

Ce lacomi ne sînt ochii spre tot ce nu-i al lor
Răpim grăbiţi şi fructul ştiut otrăvitor.

Ce lacomi ne sînt ochii spre tot ce li-e oprit
Sărim grăbiţi şi-n focul ştiut nepotolit.

Ce lacomi ne sînt ochii spre tot ce văd pe *jos*
Deşi nu ştim ca lumea nimic mai mincinos.

Ce lacomi ne sînt ochii spre mult şi spre întins
Deşi ne ştim curîndul mormîntului cuprins.

Ce lacomi ne sînt ochii spre tot ce-i lucitor
Deşi nu ştim ca viaţa nimic mai trecător.

Ce lacomi ne sînt ochii spre tot ce nu-i permis
O, ştim dar ce puternic e-ndemnul spre abis.

Ce lacomi ne sînt ochii, ne-atrag spre ce nu vrem
E cupa otrăvită, o ştim, şi totuşi bem...

Eroi şi sfinţi sînt numai cîţi ochii nu-i învinge
Privind streini la toate ei trec, dar nu ating.

ŞTIU CĂ M-A NĂSCUT LUMINA.

Stiu că m-a născut Lumina
Şi mi-ai dat izvorul ei
Ca să-mi speli într-una tina
Pusă peste ochii mei.

Îmi mut crucea cînd pe-un umăr
Cînd pe celălalt de grea
Parcă nici mai pot să-mi număr
Prăbuşirile cu ea.

Dar îmi zăvorăsc sub lacrimi
Orice-ntoarcere spre lut,
Orice zare către patimi,
Orice drum spre ce-am trecut.

Viaţa mi-e suire dulce
Şi-o străbat mereu răzbind
Către Slavă printr-o cruce
După care nu cuprind,

Vremea şi hotaru-n care
Odihni-voi nu ştiu cît
În Eterna Uşurare
De pe Cruce-mi pogorît.

ÎN NOAPTEA LUMII.

În noaptea lumii prea-ndelungă
Sub lacăt de lumină grea
Purtăm solia mîntuirii
Cînd sus pe cruce, cînd sub ea.

Trecînd mereu cînd prin lumină
Şi cînd prin umbră către ţel,
L-avem cînd stîlp de nor-nainte
Cînd stîlp de foc, mereu pe El.

Plutim ades cînd peste valuri
Cînd doborîţi sub ele stăm,
Aceleaşi lupte cînd eroic
Cînd îndoielnici le-nfruntăm.

Adesea-n zbor prea singuratec
Prin cer uscat de munţi stîncoşi,
Ne bem doar roua de pe aripi
Ca şoimu-n anii secetoşi.

Cei ce-au purtat pe frunţi mai grele
Cununi de spini şi de sudori,
Răzbat nălţînd dumnezeieşte
Solia mai strălucitori.

Purtînd-o vrednici mai departe
Din cei ce-au mers în cei ce vin —
Cu-atît mai plin ni-e viitorul
Cu cît trecutul ni-e mai plin.

Iar Mîine-ajunşi la Sfînta ţintă
Cu chip ceresc şi drum sfinţit,
Spălaţi prin apa-ntineririi
Vom săruta tărămul Slăvit.

AL CUI E SOARELE?

Al cui e soarele de-a pururi
Al cui pămîntul pentru veac?
— Cine-a venit aici puternic
Şi cine n-a plecat sărac.

Cine-i pe lumea asta veşnic
Şi ce-i aici netrecător?
— Ce oare e mai slab ca viaţa
Ce zboară oare mai uşor?

Ce-i mai supus ca omu-n lume
La trecere şi la dureri?
Ce zi nu poate să ne-aducă
Sfîrşitul unei triste seri?

Cine-a putut opri vreodată
Vreun timp sau soare pentru el?
— Cine-a putut scăpa pe lume
De putrezirea de vreun fel?

A cui averi n-au fost trecute
Şi-a cui lăcaş nu s-a mutat?
— A cui tărie n-a fost frîntă
Şi-a cui putere n-a-ncetat?

... Sărmane călător, ia seama
La cîţi au fost şi nu mai sînt,
Aceeaşi soartă te aşteaptă
Nu-ţi crede raiul pe pămînt!

DE CE N-AM FOST?

De ce n-am fost pom darnic
Să satur pe cei mulţi,
Sau iarbă moale-n cale
Sub paşii cei desculţi?

De ce la umbra milei
N-am odihnit trudiţi,
De ce-adăpost şi pîine
N-am dat la cei loviţi? ...

— O, zile-a mele toate
Ce goale v-am trimes
Cum văd regret amarnic
Şi vă căiesc ades!

De v-aş putea întoarce
Vreodată înapoi,
Cu ce trăiri v-aş umple
Pe-oricare dintre voi!

O, fapte bune, care
Putînd, nu v-am făcut
În veci nu va fi nimeni
Să-ntoarcă ce am pierdut.

O, goala mea viaţă
Şi anii mei cei seci,
Şi slava mea pierdută
Pe veci, pe veci, pe veci! . . .

O, LACRIMILE-ACESTEA.

O, lacrimile-acestea vărsate pentru noi
Ce ard şi azi scăldîndu-mi obrajii trişti şi goi.

Ce ard în rugăciune gemută în ascuns
Ca-n voi să se trezească a-ntoarcerii răspuns.

Şi ard în blînde-ndemnuri mai dese şi fierbinţi
Să nu călcaţi solia rămasă din părinţi.

Şi ard purtînd mustrarea cu-ndurerat cuvînt
Că v-aţi călcat iubirea şi primul legămînt.

Şi ard în stăruinţă să nu vă dezbinaţi
Să nu-nlesniţi credinţe streine printre fraţi.

Să nu slăbiţi din rîvnă, din post şi rugăciuni
Nici lumea să v-atragă spre vechile-i minciuni

Nici să nu fiţi ocara lucrări lui Hristos
Nici Sfintei Lui Biserici povară şi ponos.

Nici fraţilor iscoade, nici nimănui vrăjmaşi
Ci sinceri şi statornici şi-adevăraţi ostaşi . . .

— O, lacrimile-acestea spre voi şi pentru voi
Ce cheamă şi aşteaptă întoarcerea napoi,

De nu vă ard tot răul din sufletele reci
Vor arde conştiinţa din voi în veci şi veci.

SĂ NU MAI POT UITA.

Să nu mai pot uita Isuse
Cît mi-ai făcut, din ce m-ai scos
Tot ce mi-ai dăruit să fie
În veci mai viu şi dureros.

Să nu mai pot uita nici una
Din binefacerile-Ţi mari
'Noite zilnic pentru mine
Şi-n anii dulci şi-n cei amari.

Să nu mai pot uita nici unul
Din binefăcătorii mei
Ca ne-ncetat recunoştinţa
Să mi se-ndrepte către ei.

Să nu mai pot uita nici una
Din cîte rugi mi-ai ascultat
Ca să nu-mi pierd în veci nădejdea
În orice-adînc aş fi-aruncat.

Să nu mai pot uita nici unul
Din cîte Ţi-am păcătuit
Ci să-Ţi rămîn întotdeauna
Ascultător şi umilit.

Să nu-mi mai pot uita nici una
De ce-s dator din cîte-mi dai
Ca numai slavă şi-ascultare
Să-Ţi port şi-n umblete şi-n grai.

NUMAI TU LUMINA LUMII.

Numai Tu, lumina lumii,
Numai Tu, Apa cea vie,
Numai Tu, Pîinea Vieţii,
Mi-eşti eterna bucurie.

Numai Ţie, numai Ţie
Dumnezeul meu Cel Mare,
Pentru toate, pentru toate,
Slavă, cinste şi-nchinare.

Numai Sîngele-Ţi Isuse,
Numai Jertfa Crucii Tale,
Numai Sfînta-Ţi Mîntuire
M-a scăpat de-a morţii cale.

Numai Pacea Ta-nsenină,
Numai Mîna Ta salvează,
Numai Faţa Ta slăvită,
Inima mi-o-nviorează.

Numai ploaia Ta adapă,
Numai umbra Ta alină,
Numai raza Ta cea dulce
Încălzeşte şi lumină.

Numai Harul Tău dă viaţă,
Numai vîntul Tău m-adie,
Numai paza Ta-mi păstrează
Liniştita bucurie.

Numai Tu faci tinereţea
Harnică şi fericită,
Numai Tu dai bătrîneţe
Rodnică şi liniştită.

Numai Tu faci moarte dulce
Şi de pace sfîntă plină
Numai Tu dai veşnicia
Strălucită şi senină.

NUMAI TU LE SATURI TOATE.

Dumai Tu le saturi toate
Cu belşug şi-ndestulare,
Numa-n Tine află totul
Orice cuget şi suflare.

Numai Tu dai să rămînă,
Numai Tu-mplineşti să treacă,
Numai Mîna-Ţi nu se-nchide,
Numai harul Tău nu seacă.

Numai Tu nu-Ţi muţi iubirea
De la ce-ai ales odată,
Numai Tu păstrezi statornic
Ce-ai promis de-ntîiaş dată.

Numai mila Ta-ndelungă
Iartă-n veci neobosită,
Numai paza mîinii Tale
Depărtează de ispită.

Numai Tu spui Adevărul,
Numai glasul Tău nu minte,
Numai dragostea-Ţi rămîne
Neclintită şi fierbinte.

Orice nouă binefaceri
Ce-Ţi le reverşi spre lume,
Mi-nmulţesc recunoştinţa
Şi iubirea de-al Tău Nume.

Din şuvoaiele-ndurării
Mîinii Tale-mbelşugate,
Numai Tu Isuse Doamne
Le sfinţeşti şi saturi toate.

DACĂ SCRIIND PUŢIN.

Dacă scriind puţin umplut-ai
Cu hrană bună sacii goi,
Dacă din buna visterie
Scoţi lucruri scumpe vechi şi noi.
Dac-ai fost pom lîngă izvoare
Cu dulce rod la vremea lui,
Atunci mai nalt şi mai puternic
Vei străluci cu cît apui.

Dac-ai putut iubi vrăjmaşul
Din toată inima iertînd,
Dac-ai putut primi săracul
Mereu cu glasul cel mai blînd,
Dac-ai ştiut tăcea la vreme,
Dac-ai ştiut vorbi cu miez
Atunci cu cît te-ascunzi mai tare
Cu-atît mai luminos te vezi.

Dac-ai putut cu cele slabe
Să biruieşti pe cele tari,
Dac-ai trudit spre roada bună
Crescînd frumoşi şi drepţi lăstari
Şi dacă slujba-ncredinţată
Smerit şi harnic ţi-ai plinit
Atunci în veşnicele corturi
Ţi se va spune «BUN VENIT».

TU-MI ÎNLĂTURI ÎNDOIALA.

Tu-mi înlături îndoiala
Inimii ne-ncrezătoare
Cînd mă-nfrînge grea ispita
Şi de vina mea mă doare.

Cînd furtuni învolburate
Îmi întunecă privirea,
Un cuvînt al Tău îmi poate
Lumina nemărginirea.

Cînd de secetă se uscă
Tot hotarul meu în jale,
Într-o clipă mi-l invie
Revărsarea milei Tale.

Tu-mi eşti nehotar iubirii,
Neclintire-ncredinţării,
Adîncime-nţelepciunii
Şi răsplată ascultării.

Temelia vieţii mele,
Inimii comoara toată —
Tot ce nalţ şi tot ce dărîm
E spre slava Ta curată.

Cît ar curge rîu de lacrimi
De cîntări şi rugăciune
Sute de vieţi Isuse
Tot n-aş mai sfîrşi a-Ţi spune

TU CARE-NVEŢI PE ALŢII.

Tu care-nveţi pe alţii
S-asculte de Hristos,
Eşti cel mai mult datornic
Spre bine şi frumos.

Să ştii că faci păcatul
Nu numai cînd faci rău
Ci şi cînd nu faci bine
Cît poţi în jurul tău.

În casa ta te poartă
Frumos cu toţi ai tăi
Şi-n lume fii asemeni
De bun cu buni şi răi.

Cît bine faci în urmă
Priveşte-ţi-l tăcut
Chiar cînd vor spune alţii
Că dînşii l-au făcut.

Cui datorezi, dă-i totul
Fii laudei vrăjmaş,
Frumosului fii jertfă
Şi binelui făptaş.

Cu fiecare semen
Fii binevoitor
Căci multora aceasta
E-un drum mîntuitor.

Tu care-nveţi pe alţii
Spre bine şi frumos
Eşti cel mai mult datornic
Să fii mai ca Hristos.

TOT CE-A FOST GREU.

Tot ce-a fost greu am azvîrlit
Pe veci de-acum din mine —
Fior mereu mai fericit
M-atrage mai spre Tine.

Prăpăstii cîndva de ne-nfrînt
Îmi despărţeau fiinţa
Azi trup şi suflet una-mi sînt
Le-a-mpreunat credinţa.

Cu cele două braţe-arzînd
Al rugii şi-al cîntării
Te-mbrăţişez străluminînd
Din tot cuprinsul zării.

Nemaiţinînd să Te păstrez
În tot doar mie-ntr-una,
Te-am revărsat să luminezi
'Nălţimea şi genuna.

Cu cît mai ostenit revin
Şi mai trudit cad seara
Cu-atît mi-e timpul mai senin
Şi mai de preţ povara.

Şi cu atît mi-e mai uşor
Să-mi-nalţ fiinţa-ntreagă
Spre unde nu-i alt gînd şi dor
Şi nume să m-atragă.

CUM AŞ PUTEA EU SPUNE?

Cum aş putea eu spune acum c-am isprăvit
Cînd am atîta încă spre bine de-mplinit?

Cînd sînt atîtea drumuri ce încă nu le-am mers,
Atîtea lacrimi încă ce nu le-am plîns sau şters.

Cînd sînt atîtea case în care n-am intrat
Şi inimi lîngă care n-am plîns sau n-am cîntat,
Atîtea ne-mplinite trimiteri sau chemări
Şi taine către care nici bănuiesc cărări,
Şi gînduri căror încă nu le-am ţesut veşmînt,
Şi arderi datorate Divinului Cuvînt,
Şi lepădări neşterse de-aprinsul plîns amar,
Şi jerfe neaduse Cerescului altar,
Şi-atîtea datorate mustrări sau mîngîieri
Spre vorbele uşoare sau grelele tăceri,
Neîmplinite-acelor cu care am un drum
Prin umbră şi lumină aceluiaş «acum».
Ce tristă-nştiinţare sînt perii cei cărunţi
Cînd calea încă-i lungă iar paşii prea mărunţi!

Cum pot să zic că-s gată, o cum să pot să zic
Atîta datorie, — şi n-am plătit nimic.

PESTE HOTARU-NSĂMÎNŢAT.

Peste hotaru-nsămînţat
Cu grîul ca lumina
Ţi s-a-nmulţit nemăsurat
De dureros neghina.

Cîndva strigai şi eu cerînd
S-o smulgi să nu mai fie
Nu-nţelegeam ce tainic gînd
Sfîrşitul întîrzie.

Dar azi l-aş vrea mai amînat
Căci cine ştie cîtă
Se va preface-n grîu curat
Din neghina urîtă.

O, ce neghină au fost atîţi
Din cei azi grîu şi pîine,

— Din ce neghină-acuma cîţi
La fel vor fi grîu mîine!

Chiar eu ce neghină eram
Ruşinea holdei sfinte
Tu m-ai răbdat, dar ce făceam
De mai fi smuls nainte?

Fă secerişu-nspăimîntat,
O Doamne, să nu vină —
Pîn-se vor face grîu curat
Toţi cei acum neghină.

CU CÎT MAI PREŢIOS.

Cu cît mai preţios ţi-e timpul
Cu-atît ţi-e mai păcat că-l pierzi;
Cu cît e mai viclean păcatul
Cu-atît mai rău e că-l dezmierzi.

Cu cît mai de folos e-o viaţă
E mai de neiertat s-o-ncui;
Cu cît mai sfînt e adevărul
Eşti mai de vină că nu-l spui.

Cu cît e mai de preţ un suflet
Cu-atît mai rău faci că-l opreşti;
Cu cît mai de folos e timpul
E mai păcat să-l risipeşti.

Cu cît chemarea-i mai fierbinte
Şi-i ascultată de mai mulţi,
Cu cît sînt vremi de har mai mare,
— Eşti mai netrebnic că n-asculţi.

Cu cît ţi-e mai trecută viaţa
Cu cît eşti mai dorit să vii,
Cu cît e Domnul mai aproape
Eşti mai nebun dacă-ntîrzii.

NU TE MÎNIA.

Nu te mînia pe răul
Ce se-nalţă prea-ncrezut,
Are cine să-l zdrobească
Viul Dumnezeu temut.

Nici nu-ţi pierde bunul cumpăt
Cînd păcatu-n cinste-i pus
Are cine să-l trîntească
Viul Dumnezeu de Sus.

Nici să nu te temi în vremea
Cînd cel bun e prins de piept,
Are cine să-l răzbune
Viul Dumnezeu cel drept.

Nici să nu cîrteşti cînd dreptii
Şi săracii gem şi pier,
Are cine ţine seamă
Viul Dumnezeu din cer.

Ci fi treaz şi umblă-n toate
Drept şi umil şi curat
Căci puternic este Viul
Dumnezeu adevărat.

Şi la El e hotărîtă
Dreaptă plată pentru tot
Teme-te smerit de Domnul
Dumnezeul Savaot.

ÎNCĂ PUŢIN.

Încă puţin, şi ce s-a spus curînd o să se-arate
Se va vedea că ce s-a scris sînt toate adevărate,
Se va vedea că este un iad şi este-o Judecată,
Se va vedea cît de-nşelaţi sînt cei ce-au rîs odată.

Încă puţin şi tot ce-i azi neghină şi ocară
Trimişi cereşti vor arunca în focul mai de-afară
Şi seceriş nemai văzut va trece peste lume
Că ziua groazei a sosit tot răul să-l sugrume.

Încă puţin şi semne mari, puteri ne-nchipuite,
Se vor ivi cutremurînd privirile-ngrozite
Şi toţi cei care n-au primit credinţa mîntuirii
Privi-vor crezul blestemat al hulei şi-al pieirii.

Încă puţin şi Dumnezeu Cel Viu în veci, deodată
Ivi-se-va zdrobind pe veci minciuna apostată,
Încă puţin, dar pîn-atunci dureri cum n-au fost încă
Vor încerca nimicitor credinţa cea adîncă.

Fiţi trezi şi vă rugaţi voi toţi cîţi mergeţi către-aceste
Nemai văzute vremi şi stări căzute fără veste
Orice-aţi vedea şi-aţi auzi, pe voi să nu vă-nşele
Căci vai de cei ajunşi atunci nepregătiţi în ele.

CU CÎT CUNOSC MAI BINE.

Cu cît cunosc mai bine
Cît sînt dator s-ascult,
Cu-atîta neascultarea
Mi-o-nvinuiesc mai mult.

Cu cît primesc mai multă
Lumină din Hristos,
Cu-atîta-s mai datornic
Să umblu mai frumos.

Cu cît spun la mai multe
Întinderi de Isus,
Mereu mai drept se cere
Să umblu-n tot ce-am spus.

Cu cît vorbesc mai tare
Cu cît sînt mai văzut,
Cu cît văd mai departe
— Să umblu mai temut.

Cu cît se duce vremea
Şi anii-mpuţinez
Mai umilit să umblu,
Mai harnic să lucrez.

Mai însetat să caut
Cuvîntul Sfînt şi-ales
În rugăciuni şi-n posturi
Şi-n privegheri mai des.

Cu cît primesc mai multe,
Mai mult să dau şi eu
Aşa să-mi caut răspunsul
Dator lui Dumnezeu.

CU CE RĂMÎI?

Cu ce rămîi din toate
Spre cîte-n lume-alergi,
Cu tine-n veşnicie
Ce iei să duci cînd mergi?

Cu ce rămîi din banii
Pe care-i strîngi zgîrcit
Cînd moartea o să-ntrebe
Tu pentru ce-ai trăit?

Cu ce rămîi din cîte
Podoabe cauţi şi-mbraci
Cînd mulţi n-aveau nici zdrenţe
Ci tremurau săraci?

Cu ce rămîi din slava
Deşartă ce ţi-ai strîns
Cînd o să vină focul
Cu scrîşnete şi plîns?

Cu ce rămîi din cîtă
Grăsime-mpovărezi
Sau din frumseţea care
Găteşti şi subţiezi?

Cu ce rămîi in urma
Cumplitului pîrjol
Cînd toate-arzînd, pleca-vei
Sărac, nebun şi gol?

Cînd Domnul o să vină
Cu slavă sau cu munci
Cînd tot ce-ai azi pieri-va
— Cu ce rămîi atunci?

AŞTEPŢI SĂ VINĂ?

Aştepţi să vină Domnul?
Şi tot deşert vorbeşti
Aştepţi să vină moartea?
Şi tot pierdut trăieşti!
Să vină invierea?
Şi tot nepregătit!

Să vină Judecata?
Şi tot nepregătit!
Să vină Veşnicia?
Cu focul inamic
Iar plîns şi pocăinţă
Nimic, nimic, nimic! . . .

Ce-aştepţi tu de la Domnul
Sau de la moartea ta?
Ce-aştepţi de la-nvierea
Sau Judecata Sa?
Ce-aştepţi în veşnicie
Ce crezi c-ai să primeşti
Cînd toate bat la uşă
Şi nici nu te gîndeşti?
O, viaţa ta se pierde
Zadarnic, pic cu pic
Iar plîns şi pocăinţă
Nimic, nimic, nimic . . .

Ascultă-nştiinţarea,
Ascultă măcar az
Nainte de-a ajunge
În marele necar,
Întoarce-te la Domnul
Cît este timp şi Har
De mîine, poate, totul
Pe veci va fi-n zadar . . .
O, iată secerişul
Tu n-ai dat nici un spic
Şi n-ai în veşnicie
Nimic, nimic, nimic . . .

SĂ CALCI CU TEAMĂ.

Să calci cu teamă-n iarba
Cea moale de la şes
Ispita, ca năpîrca
Acolo stă mai des.

Acolo stă păcatul
Ca şarpele, pîndind
Virtutea, rugăciunea
Şi rîvna lenevind.

Acolo stă desfrîul
Cînd toate-ţi merg din plin
Şi una după alta
Dorinţe negre vin.

Şi unul după altul
Vin demonii vrăjmaşi
Iar tu slăbit şi leneş
Acolo te mai laşi.

O, nu-ţi slăbi vegherea
Ci roagă-te mai des
Şi mai cu rîvnă-aleargă
Ajuns la drum de şes.

Cînd scapi de calea aspră
Şi-ajungi la locuri moi
O,mai ales acolo
Ispitele vin roi.

Atîţi din cei ce-n valuri
Luptat-au strălucit
În locuri liniştite
Vrăjmaşul i-a zdrobit.

Megi mult mai plin de teamă
Ajuns la drum plăcut
Cununile mai multe
Acolo s-au pierdut.

CUM POT SĂ CER?

Cum pot să cer ca alţii
Să-mi ţină sfatul bun
Cînd mai întîi eu însumi
Nu fac aşa cum spun?

Cum aş putea credinţă
La alţii să le cer
Cînd eu trăiesc în lume
Cum nici n-ar fi un cer?

Cum pot să pun pe alţii
La post şi rugăciuni,
Cînd eu trăind desfrîul
Petrec cu cei nebuni?

Şi cum privesc la mine
Cei ce m-aud grăind
Cînd una spun la alţii
Şi alta fac trăind?

Să cer ca ei s-asculte
Iar eu să fac ce vreu . . .
— Cum, oare nu mă vede
Pe *mine* Dumnezeu?

Trezeşte-mă o Doamne
Să nu mă-nşel să pier,
Ci-ntîi să fac eu însumi
Ce altora le cer.

DOAMNE, SĂ NU POT VREODATĂ.

Doamne, să nu pot vreodată
S-arunc crucea şi să fug
Nici de-ar trebui viaţa
Să-mi jertfesc arzînd pe rug.

Să nu-mi pot abate paşii
De pe urma Ta nicicînd,
Nici pe-ntreaga lumii slavă
Pacea inimii să-mi vînd.

Nici să pot să-nchid vreodată
Uşa mea de vreun sărac,
Nici să-mi pot deschide gura
Cînd Tu-mi porunceşti să tac.

Să nu-mi pot schimba credinţa
Cea dintîi pe nici un crez,
Nici cuvîntul primei lacrimi
Să nu pot să nu-mi păstrez.

Să nu-mi pot uita trecutul
Nici să-mi chinui fraţii mei,
Nici să-mi pot privi strămoşii
Fără să mă nalţ spre ei.

Doamne, să nu-mi calc pe steagul
Nici pe conştiinţa mea
Nici să-mi poată scoate geamăt
Chiar durerea cea mai grea.

Ci cu orice bir de lacrimi
Şi de sînge-adus din greu
Jertfa mea să-şi-nalţe fumul
Tot mai drept spre Dumnezeu.

TE-AM PUS CA O PECETE.

Te-am pus ca o pecete pe inima mea-ntîi
Dorind mai sfînt şi dulce să-mi fii şi să-mi rămîi.

În toată-a mea fiinţă, pe toate-a ei simţiri
Să-mi arzi cu vîlvătaia cereştilor trăiri

Pe-altarul rugăciunii cu-al lacrimilor mir
Să mă-mpreuni cu harul din cer şi din potir.

Ca-n tot lăuntrul tainic al sufletului meu
Să-mi străluceşti, Isuse, ca Domn şi Dumnezeu.

Şi-apoi Te-am pus pecete pe braţul meu cel drept
Ca să Te port mai vrednic, mai harnic şi-nţelept.

Vestirea mea şi munca spre milă şi-ajutor
S-alerge tot mai spornic cu rod mîntuitor.

Pe tot ce am în taină şi-n tot ce fac vădit
Să port a Ta pecete, mereu mai fericit.

Ca şi-n fiinţa asta şi-n cea de veci mereu
Să-mi străluceşti Isuse ca Domn şi Dumnezeu.

HRISTOS VREA SUFLETE.

Hristos vrea suflete în care
Să ardă pentru tot ce-i sfînt,
Să-nfăptuiască cu-ascultare
Întregul Tatălui Cuvînt.

Să plîngă-n caldă rugăciune
Cu cel pierdut şi pentru el,
În tot ce-i face şi ce-i spune
A-l mîntui, fiindu-i ţel.

Pe Dumnezeu avîndu-L soare
Şi voia Lui avînd-o-ngînd
Căldura inimii-arzătoare
S-o-mpartă tuturor oricînd.

Să-nvăluie cu bunătate
Întregul semenilor chin
Din adîncimi netulburate
Să-i izvorască orice-alin.

Oricît ar fi de rău poporul
La care-ar fi trimis de El
Să i se dăruiască-n dorul
De-al mîntui, — cu unic zel.

Să nu-i ademenească şesul
Lenevitor şi vinovat,
Ci să-i înalţe înţelesul
A tot ce-i sfînt şi-adevărat.

Precum Hristos cel Om în Slavă
Şi Domn al Slavei pe pămînt
— Din cea mai omenească pleavă
Să-I cearnă grîul cel mai sfînt.

SĂ CREZI ADÎNC.

Să crezi adînc în Dumnezeu cel veşnic
Şi lui Hristos, adînc să-I te-apleci,
Că nu-s mai mulţi mîntuitori pe lume
Ci-I numai El acum şi-n veci de veci.

Să crezi adînc, din inimă Cuvîntul
Şi să-L asculţi prin orice-ar fi să treci,
Că-n lume nu-s mai multe adevăruri
Ci-I numai El, acum şi-n veci de veci.

Să crezi adînc Iubirii răstignite,
Păcatul tău în lacrimi să-l înpeci

Că-n lume nu-s răscumpărări mai multe
Ci-i una doar acum şi-n veci de veci.

Să crezi adînc acestor adevăruri
Şi-n ele stînd, viaţa să-ţi petreci,
Că-n lume nu-i decît o mîntuire
O ai sau nu, acum şi-n veci de veci.

Să crezi adînc! — Credinţa să-ţi învie
Spre-un veşnic rod a tale-ntinderi seci
C-o viaţă doar şi-un suflet ai pe lume
Le scapi sau nu, — acum şi-n veci de veci.

MI-AI SPUS ATUNCI . . .

Mi-ai spus atunci cînd gerul aspru
Imi îngheţa tot ce iubeam
Că în curînd va fi iar soare
Şi meri cu flori pe orice ram . . .

Mi-ai spus, dar inima-ngrozită
Abia putea spera ceva
Dar cînd venita bucuria
Mai mult de ce-am crezut era.

Mi-ai spus cînd noaptea se lăsase
Pe-ntreg hotarul meu, amar
Că toate trec, că o să vină
O nouă strălucire iar.

Mi-ai spus atunci cînd disperarea
Zdrobea tot sufletul cel am
Că iar îmi va-nverzi hotarul
Şi-mi va-nvia tot ce iubeam.

Mi-ai spus cînd se ducea cîntarea
Şi numai plînsu-mi rămînea
Că iarăşi va-nsori lumina
Şi zîmbetul spre faţa mea.

Şi-mi spui şi-acum că-i chiar la uşă
Venirea Ta, iubit Isus,
Că nici nu ştiu ce-aproape-i ziua
Cînd ne vei da tot ce ne-ai spus.

Îmi spui, da inima mea slabă
Mi-e parcă tot precum era,
Şi totuşi Dumnezeul nostru
Nu ştiu să cred cît vom vedea.

CÎND DUMNEZEU.

Cînd Dumnezeu cumplit lucrează
Nu-i nimeni a se-mpotrivi,
Cînd Faţa Lui însuflă groază
— Tu crede-n El şi nu cîrti.

Cînd Dumnezeu măreţ lucrează
Şi toată mintea va uimi,
Cum nimiceşte sau crează
— Tu crede-n El şi nu cîrti.

Cînd Dumnezeu milos lucrează
Şi mult prea bun Îl vei găsi
Că rabdă, iartă şi veghează
— Tu crede-n El şi nu cîrti.

Că-n tot ce Dummnezeu lucrează
Puternic, drept şi bun va fi
Prin toate voia Lui aşează
— Tu crede-n El şi nu cîrti.

NU NUMAI DORIND.

Nu numai dorind izbînda
Vei ajunge s-o atingi
Ci luptînd cu preţ de sînge
Şi de lacrimi, ai să-nvingi.

O Isuse, o Isuse
Fă-mă să-Ţi urmez cu dor,
Să nu fiu numai cu vorba
Ci cu fapta-mplinitor.

Nu numai cîntînd credinţa
Dovedeşti c-o ai deplin,
Ci trăind în ea cu fapta
Şi cu sufletul creştin.

Nume pot avea şi răii
Şi se pot făli că-l au
Însă pilda şi trăirea
Şi sfinţirea vieţii n-au.

Dacă ştim că neascultarea
E din primul nesupus,
Ştim că ea blestemul morţii
Şi osînde l-a adus.

Duh al ascultării Sfinte
Ce-Adevăr ni l-ai dat
Drumul sfînt lăsat de Tine
Fă-ni-l dulce şi umblat.

Dă-ne rodul ascultării
Scump şi dulce, şi smerit
Fără care nici odată
N-a fost nimeni mîntuit.

O, SFÎNT CUVÎNT AL LUI HRISTOS.

O, Sfînt Cuvînt al lui Hristos
Cuvînt al milei şi-al dreptăţii
A ce-i de Sus şi-a ce-i de jos
Al pedepsirii şi-al răsplăţii

O, Sfînt Cuvînt, o bun Cuvînt
Tu-mi eşti un veşnic legămînt
Ca să trăiesc, să mor voios
Pe veci alături de Hristos.

Înştiinţările ce-mi spui
Mă fac mai treaz pe orice cale
Spre tot ce e, spre tot ce nu-i
Să nu greşesc luminei Tale.

Mustrările ce mi le dai
Eu le primesc cu ascultare
Căci vreau să duc mereu un trai
Curat spre viaţa viitoare.

Pedepsele ce mă-ngrozesc
Mă fac să fug de orice rele
Şi să mă rog şi să-mi păzesc
Mai sfînt tot drumul vieţii mele.

Nădejdea Ta mă face-oricînd
Să nu mă las ci de-orice dată
Să mă înalţ mai drept avînd
Încrederea nezdruncinată.

Răsplata Ta de nepătruns
Mi-ntrece orice suferinţă
O, Sfînt Cuvînt tu mi-eşti de-ajuns
Prin toate pîn-la biruinţă.

TE VA OSÎNDI.

Te va osîndi pe tine
Dacă nu vii la Hristos
Şi ce-ţi pare-acum prieten
Şi ce-ţi pare duşmănos.

Te va osîndi Cuvîntul
Auzit îndelungat
Dar pe care necrezîndu-l
L-ai respins şi l-ai călcat.

Te va osîndi răbdarea
Celor care te-au iubit
Bunătatea celor care
Te-au crezut — şi i-ai minţit

Te va osîndi durerea
Celor ce i-ai dus la rău,
Nevinovăţia celor
Cărora le-ai fost călău.

Te va osîndi chiar boala
Ce-ţi vorbea cînd ai căzut
Căci şi ea, ca sănătatea
Te-au chemat şi tot n-ai vrut

Te va osîndi pămîntul
Ce l-ai stors şi te-a hrănit,
Vîntul ce ţi-a dat răcoare
Soarele ce te-a-ncălzit.

Te va osîndi odată
Tot ce-i Sus şi tot ce-i jos
Dacă ştii şi poţi, şi totuşi
Nu vii astăzi la Hristos.

O, NU CUVINTELE.

O, nu cuvintele căutate
Ca să-ţi slujească-acoperiri,
Ci faptele-ţi vor sta în faţa
Dumnezeieştii răsplătiri.

Nu toate spusele cu care
Încerci să-ndreptăţeşti un rău
Ci fapta ta o vede cerul
Şi-o va plăti cîntarul său.

N-aduce vorbe cînd se cere
S-aduci o pocăinţă grea
Căci vina ta-i cu-atît mai mare
Şi fapta ta-i cu-atît mai rea.

SĂ NU TE PLÎNGI!

Să nu te plîngi cînd pari că singur
Ai mai rămas luptînd din toţi
Tu nu-i vezi, dar în lupta sfîntă
Ai mii şi zeci de mii de soţi.

Tu nu-i cunoşti, că numai Domnul
Cunoaşte-n orice loc pe-ai Lui
Dar c-ai rămas în luptă singur
Tu nici odată să nu spui.

Căci marele Hristos nu-şi lasă
Nici lupta nici Cuvîntul Său
Nenumărată-i oastea sfîntă
Ce-nvinge zilnic pe cel rău.

Noi nu vedem decît în faţă
Puţin şi-ngust din sfîntul ţel —

Întreaga-ntindere a luptei
Şi cîţi luptăm, — o ştie El.

Să nu te plîngi cînd crezi că singur
Ai mai rămas luptînd din toţi;
Dac-ai vedea, ai şti că-n luptă
Ai mii şi zeci de mii de soţi.

Ci-ncredete-n Hristos şi luptă
Nebiruit şi credincios
Şi lasă toate celelalte
Deplin în grija lui Hristos.

CE TAINE-ASCUNDE AŞTEPTAREA!...

Ce taine-ascunde aşteptarea
Răbdării cerului acum
Cînd răul creşte, creşte, creşte
— Şi tot nu-i prefăcut în scrum!

Ce taină-i îndelung răbdarea
Pentru tiranul cel cumplit
Ce leagă, arde şi ucide
— Şi tot nu-i încă răsplătit.

Ce taină-i dragostea purtată
Spre cel de mult căzut şi rău
Că vinde, minte şi huleşte
— Şi tot nu-i vine ceasul său.

Ce taină-i marea bunătate
Spre lumea de căzuţi şi hoţi
Nespus de răi — şi totuşi, Doamne,
— Îi mai iubeşti pe toţi, pe toţii...

FERICE-I A VORBI.

Ferice-i a vorbi Cuvîntul
Puternic şi curat, la mulţi,
Ferice-i cînd l-ascultă alţii
Dar mai ferice-i tu s-asculţi.

Ferice-i a primi iubirea
Căci ea e aurul din rai
Ferice-i s-o aduni într-una
Dar mai ferice-i tu s-o dai.

Ferice-i cînd primeşti vreun bine
Atunci cînd mai în lipsă eşti
Ferice-i da, dar mai ferice
Cînd tu spre alţii-l dăruieşti.

Ferice-i cînd te-ajută altul
În locul strîmt şi-n ceasul greu,
Dar mai ferice-i cînd tu însuţi
Pe alţii cauţi s-ajuţi mereu.

Ferice-i fapta dărinciei
Ferice-i binele primit
Ferice-i cînd îl face-oricine
Dar cînd faci tu, mai fericit.

Dar şi mai fericit cînd plata
I-o ocoleşti aici mereu
Căci neprimind nimic prin oameni
Plăti-ţi-va totul Dumnezeu.

CE DRAG MI-A FOST.

Ce drag mi-a fost s-ascult de Tine
Oricît de greu mi-a fost s-ascult
Căci ascultarea e un bine
Ce-l văd din în zi mai mult.

Ce drag mi-a fost să merg cu Tine
Oricît de greu mi-a fost c-am mers —
N-am amintiri mai dragi şi pline
Să-mi fi rămas mai de neşters.

Ce drag mi-a fost să cînt cu Tine
Oricît de greu mi-a fost să cînt,
În loc amar ce stări divine
Cîntării mele i-ai răsfrînt.

Ce drag mi-a fost să plîng cu Tine
Oricît de greu mi-a fost c-am plîns,
Ca-n vasul lacrimei senine
N-am aur mai cu grijă strîns.

Ce drag mi-a fost să stau cu Tine
Oricît de greu mi-a fost c-am stat,
Mormîntul meu de-adînci suspine
Mi-a fost ca raiul luminat.

Ce drag îmi e şi-acum cu Tine,
Isuse Domnul meu Iubit,
Nu-i loc mai dulce pentru mine
Nici Paradis mai strălucit.

CÎT M-A DURUT!

Cît m-a durut întotdeauna
Văzind în locul cel curat
Respingătoarea-nfăţişare
A tot ce creşte din păcat.

Cît m-a durut văzînd un suflet
Cîndva frumos, acum căzut
Păcatul i-a zdrobit frumseţea
Ajuns de nerecunoscut.

Cît m-a durut gîndind la starea
Cîndva înaltă în Hristos
Şi-acum păcatul pustiind-o
Ajuns-a iadul cel mai jos.

Cît m-a durut văzînd cum fraţii
Ce se iubeau cîndva cu dor
Îşi calcă tot mai fără milă
Comoara şi iubirea lor.

Cît m-a durut cînd scumpe gînduri
Şi dragi fiinţe s-au pierdut
Sau ceasuri sfinte sau prilejuri
Cît ma durut, cît m-a durut...

Şi totuşi sînt şi-acum atîtea
Cîntări ce lîngă mine mor,
Iubiri ce sufăr lîngă mine
Şi nu mă dor, şi nu mă dor...

DEŞI ŞTIM BINE.

Deşi ştim bine că în lume
Necazuri multe-o să-ntîlnim
Şi că Hristos ni le trimite
Noi tot cîrtim — noi tot cîrtim.

Deşi ştim bine că se cere
Ca ne-ncetat să ne rugăm
Şi nopţi şi zile orişiunde
Noi tot uităm, noi tot uităm.

Deşi ştim bine c-adevărul
Să-l apărăm datori sîntem,
De-atîtea ori Cuvîntul cere
Noi tot tăcem, noi tot tăcem.

Deşi ştim bine că iubirea
Ne cere pururi să iertăm
Hristos de-atîta timp aşteaptă
Noi tot uităm, noi tot uităm.

Deşi ştim bine că tăcerea
Cu-nţelepciune s-o păzim
Deşi-i cel rău în faţa noastră
Noi tot vorbim, noi tot vorbim.

Deşi ştim bine că-I aproape
Că vine Domnul, s-aşteptăm,
Că Duhul şi Mireasa cheamă
Noi tot uităm, noi tot uităm...

SĂ NU TE TEMI.

Să nu te temi luptînd cu Domnul
Mergi plin de-avînt şi curajos
Că nu-i putere să-l înfrîngă
Pe-acel ce luptă cu Hristos!
Să nu te temi, să nu te temi,
Că nu-i putere să-l înfrîngă
Pe-acel ce luptă cu Hristos.

Să nu te temi oricîte valuri
Vin împotrivă-ţi furtunos,
Că nu-i primejdie să-l piardă
Pe-acel ce stă lîngă Hristos.

Să nu te temi nici cînd nainte
Vezi totul greu şi-ntunecos,
Că nu-i adînc să-l poată pierde
Pe-acel ce crede în Hristos.

Să nu te temi ajuns în chinuri
De nici un urlet furios,
Că nu e leu să-l poată-nghite
Pe-acel ce rabdă cu Hristos.

Să nu te temi de nici o moarte
De nici un Mîine fioros,
Nu-i loc din care să nu scape
Acel ce umblă cu Hristos.

Să nu te temi în nici o stare
Oricît ai fi-aruncat de jos,
Nu-i iad din care să nu iasă
Acel ce-l apără Hristos.

PE-ACEL CE NU SE POCĂIEŞTE.

Pe-acel ce nu se pocăieşte
De-ajuns de mult de vina sa
Nici Dumnezeu, nici Judecata,
Nici oamenii nu-l pot ierta.

Pe-acel ce poate, dar nu face
La nimeni bine-n calea Lui,
Curînd îl va lovi năpasta
Şi n-o să-i pese nimănui.

Pe-acel ce-şi lasă-nchipuirea
Să umble fără frîu mereu,
Îl va robi pe veci păcatul
Făcîndu-l fără Dumnezeu.

Pe acel ce-şi calcă legămîntul
Şi-şi uită de părinţii săi,
Şi-şi vinde binefăcătorul
— L-or arde veşnice văpăi.

Pe-acel ce-şi leapădă credinţa
Şi-şi pîngăreşte ce-avea sfînt,
În veci nu-l va ierta osînda
Nici pe pămînt, nici sub pămînt.

Să te cutremuri tu acela
Ce îndrăzneţ păcătuieşti
Căci vine grabnic, vine ziua,
Ca-n veci arzînd să tot plăteşti.

NU-I DA DRUM.

Nu-i da drum închipuirii
Cînd eşti prea înfierbîntat,
Căci pe mulţi necumpătarea
De-adevăr i-a-ndepărtat.

Nu-i da frîu vorbiri tale
Cînd eşti prea adînc mîhnit,
Vorbele amărăciunii
Multe inimi au zdrobit.

Nu-i da voie la mînie
Faptei tale prea uşor,
Căci mînia niciodată
N-a fost bun sfătuitor.

Nu-i da loc în suflet urii,
Depărteaz-o orişicînd,
Focul urii arde viaţa
Celui care-o poartă-n gînd.

Nu-i da timp dorinţei negre
Să se-oprească-n mintea ta
Căci vedea-vei iadu-n faţă
De vei merge tot aşa.

Ci la timp le-opreşte toate
Cu-nfrînare de-orice fel
— Şi priveşte nu păcatul
Ci răsplata după el.

SLAVĂ VEŞNICĂ LUMINII.

Slavă veşnică Luminii
Ce mi-a strălucit pe drum
Şi m-a scos din întunerec
Înspre tot ce văd acum.

Slavă veşnică Luminii
Care m-a trecut de chin
Preschimbîndu-mi noaptea dusă
Într-un nesfîrşit senin.

Slavă veşnică Luminii
Care-mi zboară slabii paşi
Tot mai nalţi şi tot mai siguri
Către unde nu-s vrăjmaşi.

Slavă veşnică Luminii
Ce mă cheamă mai cu drag
Ca să-mi dea sărutul nunţii
Chiar pe-al clipei morţii-prag.

Slavă veşnică Luminii
Ce mă are-n veci supus...
— Adoraţie eternă
Şi eternă...

lui ISUS...

CÎNTĂRI
DE SUS

CÎNTĂRI DE SUS.

Cîntări de Sus
cum n-a mai spus
cuvînt de om vreodată
aş vrea să-Ţi cînt
o Nume Sfînt
şi Taină Minunată.

Cîntări ca sus
pe lume nu-s —
căci cum să poată oare
cînta vreun grai
ce numa-n Rai
se cîntă-n Sărbătoare?

Cîntări de Sus
doar Tu-ai adus
Iubire-nomenită
şi-n starea cea
de haruri grea
ni-e taina-ngăduită.

Cîntări de Sus
am vrea Isus
a noastre vieţi să-Ţi fie
căci doar *aşa*
noi Ţi-am cînta
o slavă scumpă *Ţie.*

Un cor ca Sus
ne fă *Isus*
pe *toţi* din lumea-ntreagă
pe veci un gînd
să-Ţi fim cîntînd
cîntarea cea mai dragă.

Isus, Isus
în stări ca Sus
dorim din zare-n zare
să fim mereu
spre Dumnezeu
o veşnică cîntare.

CÎNTAREA VEŞNICIEI.

Cîntarea Veşniciei spre nesfîrşitul Mîne
de dragul şi spre slava iubirii lui Hristos,
e ceea ce-i mai aur din tot ce ne rămîne
şi ce-i mai frumuseţe din tot ce-avem frumos.

Cîntării Veşniciei i-nchin slăvita oră
de după rugăciunea cu cel mai-nalt ecou,
cînd sufletul pe Slavă stă proşternut şi-adoră
suprema frumuseţe din Cerul cel mai nou.

Cîntării Veşniciei ard cea mai sfîntă parte
a inimii-nchinate divinului avînt —

cînd dincoace de Viaţă şi dincolo de moarte
răsare Veşnicia din Cîntec şi Cuvînt.

Cîntării Veşniciei las ultimele lacrimi
în primele răsfrîngeri din veşnicul senin,
cînd dincoace de Slavă şi Dincolo de patimi
pe după Depărtare încet-încet mă-nclin.

Cîntării Veşniciei dau razele culese
din zorii unde Cerul s-atinge de pămînt,
cînd noptea-mbrăţişată de Soarele ce iese
rămîne-n Poartă rouă să intre numai cînt.

... Cîntarea Veşniciei primeşte-mi-o Isuse
Picioarelor străpunse cunună şi prinos
divinele-i miresme etern să-Ţi fie-aduse
cum va putea iubirea mai sfînt şi mai frumos.

SÎNT STĂRI.

Sînt stări în care rugăciunea e-atît de sfîntă şi-i aşa
de strălucită că nici locul nici gîndul n-ajung pîn-la ea.

Sînt stări în care tot Cuvîntul e-atît de strălucit şi-aprins
că arde buzele şi ochii şi-ntregul inimii cuprins.

Sînt stări în care părtăşia e-atît de plină de Hristos
că nu-i pe lume ca un frate nimic mai scump şi mai frumos.

Sînt stări în care bucuria e-atît de necuprinsă-ncît
n-o-ncape sufletul, ci simte că n-ar putea mai mult de-atît.

Sînt stări în care adunarea mai mult e-n cer ca pe pămînt,
atunci şi-n inimi şi-n afară e totul îngeresc şi sfînt.

În stări de-acestea omul este ca oricînd mai dumnezeesc
iar Dumnezeu cel mai aproape de înţelesul omenesc.

... O, stări cereşti ce rare sînteţi şi cît de mult v-am vrea
mereu —
cuprindeţi-ne şi ne ţineţi nemaiîntorşi, în Dumnezeu.

IUBIRE UNIC STRĂLUCITĂ.

Iubire unic strălucită
plecată peste Cer spre noi
Te-aşteaptă-n lume primenită
doar ieslea inimilor noi.

Din bunurile lumii toate
doar tu rămîi cel mai de preţ,
doar tu ai faţa care poate
întrece orice frumuseţi.

Doar anii tăi sînt pururi tineri
doar chipul tău e pururi drag,
doar tu n-ai inimii reţineri
slujind mereu acelaşi steag;

Doar ochii tăi n-au nici odată
nici umbre, nici tăceri, nici sloi —
doar ale tale zări s-arată
mereu mai dulci, mai largi şi noi.

Doar glasul tău e pururi dulce
şi chipul pururi luminat,
doar bunătatea ta străluce
pe tot ce-i sfînt şi-adevărat.

Doar tu rămîi la fel, oricîte
mereu cu vecii trec şi vin
pe faţa lumii mohorîte
doar cerul tău e-n veci senin.

Iubire unic îngerească
găteşte-ne spre Cel Iubit
şi haina doar sărbătorească
ne-o fă veşmînt obişnuit.

CÎND CHIP TU VEI LUA ÎN NOI.

Cînd chip Tu vei lua în noi
mereu mai strălucit Isuse,
prin slava Cerului de-apoi
cînta-Ţi-vom laude nespuse...

Căci din belşug vom fi ajuns
s-avem lumină şi putere
ca şi-n tăcere şi-n răspuns
s-avem senin şi mîngăiere.

Atunci şi-n lacrimi, şi-n cîntări
vom fi statornic o simţire
şi toate ale noastre stări
vor fi-nfrînare şi sfinţire.

Iubirea pentru fraţi mereu
va fi căldură şi blîndeţe
iar dragostea de Dumnezeu
va străluci în mii de feţe.

Atuncea harul revărsat
se va preface-n sfîntă roadă,
întregul gînd va fi curat
şi toţi în *Tine*-au să ne vadă.

Cînd Duhul Sfînt trimis de Sus
va arde-n noi pe orice cale,
de-atunci nainte-n veci Isus
vom fi părtaşi ai firii Tale.

ORICE PREŢ MI-AI CERE.

Orice preţ mi-ai cere,
orice preţ Ţi-aş da
Tu-mi rămîi avere,
singura-mi avere —
Mîntuirea mea.

Orice bun mi-ai cere,
orice bun mi-ai da
lume- — tu eşti fiere,
numai spini şi fiere
pentru viaţa mea.

Orice chin mi-ai cere,
orice chin Ţi-aş da
Doamne, Tu eşti miere,
numai har şi miere
pe cărarea mea.

Orice dar mi-ai cere,
orice dar ţi-aş da —
tu-mi eşti înviere,
slavă şi-nviere
rugăciunea mea.

Orice drum mi-ai cere,
orice drum ţi-aş da
tu-mi rămîi putere,
sfînta mea putere,
ascultarea mea.

SĂ FOLOSESC IUBIRII.

Să folosesc Iubirii
arzînd necontenit
spre tot ce dă-nfrăţirii
un mers nedespărţit.

Să folosesc Luminei
'noptarea-mprăştiind,
spre zările seninei
vecii însufleţind.

Să folosesc Credinţei
luptînd tot mai aprins
spre ceasul biruinţei
sub Steagul cel ne-nvins.

Să folosesc Dreptăţii
mărturisind curat,
privirilor Cetăţii
lucind cu-adevărat.

Să folosesc Nădejdii
statornic rămînînd,
prin orişice primejdii
ostaş de primul rînd.

Să folosesc Sfinţirii
înmiresmînd supus
suişul mîntuirii
pe urma lui *Isus*.

AICI VOM RĂMÎNEA MEREU.

Aici vom rămînea mereu
oricît de-nţelenită-i glia;
cu-atît cu cît arăm mai greu
va fi mai sfîntă bucuria.

Aici vom rămînea crezînd
în biruinţa pentru care
ne-au ars strămoşii rînd pe rînd
s-o nalţe mai strălucitoare.

Aici vom suferi mereu
în locul unde-avem poruncă
să-I dăruim lui Dumnezeu
slujirea-n cea mai aspră muncă.

Şi-aicea vom muri-apărînd
un Adevăr şi-o moştenire
încununate în curînd
de-o nesfîrşită strălucire.

Aici, căci chiar pe-acest pămînt
dorim să se mai-nalţe-o dată
pentru Hristos un crezămînt
şi-o dragoste adevărată.

Ca să-nviem de-aici mereu
prin noi şi noi urmaşi într-una
arzînd în veci lui Dumnezeu
în miile de jertfe — *una.*

DUPĂ CE UN OM DEVINE.

După ce un om devine
mai asemeni cu Hristos
ascultarea lui tăcută
străluceşte mai frumos.

După ce a lui credinţă
mai aprinsă-i în Hristos
rodul faptelor smerite
străluceşte mai frumos.

După ce mai cu iubire
caută pe-alţii ca Hristos
viaţa lui schimbată-n aur
străluceşte mai frumos.

După ce întreaga slavă
o dă numai lui Hristos,
faţa lui tot mai cerească
străluceşte mai frumos.

NIMICA NU-I MAI SCURT CA VIAŢA.

Nimica nu-i mai scurt ca viaţa
dar nici mai lung nimic ca ea —
poţi ori s-o pierzi, ori să ţi-o mîntui
depinde de voinţa ta.

Nimic mai trecător ca viaţa
dar nici mai veşnic decît ea —
poţi s-o trăieşti în har sau flăcări
depinde de voinţa ta.

Nimic nu-i mai amar ca viaţa
dar nici mai dulce decît ea —
poţi face-n ea ori rău ori bine
depinde de voinţa ta.

Nimic mai mărginit ca viaţa
dar nici nemărginit ca ea —
poţi fi mişel ori poţi fi vrednic
depinde de voinţa ta.

Nimic nu-i mai înalt ca viaţa
dar nici mai josnic decît ea —
poţi fi ori înger ori un demon
depinde de voinţa ta.

Dar de la clipa morţii tale
şi pînă-n veci de veci vei sta —
ori cu Hristos ori cu Mamona
depinde de voinţa ta.

TU POŢI SĂ CAUŢI...

Tu poţi să cauţi şi ce se pare
în lumea asta azi frumos,
dar vai va fi în veci de ochii
ce se întorc dinspre Hristos.

Tu poţi să cauţi şi ce în lume
cu neputinţă-i de găsit,
dar vai nefericit şi singur
vei fi atunci cînd te-ai trezit.

Tu poţi să cauţi desăvîrşita
iubire-n lume cît vei vrea,
dar vai ce-amară-ţi va fi-odată
trezirea amăgit de ea.

Tu poţi să cauţi şi-n lume-astîmpăr
dorinţelor din sînul tău
dar vai, odată cît de-amare
vor fi părerile-ţi de rău.

Tu poţi să cauţi — şi eu căutat-am
cîndva cînd nu ştiam ce cat
dar vai, ce-am plîns strein şi singur
nefericit şi disperat.

Tu poţi să cauţi . . . Dar ia aminte
de nu vrei veşnic să plăteşti
nu mai căuta-n zadar ce-n lume
cu neputinţă-i să găseşti.

Ci-ntoarce-ţi inima spre Domnul
şi leagă-ţi sufletul de El
că nu e ca a Lui iubire
nici inimă cu-a Lui la fel.

CE ROST MAI AI?

Ce rost mai ai tu-n lume oare
nedînd nimic din tot ce-adui
ţi-e plin adîncul de izvoare
dar n-alini setea nimănui,

În nesătulele-ţi hambare
tot strîngi nesăţios şi pui
dar din zgîrcita lor strînsoare
n-astîmperi foamea nimănui.

Ce rost puteai avea sub soare
şi-n ce frumseţi puteai s-apui,
dar mergi în veşnica-nchisoare
tu n-ai fost frate nimănui.

În largi dulapuri, sub zăvoare
grămadă avuţia-ţi pui
dar rob al ei ca-ntr-o-nchisoare
tu nu-mbraci frigul nimănui,
ştii calea cea mîntuitoare
ai adevărul cum să-l spui
vezi cîtă lume-n beznă moare
dar n-arăţi calea nimănui...

Vezi cîţi se frîng sub cruci amare
căutînd odihna unde nu-i
tu, cu priviri nepăsătoare
n-ajuţi poverii nimănui,
de-a semenilor tăi sudoare
în tine nici o milă nu-i
vei geme şi tu-n stări amare
dar n-o să-i pese nimănui...

O, CE DEŞERTĂCIUNE-S TOATE.

O, ce deşertăciune-s toate
ce după moarte nu rămîn
a lor cuprinderi vinovate
vor arde ca o ghiaţă-n sîn.

Păreri şi amăgire-s toate
ce vezi cu ochii cei de lut,

din lupta lumii zbuciumate
te duci mai gol cum te-ai născut.

Ce goană după vînt sînt toate
necontenitele-alergări,
tot ce cuprinzi sînt necurmate
prilejuri noi de-ndurerări.

De cîte-ţi legi iubirea, toate
cînd pleci zdrobesc adîncul tău
chiar ce-ai mai drag pe lume, poate
să-ţi facă cel mai mare rău.

O, dacă vezi ce vis sînt toate
şi-n ce deşertăciune-apun,
dezleagă-te de tot ce poate
s-ajungă-n orice clipă scrum.

Şi caută mai presus de toate
avutul cel mai preţios,
izvorul vieţii nesecate
comoara veşnică: *Hristos.*

NU ATUNCI E LIBER OMUL.

Nu atunci e liber omul cînd trăieşte în păcat
şi cînd poate după voie a umbla ne-mpiedecat,
ci atunci e omul liber cînd mai drept şi mai frumos
conştient şi nalt trăieşte ascultarea lui Hristos.

Nu acolo-i bună viaţa unde-noată-n desfătări
şi-unde numai flori şi zîmbet poate-avea pe-orice cărări,
ci acolo-i viaţa bună unde-aduce ne-ndoios
pentru Dumnezeu şi oameni rod mai vrednic în Hristos.

Nu atîta-i fericire cît poţi să trăieşti cum vrei
şi tot ce-ţi doreşte trupul poţi să ai şi poţi să iei,
ci e fericire-atîta cît cu sufletul voios
poţi trăi şi-n gînd şi-n faptă şi-n duh una cu Hristos.

Lumea asta nu-i o ţintă, moartea nu-i sfîrşit de drum,
nu ne-a fost viaţa dată numai pentru ce-i acum,
ci ni-e lumea cîmp de luptă, moartea-i pragul ne-ndoios —
ori lîngă Hristos de-a pururi, ori în vesc fără Hristos.

TOATĂ SLAVA LUMII-I.

Toată slava lumii-i umbră, vis, deşertăciune, vînt,
numai Numele Tău Doamne este minunat şi Sfînt;
numai harul Tău rămîne peste veci şi veci mereu
— toată slava numai *Ţie* veşnicule Dumnezeu!

Nu vom mai slăvi pe nimeni ca pe Tine Deamne-n veac
căci nimica-s muritorii şi nimica-i tot ce fac;
o nimica-i tot ce spun ei, tot ce pot nimic mereu
— toată slava numai *Ţie* veşnicule Dumnezeu.

Nu dorim mărirea lumii nici nimic al ei nu vrem,
toată-averea noastră-i Doamne prietenia Ta s-avem —
dulcea noastră fericire este să-Ţi-nălţăm mereu
toată slava numai *Ţie* veşnicule Dumnezeu.

DE NU-MI ERAI DECÎT UN PRIETEN.

De nu-mi erai decît un prieten
oricît de-apropiat cîndva,
Te-aş fi putut uita Isuse
— dar Tu eşti Prietenia mea.

De nu-mi erai decît un cîntec
oricît de drag, Te-ai fi-nvechit
— dar Tu-mi eşti Armonia însăşi
în veci mai nou şi mai dorit.

De nu-mi erai decît un nume
puteam să-l uit oricum erai,
dar Tu-mi eşti pentru veci Isuse
tot scumpul vieţii mele rai.

De nu-mi erai decît un zîmbet
uşor Te-aş fi putut uita,
dar Tu-mi eşti toată fericirea
din care-mi scot iubirea mea.

De nu-mi erai decît o rază
vreo noapte Te-ar fi-ntunecat,
dar Tu-mi eşti Soarele Vieţii
desăvîrşit şi minunat.

Cum să Te uit atunci Isuse,
orice-ar veni şi-oricine-ar vrea
cînd Tu-mi eşti răsuflarea vieţii,
fiinţa şi mişcarea mea!

SĂ CAUŢI DOAR CE-I CURAT.

Să cauţi doar ce-i curat în viaţă
precum albina-n calea sa
cînd zboară peste orice floare
privind mereu ne-ncrezătoare
şi nu stă decît unde-i pare
curat nectarul care-l ia.

Cum cerbul, cît i-ar fi de sete
mai suflă peste apa sa
ca să-i împrăştie toţi norii
izvorului curat ca zorii
să-i simtă doar curaţi fiorii
seninului de unde bea.

Cum porumbelul alb ce cată
doar verde ramura s-o ia...
— Din orice flori, din orice vale
doar cîte sînt curate ia-le
oricît de dragi privirii tale
de nu-s curate, nu lua.

ÎN CARTEA TA...

În Cartea Ta îmi scriu mereu
în orice timp şi-n orice loc
eu numai eu, — ori slava mea ori chinul meu —
îmi scriu cu litere de foc.

Îmi scriu ai vieţii mele paşi
cu dragostea şi ura lor
eu numai eu. — Printre prieteni sau vrăşmaşi
mi-i scriu — şi scrisele nu mor.

Îmi scriu ale privirii zări
spre curăţie sau păcat
eu numai eu — Prin rugăciuni sau desfrînări
îmi scriu cu scris nemaiuitat.

Îmi scriu cuvintele din glas
cu grai de sfînt ori de păgîn
eu numai eu — Ce spun în orice loc şi ceas
îmi scriu şi scrise-n veci rămîn.

Îmi scriu şi gîndul cel frumos
şi gîndul josnic şi sărac
eu numai eu — Le scriu în faţa lui Hristos
şi scrise-mi vor rămîne-n veac.

Mi-am scris ce-am strîns şi ce-am pierdut
prin vorba sau tăcerea mea
eu numai eu. — Ce-am lenevit sau ce-am făcut
le-am scris şi-n veci vor rămînea.

Le-am scris, iar Mîine cînd şi eu
pleca-voi din al lumii vis
eu numai eu — mă voi împărtăşi mereu
de tot ce-n Cartea Ta mi-am scris.

DE UNDE-AM ÎNCEPUT.

De unde-am început cărarea
vieţii mele cu Hristos,
de-acolo-mi strîng, de-atunci îmi dărui
tot ce-am primit şi-am dat frumos,
De-acolo-mi strîng în suflet raze
şi feţe, şi-amintiri, şi zări —
de-atunci îmi dăruiesc cîntarea
spre cele patru depărtări.

De-acolo-mi scot, de-adînc, iubirea
cu care iert şi ard, şi sper,
de-atunci nu-mi mai ajunge lumea
ci caut nemărginiri de Cer;
De-acolo-mi umplu adîncimea
cu ape şi cu aer nou
de-atunci răsună peste-a mele
cîntări un îngeresc ecou.

De-acolo-mi ard peste cuvinte
cereşti lumini şi tainic foc
de-atunci mi-e zborul mai fierbinte
din an în an, din loc în loc.
De-acolo-mi creşte rugăciunea
de n-aş dori s-o mai sfîrşesc,
de-atunci cunosc ce har e-n plînsul
adînc plecat spre ce iubesc.

De-acolo-mi vreau pîn-la-nviere
mai plin de rod acelaşi har.
— De mii de ori să-ncep viaţa
de-acolo mi-aş începe-o iar . . .

CE-NŞELĂTOR E GÎNDUL DUS...

Ce-nşelător e gîndul dus
de către Cer către pămînt
acestea parcă sînt, dar nu-s
acelea parcă nu-s, dar sînt.

Ce-adevărat e gîndul pus
mai mult spre Cer ca-nspre pămînt
acestea parcă sînt, dar nu-s
acelea parcă nu-s, dar sînt.

Eşti înţelept de ţi-ai adus
comori spre Cer nu spre pămînt
aicea parcă sînt, dar nu-s
acolo parcă nu-s, dar sînt.

Dar eşti nebun cînd la apus
n-ai nici în Cer nici pe pămînt
pe-acestea ţi le-ai strîns şi nu-s
pe-acelea nu le-ai strîns — şi sînt.

De cîte ori ţi s-a tot spus
dar tu priveşti doar în pămînt
ce nu vezi azi tu crezi că nu-s
ce parcă vezi le crezi că sînt.

O, cînd din faţa lui Isus
vei fi-alungat fără cuvînt
cum ai să vezi c-acestea nu-s
cum ai să crezi c-acelea sînt!

O, FRAŢII MEI VI-I GREU.

O, fraţii mei vi-i greu urcînd
adesea suspinaţi pe drum
dar sus credinţa, în curînd
veţi fi uitat c-aţi plîns pe drum;

cînd cu întregul suflet plin
de bucurie veţi cînta
într-un nemaisfîrşit senin
veţi fi uitat c-aţi plîns cîndva.

Cînd ale voastre cruci, smeriţi
le veţi lăsa lîngă Isus,
din Mîna Lui o să primiţi
cununa Slavei fără-apus,
iar ochii voştri plînşi şi grei
vedea-vor faţa lui Hristos
întreagă lacrima din ei
va şterge-o Mîna Lui, duios.

Şi faţa plină de ocări
răbdate pentru El trăind
primi-va-n veşnice cîntări
sărutul Slavei strălucind
iar fruntea cînd vă va purta
podoaba Numelui Său Sfînt
o, cine va gîndi cîndva
c-a plins o clipă pe pămînt!

SĂ IAU CÎT MAI PUŢIN.

Să iau cît mai puţin din toate,
să dau cît pot mai mult mereu,
să-mi strîng comorile curate
umblînd smerit cu Dumnezeu.

Să dorm cît mai puţin din viaţă
şi să lucrez cît pot mai mult,
păstrînd din tot ce mă învaţă
puţin să spun şi mult s-ascult.

S-acopăr cît mai mult la alţii,
la mine să n-ascund nimic —

mereu mai-nalţi privindu-mi fraţii
mereu pe mine tot mai mic.

Să-mi uit spre alţii orice bine,
să-mi uit spre mine orice rău
să caut, uitîndu-mă pe mine,
deaproapelui folosul său.

O, de-aş putea aşa prin lume
să trec smerit şi credincios,
atunci m-aş vrednici de-un nume
de ucenic al lui Hristos.

CU CE GÎND CAŢI.

Cu ce gînd caţi,
spre ce ţinteşti,
spre ce te-abaţi —
acela eşti!

Cu ce gînd cînţi,
spre slava cui?
ce dor frămînţi —
e sfînt sau nu-i?

Cu se gînd vii
spre cei curaţi,
cu ce gînd scrii
ce slavă caţi?

Cu ce gînd taci
ce nu răspunzi,
cu ce gînd faci
ce vrei s-ascunzi?

Cu ce gînd spui
Cuvîntul Sfînt,
folosul cui
cauţi pe pămînt?

Ce gînd, ce gînd
în tine ai
cînd cauţi şi cînd
te duci ori stai?

Căci gîndul tău
e viaţa ta —
e bun sau rău
eşti tu aşa!

SÎNT GATA SĂ-ŢI URMEZ ISUSE.

Sînt gata să-Ţi urmez Isuse
sînt gata să mă chemi şi-acum,
nimic n-am ce să mă mai ţină
sau să mă-mpiedece pe drum.

Tot ce-am iubit trimet-nainte
tot ce-am urît trimet napoi —
lîngă răscrucea mai fierbinte
stăm astăzi numai amîndoi.

Nimic n-am să-mi mai iau din lume
afară doar de-un bun rămas;
nimic nu vreau din tot ce-mbie,
nimic nu plîng din tot ce las.

Azi în sfîrşit răsuflu slobod,
pot dezlegat să Te urmez,
sînt gata să-Ţi primesc alături
orice pahar şi-orice botez.

Fii binecuvîntat — grăieşte
cuvîntul ce-l voieşti, şi vin
un singur dor mă-nsufleţeşte:
să-Ţi fiu nedespărţit. Amin.

DIN DUHUL TĂU ÎNVĂŢ.

Din Duhul Tău învăţ, Isuse,
cum să-L iubesc pe Dumnezeu
mai mult ca tot ce-am drag pe lume
din Duhul Tău —
ştiu ce-am mai scump pe lume eu.

Din Duhul Tău ştiu ce iubire,
să am spre-al Tău Cuvînt slăvit

cum să-l doresc şi caut cu sete
din Duhul Tău —
ştiu ce-am mai sfînt şi preţuit.

Din Duhul Tău ştiu ce răbdare
şi ce iertare sînt dator,
şi cum să umblu-n ascultare
din Duhul Tău —
ştiu drumul cel mîntuitor.

Din Duhul Tău ştiu cum se cere
să-i pot iubi pe fraţii mei
să-i simt mai dulci ca orice miere
din Duhul Tău —
ştiu ce-i iubirea pentru ei.

Din Duhul ştiu ce-nălţare
e-al rugăciunii tainic ceas,
să-l caut mereu mai cu-nsetare
din Duhul Tău —
ştiu toate pentru el să las.

Din Duhul Tău ştiu pîn-la moarte
să-mi ţin credinţa ce Ţi-am pus
s-aleg cu Tine orice soarte
din Duhul Tău —
ştiu cum doreşti să mor, *Isus.*

DE TINE SÎNT LEGAT ISUS.

De Tine sînt legat Isus
şi vreau să-Ţi fiu pe totdeauna
cînd am venit şi cînd m-am dus
de Tine-am vrut să-ntreb într-una.

Pe Tine vreau să Te urmez
şi-n lume-oricît ar fi de bine
nici vreau să merg, nici să m-aşez
acolo unde nu-s cu Tine.

Unde mergi Tu să merg şi eu
nedespărţit pe veşnicie —
poporul Tău va fi şi-al meu
şi robii Tăi mi-s fraţi şi mie.

Ocara Ta-i ocara mea
şi spinii Tăi mi-i vreau cunună,
odihnă-mi vreau odihna Ta
şi bucuria dimpreună.

Oriunde Tu vei fi primit
doresc să merg cu bucurie
şi pe-aşternutul Tău smerit
mereu să-mi faci un loc şi mie.

Nu-mi vreau pe lume-alt loc şi drum
nici azi Isus şi nici odată,
ci soarta mea o vreau şi-acum
şi-n veci de soarta Ta legată.

DOAR GÎNDUL TĂU.

Doar gîndul Tău mă poate face
să mă smeresc şi să mă sui
pîn-la răbdarea tuturora
sau osîndirea nimănui.

Doar gîndul Tău îmi spune cîtă
iubire spre vrăşmaşi s-arat
şi cît să-mi fie-n orice vreme
adîncul vieţii de curat.

Doar gîndul Tău mă cercetează
prin conştiinţa mea atunci
cînd Adevăru-mi luminează
dumnezeeştile-I porunci.

Doar gîndul Tău mă mustră tainic
cînd uit ce-i mai de neuitat,
iubirea mea de fraţi cînd trece
prin locul cel mai întristat.

Doar gîndul Tău mă-nviorează
cînd nerecunoştinţă-adun
mai mult din locurile-n care
mi-am ars avutul cel mai bun.

Doar gîndul Tău mă răsplăteşte
la capăt de suiş sărac
cu mîngăierea mulţumirii
smeritei datorii ce-mi fac.

MEREU MAI-NALTĂ ŞI CURATĂ.

Mereu mai-naltă şi curată
ni-e dragostea de Dumnezeu;
tot ce ne dă de orice dată
ni-e tot mai fericit mereu.

Mereu mai scumpă şi mai dulce
ni-e dragostea pentru Hristos;
tot ce ne cere sau ne-aduce
e tot mai sfînt şi mai frumos.

Mereu mai caldă şi duioasă
ni-e dragostea din Duhul Sfînt;
tot ce ne cere sau ne lasă
ne creşte-un mai ceresc avînt.

Tot mai curată şi fierbinte
ni-e dragostea de fraţi mereu;
a lor veniri ni-s tot mai sfinte
de-a lor plecări ni-e tot mai greu.

Mereu mai fericite-s toate
dumnezeeştile-ntîlniri;
nimic ca ele nu ne poate
sfinţi a ochilor priviri.

Mereu mai dragi ni-s toate-aceste
frumoase şi cereşti comori,
iar harul lor mai scump ne este
ca tot ce-avem, de mii de ori.

Mereu le-am vrea pe veşnicie
sfinţind tot ce primim şi dăm —
întreaga vieţii avuţie
ni-e doar ce-n ele adunăm.

ÎŢI MULŢUMIM CU LACRIMI.

Iţi mulţumim cu lacrimi Părinte-Adevărat
de cele mai alese din daruri ce ne-ai dat —
prin ele-avem lumină, putere şi-ajutor
s-ajungem al credinţei sfîrşit biruitor.

Ce har ne-ai dat Cuvîntul — cunoaştere şi zel
ştiindu-l şi purtîndu-l să Te-ascultăm din el,
lumina lui ne-arată cărarea ce-o iubim
mai sfîntă şi curată trăirea să-i sfinţim.

Ce har ni-e rugăciunea, proşternere şi-avînt,
despovărare, slavă, curaj şi legămînt —
cerească-mpărtăşire cu Tine-n tot ce-am vrea
ne leagă şi ne ţine în Tine numai ea.

Ce har ni-e adunarea cu Tine şi cu-ai Tăi
Biserica-n lumina cereştilor văpăi;
acolo-n părtăşia de lacrimi şi simţiri
rodeşte frumuseţea cereştilor trăiri.

Ce haruri ni-s acestea, ce-avînt şi ce-ajutor
să mergem spre lumină pe-un drum strălucitor
spre cea mai mare slavă a Ta le-am vrea mereu
revarsă-ni-le darnic Preadarnic Dumnezeu.

NU-I LOC MAI SFÎNT.

Nu-i loc sfînt decît acela unde-I Hristos şi-unde-s ai Săi —
acolo-I Duhul Sfînt putere, acolo-i dragostea văpăi...
Cuvîntul Sfînt acolo-i soare, Credinţa-i umblet fericit
iar părtăşia sfinţitoare e-avutul cel mai strălucit.

Nu-s stări mai sfinte ca acelea de pe Taborul luminos
cînd e Hristos în toţi ce cîntă şi toţi ce cîntă-s în Hristos;
cînd de Hristos e plin Cuvîntul şi-n rugăciune-I plin de El,
atunci şi-afară şi-nlăuntru Hristos străluce-n orice fel.

Nu-i ceas mai sfînt decît acela în care-s fraţii adunaţi
şi inimi lîngă inimi una în duh se roagă-ngenunchiaţi;
cînd rugăciunea lor se-nalţă scăldată-n lacrimi prin Hristos
îngerii-s fraţi, iar fraţii-s îngeri, pămîntu-i sus iar ceru-i jos.

Nu-i har mai sfînt decît acela să fii cu Domnul şi cu-ai Săi
în rugăciune şi-n cîntare şi-n lacrimi lîngă fraţii tăi;
oriunde-s ei fă tot şi du-te, oricîţi sînt ei fă tot şi stai,
oricum sînt ei fă tot şi-i caută, că unde-s ei e-un colţ din rai.

NU-MI PARE RĂU.

Nu-mi pare rău, Isus, de anii
jertfiţi pentru calvarul Tău
dar şi de-o clipă ce-mi ia lumea
din inimă îmi pare rău.

Nu-mi pare rău de-averea-ntreagă
pierdută spre Cuvîntul Tău
dar şi de-un ban pierdut spre lume
din inimă îmi pare rău.

Nu-mi pare rău de nici o rană
spre slava Ta şi cerul Tău
dar şi de-un vis ce-mi fură lumea
din inimă îmi pare rău.
Nu-mi pare rău de tot ce sufăr
spre voia Ta, de dragul Tău
dar şi de-o urmă pentru lume
din inimă, îmi pare rău.

Nu-mi pare rău de mii de lacrimi
vărsate ani pe drumul Tău
dar şi de una pentru lume
din inimă îmi pare rău.
Ajută-mi pînă-n veşnicie
tot ce mi-ai dat să-mi fie-al Tău;
Tu s-ai din toate bucurie
eu din nimic păreri de rău.

NU POŢI A TE-NĂLŢA.

Nu poţi a te-nălţa mai tare, mai luminos şi mai curat
decît atunci cînd după tine înalţi pe cel neajutorat;
dar nici mai josnic nici odată nu poţi să fii şi mai mişel
decît cînd înjoseşti pe altul ca tu să te ridici pe el.

Nu poţi fi mai frumos ca-n clipa cînd te despoi mărinimos
şi-ţi dai podoaba ta altuia s-apară dînsul mai frumos;
dar nici urît şi mai netrebnic nu eşti ca-n clipa cînd dezbraci
de meritele lui pe altul ca tu mai mîndru să te faci.

Nu poţi fi mai bun nici odată decît cînd te smereşti jertfind
să poată darul să-ţi primească, neumilit, cel suferind;

dar nici mai rău nu eşti ca-n vremea cînd te mîndreşti c-ai miluit
făcînd, pe cel silit să-ţi ceară, de două ori nenorocit.

Nu poţi fi mai bogat vreodată ca-n vremea cînd ştii să-ţi desfaci
în taină inima şi mîna spre-a ferici pe cei săraci;
dar nici mai vrednic de osîndă nu poţi să fii şi nici mai rău
decît atunci cînd spre-al tău bine nefericeşti pe-un frate-al tău.

CU CÎT MAI STRÎNS TE ŢII DE DOMNUL.

Cu cît mai strîns te ţii de Domnul
cu-atît te rupi de toţi cei răi,
cu cît ţi-s mai străini streinii
cu-atît mai fraţi ţi-s fraţii tăi.

Cu cît mai drept ţii calea bună
te-ndepărtezi de calea rea
cu cît mai dragi ţi-s alte case
ţi-e mai urît de casa ta.

Cu cît ţi-e mai-noptat pămîntul
cu-atît ţi-e cerul mai senin,
cu cît mai mult gîndeşti la alţii
priveşti la tine mai puţin.

Cu cît te poţi smeri mai tare
şi poţi din dreptul tău să laşi,
cu-atîta-ţi pregăteşti cu fapta
mai vrednici şi mai buni urmaşi.

Cu cît mai sfînt trăieşti Cuvîntul,
cu cît te rogi mai credincios,
cu cît iubeşti mai dulce fraţii
eşti mai aproape de Hristos.

CHIAR OMUL CEL MAI TARE ASTĂZI.

Chiar omul cel mai tare astăzi
poate fi mîine prăbuşit —
nu-ţi face idol din cel trufaş
nici nu-njosi pe cel smerit!

Chiar omul cel avut acuma
diseară poate fi sărac —
în bogăţia pieritoare
să ştii să nu te-ncrezi în veac.

Chiar cei mai sănătoşi acuma
peste-o clipită pot fi morţi,
gîndeşte-te-nţelept la asta
să ştii mereu cum să te porţi.

Chiar cei ce-s în palate astăzi
pot mîine-ajunge cerşetori —
mai trecător e-avutul lumii
cu mult ca visul scurt din zori.

Chiar cel viteaz azi, poate-ajunge
să fie mîine-un laş fricos —
nicicînd să nu te-ncrezi în oameni
nici te mîndri cu ce-i de jos.

Ci numa-n Dumnezeu te-ncrede
şi-n Sfîntul Său Cuvînt curat, —
acela care astfel face
va fi-nţelept cu-adevărat.

CE MINUNAT EŞTI ÎN LUMINA.

Ce minunat eşti în lumina
cerească-n care ni Te-arăţi,
cînd fericit răsfrîngi iubirea
prin ochii cei mai preacuraţi.

Ce minunat eşti în tăcerea
de după-al rugăciunii har,
cînd tot cuprinsul se-nveşmîntă
cu-al cerurilor nehotar.

Ce minunat eşti pretutindeni
prin raze şi-armonii plutind,
cînd a iubirii Tale unde
ca-n mii de braţe ne cuprind.

Ce minunat eşti în fiorul
ce-n inimă-l simţim la fel —
cînd nu ştim dacă-n noi e cerul
sau dacă noi sîntem în el.

Ce minunat poţi fi pe toate
cărările ce-n noi pătrunzi,
dar ce-ntunerec e-n prea multa
lumină-n care ni Te-ascunzi.

TU EŞTI ACEL CE-N GERUL ASPRU.

Tu eşti Acel ce-n gerul aspru
dezgheţi a inimii-mi simţiri
şi faci să-mi curgă-a rugăciunii
liniştitoare şiroiri.

Tu eşti Acela care-n jarul
cuptorului aprins cobori
şi-i răcoreşti pîn-la răbdare
chinuitoarele-i vîlvori.

Tu eşti Acel ce-n susur dulce
treci peste gîndul meu ades
şi-n tot ce-aş vrea să-ntreb mi-aduce
dumnezeescul înţeles.

Tu eşti Acel a cărui treceri
ca un ceresc parfum rămîn

şi-al cărui cîntec de iubire
îmi arde duhul cînd l-îngîn.

Tu eşti Acel ce-ntotdeauna
doar blînd şi dulce mi-ai şoptit
ca vuietul şi ca furtuna
nicicînd la mine n-ai venit.

Tu eşti Acela, scump Isuse
o, cum Te recunosc şi-acum
cînd treci şi-mi laşi atît de dulce
dumnezeescul Tău parfum.

MEREU NE UMPLE GRAIUL.

Mereu ne umple graiul
cu-a Tale dulci cîntări,
cu pace şi lumină
a inimii cărări.

Mereu ne umple gura
cu-al Tău preabun Cuvînt
şi duhul şi umblarea —
cu dragoste şi cînt.

Mereu ne umple gîndul
cu-al Tău preadulce grai —
şi ochii şi obrajii
cu lacrima din rai.

Mereu ne umple viaţa
cu-a Tale străluciri
şi calea şi hotarul
cu sfintele-ntîlniri.

Mereu ne umple Doamne
de Tine-mbelşugat
să Te culegi din toate
mai rodnic şi-ascultat.

Iar umplerea Ta sfîntă
ajunsă-n noi prea plin,
să Ţi-o reverşi spre alţii
mîntuitor, — amin.

DIN CÎTE LUCRURI MI-AM DORIT.

Din cîte lucruri mi-am dorit
cîndva în zilele-mi senine
pe toate mi le-ai împlinit
Isus, cînd Te-am aflat pe Tine.

Din cîte griji m-au frămîntat
în vremile de lipsuri pline,
de toate m-ai despovărat
Isus, cînd Te-am aflat pe Tine.

De cîte temeri tremuram
în anii mei de stări haine,
Isus, nici una nu mai am
de cînd m-am alipit de Tine.

Din cîte bucurii mi-am vrut
mai strălucite şi divine,
Isus, pe toate le-a-ntrecut
aceea de-a răbda cu Tine.

Din cîte doruri dragi mai ţin
să-mi împlinesc cît mai depline,
cel mai curat şi mai divin
e să m-ascund mai mult în Tine.

Iar tot ce-aştept mai strălucit
în viaţa veşnică ce vine,
e clipa cînd desăvîrşit
pe veci mă voi cuprinde-n Tine.

O, TRECI ADÎNC ATUNCI ISUSE

O, treci adînc atunci Isuse
peste-al meu gînd, cînd ca o mare
nu-şi află-odihna lui şi nu se
alină multa-i frămîntare.
O, treci uşor atunci şi-mi lasă
pe valuri liniştea adîncă
umplîndu-mi inima fricoasă
ce tremură şi plînge încă . . .

O, treci adînc atunci Isuse
peste-al meu duh cînd ca grădina

aşteaptă cu dorinţi nespuse
să-i reîmprospătezi lumina;
O, treci uşor atunci şi-mi lasă
pe toată-ntinderea uscată
întăritoare şi mănoasă
răcoarea-Ţi binecuvîntată.

O, treci adînc atunci Isuse
peste-al meu dor cînd, ca o floare,
îşi strînge zările aduse
spre Faţa Ta alinătoare;
O, treci uşor atunci şi-mi lasă
spre-a rugăciunii tremurare
ca o întoarcere acasă
cea mai dorită-mbrăţişare.

DE DRAGOSTE ŞI MILĂ ARE.

De dragoste şi milă are
nevoie orişice flămînd —
acela care nu iubeşte
nu-i frate-adevărat nicicînd.

De dragoste şi milă are
nevoie-un om, oricine-ar fi,
nu pot fi buni părinţi vreodată
aceia ce nu pot iubi.

De dragoste şi milă are
nevoie tot ce-i viitor,
de nu poţi să iubeşti puternic
să nu te faci învăţător.

De dragoste şi milă are
nevoie orice duh sărac —
acei ce nu pot să iubească
păstori să nu se facă-n veac.

De dragoste şi milă are
nevoie orice păcătos,
cei ce nu pot să se jertfească
să nu vorbească de Hristos.

FLĂMÎND CA NU DE PÎINE.

Flămînd ca nu de pîine,
setos ca nu de apă,
Te caut căci al meu suflet
cu Tine doar s-adapă...
M-aplec la rugăciune
dar în a ei suspine,
Te caut, şi nu mă satur
să m-alipesc de Tine.

M-apropii de-a Ta Carte
dar gîndul ce-mi tînjeşte,
din Cartea Ta *pe Tine*
Te caută şi doreşte...
Mă duc — şi unde-s fraţii
iubirea-n veci m-ar ţine,
dar nu pe ei îi caut
ci-n ei Te caut pe *Tine.*

Oricine-mi bate-n poartă
deschid şi-l chem în pripă
căci inima-mi Te-aşteaptă
pe Tine-n orice clipă.
Mă uit spre cer într-una
dar inima din mine
nu după cer doreşte
ci-n el Te caut pe Tine.

Neliniştit mi-e duhul
cînd pleacă ori soseşte,
ci numai cînd e-n Tine
atunci se linişteşte.

CE DRAGĂ MI-E VIAŢA.

Ce dragă mi-e viaţa
Isuse-acum cînd pot
în lupta Ta frumoasă
să-i ard avîntul tot;

Cînd pot să-Ţi dau curate
a inimii simţiri,
să-mpărtăşesc puternic
înaltele-Ţi trăiri;

Cînd dulcea Ta lumină
mi-e limpede cleştar
cînd zilele-mi sînt aur
şi lacrimile jar;

Cînd fraţii parcă-s îngeri —
Biserica un cer,
cînd nu ştiu de înfrîngeri
de noapte sau de ger ...

Cînd nu-i cu neputinţă
nimic din tot ce vreai,
cînd totu-i numai cîntec
şi dragoste şi rai ...

Ce drag îmi e cu Tine
să merg şi să rămîi,
ce dulci sînt toate-toate
în dragostea dintîi ...

NELINIŞTIT ÎMI ESTE DUHUL.

Neliniştit îmi este duhul
cît încă sînt pe drum şi lupt,
atîtea temeri şi primejdii
mă fac să tremur ne-ntrerupt.

Neîmpăcat îmi este duhul
cît tot întreb mereu şi cat —
atîtea taine neştiute
mă-nfometează ne-ncetat.

Nepotolită mi-e iubirea
cît arde-n depărtări şi-n dor,
de ce-aş putea să mă prea bucur
cît sînt strein şi călător?

Neodihnit este-al meu suflet
oriunde-aş fi, oricum aş sta,
pîn-va veni Isuse-odihna
desăvîrşită-n umbra Ta.

Mult milostivă-mpărtăşire
cuprinde-mă odihnitor
în veşnica nedespărţire
în nemaidepărtatul dor.

NU-ŢI RISIPI DIN VIAŢĂ.

Nu-ţi risipi din viaţă
nici un minut măcar,
nu-ţi da comoara scumpă
pe lucruri în zadar,
nu-ţi pierde-al tinereţii
timp scump şi fericit,
nu-ţi arunca un aur
pe veci ne-nlocuit.

Nu-ţi nimici-a iubirii
avînt înflăcărat,
nu-ţi îngropa-n gunoaie
avutul cel curat,
nu-ţi ruina puterea,
nu-ţi da tot ce-ai mai bun
păcatului şi poftei
şi traiului nebun

Ci dă-i vieţii tale
cel mai înalt folos:
din anii tinereţii
urmează-L pe Hristos;
prin El vei da vieţii
preţ veşnic şi-nmiit
prin El vei fi-ntre oameni
un om desăvîrşit.

EU TE IUBESC, DAR SIMT CĂ NU-S.

Eu Te iubesc, dar simt că nu-s
nicicînd a mele mîini în stare
să se înalţe-atît de sus
ca să-Ţi ajungă la picioare.

Eu Te iubesc, dar ştiu că n-am
să-Ţi pot aduce-aşa trăire
încît pe fiecare ram
să-mi strălucească-o dăruire.

Eu Te iubesc, dar vai, nu pot
să mă înalţ cît simt că-mi cere
lumina Ta ce-mi umple tot
de înţeles şi de tăcere.

Eu Te iubesc, dar n-am s-ajung
să pot fi-atît de plin de Tine
pe cît doresc de timp prelung
cu cele mai cereşti suspine.

O, Te iubesc, dar cum pot eu
să Te cuprind pe Tine oare,
Atotputernic Dumnezeu
Nemărginire orbitoare?

Dar Tu Te poţi apropia
sfinţind fiinţa mea cea nouă,
micindu-Te să-ncapi în ea
ca Soarele-ntr-un strop de rouă.

CÎND FAŢA EU MI-O-NTORC.

Cînd faţa eu mi-o-ntorc spre Tine
şi-n sus cînd Te urmez supus,
eu merg de-a pururea-n lumina
ce darnic mi-o reverşi Isus.

Dar cînd Te părăsesc şi faţa
din nou mi-o-ntorc spre lume-n jos
eu merg în umbra mea cu drumul
întunecat şi-alunecos.

O, spre-ascultarea Ta Isuse
întoarce-mi faţa necurmat
tot drumul meu pîn-la-nviere
să-mi fie strălucit urmat.

O, ŞTIU CĂ VA VENI O STARE.

O, ştiu că va veni o stare
în care Numele-Ţi voi spune
într-o mai sfîntă-nfiorare
ca orice altă rugăciune...
Şi ştiu că va veni o vreme
din care faţa Ta slăvită
O voi privi fără-a mă teme
că mi-ar putea mai fi umbrită.

Şi ştiu că va veni o dată
din care dragostea din mine
se va putea ne-mpiedecată
lipi desăvîrşit de Tine...
Şi ştiu că va veni o cale
pe care mintea-mi va pătrunde
tot adevărul voii Tale
ce astăzi Taina mi-l ascunde...

Şi ştiu că va veni o viaţă
în care paşii-mi cu uimire
printr-o Eternă Dimineaţă
Te vor urma-n Desăvîrşire...
Şi ştiu că va veni o lume
statornică şi-ncăpătoare
în care Singurul Tău Nume
va fi slăvit din zare-n zare...

MAI SUS VOI ACEI CE PRIN LUME.

Mai sus voi acei ce prin lume
Hristos v-a trimis să chemaţi —
o Cale, o Ţintă, un Nume
să duceţi la cei depărtaţi.

Mai drepți să umblați în viață,
mai sfinți în iubirea de frați,
mai vrednici în tot ce vă-nvață
Hristos pentru cei depărtați.

Mai sus înălțați și mai tare
Lumina, voi cei ce-o purtați
privind sfînta ei înălțare
să vină toți cei depărtați.

Mai calzi și-ndrăzneți în vestirea
Cuvîntului Sfînt, cei chemați
să vină dorind mîntuirea
toți cei de Hristos depărtați.

Mai sus goarna Lui să răsune,
mai sus steagul Lui să-nălțați
sub Cruce Hristos să-i adune
pe toți cîți mai sînt depărtați.

Mai sus cum vă cere credința
și Numele Sfînt ce-L purtați
Hristos să vă facă ființa
lumină spre cei depărtați.

CÎND TOT CE VĂD E-ATÎT DE VIU.

Cînd tot ce văd e-atît de viu
și toate numai Tu le ții,
cînd totul este, este, este
— Tu oare numai, să nu fii!

Cînd tot ce simt e-atît de sfînt
și în părinți, și-n frați, și-n fii,
Tu Care ni le-ai dat pe toate
— Tu oare numai, să nu fii!

Cînd cerul şi pămîntul sînt
în tot, frumseţi şi armonii,
Tu Cel din Care-s toate-acestea
— Tu oare numai, să nu fii!

Cînd bucuria Ta mi-e gînd
şi har al rugăciunii vii,
şi-a-ntregilor virtuţi preascumpe
— Tu oare numai, să nu fii!

Cînd tot ce văd sau n-am văzut
a formelor nespuse mii
din *Tine-s* şi se ţin prin *Tine*
— Tu oare numai, să nu fii!

Cînd toate sînt din mîna Ta,
cînd Tu le mori şi Tu le-nvii,
cînd tot ce e, prin *Tine* este,
— Tu oare numai, să nu fii!

A FOST CÎNDVA O VEŞNICIE.

A fost cîndva o veşnicie
în care toate cîte sînt.
erau în Tine iar Tu-n Tatăl
Idee-ntîi, — apoi Cuvînt.

... Tu Cel ce-acum, oriunde-n toate
eşti Viaţă, Sîmbure şi Miez
Fiinţă, Suflet şi Mişcare
— Întreg niciunde nu Te vezi.

Prin Tine stă, prin Tine suie
lumina-ntregului pătruns,
Tu Care ne dezvălui totul
ne eşti mereu Cel mai ascuns.

Tu Cel ce, cît Te-aflăm mai dulce,
eşti mai dorit şi mai căutat, —

cu cît mai mult ne-apropii totul
ne pari mereu mai depărtat.

... Va fi cîndva o Veşnicie
cînd iar vei strînge cîte sînt
în Tine-ntîi, apoi în Tatăl
— Ideea de după Cuvînt! ...

TU EŞTI ÎN NOI, ŞI NU SIMŢIM.

Tu eşti în noi — şi nu simţim
cum nu simţim ce nu ne doare,
cum nu ni-e greu şi nu tînjim
cînd nu-i nici cald şi nici răcoare.

Tu eşti în noi cînd nu dorim
şi cînd nimic greu nu ne pare,
cînd nu-nsetăm nici flămînzim
Tu eşti în noi îndestulare.

Tu eşti în noi Cuvînt cînd ştim
cîntînd, în noi Tu eşti cîntare,
lumină eşti — cînd strălucim
cînd ne rugăm — eşti înălţare.

De-aceea doru-Ţi nu-l simţim
ca cel de fraţi, în adunare
ca cel de flori — cînd le privim
sau cel de ape — la izvoare.

Tu eşti în noi — şi nu simţim
decît cînd pleci, a Ta plecare,
atunci ni-e greu, atunci tînjim,
atunci simţim că totul doare.

O, TU IZVORUL BUCURIEI.

O, Tu izvorul bucuriei
cîţi ani mi-ai fost atît de-ascuns
că orice ajungeri pîn-la Tine
mi se păreau de nepătruns.

Cîţi ani am mers pe-amara cale
hrănindu-mi istovitul dor
cu cîte-un strop de mîngăiere
dintr-un mai dulce viitor.

Iar azi ce-aproape eşti de mine
şi cît de fericit de-aflat
că pe-orice căi pornind spre Tine
Te-ajung oricînd îndestulat.

Dar cît m-aş adăpa din unda-Ţi,
mereu mai dulce-n orice rînd,
o beau, mă scald în ea şi-mi pare
că nu-mi va fi de-ajuns nicicînd.

Cu cît dor mă gîndesc la Ziua
din care veşnic ai să-mi fii
în suflet sute de izvoare,
în cîntec sute de-armonii.

SE DUCE-N TOATĂ LUMEA VÎNTUL.

Se duce-n toată lumea vîntul
vestind a Tale-adînci iubiri,
purtînd a Tale dulci miresme
— doar eu să nu merg nicăiri ?

Şi soarele pe lumea-ntreagă
vărsîndu-şi strălucirea lui,
vorbeşte despre-a Ta lumină
— doar eu să nu spun nimănui?

Şi ploaia peste tot pămîntul
ducînd belşug în orice loc
vesteşte marea-Ţi bunătate
— doar eu să n-o vestesc deloc?

Şi tunetul trecînd pe-ntinderi
vorbeşte de Tăria Ta,
de Judecata Ta cea dreaptă
— doar eu să nu spun despre ea?

Şi întunerecul vesteşte
că-n lume toate-odată-apun
spre-a se renaşte iarăşi toate
— doar eu aceasta să n-o spun?

În lume toate, toate, toate
Te preamăresc pe Tine-n veac
o, Dumnezeul meu Cel Veşnic
— doar eu să tac, doar eu să tac?

NUMĂRATE-S ALE MELE.

Numărate-s ale mele
zile cîte-am rînduite
cîte vitrege şi grele,
cîte dulci şi fericite,
cîte triste şi amare,
cîte libere şi sfinte,
cîte-n zîmbet şi-n cîntare,
cîte-n lacrima fierbinte,
cîte printre fraţi la masă,
cîte prin străinătate,
cîte dus şi cîte-acasă, —
numărate-s toate-toate . . .

Număraţi mi-s paşii-n viaţă
şi mi-s urmele ştiute
cîte-mi sînt făcute-n faţă,
cîte-s în ascuns făcute,
cîte-smerse-n curăţie,
cîte-s în păcat umblate,
cîte-s nevinovăţie,
cîte-s pofte necurate . . .
cîte-s după Domnul duse,
cîte-s celui rău vîndute,
cîte se sfinţesc — sau nu se,
toate, toate-mi sînt ştiute.

— Tu, ce ştii a mele zile
toate cîte-am numărate,
binecuvintează-mi-le
scrise-n Cartea Vieţii toate!

Tu, Cel care-mi numeri paşii
şi-mi ştii urmele prea bine,
luminează-mi-i, — urmaşii
să mi-i ducă pîn-la Tine!

TU NE-AI PROMIS ÎMPĂRĂŢIA.

Tu ne-ai promis împărăţia
cerească, Doamne, tuturor —
dar nu o dai decît acelor
ce cred şi luptă pînă mor.

Tu ai promis izbîndă-n lupta
cu cel viclean şi rău, oricui,
dar nu o dai decît acelui
statornic în credinţa lui.

Tu ai promis c-asculţi pe-oricare
îndreaptă rugăciuni spre cer,
dar nu răspunzi decît acelor
ce-au gînd curat în tot ce-Ţi cer.

Tu ai promis că eşti de-a pururi
cu toţi ai Tăi în orice fac,
dar nu rămîi decît cu-aceia
ce vor trăi după-al Tău plac.

Tu ai promis desăvîrşirea
oricui se străduie mereu,
dar nu o dai decît acelui
ce suie dealul cel mai greu.

Tu ai promis tot ajutorul
oricui în lupta vieţii grea,
dar nu i-l dai decît acelui
ce luptă cît puterea sa.

DRAGOSTEA CÎND E CURATĂ.

Dragostea cînd e curată
nu lipseşte nici odată,
nu-s nici ziduri nici poveri
s-o oprească nicăieri.

Dragostea cînd e fierbinte
arde-n ochi şi-arde-n cuvinte
arde-n lacrimi şi-n cîntări
slava fericitei stări.

Dragostea cînd e frumoasă
e smerită şi duioasă,
credincioasă rămînînd
pîn-la moarte orişicînd...
Dragostea cînd e deplină
e tăcută şi senină
şi-şi dă anii minunaţi
pentru cer şi pentru fraţi.

Dragostea cînd este bună
poartă jugul dimpreună,
duce pînă la sfîrşit
crucea lîngă Cel Iubit...
Dragostea cînd e creească
face sufletul să crească
pîn-ajunge luminos
una-n umblet cu Hristos.

Dragostea cînd este-ntreagă
de Hristos n-o mai dezleagă
nici tăcere nici cuvînt
nici viaţă nici mormînt.

CÎND TU PLUTEŞTI PE-A MELE VALURI.

Cînd Tu pluteşti pe-a mele valuri
din mal în mal se face cale,
lumina valurilor mele
sărută umbra tălpii Tale.

Cînd Tu-mi călătoreşti pe-ntinsul
pustiu al ţarinelor mele —
tot praful meu sărută urma
şi talpa Ta, călcînd pe ele.

Cînd Tu-mi cobori pe liniştirea
cuvintelor Scripturii Sfinte,
m-apropiu şi-Ţi sărut cu lacrimi
umblarea Ta printre cuvinte.

Cînd Tu-mi pui jugul Tău pe umeri
şi-mi faci pe cruce loc şi mie
şi-mi dai o parte din ocară
— cum le sărut cu bucurie.

Cînd stau plecat, cum norii serii
în rugăciunea lor spre soare,

de sărutarea feţei Tale
mi-s buzele strălucitoare.

Ce-ar mai putea fi-atunci pe lume
o slavă-asemeni pentru mine
ca sărutarea-mpărtăşirii
nemaidesprinsă-n veci de Tine!

EU SÎNT UN STROP DIN UNDA TA.

Eu sînt un strop din unda Ta,
Izvor desăvîrşit de viaţă,
şi toată strălucirea mea
mi-e revărsată de-a Ta Faţă.

Şi sînt un psalm din cerul Tău
de negrăită armonie
tot ce-i dumnezeesc al său
se datoreşte numai Ţie.

Şi-o iotă din Cuvîntul Sfînt
suit cu trudnică trăire
spre slava unui legămînt
dus doar cu moartea la-mplinire.

Şi-o rază din lumina Ta
căzut-o clipă peste-o tină
tot ce-i ceresc şi sfînt în ea
e numai partea Ta divină.

Şi-un picur din al Tău ocean,
şi-un rod al rugăciunii Tale,
şi-un rob ce urcă an de an
spre slava datoriei sale.

Şi tot ce-am vrednic şi frumos
e numai cazna spre mai bine
şi lupta grea ca tot ce-i jos
să nu-mi ia faţa de la Tine.

IEŞI DIN SODOMĂ, FUGI SPRE MUNŢI.

Ieşi din sodomă, fugi spre munţi
lăsînd a scîrbei turmă,
oricîte-ar trebui să-nfrunţi
nu-ţi mai privi în urmă!

Ieşi din cetate, sui voios
pe-a Golgotei cărare —
a suferi lîngă Hristos
e harul cel mai mare.

Ieşi din grămadă, mergi curat
pe urmele sfinţite,
fă tot ce-i drept şi-adevărat
oricum ţi-ar fi plătite.

Ieşi din mulţimea ce stă jos,
mergi semănînd într-una,
nu odihni cît timp Hristos
nu ţi-a sfîrşit cununa.

Ieşi din ispită, ieşi din laţ,
din tot ce nu te lasă,
după Hristos şi după fraţi
mergi, pîn-ajungi acasă.

Ieşi tu, căci dacă ieşi voios
mergînd pe-a Slavei cale,
ieşi-vor şi-alţii ne-ndoios
cinstind urmele tale.

SĂ NU POT DOAMNE SĂ MĂ LAS.

Să nu pot Doamne să mă las
de Tine niciodată,
chiar de-aş lăsa la orice pas
o dragoste-ngropată.

Cu cît mă duc mereu şi vin
mai singur de oriunde,
de-a Ta iubire mai deplin
doresc a mă pătrunde.

În orice loc de orice rînd
cărarea-nsingurată
să mi-o învăluie mai blînd
lumina Ta curată.

Să n-am amar neîndulcit
nici nopţi neluminate,
nici orizont nestrălucit,
nici cereri zbuciumate...

Ci numai Tu să-mi fii mereu
Prieten pe-orice cale,
iar dorul sufletului meu
trăirea voii Tale.

Mai greu de-ar fi cu orice pas
să-mi ardă viaţa toată,
să pot orice, dar să Te las
să nu pot nici odată.

PÎNĂ NU-ŢI ZIDEŞTI CĂLDURA.

Pînă nu-ţi zideşti căldura
inimii la temelii,
zidurile se dărîmă
vetrele-ţi rămîn pustii...
Pînă nu-ţi îngraşi cu lacrimi
glia-n care-ai semănat,
ne-ncolţită-ţi stă sămînţa
în pămînt nedezgheţat.

Pînă nu-ţi uzi cu sudoarea
frunţii tale-orice răsad,
florile uscate-ţi pică
roadele necoapte-ţi cad...

Pînă nu-ţi îngropi comoara
ce te ţine mai legat,
aripile-ţi zac lăsate
duhu-ţi geme subjugat.

Pînă nu-ţi jertfeşti fiinţa
pe al slujbei tale-altar
orice flacără se stinge
orice-avînt recade iar.
Frate, nu-ţi cruţa fiinţa
ci jertfeşte-o curajos
dacă vrei să nalţi statornic
templu vrednic de Hristos.

POT SĂ TREACĂ MULŢI PE-ALĂTURI.

Pot să treacă mulţi pe-alături
şi nici seama să nu-Ţi ţină,
pentru mine eşti Isuse
scumpa inimii lumină.

Pot Cuvîntul să Ţi-l calce
cîţi vor vrea şi nici să-i doară —
pentru mine El rămîne
scumpa inimii comoară.

Pot spre fii Tăi să caute
mulţi cu silă şi cu ură,
eu privesc la ei cu toată
scumpa inimii căldură.

Pot să-Ţi lapede-a Ta Cruce
cei nebuni dup-a lor vrere,
pentru mine ea rămîne
scumpa inimii putere.

Pot să-Ţi calce-nvăţătura
pot să-Ţi lepede-al Tău Nume,
pentru mine — ele-s veşnic
bunul cel mai scump din lume.

Şi cu cît fricoşi le lasă
mulţi din cei aleşi-nainte,
eu le-aş arde mai frumoasă
jertfa dăruirii sfinte.

MAI TRECĂTOR E CHIPUL LUMII

Mai trecător e chipul lumii
decît un nor uşor în soare —
o clipă-l vezi scăldat în raze
iar după-o altă clipă, moare.

Mai trecătoare-i tinereţea
ca floarea cea de primăvară,
o clipă-o ai, un vînt s-abate
nepăsător o ia şi-o zboară.

Mai trecătoare-i slava lumii
ca fulgul cel căzut în mînă,
un soare mai călduţ o arde
un vînt mai tărişor o mînă.

Mai trecător e-avutul lumii
ca paiul dus de vijelie,
a fost, s-a dus, iar peste-o clipă
a cui ajunge, cine ştie.

Să nu-ţi legi inima de ele
crezîndu-le că-n veci vor ţine
căci vîntul care ţi le-aduce
le ia mai grabnic de la tine.

Ci cît le ai le dă pe-altarul
iubirii lui Hristos curate
că-n veşnicie-ţi vor fi-ntoarse
nebănuit mai minunate .

O, CUM SIMŢIM PUTERNIC FOCUL.

O, cum simţim puternic focul
credinţei sfinte-n orice loc,
din veci trecînd prin unii-n alţii
dar Tu Isus eşti primul foc.

Nădejdea, bunul scump al vieţii
din unii-n alţii-l moştenim,
dar numai Tu întîiaşi dată
ne-ai ajutat s-o dobîndim.

Din unii se aprinde-n alţii
al dragostei fior, nestins,
dar prima flacără sfinţită
doar Tu Isuse ne-ai aprins.

Cuvîntul Tău cu drag ni-l spunem
din unii-n alţii mai bogat,
dar Tu Isuse-ntîiaşi dată
la cel dintîi din noi l-ai dat.

Al rugăciunii har ni-l trecem
părinţi la fii şi fraţi la fraţi,
dar cea dintîie rugăciune
ne-au spus-o ochii-Ţi minunaţi.

— O, Tu Acel din Care toate
ne-au izvorît şi ni s-au dat,
de toată sfînta lor slujire
în veci fii binecuvîntat.

DACĂ OSTENESC ISUSE.

Dacă ostenesc Isuse
şi alerg să Te vestesc,
să n-o fac pentru răsplată
ci s-o fac că Te iubesc

Dacă sufăr că fac bine
dacă dau, oricît aş da —
să n-o fac pentru răsplată
ci pentru iubirea Ta.

Dacă cred în orice vreme,
dacă duc cît mi s-a pus —
să n-o fac pentru răsplată
ci că Te iubesc Isus.

Dacă sufletul din mine
vrea să-Ţi ardă mai curat,
să n-o fac pentru răsplată
ci iubirea să-Ţi arat.

Dacă ţin la rugăciune
şi să cînt mai sfînt doresc,
să n-o fac pentru răsplată
ci fiindcă Te iubesc.

Mi-e şi greu cînd tot răsplată
se tot cere — nici n-ascult
mie Tu-mi eşti răsplătirea
Doamne, ce-aş dori mai mult?

NUMELE TĂU L-AM SCRIS CÎNDVA.

Numele Tău l-am scris cîndva
copil, Isuse, pe zăpadă,
dar ce curînd nu mai era
dogoarea n-a putut s-o vadă.

L-am scris apoi cu tînăr dor
peste nisipul dintre ape,
dar valurile prea uşor
trecînd, putură să-l îngroape.

Apoi l-am scris zîmbind din mers
în praf pe drumuri de ţărînă,
dar vîntul prea curînd l-a şters
nici urma lui să nu rămînă...

Iar mai tîrziu l-am scris cîntînd
cu viers de aur pe hîrtie
dar focul, focul greu trecînd
l-a ars ca ani să nu-l mai ştie.

Doar cînd cu plîns l-am ars pe fier
şi-n piatră l-am crestat cu sînge,
neşters rămas-a pînă-n Cer
nici val, nici foc, nici vînt nu-l frînge.

ÎŢI MULŢUMESC CĂ M-AI FĂCUT

Îţi mulţumesc că m-ai făcut
aşa cum sînt pe lume,
că Tu mi-ai dat cum Tu mi-ai vrut
şi trup şi chip şi nume.

Îţi mulţumesc că m-ai chemat
la sfînta-Ţi părtăşie...
aşa cum sînt cu ce mi-ai dat
să-Ţi fiu spre slavă Ţie.

Îţi mulţumesc că nu m-ai pus
în loc de slujbă naltă
ci m-ai făcut să-Ţi fiu supus
cu fraţii laolaltă.

Îţi mulţumesc că pîinea mea
cu lacrimi şi sudoare
ai rînduit s-o pot avea
din ploi şi vînt şi soare.

Îţi mulţumesc că m-ai zdrobit
sub fier şi sub călcîie,
să-nvăţ şi cum să fiu smerit
şi ce-o să-mi mai rămîie.

ÎN DAR MI-AI DAT AVUTUL

În dar mi-ai dat avutul
ce parcă-l stăpînesc
ci nu-mi ţin pentru mine
decît ce dăruiesc.

În dar mi-ai dat talantul
ce parcă este-al meu
ci nu-mi cresc decît partea
ce-o dăruiesc mereu.

În dar îmi dai şi pîinea
ce parc-o am lucrînd
ci este-a mea doar cîtă
dau celui mai flămînd.

În dar mi-ai dat viaţa
ce parcă mi-o trăiesc
ci-a mea e doar ce astăzi
iubind mi-o împărţesc.

NU POATE OMUL MÎNDRU.

Nu poate omul mîndru
ierta o nedreptate,
nici a primi mustrarea
— smeritul însă poate.

Nu-şi poate omul lacom
lăsa porniri stricate,
nici pofte, nici ispite,
— dar înfrînatul poate.

Nu poate ne-nţeleptul
umbla pe căi curate,
nici a-şi ţinea cuvîntul
— dar înţeleptul poate.

Nu poate-avea cel leneş
simţiri nevinovate
nici fraţi, nici timp, nici milă
— cel harnic însă poate.

Nu poate-un nestatornic
avea iubiri de frate,
nici lacrimi, nici răbdare
— dar cel statornic poate.

Nu poţi cînd n-ai iubire
să le-nţelegi pe toate,
să taci, să ierţi, s-acoperi
— dar cînd iubeşti se poate

SĂ DAU ORICUI CE-MI CERE.

Să dau oricui ce-mi cere
chiar dacă darul meu
îi va sluji să-mi facă
urcuşul şi mai greu.

Să dau toiag acelui
ce merge şchiopătînd
chiar dacă-o să-l întoarcă
a mă lovi curînd.

Să-ntind frînghia celui
căzut în groapa grea
chiar dacă el pe urmă
lega-mi-va mîna-n ea.

Să-i fac un loc la mine
deaproapelui pribeag
chiar dacă el din casă
m-aruncă peste prag.

Să-i dau din pîine — oricare
mi-o va cerşi mereu
chiar dacă mi-ar plăti-o
cu plînsul cel mai greu.

Să dau... şi să nu-i judec
ce fac cu tot ce-mi iau,
s-ascult numai de Tine:
cui cere eu să-i dau.

Căci Tu plăti-vei Doamne
şi celui care-a dat
şi celui ce cu darul
lucrează vinovat.

O, DACĂ-NTREBI A MEA IUBIRE.

O, dacă-ntrebi a mea iubire
cu ce m-a răsplătit mereu,
priveşte soarele şi roua
şi-ai să-nţelegi răspunsul meu.

Şi dacă-ntrebi *cît* Adevărul
l-am preţuit — va fi de-ajuns
priveşte-mi ranele şi spinii
şi-ai să-nţelegi al meu răspuns.

Şi dacă-ntrebi cît prietenia
şi-ncrederea le-am vrut de-ntregi
priveşte-mi rugul şi altarul
şi-al meu răspuns ai să-nţelegi.

Şi dacă-ntrebi cum e credinţa
ce m-a suit prin anii grei,
priveşte-mi urmele şi crucea
şi-ai să-nţelegi răspunsul ei.

Şi dacă-ntrebi cum e Nădejdea
ce-mi străluceşte nepătruns
ascultă-mi plînsul şi cîntarea
şi-ai să-nţelegi al meu răspuns.

Dar dacă-ntrebi cum este *Harul*
prin care toate le pătrund
priveşte-mi muta proşternare
şi-ai să-nţelegi ce nu răspund.

O, DRAGI FRAŢI ŞI SURORI.

O, dragi fraţi şi surori ce-L iubiţi pe Hristos
într-un duh şi-ntr-un gînd credincios
alergînd, ostenind şi veghind — nu uitaţi
pentru El nu-n zadar alergaţi.

Osteniţi ne-ncetat pentru Domnul *acum*
pe-orice timp, orice loc şi-orice drum,
cît veţi fi ori trimişi ori chemaţi de-al Său har
pentru El n-alergaţi în zadar.

Semănaţi ne-ncetat Strălucitu-I Cuvînt
şi pe nor, şi pe ger, şi pe vînt,
răbdător, ne-nfricaţi şi smeriţi — nu uitaţi
pentru El nu-n zadar semănaţi.

Privegheaţi ne-ncetat rugători şi-nfrînaţi
crucea Lui după El vi-o purtaţi
căci umblînd şi lucrînd chiar plîngînd cu amar
pentru El nu vegheaţi în zadar.

Aşteptaţi ne-ncetat iubitori pe Hristos
cu un rod mai curat şi frumos
căci Isus, tot ce-a spus, va-mplini, nu uitaţi
pentru El nu-n zadar aşteptaţi.

O, dragi fraţi şi surori doar puţin mai avem
s-alergăm, să veghem
nici un drum, nici un greu, nici un plîns, nici un dar
pentru El nu va fi în zadar.

CA HARUL DRAGOSTEI DINTÎI.

Ca harul dragostei dintîi
nu-i mai de preţ avere,
căci tot ce dai şi ce rămîi
eşti cum Hristos te cere.

Atunci lucrezi, atuncea poţi
cu braţe tari şi bune,
să porţi povara pentru toţi
în plîns şi-n rugăciune.

Atunci ai har şi timp, şi grai,
şi zîmbet, şi lumină,

atunci poţi tot oricînd şi dai
cu cupa plină-plină.

Atunci alergi cu drag şi-ţi pot
picioarele voioase,
uşor să poarte peste tot
seminţele mănoase.

Atunci iubeşti şi arzi şi plîngi,
puternic şi fierbinte —
în tot ce-mparţi şi-n tot ce strîngi
e jarul jertfei sfinte.

Nu-i har ca dragostea dintîi
lungeşte-o pîn-la moarte
mereu ce dai şi ce rămîi
să fii din ea o parte...

NU-I BĂTRÎN NICICÎND ACELA.

Nu-i bătrîn nicicînd acela
ce-are-un suflet credincios,
dragostea şi lupta-l face
tot mai tînăr în Hristos

Ochii lui văd tot mai bine,
mersul lui e tot mai drept,
inima-i e tot mai tare,
graiul tot mai înţelept.

Braţele-i mai cu iubire
poartă pe-alţii fericit,
duhu-i mai cu-nflăcărare
rugăciunii dăruit.

În Hristos crescînd într-una
mai bogat cu orice har,
viaţa lui e dăruire,
vorba lui mărgăritar.

Slujba lui e-o tot mai sfîntă
cinste Numelui Divin,
calea lui e mîntuire
pentru cîţi pe urme-i vin.

Printr-o dragoste fierbinte
un duh cald şi- un mers fromos
nu-i bătrîn ci-i veşnic tînăr
un ostaş al lui Hristos.

NUMAI CUVÎNTUL TĂU MĂ FACE.

Numai Cuvîntul Tău mă face
să-mi pot vedea păcatul meu
ca să-mi-noiesc mărturisirea
şi pocăinţa mea mereu.

Numai Cuvîntul Tău mă poate
sub Cruce-ngenunchia plîngînd
să-mi pot afla despovărarea
şi pacea inimii-ascultînd.

Numai Cuvîntul Tău mă creşte
senin, puternic şi smerit
de-orice păcat şi neascultare
şi de-orice rătăciri ferit.

Numai Cuvîntul Tău mă poartă
curat prin orişice noroi
dînd luptei mele spre sfinţire
mereu puteri şi trepte noi.

Numai Cuvîntul Tău cel dulce
alină sufletul meu cînd
chiar de la cei mai dragi se-ntoarce
îndurerat şi sîngerînd.

Numai Cuvîntul Tău îmi face
dreptate-atunci cînd prea lovit
mă-ntorc mereu din orice parte
mai întristat şi mai zdrobit.

Numai Cuvîntul Tău Isuse
mă mîngăie pe orice drum
să-ndur spre slava viitoare
oricîte nedreptăţi de-acum.

CHIAR ŞI DE M-AI DA ÎN MÎNA.

Chiar şi de m-ai da în mîna
celui mai înfuriat,
fă să nu mă tulbur Doamne
căci aş face-un greu păcat

Dar şi dac-am să mă tulbur
în vreo clipă — cea mai grea —
fă să nu mă tem vreodată,
teama, e ruşinea mea.

Dar şi chiar de mă voi teme
cînd voi fi mai slab de zel,
fă să nu fug nici odată
căci fugind aş fi-un mişel

Dar şi chiar să fug vreodată
în vreun nebunesc păcat,
fă să nu mă leapăd Doamne
căci atunci sînt blestemat.

A mă tulbura sau teme
şi-a fugi chiar, pot cîndva
căci prin plîns şi pocăinţă
pot să sper că-mi vei ierta,

Dar dac-am ajuns netrebnic
un vîndut şi-un lepădat,
am făcut păcatul care
pînă-n veci e neiertat.

Doamne, chiar să mor în mîna
celui mai cumplit călău,
fă să nu pot nici odată
lepăda Cuvîntul Tău.

ISUSE, NICIODATĂ.

Isuse, nici odată
nu-i nimeni să-mi mai ia
credinţa minunată
ce-ai pus-o-n viaţa mea,
adîncurile-mi toate
purtînd al Tău Cuvînt
se-ncheagă mai curate
prin harul ei cel sfînt.

Sau ce-ar mai fi vreodată
din ochii mei să-mi ia
lumina minunată
ce-o am din faţa Ta?
Pe-ntinderi necuprinse
simţirile-mi desprind
a Tale braţe-ntinse
iubirea mea dorind.

Şi ce-ar mai fi vreodată
din inimă să-mi ia
cîntarea-Ţi minunată
de care-i plină ea?
'Nălţimile senine
pe veci m-au înfrăţit
nici viu, nici mort de Tine
să nu fiu despărţit.

CÎNTĂRILE NOASTRE.

Cîntările noastre cîntate plîngînd
lua-şi-vor odată aripile-albastre
şi-n soare pluti-vor curate, arzînd
de para iubirii — cîntările noastre.

Din roua de lacrimi ce-n ele-a rămas
luci-vor pe ceruri ghirlande de stele
iar îngerii Slavei cu tremur în glas
cîntînd, învăţa-vor să plîngă din **ele.**

Cîntările noastre n-au seamăn şi soţ
în nici o simţire şi limbă şi zare
oricine le-aude s-aprinde şi-n toţi
învie cerească şi sfînta-ncîntare.

Venind din al Tainei Ceresc Nehotar
cu-adînc duh de taină fiinţa-nveşmîntă,
purtînd mierea dulce lăsată de har
fac dulce şi duhul şi gura ce cîntă.

Cîntările noastre sînt nimb lui Hristos
sînt ruguri iubirii, sînt jertfa suavă,
sînt tot ce pămîntul îi dă mai frumos
Acelui din ceruri mai vrednic de slavă.

AŞA TE ROG ISUSE DOAMNE.

Aşa Te rog, Isuse Doamne,
să mă ajuţi să cresc curat —
părinţii mei să poată spune
că le-am fost fiu cu-adevărat.

Aşa să pot simţi alături
de-acela care mi l-ai dat —
ca soţul meu să poată spune
că i-am fost soţ cu-adevărat.

Aşa să pot umbla statornic
pe calea care m-ai chemat,
ca fraţii mei să poată spune
că le-am fost frate-adevărat.

Aşa să-mi pot ţinea credinţa
şi drumul vrednic de urmat,
ca fiii mei să poată spune
c-am fost părinte-adevărat.

Aşa să-mi fie rodul vieţii
şi-n ce m-ascund şi-n ce m-arat —
ca oamenii să poată spune
c-am fost un om cu-adevărat.

Aşa să-mi fie toată viaţa
ca-n clipa cînd va fi-ntrebat
chiar şi vrăjmaşul meu să spună
c-am fost creştin cu-adevărat.

Şi-aşa să-mi fie lupta sfîntă
ca Tu cînd fi-voi judecat,
să poţi mărturisi Isuse
că Ţi-am crezut cu-adevărat.

POT TRĂI ŞI FĂR-DE CASĂ.

Pot trăi şi făr-de casă, făr-de-avere, făr-de tot
numai fără de iubire şi făr-de-Adevăr nu pot.

Pot răbda făr-de cîrtire orice chin şi orice dor
dar nu pot făr-de nădejde nici la greu, nici la uşor.

Pot vorbi cu glas de înger şi cum n-ar fi mai frumos
dar n-aduc făr-de trăire nici un rod pentru Hristos.

Pot să-nving şi făr-de arme, iubind, orice inamic
dar nu pot fără credinţă birui nimic, nimic.

Pot cînta din harfă de-aur cîntec cum pe lume nu-i
dar nu pot fără de lacrimi stoarce lacrimi nimănui.

Pot s-ajung prin multe-n lume înălţimi de-o clipă, seci,
dar în Cer, fără iubire n-am s-ajung în veci.

O, N-AUZI CUM ÎŢI GEME-N SUFLET?

O, n-auzi cum îţi geme-n suflet
mustrarea drumului greşit,
aşa cum geme greu pămîntul
sub cel ce n-a fost mîntuit.

O, n-auzi ce te-nvaţă valul,
nălţarea şi căderea lui,
cum n-a cruţat nenorocirea
nicicînd trufia nimănui?

O, n-auzi ce-ţi şopteşte frunza
cînd o priveşti cum cade iar,
cum e de-aproape de cel mîndru
al prăbuşirii ceas amar?

O, n-auzi cum îţi plînge clipa
care-o trimiţi fără folos —
ce-ai să răspunzi cîndva-ntrebării
ajuns în faţa lui Hristos?

O, n-auzi tu chemînd belşugul
atîtor bunătăţi mereu,
cum ai să mori cînd taci la toate
chemările lui Dumnezeu?

DIN STRĂFUNDUL VEŞNICIEI.

Din străfundul veşniciei
ai făcut atîta drum
către-o altă veşnicie
ajungînd aici, acum...

Iată, timpul tău e-acesta,
azi e-al clipei tale rînd,
poţi ori binecuvîntare
ori blestem s-alegi, trecînd.

Ai ajuns acum în faţa
unui ceas de-un unic preţ,
poţi s-alegi ori drumul morţi
ori al veşnicei vieţi.

Poţi urma ori calea sfîntă
prin lumină spre Hristos,
ori şuvoiul stricăciunii
spre adîncul fioros.

Viitorul e nesigur,
mîine este-al nimănui,
azi e-al tău, o numai astăzi
— cum te hotărăşti — şi cui?

Din străfundul veşniciei
ai făcut atîta drum
— către *care* veşnicie
îţi alegi să mergi de-acum?

CÎND AI IUBIREA LUI HRISTOS.

Cînd ai iubirea lui Hristos
cu-adevărat în tine
ce fericit şi bucuros
grăbeşti spre tot ce-i bine!

Ce fericit întinzi oricui
o mînă iubitoare,
ce bucuros primeşti şi spui
o binecuvîntare!

Ce fericit celui flămînd
dai pîinea de la gură,
ce bucuros primind şi dînd
a dragostei căldură!

Ce fericit dai celui gol
cămaşa ta din spate,
ce bucuros te faci un sol
vestirilor curate!

Ce fericit îmbrăţişezi
cu drag pe fiecare,
ce bucuros primeşti şi crezi
mustrarea sfinţitoare!

Ce fericit şi bucuros
te duci spre orice frate —
cînd ai iubirea lui Hristos
ce dulci sînt toate-toate!

IUBEŞTE SUFLETE ŞI LUPTĂ.

Iubeşte suflete şi luptă
cît vei iubi vei fi aprins,
cît vei lupta, cu orice jertfă
eşti liber şi de neînvins.

Iubeşte suflete şi cîntă
cît vei iubi vei fi frumos,
cît vei cînta vei fi statornic
şi fericit lîngă Hristos.

Iubeşte suflete şi rabdă
cît vei iubi vei fi curat,
cît vei răbda vei fi puternic
nebiruit cu-adevărat.

Iubeşte suflete şi spune
cît vei iubi vei fi sfinţit
şi cît vei spune adevărul
te vei-nălţa mai strălucit.

Iubeşte suflete şi crede
cît vei iubi vei fi ceresc
şi cît vei crede vei învinge
purtat de-un car dumnezeesc.

Iubeşte ne-ncetat, iubirea
prin toate s-o înalţi mereu
căci numai ce înalţi cu dînsa
ajunge pîn-la Dumnezeu.

CUM SĂ POŢI HRĂNI PE ALŢII?

Cum să poţi hrăni pe alţii
cînd tu însuţi pieri flămînd,
căci în duh şi-n rugăciune
n-ai mai fost de nu ştiu cînd?

Cum să poţi să-mbraci pe alţii
cînd eşti gol şi stai sărac,
căci în leneviri şi-n patimi
toate simţurile-ţi zac?

Cum să poţi trezi credinţa
cînd tu dormi nepăsător
cum să-nvii virtuţi în alţii
cînd în tine toate mor?

Cum să mîntuieşti pe alţii
cînd tu însuţi zaci pierdut?
— o, decît aşa, mai bine
nici să nu te fi născut .

Scoală, nu mai sta, priveşte
de la tine-n sus şi-n jos,
n-aştepta să te trezească
Judecata lui Hristos!

Şi-ţi adu plîngînd aminte
cum erai şi ce-ai rămas —
nu-ţi întîrzia trezirea
pînă-n tristul morţii ceas!

DACĂ NU-I ACUMA VREMEA.

Dacă *nu-i* acuma vremea
să-ţi speli sufletul plîngînd
şi să-ţi mîntui veşnicia
atunci cînd e, spune *cînd?*
Dacă nu vii *azi* la Domnul
unde-ai să te poţi ascunde
mîine de a Lui osîndă
spune unde, unde, *unde?*

Dacă *nu-i* aşa-ndreptarea
să se vadă c-ai alt drum
alte vorbe şi-alte fapte —
atunci cum e, spune cum?
De nu pe Hristos Îl cauţi
să Se-ndure El de tine,
cine crezi c-o să se-ndure
spune cine, cine, cine?

De nu *Domnului* dai slavă
şi nu cauţi să fii al Lui,
cui dai sufletul din tine
spune cui, o spune cui?
— O, cît se mai spune vino,
ai această grijă numa'
şi cît te mai cheamă Tatăl
vin-acuma, vin-acuma!

ORICÎT DE FRUMOS.

Oricît de frumos, odată orice drum ţi-ajunge greu,
numai căile iubirii le-ai umbla cu drag mereu.

Oricît de plăcute-odată toate cîntecele tac,
numai cîntecul iubirii l-ai cînta cu drag în veac.

Cît de buni să-ţi fie anii toţi ţi-i uiţi nedezgropaţi,
numai anii daţi iubirii pînă-n veci ţi-s neuitaţi.

Cît de tari, se rup odată orice legături se fac
numai ce-a legat iubirea nu se poate rupe-n veac.

Orice rană se închide mai tîrziu ori mai curînd,
numai ranele iubirii nu se mai închid nicicînd.

Orice lacrimă fierbinte se mai uscă uneori,
numai lacrima iubirii nu se usucă pînă mori.

Orice soţ şi orice frate pot uita ce-au spus plîngînd,
numai dragostea curată nu te va uita nicicînd.

Doamne, orişice pe lume pot să las şi să jertfesc,
numai fără-a Ta iubire nici să mor nici să trăiesc.

CREDE ŞI-NDRĂZNEŞTE.

Crede şi-ndrăzneşte orişiunde eşti
pe Hristos poţi veşnic să te bizuieşti,
pot fi-oricîţi vrăjmaşii, pot fi de-orice fel,
mai aproape-ţi este totdeauna *El.*

Crede şi-ndrăzneşte, luptă curajos,
nu-s puteri să-nvingă oastea lui Hristos:
treaz îţi ţine duhul inima arzînd
de cît toţi, mai tare e Hristos oricînd.

Crede şi-ndrăzneşte calm şi neclintit —
o nimica-i omul chiar cel mai cumplit;
vuie vîntul, urle valul furios
mai puternic este orişicînd Hristos .

Crede şi-ndrăzneşte chiar fiind zdrobit
viitorul nostru este-n veci slăvit
şi nu-i har ca harul ce-l va da Hristos
celui care-I-nalţă crezul curajos.

ORICÎT AI FI ÎNTR-UNA.

Oricît ai fi într-una
cu-ai tăi sau cu streini,
găseşte rugăciunii
o clipă să-i închini.

Oricît de multe treburi
ar fi mereu să ai,
găseşte rugăciunii
o clipă să i-o dai.

Oricît ai fi de grabnic
să pleci ori să soseşti,
găseşte rugăciunii
o clipă să-i jertfeşti.

Oricare ţi-ar fi starea
în bine sau necaz,
găseşte rugăciunii
o clipă de răgaz.

Oricît ţi-ar fi pe lume
de greu sau de uşor,
găseşte rugăciunii
o clipă şi-un fior.

Oricîte celelalte
să le-mplineşti la rînd,
clipita rugăciunii
sfinţeşte-ţi-o oricînd.

O, DRAGOSTE-A LUI DUMNEZEU.

O, Dragoste-a lui Dumnezeu
mai scumpă ca orice mereu,
tu singură nu-mbătrîneşti
şi anii tineri nu-ţi sfîrşeşti;
Ce minunată eşti oricînd

aceeaşi frumuseţe-avînd,
crescînd mereu mai fericit
prin anii tăi fără sfîrşit,
mai scumpă ca orice mereu
o, Dragoste-a lui Dumnezeu.

O, Dragoste-a lui Dumnezeu
mai tare ca orice mereu,
tu singură poţi fi deplin
şi-n cei ce trec şi-n cei ce vin;
tu singură poţi da oricînd
tărie spre-a munci cîntînd,
nădejde-a învia slăvit
spre tot ce e după sfîrşit
mai tare ca orice mereu
o, Dragoste-a lui Dumnezeu.

O, Dragoste-a lui Dumnezeu
mai dulce ca orice mereu,
tu singură ne ierţi pe toţi
respinsă ne-ncetat de-un prag,
să-ntorci spre el mereu cu drag
îndurerată ani la rînd
s-aştepţi şi să priveşti iertînd,
mai dulce ca orice mereu
o, Dragoste-a lui Dumnezeu.

STĂRUIEŞTE, RABDĂ, LUPTĂ.

Stăruieşte, rabdă, luptă
calea-i grea, vrăjmaşii mulţi
n-asculta chemarea lenei —
eşti pierdut dac-o asculţi

Nu-nceta, nu sta, nu pierde
timpu-i scump, să nu-ntîrzii,
nu cum eşti acum te uită
ci cum trebuia să fii.

Ară, samănă, pliveşte —
cîmpu-i mult, plugari puţini,
ca s-aduni odată veşnic
samănă cu pumnii plini!

Nu e zi, nu-i ceas, nu-i clipă
să nu ai din cer vreun har;
nici cuvînt, nici pas, nici lacrimi
nu-ţi vor rămînea-n zadar.

DE SOARE AM NEVOIE.

De soare am nevoie
ori pot şi fără el —
dar fără de nădejde
nu pot în nici un fel.

De apă am nevoie
ori pot şi fără ea,
dar fără de iubire
în veci nu voi putea.

De pîine am nevoie
ori pot şi mai flămînd,
dar de-Adevăr mi-e foame
mereu în primul rînd.

De aer am nevoie
ca-n viaţă să rămîi,
dar de Hristos am pururi
nevoie mai întîi.

Să am chiar lumea-ntreagă
din toate, ce folos
cînd sînt pe veşnicie
departe de Hristos.

Dar dacă sînt cu Domnul
nimic de n-aş avea,
am tot ce fericeşte
pe veci viaţa mea.

DOAMNE, DORUL MEU DE-ACUM.

Doamne, dorul meu de-acum
cum l-aş spune — şi n-am cum
că-i o stare şi-i un drum
între flăcări şi-ntre scrum,

între soare şi-ntre vînt
între lacrimă şi cînt,
— e tăcere şi-i cuvînt
şi-altceva cu mult mai sfînt.

Parcă-i jos cît nu cobor,
parcă-i sus cît n-am să zbor
înoptat şi luminos
de-mi apleacă ochii-n jos;
parcă-i fir de soare strîns
şi din cîntec şi din plîns,
înspre zori şi-nspre apus
şi-nspre ceva mai de sus.

Dar e mare şi e mic
de nu-l pot opri-n nimic
nici în taină, nici în har
ci mi-ar umple-un nehotar;
între zare şi-ntre vis,
între soare şi abis
şi mă leagănă înalt
între-un cer şi celălalt.

Doamne, dorul sfînt de-acum
nu Ţi-l pot cuprinde-altcum
căci din cîte Ţi le spui
toate e şi toate nu-i
cum Ţi-e Numele tăcut
şi ştiut şi neştiut,
cum Ţi-e graiul Tău ales
şi-nţeles şi ne-nţeles.

DOAMNE, SÎNT UN MUGUR VIU.

Doamne, sînt un mugur viu
între-un leagăn şi-un sicriu,
între-o cruce şi-un altar
între-un zbucium şi-ntre-un har.

Cum m-aş creşte să mă ţin
într-un nesfîrşit senin —
dar sînt pus ca să mă coc
cînd în gheaţă cînd în foc,
cînd sub cer cînd sub pămînt
pentru rodul cel mai sfînt.

Cum m-aş strînge şi n-am cum
şi din stare şi din drum,
şi din umblet şi din zbor,
şi din cîntec şi din dor
ci doar soarele ce nu-i
m-ar cuprinde să mă sui...
peste vînt şi peste nor,
peste cerul tuturor
peste gheaţă, peste foc,
către-o stare, către-un loc
după care mă întind
de pe cînd sînt nefiind,
după care însetez
pînă unde-o să-nviez
ca să-I fiu ce-am mai rămas
după drum şi după ceas,
după tot ce e şi nu-i:
un rod dulce-n Mîna Lui.

NU ALUNGA PE NIMENI.

Nu alunga pe nimeni
din uşa ta nicicînd —
ai fost şi tu vreodată
sau ai să fii flămînd.

Nici nu-ţi închide mîna
spre-un semen zdrenţuit —
ai fost şi tu vreodată
sau ai să fii lipsit.

Nici nu mustra pe nimeni
necruţător pe drum —
şi tu-ai greşit vreodată
sau mai greşeşti şi-acum.

Nici judeca pe altul
prea aspru, ci tăcut,
gîndeşte şi tu cîte
păcate ai făcut.

Căci cum eşti tu spre alţii
aşa va fi mereu
cu milă sau cu-asprime
spre tine Dumnezeu.

A LUMII AVUŢII LE CAUTĂ...

A lumii avuţii le caută tot mai puţin, căci ele-ţi fac
tot mai împovărată viaţa iar sufletul tot mai sărac,
dar avuţiile credinţei şi-ale iubirii lui Hristos
le caută tot mai mult că-n ele stă tot ce-i vrednic şi frumos.

Spre lume nu-ţi fă nici un prieten, căci prietenii lumeşti mereu
îţi nimicesc orice virtute şi te despart de Dumnezeu;
dar fă-ţi cît poţi mai mulţi prieteni, din cei ce-L caută pe Hristos,
căci ei ţi-aprind mai mult dorinţa
spre tot ce-i vrednic şi frumos.

A lumii voie vinovată să cauţi s-o faci cît mai puţin
căci voia lumii desfrînate e nimicire şi venin;
dar caută ne-ncetat a face mai bine voia lui Hristos
că-n ea stă veşnica răsplată a tot ce-i vrednic şi frumos.

AL TĂU E NUMAI ASTĂZI.

Al tău e numai *Astăzi*
sau poate nici atît
de ce atunci spre Domnul
eşti tot nehotărît?

O clipă este astăzi,
o clipă este-acum,
o clipă, — dar de-o clipă
atîrnă-un veşnic drum.

Al tău e numai Astăzi
ieri alţii au venit,
mîini au să vină alţii
pe drumul fericit...
Chemarea ta e *astăzi*
iar clipa ta-i *acum*
de-acum, din clipa asta,
ţi-alegi un veşnic drum.

Al tău e numai Astăzi
curînd e şi trecut
apoi pe veci vei merge
pe drumul ce ţi-ai vrut...
Poţi fi salvat de astăzi
sau fi pierdut de-acum:
e clipa ta, alege-ţi
al vieţii veşnic drum!

BINECUVÎNTEAZĂ DOAMNE ADUNĂRILE.

Binecuvintează Doamne adunările frăţeşti
unde-ai Tăi cu drag se-adună, unde-ai spus că şi Tu eşti:
binecuvîntaţi să fie toţi cîţi cu iubire vin
să-Ţi vestească şi s-asculte Sfîntul Tău Cuvînt. Amin.

Binecuvintează Doamne tot Cuvîntul Tău vestit,
Duhul Tău Cel Sfînt să-l facă viu şi rodnic şi-mplinit:
binecuvîntaţi să fie toţi cîţi îl vestesc şi-l ţin
împlineşte-n ei trăită sfîntă voia Ta. Amin.

Binecuvintează Doamne rugăciunea tuturor,
tot ce ştii că ni-e spre bine dă-ne scump Mîntuitor:
binecuvîntaţi să fie toţi cîţi să se roage vin
tot ce-Ţi cer spre mîntuire dă-ne Scump Isus. Amin.

Binecuvintează Doamne laudele ce-Ţi-nălţăm
să primeşti cu bucurie tot ce-Ţi plîngem şi-Ţi cîntăm:
binecuvîntaţi să fie toţi cei ce să-Ţi cînte vin
sfintele cîntări cu lacrimi să le-asculţi cu drag. Amin.

Binecuvintează Doamne cei aleşi şi cei chemaţi —
fă-i pe toţi un duh în Tine, tineret, surori şi fraţi:
binecuvîntaţi să fie toţi cei ce la Tine vin
şi în număr şi-n sfinţire fă-i să crească-n veci. Amin.

Binecuvintează Doamne Sfînta Ta Lucrare-n veac
tot mai dulce şi mai dulce să rodească pe-al Tău plac:
binecuvîntaţi să fie toţi cîţi legămîntu-şi ţin
adunarea şi-nfrăţirea fă-ne-o scumpă-n veci. Amin.

HRISTOS E-ACELA CE-ŢI GRĂIEŞTE.

Hristos e-Acela ce-ţi grăieşte
Cuvîntul, cărui nu răspunzi,
poţi să te-ascunzi de cine-ţi spune
dar de Hristos n-ai să te-ascunzi.

Hristos e-acel ce-ţi bate-n poartă
şi care-aşteaptă să-I descui,
de-un cerşetor te poţi ascunde
dar n-ai să poţi de ochii Lui.

Hristos e-acel ce-ţi cere jertfa
spre Cauza şi Lucrarea Sa,
pe fraţi poţi să-i înşeli cu vorba
pe Domnul nu-L poţi înşela.

Hristos e-acel ce-ţi mustră vina
lovind păcatul tău ascuns,
la oameni poţi a nu răspunde
dar lui Hristos vei da răspuns.

Hristos e-acel ce-ţi vrea-ndreptarea
tu cel ce n-asculţi nimănui,
azi poţi să rîzi, azi poţi, dar mîine
vei sta-ngrozit în faţa Lui.

Azi vezi doar fraţi, asculţi doar vorbe,
priveşti doar inşi, dar ne-ndoios
mîine-ai să vezi că-n toate-acestea
Cel ce-ţi grăia, era Hristos.

DOAMNE, BINECUVÎNTEAZĂ NUNTA ...

Doamne, binecuvîntează nunta mirilor iubiţi
toată viaţa lor cu Tine fă-i să fie fericiţi;
binecuvîntată fie de-azi unirea lor deplin
dragoste şi bucurie s-o-ncunune-n veci. Amin.

Doamne, binecuvintează-i pe tot drumul vieţii lor
în tot lucrul lor să aibă pace, dragoste şi spor;
binecuvîntată fie casa unde merg şi vin
în odihnă şi iubire să trăiască-n veci. Amin.

Binecuvintează-i Doamne, pentru tot ce-s rînduiţi
în necazurile vieţii fă-i şi mai adînc uniţi;
binecuvîntaţi să fie pentru toate cîte vin
suferinţele să-i facă mai curaţi şi buni. Amin.

Doamne, binecuvintează-i şi-n trecut şi-n viitor
cu toţi cîţi le-au fost-nainte şi vor fi în urma lor;
binecuvîntaţi părinţii şi copii lor deplin,
mîntuirea Ta s-o vadă toţi ai lor în veci. Amin.

Doamne, binecuvintează rugăciunea lor oricînd
cînd Te vor chema, — cu grabă şi iubire răspunzînd;
binecuvîntaţi să fie dragii noştri miri deplin
viaţa lor să fie-o nuntă dulce pînă-n veci. Amin.

DOAMNE, CE SĂRAC E-ACELA.

Doamne, ce sărac e-acela
care pîinea lui nicicînd
nu şi-o-mparte ca s-aline
foamea unui mai flămînd.

Doamne, cît de orb e-acela
ce se uită numa-n jos
şi nu vede-n veci lumina
mîntuirii lui Hristos.

Doamne, cît de surd e-acela
lîngă care-atîta har
cîntă, cheamă şi suspină
şi se roagă în zadar.

Doamne, cît de rob e-acela
care-i lacom şi-i zgîrcit
care-şi poate-nchide mîna
dinspre semenul lipsit.

Doamne, ce-ngheţat e-acela
care n-are-n sînul lui
nici o rază de iubire
spre durerea nimănui.

Doamne, ce pierdut e-acela
ce se vrea necredincios
căci rîzînd calcă-n picioare
harul său de la Hristos.

CA ANII TINEREŢII.

Ca anii tinereţii nu-i aur mai de preţ
jertfeşte-ţi-i pe-altarul eroicei vieţi;
ascultă-n ei chemarea iubirii lui Hristos
şi-adu-i în oastea sfîntă sub Steagu-I luminos.

Îmbracă-ţi-i în haina curatei mîntuiri —
nu-i cinste ca aceasta pe lume nicăiri,
fă zilnic tot ce-i bine, ce-i vrednic şi frumos
c-o dragoste fierbinte de fraţi şi de Hristos.

Aprinde-ţi rugăciunea în viaţă ca pe-un far
fii harnic şi destoinic cu sufletul de jar
cu toată bucuria fă tot ce faci cîntînd
o faţă luminoasă în orice timp avînd.

Iertării şi iubirii fii prieten credincios
în toate cu-ndrăzneală urmîndu-L pe Hristos;
Hristos fiindu-ţi frunţii ceresc mărgăritar
vei răspîndi lumină pe-un veşnic nehotar.

CE SÎNTEM NOI DOAMNE?

Ce sîntem noi Doamne? — umbră şi părere,
un suspin de-o clipă iar apoi tăcere!
Ce curînd ne creşte şi ne ia pămîntul,
izvorîm cu apa şi plecăm ca vîntul.

Ce lăsăm noi Doamne, la plecarea noastră
din taina cea neagră spre taina albastră?
Vrednică-i de voia şi zările Tale
doar urma luminii pe-a dragostei cale.

Ce luăm noi Doamne, din visul opririi?
doar sfînta cenuşă jertfită iubirii,
cereasca mireasmă ce-am ars rugăciunii
şi roua de aur din ochii minunii.

Ce ţinem noi Doamne al nostru-n vecie?
doar ce dăm acuma la alţii şi Ţie,
doar dulcea tăcere sfinţită-n suspine,
doar ceasul de taină trăit lîngă Tine.

CEL CARE-A PLĂTIT VIEŢII.

Cel care-a plătit vieţii
preţul cel mai scump şi greu
va culege cel mai dulce
adevăr din Dumnezeu.

Cel care-a răbdat a vieţii
nedreptate mai tăcut
moşteni-va-n veşnicie
cel mai minunat avut.

Cel ce şi-a-mplinit a vieţii
datorie mai cinstit
va purta pe frunte veşnic
nimbul cel mai strălucit.

Cel care-a iertat a vieţii
josnicie mai deplin
se va bucura de cerul
cel mai-nalt şi mai senin.

Cel care-a-ndurat a vieţii
răstignire mai smerit
va-nvia purtînd în slavă
chipul cel mai fericit.

Cel care-a cîntat a vieţii
bucurie mai frumos
va rămîne-n veşnicie
cel mai una cu Hristos.

VIAŢA SE GRĂBEŞTE ...

Viaţa se grăbeşte,
o, nici tu să nu stai,
aleargă şi te luptă
c-aşa puţin mai ai.

Şi Timpul se grăbeşte
căci vremea s-a scurtat,
mai grabnic vine Noaptea
şi-atît e de lucrat.

Şi lumea se grăbeşte
spre-un neaşteptat sfîrşit,
şi toate-ţi fug şi toate
îţi strigă: fii grăbit.

Şi moartea se grăbeşte
priveşte: doar un pas
şi-o clipă, între dînsa
şi tine-a mai rămas.

Şi Domnul se grăbeşte
să vină în curînd
doar tu-ntîrzii, tu singur
pierzînd, mereu pierzînd.

... O, măcar azi ascultă
grăbindu-te să vii —
zadarnice-s oricîte
regrete prea tîrzii.

PĂŞIND ÎNCET CU FRUNTEA-NSÎNGERATĂ.

Păşind încet cu fruntea-nsîngerată
Hristos suia păcatul tuturor;
urma, strigînd, mulţimea-nfuriată,
cerînd amarul preţ ispăşitor.

Plîngeau cei dragi cu inimi sfîşiate
cînd El spunea de cruntul viitor;
ce-amar plăti-va trufaşa cetate
acest profetic preţ ispăşitor!

Ajuns în vîrf, bătut pe cruce-n cuie
El Se ruga iertînd păcatul lor —
căci nu e grai în veac şi veac să spuie
ce crunt şi-amar e-un preţ ispăşitor.

Pe cruce-n jos curgînd tăcut şiroaie
spre josnicul pămînt ucigător,
spăla pe om de moarte şi noroaie
Dumnezeescul preţ ispăşitor.

Răbdînd cu El sta Maica Lui zdrobită
cu ucenicul sfîntului fior,
cutremuraţi de Taina profeţită
ce scump şi-amar e-un preţ ispăşitor.

... Doar tu nu vezi, doar tu rămîi departe,
doar tu priveşti la tot nepăsător —
o, nu te temi c-ai să plăteşti prin moarte
în veac amarul preţ ispăşitor?

NU-ŢI POVESTI DUREREA.

Nu-ţi povesti durerea din suflet nimănui,
numai Hristos te-ajută la crucea care-o sui
dar tu întotdeauna să suferi lîngă-acel
ce sufere-arătîndu-ţi ce-amar îndură el.

Nu-ţi povesti necazul din casă la străin,
numai Hristos mai poate să-ţi uşure-al tău chin
dar tu întotdeauna cînd alţii-ţi spun plîngînd
ajută-le cu milă iubindu-i şi tăcînd.

Nu-ţi povesti la alţii pe fraţii tăi căzuţi,
numai Hristos te-ndeamnă să-i ierţi şi să-i ajuţi,
dar tu întotdeauna cînd alţii-ţi spun de fraţi
tăcere, întristare şi lacrimi să le-araţi.

Ci spune-ţi totdeauna durerea lui Hristos,
şi spune de-a ta casă doar tot ce ştii frumos,
şi spune doar de bine de fraţii tăi mereu
— atunci şi taci şi umbli şi spui cu Dumnezeu.

PSALMISTULUI, ISPITA LUMII.

Psalmistului, ispita lumii
i-a zis: frumos mai cînţi, de-ai vrea
al lumii aur tot ţi-aş da
doar mie dacă mi-ai cînta...
— el nici nu s-a uitat spre ea.

Atunci îi zise slava lumii:
ce minunat ţi-e versul, vreai
doar mie cîntul tău să-mi dai
şi locul cel mai-nalt îl ai
— el nici nu i-a răspuns un grai.

Atunci i-a zis iubirea lumii:
ce dulce ţi-e cîntarea, — eu
de m-ai cînta, te-aş face-un zeu
şi toţi ţi s-ar pleca mereu
— dar el tăcu şi mai din greu.

Hristos i-a zis atuncea: vino
şi cîntă doar de *Jertfa* Mea
vei plînge-acum, vei sîngera
dar ceru-n veci te va cînta
— el I s-a dat cu tot ce-avea.

PRIVEŞTE-N JUR FRUMSEŢEA.

Priveşte-n jur frumseţea
cu cîte feţe vrei,
dar slava, toată slava
s-o nalţi spre Tatăl ei.

Priveşte-n jur iubirea
cu forme mii şi mii,
dar slava doar spre ceruri
s-o nalţi pe veşnicii.

Priveşte-n jur puterea
prin care toate cresc,
dar slava dă-o-ntreagă
Izvorului Ceresc.

Priveşte-n jur durerea
pe mii de chipuri stînd,
dar milă, numai milă
s-arăţi spre ea trecînd.

Priveşte-n jur căderea
atîtor fii şi soţi,
şi-n lacrimi, numa-n lacrimi
învăluie-i pe toţi.

Priveşte-n jur păcatul
pe cîţi i-a blestemat,
şi-n rugă, numa-n rugă
veghează necurmat.

TU GEMI, DAR IATĂ-N LUME.

Tu gemi? — dar iată-n lume
cîţi sufăr şi mai rău,
pe lîngă-al lor priveşte-ţi
nimic necazul tău.

Tu plîngi? — dar mergi la alţii
şi vezi ce-ndură ei
şi îţi va fi ruşine
c-ai plîns fără temei.

Eşti trist? — dar ia aminte
al altora amar
şi-ţi vei vedea povara
pe lîngă-a lor, un har.

Cîrteşti? — dar mai degrabă
nu tremuri ce-ar putea
să vină peste tine
din chiar cîrtirea ta?

Ci nalţă mulţumire
spre ceruri ne-ncetat
că nu ţi-a dat mai grabnic
precum ai meritat.

Şi laudă-L pe Domnul
de toate-a Lui lucrări —
c-atuncea vezi în toate
doar binecuvîntări.

APROAPE, CA O SEARĂ...

Aproape, ca o seară,
grăbită ca un ceas,
cumplită ca o fiară
ţi-e moartea la un pas.

Subţire ca o aţă,
uşoară ca un nor,
se scurge-a ta viaţă
sărmane călător.

O, stai şi te-ngrozeşte
de tot ce ai în drum...
ce noapte te pîndeşte
de Dincolo de-Acum!
Trezeşte-te şi-L cere
pe Domnu-n ajutor
cu ultima-ţi putere
sărmane călător.

Doar Jertfa Crucii Sale,
doar Scumpul Sînge-al Său
e-un preţ iertării tale
şi sufletului tău.

Primeşte-L şi-L urmează
cu-ntregul vieţii dor
căci ziua ta-nserează
sărmane călător . . .

VIAŢA TA E RODUL TĂU.

Viaţa ta e rodul tău
cît poţi şi cît faci bine
şi cît opreşti a nu fi rău
atîta e din tine.

Viaţa ta a fost atît
cît ai iubit ce-i bine
şi cît ce-i rău ţi-a fost urît
atît a fost din tine.

Viaţa ta-i vestirea ta
cît poţi vorbi ce-i bine
şi cît ce-i rău îl poţi tăcea
atît va fi din tine.

Viaţa ta-i răsplata ta
cît vei-nălţa ce-i bine
şi cît ce-i rău poţi alunga
atît va fi din tine.

UN FIR SUBŢIRE . . .

Un fir subţire peste-o vale
de flăcări — e-al vieţii drum,
plîngînd se vor trezi cei care
se-mbată de-al trufiei fum.

O punte-ngustă-i calea vieţii
peste vîrtejuri de venin,
plîngînd se vor trezi cei care
se-mbată de-al ispitei vin.

Un zbor primejduit e viaţa
prin nori cu fulgere şi vînt,
plîngînd se vor trezi cei care
prea beţi de slava lumii sînt.

Un drum nespus de scurt e viaţa
şi-atît de veşnic e-al ei preţ,
plîngînd se vor trezi cei care
de-a lumii amăgire-s beţi.

O suflete, fii treaz, ia-ţi sprijin
puternic pe Hristos de-acum,
cîntînd se vor trezi cei care
merg mai cu El pe-al vieţii drum.

MAI MULTĂ ADÎNCIME!

Mai multă adîncime
să ai în orice gînd,
— şi-n urmă-ţi va fi urma
adîncă rămînînd.

Mai multă conştiinţă
în tot s-araţi mereu,
şi-al tău cuvînt şi faptă
vor fi de aur greu.

Mai multă prietenie
spre orice om s-araţi
sfinţirea vieţii-i taina
familie de fraţi.

Mai multă bunătate
în toate să aduni
şi-atunci vei creşte-n urmă
un neam de oameni buni.

Mai multă frumuseţe
şi adevăr şi miez,
şi har să pui în toate
ce spui şi ce lucrezi . . .

Dar toate în sfinţirea
vieţii tale sînt;
şi-ntreagă lumea fi-ţi-va
rodire-n Duhul Sfînt.

UN FOC, DE CÎTE ORI SE STÎNGE.

Un foc, de cîte ori se stînge
şi iar l-aprinzi, cînd ai folos
— şi-un suflet bun cînd lupta-l frînge
să nu-l aprindă iar Hristos?

Un miez cînd iar în coji recade
de cîte ori îl scoţi mereu
— şi-un suflet bun căzut sub roade
să nu-l ridice Dumnezeu?

Un miel de cîte ori se pierde
şi iar te duci şi iar l-adui,
— iar Dumnezeu să lase oare
pierdut, pe-un suflet bun de-al Lui?

Cel bun de cîte ori să cadă
de-atîtea ori se scoală iar
iar celui fără de prihană
Hristos i-arată-un veşnic har.

Spre orice om nespusă milă
Hristos Şi-arată necurmat.
Dar omul care ispiteşte
pe Dumnezeu, — e-un blestemat.

Minunea este-adevărată
şi Dumnezeu o face, — dar
se-nşeală-adesea cel ce crede
că ea se-ntîmplă iar şi iar.

NICI DRAGOSTEA VIEŢII.

Nici dragostea vieţii,
nici ura ei de-acum,
să nu te poată rupe
de-al Domnului sfînt drum;
Nici teama libertăţi
nici dragostea de ea,
să nu te ducă-n calea
nevrednică şi rea.

Nici lipsa avuţiei ,
nici dragostea de bani,
duşmani să-ţi facă fraţii
nici fraţi pe cei duşmani;

Nici ura cea de casă,
nici dragostea de-ai tăi
să nu te poată-abate
spre calea celor răi.

Nici temerea de lume,
nici dragostea de ea
nu-ntunece lumina
cerească-n viaţa ta:
Nici ce-i urît în viaţă
nici ce ţi-e azi frumos
nimic să nu te poată
desparte de Hristos.

UN SOL CERESC ÎNSEAMNĂ.

Un sol ceresc înseamnă
tot ce lucrezi şi spui
— ce crezi că va mai şterge
ce-i scris de mîna lui?
Un ochi ceresc îţi vede
adîncul vieţii fel —
ce crezi că-ţi mai ascunde
ce vede-odată el?

Ureche veşnic trează
te-ascultă-n orice rînd
— ce crezi c-o să-ţi mai poată
acoperi vreun gînd?
Şi Dumnezeu, din toate,
te judecă aşa,
ce crezi c-o să mai schimbe
ce-a spus dreptatea Sa?

O, numai sfîntul Sînge
al Crucii lui Hristos
mai poate să te scape
sărmane păcătos.
Cutremură-te, cheamă-L
şi-nfrînt la El să vii —
El Singurul te poate
scăpa de iad, să ştii!

DE EŞTI UN FIU LUMINII.

De eşti un fiu Luminii
şi-un rob adevărat,
pe drumul spre Lumină
cîţi paşi ţi-au sîngerat?

De eşti un fiu al slavei
şi dacă mergi spre Rai,
din lupta pentru ele
tu cîte rane ai?

De eşti un fiu Credinţei
şi dacă spui c-o vrei,
ce-ai dat din tine însuţi
să-ntinzi hotarul ei?

De eşti un fiu Iubirii
şi vrei s-o ai în veci,
prin cîte flăcări încă
spre ea mai poţi să treci?

De eşti un fiu al Celui
de Care cînţi şi spui,
cît ai jertfit în viaţă
să porţi Cuvîntul Lui?

Din jertfa şi din lupta
şi felul cum le-ai dat
Hristos te va cunoaşte
de fiu cu-adevărat.

CE SCURTĂ-I ZIUA ASTA.

Ce scurtă-i ziua asta
şi totuşi poţi din ea
ori cerul pe vecie
ori iadul a-l avea.

Ce scumpă-i ziua asta
şi totuşi, dacă stai,
şi-o laşi să-ţi treacă goală
nimic folos nu-i iai.

Ce mică-i ziua asta
şi totuşi neascultînd
poţi pierde-n ea comoara
ce n-o mai strîngi nicicînd.

Ce-amară-i ziua asta
şi totuşi de-o-nţelegi
o veşnică dulceaţă
din ea o să-ţi culegi.

Ce mare-i ziua asta
şi totuşi al ei har
privit cu nepăsare
rămîne în zadar.

Ce clipă-i ziua asta
şi totuşi mii şi mii
din ea şi-aleg ori cerul
ori iadul pe vecii.

CÎND AI LUMINA-N TINE.

Cînd ai Lumina-n tine de moarte nu ţii seamă,
căci dragoste ţi-e viaţa — şi-n dragoste nu-i teamă
de moarte cînd ţi-e teamă mai ai în tine vină
căci frica morţii-i numai în cine nu-i lumină.

Cînd n-ai vreo vină-n tine poţi duce Vestea Bună
şi poţi primi-Adevărul oricine să ţi-l spună
cînd poţi primi-Adevărul cu drag şi cu plăcere
în orice cruce-i slavă şi-n orice rod putere.

Cînd orişice ispite ţi-s trepte spre sfinţire
cînd orice zi, de lume ţi-o calmă despărţire
cînd orice seară-ţi duce mai lîngă Cer hodina
hotarul vieţiii tale ţi-e Nunta cu Lumina.

NU-I SPRE FERICIRE CALEA.

Nu-i spre fericire calea
presărată prea cu flori
ca să poţi culege una
sîngeri greu de multe ori.

Nu-s pe drumul cunoştinţei
pomi cu roadele prea jos
ca s-ajungi la cîte unul
sui adesea drum spinos.

Nu-i pe-ogorul mîntuirii
grîul răsărit prea des
cîtă muncă şi sudoare
ca să vezi un snop cules!

Nu-s în slujba curăţiei
prea mulţi lucrători cu har
ca să poată-alege unul
cîtă cernere şi jar!

Spre-mpăcarea conştiinţei
nu-i drum scurt şi nici uşor
dar odat-ajuns acolo
ce-orizont odihnitor!

Suflete, oricîte jertfe
ţi s-ar cere ne-ndoios
înmiit mai mult e harul
răsplătirii lui Hristos.

NU TE-NGRIJI DE MÎINE.

Nu te-ngriji de Mîine
prea-ncrezător în viaţă
la mulţi chiar seara asta
n-ajunge dimineaţă.

Nu-ţi strînge prea cu zîmbet
şi prea-ncrezut comoară
la mulţi chiar ziua asta
n-o să le-ajungă seară . . .

Nu-ţi plînge nici o moarte
cu lacrimi prea amare
căci rareori aceasta
nu-i binecuvîntare.

Nu-ţi pară nici odată
prea rău de-o despărţire
să crezi că-n orice jertfă
e-un har şi-o ispăşire.

Nu trece pe nici unde
prea nebăgînd de seamă
ci tot ce vezi priveşte
cu milă şi cu teamă.

Ci-n Dumnezeu te-ncrede
în orice timp şi stare
că numa-n El eşti sigur
şi numa-n El stai tare.

NU TE TEME, CREDE!

Nu te teme, crede
şi-ai să fii scăpat
Dumnezeu îţi vede
calea ne-ncetat
Cît de crunt să fie
leul furios,
nu te teme, viu e,
tare e Hristos

Fie cît de mare
crucea care-o sui
mergi cu fiecare
pas pe urma Lui.
Fie, cît se vede
munţi şi sus şi jos
nu te teme, crede
cît eşti cu Hristos.

Fie cît de-amară
cupa care-o bei
pentru El să-ţi pară
dulce cînd o iei.
Fie, cît se vede
foc şi sus şi jos
nu te teme, crede
cît eşti cu Hristos.

Fii în cît de-adîncă
apă aruncat
lîngă tine-o Stîncă
fi-va necurmat.
Fie, cît se vede
val şi sus şi jos
nu te teme, crede
cît eşti cu Hristos.

Fie cît de grele
curse-n calea ta
Dumnezeu din ele
tot te va scăpa.
Fie cît se vede
zid şi sus şi jos
nu te teme, crede
cît eşti cu Hristos.

Fii în cît de lungă
negură cuprins
fii pe orice strungă
cît de-ngustă-mpins
Fie, cît se vede
iad şi sus şi jos
nu te teme, crede
cît eşti cu Hristos.

Fie cît se vede
numai şerpi şi lei
nu te teme, *crede,*
calcă peste ei!
Tot ce-acum se vede
fi-ţi-va luminos
nu te teme, crede
Viu e-n veci Hristos!

ISPITA ÎŢI ÎNTINDE . . .

Ispita îţi întinde paharul otrăvit
tu dacă-l iai ştiindu-l nu meriţi osîndit?

Mustrări de conştiinţă venite prea tîrziu
nu-s oare rugi amare strigate în pustiu?

În goana dup-a lumii plăcere şi păcat
nu-i oare-ascuns suspinul cel veşnic şi-nfocat?

În ziua azi pierdută, în harul azi respins
nu-i viermele cel veşnic şi focul cel nestins?

nu-i oare-un fiu al Celui ce spui că-I Tatăl tău?
În semenul pe care îl rîzi şi-ţi pare rău

Nu-i oare nbunia să mergi spre iad şi-un pas
cînd nu ştii pîn-acolo cît pic ţi-a mai rămas?

Nu-i oare cel mai mare păcat şi rău cînd ştii
că-ntîrzierea-i moarte . . . şi totuşi să-ntîrzii?

TU CEL CE STINGI LUMINA.

Tu cel ce stingi lumina din ochii cei curaţi
curînd vei arde veşnic sub munţii desfrînaţi.

Tu cel ce pui pe alţii la chin şi suferinţi
curînd vei şti ce-s veşnic scrîşnirile de dinţi.

Tu cel ce-ntinzi la alţii paharul cu venin
curînd vei bea osînde şi tu din el din plin.

Tu cel ce-nşeli credinţa în cel nevinovat
curînd vei şti că tu eşti pe veci cel înşelat.

Tu cel ce minţi iubirea şi vinzi pe Dumnezeu
curînd plăti-vei veşnic cu preţul cel mai greu.

Voi toţi cei beţi de ură, de sînge şi măriri
curînd veţi şti ce-i chinul eternei ispăşiri.

Veţi şti Cine-I Acela pe Care L-aţi străpuns
veţi şti că de Dreptate nimic nu este-ascuns.

S-AU DUS DE-ACUMA ANII ...

S-au dus de-acuma anii
de zîmbet şi cîntări
venit-a vremea unei
mai rodnice-ascultări

Trecut-au anii tineri, de-acum tot mai frumos
să creşti spre plinătatea staturii lui Hristos.

Venit-a vremea unui
mai înţelept cuvînt
şi-al unui mers mai vrednic
mai rodnic şi mai sfînt.

Sfieşte-te-a mai rîde
şi-a mai umbla oricum
şi anii şi credinţa
îţi cer de-acum alt drum.

C-o sfîntă chibzuinţă
mergi tot mai înţelept
în tot ce spui mai vrednic
în tot ce faci mai drept.

Cîntăm copilăria
la anii ei de-atunci,
dar plîngem pe bărbaţii
rămaşi la minte prunci.

Fiţi prunci la răutate, —
dar anii cînd vă cresc
rod bun şi ei şi Domnul
vă cer şi poruncesc ...

NIMIC NU-I O-NŞELARE.

Nimic nu-i o-nşelare
mai mare pentru tine
dcît c-a lumii slavă
avînd-o veşnic ţine.

Nimic nu-i o minciună
şi-o pierdere mai mare
decît să cauţi odihna
cînd totul e-n lucrare.

Nimic nu-i o ocară
mai mare stării tale
decît s-aştepţi răsplată
aici,la sfînta cale.

Nimic nu-ţi înjoseşte
iubirea nici odată
ca dac-aştepţi foloase
în schimbul ei, şi plată.

Nimica nu-i lume
mai mare amăgire
decît c-aici e raiul
şi-aceasta-i fericire.

Nimic nu spui mai mare
şi tristă nebunie
decît c-aceasta-i viaţa
şi c-alta n-o să fie.

DIN TOT CE-ADUNI C-O NE-NCETATĂ.

Din tot ce-aduni c-o ne-ncetată
dorinţă de-a fi mai bogat
nu stai tu să te-ntrebi vreodată
ce-i chiar al tău, cu-adevărat?

Cînd ochii tăi privesc la toată
nimica ce ţi-ai strîns pe rînd
nu stai tu singur cîteodată
să te întrebi ce duci plecînd?

Şi dacă vezi di cîte-s roată
că n-ai nimic nedespărţit
nu stai tu singur cîteodată
să te gîndeşti de ce-ai trăit?

Şi dacă pîn-acuma iată
de Dumnezeu te tot ascunzi,
nu stai tu singur cîteodată
să te gîndeşti ce-ai să răspunzi?

Şi dacă dragostea-I curată
de-atîta vreme-o tot alungi
nu stai tu singur cîteodată
să te gîndeşti unde-ai s-ajungi?

Şi dacă moartea cu aripa
cea neagră azi ţi-ar sta în drum
nu vezi tu om sărman că-i clipa
să-ntorci la Domnul chiar acum?

NIMIC NU VEZI DIN TOATE.

Nimic nu vezi din toate
nespusele minuni
cînd mîinile spre ceruri
nu ştii să-ţi împreuni.

Nimic nu guşti din cîtă
frumseţe întîlneşti
cînd totul prin iubire
şi lacrimi nu priveşti.

Nimic n-auzi din cîte-ţi
grăiesc în jur trecînd
cînd n-ai şi pentru lucruri
pătrundere şi gînd.

Nimic nu-ţi duci cu tine
din oricîte-ai avea
cînd nu ştii nici odată
ce fericit e-a da.

Nimic nu-nveţi din taina
atîtor cîte sînt
cînd nu vezi peste stele
şi nu vezi sub pămînt.

Nimic nu ştii din viaţă
nimic nu-i iai folos
nimic n-ai bucurie
nimic, — fără *Hristos.*

SĂRMANE SUFLET FĂRĂ DOMNUL.

Sărmane suflet fără Domnul
ce mergi pe-al nimicirii drum,
de unde-o să mai ai viaţă
în loc la cea ce-o pierzi acum?

Cu care aur o să-ţi cumperi
de unde poţi şi cînd şi cum
o altă mîntuire-n locul
aceleia ce-o pierzi acum?

Cum mai răscumperi timpul de-astăzi
ce-l dai în vînt şi-arunci în fum
cum să mai vezi o dată harul
de care te desparţi acum?

Cînd bunul cel mai scump, tu singur
ţi-l bagi în iad şi-l duci la scrum,
de unde oare-o s-ai alt suflet
în loc la cel ce-l pierzi acum?

Şi cine oare-o să te scoată
din al pierduţilor duium
cînd tu, de la Hristos, privirea
ţi-o-ntorci nepăsător şi-acum?

Curînd va fi tîrziu, dar astăzi
mai poţi să iei al Vieţii drum
— ci pentru veci de veci pierzi harul
pe care nu-l asculţi acum.

ORICÎT ŢI-AR FI DE MULTE.

Oricît ţi-ar fi de multe virtuţile de-acuma
şi oricît de puţine păcatele de ieri
mai bine-i ca păcatul să-ţi pui nainte numa'
virtuţile ţi-ascunde cum n-ar fi nicăieri.

Orice năltimi frumoase ai fi atins acuma
şi oricît de puţine ai fi avut căderi
căderile, mai bine să-ţi pui nainte numa'
năltările socoate cum n-ar fi nicăeri.

Oricît de greu e lucrul ce alţii-ţi cer acuma
şi oricît de uşor e acel ce tu li-l ceri
ce ei îţi cer mai bine-i să-ţi pui nainte numa'
ce tu le ceri socoate cum n-ar fi nicăeri.

Oricît de mare merit ar fi să ai acuma
şi-oricît de mică parte dator eşti la poveri
mai bine-i datoria să-ţi pui nainte numa'
la merit nici gîndeşte cum n-ar fi nicăeri.

Hristos să-ţi fie-n faţă şi pilda Lui acuma
în ziua de-azi ca-n Ziua Slăvitei Învieri
pe Dumnezeu şi pe-alţii să-ţi pui nainte numa'
la tine nici gîndeşte cum n-ai fi nicăieri.

Gîndeşte doar la Domnul şi doar la alţii-acuma
cu dragoste şi-n vorbe şi-n fapte şi-n tăceri
şi Dumnezeu gîndi-va atunci la tine numa'
cum numai tu-ai fi-n lume iar alţii nicăeri . . .

ŞI TU AI SĂ PLECI ODATĂ.

Şi tu ai să pleci odată
mult mai grabnic de cît crezi
în curînd va fi-altu-n locul
unde tu acuma şezi
în curînd va fi altu-n casa
unde tu acuma stai
altul o să stăpînească
peste tot ce-ai strîns şi ai.

În curînd cu-a tale haine
alţii-au să se-mbrace iar
în curînd nici amintirea
nu-ţi va rămînea măcar
Ce mai e din cei ce-odată
stăpîneau aici măreţ?
ce-a rămas din slava lumii
decît ceaţă şi dispreţ?

Ce vrei tu să laşi în urmă
celor care în curînd
vor fi-n locul unde astăzi
parcă stai şi tu, trecînd?
Fă cît bine poţi în slujba
altora şi-a lui Hristos
şi-ti va rămînea-ntre oameni
nume sfînt şi luminos.

CE RUŞINAŢI SE VOR ÎNTOARCE.

Ce ruşinaţi se vor întoarce
cîndva din faţa lui Isus
aceia ce decît cununa
au pus gunoiul mai presus.
Ce deznădăjduiţi pleca-vor
cîndva din faţa lui Hristos
acei ce-au pus a Crucii slavă
ca slave lumii — mai prejos.

Cît de zdrobiţi vor merge-odată
în chinul cel etern şi greu
cei ce-au iubit deşertăciunea
mai mult decît pe Dumnezeu.
Ce-amar vor plînge-odată veşnic
orice prilej ce l-au avut
acei ce-au fost atît de-aproape
de Dumnezeu, — dar le-au pierdut.

Să nu fii între cei ce-odată
vor plînge-amar trecutul lor
ci vino azi predă-ţi viaţa
Preascumpului Mîntuitor
Prin legămîntul Jertfei Sale
adevărat şi credincios,
te va sfinţi pe veci lumina
îmbrăţişării lui Hristos.

CUVÎNTUL TĂU ISUSE.

Cuvîntul Tău Isuse
în orice zi amară
mă mîngăie şi-mi face
tristeţea mai uşoară
Cuvîntul Tău cel dulce
în munca mea m-ajută
mă bucură şi-mi face
povara mea plăcută.

Cuvîntul Tău Isuse
îmi curăţă-a mea minte
mai sfînt îmi face gîndul
şi vorba mai cuminte
Cuvîntul Tău puternic
lumină-mi este-n casă
cîntarea-mi face dulce
şi noaptea mea frumoasă.

Cuvîntul Tău Isuse
mi-e scumpa vieţii pază
cărarea mi-o-nsoţeşte
şi ceru-mi luminează
Cuvîntul Tău cel veşnic
e Taina Negrăită
ce-mi face viaţa dulce
şi moartea fericită.

NU VREI TU SĂ-ŢI MAI VEZI ODATĂ? . . .

Nu vrei tu să-ţi mai vezi odată
pe cei iubiţi ce ţi s-au dus?
o, dacă vrei Hristos te-ajută
şi-ai să-i revezi, dar prin Isus.

Nu vrei tu să-ţi găseşti odată
tot ce-ai avut cîndva frumos?
o, dacă vrei Hristos te-ajută
şi-ai să găseşti, dar prin Hristos.

Nu vrei tu ca s-ajungi la pacea
şi-odihna sufletului tău?
o, dacă vrei Hristos te-ajută
s-ajungi, dar numa-n harul Său.

Nu vrei să-ţi mîntuieşti copii,
ori soţul, ori părinţii dragi?
o, dacă vrei Hristos te-ajută
dar numai cînd la El *i*-atragi.

Nu-i vrei mai fericiţi pe oameni
scăpaţi din moarte şi necaz?
o, dacă vrei, Hristos te-ajută
dar roagă-te şi luptă azi.

Nu vrei tu mai curînd să vină
lumina peste-al lumii-ntins?
o, dacă vrei, Hristos te-ajută
dar crezi şi luptă neînvins!

NU POŢI CUPRINDE MAREA.

Nu poţi cuprinde marea
oricît te-ntinzi şi vrei
dar te va prinde-odată
sub el, vreun val al ei.

Nu poţi opri furtuna
oricît te-mpotriveşti
dar te va smulge-odată
vreun vînt, oricine eşti.

Nu poţi să ţii pămîntul
sub palmă cît ai vrea
dar el doar sub o palmă
pe veci te va ţinea.

Nu poţi să-ngropi Lumina
sub nici un oboroc,
nu poţi opri nici noaptea
nici soarele pe loc.

Nu poţi să-nfrîngi Lucrarea
lui Dumnezeu cum vrei
dar vei fi-nfrînt odată
şi tu de mersul ei.

Şi vei vedea ce veşnic
ce-amar şi dureros
e plînsul celor care
se luptă cu Hristos.

CUM POŢI SĂ UMBLI OARE?

Cum poţi să umbli oare
în haină de mătasă
cînd lîngă tine Domnul
stă gol şi fără casă?
Cum poţi să-ţi cheltui banii
cu-atîta risipire
cînd lîngă tine Domnul
stă-n lipsuri şi-n mîhnire?

Cum poţi să dormi în perne
de lene şi căldură
cînd lîngă tine Domnul
mai tremură şi-ndură?
Cum poţi să stai de-o parte
din sfînta-I luptă-afară
cînd lîngă tine-I Domnul
sub Cruce şi povară?

Cum poţi să crezi că toate
acestea n-au să-ţi fie
din Ziua Judecăţii
osînda pe vecie?
Cum poţi să nu strigi: Doamne
din clipa asta iată
pe veci îmi vreau doar Ţie
viaţa mea predată!

DE CE N-AI MULŢUMIRE?

De ce n-ai mulţumire
în inimă nicicînd?
— fiindcă mulţumirea
o dobîndeşti iertînd.

De ce n-ai bucurie
de tot ce-ai strîns trăind?
— fiindcă bucuria
o afli dăruind.

De ce n-ai fericire
în suflet, ci venin?
— fiindcă de Cuvîntul
Vieţii eşti străin.

De ce tînjeşte-n tine
mereu ceva ascuns?
— fiindcă la chemarea
căinţei n-ai răspuns!

Şi n-o să ai odihnă
ci zbucium dureros
căci pacea şi odihna
sînt numai în Hristos.

Atunci doar vei cunoaşte
al vieţii har divin
Hristos cînd va fi-n tine
şi tu-n Hristos deplin.

DIN VUIETUL MULŢIMII.

Din vuietul mulţimii
retrage-te-n tăcere
mereu din rugăciune
fă-ţi zilnica plăcere.
Prin lumea nedreptăţii
păstrează-ţi calea dreaptă
— căci doar aşa vei duce
o viaţă înţeleaptă.

Prin mijlocul trufiei
du-ţi crucea- n umilinţă,
prin vremea lepădării
păstrează-a ta credinţă,
prin zgomotul făţarnic
rămîi în înfrînare
— aşa Hristos te cere
în sfînta Lui Lucrare.

În mijlocul necinstei
cinstit fii pîn-la moarte
de fraţi şi de iubire
nici mort nu te desparte
prin noaptea desfrînării
du-ţi dragostea curată
— aşa-ţi va fi-a ta cruce
cunună şi răsplată.

CÎND OCHII STORŞI DE LACRIMI...

Cînd ochii storşi de lacrimi privesc în gol departe
şi nu mai vezi pe nimeni din cîţi îţi trec prin faţă
o, cine-ţi umple-n suflet un gol lăsat de moarte
şi cine-ţi dă privirii o rază de viaţă?

Credinţa, doar credinţa
ea-i singura putere
ce mîntuie fiinţa
prin Cruce spre-nviere.

Cînd frînt ţi-aduni tristeţea ca cioburile sparte
din viaţa răvăşită de-a urii vijelie
o, cine-ţi mai întoarce nădejdile din moarte
şi cine-ţi dă vieţii o nouă temelie?

Cînd lupta ţi-e pierdută şi zările-s deşarte
iar ghiara disperării viaţa ţi-o sugrumă
o, cine-ţi mai aduce o mîntuire-n moarte
şi cine înspre-o altă iubire te îndrumă?

Credinţa, doar Credinţa... ea singură împarte
viaţa, despicînd-o în două pe vecie
o parte prin nădejde năltînd-o peste moarte
iar ceialaltă dînd-o iubirii pe vecie.

CU FIECARE CLIPĂ...

Cu fiecare clipă,
din fiecare loc
ceva mai mult ţi-aprinde
al rîvnei tale foc!
Ceva mai mult miez pune
în fiece cuvînt,
ceva mai treaz priveşte
la fiece mormînt.

Ceva mai blînd întinde
o mînă cui i-o dai,
ceva mai cald fiorul
din orişicare grai,
ceva mai limpezi ochii,
ceva mai bun ce laşi,
ceva mai drepţi prin lume
ai vieţii tale paşi.

Ceva mai treaz priveşte
la orişicare-apus,
ceva mai greu socoate
răspunsul ce-ai de dus,

ceva mai sfînt te-nalţă
spre Numele crezut
că-n fiecare clipă
ajungi mai nevăzut.

CE MULT GRIJIM DE TRUPUL...

Ce mult grijim de trupul
acesta stors şi slab
şi n-avem prima grijă
de suflet mai degrab.
Ce mult cîrpim la zdreanţa
acestei vieţi de-un pic
iar vieţii celeilalte
nimic nu-i dăm, nimic.

Ce mult îţi zbaţi tu mintea
doar spre lumesc folos
şi nici măcar o umbră
de gînd pentru Hristos
Hrănindu-te cu vise
deşarte an de an
tot mai sătul ţi-e trupul
dar duhul mai sărman.

Tot mai bogat ţi-e iadul
iar raiul mai sărac
şi vine clipa, vine
cînd toate se desfac
Mai este între morte
şi tine doar un pas
— ce spui cu cel din urmă
cuvînt ce ţi-a rămas?

SE-NTUNECĂ, S-APRINDEM...

Se-ntunecă! — S-aprindem mai strălucit lumina
să-şi vadă osîndiţii zăvoarele şi vina
s-aprindem mai înaltă vestirea lui Mesia
să-şi vadă osîndiţii cătuşa şi orbia.

Orbia neştiinţei lumina Milei cere
prea multul mers în umbră le-a stins a lor vedere
orbiei răutăţii, un strop de mîntuire
nu-i dă decît cerească lumină din iubire.

Se-ntunecă mai tare... Curînd va-ncepe valea
aprindeţi-vă ochii arzînd să vadă calea
şi inima v-aprindeţi — doar para ei curată
vă poate face-n stare de-o cale-adevărată.

Curînd va-ncepe bezna singurătăţii sure
o, ce lumină-atuncea de voi o să se-ndure?
Curînd va-ncepe seara ce n-are dimineaţă
— cînd nu-I Hristos Lumină, — ce-i veşnica viaţă?

PĂCATULUI ŞI FIRII.

Păcatului şi firii să nu-i dai viaţa ta
că tot ce-i dai îngroapă sub ghiaţa cea mai grea.

Desfrîului şi lenei să nu te laşi nicicînd
că toţi cîţi le iubiră s-au deşteptat plîngînd.

Nu-ţi aminti într-una de răul din trecut
căci ura-ţi roade-n suflet ca viermele tăcut.

Nu plînge lacrimi false şi nu-nşela zîmbind
căci ghiarele vînzării aşa pîndesc şi prind.

Ci-ndatorează-ţi fraţii cu tot mai dragi iubiri
şi strînge-ţi din bordeie comori de mulţumiri

Căci goii şi orfanii, cei plînşi şi cei săraci
îţi pot da cea mai scumpă podoabă să te-mbraci.

CÎTĂ VREME PENTRU TINE.

Cîtă vreme pentru tine
cineva mai plînge încă
tot nu-i fără de-nviere
groapa ta, oricît de-adîncă.
Cîtă vreme se mai roagă
cineva şi nu te lasă
tot nu-i fără de-o lumină
noaptea ta cea-ntunecoasă.

Cîtă vreme te mai cheamă
cineva spre mîntuire
tot nu eşti pe veşnicie
părăsit în rătăcire.
Cîtă vreme-ai încă lacrimi,
cîtă vreme-ai încă zile,
cîtă vreme-ai fraţi — mai este
o nădejde-a Sfintei Mile.

Cîtă vreme mai aşteaptă
Tatăl să te-ntorci Acasă
lasă frate tot şi vino,
lasă tot ce nu te lasă.
Căci cînd vremea ta va trece
poţi să plîngi apoi într-una
ce-ai pierdut, pierdut rămîne
totdeauna, totdeauna.

MAI TACI ŞI DE-ASTĂ DATĂ.

Mai taci şi de-astă dată, mai treacă şi-acest chin
mai stai şi-această clipă, mai zmulge şi-acest spin
mai dă-ţi şi-această pîine, mai calcă şi-acest drum
căci poate cel din urmă i-acesta de acum.

Mai pune înc-o floare mormîntului iubit
mai vars-o dată lacrimi cu-acest orfan zdrobit
mai dă-ţi o dată haina sărmanului din drum
căci poate cea din urmă e-aceasta de acum.

Mai mergi o dată încă cu fraţii tăi să stai
mai rabdă şi-azi, mai poartă povara care-o ai
mai iart-o şi pe-aceasta, mai netezeşte-un drum
căci poate cel din urmă i-acesta de acum.

Mai crede înc-o dată, mai luptă înc-un ceas
mai speră înc-o rază, mai du-te înc-un pas
mai dă-ţi şi-această jertfă pe-al crucii tale drum
căci poate cea din urmă e-aceasta de acum.

CÎND EŞTI DAT ÎN MÎNA CELOR...

Cînd eşti dat în mîna celor fărdelege
să fii pus în rîndul celor ce fac rău
credinciosule şi frate înţelege
tu n-ai voie altă cale a-ţi alege
decît calea ce-a ales-o Domnul tău.

Cînd spre sfînta vieţii tale curăţie
revărsa-şi-va spurcăciunea duhul rău
să ştii soră credincioasă că nici ţie
nu ţi-e dată altă cale pe vecie
decît calea ce-a ales-o Domnul tău.

Rabdă-atunci ca Blîndul Miel tăcut junghierea
cu o milă nesfîrşită spre cel rău
cît de grea şi pe nedrept ţi-ar fi durerea
tu n-alege-atunci alt drum decît tăcerea
ce-a ales-o pe Golgota Domnul tău.

Nu răspunde nici cruzimii nici minciunii
nici o vorbă nici de bine nici de rău,
cînd te judecă stricaţii şi nebunii
taci senin şi nu răspunde la nici unii
cum nu le-a răspuns pe Cruce Domnul tău.

Taci senin şi treci iertînd dumnezeeşte
prin tăcere mai presus fii de-orice rău
dinspre Mîine la ocara de-azi priveşte
şi-ai să vezi prin veci cum fruntea-ţi străluceşte
în acelaşi nimb ceresc cu Domnul tău.

ÎN ZADAR E CERUL SUS...

În zadar e cerul sus
pentru ochii care nu-s,
în zadar e largul tot
pentru paşii ce nu pot,
în zadar e nehotar
pentru duhul fără har
— alţii aur sfînt culeg;
ei privesc şi nu-nţeleg.

Dar spre cel duhovnicesc
toate sînt cuvînt ceresc
curăţiei lui s-arat'
limpezimi nemăsurat,
rugăciunii-i vin şi-i vin
revărsările divin
şi sfinţenia-i veşmînt
pentru cîte nici nu-i sînt.

E Biserica-n Hristos
cum e ceru-n ape jos,
Veşnicia e-n Acum
cum e Nesfîrşirea-n drum,
Slava Cerului e Sus
Dumnezeul-Om, *Isus*
şi-a pămîntului mereu
este omul-dumnezeu.

Dar Hristos nu-I Sus sau jos
cum e-n duhul credincios
nici lumina-n soare nu-i
cum e înlăuntrul lui
cînd privirile-l desprind
dinlăuntru strălucind
de nu-i cer de nici un fel
între Dumnezeu şi el...

NU TE LĂSA FURAT.

Nu te lăsa furat de vreme
cînd viaţa trece-aşa de-n zbor
nu zăbovi şi nu te teme
spre-a împlini ce eşti dator.

Orice cărare pare cruntă
şi grea înspre-Adevăr acum
că mii de piedeci te înfruntă
cînd ai pornit pe sfîntul drum.

Şi nu-i de-ajuns numai puterea
trupească să răzbaţi spre Tel
nebănuit mai mult se cere
iubirea inimii spre El.

De nu-ţi înflăcărezi voinţa
luptînd, răzbind şi re-ncepînd
te va ucide necredinţa
cu cei ce-au disperat curînd.

Nu-ţi pierde timpul scump pe care
îl ai ca toate mai de preţ
nu-ţi da pe flori înşelătoare
cununa veşnicei vieţi.

Căci de te laşi furat de vreme
va trece viaţa ca un zbor
şi vei tot sta, te vei tot teme
şi-n veci nu faci ce eşti dator.

SCURT ŞI MĂRGINIT.

Scurt şi mărginit e timpul
care ţi s-a dat aici
nu ţi-l risipi în lene
nu ţi-l pierde-n lucruri mici.

Scurt şi mărginit ţi-e locul
care-l poţi cuprinde-acum
nu ţi-l socoti statornic
nu ţi-l crede fără drum

Ci te vezi cum eşti: o umbră
o părere, un străin
eşti şi tu la fel cu-aceia
ce se duc şi nu mai vin.

Pentru-o clipă de credinţă
poţi scăpa de-un veşnic jar
printr-un strop de pocăinţă
de-o vecie de amar.

Timpul tău cel scurt va trece
şi de nu vrei azi să vii
mîine vei vedea ce-amare-s
lacrimile prea tîrzii.

Mîine vei vedea, dar mîine
e-n zadar orice suspin
ai să mergi pe veci cu-aceia
ce se duc şi nu mai vin.

SĂRMANI ALERGĂTORI SPRE MOARTE.

Sărmani alergători spre moarte
priviţi cum vă-nşelaţi mereu
luptînd pentru cununa lumii
vi-o pierdeţi pe-a lui Dumnezeu.

Orbiţi de patimi vinovate
robiţi de-al trupului folos
rîvniţi a lumii fericire
şi-o lepădaţi pe-a lui Hristos.

Lăsa-veţi Mîine ce-aveţi astăzi
cum faceţi azi cu ce-aveaţi ieri
şi-aşa vă vindeţi mîntuirea
pe-nşelătoarele păreri...

Uitînd de Adevărul Unic
azi nu-l mai ştiţi de e sau nu-i
căutînd prea multe adevăruri
nu-i mai găsiţi cărarea Lui.

Şi veşnic nu veţi mai cunoaşte
ce este drept din ce-i nedrept
şi-aceasta vă va fi osînda
umblării-n drumul ne-nţelept.

De-atîtea ori s-a spus aceasta
şi se va mai striga-n pustiu
dar poate cineva ascultă
cît încă tot nu-i prea tîrziu.

SPRE TINE DOAMNE.

Spre Tine Doamne ni se-ndreaptă
a noastre rugăciuni de seară
cînd sufletu-n genunchi aşteaptă
lumina lină să-i răsară.

Tu Care-ai dat spre muncă ziua
iar noaptea spre odihna dulce
alină-i gîndurile toate
ca fruntea paşnic să se culce.

Tu Care ne-ntregeşti viaţa
din muncă şi odihnă-ntr-una
fii Doamne bucuria noastră
în amîndouă totdeauna

Căci nouă Doamne amîndouă
ne sînt la fel trebuitoare
ca vremea cea de bucurie
sau ceasul cel de întristare.

Din umbra şi lumina Crucii
să ne-ntregeşti fiinţa nouă
căci Tu Isuse ne eşti pacea
şi bucuria-n amîndouă.

Primeşte rugăciunea noastră
din liniştitul ceas de seară
şi fă ca-n toţi odihnitoare
lumina-Ţi, lină să răsară.

ÎMI PARE RĂU.

Îmi pare rău de tot ce-n viaţă
putut-am pierde în zadar
dar după vremea mea pierdută
îmi pare rău cel mai amar

Îmi pare rău după Cuvîntul
ce l-am ştiut şi nu l-am spus
de tot ce nu mai pot întoarce
căci timpul meu pierdut s-a dus.

Îmi pare rău după iubirea
ce-o datoram şi n-am ştiut
c-atîţi din cei ce-o aşteptară
s-au dus cu timpul meu pierdut.

Îmi pare rău după-mpăcarea
ce n-am căutat-o cînd puteam
acum s-a dus şi ea şi harul
cu timpul care nu-l mai am.

Îmi pare rău după pierzarea
atîtora din dragii mei
nu i-am chemat de-ajuns — şi-s pururi
cu timpul meu pierduţi şi ei.

Îmi pare rău amar Isuse
de cît puteam şi n-am făcut
cum am să pot răspunde-odată
de timpul meu pierdut, pierdut! . . .

CE HAR E-N INIMĂ IUBIREA.

Ce har e-n inimă iubirea
ce poate arde-nflăcărat
dar ce păcat cînd haru-acesta
nu arde pentru ce-i curat.

Ce har e-n suflet dărnicia
ce poate împărţi mereu
dar ce păcat cînd haru-acesta
nu-i dat întreg spre Dumnezeu.

Ce har e-n viaţă bogăţia,
cît bine poţi cu ea să faci,
dar ce păcat cînd haru-acesta
n-ajunge pîn-la cei săraci.

Ce har e-n lume-nţelepciunea
să vezi lumina şi s-o ştii

dar ce păcat cînd haru-acesta
închis, doar pentru tine-l ţii.

Ce har e încă mîntuirea
ce Domnu-mbie tuturor
dar ce păcat că haru-acesta
atîţia-l uită pînă mor.

Ce har ceresc e ziua de-astăzi
ce sfînt s-ar cere s-o trăim
dar ce păcat că-atîţia încă
nu ştim deplin s-o folosim.

ÎNCREDE-TE-N NĂDEJDEA.

Încrede-te-n nădejdea care
din conştiinţa ta te-ndeamnă
ridică-te şi mergi cu rîvnă
pe drumul care ea-ţi înseamnă

Căci ea e solul sfînt pe care
Hristos ţi l-a trimis în cale
s-o ai, pe drum spre El o floare
din Cerul răsplătirii Sale.

În stări de har cînd duhul nostru
cu visele din trup îşi iese
întrezăreşte viitorul
făcîndu-şi tainele-nţelese.

Atunci Hristos ne dă doar unda
unei miresme fericite
din locul unde ne aşteaptă
cu frumuseţi nebănuite.

De-aceea-ncrede-te-n nădejdea
ce-a pus-o Dumnezeu în tine
căci ea e lanţul de lumină
cu care te-a legat de Sine.

CÎND VREI SĂ AFLI ADEVĂRUL.

Cînd vrei să afli Adevărul
despovărească-ţi mintea ta
de tot ce-i negură şi zgomot
şi-npiedecă lumina sa,

Smerit te roagă-nţelepciunii
să te conducă pîn-la el
şi umilinţei să te nalţe
pe căi ştiute ei spre Ţel.

Iar Dragostea cînd vrei s-o afli
să-ţi umpli inima cu dor
şi cu puterea ce-ţi aduce
dumnezeescul ei fior.

Înalt te roagă bucuriei
şi bunătăţii să ţi-o dea
căci numai ele ştiu cărarea
pe care poţi s-ajungi la ea.

HARUL DE-A PĂTRUNDE.

Harul de-a pătrunde-n inimi
şi-a le îndruma simţit
de-a pătrunde-n conştiinţe
luminîndu-le sfinţit

De-a cunoaşte-ascunse duhuri
dezvelind adîncul lor
de-a pătrunde-n taina celor
care-ascund ce simt şi vor

De-a-nţelege adevărul
cînd e-ascuns şi mutilat
la răscruci de vremi şi lupte
— nu e tuturora dat.

Dar cînd l-ai aflat pe-acela
care are-acest sfînt har,
preţuieşte-i orice vorbă
ca pe-un scump mărgăritar.

Căci dacă-l recheamă Cerul
şi pămîntul înapoi
va rămîne numai urma
umbrei ce vi-o faceţi voi.

Va rămîne doar pedeapsa
să vă doară-n veci amar
că nu v-a lăsat micimea
să vă-nvredniciţi de-un har.

PACEA CARE-O AI PRIN LUPTE.

Pacea care-o ai prin lupte
dup-un lung şi greu calvar
bucuria cîştigată
dup-un plîns adînc şi-amar,

Mîngăierea căpătată
cu un preţ de lungi dureri
şi cuvintele-nvăţate
după ani de-adînci tăceri,

— Să le aperi împotriva
marelui vrăşmaş ce vrea
cu ispita uşurinţei
bunuri veşnice să-ţi ia.

Căci uşurătatea-i vina
care nimiceşte-oricînd
într-o clipă cît, pe urmă
nu strîngi ani apoi, plîngînd

Nu-l lăsa pe uşuratec
să dărîme flecărind
ceea ce Hristos şi sfinţii
înălţat-au suferind.

CEI CE-AU MERS.

Cei ce-au mers pe-o cale strîmbă
chiar cînd dreaptă o-ar fi vrut
sînt mai vrednici de osîndă
de cît cei ce n-au ştiut.

Căci cei care n-au ştiinţă
n-au nici vină, chiar greşind
dar cei ce-au strîmbat dreptatea
au păcătuit ştiind.

Nu nesocoti-ndreptarea
către sfintele cărări
că nu ştii ce-asprime poartă
a lui Dumnezeu mustrări.

Dînd mereu mai mult din viaţă
pentru cele care pier
în curînd n-o să-ţi rămînă
nici o clipă pentru Cer.

Făcînd loc mereu în suflet
tot mai mult la ce-i de jos
tot mai strîmt şi mai din urmă
va fi locul lui Hristos.

Oare-n faţa conştiinţei
nu-ţi dai seama tu deplin
cui dai tot mai mult din viaţă
şi cui dai tot mai puţin?

CÎND NU GÎNDEŞTI DECÎT LA TINE.

Cînd nu gîndeşti decît la tine,
cînd doar folosul tău îl caţi
iubindu-te pe tine numai
chiar contra ta nedrept te-araţi.

Cînd ai, — dar din a tale haine
nu-mbraci pe nici un chinuit
pe tine cine-o să te-mbrace
cînd vei sta mîine dezgolit?

Cînd ai, — dar din a ta cămară
pe nimeni nu hrăneşti nicicînd
de tine cine-o s-aibă milă
cînd mîine-o să rămîi flămînd?

Cînd ai, dar din a ta credinţă
nu-ntorci pe nici un rătăcit
spre tine cine va întoarce
cînd vei sta mîine părăsit?

Cînd ai, — dar nu deschizi la nimeni
să-i dai un loc dup-al tău prag,
dar ţie cine-o să-ţi deschidă
cînd mîine-o să colinzi pribeag?

Nu dai, cînd ţi se cere astăzi
n-o s-ai nici tu cînd ai să ceri;
căutînd doar bucurii acuma
pe mîine-ţi laşi numai dureri.

DE NU POŢI FACE-ATÎTA.

De nu poţi face-atîta astăzi
cît ai dori să faci, de bine,
nu-ţi pierde rîvna nici nădejdea
mai spre Hristos privirea ţine.

De nu poţi face-atîta astăzi
cît cere dragostea curată
să nu te laşi, ci-a ta credinţă
mai spre Hristos ţi-o nalţă toată.

De nu poţi face-atîta astăzi
cît înfrînarea vrea să-ţi ceară
nu dispera, — c-o nouă rîvnă
mai spre Hristos te nalţă iară.

De nu poţi face-atîta astăzi
cît duhul rugăciunii spune,
nu obosi, nu sta, ci luptă
mai spre Hristos nădejdea-ţ pune.

De nu poţi face-atîta astăzi
cît vrei să faci pentru sfinţire
să nu-ncetezi ci ţine-ntr-una
mai spre Hristos a ta trăire.

Căci dacă nu-ncetezi, ci zilnic
mai spre Hristos ţi-nalţi fiinţa
ajungi o zi cînd vezi cu lacrimi
că El ţi-a ascultat dorinţa.

MI-E MAI UŞOR SĂ PLÎNG.

Mi-e mai uşor să plîng eu singur
decît a spune cît mă doare
şi cît m-apasă cînd cuvîntul
îmi duce cuiva întristare.

Cînd nu-i pot spune nici un bine
cînd nu-i văd nici o parte bună
cînd văd atîta slăbiciune, —
şi nu-i vrea graiul să i-o spună.

Mi-e mai uşor să merg eu singur
în odăiţa de suspine
decît să spun a suta oară
de unde-i răul ce tot vine.

Mi-e mai uşor să rabd osînda
decît să osîndesc pe faţă,
decît s-aprind un foc în alţii
mai bine-mi ard a mea viaţă.

Mai bine sufăr orice chinuri
şi nedreptăţi şi cazne grele
decît să-mi spună conştiinţa
că cineva le-a dus pe-a mele.

Căci greul meu oricît de mare-i,
ne-vina mea uşor mi-l face,
dar greul altora nu-mi lasă
nici viu, nici mort, un ceas de pace.

VENI-VA CLIPA CÎND...

Veni-va clipa cînd de chinul
ce astăzi îl înduri cu greu
c-o veşnică recunoştinţă
vei mulţumi lui Dumnezeu

Atunci o singură durere
vei mai avea spre Cel Slăvit
că nu I-ai înţeles iubirea
ci prea gemînd ai suferit.

Cînd ochii astăzi plini de lacrimi
ai să-i deschizi spre-un veşnic har,
vedea-vei negrăit de dulce
ce vezi azi negrăit de-amar.

Cînd inima acum zdrobită
de-atîtea ori şi-atît de jos
se va renaşte fericită
din strălucirea lui Hristos.

Cînd mîinile, prea mult acuma
bătute şi muncite-amar
vor străluci primind cununa
în Cerul veşnicului har.

Cînd numele acum de-ocară
îţi va fi aur luminos
cînd viaţa azi dispreţuită
va sta alături de Hristos,

C-o veşnică recunoştinţă
vei mulţumi lui Dumnezeu
chiar pentru chinul care astăzi
adeseori l-înduri cu greu.

N-AŞTEPTA RUGARE MULTĂ.

N-aştepta rugare multă
cînd vezi lipsa de-ajutor
pînă nici nu ţi se cere
ca s-ajuţi, — eşti tu dator!

Pînă nici nu-ntinde mîna
dă-i tu-ntîi celui flămînd
mulţi mai bine mor de foame
decît a trăi cerînd.

Pînă nu s-a stins lumina
toarnă-i untdelemnul viu,
du-i aproapelui pe Domnul
pînă nu e prea tîrziu.

Du-I lui Dumnezeu căinţa
ce ţi-o cere ne-ncetat
pînă nu se-nchide graiul
pînă ochii n-au secat.

Cît tot vrei să ţi se ceară
ce eşti mai dator să dai
vine ziua fără lacrimi
vine ceasul fără grai,

Vine clipa fără vreme
vine drumul fără soţi
vine — cum ai da atuncea
cum ai da, — şi n-ai să poţi!

CE GREU ATÎRNĂ ÎN LUMINĂ.

Ce greu atîrnă în lumină
şi-un singur fir de praf căzînd
cînd pe-un şuvoi curat de raze
îşi lasă urma lunecînd!...

Ce greu atîrnă-n conştiinţa
curată-a celui credincios
şi-un singur pas făcut odată
spre-ndurerarea lui Hristos.

Ce greu atîrnă-n faţa morţii
şi-un singur ceas cîndva pierdut
şi-un singur gînd avut nevrednic
şi-un singur bine nefăcut!

Ce greu atîrnă-n faţa vieţii
şi-un singur suflet mîntuit
şi-un singur dor după sfinţire
şi-un singur cînt desăvîrşit!

O, Domnul meu, n-am rugăciune
nici dor decît să mă păstrezi
în raza Ta, ca vieţii mele
nici fir de praf să nu-i mai vezi.

Dar să-mi însufleţeşti iubirea
spre-un ţel mereu tot mai sfinţit
c-atît de greu atîrnă-n ceruri
un singur pas desăvîrşit.

ŞI TU ŞI EU...

Şi tu şi eu am frost greşiţi
nu-i nimenea fără de vină
şi eu şi tu sîntem chemaţi
din întunerec spre lumină

Şi tu şi eu am fost căzuţi
în slăbiciune şi-n păcate
şi eu şi tu răscumpăraţi
prin Jertfa Crucii-nsîngerate.

Şi tu şi eu avem un timp
de pocăinţă şi-ndreptare
şi eu şi tu de n-ascultăm
vom merge-n moarte şi-n pierzare.

Şi tu şi eu de nu privim
la Jertfa Crucii-nsîngerate
şi eu şi tu pe veci pierim
sub greul multelor păcate.

Şi tu şi eu numa-n Hristos
avem iertare şi nădejde
şi eu şi tu să ne grăbim
căci ziua noastră şi sfîrşeşte.

Şi tu şi eu să-ntoarcem *azi*
plîngînd cu lacrime amare
şi eu şi tu şi toţi cu noi
numa-n *Hristos* avem scăpare.

SĂ SPUI, DAR NU.

Să spui, dar nu în orice vreme
s-alegi cînd spui şi cui vorbeşti
să taci, dar nu oricînd, ci-alege
ce taci, şi cui, — să nu greşeşti.

Să mergi, dar nu oricum, veghează
să umbli vrednic şi curat
să crezi, dar nu pe orişicine
ci-alege ce-i adevărat.

S-asculţi, dar nu orice-ndrumare
ci să priveşti la ce asculţi
să ţii învăţătura dreaptă
dar nu de formă cum fac mulţi.

Cînd dai, să dai cu-nţelepciune
şi tot cu ea să şi primeşti
nici să te pierzi şi tu cu alţii,
nici singur să te mîntuieşti.

Căci dacă tu rămîi statornic
mai poţi şi pe-alţii să-i ajuţi
dar dacă nu, sînteţi cu toţii
şi tu pierdut şi ei pierduţi.

Hristos e Singura Lumină
din care-n veci să nu te-abaţi
mergînd cu-ai tăi, vei fi, printrînsul
şi tu salvat, şi ei salvaţi.

PRIVEŞTE OCHII.

Priveşte ochii cui răspunde
cu gînd adînc cercetător
şi tot ce vorba lui ţi-ascunde
vedea-vei clar, în apa lor.

Căci vorba omului ce minte
n-o ştii cînd gîndul ţi-e curat
dar ochii, pentru cel cu minte
vor spune tot, adevărat.

Privește Ochii de pe Cruce
înlăcrimați și suferinzi
și vei cunoaște-n cît de dulce
iubire ai să te cuprinzi.

Căci vorba nu-i pe lume-n stare
să spună-atît de-nfiorat
ca Ochii Lui, cît e de mare
durerea Lui cu-adevărat.

Privește Ochii Lui, privește
în Ochii lui Hristos să vezi
cu ce iubire te dorește,
cu ce durere că nu crezi.

Privește-i azi spre mîntuire
ca mîine-n ei să vezi mereu
în veci mai noua strălucire
a tot ce este-n Dumnezeu.

IUBIREA TRUPULUI.

Iubirea trupului, aprinsă,
și-n alții-aprinde-același foc
nestăvilită și ne-nvinsă
va duce-n al pierzării loc.

Iubirea Duhului curată
aprinsă din Hristos, la fel
cu ea va crește-nflăcărată
și-n alții dragostea de El.

Cînd legea trupului, spre moarte
te va tîrî nepăsător
tu faci și pe-alții mai departe
să cadă-nfrînți de trupul lor.

Dar legea Duhului de viaţă
cînd faci să biruie mereu
vei fi şi altora povaţă
statornică spre Dumnezeu.

De-aceea nu numai de tine
ci şi de alţii-ai să răspunzi,
cu ce ţi-s gîndurile pline
şi ce iubire-n tine-ascunzi.

Ce lege laşi acum să-ţi poarte
fiinţa ta, spre ce hotar?
e legea trupului spre moarte
sau legea Duhului spre har?

ASCULTĂ CÎND HRISTOS TE CHEAMĂ.

Ascultă cînd Hristos te cheamă
chiar dacă-ţi pare-acuma greu
de-asculţi, curînd îţi vei da seamă
cum se va uşura mereu

Cînd simţi că inima-ţi slăbeşte
şi paşii-ţi tremură urcînd
priveşte la Hristos, priveşte
şi roagă-te cu foc crezînd.

Cu cît te sui lăsînd în urmă
păcatul, — mai uşor te sui
simţind că tot mai slab te scurmă
ispita şi chemarea lui.

O vino cînd Hristos te cheamă
pe urma Lui încrezător
simţi-vei mai puţină teamă
cu orice pas sui mai uşor

Curînd ajungi apoi şi starea
de har înalt şi fericit
să vezi c-ai isprăvit cărarea
şi răul a rămas zdrobit.

Ce plin de fericire-odată
în Cer cînta-I-vei necurmat
că-n sfîntă calea Lui curată
şi tu-ai pornit cînd te-a chemat.

PURTĂTORULE-AL LUMINII.

Purtătorule-al luminii
care-ai fost trimis din cer
ca să scoţi din întuneric
calea celor care pier,
nalţă tot mai sus făclia
care ţi s-a dat s-o duci
ca să vadă toţi nainte
calea luminosei Cruci.

Fii lumină spre viaţă
celor ce-ţi urmează-n veci
chiar de-ar fi numa-ntuneric
pentru tine pe-unde treci —
luptă-te să-mprăştii vălul
de-ntunerec tot mai des
şi-ai să vezi cum după tine
tot mai mulţi din beznă ies.

Nu te teme, mergi nainte
cît ar fi de-ntunecos
pilda ta în mulţi trezi-va
dorul nalt după Hristos.
Cînd vei fi ajuns la ţintă
cu toţi cei ce i-ai condus
cu iubirea tuturora
te va-mbrăţişa *Isus*.

NU MOŞTENEŞTI.

Nu moşteneşti credinţa care
părinţii tăi şi-au cîştigat
tu singur trebuie, tu singur
să lupţi s-o ai cu-adevărat.

Nu moşteneşti virtutea celor
ce pe Hristos ţi L-au vestit
tu singur trebuie, tu singur
să ţi-o aduni necontenit.

Nu moşteneşti cerescul nume
al celor ce-au luptat răbdînd
tu singur trebuie, tu singur
să lupţi s-ajungi cu ei la rînd.

Nu moşteneşti răsplata Slavei
ce mulţi ai tăn au dobîndit
tu singur trebuie, tu singur
muncind, s-o meriţi, la sfîrşit.

Nu moşteneşti făgăduinţa
făcută celui credincios
tu singur trebuie, tu singur
s-o iai din Mîna lui Hristos.

Căci dacă nu te lupţi tu singur
să-ţi ai vreun merit împlinit
ai tăi vor merge-n fericire
tu-n veci vei fi nefericit.

STĂPÎNEŞTE-TE-N MÎNIE.

Stăpîneşte-te,n mînie
să nu spui nici un cuvînt
că din vorbele mîniei
multe rele-n lume sînt.

Nu vorbi cît timp durerea
ţi-arde inima din piept
căci cînd este-n întristare
omul nu grăieşte drept.

Lasă clipa hotărîrii
pentru cînd eşti liniştit
ca să-ţi fie rodul faptei
sfînt şi drept şi fericit.

Ochii tăi mereu să fie
aţintiţi către Hristos
şi-ai să strîngi chiar din mînie
un mîntuitor folos.

O, DE PĂCAT SĂ TE CUTREMURI.

O, de păcat să te cutremuri
şi nu de Marele Judeţ
căci pe acei scăpaţi de vină
i-aşteapt-un Viitor măreţ.

De iad să tremuri nu de moarte
căci moartea-n sine nu-i un rău
ci-un bine pentru cel ce-ntoarce
scăpat de iad — spre Dumnezeu.

Din timp fă-ţi rost de mîntuire
nu-n clipa morţii să ţi-o ceri,
cu muncă şi cu ani se-adună
comoara veşnicei averi.

De azi ascultă! — azi te-ntoarce!
cu legămînt pentru Hristos
şi zi cu zi vei strînge-n ceruri
avutul sfînt şi luminos.

Gîndeşte spre Atunci, de-acuma
ca să te mîntui pînă poţi
nu-i sigur drumul pentru nimeni —
sfîrşitu-i sigur pentru toţi.

Nu-i sigur pentru nimeni mîine
sfîrşitul vine ne-ndoios
ferice-i numai cel ce astăzi
pe veci se-ntoarce spre Hristos.

UN GLAS IUBIT.

Un glas iubit prin chinuri
şopteşte, cînd asculţi
alinul Lui pătrunde
prin spinii grei şi mulţi
şi-nlătură durerea
acoperind-o blînd
o, glasul Tău Isuse
ce dulce-i ascultînd . . .

Un glas ceresc îndeamnă
să nu te temi, mereu
mai tare ca vrăşmaşul
e veşnic Dumnezeu.
Cel ce-ţi pîndeşte viaţa
curînd va fi zdrobit
o, glasul Tău Isuse
puternic şi iubit!

Acelaşi Glas, ca mîine,
te va chema din Rai
răsplata ascultării
şi-a dragostei să-ţi iai
Ferice-acel ce-ascultă
cu suflet credincios
o, Glasul Tău *Isuse*
frumos, în veci frumos.

COBOARĂ ZIUA . . .

Coboară ziua-n spre-asfintit
ca viaţa-n bătrîneţe
lumina-i trece liniştit
spre-o altă tinereţe.

Crezînd aceleiaşi porunci
ce le-a-ntocmit cărare
trec toate-urmînd mereu de-atunci
eterna ascultare.

Nici unele nu stau din drum
nici nu se-abat din cale
ci toate ţin ca-ntîi — şi-acum
porunca voii Sale.

Urmează după noapte zi
şi iarnă după vară
merg toate-toate cum ar fi
întîia zi şi seară . . .

. . . Învaţă-mă firesc amurg
eternele poveţe
prin care zilele să-mi scurg
spre-o sfîntă tinereţe.

Şi cînd c-un ultim asfinţit
viaţa mea-nceta-va
să-i moştenesc desăvîrşit
nemaiapusă slava.

O, CLIPA REVEDERII LUI.

O, clipa revederii Lui
cine-ar putea-o spune
că grai pe lumea asta nu-i
cu limba s-o-mpreune.

Ce suflet ar putea-ncăpea
suprema bucurie
a clipei ce cuprinde-n ea
un dor de-o veşnicie.

Ce ochi să poată neorbiţi
privi a ei lumină
ce vecii nemaimărginiţi
i-ncercuie senină!

O, clipa revederii Lui,
de-atîta timp dorită
în ce cuvinte să-ţi adui
trăirea ta-nsorită!

În ce cîntări să te cuprind
să-mi vii tot mai aproape
căci cîte nehotare-ntind
nu mi te pot încape!

O, clipă de etern întins
revino-ncet spre mine
ci înmiitu-ţi har aprins
să-l pot întreg reţine.

ÎN VECI NU POATE FI . . .

În veci nu poate fi iertare
pentru păcatul nimănui
cînd n-ai căinţă pe măsura
mărimii şi-adîncimii lui.

În veci nu poate fi plătită
o nedreptate pe deplin
cînd îndreptarea nu-i întreagă
şi-un strop din preţ e prea puţin.

Acel ce-şi calcă legămîntul
nescotind tot ce-a iubit
doar c-o egală suferinţă
ar ispăşi desăvîrşit.

Pe-acel ce prima lui credinţă
trădînd-o, alteia s-a dat,
doar o căinţă zdrobitoare
l-ar mai putea primi iertat.

Pe-acela ce nu-şi poate vina
spăla cu plînsul cel amar
nici Sîngele vărsat pe Cruce
nu i-o mai spală, — în zadar!

Căci dacă n-are-o pocăinţă
atîta cît e răul lui
în veci nu poate fi iertare
pentru păcatul nimănui.

PĂRINTE, NU-NCETA!

Părinte nu-nceta mustrarea
cît timp păcatul n-a-ncetat
nu obosi mustrînd păcatul
cît nu se-ndreaptă cel mustrat.

Nu înceta s-arați minciuna
cu care duhul prefăcut
atrage-n cursa rătăcirii
pe cei ce înger l-au crezut.

Nu înceta să strigi în fața
acelor orbi ori adormiți
ce merg neștiutori spre moarte
de-un duh înșelător robiți.

Nu înceta s-arați sfîrșitul
acelora ce merg spre rău
chiar dacă vezi că toți, într-una
nesocotesc cuvîntul tău.

Nu înceta să chemi la Domnul
pe cîți îi vezi că merg și vin
chiar dacă pentru mulți prin asta
vei deveni tot mai străin.

Nu înceta chiar dacă nimeni
nu te-ar primi, tu nu-nceta
de nu mai poți salva pe alții
salvează-ți conștiința ta.

IUBEȘTE-AMARUL RUGĂCIUNII.

Iubește-amarul rugăciunii
mai mult ca mierea din păcat
c-amaru-acesta-ți va fi dulce
dar mierea, blestem necurmat.

Iubește plînsul rugăciunii
mai mult ca rîsul cel ușor
căci plînsu-acesta-i mîntuire
dar rîsu-acela-i pierzător.

Iubeşte Casa rugăciunii
mai mult ca locul veselit
căci Casa rugăciunii-i viaţa
dar jocu-i iadul coperit.

Iubeşte Cartea rugăciunii
mai mult ca scrisul cel lumesc
căci Cartea asta te înalţă
dar celelalte te-njosesc.

Iubeşte ceasul rugăciunii
mai mult ca tot ce ai plăcut
căci ceasul rugăciunii-i aur
dar celelalte timp pierdut.

Iubeşte-ocara rugăciunii
mai mult ca răul lăudat,
ocara asta-ţi va fi slavă
dar răul, foc în veci răbdat.

AI FOST DATOR...

Ai fost dator recunoştinţa
de-atîta har cît ţi s-a dat
ai fost dator — dar cîtă vreme
tu *n-ai plătit* ce-ai datorat.

Ai fost dator să-ţi ţii cuvîntul
şi legămîntul ce l-ai pus
că vei sluji luptînd statornic
în oastea Domnului Isus.

Ai fost dator s-asculţi de-aceia
ce te-au crescut şi ajutat
să nu calci sfatul şi-ndrumarea
ci să le ţii cu gînd curat.

Ai fost dator, cerînd iertare
să-ndrepţi tot răul ce-ai făcut
şi să urmezi statornic calea
cum te-ai legat de la-nceput.

Ai fost dator atît de multe
şi-n veci vei fi mereu dator
iubirii şi iertării Crucii
Preabunului Mîntuitor.

Dar conştiinţa datoriei
de ţi-o ucizi cu vreun păcat
în iad va învia arzînd-o
tot ce nu dai — şi-ai datorat.

CÎND MI-AI DESCOPERIT LUMINA.

Cînd mi-ai descoperit lumina
şi Te-a văzut privirea mea
nici gura mea nu poate spune
nici gîndul ce frumos era.

Te-ador Lumină neprivită
Te-ador Cuvîntul nemaispus
Te-ador Iubire negrăită
Te-ador Isus, Te-ador *Isus* . . .

De-atunci de dăţi nenumărate
mi-mprospătezi acelaşi har
dar graiu-i tot fără putere
şi gîndu-i fără de hotar.

Cînd mă ridic îmi pare totul
aşa uşor de strîns la sîn
dar aripile ostenite
curînd mă lasă, şi rămîn . . .

Privesc, — şi ochii-ncep să doară
ascult, — şi-auzul nu mai vrea
gîndesc, — şi gîndul oboseşte
rog *inima*, — dar zace grea . . .

Şi cînd din nou revin la toate
îmi pare tot ce-a fost un vis
ascuns pe după Frumuseţe
cu un zăvor de soare-nchis . . .

ÎN CLIPA MĂRTURIEI.

În clipa mărturiei Tale.
dezbracă-mi teama şi sfiala
să-nfrunt cum cere Adevărul
trufia, mlaştina şi fala
şi-mbracă-mă-n puterea plină
de stăpînire şi dreptate
ce totdeauna face cinste
soliei Tale-adevărate.

În clipa rugăciunii Tale
dezbracă-mi ghiaţa şi-amorţirea
să mi-o înalţ cu vrednicia
ce-o cere taina şi sfinţirea
şi-mbracă-mă cu raza sfîntă
ce arde-n para mîntuirii
să-mi ducă rugăciunea pînă
la tronul veşnic al Măririi.

În clipa încercării Tale
dezbracă-mă de nerăbdare
să-mi pot sui întreg calvarul
cu liniştită ascultare
şi-mbracă-mă cu-ncredinţarea
că toate-mi vor sfîrşi cu bine
ca mărturia vieţii mele
să-mi fie vrednică de Tine.

CÎND TOATĂ VIAŢA ASTA...

Cînd toată viaţa asta nu-i
decît o fugă către moarte
la care-ajungi atunci cînd crezi
că încă poate fi departe,
De ce atunci nu cauţi tu
la orice pas pe-această cale
să-ţi strîngi în candelă de-acum
uleiul mîntuirii tale?

Cînd este-aşa de în zadar
tot ce se pare-aici valoare
pricepi ce adevăr amar
e-n faţa celui care moare.
De ce atunci nu tremuri tu
la gîndul care-o să te doară
că nu ţi-ai strîns nimic, nimic
din scumpa cerului comoară!

Cînd crezi Cuvîntul, şi-ţi aprinzi
lumină pentru înserare
şi-ţi strîngi merindea pentru drum
şi-ţi faci prieten de cărare,
Abia atunci vezi ce-nţelept
e-acela ce-a gîndit-nainte
strîngînd din praful trecător
un aur care nu mai minte.

SĂ NU UIŢI NICI ODATĂ.

Să nu uiţi nici odată-n viaţă
păcatele ce le-ai făcut
de ele să-ţi aduci aminte
mereu cu sufletul durut.

Chiar dacă le-ai plătit cu lacrimi
şi le-ai lăsat demult, căit
a lor aducere aminte
să-ţi ţină sufletul smerit.

Gîndind la ele să dai slavă
Acelui Care le-a spălat
şi să te rogi tot mai fierbinte
şi mai cu suflet înfrînat.

Să-ţi ţină tot mai trează mintea
şi mai în frîu al firii zbor
cînd tot mai sus te nalţi de ele
vezi mai urîtă faţa lor...

Şi pînă vei păşi-n lumina
în care-i tot pe veci uitat
căinţa relelor făcute
să-ţi ţină capul aplecat.

Căci doar aşa treci pîn-la capăt
curat prin cîte încă sînt
şi-ai să te bucuri de răsplata
smereniei, la Tărmul Sfînt.

SFÎNT ADEVĂR, NU SÎNT CUVINTE...

Sfînt Adevăr, nu sînt cuvinte
să pot să spun aşa cum vreu
minunea bucuriei sfinte
cu care-mi umpli-adîncul meu
cînd strălucirea Ta-mi răzbate
pe mii de căi spre mii de stări
mi-nalţă gîndurile toate
spre tot mai înţelepte zări.

Sfînt Adevăr, ce fericită
şi plină-i strălucirea Ta

cînd fața mea descoperită
se scaldă și s-afundă-n ea.
Mi-a dat și Dragostea, din sine,
să gust simțiri de negrăit
dar cînd și-n ea sînt eu și-n Tine
trăiesc minunea înmiit.

Sfînt Adevăr, *Isuse*, Marea
Iubirii Sfinte, Scump Isus
în veci fii preamărit de starea
în care sufletul mi-ai pus
În negrăita-Ți strălucire
stă Adevărul negrăit
și-n dulcea Ta înpărtășire
al Dragostei Izvor slăvit.

IUBIREA LUI HRISTOS.

Iubirea lui Hristos, în noi,
tot ce e dor și sete-alină
har după har din ea șuvoi
ne umple viața și-o-nsenină.

Cu cît dorim și ne-nălțăm
mai către El prin ascultare
cu suflet tot mai plin gustăm
a slavei Sale revărsare.

Despovărați de tot ce-i lut
pe inimă și pe gîndire
ne înălțăm tot mai plăcut
prin Adevăr și prin iubire.

Prin Adevăr, căci rămînînd
în sfînta lui învățătură
suim lumina rînd pe rînd
tot mai înaltă și mai pură . . .

Şi prin iubire, căci urmaşi
aceleiaşi frăţii iubite
vom fi prin El în veci părtaşi
sfinţirii tot mai fericite.

Hristos ni-al vieţii Sfînt Izvor
El ceru-ntreg ni-l înseninã
prin El iubirea ni-e fior
iar Adevărul ni-e lumină.

.

O, ÎNTÎIA MEA CREDINŢĂ!...

O, întîia mea credinţă
eu nu te-am uitat niciciînd
am păstrat curat în suflet
focul tău mereu crescînd...

Dacă vîntul greu al vieţii
uneori părea că-i stins
el se ridica în urmă
mai înalt şi mai încins.

Dacă umbre-ntunecate
uneori l-au copleşit
el s-a ridicat în urmă
mai curat şi strălucit.

După fiecare jertfă
al meu suflet l-a purtat
într-o tot mai dulce vatră
mai puternic, mai curat.

O, întîia mea credinţă
cu atît mai mult acum
cînd m-ai dus atîta cale
cine mi te-ar frînge-n drum?

Cînd prin toate pîn-la poarta
cerurilor m-ai adus
du-mă prima mea credinţă
înc-un pas, pîn-la *Isus.*

NU SPUNE FĂPTUIND PĂCATUL.

Nu spune făptuind păcatul
c-ai fost silit să-l făptuieşti
căci nimeni nu te poate face
să-l faci, atunci cînd nu voieşti.

Oricît de crîncenă-ar fi sila
cu orişice-ar ameninţa
tot nu ţi-ar birui voinţa
să faci ce-ntr-adevăr n-ai vrea.

Chiar şi fiinţa cea mai slabă
ajunge de nebiruit
cînd hotărîtă-i legămîntul
să-şi ţină pînă la sfîrşit.

De-aceea dacă-ţi calci credinţa
şi-ţi uiţi iubirea ta dintîi
în vecii vecilor tu singur
de-aceasta vinovat rămîi.

Căci dacă-ai săvîrşit păcatul
fiindc-ai vrut l-ai săvîrşit
că nu-i om să te poată face
să faci nici mort ce n-ai voit.

Cînd vrei să-ţi aperi curăţia
o aperi pînă la mormînt
îţi dai averea şi viaţa
dar nu-ţi dai sfîntul legămînt.

UN CREDINCIOS NU POATE

Un credincios nu poate minte
dacă rămîne credincios
sau dacă poate, el se rupe
pentru minciună, de Hristos.

Un tată ce-şi iubeşte fiii
nu-i poate despărţi de Cer
sau dacă poate nu e tată
ci-i un călău şi-un temnicer.

O mamă nu-şi ucide fiul
nici dacă-ar fi să moară ea
sau dacă-l poate, nu e mamă
ci este fiara cea mai rea.

Un bun păstor nu-şi lasă turma
la lupi, privind nepăsător
sau dac-o lasă e-un netrebnic
şi-un ucigaş, dar nu-i păstor.

Un frate-n veci nu-şi lasă fraţii
cu care l-a unit Hristos
ori dacă-i lasă n-a fost frate
ci vînzător şi mincinos.

Acel ce piere doar el singur
va fi de-o vină pedepsit
un tată şi-un păstor şi-o mamă
au însă vina înmiit.

TOT CE DIN TATĂL SFÎNT.

Tot ce din Tatăl Sfînt se naşte
e viu şi luminos şi sfînt
sfinţind şi înmulţind viaţa
ce din Hristos e pe pămînt.

Tot ce-i din Duhul Sfînt putere
şi bucurie şi fior
ne este, prin Hristos, iubire
şi părtăşie tuturor.

Tot ce din Adevărul Veşnic
ne e lumină şi dreptar
e limpede şi drept şi dulce
cum e Hristos, frumos şi clar.

Tot ce din Dragostea cerească
răsare şi rodeşte-n noi
cu fericită rugăciune
spre El ne-ntoarce înapoi.

Căci tot ce de la El ne vine
curat şi sfînt şi luminos
cu-a noastre inimi împreună
în veci se nalţă spre Hristos.

CE SFÎNT E-UN LEGĂMÎNT.

Ce sfînt e-un legămînt, că Însuşi
Hristos, cu Sînge, l-a-ntărit
şi l-a pecetluit cu preţul
de Jertfă care l-a sfinţit.

Cînd omul, lui Hristos jertfeşte
fiinţa şi voinţa sa
se leagă el, de bună voie
că-L va sluji şi asculta.

Cînd omul vine şi-şi supune
fiinţa sa lui Dumnezeu
ce poate fi mai sfînt ca asta
mai cutremurător şi greu!

Cînd pasu-acesta-i sfînt şi-i unic
cum unică-i fiinţa sa
ce-ar mai putea să-l facă-n stare
să-l uite sau a şi-l călca?

... Să nu-ţi priveşti cu uşurinţă
cuvîntu-n care te-ai legat
ţinîndu-l, eşti prin el un înger
călcîndu-l eşti un blestemat.

O, Dumnezeu Atotputernic
al Veşnicului Legămînt,
ajută-ne pe fiecare
să ni-l păstrăm pîn-la mormînt.

DE NU POŢI FACE-O BUCURIE.

De nu poţi face-o bucurie
cît întristarea ce-ai făcut
atît de-adîncă şi de-ntinsă
— păcatul tău e netrecut.

De nu despăgubeşti asemeni
pe-acel ce l-ai nedreptăţit
cu preţ cît cel pierdut de mare
— păcatul tău e neplătit.

De nu-ţi mărturiseşti păcatul
atîta cît ai şi stricat
şi nu ţi-l laşi pe totdeauna
— păcatul tău e neiertat.

De nu poţi lepăda păcatul
urîndu-i chipul lui hidos
ci mai gîndeşti la el vreodată
— păcatul tău e tot nescos.

De nu te lupţi s-alungi păcatul
ţinîndu-i sufletul închis
ci-l tot mai ţii ascuns în tine
— tot de păcat vei fi ucis.

Şi-i drept ca nici să nu se uite
ce nu-i lăsat şi nu-i plătit.
Hristos îţi iartă doar păcatul
lăsat şi îndreptat cinstit.

LUMINA-I ZÎMBETUL IUBIRII.

Lumina-i zîmbetul iubirii
lui Dumnezeu peste pămînt
cum Crucea-i Semnul Mîntuirii
şi-al unui Veşnic Legămînt.

Cît e lumină, este încă
nădejde să te mîntuieşti
primind lucrarea cea adîncă
a Tainei ei dumnezeeşti.

Cît încă zîmbetul iubirii
nu s-a întors dinspre pămînt
primeşte Semnul mîntuirii
şi pune-un veşnic legămînt.

Cît Vestea Harului Iertării
din Jertfa Crucii — n-a-ncetat
răspunde-i dragostei chemării
s-ajungi la Dumnezeu iertat.

Cît ochii tăi mai pot să vadă
şi gura mai grăi cuvînt
şi inima-n Hristos să creadă
— rosteşte-I Sfîntul Legămînt!...

NU POT SĂ TAC!...

Nu pot să tac... O sfîntă pară îmi arde inima mereu
dac-aş tăcea aş şti că merit să mă alunge Dumnezeu.

Nu pot să tac cînd Adevărul să-l apăr şi să-l spun mă vrea
puterea lui nu-i dhin nici aur s-o-ntreacă-n conştiinţa mea.

Nu pot să tac cînd văd vrăjmaşul stricînd Lucrarea lui Hristos
cînd văd pierind nevinovaţii şi-l văd rîzînd pe mincinos.

Nu pot să tac văzînd dreptatea călcată de-al trufiei plac
cînd văd iubirea pîngărită nu pot să tac, nu pot să tac!

Nu pot să tac chiar dacă încă de mulţi sînt socotit nebun
ştiu bine că soseşte ziua s-adeverească tot ce spun.

... O, n-am uitat cît preţ de sînge şi chin am dat că n-am tăcut
că nu-i pe trupul meu vreo parte să n-aibă-un semn de răni făcut.

Şi n-am uitat că poate încă urzi minciuna răul plac
ştiu Calea Golgotei ... şi totuşi nu pot să tac, nu pot să tac.

Că de-aş tăcea, cumplita pară a tot ce tac deşi-am ştiut
mi-ar arde veşnic conştiinţa, şi-aş merita, căci am tăcut.

Şi n-am să tac, ci pîn-la moarte striga-voi graiul cel ceresc
mai greu e chinul conştiinţei ca orişicare chin lumesc.

ACEL CE PURUI ARE GRIJĂ ...

Acel ce pururi are grijă
de orişicine-i în necaz
îţi numără şi ţie paşii
şi lacrimile pe obraz.

Să nu-ţi pierzi la necaz credinţa
şi nici nădejdea cînd ţi-e greu
nici dragostea cînd eşti la bine
— că-n ele-L pierzi pe Dumnezeu.

El ştie cît să-ţi lase lupta
de greutăţi şi de-ndoieli
la timp îţi va trimite harul
prin care sufletul să-ţi speli.

El ştie cît să-ţi lase-n lume
viaţa-n bine să-ţi răsfeţi

şi să ţi-l ia cînd e să-ţi piardă
comoara veşnicei vieţi.

El ştie cînd e de mustrare
nevoie spre-ndreptarea ta
El ştie-n flacăra-ncercării
cît poţi să stai — şi cînd s-o ia.

Să-I mulţumeşti de tot ce Domnul
îţi dă-n viaţă de-orice fel
pe El Îl ai cînd ai credinţa
nădejdea şi iubirea-n El.

RIDICĂ-TE ŞI-NVINGI!

Ridică-te şi-nvingi ispita
cînd sufletul ţi-l trage-afund,
căci ochii sclipitori, văpaia
pierzării tale o ascund.

Ridică-te şi-nvingi, prin toate
cîte-ai să treci pîn-la sfîrşit
priveşte la Hristos, şi-ntr-una
ridică-te nebiruit.

Ridică-te şi-nvingi păcatul
chiar cînd te-a-ncătuşat şi prins
Hristos te scapă, dar întinde-ţi
spre El tot sufletul, învins.

Ridică-te şi-nvingi, nu plînge
cînd eşti căzut şi dezarmat
nu-i rău mai rău ca deznădejdea
nici ucigaş mai blestemat.

Ridică-te şi-nvingi cît lupta
îţi pare grea şi răii tari
Hristos e viu... şi mai puternici
îi va nălţa pe-ai Lui stegari.

Ridică-te şi-nvingi chiar singur
de-ţi pare c-ai rămas luptînd,
de-ai şti ce multe mii sînt fraţii
şi cîţi vor mai veni-n curînd!...

MOR ŞI AVERILE PE LUME...

Mor şi averile pe lume
cum mor sărmanii lor stăpîni
numai osînda lor, sau plata
nu mor ca ieri, nici azi, nici mîni.

Mor şi iubirile şi ura,
numai acei ce le-au purtat
nu mor — ci-n viaţa cealaltă
culeg în veci ce-au semănat.

Mor chiar şi pietrile, de vreme
sau de izbiri, cum moare tot
nimic nu poate-nvinge moartea
doar faptele credinţei pot.

Mor toate-aici, căci roabe morţii
sînt toate cîte s-au născut
căci moartea-i uşa care duce
spre-un Dincolo necunoscut.

Mor bucuriile ispitei
mor laudele lumii, mor
Stăpînii, Vecii şi Tiranii
— căci moartea-i plata tuturor.

Mor toţi, urmînd un drum de groază
spre-un loc de moarte-ntunecat...
— Numai Hristos viiază veşnic
pe-aceia care L-au urmat.

MAI ESTE-O JUDECATĂ!

Mai este, la Sfîrşit o Judecată,
cumplita Judecată de Apoi
căci trebuie pe drept să-şi ia răsplată
cum a lucrat oricare dintre noi.

Noi nu murim cînd inima-ncetează
lăsăm în urmă tot ce-am scris şi spus
dar tot ce dăm la cei ce ne urmează
mereu dă rod cînd noi demult ne-am dus.

Avem copii, — şi-i creştem după vrere
avem elevi, — şi-i învăţăm ce vrem
avem o turmă-n grijă şi-n veghere
— şi-ntreaga lor răspundere avem.

Căci ei vor fi în lume şi-n viaţă
aşa cum noi le-am spus şi arătat
iar ei, la fel aşa vor da povaţă
— şi-un lung popor e-acum de noi format.

Îi creştem buni? — la fel şi ei vor face!
îi creştem rău, — aşa vor îndruma
noi i-ndreptăm înspre război sau pace
rînd după rînd pe cîţi ne vor urma.

Şi-abia atunci la Marea Judecată
vedea-vom toţi uimiţi cu-adevărat
cît a salvat o creştere curată
cît a ucis un suflet blestemat.

O, voi cei mari răspunzători de gloate
părinţi şi-ndrumători pentru urmaşi,
voi veţi purta răspunderile toate
voi creşteţi sfinţi sau creşteţi ucigaşi.

De-aceea pentru tot ce ne urmează,
la Marea Judecată de Apoi
cu ochi uimiţi oricare o să vază
cît rău sau bine a-nceput cu noi.

NU-I IUBIRE CA A TA.

Nu-i iubire ca a Ta
nicăiri Isuse
să-mi sfinţească inima
nu-i în veci Isuse.

Nu-i lăcaş ca gîndul meu
nicăiri Isuse
mai dorit lui Dumnezeu
nu-i în veci Isuse.

Nu sînt stări cum Tu îmi dai
nicăiri Isuse
un mereu mai dulce rai
nu-i în veci Isuse.

Nu e viitor slăvit
nicăiri Isuse
cît cel dragostei gătit
nu-i în veci Isuse.

Nu-i cîntare mai cu dor
nicăiri Isuse
ca al dragostei fior
nu-i în veci Isuse.

Nu-i nici zare nici senin
nicăiri Isuse
ca lumina-n care vin
pentru veci Isuse.

Şi de harul ce-l primesc
peste tot Isuse
pînă-n veci Îţi mulţumesc,
pînă-n veci Isuse.

CÎNTĂRILE ROADELOR

ROADELE CÎNTĂRII MELE.

Roadele cîntării mele
din al dragostei preaplin,
cu tot aurul din ele
Ţie scump Isus, le-nchin.

Roadele trăirii mele
cîte-am dat şi cîte ţin,
de sub soare, ori sub stele,
Ţie scump Isus, le-nchin.

Roadele-ascultării mele
de pe-al crucii drum divin,
cu toţi anii mei din ele
Ţie scump Isus, le-nchin.

Roadele tăcerii mele
din extaz ori din suspin,
de sub cer, ori sub zăbrele,
Ţie scump Isus, le-nchin.

Roadele-ostenelii mele
din furtuni, ori din senin,
de sudori şi lacrimi grele,
Ţie scump Isus, le-nchin.

Roadele-adorării mele
din toţi vecii care vin,
— mai-nainte de-a fi ele
Ţie scump Isus, le-nchin.

CÎNTAREA ROADELOR.

Cine sînt cei ce înfruntă vremea atît de aspră şi de grea
Arînd şi semănînd într-una badjocoriţi de cei din jur?
... Pe feţe stropii de sudoare
cu stropii de lacrimi se-mpreună
Nici vîntul iernii nu le uscă,
nici ploaia verii nu le spală
Doar soarele ce dogoreşte le schimbă-n ceva lucitor
De nu ştii dacă-s stropi de sînge
sau stropi de aur de ofir ...

La ce privesc aşa înainte spre răsărit cu bucurie?
Spre unde-aleargă-aşa de grabnic
chiar dacă duc povară grea?
De ce aşa de tare-apasă pe plugul prea cu greu mergînd?
de ce trec aruncînd sămînţa
de-atîtea ori pe-acelaş loc?
De ce pe boabe de sămînţă cad boabe de pe fruntea lor?

Cînd seara este-atît de-aproape
de cei ei nu privesc-napoi?
— Sînt cei ce seamănă cu lacrimi
Pentru culesul cu cîntări.

Cine sînt cei ce-n braţe pline culeg lumină şi comori?
A cui este cîntecul acestor frumoase roade
DULCI ŞI MARI?
— Căci pînă peste tot hotarul întins răsună voioşia
Atîtor vii, livezi şi lanuri,
cu largi arome de belşug!

— Sînt fraţii mei de ger şi jertfă,
de crez şi cer,
de plug şi plîns
cu care-am semînat alături
şi-aş vrea alături să culeg...

— Stăpîne-al roadelor eterne,
doresc să-Ţi cer să-mi dai la urmă
Cîntarea celui ce culege un rod prin muncă cîştigat
De-acolo chiar de unde nimeni n-a mai crezut
decît el singur
Nu numai pentru că *acolo* a plîns şi-a suferit ca nimeni
Ci pentru că-a crezut atuncea,
cînd nimeni altul nu credea.

ŞARPELE.

Zdrobeşte totdeauna capul la şarpele neascultării
C-acesta a făcut de-a pururi pe orice om nefericit
Răpindu-i raiul scump,
adică frumseţea nevinovăţiei.

Zdrobeşte totdeauna capul la şarpele neascultării
Căci el înveninează viaţa întregii omeniri şi azi
Şi nimiceşte frumuseţea lucrărilor lui Dumnezeu.

Zdrobeşte totdeauna capul la şarpele neascultării
Căci el a-mpiedecat pe-atîţia
din cei ce se îndreptau spre cer
şi prăbuşindu-i în gheenă,
i-a rupt pe veci de Dumnezeu.

Zdrobiţi-l fraţii mei oriunde, pe şarpele neascultării
Să nu v-abată el din calea curată-a nevinovăţiei
Căci ori şi cine nu-l zdrobeşte ajunge-un trufaş dezbinat.
Zdrobiţi-l cînd e gînd în taină,
cît n-a ajuns dorinţă-n voi;
Zdrobiţi-l chiar dacă-i dorinţă
ce încă n-a ajuns păcat
Căci mai tîrziu cînd e balaur, zadarnic, —
vă zdrobeşte el.

O, Doamne, eu Te rog arată-mi în viaţa mea
orice-ascunzişuri
În care şarpele-acesta al neascultării s-ar ivi
Doresc să mă răzbun zdrobindu-l, necruţător,
— Cum face el.

GÎNDUL.

Cum tremură privirea izvorului curat
Cînd cade peste dînsa o frunză, legănat,
Din pomul ce-l umbreşte statornic şi cu drag,
Ca doi eterni prieteni ce-n dragoste s-atrag...

— Cum tremură întreaga-mi fiinţă, fericit,
Cînd Tu-i trimiţi vre-o rază din Duhu-ţi strălucit;
Cum îmi pătrunde-adîncul şi-mi luminează-un gînd
Trimis de-a Ta iubire, Isuse, meditînd!...

TRIMIŞII.

Ce mari sînt veşnic, Doamne trimişii Tăi smeriţi
Dar nici o vreme-n lume şi neam nu i-a-nţeles;
În nici un rînd de oameni n-au fost urmaţi de lume
Deşi ei duc solia ce Însuţi Tu le-ai dat,
Deşi pe-a lor fiinţă au semnul Tău ceresc
Deşi Cuvîntul vieţii în gura lor e unic.

— Ei sînt mereu de semeni adînc necunoscuţi
Fiindcă cei ce-alături trăiesc sînt orbi şi surzi
Urechile şi ochii li se deschid tîrziu...
— Cînd se deschid devreme, atunci prea tulburaţi
din lene şi păcat, — în contra lor uniţi —
Se scoală să-i trimită cît mai curînd-napoi
la Dumnezeu care la dănşii i-a trimis.

...O, lumea nu iubeşte Cuvîntul celui Sfînt
şi-orcine i-l aduce e osîndit de ea.
Trimişii totdeauna plătesc cu jertfe grele
Curajul mărturiei aduse lui Hristos.
Ei care valorează mai mult decît popoare
în trecerea prin lume sînt cei mai defăimaţi.
Purtînd lumina slavei ei simt că sînt nevrednici
Lumina dusă însă îi face sori pe veci.
Cînd Dumnezeu, El însuşi nu le-ascunde faţa
s-ascund ei, să nu-i vadă prostia strălucind
căci lauda le-ar face ne-ndhipuit de rău.

Dar cei smeriţi cu duhul ce-au ochii curaţi, îi văd
Şi îi urmează-n taină...
dar ei, ades, sînt muţi.
Cînd le revine graiul şi spun, e prea tîrziu:
Primejdia răsplăţii, în lume a trecut.
Iar după-aceia poate să-i laude micimea
Aceasta-i doar dovada nevredniciei ei.

CĂLĂTOR.

Prietene, — prin lume tu eşti un călător,
treci fără de oprire prin ea ca un străin
pe unde nicodată nu vei veni din nou.
— Bagajul care-l tărîi din ce în ce mai greu
nu este al tău...
a ta e dor greutatea lui.
Pe scaunul tău-nainte de tine stat-au alţii
Şi după tine alţii vor sta pe-acelaş loc.
Ogorul tău-nainte îl stăpîniră alţii
iar după tine alţii vor zice că-i al lor...
Viaţa ta se stinge mai iute decît ceaţa

— Prietene, prin lume eşti călător străin
tot ce-ntîlneşti în cale
ţi-e, prin păcat, vrăjmaş.
Tot ce aduni: povară;
tot ce iubeşti: părere.
— Nu te-amăgi căci toate îţi otrăvesc lumina.
în tot ce vezi e numai un nestatornic val.
Ce nu laşi tu, te lasă degrabă el pe tine
Cînd nu se schimbă alta, se schimbă gîndul tău
Căci trecerii, supuse, pe lume toate, sînt...

— Prietene, prin lume eşti călător,
fii treaz
Nici inima, nici ochii să nu-ţi legi de nimic
să spui fiinţei tale să nu se lege-adînc
de lucruri sau fiinţe ce i se pot răpi,
să nu te frîngi atuncea cînd ele se despart...
căci apa ce le aduce ţi le va şi lua
ca rîul care poartă un pai pe unda lui,
şi nu-l aduce iarăşi-napoi în sus nicicînd,
nimic nu este-al nostru ci toate ni se scurg
din mînă, ca nisipul sau apa —
prea curînd...

— Prietene, prin lume toţi sîntem călători,
sînt alte neamuri astăzi ca mîine şi ca ieri

Acum frămîntă alte idei pe bieţii oameni
Mai noi ca ieri,
dar mîine şi-acestea vor fi vechi...
O vreme scurtă-i omul,
familia-i mai lungă
— dar toate-au un sfîrşit.
Căci totu-i nestatornic afară de-Adevăr
Iar Adevărul Unic e Dumnezeu-Hristos...
— Prietene, alege!
— fii înţelept şi treaz
căci n-ai decît odată prilejul să alegi!

CUVÎNTUL.

Tu eşti pururi: gîndul tău şi fapta ta.
Gîndul tău şi fapta, sînt cuvîntul tău!
Cînd n-ai gînd şi faptă eşti un mort demult
Cînd cuvînt n-ai însă, eşti un şi mai mort.

Timpul tău, averea, sănătatea ta
Pot să ţi le ardă alţii — şi-i un rău,
sau un bine poate pentru tine-aşa,
— dar cuvîntul tău,
adică tot ce-ai bun:
conştiinţa ta şi sufletul cinstit,
bunul nume, — aceste veşnice comori
nimeni, ci tu singur poţi să ţi le arzi
Şi acesta-i răul. Singurul rău mare
care nimeni altul, numai tu, ţi-l poţi.

Omule, cuvîntul este-un vas de preţ
care de se sfarmă, l-ai pierdut pe veci.
Ţine-ţi sfînt cuvîntul dat lui Dumnezeu
căci de el depinde mîntuirea ta.
Ţine-l drept pe-acela semenilor dat
el e şi frumuseţea şi valoarea ta.

FRUMUSEŢEA.

Ce limpede şi ce frumoasă neprihănirea strălucea
îndelungatul timp cît omul în ascultare vieţuia.
Cu ochi curaţi,
ce luminoasă înfăţişare-ar fi avut
acei care-L vedeau pe Domnul,
cu suflet de uimire mut.
Cît trebuie de fericite să fi fost zilele mereu
cînd ei umblau în ascultare
şi-n dragoste cu Dumnezeu! . . .

. . . Şi cum a coborît deodată păcatu-ntunecos şi grav
umplînd de groază şi-apăsare
fiinţa omului bolnav.
Cum a venit în plină pace blestemul morţii-ntunecat
peste lumina bucuriei şi cîntecului minunat! . . .

Şi cîte-ndelungate veacuri ţinut-a chinu-apăsător
pîn-a venit lumina dulce-a Soarelui Mîntuitor,
pîn-a venit Hristos s-aducă
pe cruce-al mîntuirii preţ
să-nalţe-ntreaga creaţiune
la starea primei frumuseţi!

— O, soare al neprihănirii,
dar chiar şi-n Vechiul Legămînt
Tu ai prealuminaţi luceferi pe faţa căror
Te-ai resfrînt
Lumina Ta venind spre dînşii i-a luminat
de-au strălucit
atît de minunat în noaptea ce lîngă Tine s-a sfîrşit . . .

Cum străluceau atunci;
dar astăzi,
în strălucirea Ta,
cum pier,
cum coplesesţe totul jertfa şi crucea Ta
aici şi-n cer!
Noroade-ntregi îşi trag de-a pururi
din ea, întreagă viaţa lor;

mulţimi nenumărate-mbracă al slavei in strălucitor
prin înnoirea jertfei Tale
prin harul care l-ai adus,
— Tu Cel ce ne-ai deschis Edenul,
fii binecuvîntat, Isus!

Primim, privind Neprihănirea
ca darul cel mai preţios
cu care-mbracă prin credinţă, la capăt
pe ai Săi,
Hristos
în aşteptarea ei întoarcem mereu privirile
spre cer
şi spre pămîntul nou pe care
vor fi comori ce nu mai pier...

Văzîndu-Te,
în fiecare şi-n toţi
Tu singură vei sta
să te uimeşti în veci ce scumpă
şi sfîntă-i frumuseţea Ta.

ÎNCREDERE.

— Iată Eu cu voi sînt, a spus Domnul nostru
— Şi eu sînt cu Tine, — dacă-aş spune eu!
Căci Tu poţi, Isuse, ca să fii cu noi
Iar noi să fim totuşi nişte lepădaţi.

Voi puteţi să credeţi în Cuvîntul Meu
Ne-a zis El. — Şi veşnic ştim că vom putea.
Dar, Isuse Doamne, şi mai mare bine
ar fi cînd Tu însuţi poţi să crezi în noi
Căci sînt mulţi din cei ce spun că cred în Tine
iar Tu totuşi nu poţi crede-n ei nimic.

Vă puteţi oriunde bizui pe Mine
Ne-a grăit Isus, — iar noi am văzut!

Dar Tu fă-ne Doamne să fim noi în stare
să Te poţi Tu-n toate bizui pe noi,
pe statornicia, pe cuvîntul nostru
şi pe legămîntul care Ţi l-am pus.

Toţi ai Tăi în Tine reazim pot să-şi afle
dar pe cîţi Tu oare Te poţi rezema?

ÎNDURARE.

O, eternă milă a lui Dumnezeu
cu puterea toată ne-agăţăm de Tine
Tu ne eşti nădejdea pentru mîntuire,
Singura nădejde unde s-alergăm.
— Doar la uşa-ţi sfîntă îndrăznim a bate,
Doar prin ea noi credem să intrăm în cer!

O-ndurare-adîncă a lui Dumnezeu
cît de mult depinde tot ce-avem, de Tine,
unica-Ţi nădejde,
singura Ta uşă
este cel din urmă mijloc pentru noi...

Cine prin dreptate
sau neprihănire;
cine prin sfinţire, ar putea veni?
Dintre oameni cine ar putea vreodată
a intra, prin merit, în lăcaşul sfînt?
— Dar prin Tine, sfîntă milă nesfărşită
cel din urmă vameş poate-a se sfinţi.

Dacă şi-a Ta uşă cuiva se va-nchide
ce-i va mai rămîne celui lepădat?

Binecuvîntată fii tu milă sfîntă
O, prin Tine-aducem noi lui Dumnezeu
Mulţumiri cu lacrimi de recunoştinţă
Căci El n-a-nchis lumii încă usa Ta.

Căci mai pot să intre
şi-azi prin ea, la viaţă
cei ce-ntîrziară şi mai mult ca noi
Toţi acei ce încă vor mai fi să vină,
În oricît de mare număr ar veni.

— O, nefericite ce nu vii nici astăzi —
ce-ţi va mai rămîne-n deznădejdea ta,
În eterna groază
din eterna noapte
cînd n-o să mai fie mila de acum?
O, nefericite, ea-i ultima uşă
dacă ea se-nchide unde-ai să mai baţi?

Să aştepţi tu oare pînă se închide?
sau asculţi acuma
şi-n genunchi
o chemi?

PLATĂ.

Nu ţie-e groază de rău, ţie celui ispitit să-l faci?
Sau nu ţi-e şi mai mult ţie ce-l faci chiar neispitit?

Să vă fie, să vă fie de rău groază tuturora,
celor care-l faceţi astăzi şi măcar nici nu vă îngroziţi!

Căci răsplata fărdelegii,
plata fiecăror rele
vă aşteaptă ,
vă aşteaptă, fiţi încredinţaţi,
curînd!
— Ori aici,
ori la sfîrşitul drumului vieţii voastre
ce cu fiecare noapte tot mai scurt e.
Tot mai scurt!...

Fie-ţi groază ţie celui care crezi *nimic* păcatul
Căci păcatul *orişicare*, e o piatră ce-o porneşti
Peste povărnişul vieţii...
va stărni pe multe-n cale
Şi va face-o avalanşă de nenorociri mergînd...

— Cînd vei fi-ngropat din lume,
viaţa ta va fi sfîrşită,
Dar urmările nefaste a păcatului rămîn...
Şi vor merge mai departe,
semănînd mereu în alţii
şi în alţii
blestematul rod amar şi otrăvit,
pînă la uramşul ultim din momentul judecăţii...

La slăvita judecată,
urmărind-napoi pe firul
răului,
se va ajunge la păcatul tău de-acum!...
— Iar tu vei lua răsplata pentru toată răutatea
ce-ai adus-o tu-n viaţa celor care te-au urmat!

Fie-ţi groază de rău ţie suflete ce faci păcate
Fugi de rău şi nu-l mai face
niciodată-n nici un fel
căci răsplata lui, fii sigur, te ajunge,
te ajunge —
ori în viaţă, ori în moarte,
ori şi-acum şi-atunci.

— Dumnezeu nu se grăbeşte ci aşteaptă,
tot aşteaptă
Fiindcă nu se răzgîndeşte
nici nu-ntîrzie
plătind...

ADEVĂR.

Este-adevărat că prima-nţelepciune e Hristos
Iar că-a doua e tăcerea, tot aşa-i de-adevărat.
Căci vrăjmaşi ţi-i faci pe oameni,
numai cînd le spui vre-odată
Adevărul, adevărul hotărît sau mustrător.
Căci un adevăr de formă şi-o credinţă de paradă
nu va supăra pe nimeni...
poţi să le vesteşti oricînd...
Cînd se înfăţişează însă adevărul spre trăire,
Atunci se aleg din oameni, care sînt,
şi care nu-s!

... Adevărule preadulce, nu ştiam de mult eu oare
Că-ntre oameni mai comodă şi-nţeleaptă e tăcerea?
Dar de-aş fi făcut eu astfel
cum Ţi-aş fi fost credincios?
Şi cum aş mai fi eu oare frate şi nevinovat?
Adevărule preadulce, cîte lovituri în viaţă
Cîte lacrimi şi prigoane mi-ai adus
cît te-am urmat!...
Tu m-ai despărţit de preteni
Tu m-ai depărtat de-acasă,
Tu m-ai rupt din locuri scumpe
şi m-ai scos din inimi dragi.
Mi-ai zdrobit viaţa-n lupte
şi în lipsuri,
şi în muncă.
Să-ndur foame şi mizerii şi mizerii şi badjocori
— tot mai singur...
— Dar cu toate-acestea astăzi Te iubesc
mereu mai tare
fiindcă pacea conştiinţei numai singur Tu mi-o dai

Cînd Te apăr şi-azi pe Tine, iată sînt lovit
pe faţă
Şi vorbit de rău prin spate,
şi vîndut de fraţi vicleni

Să fiu izgonit din inimi,
— ale mele binefaceri
Sînt jignite şi uitate,
meritul badjocorit...
Dar şi-aşa,
cu toate-acestea şi chiar pentru-acestea toate
eu vreau să rămîn cu Tine, sfînt şi unic Adevăr!
După cum întîia dată Te-am crezut pe totdeauna
Şi-am pus legămînt ca astfel să Te-ascult pîn-la sfîrşit.
Căci Tu-mi dai inimii pacea,
conştiinţei bucurie,
şi-n odihna mea şi-n muncă
şi în umbră şi-n senin!...

Fraţii mei, dacă-mi vreţi bine, — binele-adevărat,
eu vă rog ca totdeauna adevărul să-mi grăiţi!
— Căci atuncea-mi faceţi bine
şi atunci îmi sînteţi fraţi.
Spuneţi-mi-l totdeauna, căci eu nu întotdeauna
Pot să-l văd deplin
şi-adesea eu sînt slab şi ispitit.
Spuneţi-mi-l chiar şi-atuncea cînd îmi este împotrivă
Dacă-i El, îl voi cunoaşte!
— şi-i voi săruta nuiaua
Căci din toate-acela-mi este cel mai binefăcător.

BUCURIE.

Cînd vii tu bucurie a sufletului meu
Şi inima şi ochii de lacrimi umezesc...
Naintea ta adie spre mine-a ta mireasmă
Şi mi-aş deschide-ntregul adînc să te cuprind.
Această adiere preadulce de la tine,
E ca ivirea zile de praznic aşteptat.

Isuse, numai Tu eşti întreaga-mi bucurie
Şi n-are lumea alte să-mi poată fi la fel!...

— Nu-i pe pămînt comoară de care-ar fi legată
Viața mea vreodată asemeni ca de ea.
Nici mai adînc lipită,
nici mai cu drag aproape
cum poate fi de Tine,
și cum mi-a fost mereu.

O, lîngă Tine-n clipa adîcă-a rugăciunii
Sau în trăirea muncii cu lacrimi și sudori,
sau în vîltoarea luptei cu opintiri sporite
smulgînd plătite roade cu ori ce pas împins,
sau în purtări de sarcini cu renunțări durute
— eu gust din plin aroma cerești grădini!

Fii binecuvîntată adîncă bucurie
Comoară luminoasă a sufletului meu.

DORINȚA.

Înțeleptul înfrînării a grăit odat-așa:
— Nu tu vrei!
Ci este-n tine un păcat. Acela vrea!
Dar tu nu ești numai trupul
sau nu trup în primul rînd
Ci în primul rînd ești suflet
— nu uita ce-ți spun, nicicînd!
Sufletul mereu să-ți țină trupul strîns în frîul său
ca acesta să nu-l tragă în prăpastie și-n rău;
Să nu-l ducă la păcate de-unde nu mai e salvat,
sau și dacă e,
rămîne cu o rană necurmat...

Un păcat făcut de suflet, sufletește-i și plătit
Cel făcut unit cu trupul, de-amîndouă-i ispășit.
De-amîndoă împreună,
ori în moarte,
ori aici

Căci nimica nu se pierde nici din mari
şi nici din mici.

Dumnezeul meu puternic, dă-mi Te rog puteri să-mi rup
Şi să-mi smulg oricînd din suflet
potte izvorînd din trup
şi dorinţa de-a m-atinge de ce nu-mi e-ngăduit,
Dar de care cu putere sint atras şi-nlănţuit.
Căci numai dorinţa care sper s-o pot înfăptui
Poate chinui-al meu suflet şi viaţa a-mi zdrobi.
Şi numai acesta-mpinge la păcat
spre-a o avea.
Cele ne nădăjduite, nu ne chinuesc aşa.

Să renunţ la bucuria care Tu nu vrei s-o iau
Şi să nu cîrtesc în ziua cînd văd pe alţii că o au.
Fă să nu se nască-n mine gelozii şi duşmănie
Către-acei ce Tu mai darnic şi mai bun pari
decît mie.
Ci să ştiu că totdeauna Tu eşti drept şi bun Părinte
Şi-ai să-mi dai mai bun la urmă
ce-am avut mai rău, nainte.

Du-mă Doamne pîn-n starea să pot renunţa-mpăcat,
nici regret
şi nici mîndrie neavînd, c-am renunţat.
Mai ales cînd e-n folosul celor care nu vor fi
Nici cu vorba, nici cu fapta
în măsură-a-mi răsplăti
Şi să pot primi în linişte orice casă şi-aşternut
Chiar şi-atunci cînd sînt acelea care
nu eu mi le-am vrut
Dă-mi voinţa cea stăpînă peste orişice dorinţi
Căci atunci urma-voi numai calea fiilor cuminţi.

PLĂCERI.

Orice vîrstă din viaţă şi-are-a ei plăceri, la rînd
ţine cît şi vremea ţine,
trece cu vîrsta lor trecînd.

În copilărie, omul are joaca şi-alergarea,
Mai tîrziu, în tinerete, cărţile şi vitejia;
La maturitate, munca şi familia şi lumea
Iar în bătrîneţe visul şi poveştile şi vinul...
Dacă-o vîrstă încetează, i-încetează şi plăcerea
Căci cei-i trecător ca trupul, e supus acestei legi.

Numai gustul sfînt rămîne cu iubirea lui Hristos
Pentru ori ce vîrstă-acelaşi sufletului credincios
Şi-l păstrează pururi tînăr pîn-la bătrîneţi pe-acela
Care-l are şi-l păzeşte, scump, ca sufletul din el
Căci pe cînd de celelalte numai trupul ni-e legat,
După trup se schimbă toate şi cu el pierind odat'
— Sfînta Duhului plăcere este-ntregii fiinţe dar
şi-i legată-ntîi de suflet care e nemuritor
netrecîndu-i nicodată vremea ei,
ea stă mereu
şi mereu e mai frumoasă,
sfîntă ca din Dumnezeu...

Ce-i trupesc în noi se duce,
se destramă, — mbătrîneşte
Dar ce-i sufletesc nu piere, nici se schimbă nici odată...
Pot să ne albească ochii,
poate părul să ne-albească
inima să obosească,
tremurări s-avem în glas,
— Sufletul şi-atunci tresare şi se bucură ca tînăr,
cînd cunoaşte,
şi-l atinge ce-i frumos şi-adevărat.
Şi iubeşte-n ori ce vîrstă cu aceiaşi tremurare
Primăvara, curăţia şi-adevărul fericit,
Poate chiar şi mai puternic în apusul bătrîneţii
Căci cu-atît mai dureroasă e-o comoară
cînd o temi.

Dragostea pentru lumină
şi plăcerea de Hristos
Totdeauna-s bucurie şi la suflet şi la trup.

Şi fiindcă bucuria totdeauna-ntinereşte
Cel ce-o are, pe vecie, va fi tînăr
ca şi ea.

FRICĂ.

Inima mea, de ce îmi tremuri oare
dorind singurăta, ea ne-ncetat?
de ce doreşti mereu să fugi de oameni,
de ce te temi cînd paşi pe drum răsună,
de ce ţi-e groază cînd i-auzi şi-i vezi?

Sărmană inimă prea mult zdrobită
şi prea-ndelung străpunsă nemilos,
tot ce-a rămas nedărîmat în tine
se-nfiorează cînd aude om!

Căci în altarul prieteniei tale
puţini au fost cei ce-au păşit curaţi
atît de mulţi veniră să dărîme
şi să-ntineze ce-a fost mai frumos!

Ce-au mai lăsat întreg plecînd vrăjmaşii
au nimicit prietenii mai crud
lăsînd aceleaşi urme-nsîngerate
la care cînd priveşti te-nfiori.

S-au săvîrşit în contra ta într-una
nu numai grozăvii ci şi-umiliri
de parcă numai unele din ele
nu-ţi ajungeau spre-a suferi destul.

. . . Inima mea, de ce mi te cutremuri,
de ce te strîngi de groază cînd auzi
trecînd pe-aproape paşi de om
şi oare de ce mereu mai singură te-ai vrea?

VESTIRE.

Cel ce-a luat mai seama la oameni şi la duh a spus
că unii predică credinţa numai cu gura, fără viaţă
vorbesc numai de ea,
dar nu o mărturisesc cu fapta lor,
— aceştia-s aceia care zic totdeauna, dar nu fac.
Lua-vor o mai grea osîndă
căci ei fac cel mai mare rău
îndepărtînd aşa pe oameni de ascultarea lui Hristos
şi ispitindu-i să hulească, din cauza lor, pe Dumnezeu.
Mergînd la iad mai trag în moarte pe mulţi,
prin nepăsarea lor.

Alţii *nu predică* credinţa cu gura,
dar a lor viaţă
mărturisind despre credinţă, e-o pildă vie
pentru toţi —
aceştea-s lumina care nezgomotos fac slujba bună
iar oamenii văzîndu-i astfel
Îl preamăresc pe Dumnezeu.

Iar alţii,
cei puţini,
sînt cei ce vorbind frumos despre Hristos
mărturisesc *şi cu viaţa* despre iubire şi-adevăr,
Aceştia-s cei mai puternici
şi buni urmaşi ai lui Hristos
Căci învăţîndu-i şi pe alţii ce trebuie despre credinţă
ei o arată şi-n trăire înfăţişîndu-l pe Isus.

Un om de-aceştia preţuieşte mai mult decît sute de predicatori
iar roada lui rămîne scumpă
şi lumii
şi lui Dumnezeu.

O, Doamne, dă credinţei Tale nu mulţi predicatori în lume
ci mulţi împlinitori cu fapta,
puternici mărturisitori.

ISPITELE.

Toate miile de forme a ispitei pe pămînt
sînt doar una dintre cele trei ispite care-au fost
folosite de vrăjmaşul împotriva lui Isus
în pustie,
unde Domnul, l-a respins şi biruit.

Prima formă a ispitei sînt ispitele trupeşti
care vin din trebuinţa
şi din pofta cea de trup
ele-s marfa cea mai proastă a vrăjmaşului şiret
care-o cumpără mulţimea cea mai mare pe pămînt,
ce pentru plăceri de-o clipă
pentru trupul ne-nfrînat
îşi vînd scumpa mîntuire şi viaţa cea de veci.
Căci satan le-arată pietre şi le spune că sînt pîine
iar apoi pe veci le face «pîinea» lor o piatră grea.

Altă formă de ispite sînt acele sufleteşti
sînt: dorinţa de mărire,
setea slavei trecătoare,
foamea de celebritate,
fuga după-un scaun înalt,
lăcomia-ntîetăţii,
lupta pentru stăpînire...
— Şi cu-acestea amăgeşte diavolul destui pe lume
căci din lupta după ele ies atîtea mii de crime
de-apăsări, de nedreptate, de trădări şi suferinţi.

De pe munţii amăgirii diavolul le-arată-o clipă
tot ce poate să promită dar nu poate să şi dea.
Promiţînd la toţi el lasă omului părerea falsă
că le dă...
iar pentru-aceasta, omu-şi vinde ce-i mai scump.
Iar cînd pare că-i dă totuşi,
— nu-i în ele mulţumirea
căci o clipă se arată şi-ntr-o clipă şi dispar
căci o clipă doar sînt toate
numai plînsul lor e-n veci.

Cea de-a treia formă însă de ispite sînt mai grele
sînt ispitele viclene, cursele duhovnicești.
Diavolul cu-acestea vine doar la cei ce cred Scripturii
și doresc să facă voia sfîntă a lui Dumnezeu
și pe care el nu-i poate birui cu celelalte
sau la care, vine cîteodată, pentru că i-a biruit.

Cînd vorbește-amăgitorul plin de «grija mîntuirii»
de «ferirea de păcate», de «ascultare de Cuvînt»
arătînd cu viclenie: «este scris . . .»
și-apoi îndeamnă
la călcarea de credință,
la săriri din oaza sfîntă,
la schimbarea-nvățăturii
și la ruperea de-ai tăi.
— Cînd cu-ndemnurile-acestea
bine-ascunse sub Scriptură
vine cel viclean spre-un suflet,
rari sînt cei ce biruiesc.

Numai cei smeriți și sinceri și statornici
sînt în stare
ca să-i spună-atunci ispitei: «Înapoia mea satan!»

Frate, dacă-nvingi atuncea,
ți-aperi pacea conștiinței
și lumina ce-ai primit-o prin credința ta dintîi
și pe care doar printrînsa ți le poți păstra curate
Altfel clătinarea duce la pierzare pe vecie
iar aceasta va fi iadul care-ncepe chiar de-aici.

Fă atunci și tu ca Domnul:
— nu răspunde
și nu crede
sau disprețuiește sfatul diavolului mincinos!
Nu sări din Casa Sfîntă ci rămîi lîngă credință
în învățătura dreaptă, trăitor smerit al ei.
Dacă ții la pacea dulce a credinței și luminii
nu primi,
— disprețuiește,
tot ce poate să ți-o ia

căci vrăjmaşului nu-i este numai să-ţi cîştige viaţa
ci să-ţi nimicească pacea şi de-acum
şi cea de veci.

Fii deci treaz,
cu cuget sincer
şi cu-o inimă smerită
ţine-te de fraţi şi-ascultă-i în umblarea cu Hristos,
roagă-te mereu fierbinte şi iubeşte ascultarea
căci
în nici un fel,
ispita nu te va învinge-atunci.

PĂSTOR.

A fi păstor adevărat înseamnă a avea iubire
iar nu dorinţă de cîştig, nu asprime ci simţire
Nu a mîna din urma lor pe oi,
ci-a le atrage,
a cerceta durerea lor-nainte să te roage . . .

A păstori nu-a apăsa,
a-i păstori cu hrană
cu bunătate cîntărind şi-ndemnuri şi dojană
A-i păstori frumos, pe toţi
de orice vîrstă-a vieţii
crescîndu-i cu trăirea ta, a faptei şi-a poveţii.

A-i creşte-nseamnă-a te jertfi în munca necurmată
în rugăciuni, în plîns, în post
şi-n pildă-adevărată.
Hristos te roagă,
ca atunci pe Petru,
mai în urmă:
de Mă iubeşti cu adevărat,
— să-Mi paşti *întreaga* turmă.

Deci numai dacă-L poţi iubi pe El
şi turma-I toată
Aşa te fă pastor,
altfel, mai bine, niciodată.

Şi nu uita că păstoreşti nu turma ta-n viaţă
ci turma Lui, de care dai răspuns în Sfînta-I faţă.
Deci dacă nu te porţi aşa,
lua-şi va turma ţie
ca altuia mai bun s-o dea . . .

Fii treaz la datorie!

CHEMĂRI.

Pe uni-i aduce la Hristos iubirea cea curată,
iar pe alţii cîntecul duios, chemarea fermecată,
căci amîndouă izvoresc din inima credinţei
şi-s singurele care ţin frumuseţea conştiinţii

Ce fericire că mai sînt pe lume-aceasta două
cînd ele nu vor fi, atunci nu va mai fi nici rouă,
nici stele,
nici copii
şi nici credinţă-adevărată
căci fără ele nu trăiesc niciuna,
nici odată . . .

O, numai cei care trăiesc în dragostea divină
şi-au inima de harul sfînt al armoniei plină,
aceia pot fi-adevăraţi fii ai credinţei sfinte
căci ei trăiesc spre tot ce-i bun
şi-n inimă
şi-n minte.

Singur Hristos i-a învăţat pe-ai Săi iubirea-n lume
iubirea fără osebiri de rase şi de nume
El ne-a-nvăţat s-o facem larg,

deplin
şi-n omenie
la prieteni,
la vrăjmaşi,
la toţi, c-o caldă bucurie.

El nu numai credinţa Lui ne-a dat spre mîntuire
ci-nvăţătura Lui ne dă puterea de trăire
aceasta El a pus-o în iubire şi-n cîntare
ca s-o putem deplin trăi.
cu drag
şi fiecare.
El nu numai ne-a spus să fim ca El întotdeauna
dar şi ne-a ajută ca să fim, făcîndu-ni-se una.

Cei răi n-ajung la Dumnezeu
şi n-ajung la credinţă
căci nici iubi
şi nici cînta
nu poate-a lor fiinţă.
Pe chipul lor întunecat nu-i linişte senină
ci doar acestea două pot aduce-n om lumină;
Doar unde-s ele Dumnezeu împărăţia-şi are
Căci El pe veci stă unde sînt: iubire şi cîntare.
Iubirea şi cîntarea din credinţa Lui curată
în părtăşie cu ai Lui,
pe-o cale-adevărată.

ASCULTAREA.

Cel temător de Dumnezeu spunea la fii odată:
— voi fii mei să vă-mbrăcaţi cu haina cea *curată*
căci ea-i mai caldă,
mai de preţ,
mai bună şi frumoasă
şi numai astfel veţi intra în ceruri ca acasă . . .

Cea mai curată haină e, să ştiţi: *Neprihănirea,*
frumoasă «Bunătatea»
iar cea caldă e *Iubirea*
cea mai de preţ e orişicînd, oriunde *Ascultarea*
ea celorlalte tuturora le-nfrumuseţează starea.
Acestea-s haine sfinte
iar acei ce le îmbracă
lui Dumnezeu şi alor Săi de-a pururi au să placă
căci seamănă cu cei de sus
şi slobodă intrare
afla-vor ei în cerul sfînt, la marea Sărbătoare.

Dar neascultarea ori şi cînd dezbracă pe oricine
şi-l lasă gol ca *primul om, în frică şi ruşine;*
îl scoate-afară din Eden,
de har îl depărtează
căci fără haina ei în cer, nu-i nimenea să şează.

De-aceia cei neascultători spre cer privesc cu teamă
ca spre-un judecător temut ce-o să le ceară seamă.
Spre cerul unde cei ce cred se uită cu căldură
cei răi privesc cu ochi vrăjmaşi de patimă şi ură.

Cei credincioşi doresc cu drag s-ajungă-n veşnicie
ştiind că-n ea i-aşteaptă-un loc de har şi bucurie.

Cei răi de moarte se-ngrozesc
şi-n veci n-ar vrea să vină
ştiind că iadu-i va-nghiţi cu noaptea lui deplină.

Cei buni doresc,
căci au în cer un Prieten scump
şi-un Tată;
cei răi se tem ca de-un duşman
şi ca de-o judecată.

De-aceia fericiţi veţi fi voi cei ce-n ascultare
urmaţi pe Domnul îmbrăcaţi cu sfintele-I odoare.
Dar vai va fi de toţi acei neascultători ce-n rele
trăiesc vrăjmaşi cu Dumnezeu
şi dezbrăcaţi de ele.

AŞTEPTĂRI.

Dumnezeu respectă-n lume dreptul fiecărui ins,
ştie orice rugăciune,
şi-mplineşte ce-a promis;
tot ce-I ceri cu stăruinţă şi răbdare
vei primi
numai să nu-ţi pară-n urmă rău
fiindcă l-ai primit.

Dumnezeu e drept în toate ale Sale căi oricînd,
şi e credincios în toate cîte le-a făgăduit,
El îngăduie-mplinirea gîndului dorit,
oricui
şi-ngăduie-mplinirea bucuriei tuturor
şi a celor buni
şi-a celor ce-şi găsesc plăcerea-n rău,
după drumul ce şi-l caută,
după felul cum şi-o vrea.

Însă, mai întîi El lasă celor răi
— aici
— plăcerea
căci curînd ei vor fi veşnic judecaţi şi condamnaţi
nu numai pentru urmarea răului
dorit de dînşii
dar şi pentru că pe lume au dorit ce nu-i permis.

Şi la urmă le-mplineşte celor buni ai Lui
plăcerea
de atîtea ori nu-n lume,
ci la El acolo-n cer...

Cea mai dulce mulţumire ce-o dă Dumnezeu pe lume
celor buni e mîngăierea de a suferi-mpreună,
ca odată să se poată bucura în veşnicie
tot asemeni
de răsplata pentru care-au suferit.

De aceia, cel bun, tace şi aşteaptă cu răbdare
pînă cînd cei răi îşi sapă singuri groapa-n care cad.

Omul bun să aibă grijă:
cu nimic să nu grăbească
prăbuşirea lor, ce vine şi aşa
cît mai grăbit.
Totul ei să-şi facă singuri
ca să nu-i învinuiască
niciodată conştiinţa că i-a ajutat cîndva
în vre-un fel,
ca mai de grabă să le vină plata rea.
Ci să ştie ei, că singuri
cu-a lor mînă şi-au făcut-o
şi să vadă că nu-i nimeni,
numai ei sînt vinovaţi.

Dacă Dumnezeu îi rabdă
şi aşteaptă după dînşii,
trebuie şi-ai Lui să-i rabde,
pînă vine vremea lor
Căci la vremea Sa, le face Domnul toate minunate
neoprit şi fără grabă,
cum aduce primăvara.

TOT!

În dragostea lui Dumnezeu, nimic nu-i jumătate,
nici în ce dă, nici în ce vrea,
tot cere, şi *tot* poate.

Ea cere tot, şi dă în tot,
— că-n milă şi-n iubire
se socoteşte *nu cît dai*
ci *cît păstrezi*, din fire.

Iubirea cît de mare-ar fi, n-ajunge,
niciodată
decît atunci cînd I-o închini *întreagă* şi *curată*.

Dar ori şi cît de mică-ar fi I-ajunge,
cînd e-ntreagă,
şi cînd de El cu toată-a ei cuprindere se leagă.

De Cel ce vede-ntr-ascuns,
nu poţi nimic ascunde
şi-n locul inimii nu poţi nimic să-I dai
nici unde.

Nici banii tăi, nici arta ta,
nimic nu-L mulţumeşte.
Nici ruga ta, nici tot ce faci
Cînd inima lipseşte!

Căci inima Lui nu-i aşa ca ale noastre, rele;
aşa de greu, şi-aşa uşor de mulţumit,
ca ele.

ŢINTA.

Cei credincioşi ştiu totdeauna unde se duc
şi-unde ajung,
Chiar dacă nu ştiu totdeauna pe unde-i duce
drumul lung.

E-adevărat că drumul duce prin loc
mereu necunoscut
dar urmele pe unde mergem pe el, le ştim
dela nceput.

Întreaga cale-a vieţii noastre e und urcuş
necontenit
prin umbra şi lumina crucii, cînd dureros,
cînd fericit.

Prin umbra şi lumina crucii, căci amîndouă
au un preţ
atît de scump pentru primirea
şi pacea veşnicei vieţi.

Ades' ni-e drumul cu tuneluri ce-ntunecate par
şi lungi,
puţină-i liniştea pe cale, dar nesfârşită-i
unde-ajungi.

O perioadă luminoasă urmează uneia de scrum
cum după-o masă-mbelşugată, ani lungi de foamete
pe drum.

După-o rodnică recoltă, urmează ani puţin de strîns
şi după-o mare pescuire un timp de cernere
şi plîns.

Căci amîndouă sînt de lipsă
şi-amîndouă au un preţ
atît de mare spre-a ajunge
la ţinta veşnicei vieţi.

Dar şi în umbră şi-n lumină
să fie ochiul nostru treaz
mereu mai harnic către Ţintă
s-alerge sufletul viteaz.

Întreaga inimă să fie puternic strînsă
de Hristos, cu El, prin El
şi pîn-la Dînsul, vom merge-atunci
armonios.

El ne-a deschis odată ochii şi inima ne-a-nflăcărat
ca să iubim tot ce e nobil, frumos şi bun
— şi-adevărat.

Hristos ne-nsufleţeşte pururi spre tot ce-i-nalt
şi sfinţitor
s-alegem drumul greu al slavei
în locul altui mai uşor.

... O, scump Mîntuitorul nostru
Izvorul veşnicei Iubiri,
al năzuinţelor curate,
modelul sfintelor trăiri,

Tu cauza bucuriei noastre, Tu ţinta noastră
cea dintîi,
Vrem ţinta noastră cea din urmă, mai strălucit
să ne rămîi.

Dorim la Tine să ajungem şi pe pămînt şi-n cer,
cu drag...
Dar pîn-la Tine, ţinta noastră, ne eşti Tu drum,
ne eşti Tu steag.

Şi fericiţi sîntem cu Tine, ori odihnim, ori alergăm
şi-atunci cînd Te căutăm, Isuse,
şi cînd, transfiguraţi Te-aflăm.

Căci dacă n-am fi-aflat ce bun eşti nu Te-am dori
neîncetat
şi nici nu Te-am căuta, Isuse, mereu,
de nu Te-am fi aflat.

De-aceia calea vieţii noastre este-un urcuş
necontenit,
în umbra şi în lumina crucii,
şi dureros şi strălucit.

Dar sîntem fericiţi cu Tine, ori e furtună, ori
e senin
căci şi pe cale şi la capăt, ni-e totul har deplin,
deplin...

FERICIRE.

O, drag cuvînt cu chip fierbinte,
atît de-ades şi cald rostit,
ce rar întradevăr pe lume eşti tu gustat
şi-mpărtăşit!
Ce uriaş tribut de lacrimi şi jertfe trebuie să dea
Sărmana inimă-omenească
flămîndă după faţa ta.

O, fericire-adînc rîvnită de-atîţia oameni
pe pămînt,
ce mulţi aşteaptă cu ulciorul vieţii la izvoru-ţi sfînt!
Dar vai izvorul tău e-un picur aşa de-ncet
şi-atît de rar
că mulţi aşteaptă viaţa-ntreagă un strop
din tine, în zadar.

O, cîţi se-nghesuie spre tine călcînd pe alţii
şi lovind
nădăjduiesc să te ajungă furînd, vînzînd şi-ademenind,
dar preţul scump al mîntuirii şi-al păcii
conştiinţei lor,
nu-ţi poate cumpăni comoara...
şi veşnic fără tine mor.

Scump dar ceresc, o, fericire, tu eşti a celor
blînzi şi buni, ce de la Dumnezeu te-aşteaptă
ca dar smeritei rugăciuni; dar şi mai mult tu eşti
al celor ce-au renunţat la tine-aici, ca să te
poată da la alţii
ce sînt mai părăsiţi şi mici.

RUGĂCIUNE.

Ştiu că tu cunoşti prea bine rugăciunea din durere,
rugăciunea din dorinţă, rugăciunea mulţumirii...
— dar cunoşti tu oare bine rugăciunea bucuriei
cea mai mare fericire: rugăciunea bucuriei?

Nu puterea rugăciunii, pacea ei sau liniştirea
ce le-aduce ea în suflet şi în gînduri pe deplin,
ci slăvita bucurie ce-ţi transfigurează faţa
cînd te afli chear-naintea strălucirii lui Hristos;
Cînd golit de tot ce-i lume stai în faţa Lui slăvită
fără cereri şi dorinţe,
fără gînd şi fără grai

numai cu o nesfîrşită şi nespusă bucurie
că îl poţi privi pe Domnul
şi El te priveşte, blînd...
numai cu o negrăită şi cerească fericire
că nici nu mai ai nevoie să-I ceri
şi să-I spui, nimic.

În aceste stări de haruri
vremea n-are nici măsură
nici putere, nici valoare:
— este ca şi cum n-ar fi.

Asta-i taina de pe munte,
locul cel mai-nalt din lume
următorul pas nu poate fi făcut decît
în cer.

LEGĂTURI.

Trăim despărţiţi de lume
şi uniţi cu Dumnezeu,
cu-o credinţă şi-o nădejde,
Dragostea-n Hristos ne leagă,
Duhul Sfînt şi rugăciunea ne păstrează-mpreună
peste orice depărtare de distanţă
şi de ani.

Unii ne gîndim la alţii,
ne dorim
şi ne chemăm
iar la ceasul rugăciunii sîntem pururea-mpreună,
Duhul dragostei ne poartă cald
pe unii către alţii
şi cu toţii o deplină bucurie-mpărtăşim.

Printr-o tainică simţire din Credinţa lui Hristos
Noi pătrundem pînă-n ceruri
lîngă cei iubiţi din slavă

şi prin rugăciuni i-aducem şi pe dînsii printre noi
căci credinţa iubitoare poate totul la Hristos.

Cei vii în Hristos din ceruri
cu cei vii în El, de-aici,
sîntem Trupul Lui iar Capul tuturora este El;
Duhul şi iubirea sfîntă sînt divina legătură
care ţine părtăşia şi unirea dintre noi.

Cînd şi noi vom fi la Domnul, ele ar vrea
să ne coboare
totdeauna-n amintirea şi în preajma celor dragi
pentru ca uniţi
de-aceiaşi dragoste şi-nvăţătură
pilda noastră să-i îndemne
mai eroic spre Hristos.

O, preasfinte Duh,
iubirea sinceră şi rugăciunea
sînt comorile şi harul vieţii noastre pe pămînt,
fă-ne să le-avem într-una mai fierbinţi
şi neschimbate
căci numai atunci au roade
şi putere
pentru veci.

TIMPUL.

Ce e oare apa asta care curge-n veci la vale,
aducînd din sus atîtea lucruri şi fiinţe-n jos,
— fără a le mai întoarce niciodată înapoi?

Ce e oare calu-acesta care-aleargă-aşa cu grabă
cu bătaia cadenţată a tic-tacului din ceas,
zi şi noapte făr-oprire
ori întoarcere-napoi?

Ce e oare vîntu-acesta care duce peste ceruri
şi peste pămînt
departe —
aceiaşi nori mulţi-mulţi, mereu,
şi-aceşti oameni mulţi-mulţi
care n-au întoarcere-napoi?

Ce e oare calendarul care-mparte viaţa noastră
ani
şi luni,
şi zile,
ca un ferestrău necruţător,
bucăţele risipind-o fără-ntoarcere-napoi?

Ce e ceasul sau
minutul
sau clipita care trece
şi ce-i oare scurtul sunet, cu un şi mai scurt ecou
decît Timpul,
viaţa noastră
ce sub forma ei de-acum
nu mai vine, nu mai vine niciodată
înapoi?

Şi cînd, orişicum, se duce
de faci rău
sau de faci bine,
chiar de nu crezi celelalte tot ar trebui-nfricat,
să gîndeşti că dacă este tot ce n-ai dori să fie
ce vei face,
ce vei face,
ce vei face tu apoi?

TEMELII.

Înţeleptul cel statornic a spus prietenului său:
Mai curînd decît clădirea aşezată pe nisipuri
se va prăbuşi cel care se încrede în banii săi.

Mai degrabă decît visul se va risipi acela
ce se-ncrede-n promisiunea lumii-acesteia,
trecînd.

Mai uşor decît se scurge, printre degete nisipul
se pierd cele pentru care omu-ascultă de satan,
pentru care omu-şi vinde sufletul şi mîntuirea
şi cu care-şi otrăveşte viaţa pentru veci şi veci.

O, prietene de cale, frate om,
fii treaz, ia seama
fii cuminte şi nu-ţi pune nici o-ncredere,
nicicînd, nici în bunurile lumii
nici în tot ce ea-ţi promite
nici în slava trecătoare care ţi-ar putea-o da!
Căci acestea trei sînt toate mincinoase
şi deşarte,
şi mai iute trecătoare decît umbrele de vis,
chiar deseară, toate-acestea ce le spun
ai să le vezi.

Bunurile ce pe lume tu le ai, nu-s ale tale;
stăpînirea ce-o au unii pentru astăzi,
nu-i a lor.
Slava lumii e-o-nşelare,
— şi-o plăteşti atît de scump.

Inima, de-aceste lucruri nu-ţi lega
cînd vin spre tine
ca să nu ţi-o ia cu ele după-o clipă
cînd se duc,
căci se duc pe totdeauna dela tine
frate om...

Ci tu inima ţi-o leagă de comorile din ceruri
şi-aducîndu-le-n hambarul
unei rodnice credinţi,
caută să te afle moartea
şi Hristos
ispravnic bun.

ADÎNCURI.

Ce plin e rîul vieţii de gropi primejdioase
şi de vîrtejuri unde neorociri pîndesc...
— O, am văzut pe-atîţia înnotători de frunte
pierzîndu-se-n aceste vîrtejuri înecaţi
cînd n-au băgat de seamă
— ori cînd s-au încrezut.

Ce-atrăgător e ochiul vîrtejului satanic
ce tare e ispita,
ce greu poţi rezista,
ce-amăgitor e glasul ce te strage-n cursă,
ce moale, ce plăcută şi dulce e otrava
cu care te momeşte prăpastia pe veci!...

Iar cel ajuns aproape de vraja pierzătoare
fiindcă se uneşte şi el cu ucigaşul
cu neputinţă este, ades, a fi salvat
luptînd în contra celui ce vrea a-l mîntui.
Iar cei ce stau pe-alături l-încurajează-n rău.

— O, ochi fără ştiinţă
şi suflet fără minte,
— nu vă lăsaţi prea lesne atraşi şi nimiciţi!
Privirea ce vă chiamă
şi vraja ce vă-ncîntă
e şoapta blestemată a şarpelui călău,
nu vă lăsaţi viaţa zdrobită pentru veci!

Vîrtejul poftei lumii e gura gropii voastre
plăcerile deşarte sînt flăcări ce vă ard
vîrtejul ţine-o clipă
dar iadul ţine veşnic;
plăcerea e-o părere
dar focul e-adevăr
Hristos vrea să vă scape...
O, nu vă-mpotriviţi!

DACĂ...

Dacă n-ar fi veşicia, n-am avea un suflet veşnic
dacă n-ar fi conştiinţa, n-am avea mustrarea ei,
dacă n-ar fi mîntuire, n-ar fi jertfa de pe cruce
dacă n-ar fi paradisul, n-ar fi dorul după el
după cum n-ar fi nici sete,
dacă apă n-ar fi fost.

Dacă n-ar fi rugăciune împlinită în viaţă
nimeni pe pămîntu-acesta nu s-ar mai ruga spre cer
după cum nu merge nimeni la fîntîna fără apa;
însă dacă-atîţia oameni beau din ea
e semn că-i plină
— Chiar şi ţie, ştii tu bine,
cîte ţi s-au împlinit!

Dacă n-ar avea păcatul niciodată pedepsire
nici credinţa roditoare n-ar avea răsplată-n veci.

Dacă n-ar fi moartea asta,
n-ar fi viaţa viitoare...
— Dar dacă există toate,
— iar tu ştii aceasta bine —
înţelept ai fi cînd astăzi L-ai alege
pe Hristos.

LUME.

Domnul a grăit odată:
— Oare cînd veni-va iarăşi
Fiul Omului, găsi-va El credinţă pe pămînt?
— Nu de altceva-ntreba El,
nici de templu,
nici de culte
nici de predici,

nici de datini,
nici de case de-adunări,
nici ştiinţă, cît de mare va ajunge pe pămînt...

— O, pămînt zdrobit de zbucium,
răvăşit de dezbinare
şi lipsit de bucurie,
fără pacea lui Hristos,
cele mai frumoase zile sînt trecute pentru tine
tu n-ai să mai guşti lumina pînă-n clipa cînd vei zice:
Binecuvîntat să fie Cel ce vine: Dumnezeu!

Căci L-ai lepădat pe Domnul
Singurul Stăpîn cu milă,
şi a Lui orînduire singura ce-ţi dă-mpăcare
şi luîndu-ţi soarta-n mînă,
ţi-ai ales pe rînd stăpînii
cu orînduiri deşarte
şi tirane, şi barbare
— şi-acum guşti, amară, roada lepădării de Hristos!

Lume desnădăjduită după orişice-nşelare
fiindcă nu ţi-ai pus nădejdea în puterea lui Hristos,
în curînd nu-ţi va rămîne, nici o singură nădejde
fiindcă n-ai vrut s-o ai veşnic
ascultînd de Dumnezeu,
fiindcă-ai vrut să crezi minciuna,
şi-adevărul l-ai respins.

fiindcă n-ai vrut s-o ai veşnic
ascultînd de Dumnezeu,
fiindcă-ai vrut să crezi minciuna,
şi-adevărul l-ai respins.

Ai avut de-ales în faţă calea morţii şi-a vieţii
puteai binecuvîntarea nu blestemul să-ţi alegi,
dar ales-ai pe Baraba,
pe Hristos L-ai dat la moarte, iar Baraba,
cu urmaşii lui te-au dus pîn-la vîrtejul
flăcărilor ce-ntr-o clipită te vor mistui curînd.

Lepădînd pe Făcătorul tău,
te-ai închinat făpturii,
ţi-ai făcut din om un idol,

zeul căruia te-nchini.
Omului i-aduci cîntare,
Omul ţi-este ţie totul . . .
dumnezeu acesta groaznic şi neputincios
îţi poate face doar un singur lucru:
a te nimici pe veci.

NOI.

Noi fericim acuma pe cei ce-au suferit
căci azi vedem cu groază că după lepădare:
— nu-i nici o izbăvire, spre cel s-a pierdut.

Noi fericim acuma pe cei ce-au suferit
căci, credincioşi statornici, ei au murit sperînd:
— nu-i nici o osîndire spre cîţi sînt în Hristos.

Noi fericim acuma pe cei ce-au suferit:
nu-i tunet mai puternic decît tăcerea lor
nici fulger să lumine ca moartea lor
în veac.

Noi fericim de-apururi pe cei ce-au suferit:
că nici un chip nu este mai una cu Hristos
cum este-acel al jertfei,
răbdării şi tăcerii.

Noi fericim pe-aceia ce-au suferit şi sufăr,
că-şi curăţă, viaţa şi inima şi ochii
fiindcă-n suferinţă e şi o ispăşire.

Noi fericim pe-aceia ce sufăr cu nădejde
căci pe pămînt credinţa a suferit oricînd
din veac a fost tot astfel,
dar nu va fi pe veci.

BIRUNȚE.

Biruința omenească totdeauna înjosește
și-adeseori aduce pierderi de ne-nlocuit,
Biruințele credinței totdeauna dau nălțarea
și-aduc bogății de haruri
și în om, și în mulțimi.

Biruința urii lumii asupreste și ucide,
Biruințele iubirii bucură și-nalță tot...
Biruința omenească e robie și teroare,
Biruința lui Hristos e libertate
și-adevăr.

După orice biruință omenească-i decăderea
și mizerii,
deopotrivă pentru-nvinșii și-nvingători —
După orice biruință a lui Dumnezeu, e însă
înălțare, bună stare, libertae și progres.

Biruința omenească are temelie ura
și se-nalță pe durerea și pe jertfele altora
Dar a lui Hristos își are temelie-n veci iubirea
și se-nalță prin iertare
doar pe propria-i jertfire.

Biruința lui Hristos e Duhul și învățătura
Adevărul și iubirea, ambele de neînvins.
ele-s fericirea noastră și a fiecărui suflet
din poporul fără număr de «învinși»
învingători.

CREDINȚA NU-I NUMAI IUBIRE.

Credința nu-i numai iubire ce crede totul orișicui
Ci-i și-Adevăr
ce-ți poruncește să nu dai orișicui crezare.

— Ce limpede-i aceasta, totuşi atîta timp eu nu ştiui
Pîn-am plătit uşurătatea cu lacrimi
şi cu jertfe-amare.

Acum cînd am aflat lumina cu care-n adîncimi privesc
Nu m-ameţeşte înălţimea
cum nici vîltoarea nu mă-mbată;
Trec peste marea liniştită
cum peste valuri mari păşesc
Cu ochii unei noi cunoaşteri
ce rar mai poate fi-nşelată.

Cu cît tăcerea-i mai adîncă,
cu-atît cuvîntul e mai clar;
Cu cît ai plîns mai multe lacrimi,
cu-atît vederea-i mai curată,
Cu cît mai mare-a fost furtuna
e mai senin în urmă
dar
Puţini cunosc ce spun acestea
şi mulţi nu-nvaţă niciodată.

Cîte-am pierdut în lumea asta
şi cîte încă-am să mai pierd
Căci numai la hotarul morţii
începe-adevărata viaţă
Abea acum ştiu ce-i iubirea
cînd nu mai ştiu să mai dezmierd
— dar de-aici începe drumul scăpat de fumuri
şi de ceaţă.

ÎN GRIJA ASCULTĂRII MELE.

În grija ascultării mele de tot Cuvîntul lui Isus
E pacea care mă păstrează
de orice zbucium mai presus
E liniştea ce-mi face somnul uşor
şi dulce,
şi curat,

Chiar dacă dorm pe-un pat de piatră
bolnav
şi-n loc îndepărtat.

Cînd pot să stau în orice seară
la rugăciune liniştit
Atunci şi visele mi-s limpezi
şi duhul cald şi fericit;
Cînd nu mai am duşmani,
cu zîmbet pot revedea pe orice ins
Că-n fiecare vorbă spusă
mi-e sufletul cinstit cuprins.

Chiar dacă-ar fi ca niciodată
să nu văd semînat ce-adun,
Eu nu-ncetez să-mi umplu sacii
cu grîu din soiul cel mai bun.
Şi rînduiţi să-i las în urmă
la îndemînă, pentru-atunci
Cînd Domnul va aduce vremea
acestei fericite munci.

În grija ascultării mele
de tot Cuvîntul lui Hristos
Doresc să fiu aflat în toate
nestrămutat şi credincios.
Să las cum am primit solia
Lucrării-n care-am fost chemat
Să-ndrum pe fii cum şi pe mine
părinţii duşi, m-au îndrumat.

Să nu-l îngîdui pe străinul
cu duh viclean şi glas «frăţesc»
De amîgirea lui şi fraţii
şi inima să mi-o feresc.
Să caut ca mintea sănătoasă
şi cugetul curat să-mi ţin
Învăţătura şi credinţa
şi Legămîntul meu, deplin.

Să nu rămîn dator nici casei
şi nici lucrării cu nimic

Să fiu găsit cinstit oriunde
în tot ce fac şi-n tot ce zic.
Să-mi pot nălţa oricînd spre Domnul
curate mîini şi glas curat
Destoinic dovedit în toate
ostaş al Lui, cu-adevărat.

... În grija ascultării mele
de Domnul, eu doresc să fiu
Ispravnic bun aflat de veghe
şi-n ceasul cel de mai tîrziu.

Că-n ascultarea mea supusă
şi-n totul, pîn la sfărşit
E fericirea mea de astăzi,
şi viitorul fericit.

SĂ NU TE PĂRĂSESC!

Să nu Te părăsesc pe Tine
Mîntuitorul meu slăvit,
Chiar dac-ar trebui pe lume
Să părăsesc tot ce-am iubit.

Să-mi pot chiar părăsi părinţii
Şi casa-n care m-am născut,
Pe Tine însă niciodată
Nici chiar pe-un drum necunoscut.

Să pot să mă despart de locuri
Şi lucruri cît mi-ar fi de dragi
Pe Tine însă niciodată
Pe ori şi unde mă atragi.

Să pot lăsa fiinţe scumpe
Să pot ce-am mai de preţ să las
Pe Tine însă niciodată
Ci să-Ţi urmez cu orice pas.

Aceasta mi-e şi rugăciunea
Şi teama inimii mereu!
Să nu Te părăsesc pe Tine
În veci Mîntuitorul meu.

NU EXISTĂ MOARTE!

Nu există moarte! — nu vă temeţi voi
care faceţi bine şi trăiţi frumos:
— Gînduri, vorbe, fapte, urmele cinstite
Toate au răsplată, *toate*, ne-ndois.

Nu există moarte! — temeţi-vă cei
care faceţi răul şi trăiţi urît:
— Crimele ascunse vor striga blesteme
Şi-o să vă sugrume tot ce-aţi omorît.

Nu există moarte! — veţi vedea curînd
voi ce rîdeţi astăzi veşnicu-i temei!
— Cînd stîrşi-va visul ce vă pare viaţa,
veţi vedea cu groază adevărul ei.

Nu există moarte! — nu speraţi nimic
N-are ce să-nghită faptele de-acum!
— Focul unde mergeţi nu e mistuire
Are veşnic flăcări,
niciodată scrum!

O, NU MAI SPUN...

O, nu mai spun vre-odată c-aş vrea să nu mai mor
Cînd trecerea prin toate e-un mers aşa frumos,
Cînd fericit mi-e locul în care stau şi merg
Şi cînd în toate, totul e-atît de-armonios.

Cînd sînt la fel de prieten cu cei ce trec şi vin
Cînd sînt la fel de-acasă acolo sau aici,
Cînd într-ai mei oriunde,
mă lupt
sau mă închin
— E-atîta măreţie şi-n lucrurile mici!

Cînd nu există moarte,
ci numai drum frumos
În trecerea vieţii pe veşnice alei,
Sînt fericit într-una cînd nu mă rup grăbit
Sau nu rămîn în urmă de şirul a lor mei
La locul meu fac parte din toate fericit.
Dar rupt de-acolo, toate mă văd străin de rînd
În trecerea aceasta e-atîta aşezare
A vieţii care pare că stă,
mergînd-mergînd.

N-aş vrea să spun vre-odată
că n-aş mai vrea să mor
N-aş vrea să-mi las nici locul,
nici rîndul dintre-ai mei
Cu ei venind odată, am fost cu ei luptînd
Cu ei am mers alături şi vreau să trec cu ei.
Vreau numai să pot spune că-s împăcat cu toţii
Din cîţi merg lîngă mine,
că n-am nici un duşman.
Cuvîntul sau tăcerea că nu spun rău de mine,
Că mai frumos mi-e rodul cules din an în an.

Cu-aceiaşi bucurie cînd dau şi cînd primesc
Primind cu bucurie ce mi se dă sau ia,
Să ştiu că-i numai bine
sau nu-i nimic spre rău
Şi să slăvesc prin toate, Părinte, voia Ta.

Cînd pot rămîne-acelaşi,
mereu unde-am fost pus,
Atunci mi-e totul rodnic, liniştitor şi drag

Cu marea armonie atuncea sînt unit
Cînd într-ai mei statornic, urmez acelaş steag.

Cînd sînt credinţei mele un trăitor smerit
Bisericii slăvite, atunci sînt credincios.

Şi-atunci spre veşnicie pot merge liniştit
Cînd într-ai mei,
statornic,
am fost lîngă Hristos.

AŞ VREA...

Aş vrea ca-n focul unic de-aprins şi uriaş
al Dragostei şi Jertfei, la cea mai — naltă pară,
să-mi pot topi fiinţa pîn-la a fi părtaş
desăvărşit de una cu tot ce-o să mă ceară.

Cu-o inimă-ncălzită în flăcări pîn-la alb
fierbinte şi curată să-nvălui lumea-ntreagă,
cu fiecare faptă s-aduc un calm şi cald
balsam pentru-o durere ce plînge şi se roagă.

Să-mi contopesc fiinţa cu neamul meu erou
cu-a lui însîngerată istorie slăvită,
ca să mă-nalţ cu dînsul
prin naşterea din nou spre ziua şi cununa
şi plata strălucită...

Aş vrea
— dar nu pot face să sufăr mai puţin,
iubind mai cu măsură
şi dînd mai cu cruţare;
Cămara-i tot mai goală, dar drumu-i tot mai plin
tot mai puţin uleiul, iar para tot mai mare!...

— O, Doamne, fă să ardă aşa pîn-la sfîrşit
să se împartă darnic, cu dragoste şi toată
— Iar cînd n-o să mai aibă nimic nedăruit
atuncea să se stingă, —
Puternic!
Dintr-o dată!

CÎNTĂRILE DIN URMĂ

CÎNTĂRILE DIN URMĂ.

Cîntările din urmă
îmi pleacă azi din prag
pe-a celorlalte urmă
la Tine Mire Drag.

Gătite-s fiecare
cum nu ştiu mai cu har
ca sfintele fecioare
trimise la altar.

Ce multe-au fost odată
în inimă cîntînd
şi cum crescură, iată
Ţi le-am trimis pe rînd!

Acum cînd toate-s duse
şi locul gol rămas,
doar dragostea-mi Isuse
Ţi-aşteaptă sfîntul pas . . .

. . . Aud venind nuntaşii
opreşte caru-n drum
Iţi simt în poartă paşii
— Isuse vin acum!

O, iată-Te pe treaptă,
o, iată-Te în prag
— Iubireia mea aşteaptă,
cuprinde-o Mire Drag!

TOT CE-AM SĂ MAI SPUN.

Tot ce-am să mai spun de-acuma
vreau să-mi fie-atît de bun
cum Hristos a zis — şi numa'
cum Hristos a vrut, să spun.

Tot ce-am să mai cînt — să fie
cît mai cald şi mai frumos
plin de har şi măreţie
spre-a fi vrednic de Hristos.

Tot ce-am să mai fac, să poarte
semnul-nalt şi sfinţitor
ce, de dincoace de moarte,
dă un nimb nemuritor.

Tot ce las, să fie-o zare
plină de cereşti lumini,
fericind orice cărare
vrednică de paşi divini.

Tot ce cresc să fie-o roadă
vrednică de-un strîns ceresc
peste ea să se-ntrevadă
semnul cel dumnezeesc.

— Astfel să mă afle ceasul
aşteptat şi întîlnit
cînd de-aicea «bun-rămasul»
va fi-acolo «bun-venit».

DOAMNE, NU-MI LĂSA VREODATĂ.

Doamne, nu-mi lăsa vreodată
nici în cea mai mică parte
viaţa-mi, lui Hristos predată
chipul lumii să-l mai poarte.

Nu-mi lăsa pe-nfăţişare
nici o urmă ce-aminteşte
cu ruşine, chipu-n care
umblă lumea şi vorbeşte.

Nu-mi lăsa peste cuvinte
în vreun fel să se cunoască
urma rea de mai-nainte
din vorbirea păgînească.

Nu-mi lăsa peste cîntare
felul vinovat al firii
ce dezgustă cu-ntristare
duhul tainic al iubirii.

Nu-mi lăsa umblării mele
nici vreo urmă ce arată
că mai am vreun semn din cele
ce le-aveam pe calea lată.

Nu-mi lăsa pe nici vreo parte
chip ce seamănă a lume
ca fiinţa-mi să nu poarte
spre osîndă scumpu-Ţi Nume.

NU POŢI SĂ FACI.

Nu poţi să faci la alţii-un bine
de nu-ţi faci ţie-ntîi un rău,
— de nu poţi renunţa la tine
n-ajuţi în veci pe-un frate-al tău.

Nu poţi da locul tău altuia
ca tu lipsit să nu rămîi,
nu iai povara nimănuia
făr-să te-ncarci pe tine-ntîi.

Nu porţi a nimănui ocară,
să nu rabzi tu în locul lui
— cît nu eşti gata de-o povară
nu faci vreun bine nimănui.

De nu poţi a-l iubi pe-un frate
mai mult decît viaţa ta,
credinţa ta în veci nu-l poate
nici suferi, nici ajuta.

Dar cînd iubeşti cu-aşa iubire
cum cere şi cum dă Hristos,
atunci simţi sfîntă mulţumire
căutînd al altora folos.

O frate, fă la alţii bine
chiar dacă ţie-ţi faci un rău
căci numai cînd te uiţi pe tine
poţi semăna cu Domnul tău.

DOAMNE, DRUMUL MEU PUŢIN.

Doamne, drumul meu puţin
fă-mi-l dulce şi senin
cu cîntări şi lacrimi plin,
cu avînt trăit divin
şi cu fraţi ce merg şi vin,
şi cu fraţi ce merg şi vin.

Doamne, drumul meu rămas
fă-mi-l vrednic pas cu pas
şi mai după Tine-atras
pînă-n cel din urmă ceas,
pînă-n veşnicul popas,
pînă-n veşnicul popas.

Doamne, drumul viitor
fă-mi-l paşnic şi uşor
cu un-nalt şi dulce zbor
cu un cald şi sfînt fior
pîn-la ultimul meu dor
pîn-la ultimul meu dor.

Doamne, drumul încă-n sus
fă-mi-l imn slăvit adus
mai frumos şi mai presus
decît tot ce-am fost şi-am spus
spre mărirea lui Isus
spre mărirea lui Isus.

CU PUTINŢĂ ESTE.

Cu putinţă este
fraţii să-i iubeşti
orişice ţi-ar face
orişiunde eşti.

Cu putinţă este
chiar lovit, să taci
dacă voia sfîntă
vrei smerit s-o faci.

Cu putinţă este
să rabzi orice greu
dacă ai iubirea
pentru Dumnezeu.

Cu putinţă este
a ierta oricui
dacă ai dorinţa
mîntuirii lui.

Cu putinţă este
să uiţi orice rău
dac-ai bunătate
în lăuntrul tău.

Cu putinţă este
drumul sfînt să-l iei
cu putinţă-s toate
numai dacă vrei.

SĂ MĂ URC MAI SUS.

Să mă urc mai sus de locul
unde pîn-acum am stat,
pîn-aici ajunge focul
şi-ncă nu-s de-ajuns curat.

Să mă urc sus de starea
cea în care-am lenevit
pînă la încredinţarea
care-o dă un duh smerit

Să mă urc mai sus de rîndul
celor ce-n păcat trăiesc
pînă ce-mi va spune gîndul
c-am atins tărîm ceresc.

Să mă urc mai sus pe munte
pîn-la singur cu Hristos,
toate grijile mărunte
să le uit departe jos.

Să mă urc mai sus spre Ţintă
stăruind să mi-o ating
orice duh să nu mă mintă
orice piedecă s-o-nving.

Să mă urc mai sus într-una
către Tine Soare-ascuns
şi să stau pe totdeauna
doar atunci cînd Te-am ajuns

DOAMNE, FĂ SĂ-MI STRĂLUCEASCĂ.

Doamne, fă să-mi strălucească
dragostea luminei Tale
în iubirea mea frăţească
arătată pe-orice cale.

Dragostea neprefăcută
totdeauna să-mi lumine,
toată viaţa petrecută
între fraţii mei, cu Tine.

Dragostea nemicşorată
către semeni să mă poarte
pe-orice vreme, de-orice dată
şi aproape şi departe.

Dragostea nedespărţită
să-mi dea rîvnă şi răbdare
pentru jertfa fericită
pîn-la ultima-ncercare.

Dragostea înflăcărată
să-mi dea sfînta stăruinţă
să-Ţi port Vestea Minunată
pîn-la marea, biruinţă.

Dragostea desăvîrşită
să-mi înalţe roada bună
pîn-la slava nesfîrşită
pîn-la sfînta Ta cunună.

PRIVESC LA FRATELE CE TACE.

Privesc la fratele ce tace
cînd mulţi îi spun în faţă: tu!
— el poate îndura ocara,
el poate, — dar eu încă nu.

Privesc la cel ce nu se plînge
cînd i se fură tot ce-avu,
— el poate duce nedreptatea,
el poate, — dar eu încă nu!

Privesc la cel ce nu întoarce
cu rău, cui răul i-l făcu,
— el poate, iertător să rabde
el poate, — dar eu încă nu.

Privesc la cel ce are milă
de blestematul ce-l bătu,
— el poate, paşnic, să se roage
el poate, — dar eu încă nu.

Privesc la cel ce moare-n pace
spre slava care şi-o ceru,
— el poate Doamne, să Te vadă
el poate, — dar eu încă nu.

Isuse Doamne, mi-e ruşine
cînd mă gîndesc la ce-ai spus Tu
— de ce eu nu privesc la Tine
de ce el poate — şi eu nu!

ÎN CLIPELE MAI GRELE.

În clipele mai grele
te-ncrede-n Dumnezeu,
El ţi-este mai aproape
chiar cînd îţi e mai greu.
El nu ne-a dat viaţa
ca să ne-o lase chiar
cînd lupta ni-e mai mare
şi chinul mai amar.

În clipa morţii tale
încrede-te-n Hristos,
El coborît-a-n moarte
ca tu să poţi fi scos.
El nu şi-a dat viaţa
ca şi tu să ţi-o dai —
de crezi în El puternic
tu mori, — dar mergi în rai.

În clipa judecăţii
încrede-te-n Isus,
purtîndu-ţi El osînda
iertarea ţi-a adus.
El nu ne-a dat credinţa
şi dragostea-n zadar
ci ca s-avem prin ele
al slavei Sale har.

AI GRIJĂ-NTOTDEAUNA.

Ai grijă-ntotdeauna
cînd umbli cu Hristos
să tragi o brazdă dreaptă,
s-aşezi un semn frumos.

Cuvîntul voii Sale
să-ţi fie ne-ncetat
lumina zilei tale
şi-odihna pe-nserat.

În paza rugăciunii
umblarea ta s-o ţii,
cîntare înţeleaptă
dă-i sfintei bucurii.

Săracul să te simtă
părintele-i ascuns,
chemarea lui s-audă
grăbitul tău răspuns.

Iubirea să-ţi găsească
lumina ta veghind,
spre casa rugăciunii
să ai un pas grăbind.

De ultima-ntîlnire
să ai un strai frumos
— aşa să te găsească
venirea lui Hristos.

CE TAINIC TE-NCONJOARĂ DOMNUL.

Ce tainic te-nconjoară Domnul
cu binefacerile Sale
în dulci chemări, în noi îndemnuri
spre ţinta mîntuirii tale.

Tu nu-nţelegi cum vine gîndul
ce-ţi luminează o cărare
nici cum îţi izvoreşte-ndemnul
cu năzuinţa sfinţitoare.

De unde-i setea rugăciunii
şi uşurarea ce-i urmează,
şi cine taina-ţi limpezeşte
şi cine teama-ţi luminează

De unde-ţi vine mulţumirea
cînd ai învins în vreo ispită,
şi cine-nlătură-ndoiala
din noaptea ta neliniştită . . .

Tu nu-nţelegi, dar după toate
e harul Lui ce te-nconjoară
şi care-n toate-aceste-ndemnuri
lumină inimii-ţi coboară.

Cînd simţi blîndeţea lor tăcută
cum te-nveşmîntă şi-ncălzeşte
— lui Dumnezeu, Lui Singur numai
înlăcrimat Îi mulţumeşte!

O, TATĂL NOSTRU NEPĂTRUNS.

O, Tatăl nostru nepătruns
în ce minuni Te-arăţi ascuns,
în ce veşmînt de forme noi
doreşti să Te-nţelegem noi!

Slăvit să fii, slăvit mereu,
Sfînt Tatăl nostru, Dumnezeu,
slăvit să fii tot mai frumos
prin Fiul Tău Isus Hristos

Minunile ce le-auzim
şi le pătrundem şi le ştim,
sînt sfinte văluri străvezii
sub care Tu spre lume vii.

Minunile ce le privim
şi înţelesul nu li-l ştim,
sînt tainele ce-ndeamnă blînd
să Te-adorăm uimiţi, crezînd.

Minunile de sus şi jos
sînt mersul Tău armonios,
minunile din nesfîrşit
sînt mersul Tău desăvîrşit.

Adoră-L suflete al meu
prin tot ce eşti, pe Dumnezeu
prin tot ce faci şi tot ce spui
slăveşte-I Măreţia Lui.

DOAMNE, FII MEREU CU MINE.

Doamne, fii mereu cu mine
în această noapte grea
cînd vrăşmaşul Tău se ţine
pas cu pas pe urma mea

Doamne, fii vieţii mele
pază şi-adăpost mereu
căci primejdii tot mai grele
simt şi văd pe drumul meu.

Sufletul mi-e plin de groază
cînd văd leul cel cumplit
fii-mi Tu Păstor şi pază,
şi-ajutor nedespărţit.

Iată ura-i înfocată
ne-ncetat cît rău îmi vrea,
fără Tine, dintr-o dată
mi-ar zdrobi viaţa mea.

Doamne-acopare-mi privirea
şi auzu-nspăimîntat
nici să-i văd închipuirea,
nici să-l simt apropiat.

Ţine-mă la sînu-Ţi dulce
apărat de-acest vrăjmaş
pînă-atunci cînd mă vei duc
în eternul Tău lăcaş.

VIAŢĂ SCURTĂ, VIAŢĂ SCURTĂ.

Viaţă scurtă, viaţă scurtă,
cît de lung popas păreai,
cît de mult ceream la tine
— şi-acum ce puţine ai!

Clipă dusă, clipă dusă
ce puţină te-am crezut
şi-acum, prea tîrziu, cum aflu
cît de scump e ce-am pierdut.

Drum al slavei, drum al slavei
cît poţi fi de luminos
şi eu totuşi cît de leneş
te-am urcat după Hristos.

Veşnicie, veşnicie
ce clipită-i cît am plîns
şi tu cîtă avuţie
de cîntări şi har mi-ai strîns.

Milă sfîntă, milă sfîntă
ce puţin te-am meritat
şi tu-n cîtă bunătate
mă doreşti în cer intrat!

DOAMNE, NU LĂSA-NDOIALA.

Doamne, nu lăsa-ndoiala
să mă clatine nicicînd
ci să cred cu-atît mai tare
cu cît urc mai greu luptînd.
Nu-mi lăsa în suflet teama,
la nici un vrăjmaş ajuns,
curajos să-i stau în faţă,
liniştit să-i dau răspuns.

Nu-mi lăsa de fiară spaimă
nici cînd va răcni cumplit,
ci să-i pot privi puternic
ochiul cel nelegiuit.
Fă-ndrăzneala mea senină
să-l învingă-n orice fel
Tu, cel care eşti în mine
să-l zdrobeşti pe cel din el.

Fă, din fiecare luptă
să-Ţi vin mai îndatorat
cu o slavă mai înaltă
cu un imn mai inspirat.
Căci din faţa Ta Isuse
mă duc eu în faţa sa
şi din faţa lui învinsă
vin plîngînd în faţa Ta.

COBOARĂ-MI DOAMNE-MBĂRBĂTARE.

Coboară-mi Doamne-mbărbătare
în golul inimii trudite
cînd paşii-mi tremură prea tare
şi mîinile mi-s prea slăbite

Cînd inima-mi se teme
şi urcă tremurînd,
Isuse-n orice vreme
coboară-n mine blînd.

Coboară dulcea-Ţi mîngăiere
în trupul meu zdrobit de cruce
cînd o să guste numai fiere
pentru iubirea ce-Ţi aduce.

Coboară sfînta-nfiorare
în laudele-nlăcrimate
mai mult atunci cînd mai amare
mi-s răsplătirile-adunate.

Coboară calda mulţumire
în cea din urmă rugăciune
cînd împlinita mea slujire
Isuse-n mîna Ta voi pune.

Coboară ne-ncetat — şi-n mine
şi-n jurul meu a Ta putere
din orice pătimiri, prin Tine
să mă înalţ c-o înviere.

CE DUŞMĂNIT EŞTI TU ACUM.

Ce duşmănit eşti Tu acum
pe unde mergi cu mine
vrăşmaşii Tăi m-ar rupe-n drum
de-ar şti că merg cu Tine.
Cînd la ospăţul lor m-ar vrea
las mesele lor pline
şi dezlegînd merindea mea
mînînc ce pot cu Tine.

Cînd mă îmbiu spre-un aşternut
ce cald şi moale ţine,
eu merg în colţul meu tăcut
şi-adorm lipit de Tine.

Cînd ei mă vor cu ei s-alerg
la patimi şi ruşine
rămîn-napoi de toţi şi merg
pe calea mea cu Tine.

Cînd ei mă-ndeamnă să îmbrac
podoabele lor fine
privesc veşmîntul Tău sărac
şi-l caut să fiu ca Tine.
Cînd sînt chemat spre-un loc dintîi
ştiu gîndul lor prea bine
mă trag spre urmă şi rămîi
nedespărţit de Tine.

Cînd ei mă vreau să stau rîzînd
cu ei de tot ce-i bine
eu mă feresc şi-ascuns, plîngînd,
mă rog un duh cu Tine.
— O, iartă-mă cînd nu-s aşa
de-al Tău cît se cuvine
cînd Te ascund, spre-a nu vedea
vrăşmaşii că-s cu Tiine.

IUBIŢI-VĂ UNII PE-ALŢII.

Iubiţi-vă unii pe-alţii
din inimă, din toată,
nimic a rupe fraţii
de-olaltă — să nu poată

Iubiţi-vă-unii pe-alţii
în Domnul totdeauna
părinţii, soţii, fraţii,
să fiţi în totul una.

Iubiţi-vă-ntre-olaltă
preadulce-n orice vreme,
iubirea cea înaltă
de nimeni nu se teme.

Iubiţi-vă cu milă
în ceasuri de durere
credinţa cea umilă
e-o veşnică putere.

Iubiţi-vă cu lacrimi
în vremuri de-ncercare
răbdarea-ţi dă, în patimi,
nădejdea-nvingătoare.

Iubiţi-vă cu fapta
mereu făr-osebire,
aceasta-i înţeleapta
şi unica iubire.

CU CÎT AI UN DAR MAI MARE.

Cu cît ai un dar mai mare,
să munceşti mai înfocat
de-orice timp pierdut zadarnic
ţie-ţi este mai păcat.
Cu cît ai mai-naltă stare
să te porţi şi mai smerit
dacă eşti tiran ori mîndru
tu eşti mai de osîndit.

Cu cît ai un loc mai vrednic
umblă mai cuviincios
orice rău văzut la tine
este-o hulă lui Hristos.
Cu cît ai un nume care
e mai nalt şi cunoscut
tot ce văd la tine alţii
sfînt să fie şi plăcut.

Cu cît ai în urmă anii
tot mai mulţi şi mai săraci
orice clipă, mai cu teamă
şi mai cu folos s-o-mbraci.
Căci în faţa veşniciei
vei vedea-ngrozit şi mut
ce-ai pierdut pe totdeauna
cînd puteai — şi n-ai făcut.

ORICÎT ERAM DE SINGUR.

Oricît eram de singur pe drumul străbătut
cînd Te-am avut cu mine, în ceruri m-am crezut.

Prezenţa Ta Isus Iubit
m-a luminat şi fericit
prin toate cîte le-am trăit.

Prezenţa Ta umplîndu-mi întreg lăuntrul meu
n-am mai ştiut de nimeni decît de Dumnezeu.

N-am mai văzut primejdii, n-am mai simţit că-s spini
streinii mi-erau prieteni şi lacrimile crini.

Cînd străbăteam pustiuri de chinuri sufleteşti
mi-ai dat pe drumul crucii trăiri dumnezeeşti.

Azi lunga crucii cale suită ascultînd
îmi pare toată numai un dulce cîntec blînd.

O, preaiubit Isuse, cînd dragostea-Ţi mi-o dai
aici şi-n cer, oriunde îmi pare-acelaşi rai.

ISUS, CÎND SPUI CÎT MĂ IUBEŞTI.

Isus, cînd spui cît mă iubeşti
şi cum mă chemi pe nume,
o, astea-s cele mai cereşti
cuvinte de pe lume.
Cînd spui că eşti Păstorul meu
Cel bun şi blînd şi tare
o, Preaputernic Dumnezeu
ce-ar fi mai dulce oare?

Cînd spui să nu mă tem deloc
căci Tu eşti lîngă mine,
cum să nu trec prin ger şi foc
încrezător în Tine?
Cînd spui să cred Cuvîntul Tău
oricînd şi cu tărie,
cum să mă tem c-ar fi vreun rău
în tot ce-mi dai Tu mie?

Cînd spui să nu mă-ngrijorez
cu teamă nici odată,
cum să n-ascult, cum să nu crez
din inima mea toată?
Cînd spui că-n cer mi-ai pregătit
un loc cînd mă voi duce
Isus, Mîntuitor iubit,
cum să Te cînt mai dulce!

ORICÎT ŢI-AR FI DE GREU CALVARUL.

Oricit ţi-ar fi de greu calvarul
pe urma lui Hristos suit,
mai suie, nu slăbi, mai suie,
curînd îl vei sfîrşi slăvit.

Oricît ţi-ar fi de chin povara
părintelui neputincios
mai poart-o, nu-l lăsa, mai poart-o
curînd te va cinsti Hristos.

Oricît ţi-ar fi de-amară crucea
singurătăţii cu Isus,
mai du-o, nu cădea, mai du-o
curînd vei fi iubit nespus.

Oricît ţi-ar fi de aspru locul
în care cu Hristos lucrezi,
mai ară, nu pleca, mai ară
curînd cu roade plin ţi-l vezi.

Oricît ţi-ar fi de neplătită
în lume datoria ta,
mai fă-ţi-o, nu fugi, mai fă-ţi-o
curînd cununa-i vei purta.

Oricît va-ntîrzia-mplinirea
făgăduinţei lui Hristos,
aşteaptă-L, nu dormi, aşteaptă-L
curînd vedea-L-vei luminos.

DACĂ ANII VIEŢII TALE.

Dacă anii vieţii tale ţi s-au dus prea în zadar,
orice amintiri şi gînduri o să-ţi aibă gust amar.
Orice rînd o să-ţi grăiască despre-un adevăr ştiut
care-ar fi putut da roade, dar din lene l-ai pierdut.

Orice loc o să-ţi aducă inimii învinuiri
de-un cuvînt călcat credinţei, de-un păcat unei iubiri.
Orice cale o să-ţi strige vină-n Ziua de Apoi,
c-ai putut s-o duci spre slavă, dar ai dus-o spre noroi.

Orice dar primit din ceruri, orişice veşmînt purtat
orice rod luat — va spune, că ţi-a fost nemeritat.
— O, cînd anii vieţii tale sînt aşa de parcă nu-s
cu ce-i duci — şi ce răsplată crezi să afli la Isus?

STRÎMTĂ-I CALEA MÎNTUIRII.

Strîmtă-i calea mîntuirii
şi purtarea crucii-i grea
dac-ar fi uşoară-aceasta
n-ar fi-aşa puţini pe ea.

Grea-i umblarea cu-adevărul
pe pămîntul de minciuni
dac-ar fi uşoară-aceasta
n-ar fi-aşa de rari cei buni.

Mare-i lupta cu-ndoiala
cînd priveşti spre ce nu vezi
dac-ar fi uşoară-aceasta
n-ar fi atît de greu să crazi.

Multe-s ranele vieţii
celui înfrînat şi-ales,
dac-ar fi puţine-acestea
n-am fi-aşa zdrobiţi ades.

Chinuit e drumul jertfei
pîn-la ţelul strălucit
dac-ar fi uşor acesta
n-ar fi-atît de răsplătit.

Dar slăvită-i veşnicia
celui drept şi credincios,
dacă n-ar fi-aşa ne-ar spune-o
Adevărul şi Hristos.

DOAMNE, SĂ NU POT ÎNTOARCE.

Doamne, să nu pot întoarce
de pe urma lui Hristos
nici cînd trupul mi l-ar stoarce
chinul cel mai nemilos;

Doamne, ci să merg oriunde
şi să duc oricui mereu
adevărul ce pătrunde
chiar şi zidul cel mai greu.

Doamne, să nu-mi pot desface
legămîntul cu Hristos
nici cînd trupul meu ar zace
pe gunoi afară scos,
Doamne — ci şi-atunci să-mi fie
adevăr cuvîntul tot
inima întreagă Ţie
dată ca un sfînt chivot.

Doamne, să nu-mi pot desprinde
ochii mei de la Hristos
pînă cînd mă va cuprinde
nesfîrşitul luminos
Doamne, ci fiinţa-mi toată
întru totul să mi-o ţin
în lumina Ta ce-odată
mă va-mbrăţişa deplin.

CE FERICIT AŞ FI CÎND VIAŢA.

Ce fericit aş fi cînd viaţa
întreagă-aş fi trăit-o cum
aş vrea să-mi fie cea din urmă
şi cea mai sfîntă zi de drum.

Să fi avut nu numai dorul
ei şi puterea să trăiesc
în fiecare zi-mplinirea
Cuvîntului dumnezeesc.

Cu cît nu-s vrednic de iubire
să-i fi fost mai îndatorat
sfîrşitul fiecărei clipe
să-mi fi fost rod adevărat.

Cu fiecare pas, mai dragă
să-mi fi mers calea cu Hristos
suita-mi cruce strălucită
să-şi-nalţe chipul luminos.

Să-mi fi fost prieten Adevărul
şi cel grăit şi cel tăcut
din curăţia conştiinţei
veşmînt etern să-mi fi făcut.

— Aşa, cum aş veni Isuse
acum spre Tine fericit
ca robul vrednic spre Stăpînul
ducînd talantul înzecit.

CUM NU MAI LASĂ.

Cum nu mai lasă peste-o carte
nici urmă ochii ce-o citesc,
aşa să nu-mi laşi Tu Isuse
pe gînduri răul ce-l privesc

Ci după toate să-mi rămîi
Tu cel mai drag şi mai dintîi,
ţinînd pe sufletu-mi curat
seninu-Ţi chip netulburat.

Cum nu mai lasă peste-o apă
nici urmă chipul oglindit,
aşa să nu-mi laşi peste cuget
nimic din răul întîlnit.

Cum nu mai lasă peste-o floare
nici urmă o miasmă rea,
aşa să nu-mi laşi peste viaţă
din lume, ce e rău în ea.

Dar ochii Tăi şi chipu-Ţi dulce
şi-a Ta mireasmă, vreau, Isus,
pe gînd, pe cuget şi pe viaţă
să-mi fie semn de-a pururi pus.

CÎND LAS DIN MÎNĂ HARFA.

Cînd las din mînă harfa caldă
încă vibrînd înfiorat
— ca urma soarelui pe ape
mai simt rămas un văl curat.

Cînd las din mînă Cartea Sfîntă
încă ne-ntors dintre tăceri
— ca urma vîntului pe spice
mai simt cereştile-adieri.

Cînd las pe mînă fruntea, încă
păstrînd al rugăciunii strai
— ca urma liniştei pe rouă
mai simt umblările prin rai.

Cînd las din mînă mîna-Ţi dulce
încă simţindu-Te pe prag,
— ca urma lacrimei pe cîntec
mai simt c-ai fost Isuse drag...

Cînd las din mîini făclia dusă
încă părînd a o ţinea
— ca urma razei peste-o noapte
mai simt c-a fost cărarea mea.

Cînd las şi mîinile odihnei
încă părînd că n-am sfîrşit
— ca urma imnului pe-o clipă
mai sui un prag — şi l-am păşit.

CÎND TE UIŢI PREA MULT ÎN SOARE.

Cînd te uiţi prea mult în soare
nu mai vezi pămîntul jos,
cînd te crezi prea multe-n stare
uiţi de cel neputincios.

Nu uita, nu uita, nu uita
că-i un vis şi viaţa ta
în curînd, în curînd, în curînd
parcă nici n-ai fost nicicînd.

Cînd lumina-n tine scade
cresc şi umbrelor poveri,
cînd virtutea-n pofte-ţi cade
pierzi cereştile puteri.

Cînd îţi e prea cald şi bine
umbli sigur, rupt de toţi,
cînd ai zile prea senine
nu-i mai cauţi pe fraţi şi soţi.

Cît de bine-ţi face ţie
Dumnezeu, cînd eşti fălos
că te duce-n sărăcie
şi te-aruncă-n lacrimi jos.

Ce cunună, ce cunună
umblă Domnul ne-ncetat
şi pe capul tău s-o pună
dac-ar fi mai aplecat.

CE VEI FACE CÎND ACESTE.

Ce vei face cînd aceste
cîte-n lume ţi le strîngi
le vei pierde fără veste
şi-ai să cazi zdrobit să plîngi?
Ce vei face-n ceasul morţii
cel înfricoşat şi greu
ce vei face-n faţa Porţii
mort vrăjmaş cu Dumnezeu?

Azi răspunde, cît eşti viu
căci la moarte-i prea tîrziu!

Poţi să strîngi în lume parte
bună-aici şi de folos
dar de nu te-ajută-n moarte
ce-ai să faci fără Hristos?
Ce-ai să faci golit de toate
cîte ţi le-aduni mereu,
ce-ai să faci numa-n păcate
mort vrăjmaş cu Dumnezeu?

Zilnic merg spre judecată
ale tale fapte rînd
după ele, la răsplată
ai să mergi şi tu curînd.
Ce vei face în cădere
aruncat în iadul greu
ce vei face la-nviere
mort vrăjmaş cu Dumnezeu?

DOAMNE, INIMA DIN MINE.

Doamne, inima din mine
nu lăsa să se mai teamă
de nimic decît de Tine
şi de pofta care-o cheamă.

Doamne, lacrimile mele
nu mai curgă nici odată
decît ori pentru greşele
ori de dragoste curată.

Doamne, sufletul nu-mi ardă
decît pentru-a Ta iubire
ori că a putut să-şi piardă
anii scumpi în nerodire.

Doamne-ntreaga mea putere
numai binelui s-ajute
ori să-ntoarcă spre-nviere
suflete-n păcat pierdute.

Doamne-ntreaga mea fiinţă
nu lăsa să Te mai lase
ci să-Ţi suie-n umilinţă
umbra crucii luminoase.

Doamne, ca să poţi odată
să spui şi privind la mine:
«bine slugă-adevărată
credincios peste puţine» ...

DU-TE ŞI TU DE VESTEŞTE.

Du-te şi tu de vesteşte
mîntuirea lui Hristos
căci păcatul creşte-creşte
şi sfîrşitu-i fioros.

Du-te astăzi de vesteşte
chiar de crezi că-i în pustiu,
du-te cheamă, stăruieşte
pînă cînd nu-i prea tîrziu.

N-avea frică nici ruşine
a chema la Dumnezeu
cît de greu ţi-ar fi — ştii bine
dacă taci, va fi mai greu.

Lumea piere-n neştiinţa
mîntuirii lui Hristos
blestemul şi necredinţa
duc la iadul fioros.

Vremea Harului sfîrşeşte
iar în lumea fără har
fărdelegea creşte-creşte
şi chemarea-i în zadar.

Vine-o zi — şi nu-i departe
cînd va tace-al Crucii grai
şi-atunci fi-va numai moarte
strigăte şi plîns şi vai.

POATE-I CEA DIN URMĂ LUPTĂ.

Poate-i cea din urmă luptă
asta care-o-nfrunt acum,
Doamne, nu-mi lăsa credinţa
să slăbească nicidecum.

Poate-i cea din urmă oară
cînd mai spun Cuvîntul Sfînt
Doamne, ţine-mi în putere
credinciosul legămînt.

Poate-i cea din urmă seară
care-aici mi-o mai petrec
Doamne, nu-mi lăsa-ntristare
de nimic ce las cînd plec.

Poate-i cea din urmă clipă
ce-o mai stau cu dragii mei,
Doamne, nu-mi lăsa vecia
fericită — fără ei.

Poate-i cea din urmă dată
cînd se cere să mai mor
Doamne, nu-mi lăsa-ndoială
de slăvitul viitor.

Poate-i cea din urmă noapte
fraţii mei cînd stăm flămînzi,
Doamne-adu-ne-n zori lumina
unei veşnice izbînzi.

DACĂ EŞTI AL LUI HRISTOS.

Dacă eşti al lui Hristos
nu te lapezi la-ncercare
ci-ţi păstrezi credinţa tare
pîn-la moarte, cu-ascultare
ca şi Domnul tău Hristos.

Dacă umbli cu Hristos
viaţa ta-i strălucitoare,
supărarea-i iertătoare
rugăciunea-ncrezătoare
ca a Domnului Hristos.

Dacă eşti al lui Isus,
tu răspunzi la rău cu bine
şi primeşti cu drag pe-oricine
şi te laşi jertfit pe tine
ca şi Domnul tău Isus.

Dacă eşti al lui Isus
suferinţa ta-i senină
dăruirea ta-i deplină
şi-nvierea ta-i divină
ca a Domnului Isus.

DACĂ-I CEA DIN URMĂ DATĂ.

Dacă-i cea din urmă dată
cînd auzi Cuvîntul Sfînt
ce-ai să faci de-ai merge-acuma
necrezîndu-l, în mormînt?

Vino la Isus acuma
ia al vieţii drum,
poate ultima chemare
este cea de-acum.

Dacă-i cea din urmă dată
cînd te-aşteapt-acum Hristos
ce te-ai face dacă astăzi
ai muri necredincios?

Dacă-i cea din urmă dată
cînd mai poţi să fii salvat
ce-ai să faci la Judecată
dac-ai merge vinovat?

Dacă-i cea din urmă dată
cînd mai poţi să afli har,
ce-ai să faci de-ai merge estăzi
fără el spre chinu-amar?

Dacă-i cea din urmă dată
cum a fost la cei mai mulţi,
ce vei face, ce vei face
dacă mori — şi tot n-asculţi?

CE MULŢI OAMENI NU VOR ŞTI.

Ce mulţi oameni nu vor şti niciodată
cît de mult i-a iubit Dumnezeu:
gîndul lor şi duhul lor: viaţa toată
în păcat stă-ngropat tot mai greu —
vai, ce-amar e-a nu şti niciodată
cît de mult te-a iubit Dumnezeu!

Voi care ştiţi — mărturisiţi
la orişicare om duios
spre-a nu trăi — şi-a nu muri
nici unul fără de Hristos.

Ce mulţi oameni nu-nţeleg niciodată
cît de bine-i a fi cu Isus,
ce slăvită e o viaţă predată
unui ţel şi-unui har făr-apus —

vai, ce-amar e-a nu şti nici odată
cît de bine-i a fi cu Isus.

Ce mulţi oameni n-au simţit niciodată
cît de dulce-i să plîngi cu Hristos,
nici ce har e-o conştiinţă-mpăcată
nici ce slavă-i să mori credincios —
vai, ce-amar e-a nu şti niciodată
cît de dulce-i să plîngi cu Hristos.

Ce mulţi oameni nu vor şti niciodată
cum i-a vrut sus în cer Dumnezeu,
viaţa lor va fi pe veci îngropată
într-un loc şi-ntr-un foc tot mai greu
vai, ce-amar e-a nu fi niciodată
sus în cer cum te-a vrut Dumnezeu.

LÎNGĂ POARTA VEŞNICIEI.

Lîngă poarta veşniciei îmi pun faptele-n cîntar
dar oricît mi-au fost de bune, astăzi fără preţ îmi par.

Doamne, cum să cred prin fapte
c-aş intra-n cetatea Ta
numai harul, numai harul
singur e salvarea mea.

Iată din belşugul pîinii ce mi-ai dat-o ne-ncetat
cîtă mi-am oprit-o mie, iar la alţii cît-am dat!

Iată din iertarea multă care-am tot primit-o eu
ce uşor mi-am dat-o mie iar la alţii cît de greu!

Iată, din blîndeţea dulce care-ntr-una am primit
cît de larg am fost cu mine, iar cu alţii ce zgîrcit.

Şi din marea-mi datorie chiar puţinul ce l-am dat
Doamne, cît e cu mîndrie şi cu laude-ntinat!

DOAMNE, SÎNTEM ÎNCĂ-N VALE.

Doamne, cîntem încă-n vale
şi ispite multe pot
flacăra iubirii Tale
să ne-o-ntunece de tot,
fii cu noi în orice vreme
voia Ta să n-o uităm,
orice glasuri să ne cheme
doar pe-al Tău să-l ascultăm

Doamne, sîntem încă-n luptă
iar vrăşmaşul e-ndîrjit
o-ncleştare ne-ntreruptă
înfruntăm pîn-la sfîrşit,
fii cu noi în orice stare
orice valuri să răzbim,
nici în cea mai grea-ncercare
rîvna Ta să n-o slăbim.

Doamne, sîntem încă-n lume
şi primejdii multe vin
inima să ne-o îndrume
spre-un abis de temeri plin -
fii cu noi în orice cale
şi cu cît ne-apropiem
de-ntîlnirea feţei Tale
tot mai scump să Te avem.

DACĂ NE-ADUNĂM ÎN DOMNUL.

Dacă ne-adunăm în Domnul, dac-avem al Lui Duh Sfînt,
dacă inimile noastre una-n părtăşie sînt,
dac-avem a Lui iubire, dac-avem al Lui sfînt ţel
— atunci orişicînd ne strîngem, este între noi şi El.

Atunci Tatăl ne ascultă tot ce-I cerem fericit,
atunci Fiul ne-nsoţeşte prin Cuvîntul Lui sfinţit,
atunci Duhul ne îndrumă în tot lucrul Său deplin
— şi-ntre noi se vede rodul mult şi dulce şi divin.

... Dar cînd fără unitate şi iubire ne-adunăm,
cînd nici dor nici părtăşie nu avem şi nu căutăm,
cînd trăim păcate-ascunse, cînd ni-e gîndul mînios
— atunci în zadar ne strîngem, ne-adunăm fără Hristos.

Dumnezeule, ai milă nu lăsa-ntre noi nicicînd
lipsa Ta şi nelucrarea Duhului ceresc şi blînd,
nu lăsa-ntîlnirea noastră fără dragoste şi har,
ca să nu ne fie lupta şi-alergarea în zadar.

ŞI CE-I DACĂ VIN NECAZURI?

Şi ce-i dacă vin necazuri
ori prigoane şi nevoi,
— vină orişicîte Doamne
numai Tu să fii cu noi.

Şi ce-i dacă-s tari vrăşmaşii
şi sînt nu ştiu cîte mii,
— tot puterea Ta va-nvinge
numai Tu cu noi să fii.

Şi ce-i dacă vine noaptea
— vină orişicîtă vrea —
numai Tu să fii lumina
care ne-nsoţeşte-n ea.

Şi ce-i dacă vine moartea,
— vină, o primim cu drag
numai Tu să fii Isuse
soţul nostru peste prag.

Şi ce-i dacă vine ziua
judecăţii de apoi
— vină, Tu o faci Isuse
zi de slavă pentru noi.

O, noi le dorim Isuse
toate-acestea astăzi chiar
pentru noi, prin Tine, toate
ne sînt străluciri şi har.

O, SEMNUL CUIELOR.

O, semnul cuielor cumplite
ce mîinile Ţi le-au străpuns,
ce-adînc vedem în el Isuse
al fărdelegilor răspuns.

O, semnul spinilor ce fruntea
usturător Ţi-au sîngerat,
ce-adînc vedem în el durerea
cu care ne-ai răscumpărat.

O, semnul suliței ce coasta
Ți-a despicat-o ascuțit,
ce-adînc vedem în el iubirea
ce ne-a spălat și ne-a sfințit.

O, semnele durerii Tale
pe care le-ai răbdat supus,
ce-adînc vedem în ele prețul
iertării care ne-ai adus.

Isuse, toate-a noastre semne
de răni și chin, odată pier
dar semnele durerii Tale
se vor vedea pe veci și-n cer.

Ca-n veci, privindu-le Isuse
să ne-amintim cît ne-ai iubit
cît de adînc ne-a fost păcatul
și cu ce preț ne-ai dezrobit.

VENIȚI VOI CERURI LARGI.

Veniți voi ceruri largi — și spuneți
acelor ce nu cred din noi
Cine v-a-ntins peste adîncuri
și cine-I mai presus de voi?

Și spuneți, și spuneți mereu
E-un Sfînt și-un etern Dumnezeu.

Veniți voi ape mari și spuneți
a-Cui putere v-a făcut
și Cine v-a-nsemnat hotarul
și țărmurii de netrecut?

Veniți voi tunete și vînturi
și spuneți și voi tuturor
a-Cui puteri vă duc pe-ntinderi
și Cui se-nalță-al vostru cor?

Veniţi voi morţii fără număr
şi spuneţi toţi cutremuraţi
a Cui e legea ce vă-nchide
în locul unde aşteptaţi?

Veniţi voi taine-abia ivite
din numărul nebănuit
şi spuneţi cui doar vă descopăr
ce-nţelepciune v-a-ntocmit?

Veniţi voi stele şi morminte
de după care nu ştim ce-i
şi spuneţi, să cunoască lumea
că *Dumnezeu* e Tatăl ei.

O, SLĂVITĂ CRUCE ASPRĂ.

O, slăvită Cruce aspră simbol şi mijloc divin
al durerii şi-al izbînzii date jertfă mîntuirii,
numai tu mă faci şi astăzi să-nţeleg prin ce preţ vin
liniştele conştiinţei şi luminile sfinţirii.

Tu-mi dai harul de-a-nţelege că al biruinţei nimb
nu-l ating decît prin jertfa cea mai naltă cu putinţă,
că suprema izbăvire pot s-o am doar dînd în schimb
tot ce poate fi mai unic şi mai scump pentru-o fiinţă.

Că nu pot avea lumina cea de-a pururi pe deplin
decît cînd învinq puternic toate nopţile din mine
şi cînd orişice nelinişti, care uneori mai vin,
nu-mi mai tulbură adîncul limpezimilor senine.

Dar ca să rămîn acolo, nalt şi liniştit mereu,
ţine-mi totdeauna tare hotărîrea despărţirii
numai dezlegat de toate sînt unit cu Dumnezeu
înfrîngîndu-mi nimicirea sînt deasupra nimicirii.

NU SE POATE SĂ NU FIE.

Nu se poate să nu fie
Ţara Sfîntă ce-o dorim
cînd adînca-i bucurie
toţi în suflete-o simţim.

Este, este, este
Ţara ce-o dorim
vine, vine, vine
clipa s-o primim.

Nu se poate să nu fie
Cerul care-l aşteptăm
cînd cu-atîta duioşie
doru-n inimi i-l purtăm!

Nu se poate să nu fie
starea cea de veşnic har,
cînd dorînţa-ı tot mai vie
ni s-aprinde iar şi iar.

Nu se poate să nu fie
locul sfînt ce ni s-a spus
cînd c-o veşnică tărie
ni-l asigură Isus.

Nu se poate să nu fie
tot ce Domnul ne-a promis
ce-a spus El pe veşnicie
este-ntocmai cum a zis.

CÎND TE AFLI-N VALURI GRELE.

Cînd te afli-n valuri grele
nu cîrti şi nu uita:
Cel ce-a liniştit furtuna
ştie de-ncercarea ta.

Roagă-te şi crede
Cel ce totul vede
nu te va lăsa.

Cînd îţi mor fiinţe scumpe
Cel ce morţii-i învia
nu te pierde, nu uita:
ştie de durerea ta.

Cînd îţi vezi pierduţi copii
crede încă, nu uita:
Cel ce pe pierduţi îi află
ştie rugăciunea ta.

Cînd ajungi în vremi de lipsă
ai nădejde, nu uita:
Cel ce pîinea o-nmulţeşte
ştie-ngrijorarea ta.

Cînd te-nconjur unmai spaime
nalţă-ţi capul, nu uita
Dumnezeu cel viu şi tare
va grăbi scăparea ta.

CE BINE-I PRINTRE VOI.

Ce bine-i printre voi iubiţii
şi dragii sufletului meu,
iubirea voastră-n mine arde
alături de-a lui Dumnezeu:
întîi e-a Lui, apoi aproape
de ea mi-e dragostea de voi —
Hristos şi voi mi-aţi fost comoara
în lumea asta de noroi.

Fiţi binecuvîntaţi
surori iubite — şi scumpi fraţi.

Ce bine-i printre voi iubiţii
şi scumpii vieţii mele-ntregi,
de voi mă strîng ale iubirii
în veci nebiruite legi:
de voi şi de Hristos pe viaţă
şi veşnicie sînt legat,
nimic nu va putea desparte
ce Dumnezeu a-mpreunat.

Ce bine-i lîngă voi, cu lacrimi
îngenunchiaţi să ne rugăm,
ce bine-i lîngă voi cînd Sfîntul
Cuvînt ceresc îl ascultăm,
ce bine-i lîngă voi cînd glasul
printre cîntări ni-l împletim,
ce bine-i cînd gîndim că-n ceruri
în veci n-o să ne despărţim.

Ce bine-i cînd la despărţire
sînt petrecut cu drag de voi,
ce bine-i cînd iubirea voastră
mă-ntîmpină venind-napoi,
ce dulce e cu voi la muncă
şi ce uşor cu voi la greu
cu voi e Dumnezeu în mine
şi eu cu voi în Dumnezeu.

CÎND SUPREMA SUFERINŢĂ.

Cînd suprema suferinţă
se îndreagă-armonios
cu suprema împăcare
într-o dulce părtăşie,
ai atins dezăvîrşita
contopire cu Hristos,
ai ajuns la strălucita
biruinţă pe vecie.

În suprema lor unire
este capătul slăvit
şi de biruinţi din viaţă
al acelui şir de-nfrîngeri
care toate se-mpreună
în acelaşi mers suit
prin lumină şi prin umbră
pîn-la ţinta cea măreaţă.

O, slăvită e clipita
care pune-un nimb ceresc
peste suferinţa păcii,
peste pacea suferinţii —
cînd Taborul şi Golgota
fericit desăvîrşesc
biruinţa aşteptării
aşteptarea biruinţii.

CÎT DE APROAPE E HRISTOS.

Cît de aproape e Hristos
de noi, de fiecare
şi totuşi între cîţi — şi El
sînt veşnice hotare!

Cît de frumos este Isus
cum nici un grai n-arată
şi totuşi cît de mulţi, se duc
şi nu-L văd nici odată!

Ce bun e glasul lui Hristos
ca mana cea cerească
şi totuşi cîţi din cei, chemaţi
mor fără să-L cunoască!

Ce clar e Adevărul Sfînt
şi ce lumină-ascunde
şi totuşi cîţi din cei ce-l spun
în veci nu-l pot pătrunde!

Ce dulce-i dragostea de sus
cum inima desfată
şi totuşi cîţi o tot tînjesc
şi n-o ştiu nici odată!

Ce lîngă toţi e Dumnezeu,
ce slavă ni se-mbie
şi totuşi cîţi merg, necrezînd
în iad pe veşnicie!

O, MOARTE STRĂLUCITĂ.

O, moarte strălucită din clipa biruinţei
cum le răscumperi toate şi toate le-nsenini,
ce unic imn de slavă înveşniceşti fiinţei
şi cum preschimbi în aur cununile de spini!

Atîtor lupte-a noastre de-a lung de ani purtate
cereşti mărgăritare pe frunte le aşezi,
o, strălucită moarte, sfinţindu-ni-le toate
le-mbraci în curăţia divinelor zăpezi.

Atîtor valuri grele, spre noi dezlănţuite,
le-araţi pe creste slava păşirii lui Isus,
şi toate-aceste valuri sub tine potolite
dau liniştea acestui dumnezeesc apus.

Atîtor lacrimi aspre prin bezne şiroite
le-araţi pe stropi sărutul prezenţei lui Hristos,
o, moarte strălucită — şi toate-s negrăite
podoabe pentru Nunta cu Cel-în-veci-Frumos.

Atîtor suferinţe golgotic îndurate
le-araţi c-aveau pe frunte ceva din Crucea Lui
şi toate-au altă faţă şi-alt înţeles — şi toate
tu moarte strălucită cîntînd la cer le sui.

Despovărării noastre cum îi încerci deodată
cereasca greutate a slavei celor sfinţi,
— O, strălucită moarte, fii binecuvîntată,
cuprinde-ne în clipa supremei biruinţi!

TE-AM SIMŢIT ÎN ORICE PARTE.

Te-am simţit în orice parte
încă de la început
îmi erai, din toate, zîmbet
dar eu nu Te-am cunoscut.

Ţi-am simţit din orice sunet
Numele strigat tăcut
şi pe frunză şi pe iarbă
dar eu nu Te-am cunoscut.

Ţi-am simţit în orice clipă
însoţindu-mi nevăzut
lacrimile, gîndul, paşii
dar eu nu Te-am cunoscut.

O, ce-amar mă doare gîndul
timpului prea mult pierdut -
cînd mi-erai atît de-aproape
dar eu nu Te-am cunoscut.

Cum de nu vedeam eu oare
ce mult bine mi-ai făcut
cum de nu-Ţi simţeam iubirea
cum de nu Te-am cunoscut?

De nimic nu plîng atîta
cît pierdutul har trecut
o Isuse, drag Isuse,
ce tîrziu Te-am cunoscut.

AŞ DORI SĂ POT FI.

Aş dori să pot fi soare
Drag Mîntuitorul meu
ca s-arat cu strălucire
a Ta dragoste mereu.

Aş dori să pot Isuse
să fiu vîntul neoprit
ca să port a Ta mireasmă
pretutindeni fericit.

Aş dori să pot fi marea
fără ţărm şi fără fund
bogăţia milei Tale
s-o arat şi s-o ascund.

Aş dori să pot fi rugul
scînteind nemistuit
să-Ţi arat înştiinţarea
focului fără sfîrşit.

Aş dori să pot fi-altarul
cu nestinsul jertfei jar
ca s-arat cum Ţi-e chemarea
cît mai este încă har.

Şi-aş dori să fiu minune,
lacrimă şi imn mereu
ca s-arat ceva din Tine
Drag Mîntuitorul meu.

CÎT SE TOT VESTEŞTE ASTĂZI.

Cît se tot vesteşte astăzi
şi cu tot mai larg ecou
— în zadar sînt toate-toate
fără naşterea de nou.

Poate să se spună-oricîte
frumuseţi ce sînt sau nu-s
orişicîţi le spun — zadarnic
fără naşterea de sus!

Cît de bine-ar fi, nu-l poate
cît de mult ar fi, e greu
— în zadar sînt toate fără
naşterea din Dumnezeu.
Nimeni n-a ajuns vreodată
al evlaviei erou,
nici moştenitor al Slavei
fără naşterea de nou.

Însuşi Dumnezeul veşnic
în Cuvîntul Său a spus
că în cer nu intră nimeni
fără naşterea de sus.
— O, chemaţi la mîntuire
dar spuneţi oricui mereu
că n-o are nimeni fără
naşterea din Dumnezeu.

DE-AŞ AJUNGE CEA MAI MARE.

De-aş ajunge cea mai mare slavă pămîntească
în zadar, dacă-mi voi pierde slava mea cerească
ce folos, ce folos
slavă fără de Hristos!

De-aş avea toţi banii lumii să-mi stea vraf arginţii
în zadar, dacă-mi lipseşte aurul credinţii
ce folos, ce folos
aur fără de Hristos!

De-aş şti toată-nţelepciunea cîtă e sub soare
în zadar, dacă-mi lipseşte cea mîntuitoare
ce folos, ce folos
minte fără de Hristos!

De-aş fi omul cel mai tare de pe lumea toată
în zadar, dacă mă-nfrînge pofta desfrînată
ce folos, ce folos
tînăr fără de Hristos!

De-aş cuprinde lumea-ntreagă, tot al meu să fie
în zadar dacă-mi pierd viaţa cea din veşnicie
ce folos, ce folos
dacă mor fără Hristos!

ANII TREC CA NORII.

Anii trec ca norii, perii-ncărunțesc,
vremurile-s altfel, totul e-n schimbare,
zilnic se preface tot ce-i pămîntesc
— numai Adevărul este-același soare.

Iarba se usucă, frunza cade iar
apa-și face vaduri, altele într-una,
peste toate-n lume plînge-un «în zadar»
— numai în iubire cînt-un «totdeauna».

Vara arzi în soare, iarna arzi în ger
ce te-ncîntă astăzi, mîine ți-e povară,
toate-apasă duhul, toate-l strîng ca-n fier
— numai conștiința sfîntă e ușoară.

Toți sînt ca și tine: slabi și schimbători
cei aproape astăzi, ți-s departe mîne
oamenii, ca anii-s aburi trecători
— numai Domnul singur neschimbat rămîne.

...Nu-ți lega de nimeni inima acum
ca să nu ți-o smulgă ruperea ce vine,
leagă-ți-o de Domnul — lumea-i vis și fum
Singur El rămîne veșnic lîngă tine.

SĂ NU TE UIȚI ÎN URMĂ.

Să nu te uiți în urmă la fumul sodomit
cînd scapi de-nlănțuirea rușinii blestemate,
ci suie, suie, suie spre muntele slăvit
pe care a te-ajunge pîrjolul nu mai poate.

Să nu te uiți în urmă cînd mîna pui pe plug
ci-apasă dreaptă brazda, cu ochii prinși de țintă,
să nu te uiți la flăcări cînd ai ajuns pe rug,
nici temeri, nici speranțe credința să nu-ți mintă.

Să nu te uiţi la valuri cînd umbli spre Hristos
să nu te uiţi la moarte cînd mergi către viaţă
— după Hristos nu-ţi este nimic întunecos
ci totul ţi-e lumină cînd ţi-e Hristos în faţă.

CE JERTFĂ SCUMPĂ.

Ce Jertfă scumpă Tatăl
adus-a pe Calvar
— şi totuşi, pentru tine
Ea poate fi-n zadar

Nu uita, nu uita — azi e mîntuirea ta
la apus, la apus — poate harul tău fi dus.

Ce gînduri minunate
ţi-arat-acum Hristos
— şi totuşi poţi din ele
să n-ai nici un folos.

Ce stări nebănuite
pot fi prin Duhul Sfînt
— şi tu să fii de ele
cît cerul de pămînt.

Ce oameni sfinţii sînt unii
din cei cu tine-acum,
— şi tu să fii de dînşii
cît mii de ani de drum!

Ce unice ai astăzi
prilejuri şi comori
— şi totuşi le poţi pierde
pe veci, de-atîtea ori.

SĂ NU AVEM ÎN LUME.

Să nu avem în lume Doamne
o stare prea fără suspin
că unde prea cîntăm în viaţă
acolo plîngem prea puţin.

Să nu avem prea multă frunză,
să nu fim prea de vorbe plini
că unde prea mult se vorbeşte
vor şti să tacă prea puţini.

Să nu umblăm prea fără grijă
îngăduind prea mult ce-am vrea
căci unde viaţa-i prea uşoară
acolo moartea e prea grea.

Să nu ne bucurăm prea tare
de-nşelătorul sorţii zar,
căci cînd prezentul e prea dulce
e viitorul prea amar.

— Ci să slăvim iubirea sfîntă
ce ne-a ales pentru Hristos;
cu El umblînd prea pe-ntunerec
ajungi în loc prea luminos.

Acel ce-a dus mai grea povara
suindu-şi crucea mai cu greu
va fi în cer cel mai cu dulce
îmbrăţişat de Dumnezeu.

SUPREMA CÎNTARE IUBIRII.

Suprema cîntare Iubirii-de-Sus
în Fiul Iubirii-ntrupată
cînd coruri cereşti osanînd ne-au adus
sărutul Cerescului Tată.

Suprema cîntare Iubirii — umblînd
să caute, să ierte, s-ajute,
lumină, viaţă şi dragoste dînd
făpturii şi lumii căzute!

Suprema cîntare supremei Iubiri
pe Crucea-mpăcării jertfită
să meargă în cerul deschisei primiri
c-o nouă iubire-nmiită.

Suprema cîntare iubirii-de-jos
în fii Iubirii-ntrupată
să-ntoarcă spre ceruri, divin, prin Hristos
sărutul cerescului Tată.

Suprema cîntare Iubirii — doar ea
pe ei ca pe El i-ncunună
punînd şi pe-a lor frunţi cereşti şi pe-a Sa
mărirea eternă-mpreună.

RĂMÎI TÎNĂR TOTDEAUNA.

Rămîi tînăr totdeauna cu al inimii fior
ca să-i poţi pe toţi cei tineri înţelege iubitor.

Rămîi milostiv de-a pururi în al inimii afund
ca să poţi simţi frăţeşte lacrimile ce s-ascund.

Rămîi liniştit oriunde plin de-ncredere luptînd
ca să poţi fi-mbărbătare inimilor tremurînd.

Rămîi mulţumit prin toate ne cerînd şi necîrtind
ca să fii un frîu la cele ce prea vor şi prea se-ntind.

Rămîi bun cu orice semen, bine ori la cine fă-i
ca să poţi vedea odată cîştigaţi vrăjmaşii tăi.

Rămîi vrednic pîn-la moarte înfrînat şi credincios
ca să poţi în veşnicie sta la dreapta lui Hristos.

TOATE GLASURILE LUMII.

Toate glasurile lumii
vin spre mine împreună
să mă facă să mă leapăd
de credinţa mea cea bună

Dar eu fug la rugăciune
şi Hristos mi-e-n ajutor,
prin El pot învinge totul
şi rămîn biruitor.

Toate braţele ispitei
se întind să mă apuce
în păcate-a mă atrage
şi-n pierzare a mă duce.

Toate grelele răspunderi
vin adesea şi m-apasă,
conştiinţa chinuindu-mi
cu-ndoiala-ntunecoasă.

Prin Hristos, mai sus ca toate
îmi stă sufletul şi-nvinge,
cazna lor neputincioasă
flacăra nu-mi poate stinge.

În curînd păşi-voi pragul
dintre noapte şi lumină
şi-atunci pacea vieţii mele
se va-nveşnici senină.

IUBIREA, O NUMAI IUBIREA.

Iubirea, o numai iubirea
ne mîngăie duhul zdrobit
ne schimbă-n cîntare mîhnirea
ne-ntoarce seninul dorit

Slăvită să fii o iubire
divin întrupată-n Isus
viaţă şi har şi sfinţire
doar tu, numai tu ne-ai adus.

Iubirea preschimbă furtuna
în dulce susur liniştit,
iubirea ne dă-ntotdeauna
vieţii un ţel strălucit.

Sărutul privirii-adorate
e slava de haruri prea grea,
şi cerul cu toate, cu toate
le-avem doar prin ea, doar prin ea.

SLĂVITĂ E TAINA UNIRII.

Slăvită e taina unirii
din cer rînduită e ea,
Hristos, temelia iubirii
vă dea fericirea aşa

Uniţi, fericiţi, prin iubire
porniţi şi sfîrşiţi luminos
primiţi şi-mpărţiţi fericire
iubind şi slujind pe Hristos.

Hristos să vă fie iubire
şi pace, şi har nesfîrşit,
unirea trăită-n sfinţire
e rai în căminul iubit.

Hristos să vă fie credinţă,
curaj şi îndemn neclintit
mai tari pentru-a Lui biruinţă
să-nvingeţi Hristos v-a unit.

Hristos să vă fie nădejde
şi stînca şi ţelul slăvit —
priviţi, Sus în Cer străluceşte
un har, pentru doi pregătit.

Hristos să vă fie unirea
purtînd-o pe-un drum fericit
c-o slujbă-mplinind mîntuirea
c-o slavă-ncheind strălucit.

BINECUVÎNTATĂ-I NUNTA.

Binecuvîntată-i nunta tinerilor credincioşi
Domnu-i face prin iubire fericiţi şi luminoşi;
binecuvîntată fie nunta voastră tot aşa
pe pămînt şi-n veşnicie să vă bucuraţi de ea.

Binecuvîntată-i viaţa soţilor ascultători
ei rămîn în Domnul una credincioşi şi iubitori;
binecuvîntată fie viaţa voastră tot aşa
pe pămînt şi-n veşnicie să vă bucuraţi de ea.

Binecuvîntată-i roada soţilor rămaşi curaţi
fii lor vor creşte-n Domnul credincioşi adevăraţi;
binecuvîntată fie roada voastră tot aşa
pe pămînt şi-n veşnicie să vă bucuraţi de ea.

Binecuvîntată-i munca soţilor nedespărţiţi
ei, prin harul rugăciunii de nimica nu-s lipsiţi;
binecuvîntată fie munca voastră tot aşa
pe pămînt şi-n veşnicie să vă bucuraţi de ea.

Binecuvîntată-i casa celor primitori de fraţi
dăruind, primesc belşugul — ajutînd, sînt ajutaţi;
binecuvîntată fie casa voastră tot aşa
pe pămînt şi-n veşnicie să vă bucuraţi de ea.

Binecuvîntată-i plata care vor primi-o Sus
soţii buni, uniţi în slujba şi-ascultarea lui Isus;
binecuvîntată fie plata voastră tot aşa
pe pămînt şi-n veşnicie să vă bucuraţi de ea.

CE-ADEVĂR AI DAT ISUSE.

Ce-adevăr ai dat Isuse
oamenilor pe pămînt,
dar ce multă lume încă
moare fără-al Tău Cuvînt.

Ce adîncă Ţi-a fost moartea,
dar al Crucii Tale har,
prea ades se cîntă astăzi
— şi se plînge prea arar.

Ce slăvită-Ţi e-nvierea,
dar la ceasul ei divin

prea mult se vorbeşte Doamne
— şi se tace prea puţin.

Ce slăvită Ţi-e-nălţarea,
totuşi rostul ei mereu
Doamne-aşa uşor se uită
— şi se crede-aşa de greu.

Ce chemată-i revenirea,
însă veşnicul ei har
ce puţini cînta-l-vor Doamne
şi ce mulţi vor plînge-amar.

Suflete, dă tot pe lume
în Hristos să te cuprinzi,
că nu-i preţ ca mîntuirea
nici s-o cumperi nici s-o vinzi.

ADEVĂRUL N-ARE ÎNCĂ.

Adevărul n-are încă sărbătoarea lui acum
mai munceşte şi aleargă ostenind pe greu-i drum,
însă Adevărul are slava lui şi rodul său
pe acestea nici odată nu le va zdrobi cel rău.
Fericit e-n orice fel
cine-aleargă pentru el.

Adevărul n-are încă nici o patrie aici
singuratec pribegeşte printre spini şi inamici,
însă Adevărul are sfîntă-mpărăţia sa
unde-o dulce sărbătoare şi-un tron veşnic va avea.
Fericit e-n orice fel
cine rabdă pentru el.

Adevărul n-are încă glas puternic şi-ascultat
din atîtea uşi se-ntoarce umilit şi insultat,
însă Adevărul are viitorul nesfîrşit
cînd va fi pe tot, El singur, Împăratul strălucit.
Fericit e-n orice fel
cine luptă pentru el.

E GREU SĂ RABZI?

E greu să rabzi cu Domnul?
— se poate că e greu,
dar cum va fi răbdarea
să n-ai pe Dumnezeu!

E grea a Crucii cale?
— se poate că e grea,
dar cum va fi odată
la moarte, fără ea?

E grea viaţa sfîntă?
— se poate că-i, acum,
dar cum va fi aceia
pe veci în foc şi-n fum?

E grea singurătatea?
— se poate că e grea
dar cum va fi-nsoţirea
cu ura cea mai rea?

E greu acum suspinul
şi plînsul pentru har?
— dar cum va fi odată
suspinul în zadar?

E greu să mergi acuma
cu Domnul credincios?
— dar cum va fi în flăcări
pe veci fără Hristos?

V-ADEVERESC PRIETENI.

V-adeveresc prieteni că *este* o răsplată
iar ceasul ei e-aproape şi pentru fiecare,
că orice gînd şi urmă, odată şi odată
nu poate să nu aibă un plîns ori o cîntare.

V-adeveresc prieteni că nu-s uitaţi nici unii
că fără amînare şi fără nedreptate
se va plăti-ascultării, se va plăti minciunii
întocmai cînd e clipa şi-ntocmai după toate.

V-adeveresc prieteni că-ntocmai cum e scrisa
ce le-ntăreşte-acestea c-o neclintită lege
că însusi Dumnezeul Cel Viu şi Sfînt promis-a
răsplată dreaptă căii ce-oricare şi-o alege.

V-adeveresc prieteni că lîngă fiecare
e cumpăna cea dreaptă atentă şi-ncruntată,

că nu-i nici întunerec, nici groapă, nici uitare
în care să se-ascundă ceva de Judecată.

V-adeveresc prieteni că singura Salvare
de spaima Judecăţii eternă şi grăbită,
e numai Jertfa Crucii în veci Ispăşitoare
şi lacrima ce-o face crezută şi primită.

CÎND ŞOAPTA TA.

Cînd şoapta Ta simţim că-n suflet
ne picură lumină-lină,
Isuse, bucuria noastră
e strălucită şi divină.

Cînd Duhul Tău simţim în inimi
cum focul Lui ceresc ne-aprinde,
Isuse, rugăciunea noastră
e negrăită şi fierbinte.

Cînd faţa Ta simţim că toată
fiinţa-nalt ne-o luminează,
Isuse, — nsufleţirea noastră
e fericită şi vitează.

Cînd harul Tău simţim că paşii
ni-i zboară şi ni-i înveşmîntă
Isuse, alergarea noastră
e largă, rodnică şi sfîntă.

Cînd taina Ta simţim cum graiul
şi cum tăcerea ne-o apasă,
Isuse, mărturia noastră
e-nfricoşată şi frumoasă.

Cînd braţul Tău simţim că viaţa
ne-o ocroteşte şi ajută,
Isuse, îndrăzneala noastră
e unică şi netemută.

SĂ NU TE DUCI CU CEI FRICOŞI.

Să nu te duci cu cei fricoşi
nici să lucrezi şi nici să stai,
că mulţi au fost de frică scoşi
din moştenire şi din rai.

Să nu te-ncrezi în cei pripiţi
nici să-i urmezi, nici să-i asculţi,
că mulţi au fost de ei zdrobiţi
şi înşelaţi, atît de mulţi.

Să te fereşti de cel flecar
în orice loc s-ar fi urcat,
că mulţi s-au despărţit de har
atraşi de-acest plăcut păcat.

Să nu-l primeşti pe cel viclean
oricît ţi-ar cuvînta frumos,
că mulţi sînt duşi lîngă satan
de-acest vrăjmaş al lui Hristos.

Să nu-nsoţeşti pe cel stricat
oricine-ar fi şi orice-ar vrea,
căci iadu-i plin de cei ce-au stat
şi-au mers în casa lui cea rea.

Să nu laşi ne-mplinit vreun gînd
din tot Cuvîntul Sfînt ce-l ai,
că mulţi au mers la iad spunînd
la alţii cum se merge-n rai.

TU-AI FI PUTUT S-ALEGI.

Tu-ai fi putut s-alegi Isuse
dar n-ai ales — ci ai primit
cu mulţumire şi-ascultare
ce Tatăl Sfînt Ţi-a dăruit

Ajută-mă să pot şi eu
să-I mulţumesc lui Dumnezeu
în orice loc şi-n orice fel
de tot ce-mi rînduieşte El.

Tu-ai fi putut s-alegi şi Trupul
şi Mama care să le ai
dar n-ai ales ci cu iubire
ce Tatăl Îţi dădea, primeai.

Tu-ai fi putut s-alegi alt leagăn
şi-alt loc pentru venirea Ta
dar n-ai ales, ci cu răbdare
primeai ce Tatăl Ţi-arăta.

Tu-ai fi putut s-alegi şi fraţii
şi calea de mărturisit
dar n-ai ales ci-ai vrut pe-aceia
ce Tatăl Ţi i-a rînduit.

Tu-ai fi putut a-alegi Isuse
oricînd — şi tot ce-ai fi dorit
dar n-ai ales ştiind că Tatăl
alege cel mai potrivit.

SUNAŢI VOI TRÎMBIŢE.

Sunaţi voi trîmbiţe de har
un imn de sărbătoare
oricînd Hristos cîştigă iar
o biruinţă mare.
Sunaţi cu glasul fericit
cîntarea bucuroasă
oricînd un fiu ce-a rătăcit
se-ntoarce iar acasă.

Sunaţi amarele treziri
adînc în conştiinţă
oricînd, atraşi de amăgiri
uităm de pocăinţă,
sunaţi puternic peste tot
chemarea cea divină
cît este încă har — şi pot
cei neiertaţi să vină.

Sunaţi cît încă pot afla
intrările deschise
căci în curînd le vor vedea
pe veci luîndu-li-se.
Sunaţi plecările de fraţi
la munca cea voioasă
căci în curînd o să sunaţi
venirea lor Acasă.

E MULT MAI GREU.

E mult mai greu acum s-asculţi
decît să faci ce-ţi place
dar vai cum plîng atît de mulţi
ce nu mai pot desface.
— Să-mi fie orişicît de greu
eu am s-ascult de Dumnezeu
căci cei ce rîd de El acum
amar vor plînge-odată-n scrum.

E mult mai greu acum muncind
decît să te laşi lenei
dar vai cîţi zac acum scrîşnind
în muncile gheenei.
— Să-mi fie orişicît de greu
eu voi munci cu Dumnezeu
căci cei ce lenevesc acum
amar vor plînge-odată-n scrum.

E mult mai greu să urci în sus
decît s-alergi la vale
dar ce frumos e la Isus
iar fără El, ce jale...
— Să-mi fie oricşicît de greu
eu voi urca spre Dumnezeu
căci cei ce prea petrec acum
amar vor plînge-odată-n scrum.

NIMENI N-O SĂ POATĂ SPUNE.

Nimeni n-o să poată spune
că el n-a putut să vină
că el n-a ştiut Cuvîntul
şi el n-a putut să-l ţină
— căci la fel de călduros
ne-a chemat pe toţi Hristos.

Nimeni n-are să se poată
dezvinovăţi pe sine
că el n-a avut prilejul
a iubi şi-a face bine
— căci la fel de luminos
ne-a vorbit la toţi Hristos.

Nimeni n-are să-ndrăznească
a grăi că-n neputinţă
a fost viaţa pământească
a trăi-o prin credinţă
— căci la fel de generos
ne-a dat har la toţi Hristos.

De aceea nemurirea
va da celor drepţi cunună
căci ei au voit sfinţirea
şi-au iubit cărarea bună
— cinste celui credincios
ce dă tot, pentru Hristos.

TU M-AI ÎNVĂŢAT ISUSE.

Tu m-ai învăţat Isuse
să duc sarcini, să port jug
fără să mă plîng de ele
ori să fug.

Tu mi-ai arătat Isuse
cum să merg şi cum să cînt
ca să am în toate lacrimi,
foc şi-avînt.

Tu mi-ai poruncit Isuse
cum să-mi-nalţ un turn divin
să nu-l spargă orişicîte
valuri vin.

Tu m-ai luminat Isuse
cu izbînda Ta mereu
oricît mi-a părut de crîncen
ceasul greu.

Tu mi-ai dat cîntări Isuse
lacrimi şi fior şi har
ca să-mi ard cu drag viaţa
pe-al Tău jar.

Tu mi-ai răsplătit Isuse
sufletul însîngerat
cu sărutul unui veşnic
cer curat.

VA FI-N VECI.

Va fi-n veci numai lumină
în cuprinsul lui Hristos
pentru cei ce-au mers spre ceruri
pe-un drum greu şi-ntunecos,
va fi-n veci numai iubire
lîngă sînul lui Isus
pentru-aceia ce prea singuri
drumul crucii lor şi-au dus.

Va fi-n veci numai odihnă
în Edenul cel plăcut
pentru-acei ce numai truda
grea şi aspr-au cunoscut;
va fi-n veci numai cîntare
fericită-n cerul drag
pentru-acei ce-au dus în viaţă
plîns amar şi dor pribeag.

Va fi-n veci numai răsplată
în curînd la Dumnezeu
pentru toţi nerăsplătiţii
lucrului cinstit şi greu.
Suflete al meu, spre-acestea
nalţă-ţi ochii fericit
nu-i nimic să-ţi răsplătească
jertfa ta mai strălucit.

AM TOT STRIGAT.

Am tot strigat, — de cînd tot strig
îmi e şi greu să tot mai spun
dar strig, că ştiu că vine ziua
să ştiţi că n-am fost eu nebun.

Am tot chemat, — de cînd tot chem
şi ură poate că-mi purtaţi
dar chem, căci ştiu că vine ziua
cînd veţi striga înspăimîntaţi.

Am tot mustrat, — de cînd tot mustru
e tot mai gol în jurul meu
dar tot nu tac, căci vine ziua
cu blestemul lui Dumnezeu.

Am tot venit — şi tot mai vin
să spun că încă este har,
şi spun, că ştiu că vine ziua
cu plîns şi ţipăt în zadar.

Am tot înştiinţat — şi mai
răbdaţi-mi să vă-nştiinţez
căci ştiu ce-aproape este ziua
cu-nfricoşatul morţii crez.

Veţi face şi-acum tot ce vreţi,
cum aţi făcut şi pîn-acum
dar scumpul mîntuirii preţ
amar se va plăti cu scrum.

VORBEŞTE-NCET CUVÎNTUL.

Vorbeşte-ncet Cuvîntul cînd duhu-i obosit
de-ajunge să-l urască, pe veci l-ai prăbuşit.

Ai paşi uşori în casa durerii cînd te-apleci
de-i prăbuşeşti pereţii, adesea-s pentru veci.

Ieşi liniştit de unde nu mai revii nicicînd
uşor stîrneşti furtuna, dar greu o-mpaci urînd.

Iubeşte mult şi iartă pe cel apropiat
ca-n linişte să-ţi poată sta duhu-ngenunchiat.

Aşteaptă-i cu răbdare pe cei ce merg prea greu
ca s-aibă şi spre tine răbdare Dumnezeu.

Sînt grele-acestea-n viaţă, dar ascultarea lor
îţi fac senină moartea şi pragul ei uşor.

SFÎNTĂ AI MEREU PORUNCA.

Sfîntă ai mereu porunca
de-a fi credincios şi bun,
nu uita a urii fapte
ce greu jug pe suflet pun.

Mersul tău spre orice semen
fie-ţi cît mai liniştit
nu uita ce buni prieteni
ai pierdut cu-un pas răstit.

Ca să ai un mers frumos
orice pas fă-l cu Hristos.

Orice grai, spre fiecare
fie-ţi cumpătat şi sfînt
nu uita ce-amare lacrimi
ai vărsat pentru-un cuvînt.
Socoteşte dinainte
orice grai şi pas făcut
nu uita, din nepăsare
cîte pagube-ai avut.

Tot ce mustri fă cu ochii
şi cu graiul îndulcit
nu uita ce crengi cu roade
c-o furtună-ai nimicit.
Chiar şi pentru-o clipă-n care
n-ai putut să fii mai bun
nu uita ce nopţi amare
sufletul pe jar ţi-l pun.

CU TINE-AM ÎNVĂŢAT.

Cu Tine-am învăţat să duc
frumoasa-mi cruce cu răbdare,
să izvorăsc şi să usuc
sfinţite lacrimi dulci şi-amare
şi greul jug să-l port cîntînd,
şi toate să le fac mai bine
nimic să nu simt greu nicicînd
— Isus, ştiu numai de la Tine.

Cu Tine-am învăţat să cînt —
psaltire mi-am simţit fiinţa
spre cerul drag, cu dorul sfînt
mereu mi-ai îndemnat credinţa
durerea şi iubirea Ta
mi-au fost a harfei corzi senine,
tot ce-am putut mai sfînt cînta
— Isus, ştiu numai de la Tine.

Cu Tine-am învăţat să cresc
în orice loc un pom şi-o vie
să văd ieşind izvor ceresc
din orice stîncă de pustie,
să văd uscatul loc rodit
să-l simt ca frate pe-orişicine
să-l cred etern, tot ce-am trudit
— Isus, ştiu numai de la Tine.

TU-MI EŞTI ISUSE DULCE.

Tu-mi eşti Isuse dulce al inimii izvor,
Tu-mi dăruieşti cîntarea cu har şi cu fior,
Tu-mi re-noieşti prisosul de aur încercat,
Tu, — altfel prospeţimea demult mi-ar fi secat . . .

Tu-mi eşti izvor de lacrimi Isuse-n ochii mei,
Tu-mi dai a prospeţimii şi-a zărilor scîntei,
Tu-mi eşti cutremur tainic al gîndului mişcat,
Tu, — altfel duioşia demult mi-ar fi secat.

Tu-mi eşti izvor de gînduri Isuse-n duhul meu,
Tu-mi împrumuţi din Tine frumosul mult şi greu,
Tu-mi potriveşti cuvîntul înalt şi inspirat,
Tu, — altfel limpezimea demult mi-ar fi secat.

Slăvit fii Tu Isuse eternul meu izvor,
cu tot ce sînt Te laud, Te cînt şi Te ador
Tu-mi curgi tot rîul vieţii cu haruri încărcat
Tu, — altfel frumuseţea demult mi-ar fi secat.

CALEA SÎNGELUI GOLGOTEI.

Calea Sîngelui Golgotei
este calea strălucită
calea slavei, calea vieţii
slobodă şi fericită,
calea lacrimilor scumpe
calea-mpărtăşirii sfinte,
— ştii tu oare calea asta?
iai tu, treaz, la ea aminte?

Calea Sîngelui Golgotei
este calea mîntuirii
ea dă harul înfierii
ea dă taina înnoirii . . .
— dragii tăi, părinţii, fraţii,
soţul tău şi fii oare
ştiu ei asta — şi cunosc ei
calea ei mîntuitoare?

Calea mîntuirii — una
numai *una* e pe lume.
Mîntuirea lumii este
numai într-un singur Nume
timpul mîntuirii-i astăzi,
numai *azi*, — pentru oricare
— ce faci tu ca toţi să afle
adevăru-acesta, mare?

CÎND ÎŢI ASCULT CUVÎNTUL.

Cînd Îţi ascult Cuvîntul
atît de viu Isuse,
îi simt crescînd în mine
puterile nespuse,
sămînţa lui în mine
aşa ca-n brazdă nouă
îşi creşte rădăcina
din soare şi din rouă.

Lumina Ta cerească
o simt arzînd în mine,
cărările-ndrumîndu-mi
din bine spre mai bine
o simt în zorii zilei,
o simt în ceas de seară,
puterea cum şi-o-nalţă
şi pacea-i cum coboară.

Simt drag de orice suflet
ce-n cale mi se-abate
el poate-afla minunea
şi poate-ajunge frate —
cred că pe tot ce viaţa
se stinge sau se-aprinde
Cuvîntul Tău şi voia
şi harul Tău se-ntinde.

M-AI CHEMAT CÎNDVA ISUS.

M-ai chemat cîndva Isus
dintr-un nimb de cruce
şi de-atunci mai sus, mai sus
inima mi-aş duce.

M-ai îndemnat s-alerg
de-orice căi deşarte
şi de-atunci tot merg şi merg
şi-ncă-s tot departe.

Mi-ai întins cîndva să-Ţi iau
sfintele-Ţi versete
şi de-atunci tot iau şi iau
şi mi-e tot mai sete.

Mi-ai aprins fiorul sfînt
de-o iubire-adîncă
şi de-atunci tot cînt şi cînt
şi mai este încă.

Cu zări noi mi-ai fermecat
cerurile mele
şi de-atunci tot cat şi cat
şi-s tot mai cu ele.

Chipul Tău mi l-ai pus dor
dincolo de ape
şi de-atunci tot zbor şi zbor
şi mi-e mai aproape.

PĂSTREAZĂ DRAGOSTEA PROMISĂ.

Păstrează dragostea promisă
şi ţine legămîntul dat
— cînd stă Scriptura nedeschisă
îţi stă Hristos neîntrebat.

Înfrînge-ţi firea-nvîrtoşată
ridică-ţi gîndul drept spre cer
— cît ţi-este lacrima uscată
îţi este inima de fier.

Pe fapte, mila fie-ţi scrisă,
oricine fie-ţi aşteptat,
— cît stă săracu-n uşa-nchisă
îţi stă Hristos neospătat.

Izvorul dragostei nu-ţi sece,
cuvîntul fie-ţi cald rostit
— cît ţi-este rugăciunea rece
îţi stă ogorul nerodit.

Împărtăşirea nu-ţi desparte
urmează-al Bibliei destin
— cît fraţii îţi rămîn departe
îţi este Dumnezeu străin.

Pentru Hristos, fă cu iubire
mai bine tot — şi mai plăcut
— în cer vedea-vei cu uimire
că pentru tine ai făcut.

FERICIT CEL CE PLĂTEŞTE.

Fericit cel ce plăteşte
datoriile acum,
duhul lui uşor porneşte
şi nimic nu-l ţine-n drum.

Fericit cel ce-şi aruncă
rădăcina rea în foc,
ascultarea de poruncă
i-e uşoară-n orice loc.

Fericit cel ce priveşte
cu dispreţ al lumii dor,
cu cît duhu-i se sfinţeşte
are zborul mai uşor.

Fericit acel ce are
doar pe Unul Dumnezeu
lui nimic nu-i spre pierzare
şi nimica nu-i prea greu.

Fericit acel ce merge
liniştit după Hristos
lacrimile-i El le şterge
muncii El îi dă folos.

Fericit acel ce are
ţintă numai pe *Isus*,
drumul lui e numai soare
slava lui e numai Sus.

NU-ŢI ÎNCEPE, NU-ŢI ÎNCEPE.

Nu-ţi începe, nu-ţi începe
lucrul tău fără Isus
orişiunde, orişiunde
ai pleca — sau ai fi dus.
Caută ajutorul — Domnului Hristos
cu El vei începe — şi sfîrşi frumos.

Nu-ţi începe, nu-ţi începe
ziua ta fără Hristos
drumul lumii, drumul lumii
este tot mai lunecos
caută apărarea — Domnului Hristos
cu El ai şi zorii — şi apus frumos.

Nu-ţi începe, nu-ţi începe
casa fără Dumnezeu
necredinţa, necredinţa
face totul rău şi greu
caută îndurarea — Domnului Hristos
cu El ai şi muncă şi cules frumos.

Nu-ţi începe, nu-ţi începe
calea ta fără Hristos
numai singur, numai singur
totul e primejdios,
caută însoţirea Domnului Hristos
cu El ai şi mersul şi ajun frumos.

Nu-ţi începe, nu-ţi începe
veşnicia singurel
mergi cu Domnul, mergi cu Domnul
ca s-ajungi slăvit cu El
caută părtăşia Domnului Hristos
cu El totul-totul îţi va fi frumos.

NU-MI PARE RĂU DE TOT CE LAS.

Nu-mi pare rău de tot ce las
cînd Dumnezeu mă cheamă,
de nici un greu, de nici un glas
atunci nu mai ţin seamă.

Atunci nimic n-ascult
mai grabnic şi mai mult,
mai fericit şi mai supus
ca glasul lui Isus.

Nici grai de mamă, nici de soţ
nici temeri, nici suspine,
nici bunii mei, nici răii toţi,
atunci nu mă pot ţine.

Atunci pe drum alerg voios,
cu drag fac tot ce-mi cere,
în mine tot ce vrea Hristos
atunci este putere.

Atunci nu-mi pare rău ce pierd
căci e Hristos în mine,
pot să iubesc şi pot să iert
atunci pe orişicine.

— Fă dulce Dumezeul meu
cînd glasul Tău mă cheamă
de nici un glas, de nici un greu
atunci să nu ţin seamă.

ÎNCREDE-TE-N HRISTOS.

Încrede-te-n Hristos — şi-n clipa
cînd totul pare că-i pierdut
aceasta-i slava Lui că face
chiar ce părea de necrezut

Încrede-te-n Hristos cu-ntregul
curaj şi suflet şi fior,
ca-n singura-ţi îndreptăţire
ca-n singuru-Ţi Mîntuitor.

Încrede-te-n Hristos — şi-n locul
în care cel rău e-mpărat,
Hristos e-n veci cel preaputernic
şi El va-nvinge neapărat.

Încrede-te-n Hristos — şi-n starea
cea mai de disperat ajuns,
nenumăraţi soli are Domnul
şi mii de căi, al Lui răspuns.

Încrede-te-n Hristos — în felul
în care El ţi-a poruncit
c-o dragoste nemărginită
c-o inimă de neclintit.

Încrede-te-n Hristos — cu graba
şi forţa unui disperat,
— din orice valuri, El e stînca
ce mîntuie cu-adevărat.

LEGAT DE TINE SÎNT ISUS.

Legat de Tine sînt Isus
cu viaţa mea, cu toată,
prin legămîntul ce Ţi-am pus
c-o inimă predată,
— şi legămîntul ce Ţi-am pus
mi-l voi ţinea pe veci, Isus.

Legat de Tine sînt Isus,
prin lupta mîntuirii
pe care-o am mereu de dus
păcatului şi firii
— şi lupta care-o am de dus
mi-o voi sfîrşi pe veci, Isus.

Legat de Tine sînt Isus
prin jertfele curate
ce-n ascultare Ţi-am adus
credinţii-adevărate,
— şi jertfele ce Ţi-am adus
vor fi curate-n veci Isus.

Legat de Tine sînt Isus
prin duh şi prin cîntare
şi-n veci să şteargă, ce Ţi-am spus
nimic nu va fi-n stare
— cîntările ce Ţi le-am spus
vor străluci pe veci Isus.

Legat de Tine sînt Isus
prin soarta mea prin toată,
şi viaţa care Ţi-am adus
Tu-o vei slăvi odată
— da, viaţa care Ţi-am adus
mi-o vei slăvi pe veci, Isus.

CÎND ÎN GRABA MEA...

Cînd în graba mea pripită
fac greşeli de ne-ndreptat,
Doamne-n grija Ta grăbită
scapă-mă ne-ntîrziat.

Cînd în ceasul de-ncercare
nu ştiu ce cărări s-apuc,
Doamne, — arată-mi cu-ndurare
cum şi unde să mă duc.

Cînd ispita vezi că-mi vine
şi eu nu veghez deloc,
Doamne-ai grijă Tu de mine
să nu cad să mor în foc.

Cînd ar fi să-mi pierd în grabă
ce mi-am strîns îndelungat,
Doamne-ajuntă-mi mîna slabă
să nu-şi rupă ce-a legat.

Judecata înţeleaptă
cînd va fi s-o pierd iubind,
Doamne, Tu degrab mă-ndreaptă
inima, cum să-mi desprind.

Cînd nu-s hotărît, o cale,
nici s-o iau şi nici s-o las,
Doamne-ndemnul voii Tale
să-mi îndrume primul pas.

AVEM NEVOIE TOT MAI MULT.

Avem nevoie tot mai mult
de-a Harului putere
căci ascultarea lui Hristos
tot preţ mai greu ne cere;
Avem nevoie tot mai des
de Harul cel mai mare
c-a face binele-i mai greu
cu mult decît se pare.

Avem nevoie ne-ncetat
de-a Harului-noire
căci oamenii cer mult mai mult
de cît au drept — iubire;
Avem nevoie-n orice loc
de-a Harului lumină
căci noaptea este tot mai grea
şi ura mai haină.

Avem nevoie-n orice zi
de Har şi har, oricare,
căci datoria-i tot mai grea
şi jertfa-i tot mai mare.
Avem nevoie toţi, dar toţi
să-i meritäm primirea,
căci altfel sîntem mai pierduţi
şi-i mai grea ispăşirea.

ORICÎND PRIVIM LA TINE.

Oricînd privim la Tine
Isus — şi nu avem
nici ochi şi nici dorinţă
ceva să mai vedem,
privirea noastră-n totul
la slava Ta ţinînd,
— noi strălucim Isuse
lumina-Ţi răsfrîngînd.

Puterea Crucii Tale
Slăvit izvor divin
făcu de noi izvoare
întreg pămîntul plin
şi soarele iubirii
aprins de Tine Sus,
pe Cerul Veşniciei
ce mii de sori, a pus!

O nouă frumuseţe
va fi cu-a Ta în rai,
frumseţea celor care
alăturea Ţi-i iai
şi lîngă-al Tău scump Nume
în veacul viitor,
vor străluci în slavă
şi mii de nume-a lor.

CÎND SÎNT CU TINE.

Cînd sînt cu Tine n-am nici drept,
nici voie să privesc-napoi,
nici dacă mă-nconjor cîntări,
nici dacă mă lovesc nevoi.

Cînd lupt cu Tine să nu ştiu
cîţi sînt cu mine-n ceasul greu,
sau cîţi pot fi-mpotrive mea
— să ştiu numai de Dumnezeu.

Cînd merg cu Tine să arat
un chip senin şi-un zbor vioi,
ori printr-un şes de flori curat,
ori printr-o vale cu noroi.

În orice loc aș fi muncit
o plată pe pământ primeam,
— dar pentru lucrul Tău sfințit
Isus, numai ocară am.

În orice nume-aș fi luptat
c-o-ncununare-aș fi ales
— dar pentru Numele Tău Sfînt
Isus, doar chinuri am cules.

Dar gîndul sfînt că n-am nimic
mi-e astăzi cel mai fericit:
— nu pentru laude-am luptat
nu pentru slavă Te-am iubit.

SĂ NU MĂ ROG.

Să nu mă rog pentru scăpare
Isuse-n fața celui rău,
ci pentru sfînt curaj — să apăr
lumina și-adevărul Tău.

Să nu privesc către-nceputul
de norii-amenințării plin,
ci pururi să privesc sfîrșitul
promis de-al Tău Cuvînt divin.

Chiar de-aș rămîne doar eu singur
să îndrăznesc cum am fi mii,
mărturisind statornicia
unei cerești credincioșii.

Chiar dac-ar fi vrășmașii sute
să-i văd, în fața Ta, nimic,
ca Adevărul nici odată
nici să-l trădez, nici să-l dezic.

Cutremură-mi şi rugăciunea
şi locul unde-atunci voi sta
să fiu încredinţat în totul
de harul şi prezenţa Ta.

Cu pacea-ncrederii depline
privind în ochi vrăşmaşii mei,
să văd cum Tu Acel din mine
l-ai biruit pe-acel din ei.

CE GRABNIC TRECE TIMPUL.

Ce grabnic trece timpul,
— abia am început
şi iată sîntem gata
de drumul nevăzut.

Ce repede trec anii
ca frunzele pe vînt
ce vis şi ce părere
sînt toate pe pămînt!

Ca ieri părea că viaţa
e-un drum pe veci deschis
iar astăzi parcă totul
n-a fost decît un vis.

Cu ce frămînt începem
în zorii vieţii tot,
iar la apus, cum toate
suspin amar ne scot.

De ce vedem la urmă
acest sfîrşit amar
şi nu vedem-nainte
cît zbucium e-n zadar?

De ce nu ştim de astăzi
al vieţii veşnic preţ
de ce-l ştim doar la moartea
cu-nfricoşat judeţ?

CE PĂRERI DE RĂU SIMT DOAMNE.

Ce păreri de rău simt Doamne
în adîncul conştiinţei
că m-a încercat adesea
îngîmfarea umilinţei,

c-am îngăduit ispitei
să mă-nfăşure vicleană
ca să-mi laud sărăcia
şi să par fără prihană.

Cum mă-nvinuiesc o, Doamne,
şi mă mustru cîteodată
c-au fost clipe să vreau slavă
şi să-mi cer în lume plată.
Binecuvîntat fii Doamne
că nu mi le scoţi în cale
ci mă ţii în sărăcie
şi mă porţi în sac de jale.

Dar cel mai ruşine-mi este
c-au fost clipe-n Gheţimanii
cînd am tremurat de moarte
şi m-au înfricat duşmanii.
— De toţi anii de izbîndă
n-am atîta bucurie
cît mă-ntunec de osîndă
pentru-o clipă de slăbie.

TOATE-AI SĂ LE PIERZI.

Toate-ai să le pierzi în viaţă
una astăzi, alta mîne
lîngă tine pe vecie
numai dragostea rămîne;
orice preţ frumos pe lume
clipa-l creşte, clipa-l duce,
veşnic este numai preţul
Mîntuirii de pe Cruce.

Toate-s schimbătoare-n lume
orice neam şi orice limbă,
vremea schimbă totul — numai
Adevărul nu se schimbă.

Orice om e nestatornic
azi e-n slavă, mîine-n tină
neschimbat rămîne numai
cel ce umblă în lumină.

Toate-mbătrînesc cu anii
toate se-ofilesc şi-nceată
numai binecuvîntarea
ascultării — nici odată.
Toată slava lumii piere
mai degrabă de cum vine,
veşnică e numai slava
celui care face bine.

DIN PRAGUL ÎNSERĂRII.

Din pragul înserării privesc-napoi duios
ce scurtă mi-a fost calea umblată cu Hristos
— aş vrea să cînt, dar astăzi îmi spune-un gînd durut
ce mult puteam — şi totuşi ce multe n-am făcut.

A fost un timp la toate, dar timpul meu frumos
l-am risipit adesea, cu prea puţin folos;
a fost un har oriunde, la fiecare pas
dar preţul lui cel unic în pleavă mi-a rămas.

Cum mi-ar putea apune lumina azi de blînd
de mi-aş vedea în urmă un mers mai-nalt avînd!
cum mi-ar putea s-aştepte azi duhul de cu drag
apropierea dulce de sfîntul Slavei prag!

O, Drag Isuse, Tu eşti Acel Care-ai-nmulţit
fărîmele de pîine şi miile-ai hrănit
mulţeşte-mi şi săracul vieţii mele dar
să nu-mi rămînă jertfa şi lacrima-n zadar.

Fă-mi sufletul spre Tine de-al milei înger dus,
fă-mi îngerul iubirii însoţitorul Sus,
fă-mi îngerul blîndeţii apărător divin
căci altfel nu pot Doamne-naintea Ta să vin.

CU INIMA ARZÎNDĂ.

Cu inima arzîndă Ţi-am ascultat Cuvîntul
şi nu mi-a fost nici foame, nici sete nopţi şi zile,
tăcerile din mine l-au înmulţit purtîndu-l
cît mi-ai întins hotarul puterilor umile.

Cu inima arzîndă Ţi-am adorat iubirea
şi n-a-ntrecut-o-n mine în flăcăra nici una,
cu ea mi-a fost oriunde preadulce răstignirea,
străină slava lumii şi josnică minciuna.

Cu inima arzîndă Ţi-am înălţat cîntare
scoţînd cereşti acorduri din fluierul de ţară —
să vadă lumea Doamne că harul Tău e-n stare
de mii de ori cît arta lumească şi uşoară.

Cu inima arzîndă Ţi-am închinat fiinţa
în sete de lumină şi-n dor de libertate,
nimic n-a curăţit-o atît cît suferinţa
nimic n-a-nfrumseţat-o cît rănile purtate.

Cu inima arzîndă Ţi-aştept slăvita oră
cînd noaptea pe vecie topi-se-va-n lumină
şi marea-mbrăţişare cînd dulcea Aurora
va-nvălui-ntîlnirea cu Dragostea Divină.

NU JOS CI SUS.

Nu jos ci sus să-mi ţin privirea
mereu spre cele dragi şi noi
— nu-i rău că noi sîntem în lume
ci-i rău cînd lumea este-n noi.

Nu jos ci sus, nu jos ci sus
ca să ajung cum vrea Isus.

Nu jos ci sus e fericirea
de care eu doresc s-ascult,
de-aş plînge-o prea puţin aicea
aş plînge-o dincolo prea mult.

Nu jos ci sus o să se vadă
ce-i roditor şi ce-i pustiu,
dar cine rîde prea devreme
adesea plînge prea tîrziu

Nu jos ci sus se văd cei vrednici
a-L întîlni pe Dumnezeu
— din rîs am pagubă de-a pururi
din lacrimi am cîştig mereu.

Nu jos ci sus se năzuieşte
de vreau să pot sfîrşi frumos
— Slăvită dar înfricoşată
va fi-ntîlnirea cu Hristos.

ROAGĂ-TE ÎNTOTDEAUNA.

Roagă-te întotdeauna, mai-nainte de-orice gînd
rugăciunea-ţi limpezeşte orişice-ntrebări, oricînd.

Eu mă rog, eu mă rog, Dumnezeul meu,
să m-ajuţi să fac oriunde numai voia Ta mereu.

Roagă-te la deşteptarea dintr-un vis înspăimîntat
rugăciunea te păzeşte de necazul neaşteptat.

Roagă-te cînd simţi aproape o primejdie pîndind
rugăciunea-ţi întăreşte inima nădăjduind.

Roagă-te cînd duhul leneş te îndeamnă să mai stai
rugăciunea-ţi dă puterea şi voinţa ce n-o ai.

Roagă-te cînd eşti la muncă, roagă-te-n odihna ta
roagă-te să poţi oriunde liniştit a fi şi-a sta.

Roagă-te pentru viaţă, roagă-te pentru sfîrşit
încă pentru veşnicie roagă-te necontenit.

DACĂ L-AI AVEA PE DOMNUL.

Dacă L-ai avea pe Domnul
n-ai fi singur nici odată,
dulcea Lui prezenţă-ţi face
viaţa binecuvîntată.
Mintea poate să se-ncurce
inima să se-ndoiască
dar Hristos n-o să te lase
cale iar o să-ţi croiască.

Cei răi pot să te-ameninţe
cei vicleni pot să te-nşele,
dar Hristos o să te scape
din orice primejdii grele.
Cei dragi pot să te alunge
cei străini pot să te bată
dar Hristos îţi dă prin toate
mîngăierea neuitată.

Calea-ţi poate fi spinoasă,
munca-ţi poate fi amară,
dar Hristos fiind cu tine
toate cîntec au să-ţi pară.
Moartea-ţi poate fi grăbită
sau săracă sau străină
dar Hristos ţi-o face dulce
ca o nuntă de lumină.

TU, CEL ATOTPUTERNIC DOAMNE.

Tu, cel atotputernic, Doamne,
ce-ai ocrotit poporul Tău
eşti Cel ce şi pe noi ne aperi
de toţi cei ce ne-ar face rău.

O fii cu noi, o fii cu noi
oricînd vom trece prin nevoi.

Tu Cel ce-ai rupt în două marea
făcînd la-ai Tăi un drum uşor,
eşti Cel ce-ai să ne faci şi nouă
prin luptă drum biruitor.

Tu Cel ce-ai liniştit furtuna
şi-ai izbăvit pe-ai Tăi urmaşi,
eşti Cel ce ne vei fi şi nouă
scăpare de la cei vrăjmaşi.

Tu Cel ce-ai înviat pe Lazăr
şi plînsu-n cîntec l-ai schimbat
eşti Cel ce-ai să ne-nvii şi nouă
tot ce-am iubit şi-am îngropat.

Tu Cel ce-ai vindecat pe-atîţia
cîţi Te-au chemat în ceasul greu
eşti Cel ce-i poţi scăpa şi astăzi
pe-acei ce Te rugăm mereu.

Tu Cel ce Te-ai-nălţat la ceruri
şi şezi de-a dreapta Celui Sfînt,
eşti Cel ce poţi-nălţa şi-a noastră
viaţă din orice mormînt.

PRIVEŞTE-N OCHII LUI ISUS.

Priveşte-n ochii lui Isus,
priveşte-n ochii lui Isus
ca să cunoşti ce-ai de tăcut,
ca să-nţelegi ce ai de spus,
ca să alegi ce-ai de lăsat,
ca să priveşti ce ai de dus,
să ştii cît fac cele de jos
să ştii cît sînt cele de sus,
să poţi căuta cele ce sînt,
să poţi lăsa cele ce nu-s,
— priveşte-n ochii lui Isus.

Priveşte-n Jertfa lui Hristos,
priveşte-n Jertfa lui Hristos
să vezi în ce adînc zăceai,
să vezi din ce blestem te-a scos
să ştii ce ai acum, crezînd,
să ştii ce pierzi, necredincios,
să simţi ce-i harul, ascultînd,
să ştii ce-i drumul luminos,
să afli-un cer deschis plecînd
să-ncununezi sfîrşit frumos,
— priveşte-n Jertfa lui Hristos.

Priveşte-n slava lui Isus,
priveşte-n slava lui Isus
să vezi ce-i raiul nesfîrşit,
să vezi ce-i focul ne apus,
să înţelegi tot ce-a fost scris,
să crezi în tot ce ni s-a spus,
să ştii ce preţ au toate jos,
să ştii ce har au toate sus
să poţi avea cele ce sînt,
să poţi lăsa cele ce nu-s,
— priveşte-n slava lui Isus.

SUIM PRINTR-O VIAŢĂ.

Suim printr-o viaţă atît de zbuciumată
urcuşul mîntuirii atît de-anevoios
ni-e inima sleită şi faţa asudată
— ci singura odihnă a noastră-i în Hristos.

Ne strecurăm prin vremuri atît de desfrînate,
la orice pas pîndeşte un leu primejdios,
de-a lungul căii-s numai ispite şi păcate,
— ci singura salvare a noastră-i în Hristos.

Trăim cu nişte semeni atît de fără milă —
cu faţă-ncremenită, cu ochiu mînios,

oriunde am ajunge aflăm aceeaşi silă
— ci singurul prieten al nostru e Hristos.

Destul ni-acum urcuşul cu-această grea povară,
de-ajuns luat-am ură pe tot ce-am dat frumos
ne e şi gura Doamne şi inima amară
— ci singura dorinţă-i s-ajungem la Hristos.

PENTRU CREDINŢA TA-N HRISTOS.

Pentru credinţa ta-n Hristos vei fi salvat din moarte
dar pentru necredinţa ta, de cer te vei desparte

O, nu mai fi necredincios
ci crede grabnic şi voios
şi te va mîntui Hristos.

Pentru credinţa lor cei buni vedea-vor Ţara vie
dar pentru necredinţa lor, cei răi pier pe vecie.

Pentru credinţa lor cei drepţi vor moşteni-n lumină
dar pentru necredinţa lor pier cei nedrepţi în vină.

Pentru credinţa ta-n Isus iertat poţi fi de toate
dar pentru necredinţă-n veci poţi rămînea-n păcate.

Pentru credinţa ta de azi poţi fi cu Domnul mîne
dar pentru necredinţa ta poţi cu satan rămîne.

Pentru credinţa ta-n Hristos ai slava cea mai mare
dar pentru necredinţa ta — gheena-ngrozitoare.

CUM SĂ POT MUSTRA PĂCATUL?

Cum să pot mustra păcatul
altora, cu glasul sus
cînd în viaţa mea el este
în tot văzul lumii pus?

Scoate Doamne, scoate Doamne
răul din viaţa mea,
după-aceea, după-aceea
eu din alţii-l voi putea.

Cum să pot să-ndrum copii
altora, pe-un drum frumos
cînd ai mei se pierd în lume
şi nu-i chem după Hristos?

Cum să pot să fac lucrarea
Harului, în chip curat
cînd în viaţa mea sfinţirea
n-a rodit cu-adevărat?

Cum să-L pot sluji pe Domnul
cînd eu trag al lumii ham?
— Nu-i de-ajuns să vreau lumina
trebuie să lupt s-o am!

Doamne, fă să am putere
să fac slujba celor buni —
nalţă-mi viaţa pe Taborul
de-nfrînări şi rugăciuni.

NOI ŞTIM CE HAR E MÎNTUIREA.

Noi ştim ce har e mîntuirea
şi raiul ei cît e de sus
— şi totuşi ce puţini o cerem
cu lacrimi, cum a zis Isus.

Isuse, aprinde
iubirea-Ţi în noi
spre-a nu ne cuprinde
al lumii noroi.

Noi ştim ce slavă-i ascultarea
şi chipul ei cît de frumos,
şi totuşi ce puţin o facem
smeriţi, cum a făcut Hristos.

Noi ştim ce veşnică-i răsplata
acelor ce sfîrşesc luptînd
şi totuşi ce puţin ne zbatem
şi cîţi cădem la primul rînd!

Noi ştim ce scumpă e cununa
ostaşului biruitor
şi totuşi cît de mulţi o uită
— în patimi cad şi-n patimi mor.

Noi ştim că după noi rămîne
o cale pentru mulţi de-acum
şi totuşi cîţi din noi ne-o ducem
nu către cer — ci către scrum.

ACELA CE DOREŞTE SLAVA.

Acela ce doreşte slava
să ştie c-are de luptat
cu eul lui, cu duhul lumii
şi cu păcatul — ne-ncetat.
Să lupte, să învingă lumea
nălţîndu-se mereu mai sus
şi-acolo-ngenunchiat la Cruce
să-şi ia putere din Isus.

Orice cădere, să-l ridice
mai hotărît şi înţelept,

mai veghetor făcîndu-i duhul
mai sfîntă flacăra din piept.
Trecînd biruitor prin toate
mereu cu adevăru-nclinș,
curînd ajunge starea-n care
nimica nu-i de neînvins

Să poată-odată și el spune
senin, înalt și fericit
precum Isus a spus la urmă:
— curaj, căci Eu am biruit.
Acel ce caută mîntuirea
luptînd statornic și aprins
ținîndu-și la Hristos privirea
— ajunge-odată de ne-nvins

DIN TOATĂ INIMA-ȚI CÎNT ȚIE

Din toată inima-Ți cînt Ție
slăvit și unic Dumnezeu
cînd văd cu cîtă măreție
și slavă Te-nconjori mereu.

Slăvit să fii, slăvit să fii
de-a Tale lucruri mii și mii

Minunile ce dinafară
mereu le văd tot mai uimit
mă fac să le cunosc pe-acelea
din sufletu-mi nebănuit.

Cîntările-nconjurătoare
pe care le ascult mereu
mă-nvață să le-aud pe-acelea
din taina sufletului meu.

Trăind slăvită-mpărtășirea
în adunare cu Hristos,

doresc mai mult destăinuirea
din ceasul singur şi duios.

Cu cît sui mai înalte trepte
pe-acest slăvit urcuş ceresc,
mi-s zările mai înţelepte
şi chipul mai nepămîntesc.

Din toată inima-Ţi cînt *Ţie*
de tot ce-afară văd şi-ascult
dar de slăvita-mpărăţie
din înlăuntru — şi mai mult.

BUCURIA NU-I DEPLINĂ.

Bucuria nu-i deplină
decît lîngă Dumnezeu,
numai harul Lui lumină
cerul inimii mereu.

Bucuria nu-i curată
decît cînd e în Hristos,
numai ea-i despovărată
de lumesc şi păcătos.

Bucuria nu-i senină
decît cînd e-n Duhul Sfînt,
atunci flcăra-i divină
umple sufletul de-avînt.

Bucuria nu-i întreagă
decît lîngă cei iubiţi,
numai strîngerea lor dragă
ne lumină fericiţi.

Bucuria nu-i frumoasă
decît la culesul plin
cînd din munca dureroasă
îţi strîngi roadele senin.

Bucuria nu-i cerească
decît sus, pe-acel Tabor
unde lupta nelumească
ţi-o sfîrşeşti biruitor.

UNDE E HRISTOS...

Unde e Hristos, e-alt soare,
altă lume şi-alt hotar.
Orice lacrimă-i o floare
orice suflet e-un altar.

Unde e Hristos, unde e Hristos
totu-i drag şi luminos
totu-i dulce şi frumos
unde e Hristos

Ochii-s numai prietenie
numai pace-n orice zări
pe-orice cale afli-o mie
de săruturi şi cîntări.

Către Adevărul dulce
afli orice drum uşor,
alipirea ta de Cruce
e putere şi fior.

Rugăciunea-i adorare
spusă-n şoapte şi-n tăceri
slavei ei strălucitoare
n-ai hotare nicăieri.

În tot ce priveşti-nainte
nu-s nici piedeci, nici vrăjmaşi
tot ce-i sfînt iubeşti fierbinte
tot ce-i rău, cu grabă laşi.

— Doamne, pentru veşnicie
n-am decît un dor frumos
să trăiesc cu vrednicie
şi să mor unde-I Hristos

HRISTOS E-N FRUNTE

Hristos e-n frunte — şi noi totuşi
ne temem să înaintăm
— de ce uităm atît de-adesea
c-al Lui e steagul ce-l purtăm?
Să nu uităm, să nu uităm
c-al Lui e steagul ce-l purtăm!

Hristos e-n foc — şi noi cu teamă
de-al Lui cuptor ne tot ferim
— de ce uităm Isuse oare
că doar prin Cruce biruim?
Să nu uităm, să nu uităm
că doar prin cruce biruim!

Hristos e-n valuri — şi noi încă
privim cu spaimă la vîltori,
— de ce uităm, de frica lumii
cununa de biruitori?
Să nu uităm, să nu uităm
cununa de biruitori!

Hristos e-aici — şi-n noi nu arde
puternic inima de drag
— de ce uităm, o scump Isuse
că între noi e doar un prag?
Să nu uităm, să nu uităm
că între noi e doar un prag.

Hristos e-n cer — şi noi nu credem
că şi noi o să fim curînd
— de ce uităm aşa degrabă
ce slavă moştenim crezînd?
Să nu uităm, să nu uităm
ce slavă moştenim crezînd.

PĂRTĂŞIA E PECETEA.

Părtăşia e pecetea cea de aur a iubirii
ce ne pune peste inimi semnul îndumnezeirii;
ea ne face dulce munca, ea cuvîntul drag ni-l face,
prin ea ştim că fericirea nu-i în lupte ci-i în pace

Părtăşia, părtăşia
Doamne să ne-o dai
prin ea creşte bucuria
şi trăim în rai.

Părtăşia-i sărbătoarea inimilor înfrăţite
ea singurătăţii noastre îi dă aripi însorite,
ea ni-e luntrea ce ne poartă pe-a iubirii blîndă mare
pîn-la ţărmul veşniciei într-o dulce-mbrăţişare.

Părtăşia-i hrana scumpă a singurătăţii mele
ea hotarul păcii-l mută pînă dincolo de stele,
ea cuprinde lumea-ntreagă într-o dulce-mbrăţişare
Dumnezeul meu, aşeaz-o între fraţi şi-ntre popoare!

ÎNTRE CLIPA ASTA.

Între clipa asta şi-ntre veşnicie
calea e-o părere, saltul e un vis
— Doamne, minte trează dăruieşte-mi mie
s-aleg drumul slavei pînă mi-e deschis.

Între firea veche şi-ntre firea sfîntă
lupta este lungă, preţul este greu
— Doamne, dăruieşte-mi dragostea ne-nfrîntă
care-mi ţine pururi tare duhul meu.

Între noaptea morţii şi-ntre Ziua vieţii
trecerea e scurtă, pragul e înalt
— Doamne, dăruieşte-mi zborul tinereţii
să ating puternic ţărmul celălalt.

Între tina urii şi-ntre cerul milei
noaptea e adîncă şi hotarul larg,
— Doamne, dăruieşte-mi strălucirea zilei
bezna s-o împrăştiu, stavila s-o sparg.

Între lumea asta şi-ntre ceialaltă
ne-trecut e-adîncul, veşnic e-un hotar,
— Doamne, dăruieşte-mi calea cea mai-naltă
puntea Crucii Tale, între noi — şi har.

CHEMAREA VĂ AŞTEAPTĂ.

Chemarea vă aşteaptă
să-ntoarceţi la Isus
— cît oare tot nu faceţi
ce-atîta timp s-a spus?

O ascultaţi, o ascultaţi,
veniţi, cît mai sînteţi chemaţi

Iertarea vă aşteaptă
să vi se dea în dar,
— cît oare tot rămîneţi
dincolo de hotar?

Lumina vă aşteaptă
să vă-noiţi prin ea,
— cît oare veţi mai zace
robiţi de noaptea grea?

Cununa vă aşteaptă
cu străluciri cereşti,
— cît oare mai tot strîngeţi
gunoaiele lumeşti?

... Sau iadul vă aşteaptă
cu focu-i fioros,
— cît oare mai respingeţi
iertarea lui Hristos?

SE-NCHID ŞI SE DESCHID ÎNTR-UNA.

Se-nchid şi se deschid într-una
atîtea uşi pentru Cuvînt
— o foloseşte-te de ele
cît timpul care-l ai e sfînt.

Se fac şi se desfac într-una
atîtea căi înspre Hristos
— o mergi cît mai grăbit pe ele
cît orice pas ţi-e preţios.

Se-aud şi se ascund într-una
atîtea glasuri şi chemări,
— o, cercetează-le cu grijă
cît ştii curatele cărări.

Se nasc şi se sfîrşeac într-una
atîtea vieţi în jurul tău
— o, caută-le cu bunătate
cît multe drumuri duc spre rău.

Se pierd şi se întorc într-una
atîţi din cei ce te-nsoţesc
— o, nu mai sta-n nehotărîre
căci zilele de har sfîrşesc.

TOT CE-AI ÎNTREBA, ŢI-AR SPUNE.

Tot ce-ai întreba, ţi-ar spune
marele-adevăr divin
despre viaţă, despre moarte:
de-unde sînt — şi cum se ţin!

— Cum ţi-ar spune răsăritul
soarelui, ieşind tăcut
măreţia Celui care
l-a-ntocmit, de la-nceput!

Cum ai auzi-n tăcere
dintre stele şi pămînt
cu cutremur şi uimire
paşii Lui pe timp trecînd!

Şi cum ai simţi din toate
ce-a fost drept — şi n-ai văzut,
ce-a fost ieri — şi n-o fi mîine
ce-a fost sfînt — şi n-ai crezut!

Şi din toate ai pricepe
adorînd pe Cel ascuns,
cum să mori pentru-nviere
şi să vezi ce-i nepătruns!

IZBÎNDA DUHULUI LUMINII.

Izbînda duhului luminii
asupra firii pămînteşti,
îţi dă slăvită libertate
în zborul spre trăiri cereşti.

Atunci cîntarea fericită
a duhului eliberat
cu cît trec ani şi suferinţe
străluce mai cu-adevărat.

Atunci cu cît te-nalţi din tina
acestui trai neputincios,
cu-atît redobîndeşti lumina
desăvîrşirii cu Hristos.

Din vîrful muntelui Minunii
vezi totul într-un veşnic fel,
nici liniştea nici rugăciunea
nu-s nicăiri, cum sînt pe el.

Cu teama morţii biruită
cu orice valuri dedesupt,
cu-ntreaga-ţi Golgotă suită
trăieşti un praznic ne-ntrerupt.

Atunci spre viaţa ceialaltă,
de dincolo de orice greu,
duci preamărirea cea mai-naltă
ce poţi s-o dai lui Dumnezeu.

SĂ NU-ŢI ÎNGROPI FRICOS TALANTUL.

Să nu-ţi îngropi fricos talantul,
nici lampa ta să n-o ascunzi —
pe mare-i vînt şi-i întunerec
mulţi pot pieri — şi *tu* răspunzi!

Să nu-ţi încui cu lacăt uşa
nici cîinii să-i slobozi uşor,
pot mulţi pieri în frig şi-n foame
— şi *tu* răspunzi de moartea lor!

Să nu-ţi deschizi prea aspru gura
nici ochii să-ţi închizi prea moi,
sînt buni ce mor, sînt răi ce-nvie
— şi *tu* ai să răspunzi apoi.

Să nu-ţi dezlegi prea des cărarea
nici paşii să nu-ţi legi prea rar
— de orice rîs acum prea dulce
se plînge cîndva prea amar.

Să nu-ţi vezi prea uşoară vina
nici al virtuţii drum prea greu —
nimic nu-i scump, nimic nu-i veşnic
ca sufletul şi Dumnezeu.

Nu-ţi da, nici părăsi, nici vinde
aceste bunuri nicidecum,
că multe veacuri ţi-s legate
de firul clipei de acum!

CEL CREDINCIOS PRIMEŞTE TOTUL.

Cel credincios primeşte totul
din mîinile lui Dumnezeu
şi-atunci cu lacrimi mulţumeşte
ca de-un uşor — de orice greu.

Cel înţelept priveşte totul
din înainte spre-napoi
şi-atunci uşor va şti s-aleagă
ce-i aur scump — şi ce-i noroi.

Cel răbdător se-ncrede-n totul
în al dreptăţii lui sfîrşit
şi-atunci prin toate el rămîne
netulburat — şi neclintit.

Cel ne-ntinat îndură toate
privind răsplata lui Hristos
şi-atunci din toate el se-nalţă
mai liniştit — şi luminos.

Cel ne-lumesc îşi leagă-n totul
fiinţa lui de-un ţel ceresc
şi-atunci nici temeri, nici ispite
nu-l mai atrag, — nu-l mai clintesc.

LA ŢĂRMUL MĂRII MELE.

La ţărmul mării mele atît de frămîntate
ai apărut odată, demult, Iusus iubit,
vuia atunci furtuna cu valuri spăimîntate
— dar Tu mi-ai spus Cuvîntul şi tot s-a potolit.

În nopţile tăcerii singurătăţii mele
ai răsărit odată Tu, soare adorat,
şi toată zbuciumarea suspinelor din ele
s-a prefăcut cereşte un imn înfiorat.

În vatra sărăciei pustiului din mine
Te-ai arătat odată Tu prietenul meu drag
şi-n locul unde-atuncea plîngeam printre ruine
iubirea are-o casă, cîntarea are-un steag.

Ce bine-mi este-acuma preabunul meu Isuse
— dar uneori mai tremur de-un gînd îngrijorat:
nu-mi mai aduce noaptea singurătăţii duse,
nu-mi mai lua seninul pe care mi l-ai dat!

AŞ VREA SĂ MERG.

Aş vrea să merg spre orice muncă
aşa cum merg spre-o rugăciune
viaţa mea, pe-aceste două
nedespărţit să le-mpreune.

Aş vrea să merg spre orice semen
aşa cum merg spre-un dulce frate
să dau bineţi mîngăietoare
şi să culeg priviri curate.

Aş vrea să merg spre-orice durere
aşa cum merg spre-o-mbrăţişare,
aş vrea să merg spre judecată
aşa cum merg spre sărbătoare.

Aş vrea să merg spre orice moarte
aşa cum merg spre-o seară lină,
cu viaţa ca o pîine caldă
cu ziua ca o masă plină.

Aş vrea să merg spre veşnicie
cum merg spre dorul casei mele . . .
— O Doamne-aşa Te rog cu lacrimi
ajută-mă să merg spre ele.

ORIŞICÎT MI-AR FI CURAŢE.

Orişicît mi-ar fi curate
gîndurile şi umblarea
nu pot fi aici de-a pururi
oaspetele Tău Isus.
Vin şi clipe cînd m-alungă
vînturile şi-noptarea
vin şi nori să-mi stingă duhul
stări cînd pacea mea s-a dus.

Cum Te rog atunci Isuse
să mă-nalţi cît mai de grabă
— dureroasa cheltuire
însă mă slăbeşte-amar.
Tu, ce-mi poţi salva lumina
vindecă-mi voinţa slabă,
primeneşte-mi untdelemnul
umple-mă din nou cu har.

Cu fiorul rugăciunii
să-mi alungi atunci mîhnirea
cu spălarea-mpărtăşirii
fă-mi iar chipul strălucit;
cu sărutul mă sfinţeşte,
mă-nveşmîntă cu iubirea
şi mă fă din nou Isuse
oaspetele Tău iubit.

A TRECUT ISUSE VÎNTUL.

A trecut Isuse vîntul de-ndoieli şi de-ntrebări
dar adîncurile mele uneori se mai frămîntă,
uneori mai pierd seninul şi mai vin acele stări
cînd prăpăstiile mele mă-ntristează şi-nspăimîntă.

Dar nu-i zbuciumul căutării în acest frămînt slăvit
ci-opintirea năzuinţei de-a mă înălţa mai tare
către zările divine ele-acelui cer suit
din lumină spre-o lumină tot mai mare şi mai mare.

Nu-i popas să mă reţină, nici ajuns la vreun hotar
cînd avîntul mă avîntă mai departe şi departe,
simt mereu în mine-ndemnul ce mă-mpinge iar şi iar
fără preget, fără stavili, dincolo de orice moarte.

Presimţirea-nfrigurată a răpirii sufleteşti
mi-e ca teama-mbrăţişării cu puterile divine,
însă greutatea slavei din trăirile cereşti
nu-mi apasă ci-mi descarcă tot trupescul de pe mine.

Ce milenii de lumină pot străbate-n duh cu-un gînd,
cum să-Ţi pot găsi cuvinte şi cîntări de preamărire,
care oare e hotarul unde-aş obosi cîntînd,
cînd această veşnicie mi-este-un zbor prin strălucire?

DOAR ÎNCEPUTU-I GREU.

Doar începutu-i greu cînd pasul
începe-a-ţi coborî spre iad
şi-apoi la vale mergi ca apa
alunecînd spre-al morţii vad.

Trezeşte-te-ngrozit şi-ntoarce
cît încă moartea nu te-a prins,
Isus Hristos te poate scoate
din orişice vîrtej te-a-ncins.

Viclean şi-adormitor e glasul
ispititorului vrăjmaş,
cu mii de legături te-neinge
o clipă doar cînd i te laşi.

Priveşte-ţi îngrozit adîncul
în care-ar fi să te îneci
şi-ntoarce-o clipă mai devreme
de-a nu fi prea tîrziu pe veci.

Cu lupta cea mai grea opreşte-ţi
al prăbuşirii-alunecuş
cu cel mai sfînt avînt grăbeşte-ţi
al mîntuirii drag urcuş.

Priveşte-ţi sus cununa slavei
şi tronul lîngă Dumnezeu
şi dă tot preţul pentru ele
că nu-i prea scump şi nici prea greu.

PRIVEŞTE-N SUS...

Priveşte-n sus la minunata stare
şi locul scump din care ai căzut,
acolo-i sfînta şi senina zare
şi tot ce prin cădere ai pierdut.

Cutremură-te-adînc şi te ridică
strigîndu-L pe Hristos în ajutor,
chemîndu-L cu credinţă şi cu frică
El ţi-este singurul Mîntuitor.

Priveşte-n jos la groaza-ntunecată
ascunsă-n fumul veşnicelor munci,
acolo ţi-e Gheena blestemată
în care vrei orbeşte să te-arunci.

Ai mai putea, ai mai putea azi încă
să te ridici spre cerul tău pierdut,
mai poţi opri căderea ta adîncă
chiar de-ai ajunge-n ultimul minut.

Adu-ţi aminte-ndurerat de starea
în care-ai fost atît de fericit,
cînd tu-L urmai cu toată ascultarea
pe dragul tău Mîntuitor iubit.

Dă-ţi iar întregul preţ de liberare,
dă-ţi orice jertfă să te curăţeşti
că însăşi lupta să te-ntorci spre soare
te va umplea de bucurii cereşti.

VA FI ODATĂ-O PACE.

Va fi odată-o pace pe veci netulburată,
va creşte-odată grîul ca cedri din Liban,
va fi odată-o turmă din lumea asta toată
şi miei n-o să aibă de-atunci nici un duşman.

Iubirea o să aibă o Patrie Slăvită
în care Adevărul, doar el, va fi-mpărat,
în care bucuria va fi desăvîrşită
şi Domnul singur Soare de-a pururi adorat.

Acum mă rog cu fraţii plîngînd cu frunţi plecate
aici stropesc cu lacrimi atîtea căi de dor;
— Acolo însă toate pe veci vor fi uitate
ne vom scălda iubirea în veşnicul Izvor.

O, Viitor de aur cuprinde-mă în tine
cu inima şi ochii desprinşi de tot ce-i jos
să-mi ai pe totdeauna tot sufletul din mine
aprins ca o mireasmă în calea lui Hristos.

NU-I DRUMUL SPRE NEPRIHĂNIRE.

Nu-i drumul spre neprihănire
bătătorit, uşor şi lin,
ci-i un urcuş de munci şi lupte
cu-nsîngerări şi lacrimi plin.

Dar unde sfînta-ţi nevoinţă
învinge drumul cel mai greu,
de-acolo înc-o năzuinţă
şi duhul tău e-n Dumnezeu.

Durerea-i preţul adîncirii
prin care-n Adevăr pătrunzi,
dar tainelor dumnezeirii
numa-n genunchi ştii să răspunzi.

Singurătatea e aripa
cu care zbori cel mai uşor
pîn-la lumina şi la clipa
dumnezeescului fior.

Deschide-i drum singurătăţii
spre-al sufletului tău altar,
predă-te rob al bunătăţii
— şi nu mai ai mai-nalt hotar.

Aceasta te desparte-adesea
de cei cu care-ai vrea să fii,
dar ce-ţi va da neprihănirea
e înmiit mai mult, să ştii.

NU TE LĂSA.

Nu te lăsa molatec mereu împins şi tras
de oameni şi ispite pe căi înnegurate.
Ci luptă şi veghează-ţi al vieţii orice pas
ţinîndu-te-ntrutotul mereu pe căi curate.

Păstrează-ţi tot lăuntrul în pace şi în har
cu-atît mai mult cu cît eşti de moarte mai aproape,
nu-ngădui ispitei şi slăbiciunii iar
lumina să ţi-o stingă şi pacea să ţi-o sape.

Aşa ajungi odată la starea unde nu-s
puteri să mai înfrîngă seninul sfînt din tine
şi unde părtăşia cu-ai tăi şi cu Isus
îţi face viaţa dulce şi căile senine.

Cînd, dureros adesea, simţi încă-nverşunat
cum luptă şi se zbate în tine vechea fire,
o, nu-ţi slăbi genunchii să n-ajungi la păcat
nu merge-ncet, aleargă s-ajungi la mîntuire.

Dă zbor, prin rugăciune, puterii firii noi
înalţă-ţi conştiinţa adesea temătoare,
în urmă ţi-e păcatul, — nici nu privi-napoi
aleargă spre cunună ca zorile spre soare.

CE LIMPEDE-MI VĂD AZI.

Ce limpede-mi văd azi chemarea
primită cîndva de demult,
dar care nu ştiam atuncea
nici s-o-nţeleg, nici s-o ascult.

Ce limpede-mi văd azi menirea
ce-mi rînduise Dumnezeu,
cînd m-a chemat Hristos, cînd Duhul
mi-a înnoit lăuntrul meu.

Ce limpede-mi cunosc cărarea
pe care trebuia să vin
spre-acest sfîrşit de biruinţă
neşovăielnic şi senin.

Ce limpede-mi ştiu datoria
pe care trebuia s-o fac
ca să ajung la răsplătire
cu-un cuget liniştit în veac.

Ce limpede-mi văd azi ce viaţă
eram dator să duc mereu
ca să mă pot acuma-n pace
înfăţişa lui Dumnezeu...

Ce limpede văd azi Isuse
că numai harul Tău mi-a dat
cîştigul fericit cu care
Îţi pot preda ce mi-ai predat.

DE HOTARELE LUMINII.

De hotarele luminii ce aproape mă găsesc
dar cînd amintiri, cînd temeri mă reţin să nu păşesc.
Mi-am dus crucea cu credinţă, pîn-la Golgota suind
şi-astăzi între răstignire şi-ntre slavă stau privind.

Doruri şi nelinişti parcă mai pun aripilor lut
gustul dragostei lăsate încă nu-i de tot trecut,
iar la marea biruinţă nu ajung decît uitînd
tot ce inima mai ţine şi n-ar vrea lăsat niciclnd.

Tot ce n-am lăsat să ardă din trecutul meu pe drum
parcă-mpiedecă lumina şi mi-o-ntunecă acum,
însă Duhul biruinţei, dădătorul meu de-avînt
vine-n cumpăna-ncercării şi-mi ajută pasul sfînt.

După toată-această scurtă tremurare şi declin
sufletul lua-şi-va zborul larg, biruitor şi lin
nu voi şti din cîte ceruri am ieşit sau am pătruns
dar îmi voi cunoaşte locul,
şi voi şti cînd am ajuns.

NU ŞTIM DE CE.

Nu ştim de ce ne treci adesea
prin fiere şi oţet şi fier
dar ştim că tot ce nu ştim astăzi
vom şti odată-acolo-n cer.

Nu ştim de ce sîntem adesea
prea slabi, prea reci şi prea săraci
dar ştim că Tu vrei mai datornici
şi mai puternici să ne faci.

Nu ştim de ce ne dai adesea
dureri şi lacrimi şi amar,
dar ştim că-n toate de-orice dată
s-ascunde-un nou şi dulce har.

Nu ştim de ce ne ceri adesea
slujiri şi jertfe şi poveri
dar ştim c-o binecuvîntare
ne dai prin tot ce Tu ne ceri.

Nu ştim de ce ne duci adesea
în loc de chin ori de noroi,
dar ştim că-n orice loc e-o slujbă
pe care Tu o ceri la noi.

Nu ştim dece ne-opreşti adesea
să nu ne ducem unde vrem,
dar ştim că drumul fără Tine
ajunge cel mai greu blestem.

CU-ATÎTEA LACRIMI.

Cu-atîtea lacrimi a fost plină
în lumea asta viaţa mea
că oricînd cineva suspină
eu plîng cu el cu-o jale grea.
Dar şi-ntr-atît cîntarea dulce
a bucuriei am trăit
că pe-orişicare drum m-aş duce
eu cînt cînd văd un fericit.

Am suferit atît de-amară
singurătate pe pămînt
că nu pot să mai văd povară
pe nici un singur umăr frînt.
Dar şi-ntr-atîta însoţirea
iubirii dulci m-a-nconjurat
că pe-orice semen în iubirea
cea mai din cer l-aş vrea purtat.

Am cunoscut aşa minciuna
că pe-orice om îl bănuiesc
Dar şi încrederea că-ntr-una
mă-ncred în toţi ce-i întîlnesc.
O Doamne, dar de orice rele
desparte-acum sufletul meu
în veci să nu fiu unde-s ele,
nici ele-n veci unde-aş fi eu.

IATĂ DIMINEAŢA...

Iată Dimineaţa
mea a răsărit
iată, dulce, faţa
Celui Preaiubit.

Iată cerul dulce,
iată-acel senin
unde ne va duce
carul Lui divin.

Iată solul vine
cu veşmînt de vis
— Slavă Cui, la mine
astăzi te-a trimis.

Iată strălucită
Casa mea de Sus
— Slavă negrăită
Ţie drag Isus.

Iată poarta vieţii
cu luciri de nea,
toată slava Feţii
ce m-aşteaptă-n ea.

Iată scumpul Mire
iat-al Slavei prag
— veşnică iubire
Ţie Mire Drag.

LA CAPĂT DE CĂLĂTORIE.

La capăt de călătorie
opreşte-o clipă să privim,
de-aici departe de pustie
din porţi de la Ierusalim!...

— Ce minunat mi-a fost cu Tine
tot lungul drum călătorit
ca-n dimineţile senine
trăirea unui vis dorit.

De-aici din margini de hotare
privim acum duios-napoi
şi parc-o dulce defătare
e tot ce-am dus alături noi.

Au curs din rana crucii mele
pe care-alături Te-am avut
câţi stropi de sînge şi de stele
atîtea imnuri s-au făcut.

Sudoarea pietrei şi-a ruginii
cît-am prelins-o pătimind
ni-e azi şuvoaiele luminii
prin care trecem strălucind...

Nedespărţiţi am fost pe cale
nedespărţiţi de-a pururi Sus
— Întoarce-Ţi Faţa dinspre vale
Deschide,
s-a sfîrşit
Isus!...

Slăvit să fie *Domnul*
căci *El* ne-a dăruit
lumina şi-ajutorul
s-ajungem la...

..SFIRŞIT

CUPRINS

— A —

Aceasta-i Golgota 59
Acela ce doreşte slava 899
Acel ce pururi are grijă 771
Acolo de unde 444
Acolo m-a aflat lumina 492
Adeseori ispite grele 432
Adeseori în lupte 530
Adeseori în rugă 86
Adevăr 790
Adevărul n-are încă 872
Adîncuri 813
Afară vor fi cîinii 336
A fost cîndva o veşnicie 671
Aici vom rămînea mereu 639
Ai fost dator 759
Ai grijă-ntotdeauna 833
Ai milă Tu 450
Ai necazuri? 140
Ai ostenit? 540
Ajută-ne să Te iubim 424
Alături am purtat 423
Aleargă, mai aleargă 189
Al cerului cîntec 234
Al cui e soarele? 604
Al tău e numai astăzi 703
Al Tău nume 233
A lumii avuţii 703
Am cu Hristos un legămînt 321
Am cu păcatul un război 330
Am cu viaţa un cules 329
Am fost copilul 51
Am lăsat în urmă lumea 240
Am tot strigat 876
Am trecut 255
Anii trec ca norii 862
An Nou 57
Apără Isus iubit 192
Apostoli binecuvîntaţi 103
Aproape ca o seară 712
Argilă şi cernoziom 463
Ascultarea 801
Ascultă cînd Hristos te cheamă 751
Ascultă-ţi glasul conştiinţei 383
Astăzi cînd cobori 85
Aşa Isuse aş vrea I 295
Aşa Isuse aş vrea II 296
Aşa Te rog Isuse Doamne 692
Aşa ţi-ar spune seara 315
Aş dorii să cînt 171
Aş dorii să pot fi 860
Aşteaptă 567
Aşteptări 803
Aştepţi să vină? 615
Aş vrea 823
Aş vrea din ochi 243
Aş vrea să merg 910
Atît de-aproape eşti 422
Atotputernic Dumnezeu 449
A trecut Isuse vîntul 911
Atuncia cînd 51
Atunci cînd vei venii 124
Au trecut 480
Avem nevoie tot mai mult 886
Avut-am voie 491
Azi cînd anul vechi 125

— B —

Binecuvîntată-i nunta 867
Binecuvîntat e-acela 584
Binecuvîntează Doamne adunările 704
Biruinţe 817
Blîndul Păstor 23
Bolnav de dorul Tău 102
Bolnav de iubire 274
Bucuria nu-i deplină 901
Bucurie 791

— C —

Ca anii tinereţii 707
Ca faţa dragostei aprinse 302
Calea sîngelui Golgotei 879
Cale-ngustă, cale-ngustă 403
Ca harul dragostei dintîi 687
Care-i alt Dumnezeu mare? 496
Carte Sfîntă 80
Ca un ascuns mărgăritar 432
Călător 783
Căzut 51
Ce-adevăr ai dat Isuse 868
Ce-adînc mă mîngîi Tu 427
Ce-ai dorii tu oare? 260
Ce-ai împlinit? 393
Ce-ai mai de preţ? 395
Ce-ai semănat 470
Ce-ar fi Doamne 373
Ce bine-i printre voi 857
Ce dor adînc 278
Ce dragă-mi e viaţa 665
Ce drag ne-a fost 626
Ce drept eşti Tu 106
Ce dulce-a fost cîndva 365
Ce dulce eşti 104
Ce dulce-i pacea Ta 115
Ce dulce-mi sună 241
Ce duşmănit eşti Tu acum 837
Ce fericit aş fi cînd viaţa 843
Ce fierbinte e iubirea 280
Ce grabnic trece timpul 889
Ce grea-i ades 564
Ce greu atîrnă în lumină 747
Ce har e-n inimă iubirea 739
Cei ce-au mers 742
Ce jertfă scumpă 863
Ce lacomi ne sînt ochii 601
Cel care-a plătit vieţii 708
Cel credincios primeşte totul 908
Ce limpede-mi văd azi 916
Ce liniştiţi sînt paşii tăi 294
Cel slăvit de noi 300
Ce mare eşti Tu! 105
Ce mă înveţi tu? 532
Ce măreţ biruitor 166
Ce minunat eşti în lumina 660
Ce mult grijim noi timpul 731
Ce mult ne stăpîneşte astăzi 327
Ce mulţi oameni nu vor ştii 850
Ce-nalt e Doamne 369
Ce ne-a-ntărit? 501
Ce-nşelător e gîndul dus 649

Ce nume-ar fi 233
Ce nume scump 279
Ce oare duci? 519
Ce păreri de rău sînt Doamne 889
Ce poate-un om? 516
Ce rost mai ai 642
Ce rost mai are? 568
Ce ruşinaţi se vor întoarce 726
Ce sfînt e-un legămînt 768
Ce sîntem noi Doamne? 707
Ce slab e glasul meu 343
Ce scurtă-i ziua asta 717
Ce taine-ascunde aşteptarea! 625
Ce tainic te-nconjoară Domnul 833
Ce vei face cînd aceste 846
Chemarea vă aşteaptă 905
Chemări 800
Chear dac-aş şti 571
Chear dacă ar fi să-ndur 302
Chear dacă pînă astăzi 531
Chear mergînd cu Domnul 404
Chear omul cel mai tare 660
Chear şi de mai da în mîna 690
Cina Domnului 39
Cine oare? 261
Ci parcă numai 506
Cînd ai iubirea lui Hristos 695
Cînd ai lumina-n tine 717
Cînd ai să vii 580
Cînd ai trimis 79
Cînd ai zămislit Iubirea 247
Cînd am să plec 580
Cînd calea-mi pare-nchisă 574
Cînd chip Tu vei lua în noi 638
Cînd Dumnezeu 621
Cînd eram copil 68
Cînd eşti dat în mîna celor 734
Cînd faţa eu mi-o-ntorc 668
Cînd gîndesc 162
Cînd în graba mea 885
Cînd înţelegi 591
Cînd Îţi ascult cuvîntul 880
Cînd las din mînă harfa 845
Cînd mă silesc 565
Cînd mă rugai 568
Cînd mi-ai descoperit lumina 760
Cînd mi-este greu 61
Cînd mii de fraţi ai tăi 348
Cînd munca mea 574
Cînd n-am putut 326
Cînd ne-ai lăsat 433
Cînd noi nu vom mai fi 373
Cînd nu gîndeşti decît la tine 743
Cînd nu mai ai nevoie 394
Cînd nu mai vezi 489
Cînd nu-mi pot plînge ochii 575
Cînd nu ştii 549
Cînd ochii-n sus 259
Cînd ochii storşi de lacrimi 730
Cînd pierdut eram 49
Cînd psalmul cel din urmă 571
Cînd se va-ntoarce Israel 122

Cînd simt că se apropie furtuna 440
Cînd sînt cu Tine 887
Cînd soarele 216
Cînd soarele de-acum 407
Cînd sufletu-mi Te-a cunoscut 577
Cînd suprema suferinţă 858
Cînd şoapta Ta 871
Cînd te afli-n valuri grele 856
Cînd Te-ai plecat spre noi 363
Cînd Te-ai coborît 37
Cînd te-am aflat 420
Cînd te-or covîrşii ispitele 149
Cînd te uiţi prea mult în soare 845
Cînd toată viaţa asta 762
Cînd tot ce văd e atît de viu 670
Cînd Tu eşti lîngă mine 241
Cînd Tu pluteşti pe-a mele valuri 676
Cînd Ţi-am înţeles chemarea 67
Cînd va începe nunta noastră 281
Cînd vei vedea 575
Cînd vezi pe cîţi 316
Cînd vrei să afli Adevărul 741
Cînd zăceam 35
Cînta o pasăre măiastră 58
Cîntarea roadelor 779
Cîntarea veşniciei 635
Cîntări de sus 635
Cîntări îndepărtate 113
Cîntările de drum 502
Cîntările dintîi 6
Cîntările din urmă 827
Cîntările învierii 471
Cîntările naşterii 452
Cîntările noastre 691
Cîntări nemuritoare 309
Cît ai tu mai mult ca alţii? 256
Cît am pierdut! 462
Cîtă vreme pentru Tine 733
Cît de aproape e Hristos 585
Cît de curată înfloreşte 539
Cît de neuitată eşti 288
Cîte rădăcini ascunse 599
Cît m-a durut 627
Cît păcatul m-a purtat 88
Cît puteţi bucuraţivă! 160
Cît se tot vesteşte astăzi 860
Cît va trăi lumina 540
Cîţi ani 536
Coboară-mi Doamne-mbărbătare 836
Coboară-Te lumină 342
Coboară ziua 755
Cpoii ai mulţumirii 142
Copil iubit 40
Copleşit de frumuseţea 137
Cred într-Unul Dumnezeu 496
Crede şi-ndrăzneşte 697
Credinţa nu-i numai iubire 817
Crin iubit 231
Cu alţi cocori 533
Cu atîtea lacrimi 918
Cu ce gînd caţi 651
Cu ce rămîi 615
Cu cine să Te-aseamăn 239

Cu cît ai un dor 839
Cu cîtă-nţelepciune 343
Cu cît cunosc mai bine 614
Cu cît mai lungă noaptea 549
Cu cît mai mulţi 542
Cu cît mai preţios 612
Cu cît mai strîns te ţii de Domnul 659
Cu Domnul spre Golgota I 16
Cu Domnul spre Golgota II 75
Cu Domnul spre Golgota III 94
Cu fiecare clipă 730
Cu fiecare noapte 323
Cu fiecare răsărit 578
Cu inima arzîndă 896
Culesul roadelor răbdării 596
Cum marea-şi aduce 305
Cum aş putea? 265
Cum aş putea eu spune? 610
Cum cerbul după ape 250
Cum cîntăreţii 301
Cum crezi să scapi 397
Cum crinii 456
Cu mîna Domnului 385
Cum nu mai lasă 844
Cum pot să cer? 617
Cum pot să-ţi mulţumesc? 227
Cum poţi să umblii oare? 728
Cum să nu Te cînt 292
Cum să pot mustra păcatul? 898
Cum să poţi hrăni pe alţii 696
Cum Ţi-aş putea cînta? 277
Cum zorii cheamă ziua 196
Cunoşti tu oare? 335
Cu proaspătă plăcere 428
Cu putinţă este 830
Curaj trudit semănător 566
Curăţia conştiinţei 385
Curînd va trebuii 332
Curînd soseşte vremea 526
Cu suflet alb 199
Cutează şi priveşte 490
Cu Tine -am învăţat 878
Cu toată dragostea 185
Cu tot întregul meu amar 121
Cuvîntul 784
Cuvîntul izvorît din Tine 338
Cuvîntul Tău 559
Cuvîntul Tău Isuse 726

— D —

Dac-ar fi să iau Isuse 447
Dacă 814
Dacă anii vieţii tale 841
Dacă eşti a lui Hristos 849
Dacă-i cea din urmă dată 849
Dacă iubirea lui Hristos 410
Dacă l-ai avea pe Domnul 894
Dacă ne-adunăm în Domnul 852
Dacă nu există suflet 398
Dacă nu-i acuma vremea 696
Dacă ostenesc Isuse 682
Dacă rodul tău 379
Dacă s-a făcut minunea 409

Dacă scriind puţin 608
Daţi drmul celor prinşi 329
Dă-mi Doamne bucuria 529
De-aş ajunge cea mai mare 861
De-aş putea să-ntorc 459
De-atîta vreme auzi 145
De atîtea ori 93
De atîtea ori te-a cercetat 134
De atîţia ani 130
De ce? 553
De ce-am cîntat aşa? 518
De ce n-ai mulţumire? 729
De ce-nainte de-ncercare? 461
De ce n-am fost? 604
De ce noi nu putem? 124
De ce nu mă mai mustrii? 600
De ce rămîi departe? 503
De ce să plîngi? 552
De ce te temi de moarte? 512
De ce-ţi iei inima? 510
De ce te zbaţi zadarnic? 489
De cînd la cină 69
De cîte ori Isuse 137
De dorul Tău, Isus iubit 198
De dragoste şi milă are 664
De eşti un fiu luminii 716
De hotarele luminii 916
De la nunta 40
Demult, Isuse 282
De n-ai uitat 390
De nu-mi erai decît un prieten 645
De nu poţi face atît 744
De nu poţi face-o bucurie 769
De nu primeşti 557
De nu ştiţi ce-i iubirea 268
De soare am nevoie 700
De sus 179
Deşi alerg 538
Deşi-a trecut 245
Deşi ştim bine 628
De te mai zbaţi 553
De Tine sînt legat 653
De treci peste amăgirea vieţii 387
De unde ai? 465
De unde-am început 648
De unde-i cîntecul acesta? 294
De unde mi-aţi ieşit 485
De vrei 36
De vrei s-ajungi 491
De vrei să facă 565
De ziua ta 458
Din cea mai adîncă 440
Din cîte lucruri mi-am dorit 662
Din Duhul Tău învăt 652
Din focul vieţii Tale 212
Din harfa unei fără seamăn 254
Din întunerec 151
Din locul liniştei 84
Din pragul înserării 891
Din străfundul veşniciei 694
Din strălucirea Ta 279
Din toată inina-Ţi cînt 900
Din tot ce-aduni c-o ne-ncetată 722
Dintre cîte mîini 53
Din vuietul mulţimii 729
Din zorii zilei mele 513
Doamne, altă dimineaţă 74

Doamne, binecuvîntează 318
Doamne, binecuvîntează nunta 705
Doamne, ce sărac e-acela 706
Doamne, cum să-Ţi cer? 356
Doamne, dintre cîte încă 412
Doamne, dorul meu de-acum 700
Doamne, drumul meu puţin 828
Doamne, Dumnezeul meu 445
Doamne, Dumnezeul nostru 88
Doamne, fă să-mi strălucească 831
Doamne, fii mereu cu mine 835
Doamne, inima din mine 847
Doamne, laudele mele 355
Doamne, nu fac 346
Doamne, nu-i pe lume 359
Doamne, nu lăsa-ndoiala 836
Doamne, nu-mi lăsa vreodată 829
Doamne, nu sînt vrednic 457
Doamne, să nu pot întoarce 842
Doamne, să nu pot vreodată 617
Doamne, sîntem încă-n vale 852
Doamne, sînt un mugur viu 701
Doamne, temerile mele 386
Doamne, Tu-n necazuri 445
Doar gîndul tău 654
Doar începutu-i greu 912
Doar lîngă Tine-mi aflu 289
Doar lîngă Tine 154
Domnului întotdeauna 401
Dor al dorurilor mele 200
Doresc deplina biruinţă 142
Doresc să-Ţi fiu 496
Dorinţă 792
Dorită patrie-a iubirii 221
Două mii de ani, Isuse 24
Dragostea cînd e curată 675
Duhule preasfinte 52
Duhul tău mereu să lupte 412
După ce un om devine 640
După focul cel trecut 457
Durerea-ţi vine-n casă 570
Du-te şi tu de vesteşte 848

— E —

E-atît de greu 263
E cineva, cîntă 257
E greu să rabzi? 870
El vine iar 237
E mărturie tot ce văd 493
E mult de cînd e noapte 235
E mult mai greu 874
E mult prea scumpă 336
E noapte grea 47
Erai căzut, căzut 186
Eram copil 548
E timpul să te scoli 386
Eu cred 515
Eu nu mă plîng 524
Eu nu renunţ 579
Eu nu ştiu cum 138

Eu nu ştiu, Doamne 419
Eu pot lupta 561
Eu sînt al Tău 284
Eu sînt un strop din unda Ta 677
Eu ştiu că am în cer o casă 545
Eu Te iubesc, dar simt că nu-s 667
Eu Te păstrez, Isuse 299
E ziua bucuriei azi 96

— F —

Faţa Ta, Isuse 430
Făcînd m-ai învăţat 581
Făclie pentru paşii mei 448
Fă-ţi timp 459
Fecioară înţeleaptă 206
Ferice-i a vorbi 626
Fericita mea nădejde 202
Fericire 807
Fericit apostol al iubirii 220
Fericită-i părtăşia 293
Fericit cel ce plăteşte 881
Fiecare despărţire 315
Fie-ţi timpul 381
Fii binecuvîntată 482
Fii binecuvîntat, Isuse 204
Fii larg la inimă 303
Fiindcă Te urmăm 120
Fiinţa mea întreagă 563
Fiţi voioşi 187
Fiul meu, ascultă-mi gîndul 376
Fiul meu iubit 371
Fiu pierdut 22
Flămînd ca nu de pîine 665
Frică 795
Frînge noaptea asta 442
Frumoasă dragoste dintîi 299
Frumoasă floare a toamnei 425
Fromoase dorurile mele 252
Frumos e viitorul 437
Frumuseţea 785

— G —

Geme inima 62
Geme sub poveri 72
Gem inimi 244
Gîndul 781
Glasul Domnului 99
Grăbeşte-te iubire 502
Grăbeşte-te să-ţi dai 592
Grăbiţi-vă să creşteţi 467
Greu e numai pînă-n clipa 410
Grijeşte numai adevărul 538
Grîu curat 449

— H —

Harul de-a pătrunde 741
Hristos a înviat! 77
Hristos a înviat din morţi 97
Hristos e-acela ce-ţi grăieşte 705
Hristos e adevărul 92
Hristos e-n frunte 902
Hristos e totul pentru noi 364
Hristos vrea suflete 619

— I —

Ia aminte Doamne 443
Iată dimineaţa 919
Ierusalim, cetatea mea 242
Ieşi din Sodomă 678
Inima-mi mereu suspină 224
Ispita îţi întinde 720
Ispitele 797
Isus, cînd spui că mă iubeşti 840
Isuse, adînc ocean de har 144
Isuse apă vie 311
Isuse, azi e praznic 223
Isus e calea 92
Isus, cînd purtat de patimi 230
Isuse culme minunată 203
Isuse Doamne, o, Isuse 66
Isuse Doamne, pentru mine 210
Isuse dulce, urzitorul 205
Isuse, marea vieţii 77
Isuse mare fără margini 214
Isuse mire-al vieţii mele 228
Isuse mire veşnic 197
Isuse, niciodată 691
Isuse, nu mai vreau de-acum 277
Isuse, o Doamne Isuse 181
Isuse, o Isuse 195
Isuse pentru Tine 48
Isuse pînea vieţii 91
Isuse plinătate 202
Isuse slava slavei mele 218
Isuse soare dulce 216
Isuse, ştiu 236
Isuse taina vieţii 207
Isuse veşnic călător 55
Isus Hristos e viaţa 93
Isus iubit a noastră tinereţe 201
Isus izvorul vieţii mele 225
Isus mîntuitorul meu 186
Isus oceanul fericirii 251
Isus, Tu iar cobori 46
Iubesc pe-ai mei 248
Iubeşte-amarul rugăciunii 758
Iubeşte suflete şi luptă 695
Iubirea lui Hristos 764
Iubirea, o, numai iubirea 866
Iubire, arată-mi totdeauna 354
Iubirea trupului 750
Iubire ce mi-ai depărtat 320
Iubire, dă-ne harul 318
Iubire de-adevăr 487
Iubire, nici nu ştiu să spun 320
Iubire unic strălucită 637
Iubite, cînd vei fi 260
Iubiţi-vă unii pe alţii 838
Izbînda duhului luminii 907

— Î —

Îmi pare rău 738
În această clipă 20
Înalţă-te 517
În cartea Ta 647
Încă puţin 613
Încă sînt departe, lupt 587
Încearcă-te 541
În cele mai frumoase 406

Începutul şi sfîrşitul 470
În chipul Tău 220
În clipa mărturiei 761
În clipa morţii vede omul 341
În clipele mai grele 832
Încredere 786
Încredete-n Hristos 884
Încredete-n lumină 504
Încredete-n nădejdea 740
Încredinţează-ne iubire 319
În dar mi-ai dat avutul 684
Îndreaptă-mi inima 428
Îndurare 787
Indură-Te o, Doamne 431
Îndurerat izvor 101
În faţa Ta plec ochii umezi 269
Îngenunchiaţi, Isuse 183
În Ghetsimani 481
În grija ascultării mele 818
În jertfa Ta 237
În lume aici 344
În lunga noapte 258
În nădejdea Ta 148
În noaptea asta 191
În noaptea lumii 603
În pacea serii 7
Însetat după dreptate 36
În sfînta ascultare 253
În slujba Ta 290
În templul credinţei 460
Întoarce-te cît se poate 185
Între clipa asta 904
În veselia ta 588
În veci nu poate fi 757
În zadar e cerul sus 735
În ziua fără noapte 224
Îţi mulţumesc că m-ai făcut 683
Îţi mulţumim (Isuse Doamne) 108
Îţi mulţumim 287
Îţi mulţumim cu lacrimi 656

— L —

La capăt de călătorie 919
La ceasul pocăinţei 484
La nunta noastră 229
La poarta ta bat azi 273
La pomul cunoştinţei 463
Lasă-mă mereu 243
La Tine vin 21
La toţi mi-am spus 50
La tronul Tău 183
La ţărmul mării mele 909
Lăsaţi-mă s-alerg 586
Legat de Tine sînt, Isuse 884
Legături 809
Lîngă poarta veşniciei 851
Lucrul care trebuieşte 135
Lume 814
Lumina veşniciei noastre 217
Lumină 508
Lumină-i chipul Tău 377
Lumină-i zîmbetul iubirii 770
Luptă-te, dar niciodată 352

— M —

M-ai chemat cîndva, Isuse 880

Mai curat decît zăpada 362
Mai din belşug 596
Mai este încă har 146
Mai este-o judecată 774
Mai întîi de toate 384
Mai multă adîncime 714
Mai mult decît aşteaptă 293
Mai sus, Isuse 219
Mai sus mereu 208
Mai sus voi acei ce prin lume 669
Mai taci şi de-astă dată 733
Mai trecător e chipul lumii 680
Mai ţine-ţi 155
Mama 10
M-am bucurat 576
Mărire Ţie, Doamne 314
Mărire veşnică răbdării 328
Mereu mai-naltă şi curată 655
Mereu ne umple graiul 662
Mergi fica mea 411
Mergi fiul meu 469
Mi-ai spus atunci 620
Mi-am luat prin soare 360
Mi-e mai uşor să plîng 745
Mi-este frate orişicine 597
Mi-e veşnică viaţa 511
Milă ai de noi, Părinte 364
Minuni sînt toate 405
Mîntuitorul meu iubit 125
Mor şi averile pe lume 773
Mulţimea te-nconcoară 563

— N —

'Naintea feţii Tale, Doamne 417
'Nainte de-a fi ce sîntem 468
'Nainte de-a fi fost vecia 272
N-ai să te prăbuşeşti 593
N-amîna-ndreptarea vieţii 396
N-am fost 435
N-am fraţi 541
N-am mers 560
N-am privit 455
N-am să uit, Isuse Doamne 156
'Napoia mea, satano! 485
N-aştepta rugare multă 746
N-auzi tu? 507
Nădejdea mea prea fericită 197
Necunoscut şi tainic 390
Nedespărţitul meu prieten 434
Neliniştit îmi este duhul 666
Nemuritoare slavă Ţie 378
Nesfîrşită slavă, Doamne 351
Nicicînd nu se va stinge 466
Nici dragostea vieţii 715
Nici o clipă de-ntristare 123
Nimeni n-o să poată spune 874
Nimica nu-i mai scurt ca viaţa 641
Nimic n-avem 598
Nimic nu-i mai frumos pe lume 547
Nimic nu-i o-nşelare 722

Nimic nu-ţi dau 556
Nimic nu vezi din toate 723
Noaptea naşterii 27
Noi 816
Noi avem pe pămînt 192
Noi avem toţi 163
Noi L-am aflat 67
Noi n-avem aur 374
Noi sîntem martori 425
Noi ştin c-avem 45
Noi ştim ce har e mîntuirea 898
Noi Te urmăm 119
Nu alunga pe nimeni 702
Nu atunci e liber omul 644
Nu eşti învins 477
Nu există moarte! 821
Nu-i aici 169
Nu-i bătrîn 688
Nu-i da drum 631
Nu-i drumul spre neprihănire 914
Nu-i iubire ca a Ta 775
Nu-i loc mai sfînt 657
Nu-i mai neagră noapte 468
Nu-i odihnă-n lume 147
Nu-i o mai cerească zare 361
Nu-i o mai strălucită viaţă 382
Nu-i spre fericire calea 718
Nu jos, ci sus 896
Numai 537
Numai atunci 583
Numai Cuvîntul Tău mă face 689
Numai dacă auzi puternic 339
Numai Tu le saturi toate 607
Numai Tu lumina lumii 606
Nu mă lăsa 528
Nu mă-nspăimînt 524
Numărate-s ale mele 674
Numele meu l-am auzit 583
Numele Tău l-am scris cîndva 683
Nu mi-ai cerut 544
Nu mi-a mai rămas 526
Nu-mi mai aduc aminte 522
Nu-mi mai doresc 585
Nu-mi pare rău 657
Nu-mi pare rău de tot ce las 883
Nu moşteneşti 753
Nu ne-asculta 591
Nu ne lăsa 464
Nu-nlătura, o, Doamne 590
Nu noi chemăm 397
Nu numai dorind 622
Nu-nvinui credinţa 402
Nu pe braţul meu mă bizui 368
Nu poate omul mîndru 684
Nu pot să tac 770
Nu poţi a te-nălţa 658
Nu poţi cuprinde marea 728
Nu poţi să faci 828
Nu predicaţi poveşti 495
Nu privi 523
Nu priviţi la suferinţă 441
Nu se poate să nu fie 856
Nu spune făptuind păcatul 765
Nu ştim de ce 917
Nu Te duce de la noi 106
Nu te-ngriji de mîine 718
Nu te lăsa 915
Nu te lăsa furat 735

Nu te mînia 613
Nu te-ndoi, ci crede 418
Nu te teme, crede! 719
Nu ţi-a fost prieten 554
Nu-ţi este ţie-ngăduit 506
Nu-ţi începe, nu-ţi începe! 882
Nu-ţi pese de părerea lumii 342
Nu-ţi pot privi 557
Nu-ţi povesti durerea 710
Nu-ţi privi uşor păcatul 396
Nu-ţi risipi din viaţă 667
Nu-ţi spune mai mult 487
Nu-ţi urî duşmanii 536
Nu va fi belşug de-apururi 316
Nu vă uscaţi, curate lacrimi 334
Nu vreau să merg 337
Nu vrei tu acum 178
Nu vrei tu să-ţi mai vezi odată? 727

— O —

O, apostolii-mbuibării 102
O, binecuvîntează-i, Doamne 333
O, bucuraţi-vă 158
O, ceas al rugăciunii 534
O, ce deşertăciune-s toate 643
O, ce frumoasă eşti 270
O, cerule 298
O, cerule-nstelat 355
Ochii tăi 476
O, cînd Hristos vă cheamă 176
O, cînd mi se-ntoarce privirea 286
O, cît de vrednic 249
O, cît mă rog 525
O, clipa revederii 756
O, creşte-mi iubirea 238
O, creşte-mi rîvna, Doamne 546
O, creşte-mi rugăciunea 325
O, cum să pot? 528
O, cum simţim puternic focul 681
O, dacă-aş fi unit cu Tine 283
O, dacă-aş şti 519
O, dacă-ntrebi a mea iubire 686
O, dacă tu aveai iubire 291
O daltă e Cuvîntul 350
O, de nu-L mai iubeşti pe Domnul 164
O, de păcat să te cutremuri 754
O, Doamne, ce furtună 262
O, Doamne, ai milă 446
O, Doamne, fericit e-acela 543
O, dragi fraţi şi surori 686
O, dragoste-a lui Dumnezeu 698
O, Duhule preasfinte I 181
O, Duhule preasfinte II 190
O, Duhul mîngîierii 521
O, Duh preasfînt 494
O, Dumnezeule slăvit 443
O, fii mei 510
O, fraţii mei, vi-e greu 649
O, har ceresc 421
O, iartă, Doamne 551

O, iartă-mi, Te rog, Doamne 530
O, iată vin 322
O, iată vine seara 503
O, Isuse Domnul slavei 32
O, Isuse dulce 222
O, Isuse milostive 15
O, iubire 29
O, întîia mea credinţă 765
O, lacrimile-acestea 605
O moarte strălucită 859
O, n-auzi cum îţi geme-n suflet? 693
O, noi ne-am bizuit pe Domnul 430
O, nu cuvintele 624
O, nu-i de-ajuns 504
O, nu mai spun 821
O, nu mă rog 522
O, nu-s mai tari ispitele 189
O, om, ce răspunderi ai 167
O, păcătosule căzut 131
O, păcătoşilor iubiţi 128
O, Părinte-al mîngîierii 98
Orice mărire ai avea 340
Orice preţ mi-ai cere 638
Oricine-a aflat iubirea 407
Oricine are un suflet 402
Oricine-ai fi 518
Oricînd privim la Tine 887
Oricît ai fi într-una 698
Oricît de frumos 697
Oricît eram de singur 839
Oricît s-asculţ Cuvîntul 392
Oricît ţi-ar fi de greu Calvarul 841
Oricît ţi-ar fi de multe 724
Ori şi cît mi-ar fi curate 910
O, roagă-te 514
O rugăciune 488
O, semnul cuelor 853
O, semnul Lui 152
O, sfinte răni 345
O, sfînt colind 455
O, sfînt Cuvînt al lui Hristos 622
O, sfînt izvor 118
O, slavă, slavă Ţie! 180
O, slăvită cruce aspră 855
O, soare care-ţi dai lumina 358
Osteneala mîntuirii 379
O, suflete 100
O, suflet ce te-afunzi 554
O, suflet din sufletul meu 422
O, ştiu că va veni o stare 669
O, Tatăl nostru nepătruns 834
O, Tatăl sfînt al zilei 436
O, treci adînc atunci Isuse 663
O, Tu izvorul bucuriei 673
O, tu mai ai putere, rabdă! 161
O, Tu mi-ai dat vederea 514
O viaţă ai 358
O, vin-la noi 150
O, voi copii ai Domnului 35

— P —

Pacea care-o ai prin lupte 742
Pacea crucii Tale 436
Păcatului şi firii 732
Părinte-al suferinţei noastre 213

Părinte, nu-nceta 757
Părtăşia e pecetea 903
Păstor 799
Pîrîşii 121
Păstrează dragostea promisă 881
Păşind încet cu fruntea-nsîngerată 709
Pe-acel ce nu se pocăieşte 630
Pe cărarea mîntuirii 456
Pe cei bogaţi 505
Pe cine crezi? 509
Pentru credinţa ta-n Hristos 897
Pentru nimic în lume 513
Pentru Tine 73
Pentru toate-Ţi sîntem Ţie 370
Pe patul suferinţei gem 182
Peste-al anilor hotar 246
Peste hotaru-nsămînţat 611
Pe stînca neclintită 382
Pe Tine, Domnul slavei noastre 218
Pînă cînd rămîn părinţii 400
Pînă n-ai ajuns 380
Pînă nu calci în picioare 399
Pînă nu-ţi zideşti căldura inimii 679
Plată 788
Plăceri 794
Pleacă-Ţi iar 103
Plîngea datornicul 53
Plîngea tîlharul 42
Plîngea ucigaşul 70
Plînge-n inimi 247
Poate-i cea din urmă luptă 848
Poporul Meu 13
Port trupul vechii mele firi 570
Porumbel 226
Porumbel cu aripi albe 259
Pot să treacă mulţi pe-alături 679
Pot trăi şi făr-de casă 693
Poţi să mă laşi 569
Poţi să promiţi 392
Preaiubitul meu e unul 286
Preasfinte Duh 87
Prezenţa Ta m-a fericit 352
Prietene şi frate 542
Primăvara 30
Primiţi pe Domnul vostru 114
Prin multe ţări frumoase 60
Prin tot ce am 572
Privesc la fratele ce tace 831
Priveşte-n jur frumseţea 711
Priveşte ochii 749
Priveşte-n ochii lui Isus 895
Priveşte-n sus 913
Psalmistului ispita lumii 710
Purtătoarele luminii 466
Purtătorule-al luminii 752
Puţini ţi-s anii buni 381

— R —

Răbdare 154
Rămîi cu noi 107
Rămîi tînăr totdeauna 865
Răscumpără clipita 520
Răspunzi în faţa lui Hristos 367
Recunoştinţă, Doamne 304
Ridică-te şi-nvinge! 772

Ridică-ţi ochii 83
Roadele cîntării mele 779
Roagă-te întotdeauna 892
Rugăciune (Doamne, Tu Stăpînul) 31
Rugăciune 808
Rugăciunea amară 486
Rugă pentru cei osteniţi 133

— S —

Samaritene 33
S-apropie lumina 437
S-aude de departe 184
S-au dus de-acuma anii- 721
S-au dus pierind milenii 408
Să aveţi credinţă 157
Să calci cu teamă 616
Să cauţi doar ce-i curat 646
Să crezi adînc 619
Să dau oricui ce-mi cere 685
Să folosesc iubirii 639
Să iau cît mai puţin 650
Să mă urc mai sus 830
Să ne grăbim, prieteni 558
Să nu avem în lume 864
Să nu mai ardem 595
Să nu mai pot uita 606
Să nu mă rog 888
Să nu pot Doamne să mă las 678
Să nu te duci cu cei fricoşi 869
Să nu Te părăsesc 820
Să nu te plîngi 624
Să nu te temi 629
Să nu te uiţi în urmă 862
Să nu-ţi îngropi fricos talantul 907
Să nu uiţi niciodată 762
Sărmane suflete fără Domnul 723
Sărmani alergători spre moarte 737
Să spui, dar nu 748
Scrisoare despre jertfă 171
Sculaţi-vă de tineri 535
Scurt şi mărginit 736
Se duce-n toată lumea vîntul 673
Se-mprăştie-noptarea 209
Se-chid şi se deschid într-una 905
Se-ntunecă, s-aprindem 731
Se va desface-odată 291
Sfinte Tată bun 429
Sfînt adevăr, nu sînt cuvinte 763
Sfîntă ai mereu porunca 877
Sfîrşit e tot ce-a fost durere 267
Sfîşiat de chinuri 55
Sfîşierea pocăinţei 409
Sînt gata să-Ţi urmez, Isuse 652
Sînt în lume legi şi taine 324
Sînt stări 636
Sînt trandafirul Tău 267
Slavă nesfărşită, Doamne 312
Slavă, slavă, slavă Ţie! 313
Slavă Ţie care umplii 600
Slavă Ţie Doamne 372
Slavă Ţie, turn puternic 349
Slavă veşnică iertării 326
Slavă veşnică iubirii 314
Slavă veşnică Luminii 631
Slavă veşnică-Ţi închin 321

Slăvita noastră veşnicie 215
Slăvită e taina unirii 867
Slăvită fii lumină 312
Slăvită-mpărăţie 116
Slăvit fi Tu înnoitorul 310
Slăvit fi Tu al bucuriei 310
Slăvit să fie Domnul 366
Slăvit, slăvit să fii 180
Soare al veşniciei mele 229
Solia mea 558
Spre ce-ţi ţinteşte gîndul? 483
Spre luminile luminii 251
Spre Tine cel în veci statornic 594
Spre Tine Doamne 737
Statornicia 589
Stăpîneşte-te-n mînie 753
Stăpîn şi soţ al vieţii mele 266
Stăpînul ascultării mele 232
Stăruieşte, rabdă, luptă 699
Strîmtă-i calea mîntuirii 842
Suferinţă 12
Suflet chinuit 37
Suflete-al meu 550
Suflete ce cauţi pe Domnul 481
Suflete fără credinţă 324
Suflet atins 238
Suim printr-o viaţă 893
Sunaţi voi trîmbiţe 873
Suprema cîntare 864

— Ş —

Şarpele 780
Şi ce-i dacă vin necazuri? 853
Şi cu cît privesc 11
Şi iar Te naşti 117
Şi mă duc 19
Şi tu ai să pleci odată 725
Şi tu şi eu 748
Ştii tu, biet om? 143
Ştii tu ce mare har? 375
Ştii tu cîţi sînt 348
Ştiu că m-a născut lumina 602

— T —

Taina crucii 476
Tatăl nostru 62
Tată sfînt, mulţumiri 150
Te-am lăudat din buze 317
Te-am minţit 48
Te-am pus ca o pecete 618
Te-am simţit în orice parte 859
Te laud Nume veşnic 509
Temelii 811
Teme-te de ochiu veşnic 347
Te rog 119
Te rog ia-mi, Doamne 441
Te rugăm, Părinte, Doamne 191
Te slăvim, Isuse Doamne 313
Te va osîndi 623
Timpul 810
Tinereţe 7
Toată slava 448
Toată slava lumii-i umbră 645
Toate-ai să le pierzi 890
Toate glasurile lumii 866
Tot! 804

Tot ce-a fost greu 610
Tot ce-ai întreba ţi-ar spune 906
Tot ce-am să mai spun 827
Tot ce din Tatăl Sfînt 767
Totdeauna pe-a Domnului cale 159
Tot mai am 388
Tot mai rar 388
Tot mai stau 300
Toţi cei apăsaţi 140
Trecut-a vremea 534
Trimişii 782
Tu acel ce-auzi Cuvîntul 132
Tu-ai făcut păcate 132
Tu-ai fi putut s-alegi 869
Tu care-ai aflat 139
Tu care-nveţi pe alţii 609
Tu cel atotputernic, Domne 894
Tu cel ce stingi lumina 720
Tu eşti acel ce-n gerul aspru 661
Tu eşti în noi şi nu simţim 672
Tu eşti şi azi 73
Tu gemi, dar iată-n lume 711
Tu m-ai învăţat, Isuse 875
Tu mi-ai gătit 562
Tu-mi eşti dulce, Isuse 879
Tu-mi înlături îndoiala 608
Tu ne-ai promis împărăţia 675
Tu ni te dărui nouă 578
Tu nu-i vei părăsi 165
Tu nu Te schimbi 573
Tu nu-ţi dai încă seama 482
Tu om pierdut 99
Tu poţi 561
Tu poţi să cauţi 641
Tu să rămîi 391
Tu scump copil 138
Tu singur plîngi 80
Tu ştii atît de bine 404
Tu ştii la ce necazuri 433
Tu vezi 262
Tu vrei iubirea ascultînd 582

— Ţ —

Ţi-e greu acum în lumea rea 269
Ţinta 805

— U —

Un cîntec de slavă 170
Un credincios nu poate 766
Unde e Hristos 901
Unde-i azi? 264
Unde-i Domnul meu? 275
Undeva 285
Un fir subţirel 713
Un foc de cîte ori se stinge 714
Un glas iubit 755
Un mugur 242
Un sol ceresc înseamnă 716

— V —

V-adeveresc prieteni 870
Va fi cîndva 527
Va fi-n veci 875

Va fi odată-o pace 913
Va trebui să mori curînd 331
Va veni-n curînd şi ziua 399
Vegheaţi mereu! 188
Veniţi voi ceruri largi 854
Veni-va clipa cînd 745
Vestire 796
Veşnic slavă Ţie 369
Viaţa este slavă 357
Viaţa nu-i făcută 353
Viaţa nu-i sfîrşită 555
Viaţa se grăbeşte 708
Viaţa ta e rodul tău 713
Viaţă scurtă, viaţă scurtă 835
Vin Paştele 211
Voi acei ce vă întoarceţi 146
Voi cei ce-aţi fost 426
Voi cei chemaţi s-aduceţi 439
Voi cei orbi 38
Voi copilaşii mei 44
Voi numai de viaţa asta 389
Voi purtători 177
Voi toţi cei ce predicaţi 588
Vorbea Isus 82
Vorbeşte-ncet Cuvîntul 877
Vor trece iarăşi norii 532

— Z —

Zburaţi cîntări 4

"O, mică Românie"
(Mica 5:2)

O, mică Românie,
Pământ al văilor verzi,
Roditor și bine udat,
Ca și grădina Domnului...

Cel crud te-a găsit,
Și a plantat în mijlocul tău
Un rege: pe Ahab,
Și pe soția sa, Izabela.

"Via este a noastră! " au strigat ei,
"Îi vom culege roadele,
Îi vom bea vinul
Și-i vom pune în lanțuri pe lucrători."

Ahab a băut din rod pînă s-a îmbătat,
Izabela a mîncat și s-a îngrășat ca și juncanele din Basan.
Ei au împărțit daruri copiilor lor
Și au crescut în ochii lor înșiși.

Pentru a-și păstra via,
El i-a-nvrăjbit pe frați
Și a părăsit dreptatea
Pînă s-au întors în praf.

Și-a clădit palatul său,
Cînd țăranii își plîngeau pămînturile,
Și-a zidit o fortăreață întărită pînă la ceruri,
Cînd orașe-ntregi cădeau în ruine.

"O, mică Românie"
(Mica 5:2)

Dar Amos mergea pe străzi și zicea:

"Deși ți-ai zidit case
Din piatră și marmură sculptată,
Nu tu vei locui în ele,
Căci ai întors spatele săracului.

Îți urăsc trufia
Și-ți detest orașele,
Căci este numai plîngere și tînguire,
Și toți strigă:"Vai"! "Vai"!

Vai de cei ce locuiesc în pace în București
Și de cei ce se cred în siguranță în palatele lor,
Toți cei ce mănîncă în secret
Și spionează pe poporul Meu.

Voi face ca soarele tău să apună la amiază
Și voi cufunda pămîntul în întuneric ziua,
Încît te vei tîrî pe pîntece în întuneric,
În tunelele pe care ți le-ai construit.

De Crăciun, tu Anti-Christ,
Vei da ochii cu mine!
S-a isprăvit cu apăsătorul,
O, mică Românie..."

Noi am privit de la balcoane
Cum sîngele martirilor
Uda poienile -
Trebuie sa plătim întotdeauna așa de mult?

"O, mică Românie"
(Mica 5:2)

Apoi am auzit din depărtări cîntînd
O armată extraordinară de poeți,
Mărșăluind la orizont,
Înarmați nu cu săbii, ci cu Cîntecul.

Aceste cuvinte au mișcat inimile,
Am părăsit întunericul și țărîna,
Și am urcat cu carul lui Ilie
Pînă la marea cea de sticlă.

Cine i-a-nvățat să cînte așa?
Un conducător ascuns în mijlocul lor;
Un păstor,
Un poet.

O, Românie, deși prea neînsemnată
Printre marile popoare,
Din tine și pentru Mine a ieșit
Păstorul poporului Meu.

Ca și Iosif, vîndut ca sclav,
Într-o celulă stătu la picioarele Crucii,
Și iubitor el s-a uitat în ochii mei,
Pînă cînd raze de iubire i-au luminat privirea.

Apoi ca și David a cîntat:
Nu prin sabie, ci prin Duhul Meu,
El a cîștigat inimile poporului Meu,
Cîntînd noi cîntece de glorie în noapte.

"O, mică Românie"
(Mica 5:2)

Pe un nou Moise el a născut
Unei noi națiuni, și i-a purtat prin pustie,
Ca să mănînce o mîncare pe care n-o cunoșteau,
Și ca să bea apă din stîncă.

Cîntă de bucurie, o, stearpă a Sionului!
Căci fiii celei părăsite sînt mai numeroși
Decît fiii celei măritate.
Ea va naște o armată, Oastea Domnului.

În timp ce Irod stătea pe tron,
El te-a născut, te-a-nvățat,
Ca să nu iubești lumea,
Ci pe Mine.

El ți-a deschis ochii
Ca să vezi o altă lume
Dincolo de orizont,
Un nou Sion!

În timp ce Mă aștepți, Îmi vei zidi Templul Meu,
Un Templu de pietre vii,
Împodobit cu antimoniu,
Și întărit cu mortar de dragoste.

Noi am urmărit această simfonie de dragoste
De la balcon,
Căci n-am mai auzit niciodată o astfel de muzică,
Care ne-a lărgit inimile.

"O, mică Românie"
(Mica 5:2)

Apoi, cineva din cor, drăgăstos ne-a șoptit:
"Veniți cu noi pe scenă!" a strigat.
"Noi!" nu, nu merităm
Să fim pe scenă cu voi, o, mică Românie.

Dar, la stăruințele lor, noi am venit,
Ei ne-au luat de mînă,
Ca să ne udăm în rîurile lor de dragoste -
Am băut și am mîncat în sărbătoare cu acești simpli oameni.

Dar ei au stăruit de noi:
Urcați muntele Hermon cu noi;
L-am văzut stînd în vîrf,
Nu-i voi uita niciodată ochii.
În lumina ochilor lui,
Eu te-am zărit, Isus,
Apoi el te-a văzut pe mal,
Și Tu l-ai chemat acasă.

Un întreg popor l-a plîns.

O, mică Românie,
Pe care te-am putut întîlni în pustie,
Și vedea lacrimile-ți învelite în bucurie,
Este prea mult pentru mine.

Fie ca simfonia voastră de dragoste
Să continue să cînte, în noua sa libertate,
Și fie ca aceste căi deschise,
Să ne lege pe noi de voi, întotdeauna!

Amin!